

အနုတ်၊ ၃၂၃၊ အောက်တိုဘာ၊ ၂၀၁၆

ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း

BURMESE
CLASSIC

သရုပ်ဆောင် နန်းမြတ်ဖြိုးသင်း

တော်ပုံ - ကိုလင်း (Siu On-K)

၁၇၇၃ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၊ ၁၅ ရက်နေ့တွင် စတင်ရုတ်တေသည့်
ဂင်းငြိမ်း စိစဉ်တည်းဖြတ်သည့်

ဂမ္ဘာမလွင်

အမှတ် ၃၂၃ အောက်တိုဘာ ၂၀၁၆

တကလွန်တည်း
မျိုးမြင့်ညိုဝ်း
တတည်း
လင်းနိုင်ဦး
အမှုဆောင် တတည်း
မသိတာ

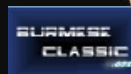
ရွှေမန်းချို
ဇော်ဝင်း
(ဂုဏ်ပျောသီး)
ဆန်နီညိုဝ်း
ဖေညွန့်ဝေ
မုက်သုံ
မြင့်မောင်ကျော်
မျိုးမြင့်
လှမြင့်ဆွေ
လင်းဝဏ္ဏ
ဝင်းတင်
မောင်ခိုး
စိုးအောင်

အောင်ကျော်
ဖေသစ်တည်
ထွန်းဘွဲ့
စိုးသော်တာ

Win Iszudia
မျက်နှာပိုးဇာတ်ပုံ
ကျိုလင်း(Studio-K)

ရွှေဇာတ်ပုံ
ကျိုလင်း(Studio-K)
လင်းနိုင်ဦး

ရွှေခိုင်
ခိုင်ဇင်ထွန်း-ဖြိုးဦးပိုင်
ရွှေဇာတ်ပုံ၊ စိမ်းလွန်း၊ မိုးမိုးမြင့်
ဇာတ်ပုံ ကျော်စိန်ဝင်း

ရွှေမင်းသား၊ ရွှေမင်းသမီး

၄။ ခင်လေးမြင့်

လှေကားတစ်ထပ်၊
ဆက်တက်ခွင့်ရသူ

One Minute Interview

၁၂။ ဂင်းခိုင်ဦး၊ မန်းသူ

ကျော်ရဲအောင်၊ မြင့်မြတ်
နောင်နောင် (S.F)
ဝေလ၊ ကျားပေါက်

လူမှုဝန်းကျင်

၅၄။ ဂင်းခိုင်ဦး

ခင်စန်းဝင်းရဲ့
မြန်မာရိုးရာ မင်္ဂလာဝတ်စုံများ

ပူးတွဲပွင့်သစ်

၂၂။ မန်းသူ

ဘုရင့်နောင် ဖောင်ဖျက်ခဲ့ရတဲ့
ပြီးပြည့်စုံ

၂၈။ မန်းသူ

ရေရှည်ရပ်တည်ဖို့
ဝုဏ်သိက္ခာရှိရှိ
ကြိုးစားမယ့်
မြတ်သူသူစင်

အင်တာဗျူး

ဂင်းခိုင်ဦး ၃၄။

ချစ်စရာကောင်းတဲ့
အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ

ပုစိန်ဘွတ်ခံပေါ်မှာ

Selfie ရိုက်တဲ့အချိန်ပဲ

နိုင်ငံတကာစာမျက်နှာ

လနည့်ညိုစိမ်း ၄၀။

နိုင်ငံတကာ

အနုပညာစာမျက်နှာ

ရာပြည့် ၆၆။

ဂျာရက်ဒ်လီတို

(Jared Leto) နှင့်

တွေ့ဆုံခြင်း

ရွှေရုပ်ရှင်

မန်းသူ ၄၈။

အသစ်တွေနဲ့

တွေ့ဆုံမှုအစမှာ

အမြဲပုံပြင်ဆန်တဲ့

ဒါရိုက်တာ

ကြည်ဖြူသျှင်

ဂင်းခိုင်ဦး ၆၀။

ရိုက်စား

ဆင်း(န)နိပါတ် ၁၀

ရွှေလုံးသား

ယနီ ၇၀။

မှောင်ရိုးတဝါး

ရွှေဝတ္ထုများကို

ပြန်လည်တူးဖော်ခြင်း

ပင်းငမ ၁၁၀။

မျက်မှန်

ရွှေဝတ္ထုရည်စ/ဆုံး

မိုးလမင်း ၂၃၄။

ကျွန်ုပ်နှင့်

ဂမန်းခွက်ဖောက်

ရွှေဝတ္ထု

၈၆။ ဆေးဆေး

မှောင်ရိပ်က လိပ်ပြာ

၉၄။ နေချင်း၊ ဓမ္မဗေဒ၊

ရင်ဘတ်ထဲက ဟင်းလင်းပြင်

၉၈။ သမီး

ပြီးလို့လဲ့...ချို

၁၁၄။ နှင်းငမဖြမ်း

တစ်သက်

၁၂၀။ မောင်သစ်ပျိုင်း

သက်တမ်းရင့်ဒဏ်ရာ

၁၃၈။ ယဉ်ယဉ်နု၊ မန္တလေး။

လမင်းနှင့်ကြယ်စင်

၁၅၄။ ဟိုးနှောင်မိုး

စက္ကူ၏အတွင်းသဘော

၁၆၀။ ပင်မြင့်၊ ချော့ချော့

သမီးဦး

၁၆၆။ မော်မော်မောင်

ကျေးဇူးတရားရဲ့

စာလုံးပေါင်းသတ်ပုံ

၁၇၆။ ကြည်ထွန်းသူ

နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်

ပိတ်ထားဖြစ်ခဲ့သော

တံခါးတစ်ချပ်အကြောင်း

၁၈၄။ ဂျွနီဗီလေး

သိမ်းထားရသည့်

စာတစ်စောင်

(သို့မဟုတ်)

မပိုဖြစ်တော့သည့်

စာမူတစ်ပုဒ်

၁၉၄။ ဥဩ၊ ချစ်စရာ

ညစစ်ပွဲ

၂၀၀။ နတ်ရီ၊ ဓမ္မဗေဒ၊

ဘယ်လှမ်းရပ်မှာ

ညာလှမ်းဖြစ်ပျက်

ဆင်ခြင်လျက်

မပျက်ခရီးသွား

နှစ်ကြောင်းရေး
တစ်ကြောင်းခြစ်

ဝင်းမြစ် ၂၃၀။

မိဘဟူသည်ကို
သုံးသပ်ခြင်း

အက်ဆေးအကြောင်း

အက်ဆေး

မောင်ရုဇိမာ၊ ကျောင်းကုန်း၊ ၁၂၈။

တမာတောလမ်းကလေးနှင့်
တမာပန်းတို့ ပွင့်ရာမြေ

ရသစာတမ်း

မောင်ဒွင်းမန်း ၁၇၄။

အိမ်လွမ်းစိတ်

ရွှေအမှတ်တရ

ဒုဋ်မြင့် ၁၄၆။

ဆရာ မသေပါ

(မဟာတောင်တွင်းက

ဆရာအောင်သင်းသို့အလွမ်း)

ရွှေသူတ

မောင်သန်းဆွေ၊ ကေးတယ်၊ ၁၈၆။

ကုန်းဘောင်ခေတ်မှ

ထူးဆန်းသော မှခင်းနှစ်ရပ်

ကျွန်းသိန်းဦး ၁၇၂။

လေးကိုတင်၏

မြန်မာဝတ္ထုတိုဆရာများ

ဥက္ကာ ၁၇၀။

ရုပ်ရှင်အမွေအနှစ်

မြန်မာ့ရုပ်ရှင်ဖလှယ်များနှင့်

ဒစ်ဂျစ်တယ်ဖလှယ်

ထိန်းသိမ်းခြင်းမိတ်ဆက်

ရွှေအသစ်

၂၀၄။

၂၀၆။

၂၂၂။

၂၂၈။

ရှင်ပုံပုဂ္ဂိုလ်

အမှတ် ၃၂၊ အောက်တိုဘာ၊ ၂၀၁၆

ဝင်းငြိမ်း စီစဉ်တည်းဖြတ်သည်

BURMESE CLASSIC

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

တိုက် (၁၇)

အသန်း (၄-၁၁)

၅၂ လမ်း (အောက်ဘလောက်)

ပိလ်တထောင်မြို့နယ် ရန်ကုန်။

ဖုန်း-၀၁-၃၀၁၀၅၁၁

Email :

nycinfamily@gmail.com

မျက်နှာချုံး၊ မေတ္တာလက်ဆောင်နှင့်

ဘာတွင်းမုနိပ်သူ - ဦးဉာဏ်လှိုင် (၁၀၉၇၁)

ဇမ္ဗူတလူပုဂ္ဂိုလ်တိုက်၊ အမှတ် ၁၁၁၀

ရွှေတောင်ကြား ၅ လမ်း၊ (၁၃ ရပ်ကွက်)

ဝက်မူရန် တောင်ဒဂုံ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ရွှေထုတ်ဝေသူ - ဦးဉာဏ်လှိုင် (၁၁၀၇၁)

အမှတ် ၁၃၃၊ လမ်း ၄၀၊ ကန်သည်လမ်းနှင့်

ယဟဝန္တလမ်းကြား

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ရွှေမြန်မာရေး - ဇမ္ဗူတလူပုဂ္ဂိုလ်

အမှတ် ၁၃၃၊ လမ်း ၄၀၊

ကန်သည်လမ်းနှင့် ယဟဝန္တလမ်းကြား

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း-၀၁-၃၀၂၂၂၀

စာတိုက်သေတ္တာအမှတ် ၁၂၀၅

E-mail :

zabutalu@gmail.com

Available at :

iTune Store

၂၃။ သရိုင်းအခါကြီးမားစွာ တည်ရှိ
လျက်ရှိသော ဆူအမြဲတေဖောင်းပိတ်ရက်
ကပ်သည်။ ကောက်ချေပြီး ဓာတ်ဝုံဂိုဏ်း
ကာလများ ရိုးရွာသို့မဟုတ် ဘယ်နှစ်တွင်
ခံစားရတယ်ဆိုတာ မပြောပြဘူးအောင်ပါ။

ပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေကိုကျော်
လွှားလို့ နန်းမြတ်ဖြိုးသင်းရဲ့
ပုံလှလှလေးတွေ ရွှေအမြဲတော
မဂ္ဂဇင်းမျက်နှာပေါ်ကို ရောက်
ခဲ့ပါပြီ။ ပြင်ဦးလွင်မှာ ဒါရိုက်
တာ ဩရှာနဲ့ ကြောက်ကြောက်
ကြောက် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား
ရိုက်ကူးနေတဲ့ နန်းမြတ်ဖြိုး
သင်းကို အဲဒီဇာတ်ကား ရိုက်
ကူးရေးအတွေ့အကြုံ၊ အမှတ်
တရမှားနဲ့မေးမြန်းမှုကို စတင်
လိုက်ပါတော့တယ်။

ကြောက် ကြောက်
ကြောက် ဆိုတဲ့အတိုင်း အဲဒီ
ဇာတ်ကားက ကြောက်စရာ
တွေဖြစ်ခဲ့လား၊ ပျော်စရာတွေ
ဖြစ်ခဲ့လား။

အောင်မလေး အစ်မ
ရယ် တကယ့်ကို အမှတ်တရ
ပါပဲ။ ကြောက်ကြောက်
ကြောက်ဆိုတဲ့အတိုင်း တကယ်
ကြောက်ရတယ်။ နန်းမြတ်တို့
ရေလယ်ကောင်မှာ ည ၁၂
နာရီလောက်လှေနဲ့ သွားရိုက်ရ
တာရှိတယ်။ အရမ်းကြောက်
စရာကောင်းလို့ ခူးတွေတောင်
တုန်ပြီး မျက်ရည်ပါကျတယ်။
အဲဒါတော့ ဒီကားရဲ့အမှတ်
တရပဲ။ နန်းမြတ် တစ်သက်နဲ့
တစ်ကိုယ်ရပ်ရှင်ရိုက်လာသမျှ
အန္တရာယ်များတာတွေ လုပ်
ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါကတော့
အကြောက်ဆုံးပဲ။ ရေကူးကန်
မှာဆိုရင် မကြောက်ဘူး။
ညသန်းခေါင်ဖြစ်တာရယ်၊
ဆည်ထဲမှာ ညဘက်လည်း
ဖြစ်တယ်။ အောက်က ဘယ်
လောက် ထိနက်လဲ ဆိုတာ
အတိအကျမသိတော့ ကြောက်
စရာကောင်းတယ်။

ကြောက်လည်းကြောက်
နေတော့ အဲဒီဆင်း(န) မရိုက်
ချင်ဘူး၊ ကြောက်တယ် ဒါ

ရိုက်တာ ဩရှာကို
မငြင်းမိဘူးလား။
မပြောဘူးအစ်မ။
အလုပ်အတွက်လည်း
တကယ်ကို လိုအပ်တဲ့
ဆင်း(န)ပါ။
ရိုက်ထားတာတွေကို
ပြန်ကြည့်တဲ့အချိန်မှာ
ကြောက်ထားတာတွေ
ပျောက်ပြီး
အရမ်း
စိတ်
ချမ်း
သာ
တယ်။
အဲဒီ
ဆင်း(န)
တွေက
အရမ်း
လည်း
လှတယ်။
ကြောက်
ကြောက်
ကြောက်ဆိုတော့
သရဲကား၊
ရယ်စရာကားလို့
ပြောလို့ရမလား။
သရဲကားပဲ။ ဒါပေမဲ့
သရဲကားမှာမှ
တစ်မူထူးခြားတဲ့
ဇာတ်ကားလေးပါ။
ကြောက်ကြောက်
ကြောက်မှာ
နန်းမြတ်ရဲ့ပုံစံက
ရယ်စရာ
ပုံစံမြင်ရမလား။
ဘယ်လိုပုံစံမြင်ရမလဲ။
ရယ်စရာပုံစံတော့
သိပ်မဟုတ်ဘူး။
ရွာသူတောင်မလေး။
Character က အရမ်းကွဲ
ထွက်နေတာမဟုတ်ဘူး။
နန်းမြတ်သရုပ်ဆောင်

တော့ လုပ်ထားတယ်။ တစ်ချိန်လုံး
 ကြောက်မနော့ဘဲ သရုပ်ဆောင်တဲ့
 အချိန်မှာ ကြောက်တဲ့စိတ်ကို
 မေ့ထားပြီးစိတ်လွတ်ချလိုက်တဲ့
 အချိန်မှာမှ ငိုမိသွားတာ။ ပရိသတ်
 ကလည်း အဲဒီဆင်း(န)ကို မှတ်ထားပြီး
 ဇာတ်ကား ရုံတင်လို့ ကြည့်တဲ့အခါ
 နန်းမြတ်ရဲ့ မျက်နှာမှာ ကြောက်တဲ့ရုပ်
 ပေါ်နေလား၊ မပေါ်ဘူးလားဆိုတာကို
 ကြည့်ပေးပါလို့။ နန်းမြတ်ရဲ့သက်တမ်း
 တစ်လျှောက် ကားရိုက်ရင်း ကြောက်လို့
 ငိုခဲ့တာ ဒီကားပဲရှိတယ်။ တစ်ခါမှ
 မကြောက်ဖူးဘူး။ သရုပ်ဆောင်
 မကြောက်ဘူး၊ သရုပ်ဆောင်လည်း
 မကြောက်ဘူး။ အခုမှ ကြောက်တာ။
 အဲဒီအချိန်မှာ တစ်ခုခုများဖြစ်ရင်
 ဆိုပြီး တွေးကြောက်မိတယ်။
 ကိုထွန်းတို့ကလည်း စ၊တယ်။
 လော့ကိုမှောက်ချလိုက်မယ်ဆိုပြီး
 ပြောတော့ ပိုကြောက်လာတယ်။
 အမှန်အတိုင်းပြောရင် ကိုထွန်း

ရင်းနဲ့ အရမ်းစိတ်တိုင်းကျတဲ့
 ဇာတ်ကားတစ်ကားပါ။
 ခုနကပြောတဲ့ ကြောက်ရတယ်
 ဆိုတဲ့ ဇာတ်ဝင်ခန်း မရိုက်ခင်က
 အဲဒီလောက် ကြောက်စရာ
 ကောင်းမယ်လို့
 တွေးထားသေးလား။
 လုံးဝမတွေးထားဘူး။ လော့နဲ့
 သွားရင်း သွားရင်းမှ
 ကြောက်ကြောက်လာတာ။
 အဲဒီဆင်း(န)ကသမီးရည်းစား
 နှစ်ယောက်ပျော်ပြီး ချိန်းတွေ
 ကြတာ၊ စိတ်ထဲမှာတော့
 အသေကြောက်နေတာ။
 သရုပ်ဆောင်ရတာက
 အပျော်၊ စိတ်ထဲမှာက
 ကြောက်နေတယ်။ ဖုံးကွယ်ပြီး
 ဘယ်လိုများသရုပ်ဆောင်ခဲ့လဲ။
 အတတ်နိုင်ဆုံး၊ အကောင်းဆုံး

ခြောက်တာလည်း ပါတယ်။
ဒီနှစ်ထဲမှာ နန်းမြတ်
အတွက် ထူးထူးခြားခြားဖြစ်
စေမယ့် ဇာတ်လမ်းတွေ ဒါမှ
မဟုတ် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား
ဘာတွေများ ရိုက်ဖို့ရှိသေးလဲ။

ဇာတ်လမ်းတွေက ရွှေမိုး
ငွေမိုး သွန်းဖြိုးလို့ရွာ ပြနေ
တယ်။ အဲဒါပြပြီးရင် ဆက်
ရိုက်ဦးမလား မသိဘူး။
နောက်ထပ် ထူးထူးခြားခြား
ဆိုရင်တော့ ဒီနှစ်ကုန်ပိုင်းမှာ
နန်းမြတ် ရိုက်ထားတဲ့ဇာတ်
ကားတွေ ပရိသတ်ဆီ ရောက်
တော့မယ်။ ပရိသတ်က
စောင့်ကြည့်ပေးပါလို့ ပြော
ချင်ပါတယ်။ နောက်လထဲမှာ
ယောက်ျားလျာပုံစံနဲ့ ရုပ်ရှင်
ဇာတ်ကားကြီးတစ်ကားရိုက်
မယ်။ နန်းမြတ်အနေနဲ့
ယောက်ျားလျာပုံစံ တစ်ခါမှ
သရုပ်ဆောင်ဖူးဘူး။ အဲဒါ
လည်း စိန်ခေါ်မှုအသစ်ပဲ။

အခု နန်းမြတ်ဆံပင်က
အတိုပဲဆိုတော့ ယောက်ျား
လျာပုံစံလုပ်ရင် ထပ်ညှပ်ရ
မလား၊ အတုပဲတပ်မလား။

အဲဒါကတော့ ဒီရိုင်နာနဲ့
တိုင်ပင်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်။
ဆံပင်အစစ်ပုံစံနဲ့ပဲ လုပ်ချင်
တယ်။ အဲဒီတော့ ဆံပင်ကို
ထပ်ညှပ်ရမလား မပြော
တတ်သေးဘူး။ အဲဒီကားပြီး
ရင် ရိုက်ရမယ့်ဟာတွေရှိသေး
တော့ ညှပ်ရင် အဆင်ပြေ
မလား ပြန်ကြည့်ရဦးမယ်။

ယောက်ျားလျာပုံစံ
သရုပ်ဆောင်နေရင် လူလှပပ
မိန်းကလေးပုံစံ သရုပ်ဆောင်
ရမှာ ဟယ်ဟာက ဖိုဖိုဘီလူပီ
ရှားဖို့ကောင်းလား။

ယောက်ျားလျာပုံစံက
ဖိုဖြိုးဖိုဖြိုးရှားဖို့ကောင်း

တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ
ဆိုတော့ ပုံစံရိုးရိုးကြီးလည်း
မဖြစ်ချင်ဘူး။ တစ်ခုခု
သတ်သတ်မှတ်မှတ်လေး
ထူးထူးခြားခြားလေး
ပါအောင်တော့
စဉ်းစားနေတယ်။
ရွှေမိုးငွေမိုး သွန်းဖြိုးလို့ ရွာ
ဇာတ်လမ်းတွေကို
ပရိသတ်တွေ
တော်တော်လေး
သဘောကျတဲ့အပေါ်
နန်းမြတ်

ဘာများပြောချင်လဲ။
နန်းမြတ် အဲဒီကားအတွက်
တော်တော်
စိတ်လှုပ်ရှားပါတယ်။
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
ပထမဆုံး
ခေါင်းဆောင်သရုပ်ဆောင်
အနေနဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေ
ရိုက်တာ။ အဲဒီလိုဆိုတော့
ကိုယ့်အတွက်
စိန်ခေါ်မှုလည်း ဖြစ်တယ်။
တာဝန်ယူမှုတွေလည်း
ရှိတာပေါ့။ အဲဒါတွေနဲ့
အာရုံမိုက်ကြိုးစားခဲ့တော့
ကိုယ့်အတွက်
တွန်းအားတစ်ခုဖြစ်တာ
ပေါ့။ အဲဒီဇာတ်လမ်းတွေ
ထွက်တဲ့အချိန်မှာလည်း
ပရိသတ်က ကိုယ့်ကို
သိသိမှတ်မှတ်ရှိသလို
ပရိသတ်တွေ
တော်တော်လေး
သဘောကျတဲ့အတွက်
နန်းမြတ်အတွက်
နောက်တစ်ဆင့်
တက်ခွင့်ရခဲ့တဲ့
အခွင့်အရေးတစ်ခုလည်း
ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီခံစားမှုက
ပြောမပြတ်တတ်အောင်
ဝမ်းသာတယ်။

ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကြီး နန်းမြတ်ဘဝ
 အတွက် တစ်ဆစ်ချိုးလို့ ပြောလို့
 ရပါတယ်။ တစ်ဆစ်ချိုးကနေ
 တံခါးတစ်ချပ် ပွင့်သွားတယ်လို့
 ပြောလို့ ရတာပေါ့နော်။ တံခါးတစ်ချပ်
 ပွင့်သွားရကနေ အခုဆက်ပြီး
 ရွှေမိုးငွေမိုးက နန်းမြတ်အတွက်
 နောက်ထပ် လှေကားထစ်၊ အဲဒီလိုမျိုး
 တက်သွားတယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့နော်။
 အဲဒီလို ယှဉ်ပြောရမယ်ဆိုရင်ပေါ့။
 နန်းမြတ် အရင်ဇာတ်လမ်းတွေတွေ
 ရိုက်ဖူးတာရှိပေမဲ့ ရုပ်ရှင်ကားကြီးကို
 တစ်ခါမှမရိုက်ဖူးဘဲ ပထမဆုံး
 ခေါင်းဆောင်အနေနဲ့ဆိုတော့
 အရမ်းစိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ရတယ်။
 ရုပ်ရှင်ကားကြီးနဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေမှာ
 ဘယ်ဟာက သရုပ်ဆောင်မှုအပိုင်း
 ပိုကရုစိုက် ပြင်ဆင်ချိန်ဆရတာ
 မျိုးရှိမလဲ။ ဘယ်ဟာက ပိုခက်ခဲမလဲ။
 ခက်ခဲတယ်။ မခက်ခဲဘူးဆိုတာထက်
 ကရုစိုက်မှုက ဇာတ်လမ်းတွဲက ပိုကရုစိုက်

ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယိုဇာတ်ကား
 အောင်မြင်မှုနဲ့
 ဇာတ်လမ်းတွဲအောင်မြင်မှု
 အဲဒီနှစ်ခုရဲ့ အောင်မြင်မှု
 ဘယ်ဟာက ပိုတန်ဖိုး
 ရှိတယ်လို့ ပြောလို့ရမလား။
 နှစ်ခုစလုံးကို တန်ဖိုး
 ထားပါတယ်။ ကိုယ်လုပ်တဲ့
 အလုပ်တိုင်းကို အကောင်းဆုံး
 ကြိုးစားတယ်။ ပြန်ထွက်လာဖို့
 ကိုယ့်အား အများကြီး မျှော်လင့်
 တယ်။ အဲဒီလို ယှဉ်ပြီးပြောရမယ်
 ဆိုရင် ရုပ်ရှင်ကားကြီးကတော့
 ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းတွဲရဲ့ ကောင်းမယ်
 ထင်ပါတယ်။ နန်းမြတ်က
 ဗီဒီယိုမှာလည်း ထိုက်သင့်
 သလောက် ရခဲ့တာ ရှိပါတယ်။
 နန်းမြတ်အတွက် မှတ်မှတ်ရရက
 အဲဒီတုန်းတုန်း ပျော်ကောက်ပွဲ

အဲဒီ
ဇာတ်လမ်းတွဲ
ထွက်တဲ့
အချိန်မှာလည်း
ပရိသတ်က
ကိုယ့်ကို
သိသိမှတ်မှတ်
ရှိသလို
ပရိသတ်တွေ
တော်တော်လေး
သဘောကျတဲ့
အတွက်
နန်းမြတ်အတွက်
နောက်တစ်ဆင့်
တက်ခွင့်ရခဲ့တဲ့
အခွင့်အရေး
တစ်ခုလည်း
ဖြစ်ခဲ့တယ်

ရတယ်။ တစ်ပိုင်းချင်းစီရဲ့ Tempoကိုလည်း ချိန်ရတယ်။
 ၁၅ ပိုင်းဆိုရင် ၁၅ ပိုင်းစလုံးရဲ့ Tempo ကိုလည်း
 ချိန်ရတယ်။ အဲဒါ လူကို Stress ပိုများစေတယ်။
 စာရွက်စာတမ်းနဲ့ မှတ်ရတာတွေ ပိုများတယ်။
 သီချင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာတွေ

လုပ်ထားသေးလဲ
 ပြောပါဦး။

သီချင်းတွေစုပြီး
 အတီးတွေ စ.အင်နေပြီ။
 နန်းမြတ်လည်း
 နယ်ထွက်လိုက်၊
 ရန်ကုန်ပြန်ရောက်လိုက်နဲ့
 ဆိုတော့ အမြန်ဆုံး
 ပြီးအောင် ကြိုးစား
 နေပါတယ်။

Featuring တော့

မစဉ်းစားရသေးဘူး။

သီချင်းက

အနှေးလေးတွေပါမယ်။

အနှေးတွေ

များနေတယ်။ ပြီးမှ

သီချင်းပြန်စီရမယ်။

တေးရေးတွေကတော့

လောလောဆယ်

ဘန်နီဖြိုး၊ G-Fall

ကိုဝေကြီး၊

ကိုဝေလဆီက

ရရှိပါတယ်။

နန်းသူစာနဲ့

နှစ်ယောက်တဲ့အခွေနဲ့

ဘယ်လိုကွာခြားမှုတွေ

ရှိလာမလဲ။

တစ်ယောက်တည်း

လုပ်မယ်ဆို

ပိုခေါင်းစားရတယ်။

နှစ်ယောက်တဲ့လုပ်တုန်းက

နှစ်ယောက်တိုင်ပင်ပြီး

ပိုကောင်းမယ့်ဟာကို

တိုင်ပင်ပြီးလုပ်ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။

သီချင်းပုံစံက နှစ်ယောက်

လုပ်တုန်းက ငါတွေများ

တယ်။ အခုတော့ ကလေး

သိပ်မဆန်တော့ဘူး။ အဲဒီ

တုန်းက ကလေးဆန်နေ သလားလို့။
 လောလောဆယ် ကြိုက်နေတဲ့၊ လုပ်ဖြစ်နေတဲ့ သီချင်းပုံစံက
 ဘယ်လိုပုံစံဖြစ်လဲ။
 အေးအေးလေးတွေ၊ အေးအေးလေးတွေဖြစ်နေတယ်။
 အေးအေးလေးတွေက ကိုယ်တိုင်ခံစားချက်တွေလား။

မဟုတ်ပါဘူး။ နန်းမြတ်က
 ပျော်ပျော်ပဲနေတတ်
 တာပါ-လို့ ဆိုပါတယ်။

အင်တာဗျူးကိုလည်း
 ဖုန်းဆက်ပြီး မေးမြန်းတာ
 ဖြစ်တဲ့အတွက် အချိန်ပေး
 စိတ်ရည်လက်ရှည်
 ဖြေပေးတဲ့ နန်းမြတ်ကို
 ကျေးဇူးအထူးတင်
 ရှိပါတယ်။

ကားလက်မှတ်ဖိုး
 နှစ်ခါအကုန်ခံပြီး
 ပြင်ဦးလွင်အထိ

ဓာတ်ပုံလိုက်ရိုက်ပေးသလို
 မိုးရွာနေလို့
 ဓာတ်ပုံမရိုက်ဖြစ်

သေးတဲ့အကြောင်း၊
 စိတ်ပူနေတဲ့ ကျွန်မကို
 စိတ်မပူဖို့နဲ့ ရန်ကုန်

ပြန်ရောက်မှပဲ ရိုက်ဖြစ်
 ပါတော့မယ်ဆိုပြီး
 ဖုန်းဆက် စိတ်ညစ်အောင်

လုပ်ပေမဲ့ ဓာတ်ပုံ
 လှလှလေးတွေကို
 အကောင်းဆုံးရိုက်ကူး

ပေးထားတဲ့ ကိုလင်း
 (Studio-K) ကိုလည်း
 ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိ

ပါတယ်။ ပြင်ဦးလွင်
 ကန်တော်ကြီးတစ်ပတ်
 ဒေါက်အမြင့်စီးပြီး

လမ်းလျှောက်ခဲ့ရတဲ့ ညီမလေး
 နန်းမြတ်ဖြိုးသင်း၊ နန်းရီနဲ့
 မိတ်ကပ်ပြင်ဆင်

ပေးသူတို့ကိုလည်း
 ကျေးဇူးတင်ကြောင်း
 မှတ်တမ်းတင်ပါရစေ။

■ ခင်လေးမြင့်

ဒါရိုက်တာက ထိန်းပေးနိုင်ရင် ကားကောင်းတာပဲ

လင်းနိုင်ဦး

ဖိုးသူတော် ရုပ်ရှင်
ထုတ်လုပ်ရေးအတွက်
ဒါရိုက်တာ ကျော်သားကြီး
ရိုက်ကူးပေးနေတဲ့
ဝေစားမျှစား ရုပ်ရှင်
ဇာတ်ကားမှာ မြင့်မြတ်နဲ့
ညီထွင်ခေါင်တို့ရဲ့
အစ်ကိုအဖြစ်
သရုပ်ဆောင်နေတဲ့
ကျော်ရဲအောင်ကို
သူ့ရဲ့ အနုပညာ
လှုပ်ရှားမှုများနဲ့
ပတ်သက်ပြီး ရိုက်ကွင်း
ပေါ်မှာ မေးကြည့်
ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ကိုနိုင်(ကျော်ရဲအောင်)က
ဝေစားမျှစားကို
ဘာဖြစ်လို့
လက်ခံဖြစ်တာလဲ။
ဒီကားမှာ ကိုနိုင်နဲ့
ကာရိုက်တာက
ညီနှစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့
မြင့်မြတ်နဲ့
ညီထွင်ခေါင်တို့
ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်
ကလိန်းကလက်
လုပ်တာကို အစ်ကိုဖြစ်တဲ့
ကိုယ်က လိုက်ရှင်းရတဲ့သူ
တစ်ယောက်နေရာက
သရုပ်ဆောင်ရတာပါ။
ဒီနေရာကြောင့်ပဲ
လက်ခံတာလား။
နောက်ထပ် ဘယ်လို
အကြောင်းတွေ
ရှိဦးမလဲ။
ပထမဦးဆုံး
တစ်အချက်
လက်ခံလိုက်တာက
ပိုက်ဆံရလို့။
နှစ်အချက်ကလည်း
ဘာလဲဆိုတော့

ပိုက်ဆံရလို့။ သုံးအချက်က ဘာကားရိုက်မှလည်း မရှိတာနဲ့ လက်ခံလိုက်
တယ်လို့ပဲ ပြောချင်တယ်။ ဒီရိုက်မှာ ဘာကားရိုက်ရက်မှ မရှိဘူး။
ကိုနိုင်က အခုတလော ဆက်တိုက်နီးပါး ရိုက်နေရတာ မဟုတ်လား။
ဆက်တိုက် မရိုက်ဖြစ်ဘူး။ ကိုနိုင် နည်းနည်းစီပဲ ရိုက်ဖြစ်တယ်။
နည်းနည်းစီပဲ ရိုက်ဖြစ်တယ်ဆိုတာက အများကြီးလည်း မရိုက်ချင်ဘူး။
ကိုနိုင်က ပိုက်ဆံ ပိုက်ဆံချည်းပဲ ဘာဖြစ်လို့ ပြောဖြစ်တာလဲ။
ဟုတ်တယ်လေ။ ပိုက်ဆံမပေးဘဲနဲ့ ရိုက်လို့မှ မရတာ။ ပိုက်ဆံမပေးရင်လည်း
ရိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ပိုက်ဆံမကားပြောတာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။
ပိုက်ဆံကို ဘယ်လို လိုအပ်နေလို့လဲ။ ဘာကိစ္စတွေ ရှိလို့လဲ။
ပိုက်ဆံကတော့ လူတိုင်း လိုအပ်တာပဲလေ။ ပိုက်ဆံရလို့ ရိုက်တာမဟုတ်ဘူးဆိုရင်
ကားကောင်းလို့ ရိုက်တာလားလို့ မေးရမှာလား။ ကားက ကောင်းချင်မှလည်းကောင်းမယ်၊
မကောင်းချင်လည်း မကောင်းဘူး။ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်တော့ ရိုက်တာပဲ။ ကိုယ်အရမ်း
ကောင်းတယ်လို့တော့ မပြောချင်ဘူး။ ဒီထဲမှာ ကားကောင်းတာနဲ့ ပိုက်ဆံကောင်းတာ ဘယ်ဟာ
ပိုကောင်းသလဲ ဆိုရင် ပိုက်ဆံ ပိုကောင်းတယ်။

ကိုနိုင်က အဖေတို့ ဦးလေးတို့နေရာ ရောက်နေပေမဲ့ ဘာဖြစ်လို့ အဓိကသရုပ်ဆောင်နေရာက
ရပ်တည်ခွင့်ရတယ်လို့ပြောရင် ရမလဲ။
ရပ်တည်နိုင်တယ်ဆိုတာက လူမရှိလို့လည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ မင်းသားတစ်လက်တော့
မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ကိုနိုင်က အဖေဖြစ်ရင်ဖြစ်၊ တကယ်တမ်းကျတော့ ဇာတ်သဘောအရ
ပြောင်းသွားတာပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒီကားမှာတော့ အစ်ကိုကြီးပေါ့။ ဒီအချိန်ထိ ဘာလို့ရိုက်နေရသလဲ
ဆိုရင် ကိုယ်တို့ မြန်မာနိုင်ငံမှာက လူမှ သိပ်မရှိတာ။ အဲဒီတော့ ရှိတဲ့လူနဲ့ ရှိတဲ့ဇာတ်နဲ့ပဲ ရိုက်
ဖြစ်တာပေါ့။ အပြင်မှာ ပြောနေကြသလို မြန်မာကားတွေက သိပ်မထူးခြားဘူး။ ဒါမျိုးပဲ ထပ်
နေတယ်တဲ့။ သူတို့ပြောတာလည်း ပြောထိုက်စရာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မထပ်အောင် လုပ်လို့ရလို့လား။
မထပ်အောင် လုပ်ပြန်ရင်လည်း တစ်ဖက်က ငြိဦးမယ်။ ဆင်ဆာတွေ ကင်းလွတ်တယ်ဆိုပြီး
ပါးစပ်ကသာ ပြောနေပေမဲ့ တကယ်တမ်းကျတော့ မရဘူး။ ကဲ...ဆင်ဆာကင်းလွတ်ခွင့် ပေး
လိုက်ပါပြီ။ အသစ်ပုံစံ ဘယ်လိုရှာမလဲ။ နည်းပညာအရရော ဘာအရရော ကိုယ်တို့က သိပ်နောက်
ကျတယ်။ အဲဒီလိုနောက်ကျတော့ ချက်ချင်းဘယ်လိုမှ လိုက်မမီနိုင်ဘူး။ ဖွင့်ပေးလိုက်မယ်။
ဘာဆင်ဆာမှ မရှိတော့ဘူးဆိုရင်လည်း ချက်ချင်းအကောင်းကြီး မဖြစ်လာနိုင်ဘူး။ အဲဒီတော့
ဇာတ်နဲ့ ပိုက်ဆံက ဘယ်ဟာကိုကောင်းသလဲဆိုရင် ပိုက်ဆံကောင်းတယ်လို့ပဲ ကိုနိုင်က ဖြေမှာပဲ။

ကိုနိုင်က ကာရိုက်တာ တစ်ခုခုသရုပ်ဆောင်မယ်ဆိုရင် ပိုပြီးလည်းလုပ်ဖြစ်တယ်။ လွတ်
လည်းလုပ်တယ်။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ။
ကိုနိုင်တို့မှာ အားထုတ်စရာဆိုလို့ ဒီအနုပညာတစ်ခုတည်းရှိတယ်။ ကိုယ်တို့ဆီမှာ နည်း
ပညာက ထင်သလောက် မတိုးတက်သေးဘူး။ အဲဒီတော့ ပရိသတ်က မြန်မာကားတွေကို
အိုဗာတင်း နည်းနည်းဖြစ်တယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ဟုတ်တယ်။ အဲဒါကလည်း အရိုးစွဲသွားပြီ။
ဗမာကားက ဒီမင်းသားဆိုရင် ဒီလိုလုပ်မှ၊ ဟိုမင်းသားဆိုရင် ဟိုလိုထိုးမှ ကြိုက်တယ်လို့ ဖြစ်
နေတယ်။ ဇာတ်ကို မကြည့်တော့ဘူး။ ငါ ဆရာဝန်ဇာတ်ရုပ်ပဲ။ နည်းနည်းလေးလျှော့ပြီး လုပ်
လိုက်မယ်ဆိုပြီး လုပ်ကြည့်၊ လက်မခံတော့ဘူး။ ညာစားတယ်လို့ ထင်သွားမယ်။ အဲဒီလို အရိုး
စွဲနေပြီ။ အဲဒီတော့ ကာရိုက်တာဆိုတာကြီးကို ပရိသတ် သိအောင် အပီအပြင်လုပ်ပြရမယ်။
ကိုယ်တို့တတ်ကျွမ်းတဲ့ အနုပညာက ဒီသရုပ်ဆောင်မှုတစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ ရှင်းရှင်းပြောရင် မြန်မာ
သရုပ်ဆောင်တွေက နိုင်ငံခြားသရုပ်ဆောင်တွေထက် ပိုပြီးအိုက်တင် ကောင်းတယ်။ များနေတာပဲ
ရှိတယ်။ လိုတာမရှိဘူး။ အဲဒါကို ထိန်းပေးနိုင်တဲ့ ဒါရိုက်တာလိုတယ်။ ထိန်းပေးနိုင်ရင် ကား
ကောင်းတာပဲ-လို့ ဖြေကြားခဲ့ပါတယ်။

■ လင်းနိုင်ဦး

ဘာမှန်းမသိတဲ့ဇာတ်တွေ မရိုက်ဖြစ်တော့တဲ့ မြင့်မြတ် မနိုးသူ

မြင့်မြတ်က ရိုမန်၊
ဒရာမာ ဇာတ်ကားများကို
လူငယ်ပရိသတ်များအတွက်
လက်ခံရိုက်ကူးဖြစ်သော်လည်း
သဘာဝနှင့် နီးစပ်သည့်
ဇာတ်ရုပ်များ၌သာ
အများဆုံးတွေ့ရလေ့ရှိသည်။
သဘာဝ မင်းသား
မြင့်မြတ်နှင့် ဆုံမိသည့်
One Minute တွင်...။
ဒီနှစ်ထဲမှာ မြင့်မြတ်
ဘယ်လိုဇာတ်ရုပ်မျိုးတွေ
လက်ခံ ရိုက်ကူးဖြစ်နေလဲ။
ဘယ်လိုဇာတ်ရုပ်မျိုးကို
စိတ်ထဲတွေ့နေလဲ။
ကျွန်တော်
အားသန်တာကတော့
ဘဝသရုပ်ဖော်နဲ့
ဒရာမာပေါ့။ ဒါ
အရိုက်ချင်ဆုံးပဲ။ ဒါပေမဲ့
သရုပ်ဆောင်
ဖြစ်နေတဲ့အတွက်ကို
အစုံရိုက်ရတယ်။
ဟာသလည်းပါမယ်။
ဒရာမာလည်းပါမယ်။
အက်ရှင်လည်းပါမယ်။
အချစ်ဇာတ်လမ်းလည်းပါ

တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ စုံအောင် ရိုက်ထားပါတယ်။ တစ်ခုပြီးတစ်ခုတော့ ပရိသတ် လက်ခံ
အောင်ချမှပဲ။
ဒါဆို ခိုးဆိုးလူနှိုက် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကြီးက ကိုယ်တိုင် အရိုက်ချင်ဆုံး ဇာတ်ရုပ်မျိုးဖြစ်လို့
ပရိသတ်လက်ထဲ အကောင်းဆုံး ရောက်သွားတယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့။
ခိုးဆိုးလူနှိုက် ဆိုရင် ကျိန်းသေတယ်။ ဘဝသရုပ်ဖော်ဇာတ်။ နောက်ပြီး ဒရာမာလည်း
နည်းနည်းပါတယ်။ ဒါဆိုတော့ ကျွန်တော် ရိုက်ချင်တဲ့ကားလည်း ဖြစ်တယ်။ ပါဝင်တဲ့ သရုပ်
ဆောင် ကိုခင်လှိုင်၊ နေဒွေး၊ ထွန်းထွန်း ရိုက်ကြတဲ့သူတွေ အကုန်လုံးကလည်း တကယ့်ညီအစ်ကို
လိုပဲ။ သာဓက၊ နာစေဆိုတာ မရှိဘူး။ တစ်ယောက် လိုအပ်ချက် တစ်ယောက် ပြောပြတယ်။
တကယ်စည်းစည်းလုံးလုံးနဲ့ ရိုက်သွားခဲ့တာပေါ့။ ကိုဆာဒိကလည်း ပထမဆုံးကားဖြစ်တော့
အရမ်းကို ကြိုးစားတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီကားမှာ ပါတဲ့ D.O.P မနီဟာ ကလည်း ရိုက်ချက်တွေ
အရမ်းကောင်းတယ်။ အဲဒီတော့ အဘက်ဘက်က အားလုံးကောင်းစေချင်တာနဲ့ ဝိုင်းကြိုးစားတဲ့
အတွက်ကို ပရိသတ်ကြိုက်တဲ့ ကားတစ်ကား ဖြစ်သွားတာပါ။
မြန်မာနိုင်ငံမှာက တစ်ယောက်က ဟာသကားနဲ့ အောင်မြင်ရင် နောက်လူကလည်း ဟာသ
ကားပဲ ဆက်တိုက်ထွက်တယ်။ အချစ်ဆို အချစ်ဇာတ်တွေချည်းပဲပေါ့။ အခု မြင့်မြတ်
တို့က အက်ရှင်ဇာတ်ကြမ်းနဲ့ အောင်မြင်စွာ ၈ လိုက်ပြီဆိုတော့ နောက်ပိုင်း ဘယ်လိုဖြစ်သွားနိုင်လဲ။
အရင်တုန်းကဗျာ ဟာသကားတွေလောက်ပဲ ရုံတင်ရုံကြတယ်။ ထုတ်လုပ်သူတွေကလည်း
ဟာသကားပဲ ရိုက်ရုံကြတယ်။ အခုကျတော့ အဲဒီလို မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့။ တကယ်တမ်းသာ
ဇာတ်လမ်းကောင်းမယ်၊ အစစအရာရာ ကောင်းမယ်ဆိုရင် ပရိသတ် ကြည့်တယ်ဆိုတာကို
ခိုးဆိုးလူနှိုက် က သက်သေပြသွားတဲ့ သဘောပဲပေါ့။ ခိုးဆိုးလူနှိုက် ဆိုရင် ရယ်ရတဲ့ဆင်းနဲ
တစ်ဆင်းနဲမှ မပါဘူး။ တကယ့်ဘဝသရုပ်ဖော် ဒရာမာကြီးပဲ။ ဘာပဲပြောပြော တစ်လိုင်းပွင့်
သွားတဲ့သဘောဖြစ်တာပေါ့နော်။
မြင့်မြတ် ခုချိန်မှာ မရိုက်ချင်တဲ့ ဇာတ်လမ်းအရေရော၊ ကာရိုက်တာအရေရော၊ အခုပညာ
အရေရော မြင့်မြတ်အနေနဲ့ မရိုက်ချင်တဲ့ဇာတ်လမ်းရှိရင်...။
အဓိကကတော့ ကြားကျတဲ့ ဇာတ်တွေပေါ့နော်။ ရှိပါတယ်။ တစ်ခါတလေ ခေါင်းစဉ်တပ်
မရဘူးဗျာ။ ဟာသသလည်းမဟုတ်၊ ဒရာမာလည်းမဟုတ်၊ ဘာမှန်းမသိတဲ့ ဇာတ်တွေ ရှိတယ်။
အဲဒီလိုဇာတ်တွေကျရင် ခုနောက်ပိုင်း သိပ်မရိုက်ဖြစ်တော့ဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု
ကွဲကွဲပြားပြားလေးဖြစ်တဲ့ဇာတ်တွေမှ ရိုက်တယ်။

■ မနိုးသူ

One Minute Interview
ကြိုရာဆုံးရာ တစ်မိနစ်မှာ

ဂီတအတွက် အသက်ဝင်လှပမယ့် ဥပဒေကို စောင့်ဆိုင်းနေတယ်

မန်းသူ

ဂီတလောကသားများ
အတွက် ဂီတပညာရှင်များ
ပေါင်းစည်း၍
ဖွဲ့စည်းထားသည့်
Myanmar Pro အဖွဲ့
အစည်းသည် ယခုဆိုလျှင်
၂ နှစ်ဝန်းကျင်သို့
ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။
ဂီတသမားများအတွက်
အခွင့်အရေးများ ရရှိရန်
ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်
နေမှုများအကြောင်းကို
Myanmar Pro ၏
အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့ဝင်
တေးရေးနောင်နောင်(S.F)နှင့်
တွေ့ဆုံစဉ်
မေးမြန်းခဲ့ရာတွင်...။
အခုအဖွဲ့စည်းပြီးတဲ့
၂ နှစ်ဝန်းကျင်မှာ
ဂီတသမားတွေအတွက်
သူရဲလှုပ်ရှားရှင်သန်မှု
အပိုင်းက ဂီတသမားတွေ
အတွက် ဘယ်လို
အကျိုးကျေးဇူးတွေရှိခဲ့လဲ။
ရှိပါတယ်။
ဂီတသမားတွေက
သူတို့ဖန်တီးထားတဲ့
အနုပညာပစ္စည်းတွေကို
မီဒီယာလောကတွေ
များလာတဲ့အခါမှာ
သုံးစွဲကြတဲ့အခါ သင့်တော်တဲ့
ဝန်ဆောင်မှုတွေကို
ထိုက်တန်စွာ ရရှိဖို့
အရေးကြီးတယ်။ ဒီဟာ
အတွက်ကို အခြေခံပြီး
လုပ်တယ်။ ရေး၊ ဆို၊ တီး၊
အသံဖမ်းလူတွေ သိပ်များ
လာတော့ ရုံးတစ်ရုံးတည်းနဲ့
မလုပ်နိုင်တဲ့ အရာတွေကို
ဝိုင်းကူပြီးတော့
ဂီတသမားတွေကို
စီမံခန့်ခွဲမှုတွေ
လုပ်ပေးတာဖြစ်တယ်။

ဒီတော့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုကို မြန်မြန်အကောင်အထည်ဖော်လို့ ရတာပေါ့ကွယ်။ အဲဒါကလည်း ဂီတလောကသားတွေအတွက် အမှန်တကယ်အကျိုးရှိတဲ့အရာလို့ ထင်ပါတယ်။

ဒီအဖွဲ့လေး စီးဖွဲ့တုန်းကတည်းကနေကနေအထိ ရှိတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်လေးနဲ့ ထပ်တိုးထားတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်အသစ် ရှိခဲ့ရလည်း ပြောပြပေးပါ။

မိမိဖန်တီးတဲ့ အနုပညာပစ္စည်း၊ ဉာဏပစ္စည်းကို မူပိုင်ခွင့် ချိုးဖောက်ခံရတာ၊ အလွဲသုံးစားယူ လုပ်တာတို့ကနေ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်တဲ့ဥပဒေပေါ့။ အဲဒီ ဥပဒေ ဖြစ်ပေါ်လာရေးကို မီးမောင်း ထိုးပြပြီး အဖွဲ့အစည်းလေးနဲ့ လှုပ်ရှားနေတာပါ။ လောကသားတွေ အားလုံးပါ။ ထပ်တိုးလုပ်ထား တာလည်း ရှိပါတယ်။ အဲဒီဟာကို နိုင်ငံတော်အနေနဲ့လွှတ်တော်က အတည်ပြုပြီး၊ ဥပဒေအတည် ပြုနိုင်ရေးအတွက်ကို ဂီတအလွှာအသီးသီးက ခံစားချက်၊ ရှုထောင့်တွေနဲ့ အသေးစိတ်တင်ပြကြ တယ်။ သို့သော်လည်း ဒီဟာကို တရားရေးဌာနက အဆုံးအဖြတ်ပေးပြီးမှ ဥပဒေပြုပြီး၊ လွှတ်တော် က အတည်ပြုပြီးမှ ဒါက အသက်ဝင်လာမှာဖြစ်တယ်။ ဦးတို့က အချိန်တော့ စောင့်ရတာပေါ့နော်။

ပြီးခဲ့တဲ့လက နေပြည်တော်မှာ ဗဟိုအလုပ်အမှုဆောင် ဦးဝင်းထိန်နဲ့ သွားတွေ့ဆုံတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ အဲဒီကနေတစ်ဆင့် ဘယ်လို ဆွေးနွေးမှုတွေ ဖြစ်ခဲ့လဲ။

နိုင်ငံတော်ကိုချစ်တဲ့ လူကြီးတွေကို သွားတွေ့တာက တကယ်တော့ ဦးတို့က သွားတွေ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဂါရဝပြုတဲ့သဘောပါပဲ။ တော်လှန်ရေးလို့ သဘောတရားကြီးတစ်ခု သက်ဝင်ခဲ့ တဲ့ ရဲရဲတောက် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေကို သူရဲကောင်းလို့ ဦးတို့က တင်စားရမှာပေါ့။ သူတို့ကို မြင် လိုက်တာနဲ့ ကျေနပ်ခဲ့တယ်။

ဒီကာလအတွင်း အဖွဲ့အစည်းလေးရဲ့အများဆုံး လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်မှုနဲ့ ကြုံတွေ့ရတဲ့ အခက်အခဲတွေက...။

ကျေနပ်စရာ ကောင်းပါတယ်။ ဒီလိုပါ။ ဥပမာ-အခု မန်းသူနဲ့ပဲ ပြောကြည့်မယ်။ သမီးက မန်းသူ၊ သမီးကို ဦးတို့က သတိရတယ်။ ဘယ်လိုဆက်သွယ်ရမန်းမသိ ဖြစ်နေတယ်။ အလုပ် ကိစ္စလည်း ရှိပါပြီတဲ့။ အဲဒီအခြေအနေမှာ Myanmar Pro ကို လမ်းဆက်လိုက်တယ်။ မန်းသူ ရှိလား၊ ဟာ-ရှိတာပေါ့။ ဘာလုပ်ချင်လဲ။ သူ့ကို ကျွန်တော် ဆက်သွယ်မရလို့ပါ။ သူနဲ့ ပိုင်ဆိုင် တဲ့ အနုပညာကိစ္စတွေ သတင်းပေးချင်တယ်။ သူ့ဆီက ဘာလေးဝယ်ချင်တဲ့ဆန္ဒ ရှိလို့ပါ။ စသဖြင့်ပေါ့။ အဲဒါဆိုရင် ဟာ- ရတယ်ဆိုပြီး ဦးက ခေါင်းဆောင်ပြီး ရောင်းချ လုပ်ဆောင် ပေးတယ်။ သူရဲစာရင်းဇယားတွေအတိုင်း ဉာဏပစ္စည်း ကာကွယ်စောင့်ရှောက်သော လုပ်ထုံး အတိုင်း ဘယ်သူ ဘယ်သူမှ မသားသောစနစ်နဲ့ အတိအကျ လုပ်ပေးလိုက်တယ်။ မန်းသူမှာ Bank Account ရှိရင် အဲဒီထဲကို တစ်ခါတည်း လွှဲပို့ပေးလိုက်တယ်။ သမီးလည်း အဆင်ပြေ၊ ရုံးကလည်း အဆင်ပြေ။ အဓိကကတော့ User က ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့။ အဖွဲ့အစည်းက အဲဒါလေးတော့ အထောက်အပံ့ပြုပါတယ်။

တေးရေး နောင်နောင် (S.F)က ယခုလို စနစ်လုပ်လျှင် ကိုယ့်ရှေ့တွင် မည်ကဲ့သို့ စံနှုန်း ရှိသည်ဆိုသည်ကို ကမ္ဘာ့စံချိန်နှုန်းများရှိကြောင်း၊ ထိုကမ္ဘာ့စံနှုန်းများကို ဖတ်ရကြောင်း၊ ပြည်ပမှ လာရှိသူသည်နှိုးနှောပွဲများလည်း တက်ရကြောင်း၊ သူတို့၏ စံနှုန်းများနှင့်အကိုက်၊ ကမ္ဘာပေတံ နှင့် မြန်မာပေတံကို မျှတအောင် လုပ်သည့်သဘောဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုလက်တလောတွင်တွေ့နေ ဥပဒေဖြစ်ပေါ်လာရေးကိုသာ စောင့်ဆိုင်းနေကြောင်းလည်း ပြောပြခဲ့သည်။

■ မန်းသူ

One Minute Interview
အိုရာဆုံရာ အထိန်းတော

မြန်မာ့ဂီတကို တန်ဖိုးထားတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပတိဗွား ဝေလ

မန်းသူ

အဆိုတော်များထဲတွင်
အသံ၊ ဂီတ၊
သီချင်းစာသားများ
အမြဲကွဲပြားနေပြီး
သီချင်းရေးစပ်ရာတွင်
အမည်များများ
ထည့်၍ ထူးခြားစွာ
ရေးစပ်တတ်သည့်
ဝေလက အဓိပတိဗွား
တေးစီးရီးတွင်လည်း
ထူးခြားသည့် ဂီတပုံစံနှင့်
သီချင်းတစ်ပုဒ်
ပါဝင်သည်။
မြန်မာ့ဆိုင်းဝိုင်း၊
မြန်မာ့ဂီတနှင့်ဝေလ၏
သံစဉ်စာသားတို့
ပေါင်းစပ်၍
ဖန်တီးထားခြင်း
ဖြစ်သည်။
ဂီတမှူး ဖိုးသင်္ကြန်နဲ့
‘မီးတောင်နဲ့
ပင်လယ်ရှိတဲ့အခန်း’
သီချင်းလေး ဖြစ်သွားတဲ့
စိတ်ကူးက...။
ဒီစိတ်ကူးလေးက
အဓိက ဆရာ
ဦးညီညီသွင်ရဲ့သီချင်း။
သူက ဝေလရေ
ငါ အဲဒီလိုလေး
လုပ်ချင်တယ်ကွာဆိုတော့
သူ့သီချင်းတွေကျတော့

ကျွန်တော်က ဆရာ ညီညီသွင်ရဲ့သဘောအတိုင်းပဲ။ ဦးညီရေ... ဘာထည့်ချင်လဲ၊ ကြိုက်သလို
ထည့်ဆိုတော့ သူကလည်း သူ့သဘောအတိုင်းကိုပဲ ကျွန်တော် လုပ်ခဲ့တာပါ။
ခေတ်ပေါ်ဂီတ အဆိုတော်တစ်ယောက်က မြန်မာသံနဲ့ ပေါင်းစပ်ရရှိနိုင်မှာ ကိုယ့်ဘက်က
ဘယ်လိုအလျော့အတင်းတွေ လုပ်ခဲ့ရလဲ။ ဘယ်လို ထူးခြားတဲ့ခံစားမှုဖြစ်ခဲ့လဲ။
အရသာတစ်မျိုးပေါ့။ အဲဒီလိုတော့ ရပါတယ်။ ကျွန်တော်က Musicကို အရသာသစ်လေး
တစ်မျိုး ဖြစ်စေတာပေါ့။ မြန်မာသံမှာ သူတို့အခေါ် ‘ချွတ်’ပေါ့။ အဲဒါလေး ထည့်လိုက်တယ်။
အဲဒီမှာ အရသာတစ်မျိုး ပြောင်းသွားတယ်။ အဲဒါကိုမှ ကျွန်တော်က ဟိုတစ်လောက ဖြန့်ပြီး
UM Plugge Version အနေနဲ့ လုပ်ပြီး Facebook မှာ ဖြန့်တင်တော့ အဲဒါမပါတော့ဘဲနဲ့ Piano
နဲ့ပဲ ဖြန့်တီးလိုက်တယ်။ အဲဒီလိုပဲ သီချင်းတွေဆို ဦးညီသွင်ကို ဦးညီရေ...ဘယ်လိုလုပ်ရလဲ
မေးပြီး အမြဲလုပ်ဖြစ်ပါတယ်။
မြန်မာဆိုင်းဝိုင်း၊ မြန်မာတီးလုံး၊ မြန်မာအသံတွေအပေါ် ဝေလ ခံစားမှုကရော ဘယ်လိုရှိလဲ။
ကြိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က မြန်မာဂီတလည်း ကြိုက်ပါတယ်။ တန်ဖိုးထားတယ်ပေါ့။
အခုခေတ်မှာ အဆိုတော်ဖြစ်လာတဲ့ ဝေလအနေနဲ့ ပရိသတ်ဆီရောက်အောင် ဘယ်လို
ထိုးစောက်ရလဲ။
အဓိကကတော့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းအနေနဲ့ ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ပေါ်လာတဲ့
Musicနဲ့ ကိုယ်ကြိုက်နေတဲ့ဟာကိုပဲ ကျွန်တော်က ရေးတယ်ပေါ့။ ပြီးတော့ သီချင်းကောင်းရင်
ကြိုက်တယ်။
ဝေလက နောက်ထပ်အခွေအသစ်အတွက် သီချင်းအသစ်များလည်း ရေးနေပြီဟု သိရသည်။
ထို့ပြင် ဝေလ၏ သီချင်းကိုမြန်မာဂီတဖြင့် တီးခတ်ပေးထားသည့် ဂီတမှူး ဖိုးသင်္ကြန်က
လည်း ဖန်တီးမှုကိုပြောပြရာတွင် ‘ဒီသီချင်းလေးကို သေချာ နားထောင်ကြည့်ရင် သိပါလိမ့်မယ်။
Form က၊ Key က သတ်သတ်တစ်ခု၊ ကျွန်တော် ဆိုင်းနဲ့ ဝင်လိုက်တာက Key တစ်ခု။ သီချင်းက
ဆိုက်ကို သီချင်းပုံစံမျိုး။ ကျွန်တော် မြန်မာဆိုင်းနဲ့ ဆိုက်ကို Key ကို သတ်သတ် ခွဲတီးထား
တယ်ဆိုတာ အထောက်အထားတွေ ရှိတယ်။ ဆန်းသစ်ထားတာတွေ ရှိပါတယ်။ ကိုဝေလနဲ့
ကျွန်တော်နဲ့က လူမှုရေးအရလည်း ရင်းနှီးမှုတွေ ရှိတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ ဒီသီချင်းကို
မြန်မာဆိုင်းနဲ့ လုပ်ချင်တယ်၊ လာနားထောင်ကြည့်ပါတဲ့။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ဓမ္မဗျူဟာမင်းနဲ့
လည်း တွဲတီးခဲ့တာပါ။ တီးပြီးသွားတော့ ဦးညီသွင်လည်း ရောက်လာတယ်လေ။ ဦးညီရေ၊
ခံစားကြည့်ဦး။ ထိလား၊ ရောက်ရဲ့လား။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာတော့ သိပ်မရောက်သေးသလိုပဲလို့
ဆိုတော့ ဦးညီက ဟာ...ရပြီ။ အဲဒီလောက်ပဲ လိုချင်တာတဲ့။ တေးရေးဆရာ၊ သီချင်းကို
ပုံဖော်ခဲ့တဲ့သူရဲ့ ဆန္ဒကို ကျွန်တော်က ဖြည့်ဆည်းပေးရတာပေါ့’ဟု ဂီတမှူး ဖိုးသင်္ကြန်က
ဆိုသည်။ ဖိုးသင်္ကြန်က ဆို၊ က၊ ရေး၊ တီး ပြိုင်ပွဲများတွင် နှစ်စဉ် ဝင်ရောက် ယှဉ်ပြိုင်ရင်း
ရွှေတံဆိပ် ၁၅ ဆု ရရှိထားသူလည်း ဖြစ်သည်။

■ မန်းသူ

ကျားပေါက်(Big Bag)က
 World Wide ရည်မှန်းပြီး
 အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်
 တေးစီးရီးခွေ ပြုလုပ်
 နေသည်မှာ Big Bag
 ဘက်မှ အဆိုပိုင်းကဏ္ဍ
 ပြီးသလောက်ဖြစ်နေပြီဟု
 သိရသည်။ ထို့ကြောင့်
 ကျားပေါက်နှင့်တွေ့ဆုံမိသော
 အခါတွင် မြန်မာနိုင်ငံ
 ပရိသတ်အတွက်
 Music Tour များလည်း
 လက်ခံထားသလို
 ပြည်ပတွင် စီစဉ်အသံသွင်း
 နေသည့် တေးစီးရီးခွေ
 ထိုကဏ္ဍနှစ်ခုကြား
 ကျားပေါက် မည်ကဲ့သို့
 လုပ်ဆောင်နေသည်ဆိုသည့်
 မေးခွန်းနှင့် ရွှေ
 One Minute ကို စတင်
 ဖြစ်ခဲ့သည်။
 တစ်ပိုင်းက သတ်သတ်
 ဖြတ်လိုက်ပြီဗျ။
 အဲဒီအခွေက ကျွန်တော်တို့
 အပိုင်းက အားလုံးပြီးနေပြီ။
 အဲဒီဘက်က အားလုံးပြီးမှ၊
 မြန်မာနိုင်ငံ ပြန်ရောက်မှ
 Show တွေ ကျွန်တော်
 လက်ခံတာပါ။
 Music Tour အပြင်
 အခြား Show တွေ
 အများကြီးရှိပါသေးတယ်။
 ပွင့်လင်းရာသီ
 တောက်လျှောက်
 Show တွေရယ်၊ ပြီးတော့
 ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ရင်
 ကျွန်တော် သူများတွေကို
 ရေးပေးရမယ့်သီချင်းတွေ
 ရှိတယ်။ တချို့ဆို
 ၂ နှစ်လောက်တောင် ရှိပြီ။
 သီချင်းရေးတဲ့ဘက်ကို
 ပြန်လည်ဖြစ်မယ်။ သီချင်း
 ဆိုစရာရှိတာဆိုမယ်။

ဘယ်နိုင်ငံက လာတယ်ဆိုတာ သိစေချင်လို့ ပြန်ဟာလိုတစ်ပိုင်းဆိုထားတဲ့ ကျားပေါက်ရဲ့ Stay

မနီးသူ

နိုင်ငံခြားမှာ လုပ်နေတဲ့ Single ခွေအကြောင်းကရော...

Singleကတော့ ကျွန်တော်က ဇန်နဝါရီလလောက် ထွက်ချင်တာပေါ့နော်။ ဒါပေမဲ့ World Wideဖြန့်မယ့်အတွက် ကျွန်တော်တို့ဘက်က လောလို့မရဘူးဗျ။ ရှေ့မှာ လုပ်ရမှာတွေက အများကြီးရှိသေးတယ်။ အဲဒါကျတော့ ကျွန်တော်လည်း သိပ်နားမလည်ဘူးဗျ။ ကိုယ်က Artist Sideကပဲ နားလည်တာလေ။ ထုတ်လုပ်ရေးပိုင်းကတော့ EGက လုပ်ပါလိမ့်မယ်။

ဒီအခွေက World Wideဆိုတော့ ကျားပေါက်စတိုင်အတိုင်း လက်ရှိခေတ်ကို ကျော်သွားမယ် ထင်တယ်။

အရင်တုန်းကကျတော့ အခွေတစ်ခွေသွင်းမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ခြေ၊ ကျွန်တော့်လက်ပဲ။ စ၊တီးတဲ့နေ့ကစပြီး Mixingအထိ၊ Mixingမှာလည်း ဘယ်လိုအသံထွက်လာမလဲဆိုတာ ကျွန်တော် ကြိုမှန်းတတ်တယ်။ ဒီအခွေကျတော့ အဲဒီလို မှန်းလို့မရတော့ဘူး။ ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်တော့လေ။ အရင်က ကျွန်တော်က Music Produceလုပ်တာ ကျွန်တော်ရေးတယ်၊ တီးတယ်။ ဒါတွေကို ကျွန်တော့်Bandက လူတွေနဲ့ပေါင်းလုပ်တယ်။ အခုကျတော့ အဲဒီလိုအားလုံး ပေါင်းလုပ်ထားတာကို သူတို့က အဲဒီအပေါ်မှာ နောက်ထပ် ထပ်ပေါင်းထည့်တာဆိုတော့ ခေါင်း(၄-၅)ခေါင်း ပိုင်းစဉ်းစားပြီး လုပ်တဲ့ပုံစံ ဖြစ်သွားတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ အရင်တီးတာနဲ့ မတူတဲ့ ရလဒ်တွေ ထွက်လာတာတော့ သေချာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာတွေထွက်လာမယ်မှန်းတော့ မသိသေးဘူး။ ၆ ပုဒ်ကတော့ရလဒ်ထွက်လာပြီ။ အရမ်းကောင်းတယ်။ ကျွန်တော်တော့ ကြိုက်တယ်။

သီချင်းစာသားပိုင်းမှာတော့ ကိုယ်တိုင်လုပ်ခွင့်ရရှိတယ် မဟုတ်လား။

အကုန် ကျွန်တော်ရေးတာဗျ။ ဒါပေမဲ့တစ်ပုဒ်ကတော့ ကိုရွှေသီချင်းလေးကို ကျွန်တော် Translateလုပ်ထားတာ ပါတယ်။ မြန်မာသီချင်းလေးကို ကျွန်တော်က အင်္ဂလိပ်လို ပြန်လုပ်ထားတာပေါ့။ ကျန်တာ အကုန်လုံးက ကျွန်တော်ရေးတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် မြန်မာ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို အဲဒီက ဆွီဒစ် တေးရေးဆရာတစ်ယောက်နဲ့ အတူတူ ရေးတာပါတယ်။ ဒါပါပဲ။

ဂီတသက်တမ်းအရ၊ လက်ရှိအသက်အရွယ်အရ စာသားတွေက ဘယ်ဘက်ကို ဦးတည်သွားလဲ၊ အချစ်ရောပါလား။

ပါတယ်ဗျ။ ပါတယ်။ Love Songလည်း ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တခြား Love Songတွေလို မဟုတ်ဘူး။ အခု ကျွန်တော် နောက်ပိုင်း ထွက်လာတဲ့ ဆိုက်စီဆဲလစ် လပ်ဖ်ဆောင်း ခေါ်မလား ဘာမှန်း မသိ။ အချစ်အကြောင်းတော့ အချစ်အကြောင်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်နေမှန်းမသိတာမျိုး။ ကျွန်တော် ခုနောက်ပိုင်း အဲဒီဟာတွေကို ပိုဓာတ်ကျနေတယ်။ ပြီးတော့ Philosophy ပါမယ်။ တစ်ကမ္ဘာလုံး ဖြန့်ချိမှာဆိုတော့လေ အချစ်အကြောင်းတွေချည်းပဲ တစ်ခွေလုံး ထ၊အော်နေလို့ မရတော့ဘူး။ သူတို့လက်ခံနိုင်တဲ့ Concertကို ရောက်သွားမှ ရမယ်။ အဲဒီအတွက် အချိန်အများကြီး ယူရတာပေါ့။

တစ်ကမ္ဘာလုံးအတွက် မှန်းပြီး လုပ်တယ်ဆိုတော့ ကမ္ဘာကလက်ခံရင်တောင်မ ဖြန့်မဟာ ပရိသတ်နဲ့ ဒီသီချင်းတွေကြား ဘယ်လိုဖြစ်သွားနိုင်တယ်လို့ ခန့်မှန်းလဲ။ လက်ခံနိုင်ကြပါ့မလား။

ကျွန်တော်ကတော့ လက်ခံမယ်ထင်တယ်။ ဘာသာစကားအရတော့ နည်းနည်း ပျံ့နှံ့မှုအားက ကောင်းချင်မှကောင်းမယ်။ ကျွန်တော်မပြောတတ်ဘူး။ မြန်မာသီချင်းလေးတစ်ပုဒ်တော့ ပါတယ်။ ကျွန်တော် အမြဲတမ်း World Wide မဟုတ်ဘဲ Asia ကို ဖြန့်မယ်ဆိုရင်တောင် ကျွန်တော် ဘယ်နိုင်ငံကဆိုတာကို သိစေချင်တယ်။ ဒါကြောင့် ကောရပ်စ်တစ်ပိုဒ်ကို မြန်မာလို ထည့်ဆိုလိုက်တယ်။ Result ကို ဘယ်လိုမှ မမှန်းတတ်ဘူး။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ဖြန့်မယ် အင်္ဂလိပ်ခွေအနေနဲ့ရော၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ဖြန့်မယ် မြန်မာနိုင်ငံက ကောင်တစ်ကောင် တီးထားတဲ့ အင်္ဂလိပ်အခွေအနေနဲ့ရော ကျွန်တော့်အတွက်က အသစ်ကြီးပဲဆိုတော့ ဒါကိုတော့ မမှန်းတတ်ဘူးဗျ။

ကျားပေါက် (Big Bag) အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ဖြန့်ချိမယ် တစ်ကိုယ်တော်တေးစီးရီးကို WEAPONS Of Choice ဟုပေးထားပြီး မြန်မာဘာသာဖြင့် တစ်ပုဒ်သီဆိုထားသည့် သီချင်းအမည်မှာ Stay ဖြစ်သည်။

■ မန်းသူ

ဘုရင့်နောင်ဇောင်ဖျတ်ခွဲရတဲ့

ဖြိုးပြည့်စုံ

မနိုးသူ

အတတ်ပညာ၊
 အနုပညာနှစ်မျိုးစလုံးတွင်
 ထူးချွန်အောင်မြင်ရန်မှာ
 ဘုရားပေးသောဆုပင်
 ဖြစ်သည်။ သို့သော်
 ထံ၊ ဉာဏ်ရှိရုံနှင့်လည်း မရ၊
 ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယ၊ ဇွဲ
 အားလုံးပေါင်းစပ်မှု
 အချိုးတကျ မှန်ကန်မှသာ
 အောင်မြင်မည်ဖြစ်သည်။
 အနုပညာလောကတွင်
 ဆရာဝန်
 အနုပညာရှင်ဆိုသည့်
 ခက်ခဲသော
 ပညာရပ်နှစ်မျိုးတွင်
 အောင်မြင်သူများ
 လက်ချိုးရေ၍ရပြီး
 ထိုသူများထဲတွင်
 တစ်ယောက်
 ထပ်မံတိုးဝင်လာသည်က
 အဆိုတော် ဆရာဝန်
 ဖြိုးပြည့်စုံပင် ဖြစ်သည်။
 အနုပညာလောကထဲ
 ဝင်ခါစကပင်
 ဆုနှင့်ပတ်သက်၍
 လာဘ်ကောင်းခဲ့သူ
 ဖြိုးပြည့်စုံက
 ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်
 သံစဉ်များနှင့်
 ကမ္ဘာ(Melody World)
 သီချင်းဆိုပြိုင်ပွဲတွင်
 ပထမဆု အရယူရင်း
 အနုပညာနယ်ပယ်ထဲ
 ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။
 သူ၏ ပထမဆုံး
 တစ်ကိုယ်တော်ခွေ
 မျှော်နိုင်သမျှ
 Title Song ကလည်း
 ထိုနှစ်အတွက်
 ပရိသတ်အတောင်းဆုံး
 အမျိုးသားသီချင်းဆိုရှင်
 ဖြစ်ခဲ့ပြန်ရာ
 ရွှေအမြုတေ၏

ယခုလအတွက်
 ဖူးပွင့်သစ် အဆိုတော်
 အနုပညာရှင် အဖြစ်
 တွေ့ဆုံမေးမြန်းဖြစ်ခဲ့
 ရပါသည်။
 ဒီလောကီ
 ဘယ်နေရာကနေ
 ဘယ်လိုစဝင်ခဲ့တယ်
 ဆိုတာ ပြောပြပေးပါလား။
 ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်
 Melody World သီချင်းဆို
 ပြိုင်ပွဲမှာ ပထမဆုရရင်း
 ဒီလောကထဲ
 စ.ရောက်ခဲ့တယ်။
 ငယ်ငယ်ကတည်းကတော့
 သီချင်းတွေ ဆိုရတာ၊
 နားထောင်ရတာ၊
 သူများကို ဆိုပြရတာ
 ကြိုက်တယ်။
 ဒါပေမဲ့ Professional
 တစ်ယောက်အနေနဲ့
 ဆိုမယ်၊ လူရှေ့ထွက်ပြီး
 ဖျော်ဖြေမယ် ဆိုတဲ့
 သတ္တိနဲ့ ယုံကြည်ချက်တော့
 မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့
 ခုနပြောတဲ့ ၂၀၁၀ မှာ
 ကျွန်တော် တက်နေတဲ့
 ဆေးပညာကလည်း
 အတန်းတွေ ပြီးတယ်။
 အလုပ်သင်
 ဆရာဝန်တာဝန်လည်း
 ယူရတဲ့အချိန်၊
 ကျောင်းကဏ္ဍတွေ
 သက်သာသွားတဲ့အချိန်၊
 တစ်ဖက်မှာကလည်း
 ၂၀၀၇ ခုနှစ်တုန်းက
 ကိုယ်ကြိုက်ခဲ့တဲ့ပြိုင်ပွဲကြီး
 ဖြစ်နေတယ်။
 အခွင့်ကြုံလာတော့
 ဝင်ပြိုင်ဖြစ်ရင်း
 ဆုရတယ်။
 အခွေကတော့
 ၂၀၁၂ ခုနှစ်မှာမှ

ထွက်ဖြစ်တယ်
(Melody World အဖွဲ့ခွေ)။
တစ်ကိုယ်တော်ကတော့
၂၀၁၅ ခုနှစ်မှ
ထွက်ဖြစ်တာပါ။
အခုမှ ကိုယ်ပိုင်သီချင်းနဲ့
ရပ်တည်တာ
တစ်နှစ်ခွဲလောက်ပဲ
ရှိပါသေးတယ်။
မျှော်နိုင်သမျှ သီချင်းကို
စတင်ကတည်းက
ရင်ထဲမှာ
ထူးထူးခြားခြားဖြစ်ခဲ့လား။
ပရိသတ်ထဲမှာ
ခုလိုပေါက်မယ်ဆိုတဲ့
ခံစားချက်မျိုးရော
ရှိခဲ့လား။
ကျွန်တော်က
ဆရာ ကေအေတီနဲ့
တိုင်တည်ပြီးမှ လုပ်တယ်။
ဒါပေမဲ့
အခွေလေးလုပ်နေရင်း
တစ်ဝက်လောက်မှာ
ဆရာက ဆုံးသွားတယ်။
ဆရာ မရှိတော့တဲ့အချိန်၊
တစ်ယောက်တည်း
ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ
ဆရာရှိတုန်းက ကူညီခဲ့တဲ့
ဆရာတွေ ရယ်၊
ပြီးတော့ မာကျူရီ
တေးထုတ်လုပ်ရေးက
ဦးမျိုးခင်ဆိုတာ
ဝိုင်းကူညီကြရင်း
ဆရာ မင်းချစ်သူနဲ့
ဆုံခွင့်ရတယ်။
ဒီသီချင်းက ဆရာ
ဆုံးပြီးမှ ရခဲ့တဲ့
သီချင်းလေးပါ။
အဲဒီသီချင်းရတဲ့နေ့မှာပဲ
ဦးမျိုးခင်က
ကျွန်တော့်ကို
အဲဒီသီချင်းလေး
ဆိုစေချင်လို့

ညလုံးပေါက် ဖုန်းထိုင်ပြော
ပေးနေတယ်။ တစ်ခုရှိတာက
ဒီသီချင်းလေးကို စပြီး နား
ထောင်လိုက်ချိန်မှာ သိပြီး၊
တတ်ပြီးသား ပညာရှင်တွေ
က ဒီသီချင်းလေးကို ဆိုစေ
ချင်တယ်။ အဓိက အဲဒီ
ကောရပ်စ်ပိုဒ်လေးက နားစွဲ
တယ်။
ဒါပေမဲ့ စာသားနဲ့
သံစဉ်တွေက ရိုးရှင်းပြီးတော့
အရင်ခေတ်ပုံစံ ဖြစ်နေတယ်။
ကျွန်တော်ကလည်း နဂိုက
တည်းက သီချင်းအေးအေး
တွေဆိုတာများတော့ ပရိ
သတ် လက်ခံ ပါ့မလား၊
ကြိုက်ပါ့မလားဆိုတာမျိုးတော့
ရှိခဲ့တယ်။ ထူးခြားချက်က
တော့ အသံသွင်းနေတဲ့အချိန်
မှာ အရမ်းအဆင်ပြေပြီး နားစွဲ
တယ်။ တစ်ခွေလုံးနားထောင်
ကြည့်တဲ့အခါမှာလည်း နား
အစွဲဆုံးသီချင်း ဖြစ်နေတယ်။
ဒါကြောင့် စီးရီးခေါင်းစဉ်
ပေးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်
တယ်။ သူငယ်ချင်းတွေက
တော့ ဝိုင်းဖျက်ကြသေး
တယ်။ မင်းသီချင်းကြီးက
ရိုးတယ်၊ အေးတယ်ပေါ့။
မလုပ်ပါနဲ့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့
နောက်ဆုံးတော့ ဆန့်ကျင်ပြီး
ပေးဖြစ်လိုက်တယ်။ အမှတ်
တရပါပဲ။
ပထမဆုံး အတွေ့
အကြုံ၊ ပထမဆုံး အခွေ
အတွက် ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ရင်ခုန်စိတ်
လှုပ်ရှားမှုက...။
ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ သီချင်း
စတင် က အေးတယ်၊
ယောက်ျားလေး တေးသံရှင်
လည်းဖြစ်တယ် စသဖြင့်
အများကြီးပါပဲ။ Stress တွေ
ကတော့လေ။ သီချင်းခွေ

တကယ်ထွက်တော့မယ့်အချိန်
မှာ ၃ နှစ်လောက်လည်း
အချိန်ယူပြီးပြီဆိုတော့ သီချင်း
တွေကို ပြန်ပြန်နားထောင်တဲ့
အခါမှာ နည်းနည်းတော့
ထုံ့တုံ့ ဖြစ်သွားတယ်။
ဆိုလိုတာက ဘယ်သီချင်း
ကောင်းတယ်လဲ မသိတော့
ဘူး။ ပရိသတ်လက်ခံပါ
မလား။ လက်မခံရင်ရော ငါ
ဘာဖြစ်မလဲ။ အဲဒါမျိုးတွေ
မတွေးနိုင်တော့လောက်အောင်
ဦးနှောက်က ထုံ့ထိုင်းသွား
တယ်။ ဒါပေမဲ့ လူကြီးတွေရဲ့
ဆုံးမစကားနဲ့ပဲ ဒီအတိုင်း
ထွက်လိုက်တော့မယ်ဆိုပြီး
ထွက်လိုက်တာ။ ကိုယ့်ကိုယ်
တိုင်တောင် မသုံးသပ်နိုင်
တော့ဘူး။ ထုံ့ထိုင်းနေတဲ့
ကာလတစ်ခုကို ကျော်ဖြတ်
နေရလို့လေ။
ကျွန်တော်ဆိုရင် ဘုရင့်
နောင် ဖောင်ဖျက်လို့ ပြောလို့
ရပါတယ်။ တစ်ဖက်က
ဆရာဝန်၊ ပြီးတော့ မိဘတွေ
ကလည်း ခွင့်ပြုခဲ့တာ မဟုတ်
တဲ့ အဲဒီ အနုပညာကို
ကြိုးစားနေတာဆိုတော့
နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်
ကိုယ်ကလွဲလို့ ဘာမှ မရှိဘူး။
ဒါပေမဲ့ လူငယ်ဆိုတာက
ကိုယ့်မှာပါတဲ့ Talent နဲ့
ဝါသနာကို အသုံးပြုလို့ရမယ့်
အလုပ်တွေကို အခု ဖူးငုံပွင့်
သစ်ကဏ္ဍလေးကို လူငယ်
တွေဖတ်မိကြမယ်ဆိုရင်
ကိုယ့် Talent ကို ရှာဖွေပါ။
Talent နဲ့ အကောင်းဆုံး၊
အလိုက်ဖက်ဆုံးဖြစ်မယ့်
အလုပ်ကိုသာ ဦးစားပေးပြီး
လုပ်ပါ။ အချိန်ကာလနဲ့
ဘဝပေးအခြေအနေအရ
လုပ်ခွင့်မရသေးဘူးဆိုရင်

အားမလျှော့ပါနဲ့။
လုပ်သင့်တာကို
အရင်လုပ်ပြီးမှ
လုပ်ချင်တာကို
ဆက်လုပ်ပါ။
ကျွန်တော်လည်း
အခု ဒီလိုပဲ
ကြိုးစားနေပါတယ်။
ကိုယ်ကိုယ်တိုင်
အပါအဝင်
အများကို
အကျိုးပြုနိုင်မယ့်
အလုပ်လေးတွေဆိုရင်
အရာရာတိုင်းအတွက်
အကျိုးရှိပါတယ်။
ဟုလည်း
ဖြိုးပြည့်စုံက
ပြောပြခဲ့သည်။
■
မန်းသူ

ထို့ပြင် ရုပ်ရှင်ဇာတ်
ကားကြီး ၃ ကားတွင်
ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ထားပြီး
မကြာမီ

ရုံတင်တော့မည်ဖြစ်သည့်
သရုပ်ဆောင်

ဖူးပုံပွင့်သစ်

မြတ်သူသူဇင်နှင့်

တွေ့ဆုံဖြစ်ခဲ့သည်။

ညီမက ဒီလောကထဲကို

ဘယ်လိုပုံစံနဲ့

ဝင်ရောက်ခဲ့တာလဲ။

၂၀၁၂ ခုနှစ်လောက်မှာ

စံကားဝါ

ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်

သင်တန်းကို

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့

၂ လလောက်

အတူလိုက်တက်ဖြစ်တယ်။

အဲဒီကနေ သိပ်မကြာခင်မှာ

၂၀၁၂ ခုနှစ်

ဧပြီလပိုင်းလောက်မှာ

MRTV-4 နဲ့

စာချုပ် ၈ ဖြစ်တယ်။

အဲဒီကာလအတွင်းမှာ

MRTV-4 က

သင်တန်းတွေ ပေးတယ်။

ပြီးတော့

ဝိညာဉ်ရှိကံသံ

MRTV-4

ရုပ်သံဇာတ်လမ်းတွဲတွင်

ဇာတ်ပို့နေရာမှ

မီလိန်ဇာတ်ရုပ်ဖြင့်

ပီပြင်စွာ

သရုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့သည့်

သရုပ်ဆောင်

မြတ်သူသူဇင်ကို

ရွှေအမြုတေ

ပရိသတ်ကြီးလည်း

သတိထားမိကြမည်ဟု

ထင်ပါသည်။ ပီပြင်လွန်း၍

တချို့ပရိသတ်ထံမှ

အမုန်းမျှားပင်

ရရှိခဲ့သော်လည်း

နောက်ဆက်တွဲ

ရလဒ်အဖြစ်

မြတ်သူသူဇင်က

MRTV-4

ရုပ်သံဇာတ်လမ်းတွဲ

အသစ်တွင်

ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး

နေရာမှ ပါဝင်ခွင့်ရပြီး

နေပြည်တော်တွင်

ရိုက်ကူးနေပြီဖြစ်သည်။

ရေရှည်ရုပ်တည်ဖို့
ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ
ကြိုးစားပယ်
မြတ်သူသူဇင်
မနိုးသူ

ခေါင်းရုပ်-ရုပ်ဆောင်

Love-2 မှာလည်း ပါတယ်။ လူသိများတာကတော့ ဝိညာဉ်
ရှိက်သံ နဲ့ ဝက်ဘာစ်အိမ် ဇာတ်လမ်းတွေတွေမှာပါ။ အခုတော့
ညီမက မဏိရတနာ ဇာတ်လမ်းတွေ ရိုက်နေပါတယ်။ မိမိယ့်
ဇာတ်ကားကတော့ အခန်းနည်းနည်းပါးပါးနဲ့ ကား ၂၀ လောက်
ပါဝင်ဖူးတယ်။ အခု ရုပ်ရှင်တွေ ၈, ရိုက်ဖြစ်ပြီးတော့ ၃ ကား
ပြီးသွားပါပြီ။

ညီမက ဒီသရုပ်ဆောင်ကို ဘာကြောင့် မက်မက်မောမော
ရင်ခုန်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပြောပါဦး။

အစကတော့ ဒါကို လုပ်ဖို့ အခွင့်အရေး ရလာတာရယ်။
နောက်တစ်ခုကတော့ ကံတရားပေါ့။ ဒီဟာကြီးကို လုပ်မယ်လို့
တွေးခဲ့တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ အရင်ကလည်း ဒီအလုပ်လုပ်
တာ မဟုတ်ဘူး။ လုပ်ခဲ့တာက တစ်ခု။ ဒါပေမဲ့ အခု ကံ
အကြောင်း တိုက်ဆိုင်တော့ လုပ်ဖြစ်တယ်။ ပါသနာလည်း
ပါခဲ့တယ်ဆိုတော့ ကိုယ့်ဝါသနာဆိုတော့ ပိုကြိုးစားဖြစ်တာ
ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က မပြည့်စုံတဲ့သူ ဖြစ်တဲ့အတွက်ကြောင့်
သူများတကာထက် ပိုကြိုးစားခဲ့တော့ ရလဒ်ကောင်းတွေရတယ်
လို့ ထင်ပါတယ်။ အတိုက်အခံများတယ်ဆိုတာလည်း သိ
တယ်။ အပြိုင်အဆိုင်များတယ်ဆိုတာလည်း သိတယ်။ ကိုယ်နဲ့
မသက်ဆိုင်တဲ့ လောကမှန်းလည်း သိတယ်။ မျိုးရိုး မရှိဘူး။

Model ဖြစ်ပွဲတွေမှာ ဘေး
ကလူတွေကလည်း ပြိုင်ကြည့်
ပါလားလို့ အားပေးတာနဲ့ ဝင်
ဖြိုင်ဖြစ်တယ်။ အဲဒီပြိုင်ပွဲ
တွေကနေ ကိုယ် လိုချင်တဲ့
အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိရ
တော့ အဲဒီကနေစပြီး ဒီအလုပ်
ကို ဆက်လုပ်ဖြစ်တယ်။
ဧည့်ချုပ် ပထမ ၂ နှစ်အတွင်း
မှာတော့ ဘာဇာတ်လမ်းတွေမှ
မရိုက်ဖြစ်ဘဲ ပြိုင်ပွဲတွေ ဝင်
ဖြိုင်ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ နောက်ပိုင်း
တော့ ဇာတ်လမ်းတွေ ဆက်
တိုက်ရိုက်ဖြစ်ခဲ့တယ်။

Miss Now How ဆိုရင်
Second Runner Up, Miss
ဂမုန်းပွင့်က Winner, Miss
People ကတော့ Top 10
Finalist စတဲ့ ဆုတွေ ရခဲ့ပါ
တယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်း ရိုက်
ဖြစ်တဲ့စီးရီးတွေက ထာဝရ
မန္တလေး၊ Happy Beach,
ပန်းနုသွေး Season-1 တွေမှာ
ပါဖြစ်ခဲ့တယ်။ Sing of

လောကထက် လက်ညှိုးထိုးခံရတာ ပိုများတယ်။ မိန်းကလေးလည်း ဖြစ်နေတော့ အိမ်က လုံးဝလက်မခံဘူး။ ဒါပေမဲ့ ညီမက ဖြစ်အောင်လုပ်တာပဲ။ နောက်ပိုင်းတော့ သူတို့လည်း ညီမကို တားမရမှန်း သိတော့ ဘေးကနေ ဝိုင်းထိန်းပေးကြပါတယ်။

ဒီလို နာမည်တစ်လုံးရဖို့အတွက် ဘယ်လိုပေးဆပ်ရမလဲလို့ မမေးချင်တော့ဘူး။ ဘယ်အလုပ်မဆို ပေးဆပ်မှုက ရှိတာပဲလေ။ သိချင်တာက ဒါတွေ သိတဲ့အတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားမှုပေါ့။

ဒီအလုပ်ကို လုပ်မယ်ဆိုတာကို ကိုယ့်စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်ပြီးသွားပြီ။ ဒါပဲ လုပ်တော့မယ်ဆိုတော့ စွန့်လွှတ်ခဲ့ရတာတွေကတော့ ကိုယ့်အလုပ်ပေါ့နော်။ စွန့်လွှတ်ခဲ့ရတယ်။ အတိုက်အခံလုပ်ခဲ့ရတယ်။ ကိုယ့်မိသားစုတွေနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ နောက်ဆုံး ကိုယ့်အမျိုးတွေနဲ့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီအလုပ်လုပ်မယ်ဆိုတော့ ဒါတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး အကုန်လိုက်လေ့လာတယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း အရင်အလုပ်ကို ပြန်သွားဖို့လည်း မလွယ်တော့ဘူး။ ဒီအလုပ်ကို ဖြစ်အောင် လုပ်မှရမယ်။ အဓိက စာများများဖတ်တယ်။ ပြီးတော့ သရုပ်ဆောင်ပိုင်း အကုန်လေ့လာတယ်။ ညီမရဲ့အဓိကအားနည်းချက်က အသံပေါ့။ အသံက ငယ်ငယ်ကတည်းက မိန်းမဆန်ပြီး ပျော့ပျောင်းတဲ့လူမျိုး မဟုတ်ဘူးလေ။ ပထမပိုင်းမှာ ညီမရဲ့အခက်အခဲဟာ အသံပဲ။ အဲဒီအသံနဲ့ပတ်သက်ပြီး လေ့လာခဲ့ရတယ်။ စကားလည်း သိပ်မပီဘူး။ အကုန်လေ့ကျင့်ရတာပေါ့။ သေးသေးလေးတွေပဲ။ ဒါပေမဲ့ အများကြီးပဲ။ အကုန် စူးစမ်းလေ့လာပြီး လိုက်လုပ်ကြည့်တယ်။

ကိုယ်က သရုပ်ဆောင်အသံတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပရိသတ်ဆီဝင်ရမယ့် ဇာတ်လမ်းတွေမှာ ဒီဇာတ်ရုပ်ကို ဘယ်လို စိတ်ကူးနဲ့ လက်ခံခဲ့တာလဲ။ စဉ်းစားခဲ့ရတာတော့ ရှိမှာပေါ့။

ရှိတာပေါ့ မမရယ်။ အရမ်းစဉ်းစားခဲ့ရတာ။ စဉ်းစားရုံတင် မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီဇာတ်ကား မရှိခင်တုန်းကလည်း ငိုရတယ်။ ရိုက်နေတုန်းလည်း ငိုခဲ့ရတယ်။ ပြီးတော့လည်း ငိုရတယ်။ လွှင့်နေတုန်းလည်း ငိုခဲ့ရတယ်။ အမှတ်တရပဲ။ နောက်ဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်တယ်။ ငါသည် သရုပ်ဆောင်ဖြစ်တယ်။ သရုပ်ဆောင်ဆိုတာ ဘယ်ဇာတ်ရုပ်လာလာ လုပ်ရမယ်။ အဲဒီလိုမှမဟုတ်ရင် ငါသည် သရုပ်ဆောင်အစစ် မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတဲ့ စိတ်ကြီးနဲ့ ညီမ ရိုက်ခဲ့တယ်။

အဲဒီအတွက် ကံကောင်းတာတစ်ခုက ကိုယ့်အနုပညာအသိုင်းအဝိုင်းမှာရှိတဲ့ဆရာသမား၊ စီနီယာတွေက သူ ဒါလုပ်နိုင်တယ်ဆိုပြီး အသိအမှတ်ပြုတယ်။ နောက်ထပ်ကံကောင်းတာတစ်ခုက အဲဒီ ပိညာဉ်ရှိကံသံ ရိုက်တဲ့ ထိုင်းဒါရိုက်တာကပဲ ညီမကို ဘာပြောလဲဆိုတော့ ရိုးရိုးကာရိုက်တာဆိုရင် လုပ်နိုင်လား၊ မလုပ်နိုင်လား သူ စမ်းကြည့်မယ်ဆိုပြီး ဝက်ဘာ စံအိမ်မှာ ဖြူစင်တယ်။ ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ 'စမ်းလေး' နေရာမှာ ညီမကို ပြန်ထားပြီး ရိုက်ခဲ့တယ်။ မုန့်တဲ့ပရိသတ်ကလည်း ပြန်အားပေးပြီး ချစ်တဲ့ပရိသတ်က ပိုချစ်သွားကြတာပေါ့။ ညီမ

ဒါပေမဲ့ ဖြစ်ချင်တော့လည်း ဖြစ်အောင်လုပ်ရတာပါပဲ။

ဒါဆို မိဘတွေနဲ့ အတိုက်အခံ လုပ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား။

အစတုန်းကဆို မိဘတွေက သိတောင် မသိဘူး။ ညီမက ခိုးလုပ်တာ။ တခြား နာမည်နဲ့တောင် လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်။ အိမ်က မသိတဲ့ နာမည်မျိုးနဲ့ပေါ့။ နောက်ပိုင်းတော့ ဒီထဲရောက်သွားပြီဆိုမှတော့ စာလည်း ဆက်မသင်ချင်တော့ဘူးဆိုပြီး ဘုရင့်နောင် ဖောင်ဖျက်သလိုပဲ။ လုံးဝ ရင်းပလိုက်ပြီး ဒီအလုပ်ထဲကိုပဲ စိတ်နှစ်လိုက်တော့ အိမ်နဲ့တော့ အတိုက်အခံ ဖြစ်တယ်။ ဒီလောကက တခြား

ခွန်စားရကျိုး နပ်တယ်။
ဆုံးဖြတ်ချက် မှန်တယ်လို့
ညီမ ယုံတယ်။
အဲဒီကတစ်ဆင့် ရရှိလာတဲ့ အကျိုးဆက်တွေက...။
အခု ညီမရိုက်နေတဲ့ မထီရတနာ ဇာတ်လမ်းတွဲကို
ညီမရလိုက်တယ်။ ကာရိုက်တာက ဆန်းပြီး
အနုရော၊ အကြမ်းရော အစုံပါတဲ့ဇာတ်ရုပ်ပေါ့။
ဇာတ်လမ်းတွဲတစ်ခုလုံးကို
ညီမကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့
ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးအဖြစ် ပေးတယ်ဆိုတော့
ရှေ့က ကြိုးစားခဲ့ရကျိုးနပ်တယ်လို့ ထင်တယ်။
ပြီးတော့ အဲဒီကတစ်ဆင့် ကိုနေမင်းတို့နဲ့ရိုက်တဲ့
နှစ်ယောက်တစ်ဘဝ ရုပ်ရှင်ကားဆိုရင်
ညီမကို ဇာတ်လမ်းတွဲမှာ ကြည့်ပြီး
သဘောကျလို့ဆိုပြီး ခေါ်သုံးတယ်။
ပြီးတော့ တခြားကမ်းလှမ်းမှုတွေလည်း
ရှိလာတယ်။ နောက်ဆုံး အသံနဲ့ပတ်သက်ပြီး
အရမ်းအားနည်းခဲ့လို့ လေ့ကျင့်ခဲ့ရတဲ့
ညီမရဲ့အသံကို သဘောကျလို့ဆိုပြီး
နောက်ခံစကားပြောဖို့အတွက်
အသံပိုင်းက အပ်တာတွေတောင် ရှိလာတယ်။
မြတ်သူသူဇင်က မင်းသမီး ၇ လက်
အပြိုင်ခေါင်းဆောင် ပါဝင်ထားသည့်
ထကြာ ဇာတ်ကားကြီးတွင်
ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ထားပြီး
မကြာမီ ရုံတင်မည်ဟုလည်း သိရသည်။
ဒါရိုက်တာ ပြည်ဟိန်းသီဟ
ရိုက်ကူးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ 'ညီမ
ပြောချင်တာလေးတစ်ခုက
ညီမရဲ့စီးပွားရေးဆိုလည်း ဟုတ်တယ်။
ဝါသနာဆိုလည်း ဟုတ်တယ်။
ရပ်တည်ချက်ဆိုလည်း ဟုတ်တယ်။
ညီမဘဝတစ်ခုလုံးကို ဒီအပေါ်မှာ ပုံထားတယ်။
အခုဆိုရင် ဒီကရတဲ့ အနုပညာကြေးနဲ့
အိမ်ကို ပြန်ထောက်ပံ့နိုင်နေပြီ။ ဒီအလုပ်ကိုပဲ
ညီမ လုပ်ချင်တယ်။ ဒီအလုပ်ကိုပဲ ဆက်လုပ်ဖို့
ကြိုးစားနေမယ်။ ဘယ်လိုကြီးပဲ ဖြစ်နေနေ
ကိုယ်လုပ်ချင်တဲ့အလုပ်တစ်ခုကို
ရေရှည်ရပ်တည်နိုင်ဖို့အတွက် ဂုဏ်သိက္ခာရှိစွာ
ကြိုးစားနေမှာပါ'ဟုလည်း မြတ်သူသူဇင်က
ပြောပြရင်း နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။

■
ခန်းသူ

ချစ်စရာကောင်းတဲ့
အိမ်ထောင်ရေးဆိုင်ရာ
Selfie ဖေ့ဘွတ်ခ်ပေါ်မှာ
ရိုက်တဲ့ အချိန်ပဲ
တစ်နှစ်ပဲ

ပြင်သစ်နိုင်ငံမှာ တစ်လခွဲကြာ သွားရောက်နေထိုင်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဆိုတော် ဖြူဖြူကျော်သိန်းက မြန်မာနိုင်ငံကို ပြန်ရောက်ပြီး ဆုံးရှက်အကြာမှာပဲ ဓရုမ္မမတ်အတွက် ရည်ရွယ်ထားတဲ့ ဆောင်းနှင့်လေးနှစ်အတွက် အမည်ပေးထားတဲ့ တေးစီးရီးအတွက် Love Show VCDကို ရန်ကုန်မြို့ ဗဟန်းမြို့နယ်ရှိ ဟာမိုနီစတူဒီယိုမှာ ရိုက်ကူးခဲ့တာကြောင့် ဖြူဖြူကျော်သိန်းကို အနုပညာသွပ်ရူးမှုများနဲ့ပတ်သက်ပြီး သွားရောက်မေးကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ဖြူဖြူရေ ဆောင်းနှင့်လေးနှစ်အတွက် တေးစီးရီးအတွက် ဆိုရတဲ့ ခံစားမှုလေးအရင်ပြောပြပါလား။ ဓရုမ္မမတ် သီချင်းလည်း ဖြစ်နေလို့ပါ။

ဖြူဖြူ ဒီနေ့ရိုက်တဲ့သီချင်းက ကိုကျိုးနော်ရေးတဲ့ အနိပ္ပာယ်ရှိသော ဓရုမ္မမတ် သီချင်းပါ။ ဒီနှစ်ဓရုမ္မမတ်အတွက် ရည်ရွယ်ပြီး ထုတ်မယ့်အခွေလေးပါ။ ဒီနေ့ရိုက်တဲ့ အခြေအဆင်ကလည်း အရင်ကလို ရိုးရိုးပုံစံနဲ့ ရိုက်တာ မဟုတ်ဘဲ ကောက်ရိုးတွေကို ခင်းပြီး ဆက်တင်ချတာပဲ။ ပါဖောမန်ကိုလည်း ဖြူဖြူတို့ရဲ့ ကယ်တင်ရှင် ဓရုမ္မမတ်မွေးတဲ့အချိန်ကပုံစံနဲ့ ပြင်ဆင်ထားတယ်။ ဆက်တင်ပြည့်ပြည့်စုံစုံမှာ ပါဖောမန်နဲ့ပါ ရိုက်ကူးရတော့ ပိုပြီး မုဒိရတယ်။ ဒါ့အပြင် တယောတွေနဲ့ပါ ပိုပြီးပေးထားတယ် ဆိုတော့ ရိုက်ရတဲ့ ခံစား

ချက်က ပိုပြီးပြည့်စုံတယ်လို့ ခံစားရတယ်။ ကိုရီးနော်ရေးတဲ့ ခရစ္စမတ်သီချင်း ဖြူဖြူ သုံးပုဒ်ဆိုပြီးပါပြီ။ သုံးနှစ်ရှိသွားပြီ ပေါ့။ သီချင်းတွေကလည်း ကောင်းတယ်။ ကိုယ်ပိုင်သံစဉ်လည်း ဖြစ်တယ်။ ချီးမွမ်းသီချင်းတွေလည်း ဖြစ်တော့ ဆိုရတာ အရမ်းနှစ်သက်တယ်။ ဒီသီချင်းက အစ်မဖြစ်တဲ့ မမညိုတို့ရှိရာ ပြင်သစ်မှာ တစ်လခွဲကြာသွားအနားယူပြီးမှ ပြန်လာပြီး ဦးဆုံး ရိုက်တဲ့ VCDလည်းဖြစ်တော့ ဖြူဖြူအတွက် အားသစ်မာန်သစ် စိတ်သစ်လူသစ်နဲ့ ဖက်ရှင်စတိုင်အစာစလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

အပြင်အဆင်၊ နောက်ခံပုံရိုးမူတွေက ကိုယ့်အတွက်

ဘယ်လောက်အားဖြစ်စေလဲ။

အဲဒါက အရမ်းအရေးကြီးတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သီချင်းတစ်ပုဒ် ဖန်တီးတယ်ဆိုတဲ့အခါ တစ်ယောက်တည်း အဆိုကောင်းရုံနဲ့ မပြီးဘူး။ အရေးတစ်ခုတည်း ကောင်းရုံနဲ့လည်း မရသေးဘူး။ နောက်တစ်ခုက ကိုယ်ပိုင်သံစဉ်ဆိုရင် Arrangementက ပိုပြီး အရေးကြီးတယ်။ တီးဝိုင်းရဲ့ ပုံရိုးမူကလည်း အားပါတယ်။ သီချင်းတစ်ပုဒ်အစမှာ ဂစ်တာနဲ့ ထွက်မလား၊ စန္ဒရားနဲ့ ထွက်မလား အားလုံးပူးပေါင်း စဉ်းစားပြီး အကောင်းဆုံးဖန်တီးရတယ်။ နောက်တစ်ခါ ဘယ်နားမှာ ဘယ်တူရိယာ တီးခတ်မှုကို ထည့်လိုက်မလဲ။ အဲဒီမှာ တယောလေး

မိထပ်ပါလာတော့ ပိုပြီးတော့
ကိုယ့်နောက်ခံမှာ ပြည့်နေစေ
တယ်။ အဲဒီတော့ ဆိုရတာ
လည်း အရသာပိုပြီးပြည့်
တယ်။ VCD အနေနဲ့ ဖန်တီး
မယ်ဆိုတဲ့အခါကျတော့လည်း
အရပ်တွေနဲ့ပါ ပါလာတဲ့အခါ
ကျတော့ ပိုပြီးကွက်ကွက်
ကွင်းကွင်းလေးဖြစ်တာပေါ့။
အခုလို ခရစ်တော်မွေးဖွားတဲ့
ဆင်း(န)လေးနဲ့ ပုံဖော်ရတဲ့
အခါကျတော့ ကိုယ်ကလည်း
သေသေချာချာပုံဖော်ပြီး ဆိုပြ
လို့ရတယ်။

ဖြူဖြူက ဒီလို VCD
အတွက် ဖက်ရှင်ကို ဘယ်လို
လေး ပြင်ဆင်ဖြစ်တာလဲ။

ဟိုးအရင် ဖြူဖြူတို့
စ...ပေါ်ခါစအချိန်တန်းကတော့
အဲဒီလို သိပ်မရှိသေးဘူး။ ဒီ
ဘက်ခေတ်မှာတော့ ဒီဇိုင်းမှာ
တွေလည်း အများကြီးပေါ်
လာတယ်။ အခုနောက်ပိုင်းမှာ
ဒီဇိုင်းအပြင် Stylist ဆိုတာ
ပါ ရှိလာတဲ့အခါကျတော့
ဖြူဖြူ အရမ်းကြိုဆိုတယ်။
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီဇိုင်းမှာ
အကုန်လုံးက အနုပညာရှင်
တစ်ယောက်ချင်းစီကို အကုန်
လုံးလိုက်လုပ်ပေးလို့ မလွယ်
လှဘူး။ တစ်ယောက်ချင်းစီ
က Stylist ထားတယ်ဆို
တော့ အနုပညာရှင်တစ်
ယောက်ချင်းစီတိုင်းဟာ သူ
စတိုင်နဲ့သူ ထွက်လာတယ်။
ထူးခြားတာတွေဖြစ်တယ်ပေါ့။
ဖြူဖြူကိုဆိုရင် တောက်
လျှောက်ကတော့ မမညီကပဲ
ဒီဇိုင်းအနေနဲ့ရော၊ တခြား
ဒီဇိုင်းတွေ ချုပ်တဲ့ဝတ်စုံတွေ
ဆို ဝတ်တဲ့အခါမှာလည်း သူ
က Stylist အနေနဲ့ပါ တောက်
လျှောက် ၁၃ နှစ်ကျော်ကြာ

လုပ်လာပေးခဲ့တာပေါ့။ အခု
ဆိုရင်လည်း ဖြူဖြူက
မမညီဆီ တစ်လခွဲသွားလိုက်
တဲ့အခါကျတော့ ပြင်သစ်ဖက်
ရှင်အမြည်းလေးနဲ့ပေါ့။ ဟိုမှာ
ကျတော့ ကိုယ့်ဆိုက်က တော်
တော်ရှာရတယ်။ ကိုယ်က
သေးလွန်းတဲ့အခါကျတော့
ရရာလေးထဲကနေပြီး အခု
တစ်လောမှာ အဲဒီကအငွေ
အသက်တွေနဲ့ ဖက်ရှင်
အသစ်တွေမြင်လာ
တယ်။ အဲဒီမှာမှ
ကိုယ်နဲ့ လိုက်ဖက်
တာလေးကို
ဆင်ရတယ်။

ဒီဆင်း(န)လေး
နဲ့ကျတော့ အရမ်း
ဘလင်းဘလင်း
ကြီး ဖြစ်လို့မရဘူး။
လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း
၂၀၀၀ ကျော်လောက်က
ဆင်း(န)ကို ပုံဖော်တဲ့အခါမှာ
ဆောင်းတွင်းကာလလေးလည်း
ဖြစ်တော့ ဒီလိုခြုံတည်လေးနဲ့
ဆိုရင် သိုးကျောင်းသားလေး
နဲ့တူတာပေါ့။ ရိုးရိုးပုံစံနဲ့ ဆံပင်
လေးချလိုက်တော့ ပိုအဆင်
ပြေတယ်။ မမညီက ဟိုမှာ
ကတည်းက ဘယ်လိုဟာနဲ့
ကျရင် ဘယ်လိုလေးဝတ်ပါ
ဆိုပြီးတွဲစပ်ပေးလိုက်တာပေါ့။

မကြာမီ ရှိုးပွဲရာသီ
ရောက်လာတော့ မယ်။
Music Tour Show တွေ
သွားဆိုရမယ်ဆိုတော့ ဘယ်
လိုဖက်ရှင်အလန်းတွေနဲ့ တွေ့
ရမှာလဲ။

ဖြူဖြူကတော့ အများ
ကြီး စဉ်းစားထားတာလေးတွေ
ရှိတယ်။ ဖြူဖြူကျော်သိန်းဆို
တာနဲ့တော့ အရမ်းကြီး ကွာ
ထွက်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး။

အနုပညာအလုပ်တွေ၊ ဂီတအလုပ်တွေနဲ့ပဲပျော်နေတော့
မှာလား။ အမိထောင်ပြုဖို့ မစဉ်းစားသေးဘူးလား။
အိမ်ထောင်ပြုဖို့အတွက် လူက အရမ်းငယ်နေသေးတယ်။
(ရယ်လျက်)။ မမညိုဆိုမှာ ၆ ပတ်လောက် ရိုးရိုး
သာမန်မိန်းကလေးအနေနဲ့ နောက်ဘဝတစ်ခုလို
မိသားစုနဲ့သွားပြီး ဖြတ်သန်းတဲ့အခါကျတော့
အဲဒါလည်း တစ်မျိုး အရမ်းပျော်ဖို့ကောင်းပါတယ်။
ဘာတစ်ခုရှိလဲဆိုတော့ ဒီတစ်ခေါက်သွားတာ အပန်းဖြေ
ခရီးအပြင်မှာမှ ပရိသတ်ကလည်း သိချင်နေတော့ ဖြူဖြူ
ပြောပြချင်တာက မမညိုမှာ နောက်ထပ် သားလေး
တစ်ယောက်မွေးတယ်။ နောက်ထပ် တူလေးတစ်ယောက်
ထပ်ရသွားတာပေါ့။ အဲဒီမှာမှ မရွှေ့လင့်ဘဲ ခရီးမသွားခင်
မေမေက နှလုံးအဆို့ရှင်ကျဉ်းနေတယ်လို့ သိလိုက်ရတဲ့အခါ
ကျတော့ ဖြူဖြူတို့အတွက် ရှေ့အစပိုင်းမှာ
တော်တော်လေးပင်ပန်းတာပေါ့။ မေမေက ရောဂါနဲ့
သွားတာကိုး။ သမားတော်တွေကလည်း ဟိုမှာပဲ
ဆက်ကုပါဆိုတဲ့အခါကျတော့ ဟိုမှာ မေမေ နှလုံး

နိစ္စခဝသွားလာနေတဲ့ အင်္ကျီအဝတ်အစားမျိုးနဲ့လည်း စတိတ်စင်
ပေါ်ကိုတက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်အသစ် သီလာတဲ့ဖက်ရှင်
လေးတွေနဲ့ ကိုယ့်သီချင်းနဲ့ လိုက်ဖက်တဲ့ပုံစံမျိုးလေးနဲ့တော့
လုပ်သွားဖို့ ရှိပါတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က မူဆယ်မှာ သွားဆိုတော့
ရန်ကုန်ပရိသတ်နဲ့ ၆ ပတ်လောက်ပဲ ခွဲရတယ်ဆိုပေမဲ့ မူဆယ်
ပရိသတ်နဲ့ကျတော့ ၆ နှစ်လောက် ခွဲခဲ့ရတယ်ဆိုတဲ့အခါကျ
တော့ သူတို့တွေကို သီချင်းအသစ်တွေ၊ ဖက်ရှင်အသစ်တွေနဲ့
ဆိုပြတဲ့အခါကျတော့ တစ်ကွင်းလုံး သီချင်းတွေအားလုံးကို
လိုက်ဆိုတာတွေ့ရတော့ အရမ်းပျော်ရတယ်။ ဘာတွေလုပ်ဖို့
ရှိလဲ ဆိုရင် သီချင်းတွေပဲ လုပ်ဖို့ရှိတယ်။ April Fool အခွေကို
VCD ရိုက်မယ်။ ကိုဇော်ပိုင်နဲ့ သုံးယောက်တွဲအခွေအတွက် VCD
ရိုက်မယ်။ နောက်ထပ်သီချင်းအသစ်တွေလည်း ထွက်ဖို့စီစဉ်
နေပါတယ်။

ခွဲတယ်။ နှလုံးခွဲတာ
အောင်မြင်တယ်။
ပြီးသွားတဲ့အခါကျတော့
မေမေ ဆေးရုံက
ဆင်းပြီးတော့မှ ဖြူဖြူနဲ့
ဖေဖေက မြန်မာနိုင်ငံကို
ပြန်ရောက်လာကြတယ်။
ပြောရမယ်ဆိုရင် ဟိုမှာ
ရှိနေတဲ့ အချိန်တုန်းက
ဆေးရုံတွေကို ပတ်ပြီး
သွားနေရတာ များတယ်။
မမညို့၊ ဓမ္မဖို့အတွက်ရယ်၊
မေမေခွဲဖို့အတွက်ရယ်ပေါ့။
အဲဒီမှာ ဖြူဖြူက
မမညို့ရဲ့ သားအကြီးနဲ့
ကျန်ခဲ့တာပေါ့။ အဲဒီမှာ
သိလိုက်တာတစ်ခုက
ဘာလဲဆိုတော့ ပျော်ရွှင်တဲ့၊
ချစ်စရာကောင်းတဲ့
အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ
ဖွဲ့စစ်ဘွတ်ခ်ပေါ့မှာ
Nellie တင်တဲ့အချိန်ပဲ
ဖြစ်မှာပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲ
ဆိုတော့ ကျန်တာက
တကယ်အလုပ်လုပ်ရတာ။
ချစ်ခင်ပျော်ရွှင်စရာကောင်းတဲ့
အိမ်ထောင်ရေးဆိုပေမဲ့
ကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ဆိုရင်
တော်တော်လေး လိပ်ပတ်
မလည်တာ။ မမညို့ရော၊
ခယ်အိုရောက ဒီကလေး
နှစ်ယောက်နဲ့ပြေးနေရတာပဲ။
တော်ကြာ အကြီးကို
ကျောင်းပို့မယ်။
အငယ်ကိုလည်း နို့တိုက်
ရတယ်။ အဲဒါတွေကြည့်ပြီး
အကြီး သိအိုဒေါကိုလည်း
ဖြူဖြူက အကြာကြီး
ထိန်းရတဲ့အခါကျတော့
စဉ်းစားနေတယ်။
ဒါတောင် ငါ အဒေါ်ပဲ
ရှိသေးတယ်။ ဒီကောင့်ကို
ဘော်တော်ကြီး ထိန်းရတာ

ပေါ့။ ဒီကောင့်ကို လူလား
မြောက်ဖို့ လုပ်ပေးရမယ်ဆို
ရင် မိဘဖြစ်တဲ့သူက တော်
တော်ခက်မယ်။ အဲဒီ ခါကျ
တော့ အင်း...ငါကတော့...
အဲဒီလိုပဲ သက်ပြင်းရှည်ချမိ
တယ်။
ဖြူဖြူက အနုပညာ
အလုပ်တွေ အမြဲတမ်းလုပ်နေ
ရတယ်ဆိုတော့ ချစ်သူ
အတွက် အချိန်ပေးနိုင်ပါ
မလား။ ရွေးမယ်ဆိုရင် ဘယ်
လိုလူမျိုးကို ရွေးမှာလဲ။
အချိန်ရှိပါမလား ဆိုတာ
ကတော့ တစ်ခု စဉ်းစားစရာ
ပဲပေါ့။ အချိန်မရှိဘူးဆိုတာ
မှန်ပါတယ်။ အချိန်ပေးချင်တဲ့
အခါကျတော့ ပေးလို့ရတာပါ
ပဲ။ အခုလိုမျိုး တစ်လခွဲ
လောက် ကိုယ့်ရဲ့အလုပ်တွေ
ခဏနားနေတဲ့အချိန်မျိုး ရှာ
ဖွေပြီး လုပ်ဖြစ်တာဆိုတော့
လုပ်ချင်တဲ့စိတ်ရှိရင် လုပ်လို့
မရတာ ဘာမှမရှိဘူး။ နားတဲ့
အချိန်မျိုးတောင် ကိုယ်ရှာဖွေ
ပြီးလုပ်ရတာပဲလေ။ ကိုယ့်ကို
လည်း အပြန်အလှန် လုပ်ပေး
ချင်တဲ့သူရှိတယ်ဆိုရင်ပေါ့နော်။
အဲဒါနဲ့လည်း ဆိုင်ပါတယ်။
ဘယ်လိုရွေးချယ်မလဲဆိုရင်
ဟိုးအရင်ကတည်းက ဘယ်
လိုလူမျိုးကိုမှ ရွေးချယ်မယ်။
အနု ပညာလောကထဲ က
မဖြစ်ရဘူး။ အနုပညာ
လောကထဲကပဲ ဖြစ်ရမယ်။
ချမ်းသာရမယ်။ ရာထူးကြီး
ကြီးထဲကဖြစ်ရမယ်။ ဘာ
ကြီးဖြစ်ရမယ်၊ ညာကြီးဖြစ်ရ
မယ်။ ဟိုဟာမဖြစ်ရဘူး၊
ဒီဟာမဖြစ်ရဘူး ဆိုတဲ့ ကန့်
သတ်ချက်မျိုး လုံးဝ မရှိပါ
ဘူး။ ရုပ်ဝတ္ထုထက် လူတစ်
ယောက်က ကိုယ့်အပေါ်မှာ

ထားနိုင်တဲ့မေတ္တာနဲ့ စိတ်ဓာတ်၊ ညာဏ်ရည်ပဲ
အရေး ကြီးတယ်။ ကျန်တာတွေ အကုန်လုံးက
လုပ်ယူလို့ရပါတယ်- လို့ ဖြေကြားပေးခဲ့ပါတယ်။
■ လင်းနိုင်ဦး

မင်းတကာအနုပညာတမျက်နှာ

ပေါ့ပီအဆိုလျှော်ကလေး

Justin Bieber နဲ့

R & R ဝီတလောကမှာ

ထင်ရှားလှတဲ့ Rihanna ဟို

မိုးမမြင် လေမမြင်

ချစ်ကျွမ်းဝင်နေကြပြီလို့

ညဉ့်နက်ပိုင်းများမှာ

ကျင်းပတဲ့ ပါတီပွဲတက်သူ

တချို့က

The National Enquirer

စာစောင်ကြီးကို

သတင်းပေးကြပါတယ်။

သူတို့နှစ်ဦးက

သြဂုတ်လ ၁၈ ရက်မှာ

လန်ဒန်မြို့ရဲ့

ဆင်ခြေဖုံးမှာရှိတဲ့

မထင်မရှား

လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက

စွဲလမ်းနှစ်သက်ခဲ့သူဖြစ်ပြီး

အခုလိုချစ်ခွင့်ရသွားတဲ့အတွက်

အပျော်ကြီးပျော်နေတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

အရင်တုန်းကတော့ Rihanna က

Bieber ကို ငယ်လွန်းတယ်လို့ ပြောခဲ့ပေမဲ့

အခုတော့ အတွေ့အကြုံများစွာရသွားပြီဖြစ်တဲ့

Bieber ကို လက်ခံလိုက်ပုံရပါတယ်။

အပျော်ကြီးပျော်နေကြတဲ့ သူတို့နှစ်ဦးဟာ

Lips အမည်ရှိ လန်ဒန်မြို့ရဲ့ ညကလပ်တစ်ခုမှာ

ပျော်နေခဲ့ကြပြီး ကလပ်က ပြန်ထွက်ချိန်မှာတော့

ပါပါရာဇီများရဲ့ ရန်က ကင်းဝေးနိုင်စေဖို့

ထွက်ပေါက်တစ်ပေါက်စီကနေ

သီးခြားပြန်သွားခဲ့ကြတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

စာနည်ညမ်း

Ref: National Enquirer September 12, 2016.

မိုးမမြင်လေမမြင်ဖြစ်နေတဲ့

Justin Bieber နဲ့

Rihanna

စာနည်ညမ်း

ကလပ်တစ်ခုကို

သွားခဲ့ကြတယ်လို့

ဆိုပါတယ်။

အသက် ၂၂ နှစ်ရှိပြီဖြစ်တဲ့

Bieber က အခုချစ်သူ

Rihanna နဲ့ တိတ်တဆိတ်

နေရာတစ်ခုမှာပေါ့သတို့။

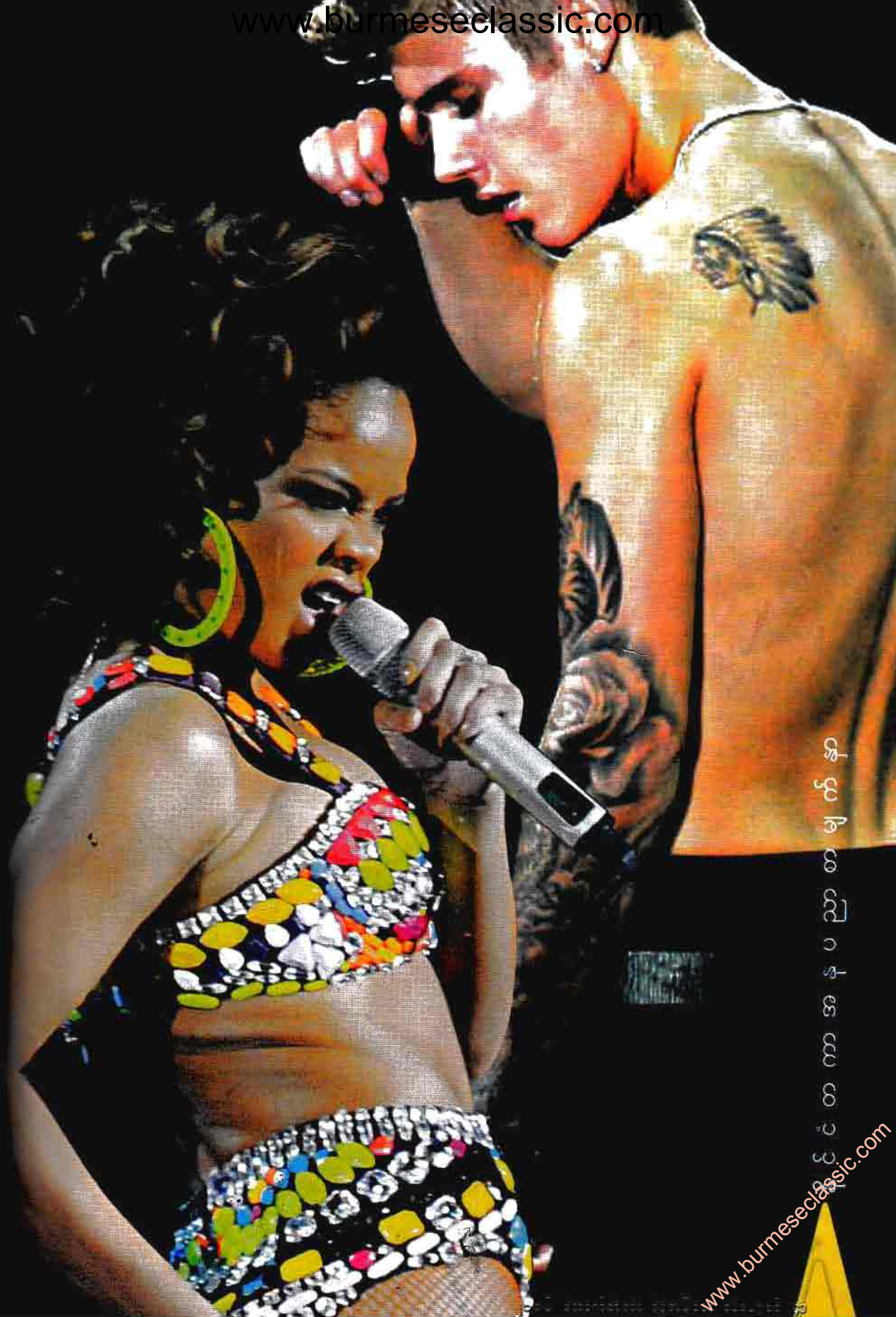
သတင်းရင်းမြစ်

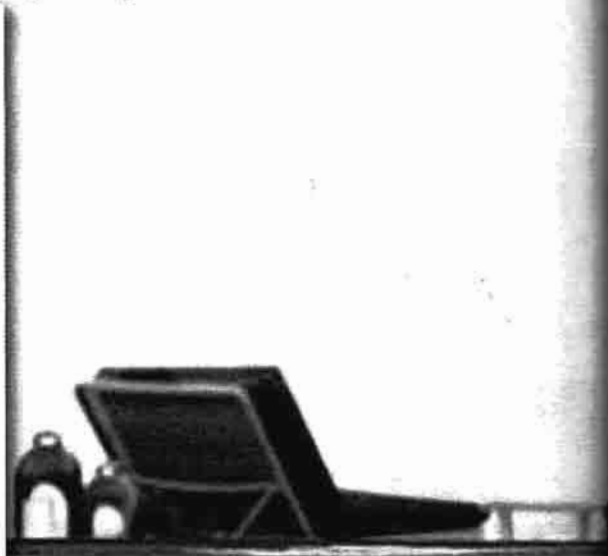
တစ်ဦးကပြောမှာ

Bieber က

Rihanna ဟို

အိုလံပစ်အားကစားပွဲတော်မှာ
 အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအတွက်
 ရွှေတံဆိပ်ရယူပေးခဲ့ဖူးတဲ့
 ဒက်ကာသလွန်အားကစားသမားတစ်ဦးကနေ
 မိန်းမဘဝကို ခွဲစိတ်ကူးပြောင်းခဲ့တဲ့ Caitlyn မှာ
 သူထင်သလို သူနဲ့ မျှော်ပါးမယ့် သတို့သား
 မရရှိနိုင်တာကြောင့် အွန်လိုင်းကနေ
 သတို့သား ရှာဖွေနေခဲ့ပါတယ်။
 သူမိသားစုက Caitlyn ကို ဆေးဖော်ကြောဖက်
 ဓလုပ်ကြံတော့တဲ့အတွက် တစ်ကိုယ်တည်း အထီးကျန်နေပြီး
 သူနည်းတူ လိင်ပြောင်းထားတဲ့ အပေါင်းအသင်းတစ်ဦးဖြစ်တဲ့
 Candis Cayne ကလည်း ရံဖန်ရံခါသာ အဖော်ပြုပေးနိုင်တာကြောင့်
 သူမအတွက် အမြဲတမ်း အပါးမှာ ရှိနေမယ့် အဖော်မွန်တစ်ယောက်
 အရေးပေါ် လိုအပ်နေပါတယ်။ Caitlyn နဲ့နီးစပ်တဲ့
 မိတ်ဆွေတစ်ဦးက ပြောကြားရာမှာတော့
 *Caitlyn က ထိုင်းအမျိုးသားများကတော့
 လိင်ပြောင်းထားတဲ့အမျိုးသမီးများကိုလည်း
 အရေးပေးဆက်ဆံကြတယ်လို့ သတင်းကြားသားတာကြောင့်
 ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ထိုင်းအမျိုးသားတစ်ဦးကို လိုချင်တယ်လို့
 ပြောကြားခဲ့ပါတယ်။

■ အနည်ညိုမိ

Soft National Enquirer September 12, 2016

ထိုင်သားစားမယ်လို့ ကြွေးကြော်နေတဲ့ Caitlyn လာနည်ညိုမိ

နာမည် မှတ်တမ်း အောက်တွင် ဖော်ပြပါ

CÎR
ULTRA PREM

JLO

verizon

SOUT

သဝံန့်ကြောင်တဲ့ J.LO

ဇာနည်ညိုမိ:

အဆိုတော်၊ သရုပ်ဆောင် J.Lo က အခု နောက်ဆုံး
တွဲနေတဲ့ အမျိုးသားကချေသည်တစ်ဦးဖြစ်တဲ့
Casper Smart ကိုလည်း ကျောခိုင်းလိုက်ပြီ ဖြစ်ပါတယ်။
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ Casper က သူ့အပြင်
သူခင်ပွန်းဟောင်းရဲ့ချစ်သူနဲ့လည်း အဆက်အသွယ်

J.Lo ရဲ့ ခင်ပွန်းဟောင်း Mark Anthony
ချစ်သူ စူပါမောဒယ် Shan-non Da Lar

ရှိနေတာကို သိသွားလို့ ဖြစ်ပါတယ်။

လိင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ထူးထူးခြားခြား စိတ်ဝင်စားဟန်ရှိတဲ့ အမျိုးသားကချေသည့် Casper က ၂၀၁၄ ခုနှစ်တုန်းကလည်း လိင်ပြောင်းတားတဲ့ မော်ဒယ်လ်တစ်ဦးဖြစ်သူ Sofie Vissa နဲ့လည်း ဇာတ်လမ်းရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ Casper က J.Lo ရဲ့ ခင်ပွန်းဟောင်းဖြစ်သူ Marc Anthony ရဲ့ ချစ်သူဖြစ်တဲ့ စူပါမော်ဒယ်လ် Shannon Da Lima နဲ့ သွားပြီး ပတ်သက်မှုကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။

အသက် ၂၉ နှစ်အရွယ်ရှိပြီဖြစ်တဲ့ Casper က ဝီနီနဲ့လားနိုင်ငံသူ မိန်းမချောကလေးကို ဩဂုတ်လ ၁၃ ရက်က လာ့စ်ဗီးဂတ်စ်မှာ ကျင်းပတဲ့ J.Lo ရဲ့ ပွဲ စင်နောက်မှာ စတင် ငြိစွန်းခဲ့တာ ဖြစ်တယ်လို့ သိရပါတယ်။

အသက် ၄၇ နှစ်ရှိပြီဖြစ်တဲ့ J.Lo က Casper ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုများကို မသိဟန်ဆောင်ကာ လွှတ်ထားပေးခဲ့ပြီး အခုမှ ကျောခိုင်းခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

သတင်းရင်းမြစ်တစ်ဦးက J.Lo က Casper အနေနဲ့ သူ့အပေါ်မှာ အခုလို ဖောက်ပြန်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်မထားခဲ့ဘူး။ အထူးသဖြင့် Marc ရဲ့ ဇနီးဟောင်းနဲ့ သွားပြီးပတ်သက်တာကို လုံးဝခွင့်မလွှတ်နိုင်ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ လို့ဆိုပါတယ်။

ဇာနည်သိင်္ခ

Ref: National Enquirer
September 2016.

Casper Smart

နို င် င် တ ကာ အ န ပ ညာ စာ မျ က် နာ

နောက်တစ်ယောက် တွဲခွင့်မရှိစေရ ဇာနည်ညိုမိး

ထည့်သွင်း ချုပ်ဆိုထားပါ
တယ်။ ကွာရှင်းပြတ်စဲစဉ်က
Katie အတွက် ဒေါ်လာ ၅
သန်းနဲ့သမီးအတွက် ထောက်
ပံ့ကြေးအဖြစ် ဒေါ်လာ ၄-၈
သန်းပေးမှာ ဖြစ်လို့ Katie
ကလည်း သဘောတူခဲ့ဟန်
ရှိပါတယ်။

အကယ်၍ အသက် ၃၇
နှစ် အရွယ်ရှိပြီဖြစ်တဲ့ မင်း

သမီးအနေနဲ့ ဒီသဘောတူစာ
ချုပ်ကို ဖောက်ဖျက်မယ်ဆို
ရင် ထောက်ပံ့ငွေများကို
ပြန်ပြီးလျော်ရမှာ ဖြစ်ပါ
တယ်။

ဒါကြောင့် ၂၀၁၆ ခုနှစ်
နှစ်ဦးပိုင်းကတည်းက Katie
ရဲ့ နှလုံးသားရေးရာများကို
စာနယ်ဇင်းများက မေးမြန်း
ကြတဲ့အခါ 'ကျွန်မ ဒီမေး
ခွန်းတွေကို မဖြေပါရစေနဲ့' လို့
ငြင်းဆိုခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေ
မဲ့ The Enquirer စာစောင်ကြီး
ရဲ့ သတင်းထောက်လှမ်းသူ
အဆိုအရ Katie ဟာ ၂၀၁၃
ခုနှစ်ကတည်းက အသက်
၄၈ နှစ်အရွယ်ရှိပြီဖြစ်တဲ့
Jamie Foxx နဲ့ ချစ်ကြွမ်းဝင်
နေကြောင်း သိရှိရပါတယ်။
၂၀၁၆ ခုနှစ် ဇွန်လအတွင်းမှာ
Jamie ရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ဦးဖြစ်
တဲ့ သရုပ်ဆောင် Claudia
Jordan က ဒီသတင်းမှန်ကန်
ကြောင်း အတည်ပြုဖြေပြော
ကြားခဲ့ပါတယ်။

ဩဂုတ်လ ရက်က
နယူးယောက်မြို့မှာ ကျင်းပတဲ့

ကမ္ဘာကျော်
ရုပ်ရှင်မင်းသား Tom Cruise နဲ့
တရားဝင်ကွာရှင်းပြတ်စဲခဲ့ပြီးဖြစ်တဲ့
Katie Holmes ခဗျာ ချစ်သူအသစ်ရှိနေပြီဖြစ်ပေမဲ့
တရားဝင် ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် တွဲသွားတွဲလာ လုပ်ခွင့်မရှိ
ဖြစ်နေပါတယ်။ Tom နဲ့ ကွာရှင်းပြတ်စဲစဉ်ကာလက
Katie က လွတ်လပ်ရင်ပြီးရောဆိုတဲ့သဘောနဲ့ စာချုပ်ပါ
အချက်အလက်များအားလုံးကို သဘောတူပါကြောင်း
လက်မှတ်ရေးထိုးထားခဲ့ပါတယ်။ စာချုပ်ထဲမှာ
ပါတဲ့အချက်တစ်ခုက Tom နဲ့ ကွာရှင်းပြီး
နောက် ၅ နှစ်အတွင်း မည်သည့်အမျိုးသားနှင့်မျှ
ချစ်ကြွမ်းဝင်ခြင်း၊ တွဲသွားတွဲလာလုပ်ခြင်း မပြုရလို့
ကန့်သတ်ထားပါတယ်။ Katie အနေနဲ့ ရည်းစားထားလို့
ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပွဲလမ်းသဘင်များမှာ
ချစ်သူတစ်ယောက်အနေနဲ့ တွဲသွားခွင့်မရှိပါဘူး။
အဲဒါအပြင် ချစ်သူကို သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့သမီးဖြစ်တဲ့
Suri အနားသို့ လုံးဝကပ်ခွင့်မရှိဘူးလို့ ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ

အဆိုတော်ကြီး

Barbra Streisand ရဲ့ပွဲကို

တက်ရောက်ခဲ့ကြပြီး

Jamie က

Barbra နဲ့ တွဲဖက်

သီဆိုဖျော်ဖြေရာမှာ

Katie က

အားပါးတရ

အားပေးခဲ့ပြီး

စင်နောက်က

အဝတ်လဲခန်းထဲမှာလည်း

သူတို့နှစ်ယောက်

အတူရှိနေတာကို

တွေ့ကြရပါတယ်။

သူတို့နှစ်ယောက်

အတူရှိနေခဲ့ကြပေမဲ့

တင်းကျပ်တဲ့

လုံခြုံရေးများကြောင့်

နှစ်ယောက်တို့ဓာတ်ပုံ

မရရှိနိုင်တဲ့အတွက်

စာချုပ်ပါစည်းကမ်း

ဖောက်ဖျက်တယ်

ဆိုတာကို

သက်သေပြခွင့်

မရနိုင်ခဲ့ပါဘူး။

အခုတော့

Katie က

လွတ်လပ်တော့မယ့်

၂၀၁၇ ခုနှစ်ကို

လက်ချိုးရေတွက်

စောင့်မျှော်နေပါပြီ။

၂၀၁၇ ခုနှစ်

ရောက်ရင်တော့

Katie လွတ်လပ်သွားပြီး

Tom လည်း

သူ ပေးခဲ့တဲ့

ဒေါ်လာ ၅ သန်းကို

ပြန်ရတော့မှာ

မဟုတ်တော့ပါဘူး။

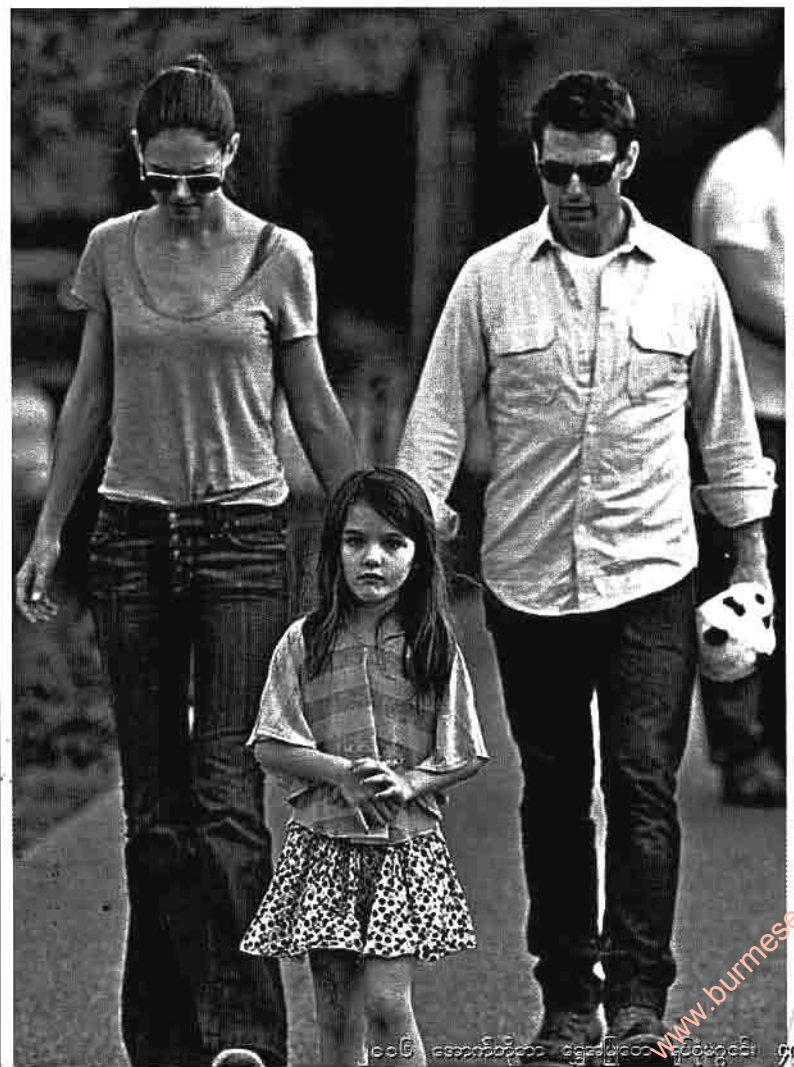
■

ဇာနည်ညှိမ်း

Ref:

National Enquirer

September 12, 2016.

နာ ဖျတ် စာ ပညာ အ နှစ် ကာ အ နှစ် တ ကာ အ နှစ် တ ကာ အ နှစ် တ ကာ

အသစ်တွေနဲ့
တွေ့ဆုံမှုအစမှာ
အပြေ ပုံပြင်ကန်ကန်
ဒါရိုက်တာကြည်ဖြူချင်

ဒါရိုက်တာ ကြည်ဖြူချင်က သရုပ်ဆောင်
အလင်းရောင်ကို ပထမဆုံး စာချုပ် ဗီဒီယိုဇာတ်ကား
စတင်ရိုက်ကူး ပြီးစီးခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ဒါရိုက်တာ
ကြည်ဖြူချင်က သူမ၏ထုံးစံအတိုင်း မင်းသားသစ်များ
စတင်ရိုက်ကူးသည့် ဇာတ်ကားဆိုလျှင်
ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်ညွှန်း၊ ဒါရိုက်တာ ကြည်ဖြူချင်
အဖြစ် ဖန်တီးထားသည်။ မင်းသားအသစ်အတွက်
ကြည်ဖြူချင်၏ အနုပညာစိတ်ကူးများနှင့်
မင်းသားအသစ်များကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ စင်တင်ပေးနေဆဲ
စိတ်ကူးများကို ရိုမိယိုရဲ ရှင်ဓမ္မနန်း ဇာတ်ကား
ရိုက်ကွင်းတွင် မေးမြန်းကြည့်ခဲ့ရာတွင်...။
ဒါက မင်းသားသစ် အလင်းရောင်အတွက်

မကြည်ဖြူသျှင်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်
ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်ညွှန်းနော်။
ဘယ်လိုစဉ်းစား ဖန်တီးခဲ့လဲ။

အလင်းရောင်ကို ပထမ
ဆုံး စတင်မယ်ဆိုကတည်း
က ဇာတ်တွေ အမျိုးမျိုးပဲ
စဉ်းစားတယ်။ အိမ်က ညီမ
ကတော့ ပြောတယ်။ စစ၊
ထွက်ထွက်ချင်းကို ဟဲဗီး
ဒရာမာကြီး မဖြစ်ချင်ဘူး။
ဟာသလေး ပါစေချင်တယ်
ပေါ့။ ဟာသဆိုတဲ့ နေရာမှာ
လည်း နဂိုကတည်းက ကိုယ့်
ရဲ့ပုံစံကိုက ဟာသအလွတ်
ကြီးပဲ မလုပ်တတ်ဘူး။ ကိုယ့်
ကို ကြည့်တဲ့ ပရိတ်ကလည်း
ဒါရှိတာ ကြည်ဖြူသျှင်ရဲ့
ပုံစံတစ်ခုနဲ့ပဲ ကိုယ့်ကို ကြည့်
တယ်။ ပရိသတ်ရဲ့ အမြင်မှာ
က ကြည်ဖြူသျှင် ရိုက်ရင်လှ
တယ်။ ပုံပြင်ဆန်တယ်။ အဲဒါ
လေးတွေက ရှိတော့ သူတို့
မြင်ချင်တဲ့ အမြင်၊ ပရိသတ်
က ကိုယ့်ကိုထားတဲ့နေရာ
တစ်ခုကိုလည်း မပျောက်ချင်
ဘူး။ သူတို့မှာ နောက်တစ်ခု
သိထားတာက ကြည်ဖြူ
သျှင် မင်းသားအသစ်တင်ရင်
ဇာတ်အဆန်းအပြားနဲ့ စ၊
တတ်တယ်ပေါ့။ အဲဒါတွေကို
ပေါင်းပြီး ဘယ်လိုအခန်းမျိုး
ဖန်တီးမလဲပေါ့။ ဆိုတဲ့အခါ
မှာ အခု ရိုမီယိုရဲ့ ရှင်ဗွေနှုန်း
ဖြစ်လာတာပေါ့။

မင်းသားသစ် တစ်
ယောက်တင်တိုင်း ကိုယ့်မူပိုင်
ဇာတ်နဲ့ အမြဲ စ၊ခဲ့တဲ့ သဘော
ပေါ့။

အောင်ရဲလင်း ပထမဆုံး
ရေသူမ ကားကလည်း ကိုယ်
ပိုင်ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်ညွှန်း
ပဲ။ မင်းသားတစ်ယောက်ကို
စ၊တင်မယ်ဆိုရင် ဘယ်လို

ပလောတွေထည့်ရမလဲ။ မင်း
သားအသစ်တစ်ယောက်အနေ
နဲ့ပရိသတ်ကို ဘယ်လိုဖမ်းစား
မလဲပေါ့။ အဲဒီမှာ ရေသူမ နဲ့
အောင်ရဲလင်းကို စ၊ခဲ့တယ်။
ကောင်းပြည့်တုန်းကကျတော့
ကုဋေရစ်ဆယ် သူဌေးသမီးနဲ့
အမှိုက်ကောက်ဆရာ ဆိုပြီး
ကိုယ်ပိုင်ဇာတ်လမ်းနဲ့ စ၊ခဲ့
တယ်။ တကယ် အမှိုက်
ကောက်နေတဲ့ ကလေးတွေ
ကိုပဲ ထည့်ရိုက်ထားတယ်။
တစ်ယောက်ကို တစ်ပုဒ်တော့
မကဘူး၊ ရိုက်ဖြစ်တယ်။
တစ်ခါတလေတော့ ဝတ္ထုကို
ကြိုက်လို့ ဝယ်ရိုက်တာမျိုး
လည်း ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မှတ်
မှတ်ရရကတော့ ကိုယ်တင်
တဲ့ မင်းသားတွေရဲ့ ပထမဆုံး
ဇာတ်ကားသည် ကိုယ်ပိုင်
ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်ညွှန်းနဲ့ပါ
တယ်။

အနုပညာဝမ်းစာပြည့်
ပြီးသား အဟောင်းတစ်
ယောက်ကို ရိုက်ရတာနဲ့ အခု
လို အသစ်တစ်ယောက် တင်
ရာမှာ ကိုယ့်ဘက်က အိုက်
တင်ပိုင်းကအစ အကုန်တာန်
ယူ လမ်းညွှန်ရတယ်။ အဲဒါ
ကိုမှ ဘယ်လို အရသာတွေ
မက်မောပြီး ကား ၂၀ ပြီး
တိုင်း စာချုပ်အသစ်နဲ့ နောက်
အသစ် တင်ဖြစ်နေတာလဲ။
တင်လိုက်တိုင်း ကိုယ့်အတွက်
ကျန်ခဲ့၊ ကြုံခဲ့ရတာ...။

အသစ်တင်တဲ့အထဲမှာ
ဆိုရင် အောင်ရဲလင်းက အပင်
ပန်းဆုံးပဲ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့
သူ့ကို တင်တဲ့အချိန်မှာ သူက
တကယ့်ကလေးလိုပဲ။ အရမ်း
ဂရုစိုက်ရတယ်။ အိုင်တင်တဲ့
အသေးစိတ် ပြောရတယ်။
ကား ၂၀ လုံးကို တစ်ယောက်

တည်း ရိုက်ခဲ့တယ်။ ကောင်း ပြည့်ကျတော့ ကိုယ့်ရှေ့မှာ ရိုက်ထားတာ ရှိနေပြီ။ သူ အိုက်တင်လုပ်နိုင်နေပြီ။ အဲဒီ လောက် မပင်ပန်းတော့ဘူး။ အလင်းရောင်ဆိုရင် ကိုယ့်ရှေ့ မှာ ရုပ်ရှင်ကားကြီး ၂ ကား ရိုက်ထားပြီးသွားပြီ။ ဒါရိုက် တာ ပိုင်းနဲ့က တစ်ကားပေါ့။ မီဒီယိုတွေလည်း ရိုက်ထား တာတွေရှိတော့ အိုက်တင်ပိုင်း က သူနပ်နေပြီ။ ကိုယ်လိုချင် တာကို ထိန်းသွားရုံပဲ။ ဒါပေ မဲ့ ကောင်းပြည့်နဲ့ အလင်း ရောင်မှာက ဘယ်လိုမျိုးရှိလဲ ဆိုတော့ ကောင်းပြည့်ကို ရိုက် တဲ့အချိန်မှာ မီဒီယိုဈေးကွက် သည် မကောင်းတော့ဘူး။ အဲဒီအခါမှာ ငွေရေး၊ ကြေး ရေးက အရမ်းစွန့်စားရတယ်။ အခု အလင်းရောင်ကို တင်တဲ့ အချိန်မှာတော့ အခိုးဆုံး အခြေ အနေပေါ့နော်။ ဈေးကွက် အရမ်းပျက်နေတဲ့ အချိန်။ ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့် အသစ် တင်နေလဲဆိုရင် အသစ်တစ် ယောက်တင်ပြီးတိုင်းမှာတော့ ပြောမယ်ဆိုရင် နောက်ထပ် မတင်တော့ဘူးလို့ အမြဲ တွေး ဖိတယ်။ ပင်ပန်းလွန်းလို့ပေါ့

နော်။ ဒါပေမဲ့ ပင်ပန်းတာ နည်းနည်းကြာလာတဲ့အခါကျတော့ ပြန်တင်ချင်လာတယ်။ ကောင်းပြည့် နောက်မှာလည်း တကယ်ကို မင်းသား မတင်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ။ တော်ပါပြီ။ ငါ မင်းသားကြီးတွေနဲ့ပဲ ရိုက်တော့မယ်။ ထပ်အပင်ပန်းမခံတော့ဘူးနော်၊ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အလင်းရောင်နဲ့ အောင်နိုင်ရေးခရီးတွေ အတူသွားဖြစ်တော့ သူက အရမ်းလိမ္မာတယ်။ ပြီးတော့ ဖြစ်သင့်တဲ့ ရုပ်ရည်၊ အရပ်အမောင်း၊ အိုက်တင်ရှိရဲ့သားနဲ့ သူဖြစ်သင့်တဲ့ နေရာ မရောက်သေး ဘူးပေါ့။ ပြီးတော့ အောင်ရဲလင်းနဲ့ ကောင်းပြည့်ကျတော့ လူငယ်ဇာတ်တွေ အစုံရိုက်ပြီးသွားပြီ။ သူ့ကို ပြောတဲ့အခါမှာလည်း အောင်ရဲလင်းက ဘာပြောလဲဆိုရင် အစ်မနော်၊

ကျွန်တော်က
အစ်မမို့လို့

ကျောင်းသားကား
ရိုက်တာ။ ကျွန်တော်
ကျောင်းသားကား
မရိုက်ချင်တော့ဘူး။
အိမ်ထောင်သည်ကား၊
ဘဝသရုပ်ဖော်
ဟဲဗီးဒရာမာကားတွေပဲ
ရိုက်ချင်တော့တယ်။
လူငယ်ဇာတ်က ကျွန်တော်
ရိုက်တာ အရမ်းများနေပြီ။
ကျွန်တော့်အသက်နဲ့လည်း
မရိုက်ချင်တော့ဘူးလို့
ပြောသည်။ ကိုယ်လည်း
စဉ်းစားမိတယ်။
ဒါဆို နောက်ထပ်

အငယ်ထပ်တင်သင့်ပြီ
ဆိုတဲ့အခါမှာ
အလင်းရောင်နဲ့
စာချုပ်ဖြစ်တယ်။
တိုက်ကတော့
အောင်ရဲလင်းနဲ့ရော၊
အလင်းရောင်နဲ့ရော
ရိုက်ဖြစ်နေဦးမှာပဲ။
ကံနဲ့လည်း
ဆိုတာပေါ့လေ။
သူနဲ့ကိုယ်နဲ့ ကံစပ်လို့လည်း
အခုလို လက်တွဲ
ဖြစ်သွားတာပေါ့။
မကြည်ဖြူသျှင်က
အရှေ့မှာလည်း
အောင်နိုင်ရေးတွေ၊
ဘာတွေနဲ့ အနုပညာ

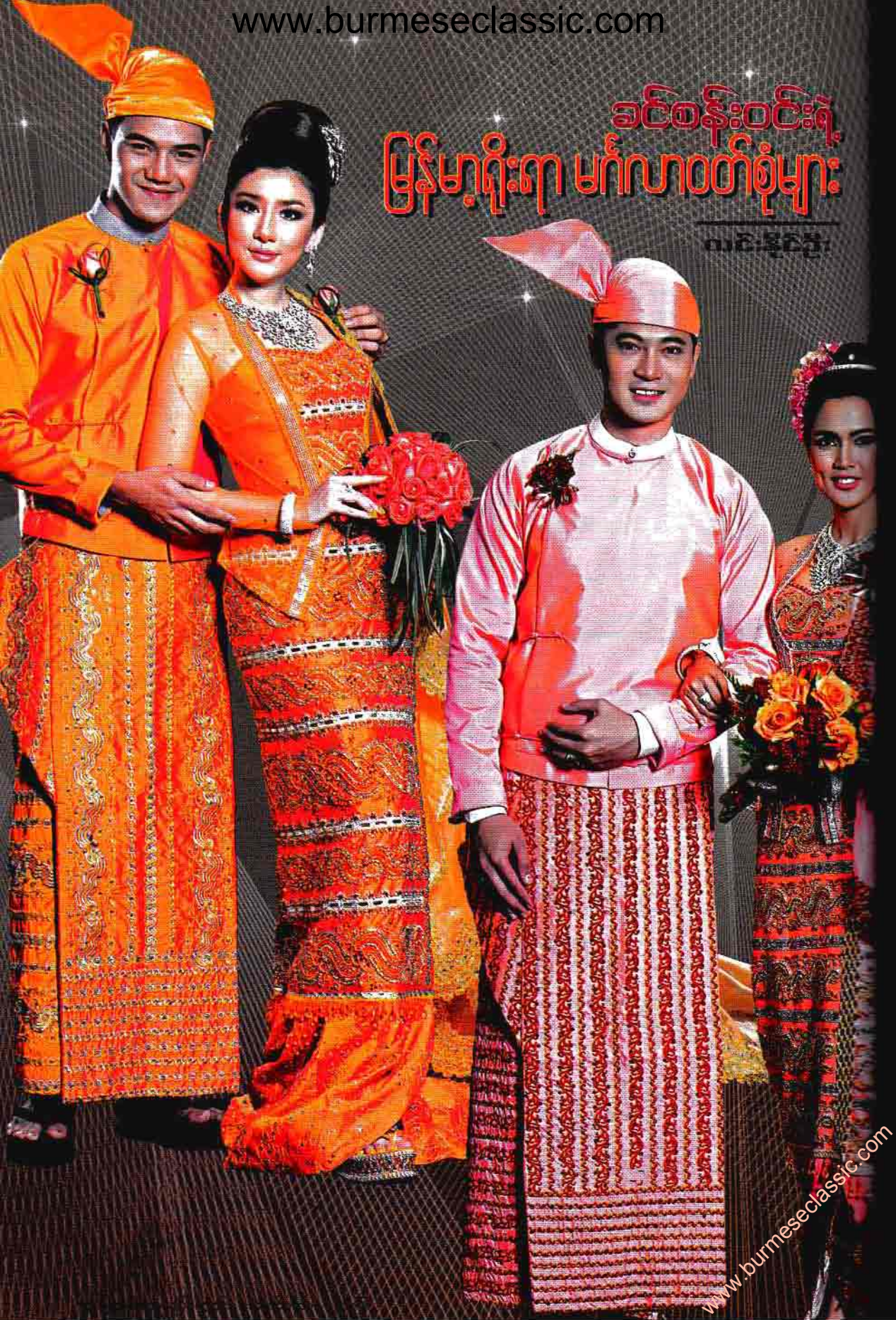
အလုပ်တွေ အတော်
ကြာကြာ နားခွဲတယ်။
အခု အလင်းရောင်ကလည်း
အသစ်၊ ကိုယ်ကလည်း
လှုပ်ရှားမှု ပြန်အစ
ဆိုတော့...။
မရိုက်ခင်မှာတော့
အရမ်း စိတ်ပူတာပဲ။
ပိုဆိုးတာက
မိုးတွင်းကြီးပေါ်နဲ့။
ဖြစ်ချင်တော့ကားကလည်း
Outdoor များတဲ့ကား
ဖြစ်နေတယ်။ ငါ-ဒီလ
ရွေးရိုက်မိတာ မှားများ
မှားပြီလားလို့တောင်
တွေးမိတယ်။ ဒါပေမဲ့
ကံကောင်းစွာနဲ့ပဲ
ပထမဆုံး တစ်ရက်မှာပဲ
တစ်နေ့ကုန် မိုးရွာတာ
ကြုံလိုက်ရတယ်။
ဒုတိယနေ့ကစပြီး
ပြီးတဲ့အထိ
တောက်လျှောက်
အဆင်ပြေတယ်။
မရိုက်ခင်တော့
တအားစိတ်ပူတယ်။
တစ်ရက်ရိုက်ပြီးတဲ့
အချိန်မှာတော့ လုံးဝ
စိတ်မပူတော့ဘူး။
ဒီမင်းသားရဲ့
အထာကိုလည်း သိသွားပြီ။
ကိုယ့်လက်ကိုလည်း
သွေးပူ လေကျင့်ခန်းပေါ့။
ဒုတိယနေ့ကစပြီး အားလုံး
အဆင်ပြေသွားတယ်။
ဒါရိုက်တာ ကြည်ဖြူချင်က
ယခု ဇာတ်ကားကို
အလင်းရောင်နှင့် ပရိသတ်
အမြန်ဆုံးတွေ့နိုင်ရန်
အချိန်တိုအတွင်း
ဖြန့်ချိမည်ဟု သိရသည်။

■
မန်းသူ

ခင်စန်းဝင်းရဲ့ မြန်မာ့ရိုးရာ မင်္ဂလာတင်ခွဲများ

တင်ဆက်သူ

မိမိကပ် ခင်စနစ်ပေါ်ကို အမည်ကျော်ကြားသော အင်္ဂလိပ်စာများကို
စတင်ထုတ်ဝေပြီး နာမည်ရှင်အား ခြေစနစ် ၂၀၁၆-၂၀၁၇ ခုနှစ်
အတွက် နှစ်လုပ်ငန်းစဉ်အတွက် အင်္ဂလိပ်စာများကို စတင်ထုတ်ဝေ
၃ ရက် ၈ ကျင်းပခဲ့တဲ့ ဆီဒီဟိုက်လစ်စ် မင်္ဂလာတော်ခွင့်ပြုမှာ
နိုင်ငံကျော် အနုပညာရှင်များနှင့် မင်္ဂလာတော်ခွင့်ပြုမှာ
ဝတ်ဆင်ပြသပေးကြပါတယ်။ မင်္ဂလာတော်ခွင့်ပြုမှာ မကြီးစနစ်က

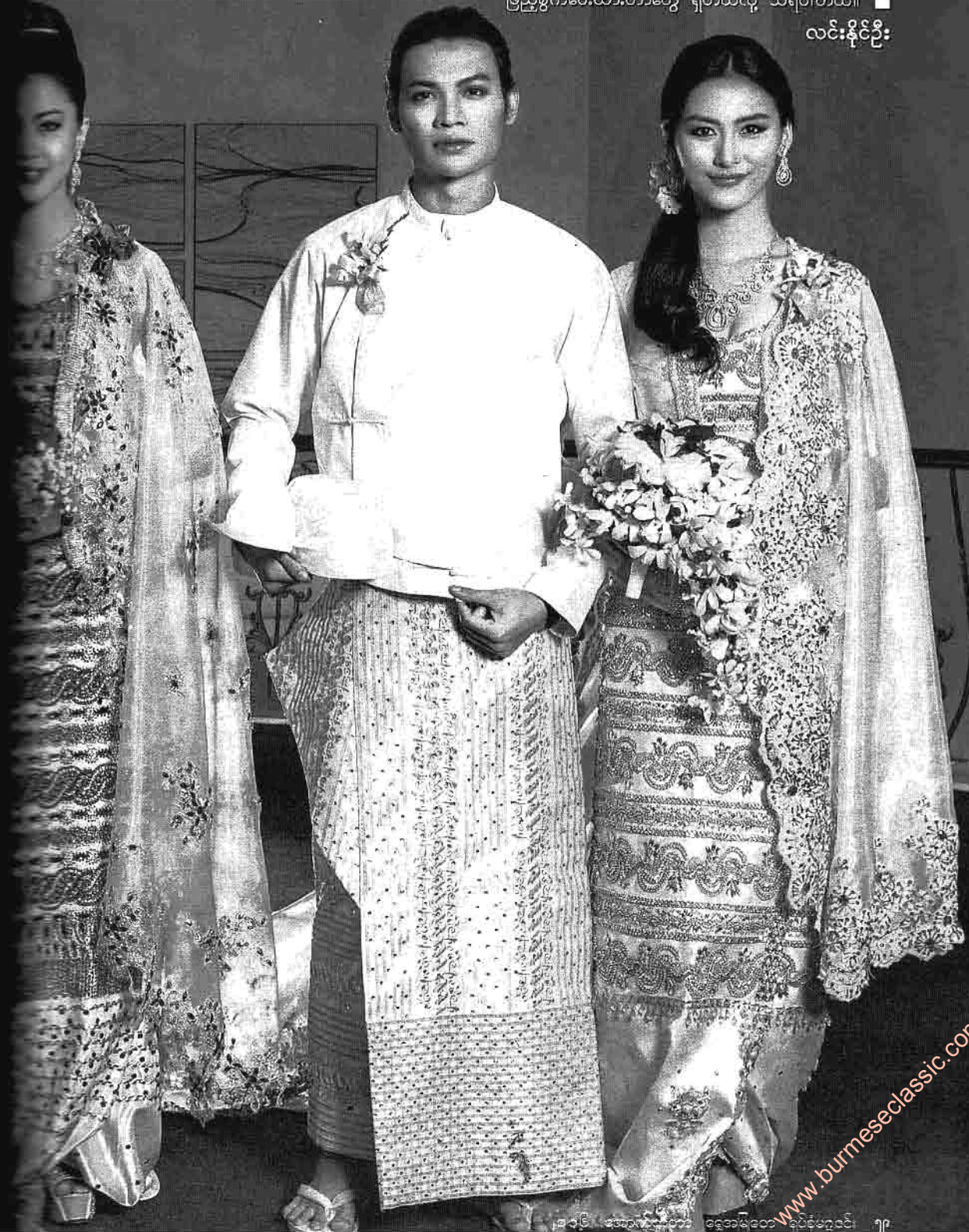
မင်္ဂလာမောင်နှံ ၁၅ စုံတွဲအတွက် ဝတ်စုံ
၁၅ စုံကို ပြသပေးခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။
မကြီးစန်းက သူ့ရဲ့မင်္ဂလာဝတ်စုံများကို
သတို့သမီးများ မြန်မာ့ရိုးရာ
ထုံးတမ်းစဉ်လာမပျက်
ဝတ်ဆင်လိုကြတဲ့
မင်္ဂလာအရောင်များနဲ့ပဲ
ဒီဇိုင်းဆင် ချုပ်လုပ်
ပေးထားပါတယ်။
အရောင်ဆန်းတွေ မပါဘဲ
မြန်မာသတို့သမီးအများစု
ဝတ်ဆင်လေ့ရှိတဲ့
ဝတ်စုံများကိုပဲ
ဦးစားပေး ပြသ

သွားခဲ့တာဖြစ်ပြီး မိတ်ကပ်နဲ့
ဆံပင်ကိုလည်း အခုနောက်
ပိုင်း မြန်မာဆံပင်ပုံစံကို ပီပီ
ပြင်ပြင် မထုံးဖွဲ့ကြတဲ့အတွက်
မကြီးစန်းက ရိုးရာကို ပြန်
လည်ဖော်ထုတ်တဲ့ အနေနဲ့
မြန်မာဆန်အောင် မြန်မာ
အမျိုးသမီးဆိုရင် ရိုးရာထုံး
တမ်းစဉ်လာအတိုင်း ဘယ်လို
ထုံးဖွဲ့ကြတယ်ဆိုတာ မြန်မာ
မှုန့်လိမ်းခြယ်ပြီး ပြသပေးခဲ့
တာ ဖြစ်ပါတယ်။
မကြီးစန်းက လာမယ့်
သီတင်းကျွတ်မှာမင်္ဂလာ

ဆောင်နင်းကြမယ့် မင်္ဂလာသတို့သား၊ သတို့သမီးတို့အတွက် Snow မှာပြခဲ့တဲ့ ဝတ်စုံတွေအပြင် နောက်ထပ် ဆိုင်မှာရှိတဲ့
မင်္ဂလာဝတ်စုံများကိုပါ လာရောက်ရွေးချယ်ပြီး စိတ်တိုင်းကျ အလှဆုံး ဆင်ယင် ပွဲထွက်နိုင်ဖို့ စီစဉ်ပေးထားတယ်လို့
သိရပါတယ်။ ဒါ့အပြင် Package အလိုက် စီစဉ်ပေးထားတဲ့ နေရာမှာ ဝတ်စုံငှားရင် လက်ဝတ်ရတနာ လက်ဆောင်
ပေးသွားမယ့်အစီအစဉ်နဲ့ ပန်းလက်ဆောင်ပေးသွားမယ့် အစီအစဉ်တွေပါ
ဖြည့်စွက်ပေးထားတာတွေ ရှိတယ်လို့ သိရပါတယ်။ ■

လင်းနိုင်ဦး

ရိုက်ကူး ဆင်း(န)နံပါတ် ၁၀

သင်းခိုင်ဦး

ရုပ်ရှင်မရိုက်ဖြစ်တာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့ ဒါရိုက်တာ
မိုက်တီးက လုပ်သားဆဲဗင်း ရုပ်ရှင်ထုတ်သုပ်ရေးအတွက်
ရိုက်ကူးရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကို ဩဂုတ်လ ၁၇ ရက်
တန်ခွာပွဲပေးခဲ့ပြီး ဩဂုတ်လ ၁၉ ရက်က စတင်
ရိုက်ကူးနေပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ရိုက်ကူး ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားမှာ
ပြေတီဦး၊ ခင်သိုင်း၊ စိုးမြတ်သူဇာ၊ ဖူးစိုး၊ မိုးဒီ၊ ဗေလူဝ၊
ဧရာ၊ ရဲမြန်၊ ကြာစိ၊ ချစ်လှလှ၊ ချက်ကြီး၊ မိုးသံ၊
ဗွတ်ကလုနဲ့ အင်္ဂလန်နိုင်ငံသူ မော်ဒယ်သရုပ်ဆောင်
Libby Jennings တို့ပါဝင်သရုပ်ဆောင်သွားကြမည်
ဖြစ်ပါသည်။ ရိုက်ကူးရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားရဲ့

ဆင်း(န)နံပါတ် ၁၀ ကို
ဩဂုတ်လ ၂၉ ရက်က
ရန်ကုန်မြို့ ရွှေဂုံတိုင်ရှိ ယုဇန
ဟိုတယ်မှာ ရိုက်ကူးခဲ့ကြပါ
တယ်။ ဒီဇာတ်ဝင်ခန်းမှာ
အဓိကသရုပ်ဆောင်များစွာ
ပါဝင်ပြီး ရိုက်ကူးနေတဲ့ ဇာတ်
ဝင်ခန်းကတော့ စကော့တလန်
နိုင်ငံ ဒန်ဒီးတက္ကသိုလ်မှ

ပရဟိတလုပ်ငန်းများမှာ
စွမ်းစွမ်းတစ် စွမ်းဆောင်နိုင်
ခဲ့ကြတဲ့ ဧ/ဗေ ဖောင်ဒေးရှင်း
တည်ထောင်သူနှစ်ဦးကို ဂုဏ်
ထူးဆောင်ဘွဲ့၊ ချီးမြှင့်ပေး
တဲ့ပွဲနဲ့ အဲဒီပွဲမှာပဲ ဧ/ဗေ
ဖောင်ဒေးရှင်းအတွက် အလှူ
ရှင်များက အလှူငွေပေးအပ်
တဲ့ အခမ်းအနားကိုပါ ထည့်

သွင်း ရိုက်ကူးခဲ့တာ ဖြစ်ပါ
တယ်။
ဆင်း(န)နံပါတ် ၁၀ မှာ
ပြေတီဦး၊ မိုးဒီ၊ ဗေလူဝ၊
ဧရာ၊ စိုးမြတ်သူဇာ၊ ရဲမွန်
စတဲ့ သရုပ်ဆောင်များနဲ့ ဧည့်
သည်တော်များက ပါဝင်
သရုပ်ဆောင်ကြတာ ဖြစ်ပါ
တယ်။ ရိုက်ကွင်းကို စတင်

ရောက်ရှိတဲ့အချိန်မှာ ဗေလူဝ
နဲ့ ဧရာတို့က ဂုဏ်ထူးဆောင်
ဒေါက်တာဘွဲ့ လက်ခံရမှာ
ဖြစ်လို့၊ ဘွဲ့ဝတ်စုံတွေနဲ့
မြင်တွေ့ရပေမဲ့ တကယ်ရိုက်
ကူးတဲ့ ဇာတ်ဝင် ခန်းမှာတော့
သူတို့နှစ်ဦးက ဒီအခမ်းအနား
ကိုတက်ရောက်လာခဲ့ ဧည့်
သည်တော်များကို အရင်ဆုံး

ကြိုဆိုနေရာချထား ပေးရမှာ
ခြင်လို့ ဝတ်စုံတစ်စုံလဲပြီး
ပြေတီဦးနဲ့အတူ ကြိုဆိုကြမယ်
ဇာတ်ဝင်ခန်းအတွက်
မြင်ဆင်ကြပါတယ်။
ဒါရိုက်တာ မိုက်တီးက
‘ရယ်ဒီ ဆင်း(န)နဲ့ပါတ်
၁၀ ကတ်ဝမ်း’ လို့
အော်လိုက်တာနဲ့ စင်မြင့်ဘေးမှာ
နေရာယူထားတဲ့
အခမ်းအနားမှူးအဖြစ်
တာဝန်ယူမယ့် ဖူးစုံရဲ့
အခမ်းအနားအစီအစဉ်များ
ကြည့်သတဲ့အသံကို အရင်ဆုံး
ကြားရပါတယ်။ အဲဒီနောက်
မှာတော့ ကင်ဗရာနှစ်လုံးကို
ထရော်လီနဲ့တစ်လုံး၊ အထိုင်နဲ့
တစ်လုံးချပြီး ဧည့်သည်တော်များ
ခန်းမအတွင်းကို ဝင်ရောက်
သတဲ့ ကတ်-၂ ကို ဆက်လက်
နှိုက်ကူးပါတယ်။ ပထမဦးဆုံး
ခန်းမထဲ ဝင်လာတဲ့သူကတော့

သူဌေးတစ်ဦးအဖြစ်
သရုပ်ဆောင်တဲ့
ရဲမွန်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။
ရဲမွန်ကို ဘောဘီမောင်နဲ့
အဖော်တစ်ဦးတို့က
လက်တွဲပြီး နေရာချ
ထားပေးနေတဲ့အချိန်မှာ
ရဲမွန်က သူ့ဘေးနားမှာပဲ
ထိုင်ဖို့ ပြောပေမဲ့
ဘောဘီမောင်တို့က
‘ဧည့်သည်တွေကို
ကြိုရဦးမယ်၊
ပြီးရင်တော့
အစ်ကိုကြီးနဲ့
အနီးဆုံးဖြစ်အောင်
အစ်ကိုကြီးရဲ့
နောက်ကရံမှာ
ထိုင်နေပါမယ်’
လို့ ပြောပြီး
ရဲမွန်အတွက်
အအေးများ
ဧည့်ခံပေးပါတယ်။
ဒါကို ဘေးကရံမှာ
ထိုင်နေတဲ့
နောက်ထပ်
သူဌေးတစ်ဦး
အဖြစ်
သရုပ်ဆောင်တဲ့

ဦးမိုးဒီကလည်း ရဲမွန်ကို
ဧည့်ခံနေတဲ့ ကောင်မလေးနှစ်
ယောက်ကို သဘောကျတဲ့
အတွက် သူလည်း ထ၊လာ
ပြီး သူကတော့ သူဌေးကြီး
ဘယ်သူပါလို့ လာရောက်
မိတ်ဆက်ပါတယ်။

ဒီဇာတ်ဝင်ခန်းတွေကို
တစ်ကတည်းတစ်ကတည်း ရိုက်
ပြီးတဲ့အချိန်မှာတော့ အထူး
ဧည့်သည်အဖြစ် တက်ရောက်
အားပေးမယ့် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး
စိုးမြတ်သူဇာတစ်ယောက်
ဓာတ်လှေကားက ထွက်လာ
တယ်ဆိုရင်ပဲ ဧရာနဲ့ ဗေလှဝ
တို့က ဖျာဖျာသလဲ ဆီးကြို
ကြပြီး သူတို့ရဲ့ ဘော့စ်ဖြစ်တဲ့
ကိုဘကျော်(ပြေတီဦး)နဲ့ မိတ်
ဆက်ပေးပါတယ်။

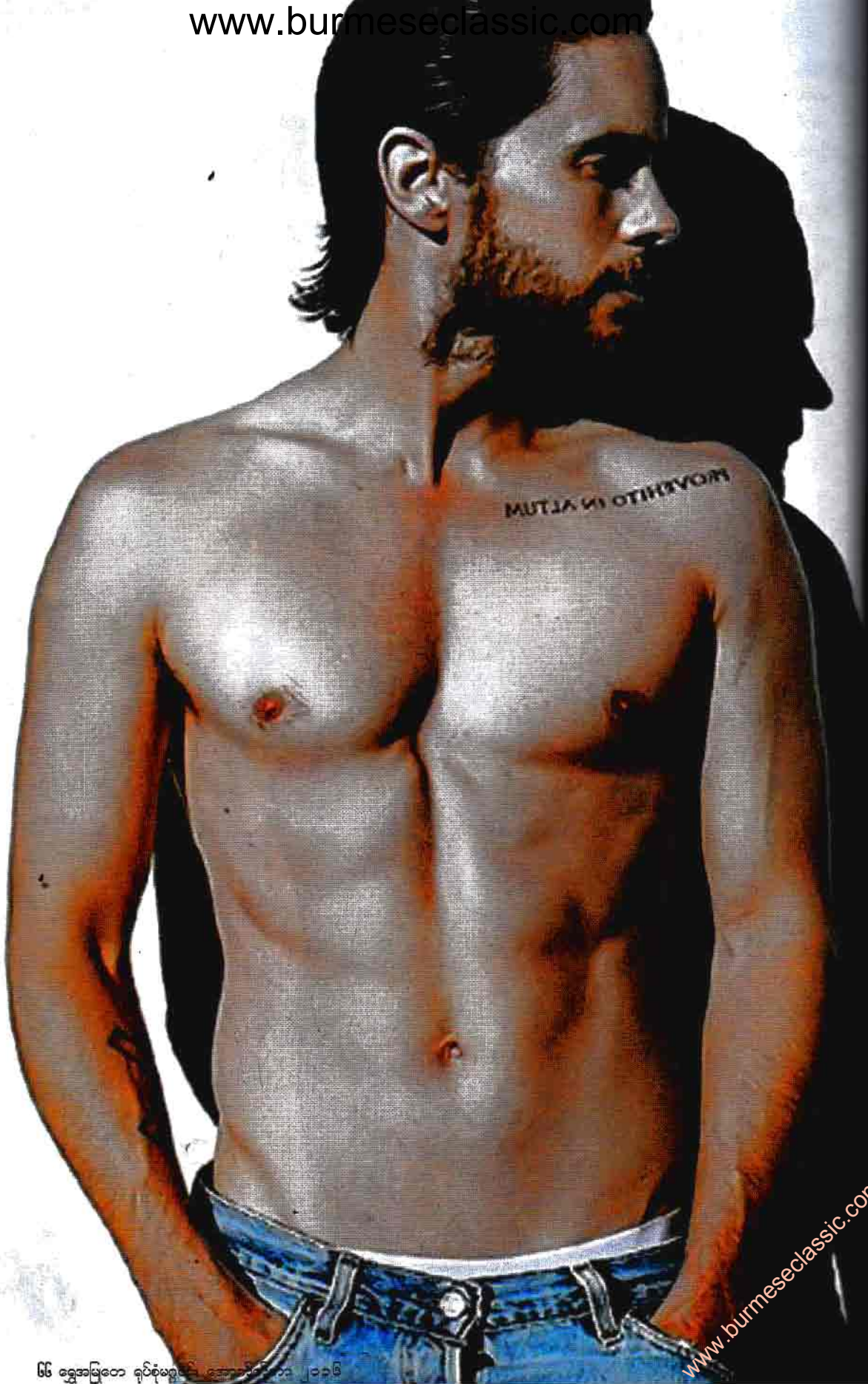
‘ကင်မရာ အသံ အိုကေ
လား၊ ရရင်ရိုက်မယ် Ready
ဆင်း(န) D-10 ကဒ် 3...1, 2,
3, 4, 5 Go...’ ဆိုတာနဲ့ ဗေလှဝ
က ဧည့်သည်တော်အဖြစ်
ရောက်ရှိလာတဲ့ စိုးမြတ်သူဇာ
ကို ဒါ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘော့စ်
သူဌေးကြီး ကိုဘကျော်ပါ’ လို့
မိတ်ဆက်ပေးလိုက်တဲ့အခါ

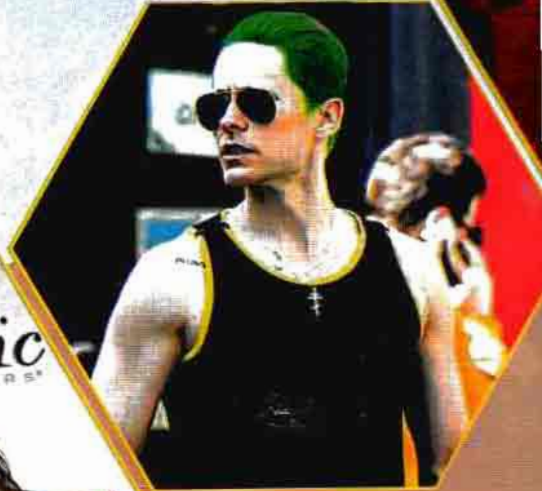
မှာ ပြေတီဦးကလည်း ‘တွေ့
ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ မင်း
သမီးကို ကျွန်တော် သိပြီး
သားပါ။ နိုင်ငံကျော် အကယ်
ဒမီ မင်းသမီး’ ဝဲလို့ ပြေတီဦး
က ပြောလိုက်တဲ့အချိန်မှာ
စိုးမြတ်သူဇာကလည်း ‘ကိုဘ
ကျော်က ကျွန်မထက်တောင်
ပိုပြီး နာမည်ကြီးသေးတယ်။
ကိုဘကျော်ရဲ့နာမည်ကို ကြား
ဖူးနေတာကြာပြီ။ အပြင်မှာ
လည်း တွေ့ဖူးချင်နေတာပါ’
လို့ ပြန်ပြောပါတယ်။

ပြေတီဦးက ‘ကျွန်တော်
ဒီလောက်ကြီးလည်း နာမည်
မကြီးပါဘူး။ မင်းသမီးက
တော့ လူလည်းလူ၊ နာမည်
လည်းကြီးတာပါ’ ဆိုတော့
ဘေးမှာရှိတဲ့ ဗေလှဝကလည်း
မင်းသားအတိုင်းပါပဲ ဆိုတဲ့
အချိန်မှာ ဒါရိုက်တာက
‘ကတိလို့’ အော်လိုက်ပြီး
ပြေတီဦးနဲ့ စိုးမြတ်သူဇာအဆုံ
ခန်းကို အနီးကပ် ပြန်လည်
ရိုက်ကူးပြီး ခန်းမတွင်းရှေ့ဆုံး
နေရာမှာ ခေါ်ဆောင်ပြီး အပြန်
ချပေးခဲ့တာ တွေ့ခဲ့ရတယ်။
အခမ်းအနားအစီအစဉ်

မှာတော့ ၈/၈
ဖောင်ဒေးရှင်းရဲ့
ဦးဆောင်သူ
နှစ်ဦးဖြစ်တဲ့
ဧရာနဲ့ ဗေလုဝတို့ကို
ကော့တလန်နိုင်ငံ
ဒန်ဒီးတက္ကသိုလ်မှ
ဂုဏ်ထူးဆောင်
ဒေါက်တာဘွဲ့
ချီးမြှင့်တဲ့
အခမ်းအနားကို
ကျင်းပခဲ့ပြီး
တစ်ဆက်တည်း
ဖောင်ဒေးရှင်း
အတွက် ငွေလှူ
ဒါန့်ပွဲ
အစီအစဉ်ကိုလည်း
ကျင်းပပေးခဲ့ရာ
သုထက်ငါ အပြိုင်
လှူဒါန့်ခဲ့ကြ
တာတွေကို ထည့်သွင်း
ရိုက်ကူးခဲ့ပါတယ်။
နောက်ရက်မှာတော့
အင်္ဂလန်နိုင်ငံသူ
မော်ဒယ်လ်မင်းသမီး
Libby Jennings
မြန်မာနိုင်ငံကို
ထိုင်းနိုင်ငံကတစ်ဆင့်
ရောက်ရှိလာပြီး
ရန်ကုန်မြို့ ပါရမီလမ်းရှိ
ပါရမီဟိုတယ်မှာ နှစ်ရက်
တည်းခိုကာ ဇာတ်ဝင်ခန်း
တချို့ကို ရိုက်ကူးပေးသွား
ပါတယ်။ ရိုက်စား အဖွဲ့
သားများဟာ အင်္ဂလန်သူ
မင်းသမီးနဲ့ ရန်ကုန်မြို့မှာ
နှစ်ရက်တာ ရိုက်ကူးခဲ့ကြပြီး
စက်တင်ဘာလ ၆ ရက်က
ဧည့် ထိုင်းနိုင်ငံရှိ ပတ္တရား
ကမ်းခြေမှာ လေးရက်ကြာ
သွားရောက်ရိုက်ကူးခဲ့ကြ
တယ်လို့ သိရပါတယ်။
■ လင်းနိုင်ဦး

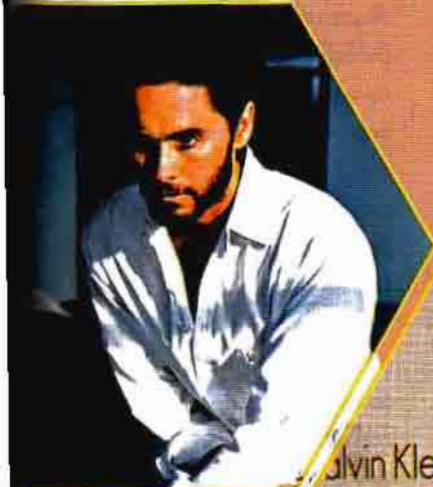

ဂျာရက်ဒ်လီတို

JARED LETO

နှင့်တွေ့ဆုံခြင်း

ရာပြည်

လမ်းထောင့်
စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်ကနေ
ခုနစ်ဒေါ်လာပေးပြီး ဝယ်ထားတဲ့
အနားကျယ် ကောက်ရိုးခြောက်
ဦးထုပ်တစ်လုံးကို Jared Leto က
ဆောင်းထားပါတယ်။ ဦးထုပ်က
မက္ကဆီကန်ဦးထုပ်တော့
မဟုတ်ပါဘူး။ Jared Leto က
ဒီလိုပဲ သူလုပ်ချင်တာကို
လုပ်တတ်တဲ့သူမျိုးပါ။
သရုပ်ဆောင်ရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊
ဂီတဖန်တီးရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊
ဗီဒီယိုရိုက်ကူးရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊
နည်းပညာပိုင်းမှာပဲဖြစ်ဖြစ်
သူ့စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း
လုပ်တတ်သူပါ။ အခုလည်းပဲ
နေပူဇော်ကာကွယ်ဖို့ အဓိကပဲလို့
သူက ယူဆတာပါ။
မက္ကဆီကန်ဦးထုပ် ဖြစ်မဖြစ်က
သူ့အတွက် အရေးမကြီးပါဘူး။
မကြာသေးခင်ကလေးကမှ
အသက် ၄၅ နှစ်ထဲ ဝင်သွားခဲ့တဲ့
Jared Leto က သူ့ကိုယ်သူ
အသက်ကြီးသွားတယ်
မထင်ပါဘူးလို့ ဆိုပါတယ်။

လူကို ကြည့်လိုက်ရင်တော့ အသက် ၂၉ နှစ်အရွယ်လောက် ထင်မှတ်ရလောက် အောင် နုပျိုတဲ့အသားအရေ ပိုင်ဆိုင်ထား တာတွေ့ရလို့ သူ့ရဲ့အသားအရေ ထိန်း သိမ်းတတ်တဲ့အလေ့အထကိုတော့ မေး ခွန်းထုတ်စရာ ရှိမှာမဟုတ်ပါဘူး။

ဇွန်လရဲ့တစ်ခုသော ကြာသပတေး နေ့ မနက်ပိုင်း ၁၁း၁၅ နာရီလောက် အချိန်မှာ Leto နဲ့ စာတွေ့ခဲ့ရတာပါ။ သူက သူ့ရဲ့ Thirty Seconds to Mars အမည်ရဂီတအဖွဲ့နဲ့ ပဉ္စမမြောက်အယ်လ် ဘမ်အတွက် သီချင်းသွင်းစရာရှိတာ သွင်းပြီးလာတာပါ။ သူ့ရဲ့ဂီတအဖွဲ့က အားကစားကွင်းကြီးတွေမှာ ရှောင်သီ ချင်းတွေ သီဆိုတင်ဆက်ဖို့ ပွဲမဝင်ခင် အပြင်က ကျင်းပဆိုသလို လေ့ကျင့်တီး ခတ်နေကြတာလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ Leto က သူ့စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ် ဝယ်ယူ ထားတဲ့ ၁၉၉၆ ခုနှစ်ထုတ် GMC Yukon SUV ကားကြီးကို ဖုန်ထူတဲ့ မာလီဘူလမ်းမကြီးနံဘေးမှာ ရပ်ထား ခဲ့ပါတယ်။ ဧကရှစ်ထောင် ကျယ်ဝန်းတဲ့ ပြည်နယ်အစိုးရရဲ့ တောတောင်ရေမြေ ရှုခင်းတွေနဲ့ သဘာဝအလှတွေရှိရာ ဥယျာဉ်အတွင်းမှာ ခရီးကြမ်းတစ်ခု ထွက်ဖို့ရာ အသင့်အနေအထားနဲ့ ရပ်

ထားခဲ့တာပါ။ Leto က သူ့ကိုယ်သူ ခရီးသွားလမ်းညွှန်တစ်ယောက်ဟန်မျိုး နဲ့ Planet of the Apes ရုပ်ရှင်ဇာတ် ကားနဲ့ M*A*S*H ရုပ်/သံဇာတ်လမ်း ထဲက ရိုက်ကွင်းနေရာတွေကို လက်ညှိုး ထိုးပြနေပါတယ်။

ကြယ်သီးတပ်မထားတဲ့ Leto ရဲ့ ဂျင်းရှပ်အင်္ကျီအောက်မှာ NEPAL I LOVE YOU စာတန်းပါ တီရှပ်တစ် ထည်ဝတ်ဆင်ထားတာ တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီစာတန်းပါတဲ့တီရှပ်တွေ သူ့မှာ အရောင်စုံ ရှိပါတယ်။ ငလျင်ဒဏ်ခံခဲ့ရ တဲ့ နီပေါလ်နိုင်ငံရဲ့ပြန်လည်ထူထောင် ရေးကိစ္စတွေကို Leto က အင်မတန် စိတ်ဝင်စားသူပါ။ နီပေါလ်ကို ကိုယ်တိုင် သွားဖို့ အခါအခွင့်မသင့်ပေမဲ့ တကယ့် ကို စိတ်ဝင်တစားရှိသူ ဖြစ်ပါတယ် (၂၀၁၁ ခုနှစ် ဟေတီနိုင်ငံ ငလျင်တုန်း ကလည်း Leto ဟာ ဟေတီကို အကူ အညီ သွားပေးခဲ့ဖူးပါတယ်။ Leto ဟာ ငယ်စဉ်ဘဝတုန်းက ဟေတီမှာ နေခဲ့ဖူး သူပါ။)။ သူက North Face အမှတ် တံဆိပ် တောင်တက်ဘောင်းဘီကို ဝတ် ဆင်ထားပါတယ်။ တောင်တက်ဖိနပ် အစိမ်းရောင်မှာ အဝါရောင်ဖိနပ်ကြိုး တွေ စည်းနှောင်ထားပါတယ်။ ပြီးတော့

ခြေအိတ်အစင်းကျားတစ်စုံ ကိုလည်း ဝတ်ဆင်ထားတယ်။ အဲဒီခြေအိတ်က သူနဲ့ သူ့ရဲ့ညီလည်းဟုတ်၊ ဂီတအဖွဲ့ဝင် လည်းဖြစ်တဲ့ Shannon တို့ ခရစ္စမတ် ပွဲတော်ရက်ရောက်တိုင်း အပြန်အလှန် ပေးနေကျ လက်ဆောင်တွေထဲက တစ်စုံ ဖြစ်ပါတယ်။ အပြာရောင်ကျောပိုးအိတ် တစ်လုံးကိုလည်း လွယ်ထားပါသေး တယ်။ ကျောပိုးအိတ်ထဲမှာ ချောက လက်၊ စပျစ်သီးခြောက်၊ သီဟိုဠ်စေ့ စတဲ့ အဆာပြေစားလို့ရမယ့် ရိက္ခာ ခြောက်တွေ ရောနှောထည့်ထားတဲ့ မုန့် ထုပ်၊ လေလုံရေဘူးကြီးတစ်ဘူးတို့ အပြင် သူ့အတွက် လိုအပ်မယ့်ပစ္စည်း ပစ္စယတွေ ထည့်ထားပါတယ်။ သုံးနာရီ ခွဲလောက်ကြာမယ့် ခရီးကြမ်းတစ်ခုကို မစခင်မှာ Leto က သူ ယူလာတဲ့ ရိက္ခာ ခြောက် အထုပ်ကို ဖွင့်ပြီး မုန့်တွေ စားနေ လိုက်ပါသေးတယ်။ Leto က ဟင်းသီး ဟင်းရွက်ကိုသာ စားပြီး အသားငါး ရှောင်ခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းအတော် ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်ပေမဲ့ တစ်ခါတစ်ရံမှာ တစ်စုံတစ် ယောက်ရဲ့ မိခင်က အသားပါတဲ့ ကွတ် ကီးမုန့် လာကျွေးတာမျိုးဆိုရင် တစ် ကိုက်လောက်တော့ စားဖြစ်လိုက်သလို အလာစကာပြည်နယ် ရောက်တဲ့အခါ မျိုးမှာလည်း ဆယ်လ်မွန်ငါး စားဖြစ် တတ်ကြောင်း ပြောပြပါတယ်။ Leto က မုန့်တွေ ထုတ်စားပေမဲ့ ရေကိုတော့ မသောက်ပါဘူး။ ရေဘူးက စာရေးသူ အတွက် ယူလာတာလို့ သူက ပြောပါ တယ်။ “ကျွန်တော်က ရေဘူးသယ်လာ လေ့ မရှိဘူး။ ပုတ်သင်ညိုလို့မျိုးပေါ့”လို့ Leto က ဆိုပါတယ်။

တကယ်တမ်းမှာတော့ Leto က ပုတ်သင်ညိုနဲ့ မတူပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ မှာ ထူးဆန်းပြီး လူတစ်ဖက်သားကို ယုံ ကြည်မှု ပျောက်ဆုံးသွားစေတတ်တာ မျိုးတော့ ရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ သူ့ရဲ့ ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ စိမ်းပြာရောင် မျက်လုံးတွေချည်းကြောင့်ပဲတော့ မဟုတ် ပါဘူး။ သူက နွေးထွေးတယ်၊ နှစ်လို ဖွယ်၊ ဆွဲဆောင်မှုလည်း ရှိတဲ့သူပါ။

အောင်မြင်မှုတွေ နှစ်ရှည်လာတတ်တဲ့ အခါမှာ ဖြစ်လာတတ်တဲ့ 'ငါမပါရင် ဘယ်တော့မှ မဖြစ်ချေဘူး' ဆိုတဲ့ အရာ နှိုးလည်း Leto ဆီမှာ လုံးဝ မတွေ့ရပါဘူး။ မကြာသေးခင်မှာ ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ မျိုးနွေးစီစစ်ဆေးမှုတစ်ရပ်မှာ Neanderthal လို့ခေါ်တဲ့ ကမ္ဘာဦးခေတ် လူသားတွေရဲ့ ဇီဝမျိုး အများကြီး တွေ့ရှိခဲ့ရတယ်လို့လည်း Leto က ဆိုပါတယ်။ 'အဲဒါကြောင့်ပဲ နေမှာ၊ ကျွန်တော် တောင်တက် ကျွတ်လည်တာ' လို့ သူက ဆိုပါတယ်။

အထက်တန်း ကျောင်းသားဘဝမှာတုန်းက အားကစား လိုက်စားခဲ့သေးလားလို့ မေးတဲ့အခါမှာ Leto က 'အဲဒီတုန်းကတော့ မူးယစ်ဆေးဝါးနဲ့ အချိန်ကုန်နေခဲ့တာပဲ' လို့ ဆိုပါတယ်။ 'ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အဲဒါက အားကစားတစ်ခုလို့ပဲလေ'။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေ့ရက်တွေအတွင်းမှာ သူဟာ အရက်ကိုတော့ လုံးဝမသောက်ခဲ့ဘူးလို့ Leto က ဆိုပါတယ်။ 'ကိုယ့်စိတ်ကို ပြောင်းလဲပြီး ကိုယ့်ဘဝထဲကနေ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ရုန်းထွက်ဖို့အတွက် နည်းလမ်းတွေ အမြဲပဲ ရှိနေတတ်ပါတယ်' လို့ Leto က ဆိုပါတယ်။ မူးယစ်ဆေးဝါးကြောင့် တစ်ခါတလေ အသိစိတ် လွတ်ထွက်သွားတာ မျိုးလားလို့ မေးတော့ Leto က 'မဟုတ်ဘူး၊ Burning Man ကို သွားတာပါ' လို့ ဆိုပါတယ် (Burning Man ဆိုတာက နီဗားဒါပြည်နယ် Black Rock သဲကန္တာရထဲမှာ လူတွေ နှစ်စဉ် သွားရောက် စိတ်အပန်းဖြေလေ့ရှိတဲ့ ဂီတပွဲတော် ဖြစ်ပါတယ်။) Leto ဟာ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်ကလည်း Burning Man ကို သွားတက်ခဲ့ပါသေးတယ်။

စာရေးသူတို့ ခေါင်းပေါ်မှာ တစ်ခါတစ်ခါ လင်းယုန်တစ်ကောင် ဝဲပုံနေတာ တွေ့ရသလို မြွေတစ်ကောင် ထွန်လိမ်ရွှေလျားထားတဲ့ စွပ်ကြောင်း တစ်ခုကိုလည်း ရှေ့မှာ မြင်နေရပါတယ်။ ကောလိပ်ကျောင်းသားအရွယ် ကလေးတချို့ ရေကူးနေကြတဲ့ ချောင်းတစ်ဖက်ဆီက ကျောက်တောင်နံရံများကို

ချဉ်းကပ်မိတာနဲ့ စိတ်ဝင်စားစရာ တောင်တက်ခရီး စတင်ပါတော့တယ်။ ဒီနေရာက စပြီး လှုပ်ရှားမှုတိုင်းဟာ ပညာသားပါလာတယ်။ ခြေချစရာ၊ လက်ကိုင်စရာတွေကိုလည်း သေသေချာချာ မြဲမြဲ မြဲမြဲရှိဖို့ လိုလာတယ်။ Leto က ရှေ့ကနေ သက်သောင့်သက်သာနဲ့ စာရေးသူကို ဦးဆောင်ခေါ်ယူသွားပါတယ်။ ဒါဇင်နဲ့ချီတဲ့ အရွှေအပြောင်း လှုပ်ရှားမှုတွေကို Leto ကိုယ်တိုင် ဂရုတစိုက်နဲ့ ပြသ တွဲခေါ်သွားတာပါ။

'ကျွန်တော့် နောက်ကနေ ကပ်နိုင်သလောက် ကပ်လိုက်ထား' လို့ Leto က ဆိုပါတယ်။ 'ကျွန်တော့် ခြေထောက် ချသွားတဲ့နေရာ၊ လက်ကိုင်သွားတဲ့နေရာတွေအတိုင်းပဲ လိုက်ပါပြီးတော့ စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး လျှော့ထား၊ တအားကြီးလည်း ညှစ်မထားနဲ့။ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ကို ယုံကြည်မှုအပြည့် အဝထား၊ ဒါဆို သွားလို့ဖြစ်ပြီ။ ခင်ဗျား အသက်ရှင်နေနိုင်ပြီပဲ'။ နာရီပေါက်ကြာ မြင့်တဲ့ တောင်တက်ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်လုံး ပေးသွားတဲ့ လမ်းညွှန်မှုတွေဟာ အင်မတန်ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်ရှိပြီး အာရုံစူးစိုက်မှုအပြည့်နဲ့ ပေးသွားတာတွေပါ။ သူက ဒီလိုတောင်တက်ခရီးကို လူသစ်တွေ ခေါ်ခေါ်လာပြီး သင်ပေးတာ သဘောကျတယ်လေ။ မိန်းကလေး နှစ်ယောက်လောက်ကို ဒီလိုပဲ သူ လမ်းညွှန်ပေးနေတဲ့ ဓာတ်ပုံတချို့တောင် ပါပါရာမီ သတင်းမုဆိုးတွေ ရိုက်ထားတာ ရှိသေးတာပဲ။ ဒီလို တောင်တက်ခရီးမျိုးက သူ့အတွက် ဘာမှ အပန်းမကြီးလှပါဘူး။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်

Yosemite National Park ထဲက ပေ ၃၆၀၀ အမြင့်ရှိတဲ့ El Capitan တောင်က သူ့ရဲ့အမြန်နှုန်းကို မြင့်မားလာစေပါတယ်။

Leto က ကျောက်တောင်တက်ရတာကို ဝါသနာထုံသူပါ။ အဲဒါကြောင့်လည်း သူ့ရဲ့အနုပညာလုပ်ငန်းဟာလည်း ကျောက်တောင် တက်ရသလို အခက်အခဲတွေ အများအပြား ရှိနေခဲ့တာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်ကဆိုရင် Leto ဟာ အသက်သုံးဆယ့်ငါး ဝန်းကျင်ကို ကပ်လာချိန် ဖြစ်ပြီး ပရိသတ် မျက်နှာ တန်းမိနေပြီ ဖြစ်ပေမဲ့ ငွေကြေးအရ အောင်မြင်တဲ့ ဇာတ်ကားမျိုးတွေ မရှိသေးတဲ့ သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက် ဖြစ်နေပါပြီ။ ဂီတလုပ်ငန်းကလည်း အစပျိုးခါစ၊ ဆယ်ကျော်သက် မဟုတ်တဲ့ ပရိသတ်အများစုက သူ့သီချင်းတွေကို အနှစ်သာရမရှိဘူးလို့ မြင်နေတဲ့ အချိန်ပါ။ 'လူတော်တော်များများက နားမလည်ကြဘူး' လို့ Leto က ဆိုပါတယ်။ 'ဒီမြို့က လူတွေကတော့ ဒါဟာ အရူးထတာပဲလို့ မြင်ကြတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဖျော်ဖြေရေးပွဲစဉ်ငယ်လေးတွေ တချို့အတွက်နဲ့ ကျွန်တော် သရုပ်ဆောင်ပေးဖို့ ငြင်းလိုက်တဲ့ ဇာတ်ကားတွေ ရှိတယ်။ လူတွေက စဉ်းစားတတ်တဲ့ အသိစိတ် မရှိတော့ဘူးလေ။ အဲဒီလို ငြင်းလိုက်တဲ့ ဇာတ်ကားတွေထဲက တချို့က တကယ် အောင်မြင်တဲ့ဇာတ်ကားကြီးတွေ ဖြစ်လာခဲ့တယ်'။

အခုနေအခါမှာတော့ သူ့ဂီတအဖွဲ့ရဲ့ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် တိုးတက်ရရှိခဲ့တဲ့ တိုးတက်မှုကို သူ ကျေးဇူးတင်စရာ ဖြစ်လာ

ပါပြီ။ Dallas Buyers Club ဇာတ်ကားမှာ လိင်ပြောင်းထားတဲ့ AIDS ဝေဒနာရှင်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ပေးခဲ့ရာက ၂၀၁၄ ခုနှစ်မှာ အော်စကာ ရုပ်ရှင်ထူးချွန်ဆုရခဲ့တယ်။ ဩဂုတ်လ ၅ ရက်က ရုံတင်တဲ့ Suicide Squad အမည်ရ ဇာတ်ကားမှာလည်း Joker အမည်ရ လူသတ်ကောင် စူပါဗီလိန်ဇာတ်ရုပ်နေရာကနေ

တာပါပဲ။ တကယ်တော့ Leto ရဲ့ပရိသတ်တချို့တောင် မမွေးလောက်သေးတဲ့ ၁၉၉၄ ခုနှစ်ကတည်းက My So-Called Life အမည်ရဇာတ်ကားမှာ အထက်တန်းကျောင်းသား Jordan Catalano အဖြစ် ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ဇာတ်ရုပ်က ကျောင်းမှာ အချောအမောဆုံး 'King' လို့ဆိုကြတဲ့ဇာတ်ရုပ်ပေါ့။ ၂၀၀၆ ခုနှစ်ကနေ ၂၀၁၂ ခုနှစ်အတွင်းမှာ ခြောက်နှစ်လောက် ကြာအောင် သရုပ်ဆောင်လုပ်ငန်းနဲ့ အဆက်ပြတ်ခဲ့ချိန်မှာတော့ ဂီတလုပ်ငန်းဘက်ကို ပိုပြီးအာရုံစူးစိုက်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ Dallas Buyers Club ဇာတ်ကားမှာ Leto နဲ့တွဲဖက်သရုပ်ဆောင်ပေးခဲ့တဲ့ Matthew McConaughey ကတော့ Leto ဟာ ဘာနဲ့မှကန့်သတ်ချုပ်ချယ်ထားခံလေ့ရှိသူ မဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုပါတယ်။ သူက သူ့လမ်းသူ ဖောက်သွားတဲ့သူပဲ။ တစ်ခုခုဟာ သူ့အတွက်

ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ပေးထားတယ်။ ဒီကားက အောင်မြင်မှု အလားအလာအရမ်းကို ကောင်းတဲ့ ဇာတ်ကား ဖြစ်နေပြီလေ။ အခုဆို Leto ဟာ အောင်မြင်တဲ့ ရော့ခ်ဂီတသမားတစ်ယောက်အဖြစ်သာမက ပထမတန်းစားသရုပ်ဆောင်စာရင်းဝင်တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နေပါပြီ။ သူ့ရဲ့ခေတ်ပြိုင်မျိုးဆက်ထဲမှာ သူလိုမျိုးဂီတရော၊ ရုပ်ရှင်ပါ အောင်မြင်တဲ့သူတစ်ယောက်မှ မရှိသေးပါဘူး။ သူ့ရဲ့ဂီတမန်နေဂျာ Irving Azoff က ဒီလိုပြောတယ်။ 'ကျွန်တော့်ရုံးခန်းထဲကို ဝင်လာပြီး အောင်မြင်တဲ့ရော့ခ်ဂီတသမားတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်ခြေရှိသူအဖြစ်ကိုယ့်ကိုယ်ကို မိတ်ဆက်အကူအညီတောင်းလာတဲ့အော်စကာဆုရ မင်းသားတစ်ယောက်မက ရှိခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ Leto တစ်ယောက်သာ ဒီလိုအောင်မြင်မှုကို ရယူနိုင်ခဲ့တာပါ'။
အံ့ဩစရာ ကောင်းတာကတော့ Leto ရဲ့ သရုပ်ဆောင်လုပ်ငန်းဟာ ဒီဘက်နှစ်ပိုင်းတွေကျမှ အောင်မြင်လာခဲ့

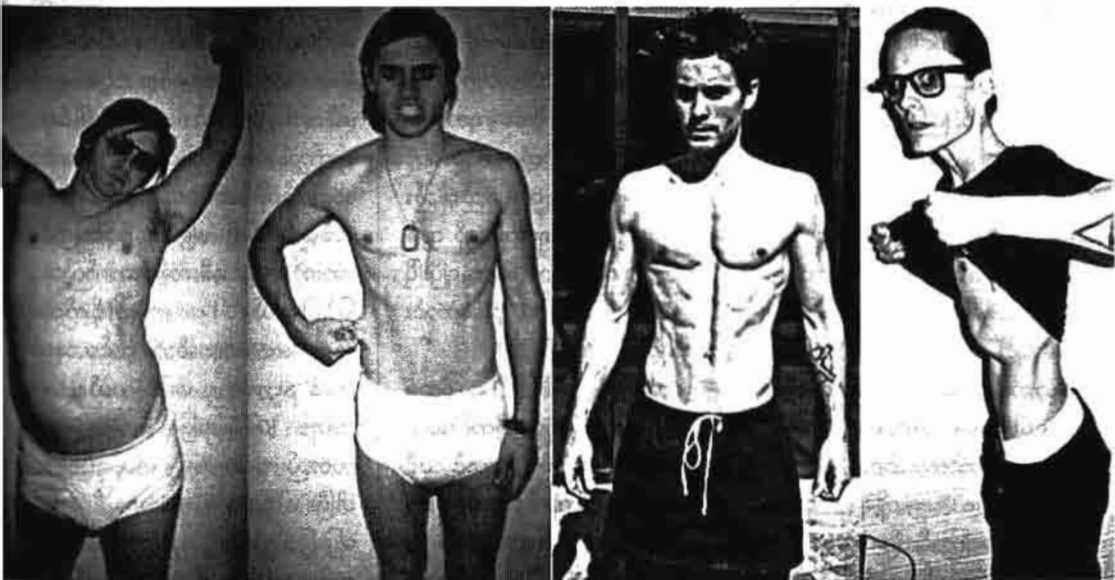

အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ်ထင်ရင် အဲဒီအတိုင်း လိုက်ပြောင်းပြီး လုပ်လိုက်တာပဲ။ တစ်ချို့တည်းမှာပဲ သူ ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာကို သတိထားနေတတ်တယ်။
စွတ်ကြောင်းတစ်ခုအတိုင်း ခပ်သုတ်သုတ်လေးတက်သွားပြီးတဲ့နောက်မှာ ခြေချစရာ နေရာကောင်းတစ်ခုရှာပြီး Leto က ခဏနားပါတယ်။ ပြီးတော့ မတ်စောက်မြင့်မားတဲ့ တောင်နံရံပေါ်ကို ကြောင်တစ်ကောင်လို ရွေ့လျားမှုမျိုးနဲ့ စပြီး တက်ပြန်ပါတယ်။ တက်ရမယ့်လမ်းက ကြည့်လိုက်ရင် မဖြစ်နိုင်သလောက်ပဲ။ လမ်းရယ်လို့ သတ်သတ်မှတ်မှတ်ရှိတာမှမဟုတ်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ Leto ကို မြင်ရတာက စိတ်ချလက်ချရှိတာနဲ့ပဲ စာရေးသူလည်း သူ့နောက်ကနေ ခပ်မှန်မှန် တက်လိုက်သွား ရပြန်ပါတယ်။ ခဏနေတော့ Leto က သံသေးသံကြောင်နဲ့ စကားတွေပြောရင်း စာရေးသူဘက်သို့ ပြန်နုနုဆင်းလာပြန်တာ ပိုပြီး အဆင်ပြေမယ့်လမ်းကြောင်းတစ်ခုဆီ နေရာချပြန်ပါတယ်။ 'ခင်ဗျားကို ရွက်ပေးသလိုတော့ ဖြစ်နေပြီ' လို့လည်း သူက ဆိုပါတယ်။

ပြီးတော့ ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ပဲ ပြောလာသေးတယ်။ 'ခင်ဗျားလည်း အရူးပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ တစ်ချက်မှ မညည်းတာလဲ'။ ရယ်စရာတော့ တော်တော်ကောင်းတယ်။ ဒီလောက်ပင်ပန်းနေတဲ့ကြားက Letoရဲ့မျက်နှာပေါ်မှာ သူ့စာတ်ရုပ် Jokerရဲ့ပုံရိပ်ကို ဖျတ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရလို့လေ။ ပြီးတော့ Thirty Seconds to Mars အဖွဲ့ရဲ့လက်ရာသီချင်း စာသားတချို့ကိုလည်း မဆီမဆိုင် သတိရလိုက်မိတယ်။ 'မင်းလည်ပင်းကို ကိုယ်ရဲ့ လက်တွေက ချစ်ခြင်းအားဖြင့် ခပ်တင်းတင်း သိုင်းဖက်လို့ထားမယ်။ မင်းကို ငါက ဖျော်ရွှင်မှုနဲ့ အပြစ်ပေးမယ်။ မင်းကို ငါက နာကျင်ခြင်းနဲ့ ကြည်နူးစေမယ်'။

ခဏနေတော့ ချောင်းရေပြင်အထက် ပေသုံးရာလောက် အမြင့်ကို စာရေးသူတို့ ရောက်ကြပါတယ်။ တစ်နေရာကနေ တစ်နေရာကို ပြောင်းရွှေ့ရင်းနဲ့ပဲပေါ့။ တချို့

Leto ဟာ ဟစ်ပီဆန်တဲ့ မိခင်နဲ့ တာဝန်မကျေတဲ့ ဖခင်တို့ကနေ မွေးဖွားလာသူပါ။ သူက အန္တရာယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်ရတာကိုပဲ အမြဲတောင့်တနေတတ်တာ။ ဆယ်ကျော်သက်ဘဝတုန်းက အဖမ်းအဆီးခံခဲ့ရတာတွေက ဒီအချက်ကို သက်သေပြနေသလိုပါပဲ။ ပြီးတော့ ရှည်ကြာလှတဲ့ တောင်တက်ခရီးကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှိတာကလည်း နောက်

နေရာတွေဆို အန္တရာယ် တော်တော်များလောက်အောင် အလွမ်းကျပါတယ်။ 'ခင်ဗျားအောက်ကိုပြုတ်ကျရင်တော့ ခေါင်းပွင့်ထွက်ပြီးသားပဲ'လို့ Leto က ဆိုလာတယ်။ တကယ့် 'ကြေးတမ်းစား တောင်တက်လမ်းညွှန်တစ်ယောက်ဆိုရင် တချို့နေရာမှာ ကြီးတစ်ချောင်းသုံးခုမှာ ဖြစ်ကြောင်းလည်း သူက ပြောပြပါတယ်။ သူက နောက်ပိုင်းမှာ သိပ်မပြောတော့ပေမဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ သေမယ့်လူလို့ မှတ်ထားတာ။ 'တကယ်တော့ ဒါက ဘာမှ မထူးဆန်းတဲ့တွေးလုံးတစ်ခုပဲ။ အထူးသဖြင့် ငါစွဲကြီးတဲ့လူတွေအတွက်ပေါ့'။ သူက ခပ်ပြုံးပြုံးနဲ့ ဆက်ပြောတယ်။ 'ပြီးတော့ ခင်ဗျားအဖွဲ့မှာ ဒုက္ခတချို့နဲ့ကြုံရမယ်ဆိုရင် ဒါမှမဟုတ် လူတွေ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ သေကြတာမြင်ဖူးမယ်ဆိုရင် ဒါဟာ ဖြစ်နိုင်ခြေ ရှိတယ်ဆိုတာကို နားလည်လာပါလိမ့်မယ်'။

လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့ တစ်နေရာရောက်တော့ စာရေးသူတို့ ခဏ နားကြပါတယ်။ Leto က အစိမ်းရောင် ဖုံးလွှမ်းနေတဲ့ တောင်တွေနဲ့ ကျယ်ပြောတဲ့ ကောင်းကင်ပြာကြီးတို့ ကြည့်နေတယ်။ ဘာလူ့ဘာဒ်ဂုဏ်တစ်ကောင်က အနားက သစ်ပင်တစ်ပင်ထက်မှာ ထားနားတယ်။ ပြီးတော့ တောင်ပုံတူဖျပ်ဖျပ် ရိုက်ခတ်ရင်း ဖုံးထွက်သွားပြီး မြင်ကွင်းထဲမှာ သက်ရှိဆိုလို့ စာရေးသူတို့နှစ်ယောက်ကိုပဲ ချန်ထားရစ်တယ်။ 'ကြည့်စမ်း၊ အယ်လောက်အရူးအမူးစွဲလမ်းစရာကောင်းလိုက်သလဲလို့'။ Leto က ကျောက်ဆောင်နီရဲကိုမှီရင်း ပြောလာတယ်။ သဘာဝရဲ့အံ့ရသာကို အချိန်အခိုက်အတန့် နည်းနည်း လောက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ခံစားလိုက်ရတဲ့နေ့တိုင်းမှာ ကျွန်တော် နေရတာ ပိုပြီးလွတ်လပ် ချေပါးသလိုပဲ'။

ထပ် သက်သေတစ်ခုပါပဲ။ Thirty Seconds to Mars ဂီတအဖွဲ့က ၂၀၁၀-၂၀၁၁ ခုနှစ်တွေထဲမှာ နယ်လှည့်ဖျော်ဖြေပွဲတွေ တော်တော်များများ ဖျော်ဖြေဖြစ်ခဲ့တာ ကမ္ဘာ့စံချိန် Guinness World Records စာအုပ်ထဲမှာ စာရင်းဝင်တဲ့ အထိအောင် များပြားခဲ့ပါတယ်။ မဖြစ်နိုင်တာ တစ်ခုခုကို ရအောင်လုပ်တော့ မယ်ဆိုရင် တွေ့သမျှ အတားအဆီးတွေ တွန်းထိုး ဖယ်ရှားပြီး ရအောင် လုပ်လိုက်နိုင်တဲ့ အခါမျိုးမှာ 'ငါ လုပ်နိုင်ခဲ့ပြီ' ဆိုတဲ့ ကြီးကျယ်တဲ့ ခံစားမှုတစ်ခု ရလာလိမ့်မယ်လို့ Leto က ဆိုပါတယ်။ 'နည်းနည်းပါးပါး အနာခံရတာလေးက ဘာမှ မဖြစ်လောက်ပါဘူး'လို့လည်း သူက ဆိုပါတယ်။

ခရီးစဉ် ဆုံးခါနီးလောက်မှာ ကွီးဆယ်ဒီဂရီလောက် မတ်စောလီတဲ့

ကမ်းပါးစောက် နှစ်ခုကြားက ချောက် တစ်ခုကို စာရေးသူတို့ ဖြတ်ကျော်ကြရ တယ်။ Leto က လက်နှစ်ဖက်ကို ချဲ ကားပြီး ပင့်ကူတစ်ကောင်လိုပဲ ခပ်သွက် သွက်နဲ့ ကမ်းပါးကို တွယ်တက်သွား တယ်။ စာရေးသူတို့တော့ တစ်ယောက် ယောက် ထားရစ်ခဲ့ပုံရတဲ့ သံကြိုးကို သုံးပြီးတက်ဖို့ အားပေး ပြောကြားလာ တယ်။ 'ဒါက စခန်းထောက် စတိုက သံကြိုးလိုပဲ'လို့ နောက် ၂၄ နာရီကြာ မှ စာရေးသူတို့ Leto က ပြောပြပါ တယ်။ 'ကိုယ့်ဘဝအပေါ် ယုံကြည်မှု ထားဖို့အတွက် သံကြိုးတစ်ချောင်း လို မှာ မဟုတ်ဘူး'လို့လည်း သူက ဆိုပါ တယ်။ ဒီအကြောင်း အသိပေးတာက နည်းနည်းတော့ နောက်ကျကောင်း နောက်ကျတယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ Leto က စာရေးသူတို့ ပျော်ရဲ့လားလို့ ရယ်မောရင်း မေးပါသေးတယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။ စာရေးသူလည်း ပျော်ခဲ့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ My So-Called Life ဇာတ်ကားထဲက Angela Chase နဲ့ Claire Danes တို့ရဲ့ သီချင်း စာသားလေးအကြောင်းကိုတော့ မတွေး မိဘဲ မနေနိုင်အောင်ပါပဲ။ အဲဒီဇာတ်ကား က ကြာပြီဆိုပေမဲ့ မမေ့လောက်သေးတဲ့ Leto ရဲ့ ဇာတ်ကားတစ်ကားပါ။ 'မင်း က၊ ဘာလို့ ဒါနဲ့ တူနေရတာလဲ'တဲ့ စာသားလေးက။

အဲဒီနောက် Leto ပြောလာတာက ပိုတောင် ဆိုးပါသေးတယ်။ တကယ်လို့ သာ ဒီတွေ့ဆုံခန်းက Joker နဲ့သာ လုပ် တာဆိုရင် စာရေးသူတို့ သင်းတောင် ကွပ်ပစ်လိမ့်မယ်တဲ့။ Leto ပြောပုံက။ ပြီးတော့မှ 'ကျွန်တော်က ရယ်စရာ ပြောတာပါ။ ခင်ဗျားကို သူ သဘောကျ မှာပါ'လို့ ဆိုတယ်။

Leto က Joker အဖြစ် သရုပ် ဆောင်ရတာကို တော်တော် ကျေနပ် အားရနေတာပါ။ ရိုက်ကွင်းတစ်ခုမှာ ရဟတ်ယာဉ်တစ်စင်းကနေ တွဲလောင်း ခိုလိုက်ရင်း ပန်းအရွှတ်ပြန်ရတာတောင် မှ Joker ဇာတ်ရုပ် သရုပ်ဆောင်ရတာ

ကို ပျော်နေတတ်တာပါ။ Joker အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ဖို့ရာ သွားပေါ်မှာ စတီး ကြိုးတွေနဲ့ အတုပ်ခံရ၊ ကြွက်သားထွက် အောင် အလေးတွေ မ၊ရနဲ့ အရင်က ရုပ်ရှင်တွေနဲ့ မတူတာတွေ လုပ်ခဲ့ရတာ ပါ။ Dallas Buyers Club ဇာတ်ကား ရိုက်တုန်းက လူကို အရိုးစုန်းပါးသာ ကျန်လောက်အောင် အစာငတ်ခံရပြီး ၂၀၀၇ ခုနှစ်ထုတ် Chapter 27 အမည် ရ Beatles အဆိုတော် John Lennon လုပ်ကြံခံရတဲ့ ဇာတ်ကားမှာဆို ကိုယ် အလေးချိန် ၆.၇ ပေါင်လောက် တက် အောင် အဆီတွေ တိုးစေခဲ့ရတာပါ။ 'အခု ခင်ဗျားရလိုက်တဲ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ ခံစားမှုတစ်ရပ်အတွက် နည်းနည်း လောက် ဒုက္ခခံလိုက်ရတာမျိုးကို ကျွန် တော် အရင်ကတည်းက ခံစားခဲ့ရပြီးပြီ ထင်ပါတယ်။ ရယ်ဖို့တော့ ကောင်း တယ်နော်'။

လော့စ်အိန်ဂျလစ်ကို Leto ပထမ ဆုံး ပြောင်းလာခါစမှာ သီတင်းဆယ့် နှစ်ပတ် တက်ရတဲ့ သရုပ်ဆောင် သင် တန်းတစ်ခုကို သွားတက်ခဲ့တယ်။ ဒါက သရုပ်ဆောင်အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ သင်ယူခဲ့ရသမျှအကုန်ပါပဲ။ ဒါကိုလည်း သူက မှန်မှန်တက်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး လေ။ ဒါရိုက်တာ Darren Aronofsky ရဲ့ Requiem for a Dream အမည် ရ ၂၀၀၁ ခုနှစ်ထုတ် ဇာတ်ကားမှာ မူးယစ် ဆေးဝါးစွဲလမ်းမှုကြောင့် ဆရာဝန်တွေ က လက်ဖြတ်ပြီး ခွဲစိတ်ကုသတာကို ခံရမယ့်ဇာတ်ရုပ်နေရာက သရုပ်ဆောင်ဖို့ အတွက် နယူးယောက်နားက East Village ခရိုင်မှာ ဆေးသမားအုပ်စုတစ်စု နဲ့သွားပြီး အပေါင်းအသင်း လုပ်တာ သီတင်းပတ် တော်တော်ကြာတဲ့အထိ ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတုန်းကလည်း Leto က မူးယစ်ဆေးဝါးကို မသုံးခဲ့ပါဘူး။ 'သူတို့တွေ ဆေးချနေကြတော့ ကျွန်တော်က ရေပဲသောက်နေတာ။ အား လုံးက ဆေးချနေချိန်မှာ ဆေးမချတဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိနေတယ်ဆိုတော့ နည်း နည်းတော့ ကသိက္ခာအောက် ဖြစ်ကြ

တာပေါ့။ သူတို့ဆီက ဆေးထိုးအပ်ကို လည်း လက်မခံခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော် အတွက် ဒါတွေက ကြာခဲ့ပါပြီ။ နောက် လည်း ထပ်လုပ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။'

ဟောလိဝုဒ်အလုပ်တွေ အကြာကြီး နားထားလိုက်တော့ သူဆီကို ဇာတ်ကား သစ်အတွက် ဇာတ်ညွှန်းတွေ ရောက် မလာကြတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ Leto က Dallas Buyers Club ဇာတ်ညွှန်းကိုတော့ ဖတ်ခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီဇာတ်ညွှန်း ဖတ် အပြီးမှာ ရော့ခ်ဂီတကို ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ Rayon ဆိုတဲ့ ဇာတ်ရုပ်က သူ့အာရုံကို ဖမ်းစားခဲ့ပါတယ်။ Leto အမြင်မှာ ဇာတ်ညွှန်းထဲကဆိုသလို ဆန့်ကျင်ဘက် လိင်စိတ်ကို တပ်မက်သူ အမျိုးသား တစ်ယောက်လို့ မမြင်ဘဲ လိင်ပြောင်း ထားတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်လိုသာ မြင်ပါတယ်။ Leto က ဒါရိုက်တာ Jean-Marc Vallée ဆီကို အင်တာနက် ကနေ Skype နဲ့ စ၊ခေါ်ပါတယ်။ Leto ကဟာ Rayon အဖြစ် အရွေးမခံရခင် ကတည်းက Rayon ရဲ့ ဇာတ်ရုပ်ဝင်နေ ပါပြီ။ ဒါရိုက်တာ Vallée က ဒီလို ပြန် ပြောပြပါတယ်။ 'သူက မိန်းကလေး တစ်ယောက်လိုဝတ်လာတာ။ ကျွန်တော် တော်တော် သဘောကျသွားတယ်။ ၂၅ မိနစ်လောက် ကြာအောင် စကား ပြောဖြစ်လိုက်တယ်'။

Vallée နဲ့ တွဲဖက်သရုပ်ဆောင် Mc Conaughey တို့က ရိုက်ကွင်းပေါ်မှာ Leto ကို Leto အဖြစ် လုံးဝ မမြင်တွေ့ ဖူးခဲ့ကြဘဲ Rayon အဖြစ်နဲ့သာ မြင်တွေ့ ခဲ့ကြရတာပါ။ 'သူက ကျွန်တော့်ဆီက ပစ္စည်းတချို့ကို ခိုးယူဖို့ လုပ်တယ်လေ။ အိတ်ဆောင်ခါးတို့ မီးခြစ်တို့ စတဲ့ အတို အထွာလေးတွေပါ'လို့ Mc Conaughey က ပြောပြပါတယ်။ ဒါရိုက်တာ Vallée အနေနဲ့ကျတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သရုပ် ဆောင်နေတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ခံယူထား တဲ့ သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက်ကို ညွှန် ကြားရ ရိုက်ကူးရတာ တော်တော် အခက် တွေ့ပါတယ်။ 'သူလုပ်တာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း အေးအေးမနေရဘူး'

လို့ Vallée က ဆိုပါတယ်။ Vallée ကိုယ်
တိုင်တောင် Leto နဲ့ စကားပြောရင် သူ
ကို ဘယ်လို နာမ်စားနဲ့ ပြောရမယ်မှန်း
ကို မသိနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။
‘သူ့ကို ဘယ်လို နာမ်စားနဲ့ ပြောရမယ်
တောင် မသိတော့ဘူး။ သူက ပီဘီ
မိန်းမတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေတာလေ။
တကယ့်မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတိုင်း
ပဲ ဆွဲဆောင်မှုကလည်း အပြည့်ရှိတယ်။
‘လိင်တူချင်း တစ်မက်တာကို မုန်းတီး
ပေမဲ့ စူးစမ်းလိုတဲ့စိတ်ရှိသူ ဇာတ်ကောင်
နေရာက သရုပ်ဆောင်ပေးတဲ့ Mc
Conaughey တောင်မှ ရိုက်ကွင်းတစ်
ရက်မှာ Leto ကို ကြည့်ရင်း ‘သူ့ကို
ပိတ်ကန်လိုက်ရမလား၊ ဖက်နမ်းလိုက်ရ
မလားတောင် မပြောတတ်တော့ဘူး’ လို့
ဆိုခဲ့ကြောင်း ဒါရိုက်တာ Vallée က ပြန်
ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

Dallas Buyers Club ထဲက Leto
ရဲ့ သရုပ်ဆောင်စွမ်းရည်နဲ့ သူ့ရဲ့ ဂီတ
သမားတစ်ယောက်ဖြစ်ခြင်းတို့က
Suicide Squad ဇာတ်ကားမှာ Joker
ဇာတ်ရုပ်နေရာကနေ ပါဝင်စေဖို့ ဒါရိုက်
တာ David Ayer က ရွေးချယ်ဖြစ်ခဲ့
တာပါ။ ‘Joker လို ဇာတ်ရုပ်နေရာမျိုး
မှာ သရုပ်ဆောင်ဖို့ဆိုတာက ရူးသွပ်မှု
နည်းနည်းတော့ ရှိဖို့ လိုမယ်လို့ ထင်ခဲ့
တာကြောင့်ပါ။ ပြီးတော့ ပရိသတ်တစ်
ခုရဲ့ကို ဘယ်လို ထိန်းရမယ်ဆိုတာကို
သိထားတဲ့ ဖျော်ဖြေရေးသမားတစ်
ယောက် ဖြစ်တာကလည်း Joker အဖြစ်
သရုပ်ဆောင်ဖို့ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်း
တဲ့ကွမ်းကျင်မှုတစ်ခုဖြစ်နေတာကြောင့်
ပါပဲ။’

Joker ဇာတ်ရုပ်ကို နောက်ဆုံး
သရုပ်ဆောင်သွားသူက ကွယ်လွန်သူ
ကြွေးလွှမ်းသား Heath Ledger
ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါရိုက်တာ Christopher
Nolan ရိုက်ကူးပေးတဲ့ The Dark
Knight မှာ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ပေးခဲ့
တာပါ။ ဇာတ်ကား ရိုက်ပြီးလို့ သိပ်
ကြာခင်မှာဘဲ Heath Ledger က
ဆေးဝါးအလွန်အကျွံသုံးစွဲမှုကြောင့်

ကျွန်တော်
မူးယစ်ဆေးဝါး
သုံးခဲ့ပါတယ်
တော်တော်ကို
သုံးခဲ့တာပါ
ပျော်စရာတွေလည်း
အများကြီးပေါ့
တစ်ကြိမ်မှာတော့
ကျွန်တော်
စဉ်းစားမိလာတယ်
ဒါကြီးကို
တစ်ဘဝလုံး
လုပ်သွားမှာလားလို့ပေါ့
ကျွန်တော့်ရဲ့
တခြားအိပ်မက်တွေ
နောက်ကို
လိုက်ဖို့
ကျွန်တော်
ရွေးချယ်လိုက်တယ်

သေဆုံးခဲ့ရာက ဒီဇာတ်ကားက ပိုပြီး
ဂန္ထဝင်မြောက်ခဲ့ရတာပါ။ Heath
Ledger ဟာ အကောင်းဆုံး ဇာတ်ရုပ်
သရုပ်ဆောင် အောင်စကားဆုကို သူ ကွယ်
လွန်ပြီးနောက်မှ ရရှိသွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ
ဆုဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ငါးနှစ်က Leto ရဲ့တဲ့
ဆုနဲ့ အတူတူပါပဲ။ ‘Heath ရဲ့ သရုပ်
ဆောင်မှုဟာ အပြစ်ဆိုစရာ မရှိအောင်
ပြည့်စုံလှတယ်’ လို့ Leto က ဆိုပါ
တယ်။ ‘ရုပ်ရှင်လောကမှာ အကောင်း
ဆုံး သရုပ်ဆောင်ချက်တွေထဲက တစ်ခု
ဖြစ်ပါတယ်။ Heath နဲ့ အရင်က ဆုံဖူး
ပေမဲ့ လူချင်းတော့ မသိပါဘူး။ သူက
ခင်စရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲ။

Leto ဟာ Ledger ရဲ့ တာဝန်ကို
ပန်းပြောင်း ထမ်းဆောင်ရာမှာ သူ့ကိုယ်
သူ လုပ်နိုင်ပါမလားဆိုတဲ့ သံသယတွေ

ဝင်မိခဲ့တဲ့ အချိန်တွေ ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒါ
ပေမဲ့ ဒီဇာတ်ရုပ်ကို အရင်ကလည်း
တခြားလူတွေ လုပ်ခဲ့ဖူးတာပဲဆိုတဲ့
အတွေးက သူ့စိတ်ကို သက်သာရာ
ရစေခဲ့ပါတယ်။ Joker ဇာတ်ရုပ်ဟာ
မူရင်းကျော်မစ် စာအုပ်ကနေ Cesar
Romero, Jack Nicholson တို့ကနေ
Mark Hamill ရဲ့ အသံနဲ့ သရုပ်ဆောင်
ထားတဲ့ ကာတွန်းရုပ်အထိ သရုပ်ဆောင်
တွေ အများအပြားရှိခဲ့ပြီးသားပါ။

Joker ဇာတ်ရုပ်မှာ သရုပ်ဆောင်ဖို့
အတွက် Leto ရဲ့ထုံးစံအတိုင်း ထူးခြား
ဆန်းကြယ်တဲ့ ချဉ်းကပ်မှုတွေနဲ့ အစပြု
ခဲ့ပါတယ်။ Leto က YouTube ပေါ်မှာ
တကယ့် ဖြစ်ရပ်မှန် အကြမ်းဖက်တိုက်
ခိုက်မှု ဗီဒီယိုတွေကို စပြီး ကြည့်ပါ
တယ်။ ဘယ်လောက်ကြည့်သလဲဆိုရင်
အကြည့်ရပ်ဖို့ရာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိ
ပြန်ပေးယူရတဲ့အထိပါပဲ။ ‘Joker ဇာတ်
ရုပ်က အကြမ်းဖက်မှုတွေကို တော်တော်
လေး လက်ယဉ်နေတာ’ လို့ Leto က
ဆိုပါတယ်။ ‘အဲဒီတော့ တကယ့်
အကြမ်းဖက်မှုတွေကို ကျွန်တော် ကြည့်
တယ်။ အဲဒီ ဗီဒီယိုတွေကနေ အများကြီး
လေ့လာနိုင်တယ်။ အကြမ်းဖက်မှုတိုင်း
ဟာ စိတ်လှုပ်ရှားပြီး လုပ်တာမျိုး
မဟုတ်ဘူး။ ဒီအချက်ကို ကျွန်တော်
သိလာတယ်။ လူတွေက စိတ်ကိုတည်
ငြိမ်အောင် လုပ်နိုင်တယ်။ သူတို့ ကြိုက်
တာတစ်ခုကိုရွေးချယ်ပြီး ဖြစ်မြောက်
အောင် သွားလုပ်နိုင်တယ်။ ဒါဟာ စိတ်
လှုပ်ရှားပြီး သွားလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး
လေ။’ Leto က စကားပြောနေရင်း
မျက်လုံးတွေ အေးစက်စက် ဖြစ်လာ
တယ်။ ‘ဒါဟာ နည်းလမ်းတကျကို
လုပ်တာ။ စိတ်ညှိုးမိထားရသလို ရည်
ရွယ်ချက်ရှိရှိနဲ့ လုပ်တာ ဖြစ်တယ်။’

ရိုက်ကွင်းပေါ်မှာတော့ Leto ကို
Joker လို့ပဲ ခေါ်ကြပါတယ်။ ဒါမှ
မဟုတ် Smiley လို့လည်း ခေါ်ကြ
တယ်။ ဒါရိုက်တာ Ayer ကတော့ Mr.
J. Even လို့ ခေါ်တယ်။ ရိုက်ကွင်းပေါ်
မှာ ရှိသမျှ လူတွေ အားလုံးကို Leto

က စတင်တတ်လွန်းလို့ပါ။

Suicide Squad ရဲ့ ကံကောင်းမှာ တော့ Joker က လူကြိုက်များတဲ့ ဇာတ်ရုပ်ပါပဲ။ သူ ထွက်လာတာနဲ့ လူတွေက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကြတာ။ "Joker ဇာတ်ရုပ်ကိုက ချိတ်ကွင်းတစ်ခုလုံး အတွက် ဖျော်ဖြေပေးနေသလို ဖြစ်နေတာ"လို့ Leto က ပြောပါတယ်။ ပြီးတော့ Suicide Squad မှာ ခါးကုန်းကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရတဲ့ ရက်ပါသရုပ်ဆောင် Common နဲ့လည်း Leto က အတော်လေး ရင်းနှီးပါတယ်။ "သူက ကျွန်တော့် မျက်နှာကြီးကို ကြောက်တဲ့ပုံ မပြဘူး။ ဖက်နမ်းတော့မယ့်အတိုင်းပဲ"လို့ Common က ပြောပြပါတယ်။ သူ့ကို မြင်ရင် အန္တရာယ်အန္တေအသက်ကိုခံစားရမယ် ရူးသွပ်မှုကိုခံစားရမယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ ကောင်းကွက်တစ်ခုကတော့ ရှိနေတယ်။

'အတိတ်ကိုသာ ပြန်ရမယ်ဆိုရင် ရွေးချယ်ခွင့်တွေ အများကြီးရချင်တယ်' ဆိုတဲ့ စကားက Joker ရဲ့စကားပါ။ ကော့မစ်စာအုပ်ထဲမှ Joker ပြောခဲ့တဲ့ စကားပါ။ ဒါပေမဲ့ Leto အဲဒီ စကားပြောတာဟာ သူ့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဘဝ အကြောင်း ပြောတာပဲလို့လည်း အလွယ်တကူ တွေးနိုင်ပါတယ်။ Leto ဟာ သူ့ရဲ့ အနာဂတ်ပိုင်း တွေ့ဆုံခန်းတွေမှာ သူ့ရဲ့ ငယ်ဘဝအကြောင်း မရေမရာသာ ဖြေကြားလေ့ရှိပြီး တချို့ အချက်အလက်တွေဆို လှည့်ပတ်ပြီး ပြောသွားတာတွေတောင် ရှိပါတယ်။ 'ငယ်ငယ်တုန်းက အကြောင်း တော်တော်များများကို လိမ်ပြောခဲ့တာ။ ဘယ်ဟာက အမှန်ဆိုတာကို မသိဘူး။ အမေရိကန်မင်းသား River Phoenix ရဲ့ တွေ့ဆုံခန်းတစ်ခုမှာ သူက လိမ်နိုင်သလောက် လိမ်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့အကြောင်း ပြောတာ ကျွန်တော်မှတ်မိတယ်'။ အဲဒီကတည်းက ဒီအယူအဆကို ကျွန်တော် လိုက်နာခဲ့တာပဲလေ။

အော်စကာထူးချွန်ဆု လက်ခံစဉ် က ကျေးဇူးစကား ပြန်ကြားရာမှာ Leto

က သူ့ဘဝဇာတ်ကြောင်း တချို့ကို မျက်ရည်စမ်းစမ်းနဲ့ ပြောသွားခဲ့ပါသေးတယ်။ သူ့အမေ Constance က လူဝီစီယားနားပြည်နယ် ဘော့ဆီယာမြို့သူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး Jared နဲ့ Shannon ကို မွေးဖွားပြီးချိန်မှာ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ အဲဒီကနေသူတို့ မိသားစုဟာ အိမ်ခြေရာခြေ အတည်တကျ မရှိဘဲ လှည့်လည်ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်ကြရင်း ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ ငယ်ဘဝကို ဖြတ်သန်းခဲ့ကြရတယ်။ သူ့အမေက စေတနာ့ဝန်ထမ်းအဖြစ် အလုပ်သွားလုပ်ခဲ့တဲ့ ဟေတီနိုင်ငံမှာလည်း နေခဲ့ရဖူးသေးတယ်(အဲဒီနောက်မှာ အမေဖြစ်သူက သွားဆရာဝန်တစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ပြုပြီး အဲဒီနောက် အိမ်ထောင်ဖက်က Jared နဲ့ Shannon တို့ကို မွေးစားခဲ့တာပါ။ သူတို့မှာမည်က နောက်ဆုံးစာလုံးဟာ ပထွေးဖြစ်သူရဲ့ နာမည်ပါ။ ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ သူ့အမေ အိမ်ထောင်ကွာရှင်းခဲ့ရပြန်ပြီး အဲဒီတုန်းက အကြောင်းတွေကို Jared က ဘယ်တော့မှ ပြန်ပြောပြလေ့ မရှိပါဘူး)။

Constance ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေက ပန်းချီဆရာတွေ၊ ပန်းပုဆရာတွေ၊ ပါဖောမန် အနုပညာရှင်တွေ အပါအဝင် ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း Jared နဲ့ Shannon တို့ဟာ အနုပညာဖန်တီးမှုနဲ့ နီးစပ်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုရမှာပါ။ 'အကန့်အသတ်ဆိုတာ ဘာမှကို မရှိဘူး'လို့ Shannon က ဆိုပါတယ်။ ဘာမှ စည်းဘောင် ချမထားဘူး။ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က အိုးတွေ၊ ဒယ်ပြားတွေကို ဗုံလုပ်ပြီး တီးခတ်ထားတာကို ရိုက်ထားတဲ့ ဗီဒီယိုတိုက် ရှိတယ်။ Jared လည်း ငါးနှစ်လောက် အရွယ်တုန်းက ဂစ်တာကို တဖုန်းဖုန်းရိုက်ပြီး သီချင်းတွေ အော်ဆိုခဲ့တာရှိတယ်။ Leto က စန္ဒရားတီးတာကို ခလုတ်တစ်ဝက်လောက်ပေါ်မှာ အဖုံး

မပါတဲ့ ပစ္စည်းနဲ့ အတီးသင်ယူခဲ့တာပါ။

ကလေးဘဝတုန်းကတော့ Leto ဟာ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာဖို့ မျှော်မှန်းချက် မရှိခဲ့ပါဘူး။ သူ စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်နိုင်တာက အနုပညာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်ရုံ၊ ဒါမှမဟုတ် မူးယစ်ဆေးဝါးရောင်းတဲ့ လူ ဖြစ်ဖို့ပါပဲ။ 'အဲဒီ လူစားနှစ်မျိုးလုံးမှာ အန္တရာယ်ရော ဆုလာဘ်တွေပါ ရှိကြတယ်'လို့ Leto က ဆိုပါတယ်။ 'ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားတဲ့ လူကို ရည်ညွှန်းတဲ့ 'ဆယ်လီဘရီတီ' ဆိုတဲ့ စကားလုံးကိုတောင် သိခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့် အခန်းနံရံပေါ်မှာ ကျွန်တော် သဘောကျတဲ့လူတွေရဲ့ ပုံစတာပုံကြီးတွေ မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်က Led Zeppelin II အယ်လ်ဘမ်ကို အကြိမ်ပေါင်း ၁၆,၄၁၂ ကြိမ် နားထောင်ခဲ့ဖူးပေမဲ့ သူတို့ ဘယ်လိုပုံပန်း ရှိတယ်ဆိုတာ မမြင်ဖူးပါဘူး။ ဂီတသမားတွေ၊ သရုပ်ဆောင်တွေ စတဲ့ အဲဒီလို အနုပညာရှင်မျိုးတွေဟာ မှော်ဆန်တယ်လို့ တွေးခဲ့မိတယ်။ သူတို့ဟာ အနုပညာအတွက် မွေးဖွားလာတာပဲ။ အနုပညာအပေါ်မှာ သစ္စာစွဲမြဲသူတွေပဲ။ ဒါမှမဟုတ် ကံသိပ်ထူးတဲ့ လူတွေ၊ မွေးရာပါ ပါရမီရှင်တွေပဲလို့ ထင်ခဲ့တာပါ။

ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် နှစ်တွေမှာ Leto ဟာ ဒုက္ခမျိုးစုံ တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ 'မူးယစ်ဆေးဝါးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကျွန်တော့်အတွေ့အကြုံကို သိချင်တယ်'လို့ Leto က မေးပြီး ဆက်ပြောပါတယ်။ 'ကျွန်တော် မူးယစ်ဆေးဝါး သုံးခဲ့ပါတယ်။ တော်တော်ကို သုံးခဲ့တာပါ။ ပျော်စရာတွေလည်း အများကြီးပေါ့။ တစ်ကြိမ်မှာတော့ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိလာတယ်။ ဒါကြီးကို တစ်ဘဝလုံး လုပ်သွားမှာလားလို့ပေါ့။ ကျွန်တော့်ရဲ့ တခြားအိပ်မက်တွေနောက်ကို လိုက်ဖို့ ကျွန်တော် ရွေးချယ်လိုက်တယ်။ အဲဒီအခွင့်အလမ်းအတွက် အရင်းအနှီး လေးဆပ်ရတာက များလွန်းလှတယ်လေ။ တချို့ မူးယစ်ဆေးဝါးတွေဆို မယုံနိုင်

လောက်အောင်ကို ကောင်းတာကိုး။ ဒါပေမဲ့ ရလာမယ့် အန္တရာယ်နဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ သာယာမှုဆုလာဘ်ကို နှိုင်းယှဉ်လိုက် တော့ တခြားစီဖြစ်နေပြီ။ ဘာကို မလုပ် ရဘူးလဲဆိုတဲ့ ဥပမာတွေ ကျွန်တော့်ဘဝ မှာ မြင်ခဲ့ရတာ များလှပြီပဲ။

ငယ်ငယ်တုန်းက ခိုးမှု ကျူးလွန် တာတွေလည်း ရှိခဲ့ပါသေးတယ်။ ဒါက ပိုတောင် ဆိုးရင်ဆိုးမှာပါ။ အဖမ်းဆီးခံ ရခဲ့ရတာမျိုး အထိတောင် ရှိတယ်လို့ Leto က ပြောပြပါတယ်။ လက်နက်မှု၊ ကိုကင်းလက်ဝယ်ထားရှိမှုတွေနဲ့ ပတ် သက်လို့ အဖမ်းခံခဲ့ရတာပါ။ ခိုးမှုနဲ့တော့ တစ်ခါမှ အဖမ်းအဆီး မခံခဲ့ရဘူးလို့ သူက ဆိုတယ်။ 'ကျွန်တော်က အမြဲပဲ အပြေးလျှင်တယ်လေ'လို့လည်း ပြော ပါတယ်။ 'တစ်ကြိမ်မှာ စတိုးဆိုင်တစ် ဆိုင်ထဲ အရပ်သားအသွင်ယူ စောင့်နေတဲ့ ပုလိပ်တွေလိုက်တာ ခံခဲ့ရဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက မောလာတာနဲ့ လွှတ်အောင် မပြေးနိုင်တော့တာကြောင့် ပုလိပ်တွေ လိုက်မိလာပြီး သူ့ကို မြေပြင် ပေါ် ဆွဲလှဲချလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က တော့ ဆက်ပြေးတာပေါ့။ ပုလိပ်လက် က လွှတ်အောင် ထွက်ပြေးနိုင်တာထက် ပိုကောင်းတဲ့ အရသာ ကမ္ဘာပေါ်မှာတော့ သိပ်ပြီး များများစားစား မရှိလှပါဘူး'။

Leto ဟာ ဝါရှင်တန်ဒီစီမှာ အထက်တန်းကျောင်းတက်ရင်း ဆယ် တန်းရောက်တော့ ထွက်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြန်သုံးသပ် ပြီး ကျောင်းပြန်တက်ပြန်တယ်။ အဲဒီ ကနေ အနုပညာကောလိပ် အတော်များ များကို လျှောက်တက်လိုက်တာ မန် ဟက်တန်က School of Visual Arts ကျောင်းက နောက်ဆုံးပဲ။ အဲဒီမှာ ပန်းချီ ဝတ္ထုနဲ့ ဓာတ်ပုံပညာကို သူ သင်ယူခဲ့ တယ်။ 'ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ်တိုင် ကူး ဆေးထားတဲ့ နဂုတစ်ဖလင်တွေ ထောင် နဲ့ချီပြီး ရှိတယ်။ ဓာတ်ပုံကူးတဲ့ အမှောင် ခန်းထဲ ဝင်သွားရင် ရှစ်နာရီလောက်နေမှ ပြန်ထွက်လာတတ်တာ။ နေ့ဆိုတာ ဘာ မှန်းကို မသိလိုက်ဘူး။ အမှောင်ခန်းကို

ကျွန်တော် ချစ်တယ်လေ'။ (Leto စုဆောင်းထားတဲ့ နဂုတစ်တွေ ပျောက် ဆုံး ဒါမှမဟုတ် အခိုးခံခဲ့ရတာဖြစ်လို့ တစ်ယောက်ယောက်များ လက်ထဲမှာရှိ ရင် သတင်းပေးကြဖို့လည်း ဒီနေရာက နေ ပြောလိုက်ရပါတယ်။) ဓာတ်ပုံပညာ သင်ထားတာရယ်၊ ဒေသတွင်းက ဇာတ် ရုံတွေဆီ မကြာခဏ ရောက်ဖူးနေတာ ရယ်တို့ကနေ Leto ဟာ ရုပ်ရှင်ဒါရိုက် တာ လုပ်ချင်စိတ် ပေါက်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ကျောင်းမှာ အငယ်တန်း နှစ် တွေ တက်နေရင်းကနေ ထွက်လိုက်ပြီး လော့စ်အိန်ဂျလစ်ကို ဦးတည်လာခဲ့ တယ်။ သရုပ်ဆောင်အလုပ် နည်းနည်း ပါးပါး ဝင်လုပ်ရင်း ဒါရိုက်တာဖြစ်လာ နိုင်မလားဆိုတဲ့ မှုန်ဝါးဝါးအတွေးနဲ့ လော့စ်အိန်ဂျလစ်ကို ရောက်လာတာပါ။

ဒါပေမဲ့ ဒါရိုက်တာဖြစ်မလာဘဲ ABC ရုပ်/သံနဲ့ My So-Called Life အမည်ရ ဇာတ်လမ်းမှာ ချက်ချင်းဆို သလိုပဲ သရုပ်ဆောင်ခွင့်ရတယ်။ အဲဒီ ဇာတ်လမ်းက အထက်တန်းကျောင်း နောက်ခံထားတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွဲတစ်ခု ဖြစ်ပြီး ၁၉၉၄-၉၅ ခုနှစ်မှာ ထုတ်လွှင့် ခဲ့တာပါ။ ပြိုင်ဘက်ဆိုလို့ Freaks and Geeks ဆိုတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွဲသာရှိပေမဲ့ My So-Called Life ဟာ တစ်ရာသီပဲ ထုတ်လွှင့်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ MTV မှာတော့ ခဏခဏကို ပြန်လွှင့်ပေးနေ တုန်းပဲ။ အဲဒီဇာတ်လမ်းတွဲဟာ လပိုင်း လေးအတွင်းမှာ အပြီးရိုက်ခဲ့တာဖြစ်လို့ Leto ရဲ့ ပုံရိပ်နဲ့ လုပ်ငန်းပေါ်မှာ အခု ထက်ထိ ဆိုးကျိုးသက်ရောက်မှုတွေရှိနေ ဆဲပါ။ 'My So-Called Life ဟာ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ တိုတောင်းတဲ့ကာလ အပိုင်းအခြားတစ်ခုရပ်အဖြစ်ပဲ မြင်ပါ တယ်။ ဒါကိုရင်ဆိုင်ရမှာပဲ။ ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီမှာ အစပြုခွင့်ရခဲ့လို့ ကျေးဇူးရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဇာတ်လမ်း

တွဲက ဇာတ်ရုပ်တွေအတွက် သူတို့ အပေးအယူလုပ်တာ များလွန်းသွား တယ်။ တချို့လူတွေ အထူးသဖြင့် မိန်းကလေးတွေပေါ့။ အဲဒီအချိန်တုန်းက သူတို့ရဲ့ဘဝတွေအပေါ် တိုက်ရိုက်ထင် ဟပ်ပြလိုက်သလို ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တော့ မသိဘူး။ အဲဒါက အပြင်လောကမှာ လူတွေရဲ့ ဘဝထဲကို ဆိုးကျိုးရိုက်ခတ် မသွားစေခဲ့ဘူးဆိုပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ကိုယ်ပိုင်ဘဝထဲက အတွေ့ အကြုံတွေကိုတော့ အမြဲပဲ မညီမမျှ ဖြစ် စေခဲ့ပါတယ်'။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် My So-Call ed Life က Leto ကို ဟောလိဝုဒ်ရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုရရှိစေခဲ့ပါတယ်။ ၁၉၉၇ ခုနှစ်ထုတ် Prefontaine အမည်ရ ဇာတ်ကားမှာ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ဖို့ Leto က သတိကြီးကြီးထားပြီး ရွေး ချယ်ခဲ့ပါတယ်။ မအောင်မြင်တဲ့ ကော လိပ်ကျောင်း ထူထောင်သူ Steve Per fontaine အကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိဇာတ် ကားဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဇာတ်ကား က မအောင်မြင်ပါဘူး။ ဇာတ်ကား မအောင်မြင်ပေမဲ့ Leto ရဲ့ သရုပ်ဆောင်မှု က ဇာတ်ကားနဲ့ မလိုက်အောင်ကို ကောင်းခဲ့ပါတယ်။ 'ဒါဟာ ရုပ်ရှင်တွေ ရဲ့အကြောင်းပဲ။ သူတို့က ခင်ဗျား အသည်းကို ခွဲတတ်ကြတာလေ'လို့ Leto က ဆိုပါတယ်။

Leto က My So-Called Life ဇာတ်ကားမှာ ဇာတ်လမ်းထဲက စိတ်ကူး ယဉ်ဂီတအဖွဲ့ဖြစ်တဲ့ Frozen Embryo အမည်ရအဖွဲ့နဲ့ စင်မြင့်မျှော်ဖြေပွဲ ပွဲဦး ထွက် ဖျော်ဖြေဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သီချင်းတွေရေးတာကတော့ တကယ်ပဲ အပြင်မှာ တစ်ချိန်လုံးရေးနေခဲ့တာပါ။ ဘဝရဲ့ ဒုက္ခနွဲ့ထွေထဲက ဖြတ်ကျော်လာ နိုင်ပြီဖြစ်တဲ့ ညီဖြစ်သူ Shannon ကိုလည်း သူက အားပေးပါတယ်။ လော့စ်အိန်ဂျ လစ်ကို ပြောင်းလာခဲ့ဖို့ သူက လှမ်းခေါ် တာပါ။ အဲဒီမှာ နှစ်ယောက်သား သီချင်းတွေဖန်တီးဖြစ်ကြတယ်။ ၁၉၉၈ ခုနှစ်မှာ ဇာတ်ပြားတိုက် တစ်တိုက်နဲ့

စာချုပ်ချုပ်ဖြစ်ပါတယ်။ *ကျွန်တော်တို့က သီချင်းတွေကို သူတို့ကိုယ်တိုင် စကားပြောစေချင်ခဲ့တာပါ။* လို့ Shannon က ပြောပြပါတယ်။ *နာမည်တွေ အမျိုးမျိုးကိုလည်း ဂီတအဖွဲ့အတွက် စဉ်းစားကြတယ်။ Life on Mars ဆိုတာက ပထမရွေးတဲ့ နာမည်ပါ။ Jared က တီးဝိုင်းမှာ သူပါတယ်ဆိုတာ နာမည်ကြည့်ရုံနဲ့ မသိစေချင်တာကြောင့်ပါ။ ကားပေါ်မှာ အထုပ်အဖိုးတွေ ပြင်ဆင်ပြီး ပီစာဆိုင်တွေနားက မြေအောက်ခန်းလေးတွေမှာ သွားပြီး တီးကြခတ်ကြရတာ။

အဲဒီနှစ်တွေအတွင်းမှာ Thirty Seconds to Mars အဖွဲ့ဟာ နိုင်ငံခြားက ဂီတပွဲတော်တွေမှာတောင် အဖွင့်ပွဲစဉ်တွေ သွားဖျော်ဖြေပေးခဲ့ရပြီး အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုထဲက ဇာတ်ရုံကြီးတွေမှာလည်း ဖျော်ဖြေခဲ့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အစောပိုင်း တုံ့ပြန်မှုတွေကတော့ မယုံသင်္ကာခဲ့ပေ။ ၂၀၀၂ ခုနှစ်မှာ ယူနိုက်တက်ကီတသတင်း အတင်းအဖျင်းတွေ ရေးတဲ့ Buddyhead အမည်ရ စာစောင်က Jared Leto မှာ ဂီတအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ရှိတယ်လို့ ရေးသားဖော်ပြခဲ့တယ်။ Frozen Embryos ဂီတအဖွဲ့ ပြိုကွဲသွားတဲ့ နောက်ပိုင်း ဂီတအဖွဲ့လက်ကိုင်မရှိတဲ့သူကို သူတို့စာစောင်က သိထားကြောင်း၊ သူတို့ဟာ Thirty Seconds to Mars အဖွဲ့ပင်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူတို့အဖွဲ့ရဲ့ သီချင်းတွေကို မကြားဖူးကြောင်း၊ အသုံးမကျကြောင်းတွေ အပုပ်ချ ရေးသားခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

Leto ဟာ လော့ခ်အိန်ဂျလစ်မှာ ရှိတဲ့ လေတပ်အခြေစိုက်စခန်းဟောင်းတစ်ခုကို မကြာသေးခင်ကမှ ဝယ်ထားပါတယ်။ ဒီနေရာက မကြာခင်မှာ သူ့ရဲ့ နေအိမ်ဖြစ်လာမှာပါ။ လေကြောင်းထိန်းသိမ်းရေးမျှော်စင်တစ်ခု မိုးထားတဲ့ နေအိမ်ခြံဝင်းဟာ အရင်က ဝန်ထမ်း ၂၅၀ လောက်နေခဲ့တဲ့နေရာပါ။ တချို့တွေဆိုရင် အနုမြူစမ်းသပ်တာလို ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်စီဒီယိုတွေကိုတောင် ကိုင်

တွယ်ခဲ့ကြရတာ ဖြစ်ပါတယ်။ အရင်ပိုင်ရှင်က လေတပ်စခန်းကို လူနေအိမ်ပုံစံ အသွင်ပြောင်းပြီး နောက်ဘက်မှာ ရေကူးကန်တစ်ကန် တည်ထားပေးခဲ့ပါတယ်။ တခြားပြုပြင်မွမ်းမံမှုတွေလည်း လုပ်ထားပါသေးတယ်။ *ဒီနေရာက သမားရိုးကျနေရာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ လိုအပ်တာတွေ ပြင်ဆင်မွမ်းမံပြီးရင်တော့ နေချင်စဖွယ်အိမ်ကလေး ဖြစ်လာမှာပါ။ ဒီအိမ်က တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ ဘွားအနေတဲ့အိမ် မဖြစ်စေရပါဘူး။ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ နေအိမ်ဖြစ်ရမှာပါ။ ကစားကွင်းကြီးတစ်ခုလိုပါပဲ။ လို့ Leto က ဆိုပါတယ်။

စတုရန်းပေ တစ်သိန်းလောက် ကျယ်တဲ့ ခြံဝင်းထဲကို လျှောက်ကြည့်ရတာ ခေါင်းတောင် နောက်ပါတယ်။ စာရေးသူ နေထိုင်တဲ့ တိုက်ခန်းထက် အဆတစ်ရာလောက် ကျယ်တာပါ။ ဒါဟာ Leto ရဲ့ ကိုယ်ပိုင် Paisley Park ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပိုကြီးပြီး ဟာလာဟင်းလင်းနဲ့ပါ။ မျှော်စင်က လေးထပ် အဆောက်အအုံပါ။ အပေါ်စီးကနေ ကြည့်တော့ အောက်ထပ်တွေက တစ်ထပ်အောက်ကို တစ်ထပ် မြေအောက်ခန်းတွေလို အဆင့်ဆင့်နဲ့ မြေကြီးထဲဝင်နေသလို မြင်ရပြီး မျှော်စင်ပေါ်မှာကတော့ လေက အေးမြလှပါတယ်။

တစ်နေရာမှာတော့ Joker ဇာတ်ရုပ်အတွက် ကာယလေ့ကျင့်ခန်းတွေ Leto လုပ်ရတဲ့ အားကစားရုံ ရှိပါတယ်။ အားကစားရုံနဲ့ရုံမှာ ကော့မစ်ထဲက Joker ရုပ်ပုံတွေကို ဘောင်းသွင်းပြီး ချိတ်ထားတာ အများကြီးပါပဲ။ ပြီးတော့ Bruce Lee နဲ့ Arnold Schwarzenegger တို့ရဲ့ ဇာတ်ပုံတွေကိုလည်း တွေ့ရပါတယ်။ အနားမှာတော့ ဂီလှော်တင်းခေါင်းဖြတ်စက်အစစ်တစ်လုံး ချထားတယ်။ မဟုတ်တာ လုပ်တဲ့လူတွေ

အတွက်လို့ Leto က ပြောပါတယ်။ သီချင်းဆိုဖို့ စင်မြင့်တစ်ခု၊ ရုပ်ရှင်ပြခန်းတွေ၊ ရုံးခန်းနေရာတွေကိုလည်း တွေ့ရပါတယ်။ ရုံးခန်းနေရာမှာ Napster အင်တာနက်ဂီတ တိုက်ရိုက်ထုတ်လွှင့် ဝန်ဆောင်ထုတ်လွှင့်မှု လုပ်ငန်းရဲ့ လိုဂို အမှတ်တံဆိပ် အကြီးကြီးတစ်ခု ချိတ်ထားတာလည်း တွေ့ပါတယ်။ အဲဒီတံဆိပ်ဟာ Napster ရုံးချုပ်က လိုဂိုတံဆိပ်ကြီးဖြစ်ပြီး ရန်ပုံငွေအလျှူ လေလဲပွဲတစ်ခုမှာ Leto ဝယ်ယူထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။ *ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်* လို့ စာကပ်ထားတဲ့ အခန်းကျယ်ကြီးတွေလည်း တွေ့ရပါတယ်။ *ဒီနေရာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကောလာဟလတွေ အများကြီးရှိတယ်* လို့ Leto က တစ်နေရာကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ပြောလာပါတယ်။ *လပေါ်ကို ဆင်းတဲ့အကြောင်းပြကွက်မှာ B-roll ဖောက်ပြဖို့ ရိုက်ကူးရေးလုပ်ခဲ့တဲ့နေရာလို့ ဆိုကြတယ်။ (မူရင်းပြကွက်ထောင့်တစ်နေရာမှာ နောက်ထပ် လေးထောင့်ပြကွက်တစ်ခုဖောက်ထည့်ပြီး မြင်ကွင်းနှစ်ခု တစ်ပြိုင်တည်း ပြဖို့ ရိုက်ထားတဲ့ ဖိုင်ကို B-roll လို့ ခေါ်တာပါ။ ဒီအခန်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး စစ်ရေးဝါဒဖြန့် ဇာတ်ကားတွေရိုက်ကူးတဲ့နေရာလို့ ဆိုကြတာတွေလည်း ရှိပြီး တချို့ပညာရှင်တွေကလည်း ဖြစ်နိုင်ခြေရှိကြောင်း ပြောကြပါတယ်။) အဲဒီနေရာနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာတော့ သွေးလို့ ထင်ရတဲ့ အစွန်းအကွက်တွေအပြည့်ရှိနေတဲ့ သစ်သားထိုင်ခုံတစ်လုံးကို တွေ့ရပါတယ်။ Leto က ဒီကုလားထိုင်ဟာ ဒီနေရာကို သူဝယ်လိုက်ကတည်းက ရှိနေခဲ့တာလို့ ဆိုပါတယ်။

ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်ကတော့ ဒီနေရာမှာ ဟောလိုဝင်းပါတီပွဲတစ်ခု Leto က ကျင်းပပေးခဲ့ပါတယ် (ပါတီပွဲညမှာ Leto က ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီးပုံစံ ဝတ်ဆင်ခဲ့တာပါ)။ ရုပ်ရှင်ပြခန်းတွေမှာ တစ္ဆေကားတွေချည်း ပြသပေးခဲ့ပါတယ်။ *စကြိုလမ်းကိုလည်း တစ္ဆေခြောက်တဲ့ပုံစံ ဖန်တီးပေးထားတယ်။ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ ပါတီပွဲတစ်ခု

ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ လူတွေက တစ္ဆေခြောက်ပေးရတဲ့အလုပ်ကို စေတနာ့ဝန်ထမ်းလုပ်ပေးချင်လွန်းလို့ တန်းတောင်စီယူရတယ်။ ကျွန်တော့် တီးဝိုင်းက ရောင်းရင်းတွေလိုပေါ့*လို့ Leto က ရှင်းပြပါတယ်။

စာရေးသူ Leto နဲ့အတူ သစ်သားထည်စားပွဲကုလားထိုင်တစ်စုံခင်းထားတဲ့ အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုမှာ ထိုင်ပြီး စကားပြောဖြစ်ကြတယ်။ အသံတွေက အခန်းထဲမှာ ပဲ့တင်တောင်ထပ်နေတယ်။

ဒီအိမ်ကြီးကို အဆုံးမရှိတဲ့ ပြင်ဆင်မှုမ်းမမှုတွေပြုလုပ်ဖို့အတွက် Leto ဟာ ငွေရေးကြေးရေး အခက်အခဲမျိုးပါဘူး။ ဖျော်ဖြေရေးလုပ်ငန်းတွေက ရတဲ့ဝင်ငွေအပြင် နည်းပညာ ကုမ္ပဏီတစ်ခုဖြစ်တဲ့ Nest မှာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံထားတာလည်း ရှိပါသေးတယ်။ Google က Nest ကို အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၃.၂ ဘီလီယံနဲ့ မဝယ်ခင်ကတည်းက Leto က အစုရှယ်ယာဝင်ထားတာပါ။ အဲဒီအပြင် Reddit, Uber, Airbnb နဲ့ Slack စတဲ့ ကုမ္ပဏီတွေမှာလည်း အစုရှယ်ယာတွေ ဝင်ထားပါသေးတယ်။ သူ့ကိုယ်ပိုင်ကုမ္ပဏီလည်း ထောင်ထားပါတယ်။ Vyr ခိုတဲ့ webiste ဟာ Leto ရဲ့ ကုမ္ပဏီပိုင် ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ အဲဒီရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုတွေက သူ့ရဲ့တစ်ခုပဲရှင်အလုပ်က ရတဲ့ဝင်ငွေထက် အများကြီးအကျိုးအမြတ်ရှိတာကို Leto က ဝန်ခံပါတယ်။ သူက လူတွေကို အလုပ်ပေးချင်တာဟာ သူ့ရဲ့ နောက်ထပ်ဆန္ဒတစ်ခုအဖြစ် ပုံဖော်ပြောပြလာပါတယ်။ “ကျွန်တော်က အင်မတန် စူးစမ်းချင်တဲ့လူပါ။ ကျွန်တော် လေ့လာသင်ယူပြီးရင် တကယ်ကျွမ်းကျင်တဲ့လူတွေနဲ့ လက်တွဲလုပ်တယ်။ ဒါဟာ ကျွန်တော့်ကို အမြဲစိုးရီးနေတာပါပဲ”လို့ Leto က ပြောပြပါတယ်။

Leto က သူ့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေက လူတွေရဲ့ အာရုံကို ပြောင်းလဲစေတယ်လို့လည်း ဆိုပါတယ်။ “ဒီတော့ ဘယ်သူ့ထံမှ အရိုစီးအားမှာ ဆယ်နှစ် နေခဲ့တဲ့

ကာလအတွင်း အိမ်ထောင်ကျပြီး ကလေးနှစ်ယောက် ရခဲ့တဲ့အကြောင်း မမေးဖြစ်ကြဘူး”လို့ သူက ဆိုပါတယ်။ Leto က အလုပ်များပြီး အနည်းဆုံးတော့ မင်းသား DiCaprio အဆင့်လောက်ရှိတဲ့ လူမှုရေးဘဝရှိတယ်ဆိုပေမဲ့ လူသိရှင်ကြား ပတ်သက်ဆက်သွယ်မှုမျိုးတော့ မရှိခဲ့ပါဘူး။ နှစ်အတော်ကြာကြာတုန်းကတော့ အဆိုတော် Cameron Diaz နဲ့ မင်းသမီး Scarlett Johansson တို့နဲ့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ “တကယ်လို့ အဲဒီလို ဆက်ဆံရေးမျိုးရှိခဲ့ရင်၊ ဒါမှမဟုတ် သားသမီး ရခဲ့ရင်တောင်မှ အဲဒီသတင်းကို လူသိရှင်ကြား ထုတ်ပြောပြဖြစ်ပါ့မလား မသိဘူး”လို့ Leto က ဆိုပါတယ်။ “မိန်းမတွေအကြောင်း ကျွန်တော် ဘာတွေ သင်ခန်းစာ ရထားတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိတယ် မဟုတ်လား။ မိန်းမတွေနဲ့ ပတ်သက်ရင် ကျွန်တော် ဘာမှ မသိတာပါ။” မိန်းမတွေကို အစုအဖွဲ့တစ်ခုလို မြင်ကြည့်ဖို့ ရာ မရှိဘူးလို့လည်း သူက ဆိုပါတယ်။ “ကျွန်တော် အသက်အရွယ် ရလာတာနဲ့ အမျှ မိန်းမဆိုတာ လူတစ်ယောက်ပါပဲ။ လူလို့ပဲ ကျွန်တော် မြင်ပါတယ်။”

Leto က သူ့ဘဝမှာ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့၊ မဆောင်ဖို့ကိုလည်း မဆုံးဖြတ်ရသေးပါဘူး။ Leto က သူ့ရဲ့ လူပျိုပေါက်ဘဝကို ပြန်စဉ်းစားပြီး ပြောလာတယ်။ “အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်ရယ်လို့တော့ မရှိခဲ့ဘူး”လို့ သူက ဆိုတယ်။ နောက်တစ်ခါ “ကလေးတစ်ယောက်ရခဲ့တာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့”လို့ ဆက်ပြန်ပါတယ်။ တစ်နေ့ကျရင် တစ်စုံတစ်ယောက်က ကိုယ့်ရှေ့ရောက်လာပြီး “ဖေဖေ”လို့ ခေါ်လိုက်တာဟာ ဘယ်လောက် လှပလိုက်မလဲလို့လည်း Leto က ပြောပါသေးတယ်။ “ဘယ်လောက် အံ့သြစရာ ကောင်းလိုက်မလဲ”လို့ သူက ပြောတာပါ။

Leto က သူ့ရဲ့နာမည် ကျန်ရစ်ခဲ့ဖို့ အကြောင်းကိုတော့ သိပ်ပြီး မတွေးပါဘူး။ သေပြီးတဲ့နောက်ဘဝအကြောင်း

သူက သိပ်သိချင်တာတောင်မှ အဲဒီအကြောင်းကို မတွေးခဲ့ဘူး။ “နောက်တစ်ဆင့်မှာ ဘာဖြစ်မလဲဆိုတာ စိတ်ကူးယဉ်ရတာ ဘယ်လောက် စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ကောင်းလိုက်သလဲ” ပြောရင်းနဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေက အရောင်ပိုတောက်လာတယ်။ “အဲဒီမှာ အသိစိတ်ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး ထင်တာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ တွေးတဲ့ အသိစိတ်မျိုး မဟုတ်ဘူးပေါ့။ စကြဝဠာကြီးနဲ့ ပြန်ပြီးချိတ်ဆက်တဲ့ အသိစိတ်မျိုးတော့ ရှိနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအတွေးက သိပ်ပြီးတော့ ကြီးကျယ်သွားပြီလေ။ ကျွန်တော်တို့ မြင်ချင်တဲ့ စစ်မှန်မှုကပဲ တကယ် စစ်မှန်မှုဖြစ်နေမလားဆိုတာ ဘယ်သူသိနိုင်မှာလဲ”။ “Leto က Tesla မော်တော်ကားကုမ္ပဏီထူထောင်သူ Elon Musk ရဲ့ အယူအဆတစ်ရပ်ဖြစ်တဲ့ လူတွေဟာ Matrix ဟန်နဲ့ တပုဒ်တွေမှာ အသက်ရှင်သန်နေထိုင်နေကြတယ်ဆိုတဲ့ စကားကို သဘောကျနေပုံရပါတယ်။ ဒီအတွေးမျိုး သူ့မှာ ရှိခဲ့တာကြာပြီပဲ။” ဒီအယူအဆဟာ လုံးဝဖြစ်နိုင်တယ်”လို့ သူက ထောက်ခံပါတယ်။ သူ့ဘဝမှာ သူ့ကြုံတွေ့ခဲ့ရတာတွေကို ကြည့်မယ်ဆိုရင် ဘဝကို ဗီဒီယိုရိမ်းတစ်ခုလို မြင်တတ်တဲ့ Leto ကို ဘယ်သူမှ အပြစ်တင်ရက်ကြမှာမဟုတ်ပါဘူး။

လူတွေက သူ့ရဲ့ အရည်အချင်းကို လျှော့တွက်ကြရင် ဘယ်လိုနေမလဲလို့ မေးတဲ့အခါကျတော့ Leto က “သူတို့အန္တရာယ်ဖြစ်နေချိန်မှာလား”လို့ အလေးအနက်စကား စ...လိုက်ပြီးတော့မှ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရယ်မောရင်း “ကျွန်တော်က နောက်တာပါ။ ဒါက ရယ်စရာတစ်ခုပါပဲ။ သူက ရယ်တယ်လို့ ခင်ဗျား သေသေချာချာ ရေးပါ။ ပြီးတော့လည်း နောက်မှာ ပုဒ်ချပေးလိုက်ပါဦး”လို့ Leto က ပြောသွားခဲ့ပါတယ်။ ■

ရာပြည့်

Reference: Jared Leto by Brian Hiatt
Rollings Stone Magazine,
2016 August.

အရှေ့ဘက်
ကောင်းကင်တစ်ခွင်
တစ်ပြင်လုံး
အလင်းရောင် အားနည်း
ပျော့တော့လာချိန်တွင်
သံလမ်းတံတားပေါ်
ထိုင်နေရာမှ သူမ
မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။
ထို့နောက် သည်နေရာ၊
သည်ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပဲ
လွှမ်းမိုးကြကုန်စေရန်
ပြန်ကြည့်မိပြီး
စိတ်အာရုံထဲမှာ
သိမ်းဆည်းထား
လိုက်တော့သည်။
နောက်တစ်ကြိမ်
ပြန်လာနိုင်ဖို့
မသေချာတော့သည့်
ဒီနေရာကို
နောက်ဆုံးအကြိမ်
ကြည့်ရင်း
တစ်စုံတစ်ရာကို
လွှမ်းမိုးလာသလိုလို
သူမ ခံစားရသည်။

တကယ်တော့
သည်နေရာကို
ရောက်လာတာဟာ
သည်နေရာလေးကို
နောက်ဆုံး
နှုတ်ဆက်ဖို့သာမက
သူ့ကိုလည်း
တွေ့လိုတွေ့ငြား
(တွေ့ခဲ့ရင်
နှုတ်ဆက်ရအောင်)
ရောက်လာခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။ သူမ
သည်တံတားပေါ်မှာ
ထိုင်နေခဲ့တာ ကြာနေပြီ။
သည်နေရာမှာ
သည်လောက်
ကြာနေခြင်းကို
မေမေ သည်တစ်ကြိမ်တော့
ခွင့်လွှတ်နိုင်လိမ့်မည်
ထင်သည်။ မကြာမီ
ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပင်
ဖြစ်တော့မည့် သူမကို
အရာရာမှာ ဉာဏ်ပညာနှင့်
ချင့်ချိန်စဉ်းစားနိုင်မည့်
သမီးဟု မေမေ

အမှတ် ၃၂၊ အောက်တိုဘာ၊ ၂၀၁၆

စိတ်ချလက်ချ ယုံကြည်ထား
ခဲ့သည်မှာ မကြာသေးပါ။
မေမေယုံကြည်မှုတွေကိုလည်း
သူမ အလွဲသုံးစား လုပ်လိမ့်
မည် မဟုတ်ပါ။

သူ့ကို တွေ့လိုခြင်းသည်
သူ့ကို သံယောဇဉ်စိတ်ဖြင့်
နှုတ်ဆက်လိုခြင်းသာ ဖြစ်
သည်။ သို့သော် သည်နေရာ
လေးမှာ သူမ အချိန်ကြာမြင့်
စွာ ထိုင်နေခဲ့ပြီးနောက် သူ
မလာနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ သေ
ချာစွာသိလိုက်ရသည့် အခိုက်
သူမ တော်တော်ကို စိတ်ထိ
ခိုက်ဝမ်းနည်းသွားရလေသည်။

*မင်း တို့ကို စိတ်အာနေ
ပြီလားဟင်။ တို့ကို မတွေ့
ချင်လို့ရှောင်နေတာများလား*

သူ ဘာကြောင့် ဒီနေရာ
ကို မရောက်လာနိုင်ရတာလဲ
ဆိုသော မေးခွန်း၏ အဖြေကို
ဘယ်လိုပဲတွေးတွေး သူမ
အတွက် စိတ်ဖြေနိုင်စရာ မရှိ
ပါ။ အို...တကယ်တမ်းတော့
သူ့ကို သူမတွေ့လိုခြင်းသည်
နှုတ်ဆက်ရုံသက်သက်သာ
မကဘဲ ခွင့်လွှတ်တောင်းပန်
ရိုက်တာလည်း ပါလိမ့်မည်ပင်။

သည် လေးငါးနှစ်
အတွင်း သူ့ကို ဘာကြောင့်
အဆက်အသွယ် မလုပ်မိတာ
ပါလိမ့်ဟု တွေးမိတိုင်း မိမိ
ကိုယ်ကို လိပ်ပြာမလုံသလို
ခံစားရသည်။ သူမ တစ်စုံ
တစ်ခုသော အဖြေကို ရလို
သောကြောင့်သာဟု ဖြေရ
မည်။ သည်အဖြေအတွက်
သူ့ဘက်က ဘယ်လိုတုံ့ပြန်
မလဲဟု တွေးမိတော့ သူမ
တော်တော်လေး စိတ်လှုပ်ရှား
တုန်ယှက်ခဲ့ရသည်။ သူ့မျက်နှာ
ကို သူမ မြင်တွေ့လိုသည်။
သူ့မျက်နှာကို မြင်တွေ့ပြီးမှ

သူ့ကို
ချစ်ခဲ့စဉ်က
အရူးအမူး
ချစ်ခဲ့ကြောင်း
သူမ
ကျိန်ဆိုရပါသည်
သူနှင့်
တွေ့ခွင့်ရဖို့
အတွက်
အခက်အခဲပေါင်း
များစွာ
ကြားက
သူမ
စွန့်စွန့်စားစား
အိမ်ထဲမှ
ထွက်လာတာ
ကပင်
အကြိမ်ပေါင်း
မရေမတွက်
နိုင်အောင်
များခဲ့သည်

သာ သူမရင်ထဲက တစ်စုံ
တစ်ခုသော အဖြေကို တိကျ
စွာ သိရပေလိမ့်မည်။ သို့
သော် အခုတော့ သူ့ကို သူမ
တွေ့ခွင့်မရတော့။

သူမသည် မီးရထားသံ
လမ်းတစ်ဖက်ပေါ်မှာ မိမိခန္ဓာ
ကိုယ်ကို မိမိ တတ်နိုင်သမျှ
ထိန်းညှိရင်း လမ်းလျှောက်
လာခဲ့သည်။ သို့သော် ကြာ
ကြာ မလျှောက်နိုင်။ ဟိုဘက်
သည်ဘက် ယိမ်းယိုင်နေသော
ခန္ဓာကိုယ်ကို လဲပြီမကျအောင်

ထိန်းထားသော်လည်း တစ်ချိန်
တွင် ခန္ဓာကိုယ်က ဘေးသို့
စဉ်ကျသွားလေသည်။ ထို
အချိန်တွင် သူမ သူ့ကို ပြင်း
ပြင်းပြပြ သတိရသွားလေသည်။
တစ်ချိန်ကတော့ ဟောသည့်
သံလမ်းတံတားပေါ်မှာ သူမ
လမ်းလျှောက်လျှင် သူမ
သူမ လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်
ကိုင်ကာ သံလမ်းပေါ်မှာ မြဲမြံ
မြဲမြံ လျှောက်နိုင်အောင် သူမ
ခန္ဓာကိုယ်ကို ထိန်းထားပေးခဲ့
သည်။ အဲသည့်အခါတုန်းက
ချစ်သူနှစ်ဦး၏ပျော်ရွှင်မှုသည်
အတိုင်းအဆ မရှိ။ အကန့်
အသတ်မရှိ။ လွတ်လပ်သန့်
စင်လေသည်။ သူမကလည်း
ချစ်သူ၏ လက်တစ်ဖက်ကို
နွေးထွေးစွာ အားကိုးစွာ ဆုပ်
ကိုင်ခွင့်ရခဲ့သည့်အတွက် ထူး
ဆန်းအံ့ဘဲနန်းသော ခံစားမှု
များဖြင့် ရင်ဖိုလိုက်မောခဲ့သည်။

အဲသည်အချိန်တုန်းက
နေဝင်ဆည်းဆာအချိန်တွင်
ဟောသည့် မီးရထားသံလမ်း
တစ်လျှောက် လက်ချင်း မြဲမြံ
ဆုပ်ကိုင်၍ ကြည့်နှုတ်စွာ၊ ပျော်
ရွှင်စွာ ပြေးလွှားဆော့ကစား
နေကြသော၊ တစ်ခါတစ်ရံ
မိန်းကလေးက ယောက်ျားလေး
၏ပခုံးမှာ ခေါင်းမိုကာ ငြိမ်
သက်စွာထိုင်နေကြသော ချစ်
သူနှစ်ဦးကို မြင်တွေ့ကြရမည်
ဖြစ်သည်။ သည်လောကနေ
ရာလေး၏အခြားတစ်ဖက်မှာ
ဘာတွေ ဖြစ်နေကြသလဲဆို
တာ မတွေးတတ်။ မစဉ်းစား
တတ်သေးသောအရွယ်က ဖြစ်
သည်။

သူမသည် ဇလီဖားတုံး
များပေါ် လျှောက်ရင်း တွေး
လာရာ သူမ နှုတ်ခမ်းတွေ
ပေါ်မှာ အပြုံးတစ်စ မသိ

မသာ ခိုတွယ်လာသည်။ ထို့
နောက် ခြေတစ်လှမ်း အလှမ်း
တွင် သူမကိုယ်သည် ဟန်
ချက် ပျက်သွားသည်။ သံ
လမ်းအောက်မှာ တစ်ခုနှင့်
တစ်ခုအနည်းငယ်ကွာ၍ ခင်း
ထားသော သစ်သားဇလီဖား
တုံးများပေါ် လျှောက်လာသော
သူမသည် သူမရှေ့ခြေလှမ်း
တစ်လှမ်းတွင် ဇလီဖားတုံး
မရှိတော့တာကို မသိသဖြင့်
နင်းလိုက်သောအခါ ခန္ဓာကိုယ်
က အနည်းငယ်ရှေ့သို့ ဟပ်
ထိုးလဲမလို ဖြစ်သွားသည်။
သူမသည် ကိုယ့်အတွေးနှင့်
ကိုယ် သည်လို ဟန်ချက်ပျက်
သွားတာကို ပြုံးရင်း တစ်
ယောက်တည်း လမ်းဆက်
လျှောက်လာသည်။

ရထားသံလမ်းနံဘေး
ရှိ မြင်ကွင်းသည် တဖြည်း
ဖြည်း ပြောင်းလဲသွားသည်။
ပထမ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေ
ကို အလျင်မြင်ရသည်။ ထို့
နောက် လူနေတိုက်တာ
အဆောက်အဦများ၊ သူတို့၏
အိမ်နောက်ဖေး မြင်ကွင်းတွေ
ကို မကြာခဏ မြင်တွေ့ခဲ့ရဖူး
သဖြင့် သူမအတွက် မထူး
ဆန်းတော့ပါ။ နေသည် သူ
၏ ဆည်းဆာဝတ်ရုံကို အလုံး
စုံ ရုပ်သိမ်းပြီး အနောက်ဘက်
ကောင်းကင်ထဲ တိုးဝင်သွား
ပြီ။ ခဲသားရောင် မိုးတိမ်များ
ကောင်းကင်တွင် တစ်ခုတစ်
ဝေး ရောက်ရှိလာကြသည်။
ညနေဝင်ရှိတရာတွင် မီးရ
ထားသံလမ်းပေါ်မှာ သူမ
တစ်ယောက်တည်းသာရှိ၍
သူမ၏ လမ်းလျှောက်သံနှင့်
လေတိုက်ခတ်သံမှတစ်ပါး
တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။

သို့သော် ဇလီဖားတုံး

အပေါ် ခြေတစ်လှမ်းချင်းစီ ခြေညှင်းစွာ သူမ လျှောက် ထွန်းလာနေဆဲ ဟောသည့် ဆံတားပေါ်မှာ သူမတစ် ယောက်တည်းမဟုတ်ကြောင်း၊ ကြောမီ သူမ တွေ့လိုက်ရ လေသည်။ ရှေ့တူရတွင် သူ သည် သူမ ရှိရာဘက်ဆီသို့ အညွှတ်တည့်ကြီး မျက်နှာမူကာ ခတ်မတ်ကြီးရပ်လျက် စိုက် ကြည့်နေလေသည်။ အို... မင်း... မျှော်လင့်ချက် မထား တော့သည့် အချိန်ရောက်မှ မျှော်လင့်ဘဲ သူ့ကို မြင်တွေ့ ရသဖြင့် သူမ စိတ်လွတ်ကိုယ် လွတ် ကြည်နူးပျော်ရွှင်သွား လေသည်။

သို့သော် တစ်ပြိုင်နက် တည်းမှာပင် သူ့ကို မြင်တွေ့ လိုက်ရတော့ ရင်ဆိုင်ဖို့ မဝံ့ရဲ သလိုလို ကြောက်စိတ်ဖြင့် ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ တုန် ထင်အေးစက်လာလေသည်။ သူသည် သူမကိုညှိငင်လျက် ခြံလေပြီ။ သူ့ဆီကို အရောက် သွားဖို့ သူမ ခြေလှမ်းတွေ တွန့်ဆုတ်နေမိသည်။ သူက ထိုတစ်နေရာတည်းမှာပင် ခြေတစ်လှမ်းမှ မရွေ့ဘဲ မတ် မတ်ကြီးရပ်ကာ သူမကိုစောင့် နေဆဲဖြစ်သည်။ သဘောက တော့ သူမ သူ့ဆီကို မလှမ်း လာသရွေ့ သူကတော့ သူမ ဆီ ရောက်အောင်လာမှာ မဟုတ်။ သည်လိုလား။ သူ့ ဆီမှာ သူမကို အပြစ်တင်လို သောစကားတွေနှင့် စောင့်စား နေတော့မည်လား။

သူမ သူ့မျက်နှာကို အဝေးကနေပဲ လှမ်းကြည့် အကဲခတ်ရင်း နောက်ဆုံး တော့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်တော့သည်။ သူမ

သူ့ဆီ သွားမည်။ သည်ဆုံး ဖြတ်ချက်ကလွဲ၍ သူမမှာ တခြားရွေးချယ်စရာလမ်း မရှိ တော့။ ဟောသည့် သံလမ်း တံတားပေါ်ကနေ သူမ နောက်ပြန်လှည့်သွားလို့လည်း ဖြစ်တာမှ မဟုတ်တာ။ သူမ ရှေ့ဆက်လျှောက်ဖို့သာ ရှိ တော့သည်လေ။ နောက်ဆုံး တော့ သူမသည် သူ့ဆီသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်သွား လေသည်။

သူ့မျက်နှာနှင့် တဖြည်း ဖြည်း နီးကပ်လာတော့ အေး စက်စက် သူ့မျက်နှာကိုကြည့် ပြီး သူမ ဒူးတွေ ညှုတ်ခွေချင် လာအောင် တုန်လှုပ်မိသည်။ သူ့ဆီက အိုအေးစစ်ရေမွှေးရနံ့ ကို ဖြုန်းခနဲရှုရှိုက်မိသည့် အနီကံမှာ သူမရင်တွေ လှုပ် ခတ် ကြည်နူးသွားလေသည်။ အို...ဒါ သူ့မွှေးနံ့မှာ သူ့ကို သူမ လက်ဆောင်ပေးခဲ့သော သူ သိပ်ကြိုက်သော ရေမွှေး ပုလင်းက ရနံ့ပဲ။ အခုအချိန်ထိ သူ အဲသည့်ရေမွှေးကို သုံးနေ ဆဲလား။ သူမ အမှတ်မထင် ဖြုန်းခနဲ ရင်ခုန်သွားသည်။

သူ့မျက်လုံးက အကြည့် တွေကလည်း အလျင်လိုပဲ နီရဲ စူးရှနေဆဲပင်။ သူ တစ်စုံ တစ်ယောက်ကို မကျေမနပ် တာရှိခဲ့လျှင် အဲသည့် လူကို ကြည့်သည့် သူ့အကြည့်တွေ က စူးရဲ ခက်ထန်နေတတ် သည်။ နှုတ်ခမ်းတွေကတော့ ဘယ်တော့မှဆို ညိုမည်း ခြောက်သွေ့နေတတ်သည်။ သူမ ချစ်သူဆီမှာ သူမ မနှစ်

သက်ဆုံးအရာကို ပြောရမည် ဆိုလျှင် အဲသည့် ညိုမည်း ခြောက်သွေ့နေသော နှုတ်ခမ်း တွေပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် အဲသည့် နှုတ်ခမ်းတွေကပဲ သူမရင်ကို ပူနွေးလိုက်ဖို့စေခဲ့ ပြန်သည်။ အဝတ်အစားတွေ ကလည်း ဘယ်တော့မှဆို သေသေသပ်သပ် တောက် တောက်ပပ မရှိလှပေ။ သူ့ အသားအရေက အစကတည်း က ညိုမြဲခြောက်သွေ့ရသည့် အထဲ အဝတ်အစားတွေကပါ ကားဆီချွေးတွေနှင့် အမြဲတစေ ပေပွလျက်ပင်။ ဒါကြောင့် လည်း အမေက 'ညည်း မင်းမင်းကို ဘာကိုကြည့်ပြီး ကြိုက်တာလဲ'ဟု မေးယူရ သည်အထိ သူမချစ်သူ သူက တခြားသူတွေအတွက် ဘာမှ အထင်ကြီးစရာ ရှိမနေခဲ့ချေ။

သို့သော် သူမအတွက် တော့ သူ့ဆီမှာ ရင်ခုန်တမ်း မက်ဖွယ်အရာတစ်ခု ရှိနေခဲ့ လေသည်။ ထိုအရာမှာ သူ၏ စူးရှသောအညိုရောင်မျက်လုံး တွေပင် ဖြစ်သည်။ အဲသည့် မျက်လုံးတွေနှင့် ဆုံတွေ့လိုက် တိုင်း သူ့ရှေ့မှာ ပျာယာခတ် သွားရလောက်အောင် သူမ စိတ်တွေ လှုပ်ရှားယိမ်းယိုင် ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အခု အဲသည့် အညို ရောင်မျက်လုံးတွေကိုပဲ တစ် ဖန်ပြန်ရင်းနှီးရတော့ အရင် လိုပဲ သူမ ရင်ခုန်နေဆဲပါလား ဟု အထိတ်တလန့် တွေးမိ သွားသည်။

'ဒီကို ဘာလာလုပ်တာ

လဲ' ဘယ်တော့မှဆို ပြေပြစ် ချောင်ခြင်းမရှိသော ခပ်ဆတ် ဆတ် သူ့စကားသံကို အကြားမှာ သူမ အတိတ်ကို လွမ်းမောချင်သွားသည်။

'မင်းကို တို့ စောင့်နေ တာ'

စူးရှသော အညိုရောင် မျက်လုံးတွေထဲကို ခပ်နက် နက် စိုက်ကြည့်ရင်း သူမ တိုး ပျော့စွာ ဖြေသည်။ သူ့ အောက်နှုတ်ခမ်း တစ်ချက် တွန့်ကွေးသွားသည်။ မျက် လုံးတွေက သရော်တော်တော် ရယ်မောလိုက်သလိုပဲ။ ထို့ နောက် သူ့မျက်နှာက ခပ် တည်တည် ခပ်တင်းတင်း ဖြစ်သွားသည်။

'ဘာအတွက်လဲ'

အေးစက်စက် သူ့ စကားသံက သူမ နှလုံးသား ကို ရေခဲရေဖြင့် ပက်လိုက် သလို အေးစက် ထုံကျဉ်းသွား လေသည်။ ရုတ်တရက် ဘာ ပြောရမှန်းမသိအောင် သူမ အာစေးမိနေသည်။

မင်းကို နှုတ်ဆက်ဖို့။ ဟင့်အင်း...မင်းကို တောင်း ပန်ဖို့။

မည်သည့်စကားက သူ့ အတွက် ဖြေသာနိုင်မည်လဲ ဟု သူမ ဖြေရခက်သွား သည်။ အို...သူ့အတွက် သူမ ဘာကြောင့်များ အဲသလို ကြောင့်ကြစိုးရိမ် စိတ်ပူနေရ တာလဲ။ မေမေ ပြောသလို ပြီးပြတ်စရာရှိတာကို တစ်ခါ တည်း ပြီးပြတ်အောင် လုပ် ပစ်လိုက်ပါတော့လား။

'ဒီကိုလာတာ ဒေါလေး သိလား၊ ဒေါလေး သိရင် သူ့နေဦးမယ်'

သူမအတွက် တကယ်ပဲ
စိုးရိမ်စိတ်ပူပေးတာလား၊
တစ်စုံတစ်ရာ နာကြည်းချက်
များ ပါသေးသလားဟု သူမ
ဝေခွဲရခက်စွာ နားမလည်
သော်လည်း သူ့ဆီက ဒီ
စကား ကြားရသည့်အတွက်
သူမ ဝမ်းသာမိသည်။

‘မေမေ မသိဘူး၊ တို့
ဘာသာတို့ လာတာ။ တို့
မင်းနဲ့ တွေ့ချင်လို့’

‘တွေ့ဖို့ လိုသေးတယ်
လို့ ထင်လို့လား။ လေးငါး
နှစ် ကြာအောင် အောက်
အသွယ်မလုပ်ခဲ့တဲ့သူက အခု
မှ တွေ့ပြီး ဘာလုပ်ဦးမှာလဲ’

ခပ်ဆတ်ဆတ် ခပ်မာမာ
အသံတွေက တုန်ယင်လှိုင်း
ထ၊နေတာကို သတိထားမိ
သည်။ သူ့မျက်လုံးတွေက
စောစောကထက် ပိုပြီး နီရဲနေ
တာကို တွေ့ရတော့ သူမစိတ်
တွေ ပိုပြီးထိခိုက်ကြေကွဲလာ
ကာ ငိုချင်လာသလို ဖြစ်မိ
သည်။

ဟင်္ဂင်အင်း... မငိုနဲ့။
ယောက်ျားတစ်ယောက်ရှေ့မှာ
နာယံတော့မှ မျက်ရည်မကျ
စေနဲ့။ ပြီးတော့ ယောက်ျား
တစ်ယောက်ကို အလွယ်တကူ
မသနားမိစေနဲ့တဲ့။ မေမေက
ပြောဖူးသည်။ သနားတာနဲ့
ချစ်တာ မတူဘူးတဲ့။

မဟုတ်ဘူး မေမေ။
သနားခြင်းနှင့် ချစ်ခြင်းကြား
မှာ နံရံတစ်ချပ်ပဲ ခြားတာ
မဟုတ်ဘူးလား။ သနားစိတ်
ကနေ ချစ်စိတ်ကို ပြောင်းလဲ
သွားနိုင်တာပဲ မဟုတ်ဘူးလား။

သူမ သူထံမှ ဆတ်ခနဲ
မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ ထို
အခါ သူမ မြင်ကွင်းထဲကို
ဖျော့ဖျော့မှိုမှိုနဲ့ ကောင်းကင်

သို့သော်
သူ့ကိုတော့
ချစ်စိတ်ငွေ့ငွေ့
ရှိသေးတယ်ဟု
သူမကိုယ်သူမ
သံသယ
ဝင်ချင်သည်
သူ့အပေါ်
သစ္စာဖောက်မိ
သလိုများ
ဖြစ်နေပြီလားဟု
ကိုယ့်ကိုယ်ကို
လိပ်ပြာမသန့်စွာ
မကြာမကြာ
ရှက်စိတ်တော့
ဝင်ခဲ့မိသည်
ထို့အတွက်
ကြောင့်
သူ့မျက်နှာကို
သူမ
ရဲရဲပင်
မော်မကြည့်ခဲ့မိပါ

အောက်တွင် ရွှေရောင်ဝင်းကာ
သပ္ပာယ်တင့်တယ်လှသော
ရွှေပြည်သာစေတီတော်ကြီး
ရောက်လာလေသည်။ သည်
နေရာကနေ ကြည့်လျှင် မြို့၏
ကျက်သရေဆောင် ဂေဇက်
ဝင် ရွှေပြည်သာဘုရားကို ဖူး
တွေ့နိုင်လေသည်။ သည်က
နေ ရွှေပြည်သာဘုရားကို
ချစ်သူနှစ်ဦး အခါခါဖူးကာ
ငေးမောကြည့်နေခဲ့ဖူးကြသည်။
ပြီးတော့ သည်သံလမ်းကနေ
တစ်ဆင့် လမ်းလျှောက်သွား

လျှင် ဘယ်လောက်မှ မဝေး
လှသော ရွှေပြည်သာဘုရား
ပေါ်သို့ အခါခါ တက်ရောက်
ဖူးခဲ့ကြလေသည်။

အဲသည့် အချိန်တုန်းက
ချစ်သူလက်ကဲ့တွဲကာ ဘုရား
သွားကျောင်းတက်ရတာကို
သူမ ကြည်နူးမဆုံး ရှိခဲ့သည်။
သူမ ကြည့်ဖူး ဖတ်ဖူးသော
ရုပ်ရှင်တွေ၊ ဝတ္ထုတွေထဲက
လိုပါပဲ။ ဘုရားသွားသည့်
အခါတိုင်း ဝတ်ဆင်ရန် မရမ်း
စေ့ရောင်ယောပုဆိုးနှင့် လည်
ကတုံး ရုပ်အင်္ကျီဖြူကို သူ
အတွက် သူမ ဝယ်ပေးထားခဲ့
သည်။ သူကလည်း ဘုရား
သွားသည့်အခါတိုင်း သူမ
ဝယ်ပေးသော ထိုဝတ်စုံကိုပဲ
တခုတ်တရ ဝတ်ဆင်လာခဲ့
သည်။ အဲသည့်အချိန်တုန်းက
ဘုရားမှာ အိုအောင်မင်း
အောင် ပေါင်းရပါစေသားဟု
ဆုတောင်းခဲ့မိလေသလား။
သူမ မမှတ်မိတော့ပေ။

‘ဆရာဝန် ဖြစ်တော့
မယ်ဆို၊ ကြားတယ်’

ခပ်ဖျော့ဖျော့ ခပ်တိုး
တိုး သူ့အသံကို ကြားရ
သည်။ သူမ သူ့ထံ တစ်ဖန်
ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့
မျက်လုံးတွေက သည်တစ်
ကြိမ်တော့ ခီဝေဖျော့တော့နေ
လေသည်။ သူ့မျက်နှာက
အနည်းငယ် အောက်သို့ စိုက်
နေသည်။ ဆရာဝန်ဆိုသည့်
ဂုဏ်အဆင့်အတန်းကို ပြော
သည့်အခါတိုင်း သူ့မျက်နှာ
က ချက်ချင်းပင် ညှိုးနွမ်း
သွားပြီး သိမ်ငယ်သော အနိပ်
အယောင်တွေကို မြင်တွေ့ရ
တတ်သည်မှာ အခုအချိန်ထိ
တိုင်အောင်ပါပဲလား။

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒီက ပြန်

ရင် ဟောက်စီ ဆင်းရဲမယ်။
အဲခါ ဟောက်စီ မဆင်းခင်
မင်းကို တွေ့ချင်လို့ ပြန်လာ
တာ။ မင်းကို ပြောစရာတွေ
လည်း ရှိလို့’

သူမ သူ့မျက်နှာကို
မကြည့်ဘဲ ဟိုးအဝေးမှာ
လှမ်းမြင်နေရသည့် မီးရထား
ဘူတာရုံကို လှမ်းကြည့်ကာ
ပြောလိုက်သည်။ ညနေ
အလင်းရောင် ကွယ်ပျောက်
စ ပြုပြီမို့ ဘူတာရုံကို မသဲ
မကွဲသာ မြင်ရလေသည်။

‘ဘာလဲ၊ ကိုယ်တို့
လမ်းခွဲကြစို့လို့ ပြောဖို့လိုသေး
တယ် ထင်လို့လား’

ထိုစကားကြားတော့
သူမရင်ထဲ နှင့်နှင့်နဲနဲ စူးရှမှာ
ကျင်သွားကာ သူ့ရင်ခွင်ထဲ
တိုးဝှေ့ပြီး သူ့ခါးကို တအား
ဖက်ကာ ငိုချလိုက်ချင်စိတ်
များ ဖြစ်လာသည်။ သည်
စကား ပြောရလောက်အောင်
တိရိစ္ဆာန် ဘာအားအင်တွေမှ မရှိ
ဘူးဆိုတာ မင်း သိရဲ့လား။
သူမ သူ့မျက်နှာကို ကြေကွဲစွာ
ပင် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။
ဘာစကားတစ်ခွန်းမှတော့
မဆိုဖြစ်။

‘အဲ ဒါ ဆိုလည်း
အလကားသက်သက် အချိန်
ကုန်ခံပြီး မပြောနဲ့တော့၊
ကိုယ်သိပြီးသားပဲ။ ကိုယ့်ဆီ
ကို မင်း ပြန်မလာတော့ဘူး
ဆိုတာ သိပြီးတဲ့နောက် ကိုယ်
ကို မင်း ထားရစ်ခဲ့ပြီဆိုတာ
ကိုယ် အစောကြီးကတည်းက
ကြိုတွက်ထားပြီးသားပါ’

သူမ သူ့မျက်နှာကို
စေ့စေ့ မကြည့်ရဲတော့။
ထို့ကြောင့် သူမမျက်နှာကို
အောက်သို့ ဝှိုက်ချလျှင် ကိုယ်
နှလုံးသားကို ကိုယ်ပြန်ရှက်

နေမိသည်။

သူ့ကို ချစ်ခဲ့စဉ်က အရူးအမူး ချစ်ခဲ့ကြောင်း သူမ ကျိန်ဆိုရပါသည်။ သူနှင့် တွေ့ခွင့်ရဖို့အတွက် အခက်အခဲပေါင်းများစွာ ကြားက သူမ စွန့်စွန့်စားစား အိမ်ထဲမှ ထွက်လာတာကပင် အကြိမ်ပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင် များခဲ့သည်။ သူသည် ကိုးတန်းထိအောင်သာ ကျောင်းနေဖူး၍ သူမထက် အသက်တစ်နှစ် ကြီးသည်။ သူမ၏ ဘိုးဘိုးက သူ့ကို သူ၏ ဆယ့်နှစ်ဘီးကားတွေမှာ တောက်တိုမည်ရ ခိုင်းဖို့ ခေါ်ထားသည့် ကောင်လေးဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်ကနေ ကားပြန်ရောက်လာသည့်အခါတိုင်း ဘိုးဘိုးက သူ့ကို ခေါ်ကာ မြို့ထဲရှိ ဆိုင်တွေမှာ ကုန်တင်ကုန်ချသည့်နေရာ၌ လိုက်၍ ကြည့်ခိုင်းတတ်သည်။

သူမတို့ အိမ်ကို သူရောက်လာသည့်အခါတိုင်း ကားစက်ဆီတွေ ပေရေနေသော အဝတ်အစားနှင့် သူ့အသွင်က အမြဲတမ်း ညစ်ပတ်ပေစုတ်နေတတ်သည်။ သူမနှင့် ချစ်သူဖြစ်တော့ သူမက သူ့ကို ကြည့်ကောင်းအောင် စီစဉ်ပေးလိုက်မှသာ သူ့ပုံစံက နည်းနည်း တောက်ပြောင်သားနားလာခဲ့သည်။ သို့သော် သူမသည် သူ၏ စူးရှသော အညိုရောင် မျက်ဝန်းတွေနှင့် ယောက်ျားပီသကြမ်းတမ်းသော ရုပ်ရည်ကိုသာ ချစ်ခင်စွဲလမ်းခဲ့မိသည်။

သူမတို့ ချစ်သူနှစ်ယောက် အမြဲတမ်း ဆုံတွေ့သောနေရာမှာ သူမတို့ အိမ်နောက်ဖေးရှိ ရထားသံလမ်း

တံတားပေါ်တွင်သာ ဖြစ်သည်။ သူမသည် ညနေရောက်တိုင်း မေမေ့ကို အကြောင်းတစ်ခုခုပြပြီး အိမ်ရှေ့ကနေထွက်၊ ထို့နောက် ဟိုဘက်လမ်းကို ကူးကာ နောက်ဖေးချောင်မှ တစ်ဆင့် သံလမ်းတံတားပေါ်သို့ ရောက်သွားတတ်သည်။ သူမက ညနေ ရေရောင်ကို မျက်နှာမူလျက် သံလမ်းပေါ်မှာ ထိုင်စောင့်နေတတ်သည်။ သူမ သံလမ်းတံတားပေါ် လှမ်းတက်တော့ သူမက သူမလက်ကို လှမ်းဆွဲထားတတ်သည်။ ထို့နောက် သူမတို့နှစ်ယောက်သည် ထိုနေရာကနေ အိမ်နှင့် အဝေးဆုံးရောက်အောင် သံလမ်းတံတားတစ်လျှောက် လျှောက်သွားကြလေသည်။

တကယ်တော့ သူမသည် ထိုနှစ်တွင် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း စာမေးပွဲဖြေဆိုရန် စာကြိုးစားနေသူသာ ဖြစ်သည်။ မေမေက သူမကို ဆရာဝန်လိုင်းရအောင် ကြိုးစားစေချင်သည်။ သူမကလည်း မေမေ ဖြစ်စေချင်သလို ကြိုးစားပါမည်ဟု ကတိပေးခဲ့သည်။ သို့သော် အခုသူနှင့်ချစ်ကြိုက်ရတော့ သူမဆရာဝန်လည်း မဖြစ်ချင်တော့။ ကျောင်းစာ ကျက်မှတ်ရာမှာလည်း စိတ်မပါတော့ပေ။ သူနှင့် အခုလိုနှစ်ယောက်သား ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားလိုလှသည်။ သူ့အနားမှာ တစ်ဖပါးမှမခွာဘဲ နေချင်လှသည်။ သို့သော် အချိန်တန်

လျှင် သူမ အိမ်ပြန်ရလေသည်။ အို...သူ့ကို အိမ်မှာလည်း တွေ့နိုင်သေးတာပဲနော်။ ကားရောက်လာလျှင် ဘိုးဘိုးက သူ့ကို ခေါ်သုံးနေကျလေ။

သူ အိမ်ရောက်လာလျှင် သူမက လူကြီးတွေ မသိအောင် သူနှင့် ခိုးတွေ့တတ်သည်။ တကယ်တော့ သူမက သူမတို့နှစ်ယောက်၏ အခြေအနေကို လူကြီးတွေ မသိဘူးလို့ပဲ ရိုးရိုးလေး တွေးတတ်ခဲ့တာ။ တကယ်တမ်း မေမေ ရိပ်မိနေတာကို သူမ မသိခဲ့ပေ။ မေမေသည် ထိုအချိန်က သူမကို ဘာတစ်ခုမှ မတားဆီး မပိတ်ပင်ဘဲ လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်ခွင့်ပြုရင်း သူ ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင် ကြိုးပမ်းခဲ့သည်။ နောက်တော့ ကားက ရန်ကုန်ကို ထွက်သည့်အခါတိုင်း သူ့ကိုပါ ကားနောက် ထည့်လွှတ်လိုက်ကြသည်။ သည်အစီအစဉ်ကို မေမေ ကြံစည်ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြောင်း သူမ မသိခဲ့ပေ။ သူမသည် မေမေ လိမ္မာပါးနပ်စွာ ထိန်းချုပ်စောင့်ကြပ်ထားသော စည်းကမ်းများအောက်တွင် သူ့ကို တိတ်တခိုး လွှမ်းမောင်း စာကျက်ခဲ့ရသည်။

သူမ ပထမနှစ် ဆေးကျောင်း စာမေးပွဲဖြေပြီး အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သူ့ကို တမ်းတ လွှမ်းဆွတ်စိတ်ဖြင့် နှစ်ယောက်သား ခိုးတွေ့ကြတာကို မေမေ သိသွားသောအခါ သူမကို မေမေ ဒေါသတကြီး

ဆူပူပါလေတော့သည်။

‘မင်းမင်းကို ညည်းဘာကြောင့် ကြိုက်တာလဲ ငါအံ့သြလို့ မဆုံးဘူး ကေသီ။ ဆေးကျောင်းရောက်ရင် မင်းမင်းကို ညည်း မေ့မှာပဲလို့ ငါ ထင်ခဲ့တာ။ အခုတော့ ညည်းက မင်းမင်းကို အခုချိန်ထိအောင် ချစ်နေသေးတာပေါ့လေ။ ဟုတ်လား’

သူမနှင့်သူ ချစ်ကြိုက်နေကြောင်း မေမေသိထားနှင့်သဖြင့် မေမေကို သူမ အံ့သြခဲ့ရပါသည်။

‘ညည်း ဒီအသက် ဒီအရွယ်နဲ့ သူ့ကို တကယ်ချစ်တယ်၊ မချစ်ဘူးဆိုတာ ပိုင်းခြားချင့်ချိန်နိုင်ခြင်း မရှိသေးပါဘူး။ နေစမ်းပါဦး၊ ညည်းက မင်းမင်းကို လက်ထပ်ဖို့ထိအောင် ရည်စူးပြီး ချစ်ခဲ့တာလား’

ဘုရားရေ...လက်ထပ်ဖို့။ သူမ တစ်ခါမှ မစဉ်းစားခဲ့ရသော အကြောင်းအရာ။ လူတစ်ယောက်ကို ချစ်တာနဲ့ အဲဒီလူကို လက်ထပ်ရာမှာတူလား။ သူမ တွေ့တိုင်တိုင် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးတော့ မေမေက သူမ နှလုံးသားကို သူမ ပြန်ဆန်းစစ်ဖို့အကြောင်း ပညာဉာဏ်ကြီးစွာ သတိပေး ဆုံးမခဲ့ရုံကလွဲ၍ ဘာမှ တားဆီးပိတ်ပင်မထားတော့ပါ။ သူ့ကို သူမ လက်ထပ်ဖို့ ဆိုသော ကိစ္စကို စဉ်းစားတိုင်း သူမ ခေါင်းခြောက် ခဲ့ရသည်။ မေမေကတော့ သူမကို သတိပေး ဆုံးမခဲ့ပါသည်။

‘အဲဒီကောင် နင့်ကို တကယ်ချစ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ နင့်ကို ချူစား၊ မြူစားချင်လို့

နှင့်နဲ့တွဲနေတာ။ နင် ကျောင်း တက်နေတဲ့အချိန် သူ ကောင်မ လေးတစ်ယောက်နဲ့ ထပ် ကြိုက်သေးတယ်။

ထိုစကားကိုတော့ သူမ မယုံ။ ဟင့်အင်း...မေမေညာ နေတာ။ သူနှင့် ကွဲရအောင်လို့ သူမကို မေမေ ကလိမ်စေ့ ငြမ်းဆင်ပြီး သွေးထိုး လှုံ ဆော်နေတာ။

သူ့ကိုလည်း သူမ ဒီ အကြောင်းတွေ မမေးရဲ။ နောက်ဆုံးတော့ သူမသည် မိမိကိုယ်ကို မိမိ ဆန်းစစ်၍ အချိန်တစ်ခုတော့ ယူလိုက် သည်။ လေး,ငါးနှစ်တာ ကာလအတွင်း သူမ မြို့ ကလေးဆီသို့ ပြန်မလာဖြစ်ရုံ သာမက သူ့နှင့်လည်း အဆက် အသွယ် ဖြတ်ခဲ့သည်။

သည် လေး,ငါးနှစ် တာ ကာလအတွင်း တစ်ခါ တစ်ရံ သူ့ကို သူမ ပြင်းပြင်း ပြပြ သတိရတတ်တာကလွဲ ၍ မေမေပြောသလို လက် ထပ်လိုခြင်းတော့ မဖြစ်မိ သည်မှာ ထူးဆန်းသည်ဟု ခံစားရသည်။ တကယ်တော့ သူမ ဘဝထဲကို သူ့ကို ဆွဲ မခေါ်ချင်တာလား။ သူ့ဘဝ ထဲကို ဝင်ရောက်ဖို့ သူမ တွန့် ဆုတ်လေးပင်နေခဲ့တာလား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မရေရာ မသေ ချာခဲ့။ သည်အတောအတွင်း သေချာတာတစ်ခုကတော့ သူမ ငယ်စဉ်က မက်ခဲ့သော ဆရာဝန်အိမ်မက်ကို မဖြစ်ဖြစ် အောင် အကောင် အထည်ဖော် မည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ခဲ့မိသည်။

ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်လာတော့မည့် သူမနှင့် ကားနောက်လိုက် စပယ်ယာ လေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်

သူ့အကြားမှာ အခြေအနေတွေ အများကြီး ကွာဟနေပါလား ဟု သည်လေး,ငါးနှစ်အတွင်း မှာ တွေးတော စဉ်းစားတတ် လာသည်။ သို့သော် သူ့ကို တော့ ချစ်စိတ်ငွေ့ငွေ့ ရှိသေး တယ်ဟု သူမကိုယ်သူမ သံသယဝင်ချင်သည်။ သူ့ အပေါ် သစ္စာဖောက်မိသလို များ ဖြစ်နေပြီလားဟု ကိုယ့် ကိုယ်ကို လိပ်ပြာမသန့်စွာ မကြာမကြာ ရှက်စိတ်တော့ ဝင်ခဲ့မိသည်။ ထို့အတွက် ကြောင့် သူ့မျက်နှာကို သူမ ရဲရဲပင် မော်မကြည့်ခဲ့မိပါ။

သူမသည် သူ့ကို မော့ မကြည့်ရဲဘဲ ဖြေရှင်းချက်ပေး သလို ပြောသည်။

“မင်း,ကို တို့ထားရစ်ခဲ့ တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တို့ ဘဝလမ်းကို တို့ဆက်လျှောက် ချင်လို့ပါ။”

ထိုစကားကြားတော့ သူ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မော လေသည်။ သူမ သူ့ကို ဖြုန်း ခနဲ မော့ကြည့် မိသည်။ သရော်မော်ကား ရယ်နေသော သူ က သူမ ကို သာမက တစ်လောကလုံးကိုပါ ဟား တိုက်လှောင်ရယ်နေသလိုပင်။

“ဟား ဟား၊ ခင်ဗျား က ပြောလည်း ပြောတတ်ပါ ပေတယ်။ သိပ်ကို ပညာရှိ ကြီး ပီသပါတယ်။ ပညာ ကြီးသူတွေဟာ ပညာမဲ့သူ တွေကို ပညာသားပါပါ လှည့် ဖြား ကစားတတ်တယ်နော်”

“မင်း တို့ကို ခွင့်လွှတ် ပါ။ တို့ မင်းကို မကစားခဲ့ပါ ဘူး။ မလှည့်ဖြားခဲ့ပါဘူး။ တို့ကိုယ်တို့ ဘာမှ ရေရေရာ ရာ မသိ နားမလည်နိုင်လို့ တို့ သေသေချာချာ အချိန်ယူ

စဉ်းစားခဲ့တာဟာ မင်းအတွက် နာကျင်စရာများ ဖြစ်နေပြီလား”

“တော် စမ်းပါဗျာ။ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်နဲ့ ဇာတ်လမ်း က ဒီမှာတင်ပဲ ပြီးပြီပေါ့။ ခင်ဗျား ဒါလေးပြောရမှာကို သိပ်ရှက်နေလား။ အေးပေါ့ လေ၊ ခင်ဗျားက ကိုယ့်လိပ် ပြာ ကိုယ်မှ မလှဲဘဲ။ ကျုပ် ကတော့ ကျုပ်လိပ်ပြာ ကျုပ် လှဲတယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ဒီနေ့ကစပြီး ဒီနေရာမှပဲ လမ်း ခွဲကြမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား၊ ဒါပဲ။ ကျုပ်သွားတော့မယ်”

သူသည် သူ့ကိုယ်ကို နောက်ပြန်လှည့်ကာ သူမရှေ့ မှ ဖြုန်းခနဲ လှည့်ထွက်သွား သည်။ သို့သော် ခြေလှမ်း လေး,ငါးလှမ်းမှ မပြည့်သေး မီ တစ်ခါ နောက်ပြန်လှည့် ကြည့်သည်။ သူက သူမကို သူ၏အညိုရောင်မျက်ဝန်း တွေဖြင့် စူးစူးရှရှ စိုက်ကြည့် သည်။ သူမ ဖျတ်ခနဲ ရင်ခုန် သွားသည်။

“ကိုယ် နောက်လဆို လက်ထပ်တော့မယ်။ မင်္ဂလာ ပွဲကို မင်း လာဖို့ မလိုဘူး။ ကိုယ်လည်း ဖိတ်မှာ မဟုတ် ဘူး။ ဪ...ဘယ်သူနဲ့လဲ ဆိုတာ မင်း သိချင်မလား တော့ မသိဘူး။ အဲဒီကောင်မ လေးက မင်းလောက်နီးနီး လှတယ်။ မင်းလိုတော့ ပညာ တွေ သိပ်မတတ်ဘူး။ ဒါပေ မဲ့ မင်းတို့ထက်တော့ သူက နှစ်ဆ ချမ်းသာတယ်”

ပြောပြီး သူ လှည့် ထွက်သွားသည်။ သူမ ရင်ထဲ တဆစ်ဆစ် နာကျင်လာသလို ခံစားရပြီး ချက်ချင်းပင် ဒေါပွသွားသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို အော်ခေါ်မိသည်။

“နေဦး မင်းမင်း”

သူ လှည့်ကြည့်သည်။ ဘာလဲဆိုသော သဘောဖြင့် မေးဆတ်ပြကာ သူမဆီက စကားကို ရပ်စောင့်သည်။

“အဲဒါကြောင့် နင့်ကို ငါ အမေက ပြောတာ”

“ဘာပြောတာလဲ”

“သူတစ်ပါး သားပျို သမီးပျိုကို ချူစား၊ ဖြူစား မယုံကောင်တဲ့”

သူ့မျက်နှာ ချက်ချင်း ပင် တင်းမာခက်ထန်သွားပြီး သူမကို အနီးအငွေ့လှုံသော မီးတောက်မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်သည်။ ထို့နောက် သူ ဖြုန်းခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေ သည်။

သူ့ကို သူမ မျက်စိရှေ့ မှာ မြင်နိုင်သလောက် မြင် အောင် ရပ်စောင့်ကြည့်နေခဲ့ သည်။ သို့သော် မှောင်ရီပျိုးစ ပြုလာပြီဖြစ်သဖြင့် သူ့ကို သူမ သံသကွဲကွဲ မမြင်ရတော့ ပါ။

သူမသည် အမှောင်ရိပ် ကျနေပြီဖြစ်သော တံတား ပေါ်မှာ စမ်းတဝါးဝါးလျှောက် လာရင်း သန့်ဘက်ခါ မန္တလေး ကိုမပြန်ခင် သူ့ဆီက အနည်း အကျဉ်း ရခဲ့ဖူးသော လက် ဆောင်ပစ္စည်းတွေကို ထုပ် ပိုးကာ တစ်စုံတစ်ယောက် နှင့်သွားပို့ခိုင်းမည်ဟု စဉ်းစား လာလေသည်။ သူ့ဆီက သူမ ပေးထားသော လက်ဆောင် ပစ္စည်းတွေကိုတော့ ပြန် တောင်းယူ၍ မဖြစ်နိုင်တော့။ သို့သော် သူကရော မြတ်မြတ် နိုးနိုးသိမ်းဆည်းထားပါမလား ဆိုတာကလည်း မသေချာ မရေရာပြန်ပေ။

ထန်

လင်းလွန်းခင်စာပေ

၃၀၀၀ ကျပ်

၂၀၀၀ ကျပ်

၄၀၀၀ ကျပ်

၂၀၀၀ ကျပ်

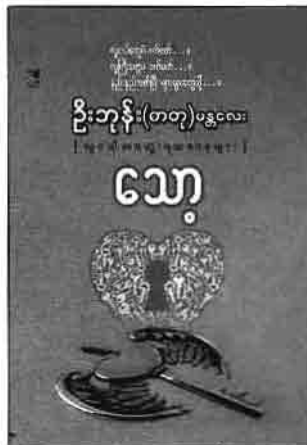
၂၀၀၀ ကျပ်

၂၀၀၀ ကျပ်

၂၅၀၀ ကျပ်

၂၀၀၀ ကျပ်

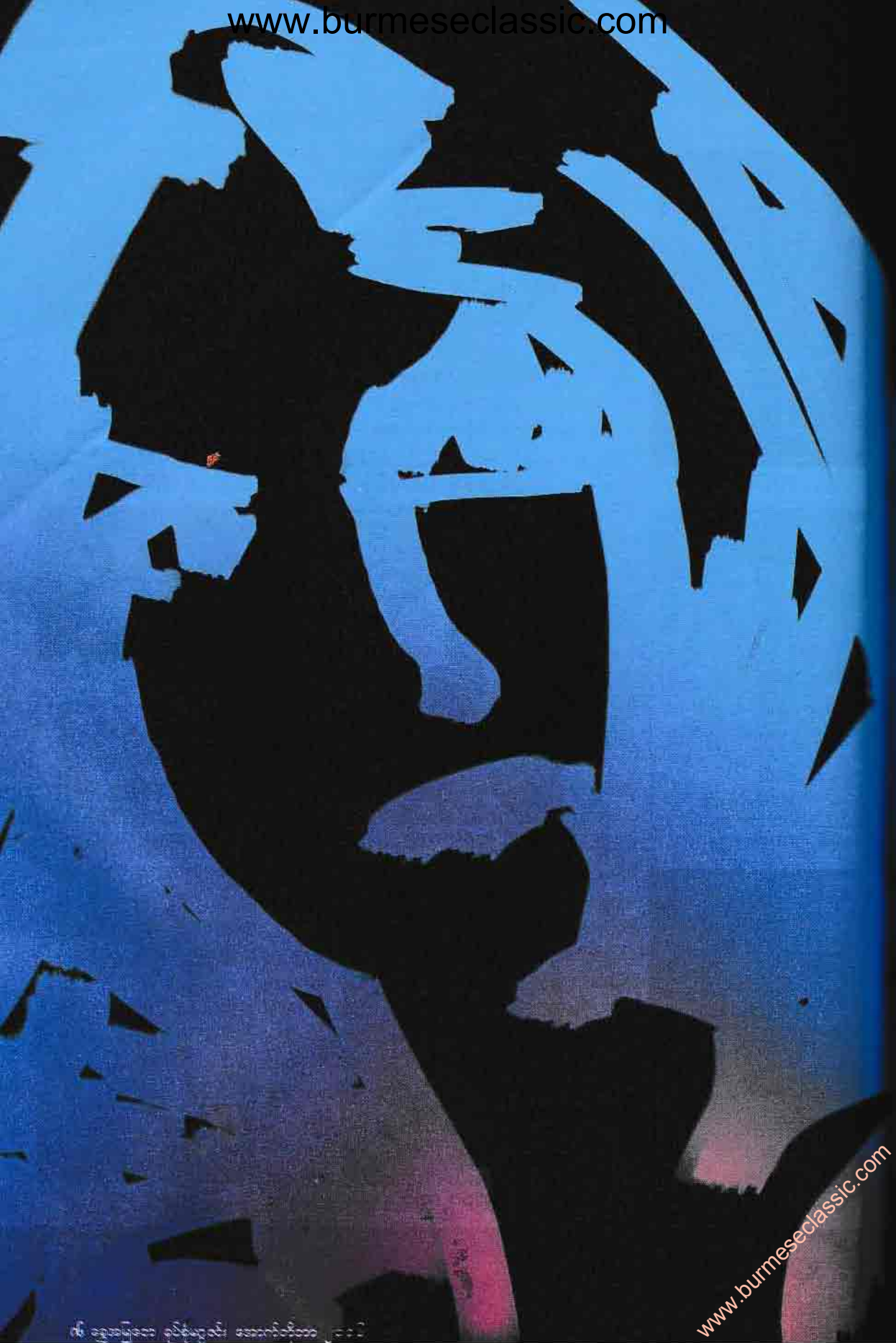

၁၂၀၀ ကျပ်

မြန်ချိုရေး - လင်းလွန်းခင်စာပေ

မူရင်း - ၀၉ ၂၂၀ ၁၇၃၀၊ ၀၉ ၂၅၄ ၅၅၀ ၈၆၃၊ ၀၉ ၂၅၀ ၁၇၄ ၈၈၃။

ထွက်ပြီ

ကော့ကော့

မှောင်ရိပ်ကလိပ်ပြာ

ကားစောင့်သူ တစ်ဦးတလေမျှ ရှိမနေသည့် ဘတ်စ်ကား မှတ်တိုင်သို့ သူမ
ရောက်လာချိန်က ဆည်းဆာသို့ လုစပြုချိန်။ နေရောင်ကျလာပြီဖြစ်၍
ခပ်စောစောကပင်

မှိန်ပျံ့ပျံ့ ရှိနေသေးသည့် လမ်းမီးရောင်တို့ တောက်ပစွာ ပြာပြီ။
တစ်မျှော်တစ်ခေါ် မြင်နေရသည့် ရှည်လျားလှသော အမှတ် ၂၉ လမ်းမကြီး၏
အဆုံးတွင် ခပ်ရိပ်ရိပ် လှမ်းမြင်နေရသော တိုက်တာအဆောက်အဦတို့
နောက်သို့ ပုန်းလျှိုးစပြုသည့် နေဝန်းနီကို မြင်ရသည်နှင့် လှစ်ခနဲ
အားငယ်စိတ်က ပေါ်လာသည်။ အချိန်လင့်လှပြီ။ ရုံးချုပ်
အဆောက်အဦမှာတုန်းက အငှားယာဉ် ဝန်ဆောင်မှုစင်တာသို့ အငှားကားတစ်စီး
ခေါ်ယူရန် ရုံးချုပ်မှ ဝန်ထမ်းလေးက သူမအတွက် ကြိုးစားပေးခဲ့သေးသည်။
မြို့ပြင်ကျလွန်းသည့် စက်မှုဇုန် ဤနေရာသို့ (ကားလမ်းကျပ်သည့်
သည်လိုညနေခင်းမျိုးမှာ) တစ်နာရီအတွင်းတော့ မည်သည့်အငှားယာဉ်မျှ
မရောက် နိုင်ပါဆိုတော့ သူမမှာ ရွေးချယ်စရာ နှစ်လမ်းသာ ရှိတော့သည်။
သင်တန်းအတွက် ကြိုပို့စီစဉ်ပေးသည့် ကိုယ့်မြို့က ကားနှင့်ပင်
မြို့သို့ ပြန်လိုက်မည်လား၊ သို့မဟုတ် တစ်နာရီအတွင်း

လာမည်ဆိုသည့် နောက်ဆုံး
ဘတ်စ်ကားကိုစောင့်ပြီး အလို
ရှိရာ မြို့တော်တွင်းသို့ သွား
မည်လား။ မြို့တော်မှာ ညီ
အိပ်နှစ်ရက်ခရီး နေနိုင်အောင်
သင်တန်းတက်ရက်နှင့် ချိန်ပြီး
ပိတ်ရက်ယူထားသည့် သူမ
က မြို့ပြန်လိုက်သွားဖို့ကို
နည်းနည်းမျှပင် စဉ်းစားကြည့်
၍မရ။ သူမ လာမည်ဆို၍
ခွင့်အတူတူ ယူထားရှာသည့်
လခရီးအောင် မတွေ့ရတာ ကြာ
ပြီဖြစ်သော သူငယ်ချင်းမလေး
၏မျက်နှာကို မြင်ယောင်
လာချိန်မှာတော့...။

‘ကိုယ်ဘတ်စ်ကားပဲ
စောင့်ပြီး မြို့ထဲသွားလိုက်
တော့မယ်’

‘အချိန် သိပ်နောက်ကျ
နေပြီနော် မိုး၊ ခု ပြန်လိုက်လာ
ပြီး မနက်မှ တစ်ခေါက် လာ
လိုက်ပါလား’

ကုမ္ပဏီကားပေါ်သို့
တက်ခါနီးအချိန်ထိ သူမကို
စိုးရိမ်စိတ်ကနေသည့် ချစ်
စရာ ဖိလစ်ပိုင်မလေးကို ပွေ
ဖက် နှုတ်ဆက် ချန်နေရစ်ခဲ့
ချိန်တုန်းကတော့ သည်လို
စိတ်မပူပန်မိသေး။ မြို့ပြင်
ဘတ်စ်ကား မှတ်တိုင်တစ်ခု
က သည်လောက်ထိ ချောက်
ချားစရာ ဆွေခြောက်နေလိမ့်
မည်ဟု ဘာဖြစ်လို့များ သူမ
မတွေးခဲ့မိပါလိမ့်။ တြိဂံပုံတော
ဆိုင်နေသည့် အကွာအဝေးတူ
မြို့ကြီးသုံးမြို့နှင့် မြို့ငယ်
လေးခုရှိ သောင်းချီသည့်
ဝန်ထမ်းများအတွက် Training
Center ကို တြိဂံပုံ၏ အလယ်
ဆုံရာ စက်မှုဇုန်သို့ ရွှေ့လိုက်
သည့် တာဝန်ရှိသူများကိုသာ
ရမယ်ရှာ ကျိန်ဆဲချင်လာ
သည်။ လွန်ခဲ့သော သင်တန်း

မေမေလား...၊
မေမေက
ကျွန်မကို
လွမ်းမနေပါဘူး...
ကျွန်မလား၊
နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်
သမီးကတည်းက
မေမေကို
ပစ်ထားပြီး
အဝေးကို
ထွက်လာတာလေ
ကျွန်မလည်း
မေမေကို
မလွမ်းဘူးရင့်

ကာလ နှစ်ကြိမ်လုံးကို မြို့
တွင်းက ရုံးချုပ်မှာသာ သူမ
တက်ရောက် ခဲ့ရသည်။ ။
တောင်စဉ်ရေမရ အတွေးဆန်
ရင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ
လျှောက်လာနေသည့် အမျိုး
သမီးနှစ်ယောက်ကို မြင်တော့
ရုတ်တရက် ဝမ်းသာသွားမိ
သည်။ မဆုံးတရားရှည်လျား
လှသည့် လမ်းမကြီးဘေးမှာ
သူမတစ်ယောက် တည်း
မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့။ ။
အဘိုးကြီးတစ်ယောက်၊ လူ
ရွယ်နှစ်ယောက်၊ ခုံတွဲတစ်တွဲ
ထင်ရောက် တာတော့
သက်ပြင်း တစ်ချက်

ခိုးချမိသည်။ အဖော်အသင်း
ဆိုတာ ကိုယ်နှင့်နည်းနည်း
လေးမျှ မရင်းနှီးသူဖြစ်လင့်
ကစား ဘတ်စ်ကားစောင့်
ဖော်ဆိုတာတစ်ချက်နှင့်
သည်လောက်တောင်ပဲ စိတ်
သက်သာရာ ရစေသတဲ့လား။

‘တိ...တိ...’
ကားဟွန်းသံတစ်ချက်
ပေါ်လာပြီး...

‘ဟေး...မိန်းကလေး’
ဟူသည့် ရင်းနှီးဟန် အသံနှင့်
အတူ သူမဘေးသို့ ကားတစ်
စီးရပ်လာသည်။ မျက်မှန်း
တန်းမိနေသည့် ရုံးချုပ်မှ
အရာရှိတစ်ဦး။

‘ဘတ်စ်ကား ရှိသေးရဲ့
လား၊ မိန်းကလေး ဆန္ဒရှိရင်
Dragon City ထိ လမ်းကြို
လိုက်ခဲ့နိုင်ပါတယ်’

Dragon City, စက်မှု
ဇုန်နှင့် မြို့တော်ကြားက မြို့ပြ
အိမ်ရာတစ်ခုမှန်း စဉ်းစားလို့
ရသွားသည်။ နောက်ဆုံး
ဘတ်စ်ကားတစ်စီးသာ အား
ကိုးရာရှိတော့သည့် သည်လို
နေရာထက် ပိုအဆင်ပြေမည့်
နေရာပဲဟု ပူပန်စိတ်ကနေ
သည့် ဦးနှောက်က အလို
အလျောက် တွက်ချက်လိုက်
သလို တန်ပြန်ဉာဏ်ပြေး
သည့် သူမနှုတ်ကလည်း
အရာရှိ စကားဆုံးသည်နှင့်
တုံ့ပြန်ပြီး ဖြစ်နေပြီ။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်
ရှင်၊ လမ်းက တခြားစီဖြစ်နေ
တာမို့ ဘတ်စ်ကားက ကျွန်မ
အတွက် ပိုအဆင်ပြေပါတယ်’

တစ်စီးတည်းသော
Publicဘတ်စ်ကားက သည်
လို မိုးချုပ်နေရီချိန်မှာ တစ်
ယောက်တည်း ဖြစ်နေသည့်
မိန်းကလေးအတွက် ရောက်

တော့ လာပေလိမ့်မည်။ ရုံး
ဝန်းအသီးသီးမှ အလျှိုလျှို
ထွက်ခွာသွားသည့် ကိုယ်ပိုင်
ယာဉ်ငယ်များကို လိုက်ကြည့်
ရင်း အငှားယာဉ်နှင့် ဘတ်စ်
ကား ရှားပါးခြင်းကို သူမ
သဘောပေါက်သွားသည်။
မြားတံတွေလို တဂိုးဝှီးပြေး
သွားသည့် လမ်းမပေါ်က
ကားတွေကို ငေးနေသည့်
သူမကို မြင်နေကျ မဟုတ်၍
ထင်၊ ကားစောင့်နေသည့်
လူငယ်နှစ်ဦးက မကြာခဏ
အကဲခတ်ဟန် လှည့်ကြည့်နေ
ကြသည်။ ပုံမှန်အချိန်သာဆို
ယောက်ျားများ၏ မညှာ
မတာ သည်လိုအကြည့်စူး
တွေကို ဒေါသထွက်တတ်၊
တစ်ခုခု တုံ့ပြန်ပစ်လိုက်ဖို့
ဝန်မလေးတတ်သည့် သူမက
ထိုနှစ်ယောက် အကြည့်ကို
မမြင်ဟန်ပြုရင်း တစ်မျှော်
တစ်ခေါ် လမ်းတစ်ဆုံးကို
သာ ငေးနေရသည်။ လတ်
တလော သူမစိတ်မှာ ထိုနှစ်
ဦးအပေါ် ငြိုငြင်စိတ်ထက်
ဘတ်စ်ကား မလာမချင်း ရှိစု
မဲ့စု ကားစောင့်သူ ဤရှစ်ဦး
ကို ယုတ်လျှော့မသွားစေချင်
စိတ်က ပိုကဲနေသည်။ ခပ်
စောစောက ရောက်လာသေး
သည့် အမျိုးသားတစ်ဦးက
သူမိတ်ဆွေ ကားကြိုတစ်စီး
နောက် ပြေးလိုက်သွားတော့
ရုတ်တရက် သူမ အားငယ်
သွားမိသေးတာ မဟုတ်
လား။ ရှည်လျားလှသည့်
ခြောက်လမ်းသွား လမ်းမ
ကြီးဘေးမှာ ဟိုစုစု၊ သည်စုစု
ရှိနေသည့် တိတ်ဆိတ်သွား
သည့် ရုံးအဆောက်အအုံနှင့်
မြင့်တွေကို နေရောင်အသီးခန့်
မှောင်ရဲဖျူးဖျူး မြင်နေရတာ

လည်း စိတ်မသက်သာစရာ ကောင်းလှသည်။ မျက်ဝန်း တစ်ဆုံးက လမ်းမကြီးဖြတ် သွားရာ အရှေ့အရပ်ဆီမှာ တော့ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းနှင့် ယှဉ်ပြေးနေသည့် ဆာဟာရ ကို မြင်နေရသည်။ စ၊မြင်ပူး ချိန်ကစ တစ်ရံမလပ် သူမကို ဆွဲညှိနိုင်အောင် လှလွန်း သည့် သဲကန္တာရ တစ်နံ တစ်လျားက သည်အချိန်မှာ တော့ ပိုစိတ်အားငယ်အောင် ဖေးမကနေသလိုပဲဟု ဝမ်း နည်းရင်း အကြည့်ကို လွှဲရ သည်။ နေဝင်သွားသည့် အနောက်အရပ်မှာ ပျံ့ပျံ့သာ မြင်နေရသည့် မြို့ပြတိုက်တာ အဆောက်အအုံတွေကိုသာ အားမွေး မျှော်ကြည့်နေရ သည်။ မကြာခင် ထိုအရပ်သို့ သူမကို သယ်ဆောင်သွား နိုင်မည့် ဘတ်စ်ကားတစ်စီး ရောက်လာမှာ မဟုတ်လား။

‘ခွင့်ပြုပါနော်၊ တစ်ခု လောက် မေးလိုရမလား။ ဘတ်စ်ကားက ဒီလိုပဲ နောက် ကျတတ်သလားရှင့်’

အကြည့်စူးစူး လူငယ် နှစ်ဦးနှင့် ဝေးအောင် စကား တွတ်ထိုးနေသည့် နီပေါ ဇလေးနှစ်ဦးနား သွားရပ် ပြီး ဖြရင်း သူမ၏ မှတ်ချက် ထောင် အမေးကို မိန်းကလေး နှစ်ယောက်က နားလည်ဟန် နှစ်သိမ့်ကြသည်။

‘နောက်မကျပါဘူး၊ ဒါက နောက်ဆုံးဘတ်စ်လေ။ ကြောခင် ရောက်လာပါလိမ့် ထေ’

ရင်ဝသို့ တက်လှလှ ဖုန်လုံးက တစ်ဝက်ထိ ဆင်းသွားသလို စိတ်တစ် ချက် အေးရင်း လမ်းမရှည်

ကိုသာ ထပ်ငေးနေရပြန် သည်။ အမှောင်ပိုလာ၍ လမ်းမပေါ်မှာ ရှင်းလင်းစပြု သည့် ကားအသွားအလာ ကြောင့် ခပ်ဝေးဝေးကပင် ဘတ်စ်ကားကို လမ်းမြင်ရ သည်။ မြို့တွင်းရောက်မှာ သေချာနေပြီဖြစ်၍ နံပါတ် ဘယ်လောက်ကားဆိုသည်ကို ဂရုပြု ကြည့်စရာ မလိုတော့ ပေ။ လွန်လွန်မင်းမင်း စောင့် မျှော်နေခဲ့ရသော ဘတ်စ်ကား က သူမရှေ့မှာ ဘီးလေးဘီး လုံး ဒုတ်ဒုတ်ထိ ရပ်သွားချိန် မှာ သူမခြေထောက်တွေက ရုတ်တရက် လှမ်း၍ မရ တော့။ ခုနစ်ယောက်သော ကားစောင့်သူများ အသီးသီး တက်သွားတာ၊ Metro Card (ကား ရထား စီးနင်းခွင့် အခ ပေးကတ်)တတ်တီ ကတ် ဖြတ်သံ ပေးနေတာကို ကြည့် ရင်း ငိုချင်သည်လား၊ ရယ် ချင်သည်လား စေ့စွဲမရအောင် ဆွဲအ၊ငြိမ်သက်သွားမိသည်။ ဘတ်စ်ကားကို သူမက ဘယ်လို အသုံးပြုနိုင်မှာလဲ။ အငှားယာဉ် မရနိုင်ဘူးဟု သိရစဉ်က တစ်ကြောင်း တည်းသော ဘတ်စ်ကားခရီး စဉ်ကို သူမ ဘယ်လို အသုံး ပြုမလဲဟု ထူပူမိခဲ့သေး သည်။ ပြီးတော့လည်း ထင် ထားသည်ထက် ချောက်ချား ခဲ့ရသော ကားမှတ်တိုင်မှာ ဘတ်စ်ကား အလာကိုသာ သဲကြီးမကြီး မျှော်ရင်း ဒါကို သူမ မေ့ထားခဲ့မိသည်။ ခု တော့...။ လူတွေ အားလုံး ကုန်သည်ထိ ငှိုငိုင်ရပ်နေဆဲ သူမကို ကားဒရိုင်ဘာက လှည့်ကြည့်ချိန်မှာတော့ ခြေလှမ်းတွေ ရွှေ့လိုက်ရင်း

ဒရိုင်ဘာကြီးနားထိ လျှောက် သွားလိုက်သည်။

‘ဟဲလို...ဆွီတီ...’

သဘောကောင်းပုံ ရ သော မိုရိုကန်ဒရိုင်ဘာကြီး၏ နှုတ်ဆက်သံကြားတော့ သူမ အားတင်း ပြီးလိုက်သည်။

‘ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မ ရှင်းပြတာကို နားထောင်ပေး ပါနော်။ ကျွန်မက ဒီမြို့က မဟုတ်ဘဲ သင်တန်းလာ တက်သူ တစ်ယောက်မို့ လောလောဆယ် ကျွန်မမှာ ဘတ်စ်ကားကတ် ရှိမနေပါ ဘူး။ အငှားယာဉ်လည်း ခေါ် မရလို့ ဒီဘတ်စ်ကို စီးမှပဲ ရမယ်ရှင်။ ဘယ်လို စီစဉ်ပေး နိုင်ပါ့မလဲ’

‘အိုကေ...ကိုယ်က ပြဿနာ မဟုတ်ပါဘူး။ မင်း ဒီကားစီးလို့ ဖြစ်သားပဲ။ ပြဿနာက လမ်းမှာ စစ်ဆေး ရေးနဲ့ တွေ့ရင်တော့ မင်းရဲ့ အိုင်ဒီကတ် သိမ်းခံရတာတို့၊ ဒဏ်ငွေရိုက်တာတို့ ကြုံရနိုင် တာပဲ’

ကဲ...အားလုံး ပြီးသွား ပြီ။ တစ်နာရီနီးပါး ထပ်စီးရ မည့် ခရီးအတွင်းမှာ ဘယ် မှတ်တိုင်မှာများ စစ်ဆေးရေး တက်လာမလဲလို့ ရင်တထိတ် ထိတ် ဖြစ်ရုံကလွဲရင် အားလုံး ပြီးသွားပြီ။ သည်လို အခက် အခဲကြားမှာ ငွေဒဏ်ကိုဖြင့် သူမ မမူပါ။ လိုရာခရီးကို ဘေးကင်းကင်း ရောက်ရန် ဘတ်စ်ကားစီးခွင့် ရတာ တစ်ခုနှင့်ပင် ဒဏ်ငွေကို သူမ ပျော်ပျော်ကြီး ပေးဆောင်နိုင် ပါသည်။ အိုင်ဒီကတ်(နိုင်ငံ တကာ ဝန်ထမ်းများအတွက် နေထိုင်ခွင့်ကတ်)...ဒါကို တော့ ခုလိုအချိန်မှာ တစ်ရက်

ပင် သူမ အသိမ်းမခံနိုင်။

‘ရှင်တို့ အပြင်ထွက် တိုင်း ပေါ့ပေါ့လျော့လျော့ ယူဖို့ မေ့တတ်ကြတယ်ဆိုတဲ့ အိုင်ဒီကတ်ရဲ့ အရေးပါမှုကို သင်ခန်းစာနဲ့ မဆိုင်ပေမဲ့ ပြော ခဲ့ဦးမယ်။ နေရာစိမ်းမှာ ဘေး အန္တရာယ်ဆိုးနဲ့ တိုးပြီး ရှင် ပျောက်သွားပြီဆိုပါတော့၊ ရှင် အိုင်ဒီနံပါတ်ကို ရိုက်ရှာ ရုံနဲ့ ရှင်ရှိနေတဲ့ တည်နေရာကို မြင် နိုင်တဲ့ကာကွယ်ပေးရေး စနစ် တစ်ခုလည်းပါနေသေးတယ်’

ကျန်ခဲ့သည့် နာရီ အနည်းငယ်က သင်တန်းပြီး ချိန် မိန်းကလေး နံထမ်းများ အတွက် လုံခြုံမှုဆိုင်ရာ မျှဝေ ခြင်း ဆွေးနွေးပွဲအကြောင်းက သူမ ခေါင်းထဲ ရောက်လာ သည်။ ထိုင်ခုံမရဘဲ မတ် တတ်ရပ် စီးလာသည့် ကား ထဲမှာ ဖိစီးမှုတချို့ ရောယှက် လျက် သူမ ခေါင်းတွေ တရိုပ်ရိုပ် မူးလာသည်။

‘တီ...’

သူမဖုန်းသို့ စာတစ် စောင် ဝင်လာသည်။

‘မိုးဖြူ...ဖုန်းလည်း မကိုင်ဘူး၊ ငါ စိတ်ပူလာပြီ။ နင် Taxiမရတော့ အခု ဘာ နဲ့ လာနေသလဲ။ Metro Card ဆောင်ပါပြောရင် ဘယ်တော့ မှ စိတ်မပူတတ်ဘူး။ ဘူတာ ရောက်ရင် ကတ်အသစ်လုပ် လိုက်ပါ။ ငါ့အခန်းအသစ်က DCCဘူတာမှာ ဆင်းပြီးရင် နံပါတ် ၃၀၇ ကားလိုင်းကို ပြောင်းစီးရမယ်။ ဘူတာရှေ့ လမ်းတစ်ဖက်က DIBဘတ် ရှေ့ကနေ စီးခဲ့ပါ။ သုံးမှတ် တိုင်မြောက်မှာ ဆင်းရဲ့ပဲ။ မလာတာဘူးထင်ရင် ဖုန်း ကြိုဆက်နော်။ ဘူတာမှာ ငါ

လာစောင့်ပေးမယ်”

သူမကို ဆက်သွယ်မရ
၍ ချီလဲ့ ဘယ်လောက်များ
စိတ်ပူနေပြီလဲ။ မေမေ...။
သူမခေါင်းတွေ တရိပ်ရိပ် ပိုမူ
လာသည်။ သည်လို စိတ်ပူ
ပန်ကြီးချိန်မှာ မေမေ့ကို အလို
အလျောက် သတိရတတ်စိတ်
ကို သူမ မုန်းတီးလှသည်။

မြို့တွင်း ဝင်ပြီဖြစ်၍
လူအဆင်းများပြီး ကျပန်းသွား
သည့် ကားထဲမှာ ထိုင်ခုံတစ်
နေရာစာ ရှာထိုင်ရင်း ဖုန်းနံ
ပါတ်တစ်ခုကို အမှတ်မဲ့စိတ်
နှင့် ခေါ်မိလျက် ဖြစ်သွား
သည်။ “တကူ တူ” ဖုန်းခေါ်
နေသံကို ခဏ နားထောင်ပြီး
ရုတ်တရက် စိတ်ကူးပြောင်း
ကာ ဖုန်းခလုတ်ကို သူမ ပိတ်
ပစ်လိုက်သည်။ အမှန်တော့
မေမေ့ကို သိပ်ပြောပြချင်နေ
ပြီ။ မေမေ မကြိုက်သည့်
ညနေဝင်ရီတရောမှာ မေမေ
မနှစ်သက်သည့် သရော်မော်
ကား ထိမ်ထင်သည့် အကျင့်
နှင့် မေမေမုန်းသည့် လုပ်
ချင်ရာလုပ်၊ သွားချင်ရာသွား
တတ် ဇွတ် ထိုး အကျင့်
အကြောင်းကို မေမေ
နားထောင်ရင်း စိတ်တိုလွန်း
လို့ “တကျွတ်... ကျွတ်”
စုတ်သပ်နေသည်ထိ သူမ
သိပ်ပြောပြချင်သည်။

ဘတ်စ်ကားသည်
ဘူတာတစ်ခုသာ ရောက်ဖို့လို
သည့် သူမအတွက် IBN
ဘူတာသို့ ရောက်လာချိန်မှာ
သူမ၏ ဘတ်စ်ကားခရီးစဉ်
ပြီးဆုံးပြီ ဖြစ်သည်။ သဘော
ကောင်းသော မိုရိုကန် ကား
ဆရာကြီးကို သူမက ကျေးဇူး
တင်ကြောင်း ခါးညွတ် နှုတ်
ဆက်တော့ ကားဆရာကြီးက

လည်း ပြုံးချိုမြိန်စွာ နှုတ်ဆက်
လေသည်။

“ကောင်းသော ညချမ်း
ပါ။ ကံကောင်းတဲ့ မိန်း
ကလေးရေ...”

IBN သည် မြို့တွင်းသို့
သွားရန် အစဦး သုံးဘူတာ
မြောက်ဖြစ်၍ ညရုန်နာရီကျော်
ရထားထွက်ခိုက်တွင် သူမ စီးနင်း
သည့်တွဲထဲမှာ လူ ငါးဦးထက်
မပိုပေ။ မြို့စွန်ဘူတာပေမို့
မိုးပျံတ်တားဘေးက လူရှင်း
လွန်းသည့် မီးရောင်ပြုံးပြက်
တိုက်တာများကို ငေးရင်း
မနှစ်မြို့စိတ် ဖြစ်လာသည်။
တွဲထဲကို ဝေဝဲကြည့်တော့
မိန်းမဆို၍ သူမ အပြင် ငိုက်
မျှင်းနေသည့် အာဖရိကန်အမျိုး
သမီးဝဝကြီးတစ်ယောက်သာ။
ကျန်သည့် လေးငါးဦးက
အသွေးစုံယောက်ျားသားများ
ဖြစ်သည်။

“တစ်နေရာကနေ ကိုယ်
က ကိုယ့်ကားရှိရာ အလာမှာ
ကားတွင်းမှာ ဝင်ခိုပြီး ချောင်း
မြောင်းနေတဲ့ လူဆိုးကောင်က
အန္တရာယ်ပြုပြီဆိုတော့...”

ခေါင်းထဲ မူးယစ်ဝေရီ
ရင်း မျှဝေခြင်း ဆွေးနွေးပွဲဆို
က စီမံရေးရာအရာရှိ ရုရှား
အမျိုးသမီး၏ အသံကို ပြန်
ကြားလာသည်။ တော်ပါ
တော့...။ အဲသည် ကာကွယ်
ရေး အချက်အလက် ဆောင်း
ပါးတွေက အင်တာနက်မှာ
ခလုတ်တစ်ချက်ရှိက် ရှာတာ
နှင့် ဖလပ်ဖလပ် ကျလာ
နေတာပဲကို။

“နည်းနည်း လက်တွေ့
ကျတာကို ပြောကြမလား။
ကျွန်မတို့လည်း သင်တန်းချိန်
၆ နာရီစာက ပင်ယန်းနေပြီးပြီ။
ဒါက ဝန်ထမ်းမိန်းကလေးတွေ
အတွက် ရည်ရွယ်တာဆိုရင်
ကျွန်မတို့ ရုံးခွဲကဝန်ထမ်းတွေ
မှာ မန်နေဂျာနှစ်ယောက်က
လွဲရင် ကိုယ်ပိုင်ကား ဝယ်စီး
သူ မရှိသလောက်ပဲရှင်”

တစ်နေ့ခင်းလုံး ကုမ္ပဏီ
က အသစ်ဝယ်ယူသည့် လုပ်
ငန်းသုံး Software သုံးစွဲနည်း
ကို တရစပ် သင်ယူရ၍ နွမ်း
နယ်နေပြီဖြစ်သည့် အားလုံး
၏ ကိုယ်စား သူမ၏ ကန့်
ကွက်စကားအဆုံးမှာ ဝေါခနဲ
ရယ်သံ တွေ့ပါ လာတော့
အမျိုးသမီးကပါ လိုက်ရယ်
ရင်း ဆွေးနွေးပွဲကို အဆုံး
သတ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

“ဒါ... သိပ် မှန်တဲ့
ထောက်ပြချက်ပဲ။ ဒီတော့
စောစောက ကိုယ်ပြောခဲ့တဲ့
ကိုယ်ပိုင်ကားဆိုတဲ့ နေရာမှာ
ရထား၊ ဘတ်စ်ကားလို
ပြောင်းသုံးကြစို့ရဲ့...”

သွားပါတော့...။ ခုနေ
များ ရှင့်စာတမ်းထဲကလို
ရထားတွဲထဲက သူကောင်း
သား တစ်ယောက်ယောက်
ကများ ကျွန်မနောက်ကနေ
ကြိုးနဲ့ ဝင်သိုင်းတာမျိုးဆို
အခု ကျွန်မ ရွေးထိုင်နေတဲ့
ထိုင်ခုံက အရေးပေါ်ခလုတ်
ဘေးတည့်တည့်မှာရှင်...

တောင်စဉ်ရေမရ သူမ
တွေးရင်း ခေါင်းထဲမှာ တစ်
ဆစ်ဆစ်ထိုးပြီး ကိုက်ခဲလာ
သည်။ မခံမရပ်နိုင်အောင်
ပူလောင်နေသည့် အာခံတွင်း
ကြောင့် အသက်ဟဟရှူရင်း
သူမနဖူးကို လက်နှင့်ဖွဖွ

စမ်းမိတော့ မေမေဟု ရုတ်
တရက် ရေရွတ်မိသွားသည်။

“သမီးရဲ့ ဒီလိုအပြုအမူ
အတွေးတွေကို သရော်မော်
ကားလို နာမည်တပ်ဦးမှာမို့
လား မေမေရဲ့...”

အပူငွေ့ဟပ်နေသည့်
မျက်ဝန်းတွေဆီမှ မျက်ရည်ပူ
တွေ စီးကျလာတော့ ခပ်
ကြမ်းကြမ်း ပွတ်သပ်ဖယ်ရှား
ပစ်မိသည်။ မေမေ့ကို သူမ
သတိမရချင်ဘူး။

ဒီစီစီဘူတာသို့ ရထား
ဝင်ပြီဟု ကြေညာသံ ကြားမှ
ချီလဲ့ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ဖို့
သတိရသည်။ အခုချိန်မှတော့
ချီလဲ့ကို ဘူတာထိ လာကြို
ခိုင်းဖို့ မမီတော့ပေ။ ပြီးတော့
သူမမှာ ဘတ်စ်ကားစီးလို့ရ
သည့် ကတ်လည်း ရှိနေပြီ
လေ။ ဘူတာက အထွက်မှာ
ချီလဲ့ ပြောထားသည့် DIB
ဘဏ်ရှေ့ဝယ် နံပါတ် ၃၀၇
ဘတ်စ်ကားကို အဆင်သင့်
တွေ့တော့ သည်နေ့အတွက်
ကံကောင်းခြင်းဆိုတာ ရှိသေး
တာပဲဟု တွေးမိသည်။ ကား
ပြေးသည့် အရှိန်ကြောင့်ပင်
လား။ သူမ ခေါင်းက ပိုတိုး
ကိုက်လာတာ နေရာမှာပဲ ပျော
ခွေ ထိုးအိပ်ပစ်ချင်စိတ်
ပေါက်လာသည်။ နားထင်
နှစ်ဖက်ကို ဖိထားသည့်
လက်နှစ်ဖက်မှာ မီးကျိုးခဲကို
ကိုင်းထားရသည့်နှယ်။

“စပြီး မိတ်ဆက်ကြရ
အောင်၊ အရင်ဆုံး ကိုယ့်ကို
ခဏ ခဏ ထ၊ ကန့်ကွက်
တတ်တဲ့ ချစ်စရာ ကလေး
မျက်နှာနဲ့ မိန်းကလေးတ
နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ။
ပြီးတော့ တစ်ခါလာလောက်

မင်းရဲ့အသက်ကို သိခွင့်ရှိရင်...

နေ့ခင်းက ရုရှားအမျိုးသမီး၏ အသံက နားထဲ ပြန်ကြားလာသည်။

“မိုးဖြူပါ၊ နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် ပြည့်တော့မယ်”

“အို : ... တကယ်”

ကိုယ်က မင်းကို နှစ်ဆယ်စွန်းစပ်ထင်လို့ မေးကြည့်တာပါ။ ကိုယ့်သမီးလေးက နှစ်ဆယ်နှစ်။ မင်းကို မြင်တော့ သမီးလေးကို လွမ်းသွားတာပဲ။ မင်း မေမေလည်း မင်းကို လွမ်းနေမှာပဲနော်”

မထိန်းနိုင်အောင် သူမ မူးနောက်လာတော့ ကားထိုင်ခုံ လက်ရန်းများကိုသာ တင်းတင်းဆုပ်ရင်း ဟန်ချက်ထိန်းရသည်။

“ကျွန်မ မေမေအကြောင်းကို ပြောနေတာလား။ မေမေလား... မေမေက ကျွန်မကို လွမ်းမနေပါဘူး... ကျွန်မလား၊ နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ် သမီးကတည်းက မေမေကို ပစ်ထားပြီး အဆေးကို ထွက်လာတာလေ။ ကျွန်မလည်း မေမေကို ခလွမ်းဘူးရှင်”

□

သူမ ထပ်ကံကောင်းသွားသည်။ ကားပေါ် စ၊ တက်ကတည်းက သုံးမှတ်တိုင်မြောက်မှာ ကျွန်မကို သတိပေးပါဟု ဒရိုင်ဘာကို ခြေပြီး ဘေးကပ်လျက် ထိုင်နုနု ထိုင်လိုက်လာတော့ အခုဆိုရာမှတ်တိုင် ရောက်လာခဲ့ပြီ။ ခွေလဲကျလှလှ ကိုယ်ဟန်ဆို ထိန်းရင်း ရှာရလွယ်အောင် ချီလို့ ရပ်စောင့်နေမည်။ သည် Hotel Palace အောက်အညိုကို လှည့်ပတ်

ရှာမိတော့ အံ့သြစရာ ကောင်းလောက်အောင် မြင့်မြင့်မားမား အဆောက်အအုံတစ်ခုမျှ မရှိသည့် လူနေရပ်ကွက်တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ မြို့တွင်း ဧရိယာဆိုလျှင် ညဆယ်နာရီသည် မြို့တော်၏ လူစည်ကားဆုံးအချိန် ဖြစ်နေရာမှာပေမဲ့ သည်နေရာကတော့ တိတ်ဆိတ်သွေ့ခြောက်လှန်းလှသည်။

“ငါ အခုမှ သေချာမေးမိတယ်။ ညကိုးနာရီ နောက်ပိုင်းဆို ပြန်လှည့်တဲ့ ၃၀၇ နံပါတ်ကားတွေကလည်း DIB ရှေ့ကပဲ ထွက်တာတဲ့။ နင် လမ်းပြောင်းပြန်ကားကို စီးမိသွားတာပဲ။ အခုမှတ်တိုင်နဲ့ အနီးဆုံးဆိုင် တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ ထိုင်စောင့်နေ။ ငါ အဲဒီဘက်ကို ကျွမ်းတဲ့ မြန်မာအစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ပြီး Taxiနဲ့ လာခေါ်မယ်။ ခဏပဲစောင့်နော်”

ချီလဲ့ စိတ်ပူမည်စိုး၍ သူမ ပြန်မပြောလိုက်တော့ပေမဲ့ လာရင်း ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်ကို ဘယ်လို ပြန်ရှာရမှန်း မသိအောင် Hotel Palace ကိုရှာရင်း လမ်းသွယ်ငါးခုခန့်ကို သူမ ဖြတ်ခဲ့ပြီးနေပြီ။ တရှိန်ရှိန်တက်လာသည့် ကိုယ်တွင်း အူဋေနှင့် ကျိန်းစပ်သော မျက်လုံးကို ဖွင့်ချည်၊ ပိတ်ချည်လုပ်ရင်း တဆစ်ဆစ် ထိုးကိုက်ဆဲ ခေါင်းကို ဖိကာနေရာမှာပင် ပစ်လဲလိုက်ချင်စိတ်ကို တင်းထားရသည်။ လူ့ခြေတိတ်လှသည့်လမ်းသွယ်ထဲမှ တရှုပ်ရှုပ် ခြေသံများ၊

အရိပ်ရှည်ရှည်များကို လည်ပြန်ကြည့်ရင်း ကြောက်စိတ်ကြောင့် နှလုံးက တဆတ်ဆတ် ခုန်နေသည်။ ဒီနေရာမှာ ဘယ်နည်းနှင့်မှ လဲကျသွားလို့ မဖြစ်ပါ။ နားခိုစရာ တစ်ခုကို သူမ ရှာရမည်။

“လူ ဆို : ကောင်းရဲ့၊ မသင်္ကာစရာ ရန်မူမယ့် အရိပ်အယောင်ကို ရှင် ခံစားမိတာနဲ့...”

တော်ပါတော့။ ဆိုးရွားလှသည့်နေ့လယ်ခင်း ဆွေးနွေးပွဲချိန်၏ဖိစီးမှုက သူမကြောက်စိတ်ကို နှစ်ဆ တိုးစေသည်။

“မေမေရေ...။ ညဉ့်အချိန်ကြီး သမီး မသိတဲ့ တစ်နေရာမှာ မဟာနီနိုင်ဘဲ လဲကျတော့မယ်ထင်တယ်။ သမီး ကြောက်တယ် မေမေ”

“အို...မိန်းမငယ်လေး နေမကောင်းဘူးထင်တယ်၊ ဒီခုံမှာထိုင်ပါ။ ဘာစားချင်သလဲ၊ ဒီမှာ အင်ဒိုနီးရှားနဲ့ တရုတ်စားစရာတွေ ရပါတယ်။ မိနူးကြည့်ပါ”

ခြေဦးတည်ရာ ဝင်လိုက်သည့် ရပ်ကွက်ဈေးဆိုင်ငယ်မှာ မေမေလို မျက်ဝန်းရှည်ရှည်နှင့် အာရှသူ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်။

“စွပ်ပြုတ်တစ်ခုခု ပေးပါရင်၊ ကျွန်မ မဟာနီနိုင်လို့ အိပ်ပျော်သွားချိန် ဒီဖုန်း မြည်လာရင် ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မ သူငယ်ချင်းကို ဒီလိပ်စာ ပြောပြပေးလိုက်ပါ။ သူတို့ ကျွန်မကို လာခေါ်မှာပါ။ ဒါနဲ့ အခုရေစီးသံကို ကျွန်မ ကြားနေရတာများလား...”

“ဪ...ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဆိုင်ရဲ့ ခေါင်းရင်းမှာ ရေတံခွန် အတူတစ်ခု ရှိလို့ပါ”

အမျိုးသမီးကြီး၏ ကြင်နာတတ်သည့် မေမေမျက်ဝန်းရှည်တွေ။ အတိအကျဆိုလျှင်တော့ သူ ကြင်နာချင်သူကို ကွက်ကြင်နာတတ်သည့် မျက်ဝန်းရှည်တွေလား။ လောလောဆယ် အမျိုးသမီးကြီး ကွက်ကြင်နာသူက သူမသာဖြစ်မည်ဆိုလျှင် စိတ်ချလက်ချ အိပ်ပစ်လိုက်ချင်ပြီ။

“မေမေ...မေမေရေ...”

ရေလှိုင်းသံ၊ သစ် ရွက်လေတိုးသံ၊ လူသံသူသံ၊ ပွဲဈေးက မုန့်ညှော်နံ့တွေ ကြားမှာ မေမေကို ခဏခဏ ရှာရတာ သူမ မောလှပြီ။ ဂေါ်ပိန်ဆိပ်ကနေ စက်လှေအကြီးကြီး စီးပြီး ဧရာဝတီမြစ်ဘေးက ပတ္တမြားစေတီဘုရားပွဲသို့ ဘုရားဖူးလာခဲ့တာကို မှတ်မိသေးသည့် ကလေးလေးသူမအတွက် ပွဲခင်းစပ် မြစ်ဘေးမှာ မေမေကို လိုက်ရှာရသည့် ခဏ ခဏသော မိနစ်အနည်းငယ်က သိပ်ကြောက်ဖို့ ကောင်းတယ်။ မေမေတို့ မမကိုပွေ့ပြီး ပတ္တမြားတောင်ပေါ်ကဆင်းပြေးသည့်နောက် သူမ မိအောင် ပြေးလိုက်ခဲ့သားပဲ။ လေးနှစ်အရွယ် ကလေးခြေလှမ်းလေးတွေက အသုံးမှ မကျခဲ့တာဘဲ။

“မမနွယ် သမီးငယ်လေးလေ၊ သနားပါတယ်။ ပွဲထိန်းသိမ်းရေး ရုံးခန်းမှာ ကြေညာသံကြားလို့ ဝင်ကြည့်တော့ အရမ်း ငိုနေလို့ ချောခေါ်လာခဲ့ရတာ”

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် ကွယ်၊ မီးကြီးက တောင်ပေါ်က အဆင်းမှာ ရုတ်တရက် တက်သွားလို့

ဆေးခန်းအမီ ပြေးဖို့လုပ်ရင်း ထူပူပြီး မီးငယ်လေးကို သတိလစ်သွားမိတာ

□ 'မေမေတို့ အပြောင်းကျ တဲ့ ကယားပြည်နယ်ကို မီးငယ်ကို ခေါ်သွားလို့ မဖြစ် သွား။ မီးကြီးကတော့ သူ့ ရောဂါနဲ့ ထားခဲ့ရင် အဘိုးနဲ့ အဒေါ်ကို ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ် ဖာစိုးလို့ မေမေတို့ ခေါ်သွားရ မယ်။ မောင်လေး ငယ်ငယ် လေးနဲ့ မီးငယ် လိုအပ်တာ တွေ မေမေ လုပ်ပေးနိုင်မှာ စိုးလို့ ခေါ်လေးတို့နဲ့ နေရစ်ခဲ့ နော်။ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှ ဖေဖေနဲ့မေမေက မီးငယ်လေး ဆီ လာလည်မယ်။ မီးငယ် လေးက လိမ္မာတာ မေမေ သိသားပဲ။ နတ်ကောင်း နတ် မြတ်တွေလည်း သိတော့ ဟော ကြည့်၊ မီးကြီးလို ရောဂါလည်းမရှိ၊ ဉာဏ် လည်း သိပ်ကောင်းနဲ့။ မေမေ မီးငယ်လေးက ဘယ်လောက် ချစ်စရာကောင်းသလဲ'

□ 'မိုးဖြူ...မိုးဖြူ... မျက်စိဖွင့်နိုင်ရဲ့လား။ ကြည့် ပါဦး ကိုယ်တွေလည်း ချစ် ချစ်တောက် ပူလို့။ အင်ဒို အန်တီကြီးက ငါရောက် ရောက်ချင်း မေးတယ်။ မင်း နာမည် မေမေလားတဲ့။ နှင် တစ်ချိန်လုံး မေမေလို့ပဲ ညည်းနေလို့ကိုး'

'ဆောရီး ချီလဲ့ရယ်၊ နှင် တော့ အလုပ်အပြန် ငါ အတွက် ပင်ပန်းသွားမှာပဲ။ ဆူးလေဘုရားကိုသာ ရှာ တတ်ရင် နှင့်အိမ်ကို ငါတွေ့ ရင် တွေ့နိုင်မှာပဲ'

'ဟာ ဘာတွေ လျှောက်

ပြောနေတာလဲ။ ဘယ်က ဆူးလေဘုရား ရှိရမှာလဲ'

ဟုတ်သားပဲ နော်။ မြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွား ပြီးတိုင်း အိမ်နှင့် သိပ်ဝေး နေပြီထင်ရင် ဆူးလေလို့ အော်သည့် ဘတ်စံကားတစ် စီးစီးကို တက်စီးတတ်သည့် ကောင်မလေးက ရှိမှ မရှိ တော့တာဘဲ။ ရန်ကုန်မြို့မှာ ဆူးလေဘုရားသာ မရှိခဲ့လျှင် သူမ သည့်ထက်စောစော မေမေနှင့် ဝေးရာကို အလွင့် ကြီး လွင့်သွားနိုင်ခဲ့တာ ဘယ်သူ သိပါ့မလဲ။

'မီးငယ် မေမေ့ကို သေစေချင်နေတာလား။ အခု မှ ရောက်ဖူးတဲ့ ရန်ကုန်မြို့ ကို ဘာထင်လို့ ဒီလို ထွက် ထွက်သွားရတာလဲ။ မီးငယ် ပျောက်သွားတာနဲ့ ဖုန်းနားက မခွာတမ်း စိတ်ပူနေရတဲ့ ဖေဖေကိုလည်း သနားပါဦး။ ဘယ်ကို ရောက်သွားသွား ပြန်လာချင်ရင် ဆူးလေလို့ အော်တဲ့ ကားတစ်စီးစီး တက်စီးပြီး ဖေဖေ လာခေါ် လို့ရတာပဲလို့ ဒီတလွဲ လာ ကောင်းတဲ့ သရော်မော်ကား စဉ်းစားဉာဏ်က ဘယ်သူဆီ က ရလာတာလဲ။ မီးငယ် ဒီလိုလုပ်ပြနေလည်း ဘိုးဘိုး အိမ်ကို ပြန်လို့ရမယ် ထင်မနေ နဲ့။ ဒီကားတန်း၊ ဆယ်တန်းကို နယ်မှာ မထားချင်လို့ ရအောင် ခေါ်ထားရတာ။ မေမေနဲ့ နေချင်လှချည်ရဲ့ဆို။ ခုဘာလို့ ဒီလိုလုပ်လုပ်နေသလဲ။ ငယ် ငယ်ကဆို နွေကျောင်းပိတ် ရက်လေးတောင် အခက်အခဲ ပေါင်းစုံနဲ့ မီးငယ်ဆီလာမတွေ့ နိုင်လို့ 'မေမေ ဘယ်လောက် ငိုခဲ့ရလဲ မီးငယ် သိရဲ့လား'

အခုချိန်ထိ အိပ်မက်ထဲ မှာ ရောဝတီမြစ်ဘေးတစ် လျှောက် မေမေ့ကို လိုက်ရှာ နေရဆဲ သူမကိုလည်း မေမေ မသိဘူးမဟုတ်လား။ ကျောင်းပိတ်လျှင်တော့ မေမေ လာခေါ်မှာပဲလို့ အားတင်း ထားသည့် မျှော်လင့်ချက်တွေ ယိုင်နဲ့လာတိုင်း ဘိုးဘိုးအိမ် ဘေးက ချင်းတွင်းမြစ်အတိုင်း စုန်ဆင်းသွားလျှင် မေမေဆီ ရောက်နိုင်မလားလို့ ငိုခဲ့ရ သည့် သူမကို ရော မေမေ ဘာကြောင့် မသိခဲ့တာလဲ။ အမျှော်လင့်ကြီး မျှော်လင့်ခဲ့ရ သည့် မေမေနား နေခွင့်လေး မှာ သူမ အချိန်တကြည့်ကြည့် လိုက်ကြည့်မိတာက သိပ် ကြင်နာတတ်သည့် မေမေ ကိုပေါ့။ နေပူလည်းဖျား၊ မိုး ရွာလည်းဖျားနှင့် ပိုးမွေးသလို မွေးရသည့် မမက ဆေးတစ် ခွက်တောင် မတိုက်ရအောင် သိပ်ကျန်းမာသည့် ညီမလေး ကို အားကျသတဲ့။ ဟင့်အင်း၊ သူမကတော့ မေမေ ကြင်နာ မှုတွေ၏ အပြင်ဘက်ကို ရောက်နေရသည့် ခေါင်ခေါင် မြည်ကလေးဘဝကို သိပ်စက် ဆုပ်သည်။ မေမေ၏ပူပန် တကြီး ဆူပူမှုတွေကို မက် စက်လွန်း၍ ရင်တထိတ်ထိတ် ကြောက်စရာကောင်းသည့် တစ်နေ့တာ အိမ်ပြေးဘဝတွေ ကို ဖန်တီးရတာ သိပ်ကျေနပ် သည့် မိုက်မိုက်မဲမဲ သူမကို မေမေမုန်းခဲ့သည်မဟုတ်လား။

□ 'မိုးဖြူ ဒီည ကောင်း ကောင်း အိပ်ပစ်လိုက်။ မနက် ဆေးခန်းဖွင့်ချိန် ဆေးခန်း သွားမှ ရမယ်။ ငါ ရေခဲ နည်း နည်း ကပ်ပေးမယ်နော်၊ အပူ

လျော့အောင်'

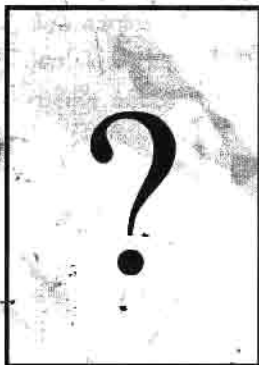
နောက်ဆုံးတော့ ချီလဲ့ ၏ အခန်းသို့ သူမ ရောက် လာနိုင်ခဲ့ပြီ။

ပြာလဲ့လဲ့ ညအိပ် မီး ရောင်အောက်မှာ ချောက်ချား စရာ ရေလှိုင်းခတ်သံ၊ သစ် ရွက်လေတိုးသံတွေ ပျောက် သွားဖို့တော့ သူမ မေမေ့ကို ရှာတွေ့မှ ဖြစ်လိမ့်မည်။

'မီးငယ်လား၊ ညကြီး အချိန်မတော် ဖုန်းလာလို့ လန့် သွားတာပဲ။ တိုက်တိုက်ဆိုင် ဆိုင် မေမေ အိပ်မက် မက်နေ တာ။ မေမေ့သမီး ကျောက်ခဲ မလေးက နေမကောင်းဖြစ် ပြီး မေမေ့ကို တွေ့ချင်လို့ အရမ်းငိုနေတယ်တဲ့။ မေမေ မှာ လန့်နိုးပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေရတာ။ ပြန်လာပါတော့ သမီးငယ်ရယ်၊ မောင်လေး လည်း ကျောင်းပြီးပြီပဲ။ အိမ် အတွက်လည်း မပူပါနဲ့တော့။ သမီးလေးကို မေမေ လွမ်းလှ ပြီ။ ဟဲလို...မီးငယ်လေး နား ထောင်နေရဲ့လား၊ ဟဲလို...'

အိပ်ဆေးအရှိန်နှင့် တရိပ်ရိပ်ဖြစ်လာသည့် မူးရိရိ အသိစိတ်ကို အားတင်း ထိန်း ထားသည့်ကြားက မေမေ အသံတွေက သူမနှင့် ဝေးဝေး သွားသည်။ တဖြည်းဖြည်း ပါးလျားလာနေသည့် ပြာလဲ့ လဲ့ မီးရောင်တွေနောက်သို့ လိုက်ရင်း သူမ စိတ်ကို လွှတ် ချလိုက်မိသည်။ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်အတွင်း မေမေ့ကို ပထမဆုံး ပြန်တွေ့နိုင်မည့် အိပ်မက်ကလေးတစ်ခုအတွက် ဆို သူမ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားဖို့ လိုအပ်သည် မဟုတ်လား။

■ ဆေးဆေး

၁၉၈၉ ခုနှစ်က ဇူလိုင်လ ၁၅ ရက်နေ့မှ စတင်ထုတ်ဝေခဲ့တဲ့ ရွှေအမြဲတော့မဂ္ဂဇင်းက ပထမထုတ်ဝေစဉ်မှာ အဲဒီကာလတွေနဲ့က (ယာယီ)ဆိုတဲ့ ခွင့်ပြုချက်နဲ့ ဒီဇိုင်းတွေကို တင်၊ ခွင့်ပြုချက်ရမှ ထုတ်ရတဲ့ တင်ထုတ်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ လစဉ်လတိုင်း စာပေစိစစ်ရေးမှာ ဒီဇိုင်းတွေ အားလုံးတင်ရပြီး ပိတ်ရ၊ ဆိုရ၊ ဖြုတ်ရတာတွေကြောင့် လစဉ်ပုံမှန် မထွက်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ လကျော်ခဲ့ရတာတွေ ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ၂၀၁၆ ခုနှစ် ဇူလိုင်လမှာ ၂၇ နှစ် ပြည့်ရမယ့်အစား ၂၀၁၆ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလကျမှသာ ၂၇ နှစ်ပြည့်ရပါမယ်။ အမှတ် ၁ ကစလို့ အားပေးခဲ့ကြတဲ့ ပရိသတ်တွေအတွက် ကျွန်တော်နဲ့တကွ ဆရာ၊ ဆရာမများ အားသွန်ခွန်စိုက် ကြိုးစားခဲ့ကြပါတယ်။ ရွှေအမြဲတော့ထွက်ချိန်မှာ ဆယ်ကျော်သက်များအကြိုက် ပေါ့ပိကဏ္ဍကို အသားပေးခဲ့ပေမဲ့ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ရသစာပေကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ဖို့ တာဝန်ရှိတယ်လို့ ခံယူလာတာနဲ့အမျှ ရသဘက်ကို စောင်းပေးလာခဲ့ပါတယ်။ အခုဆိုရင် ရွှေဝတ္ထု ၁၃ ပုဒ်ဝန်းကျင်၊ ရွှေနုလုံးသား၊ ပြန်လည်တူးဖော်ခြင်း၊ ရွှေအသစ်တို့နဲ့ ဝတ္ထုအပုဒ်ရေ ၂၀ နီးပါး ဖော်ပြပေးနေပါတယ်။ ရွှေအမြဲတော့ထွက်ခါစမှာ ပါဝင်ရေးသားပေးကြတဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမတချို့ဆိုရင် စာမရေးကြတော့ပါဘူး။ လမ်းခုလတ်မှာ ပါဝင်လာကြတဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမတချို့လည်း နားသွားကြပါပြီ။ အခုဆိုရင် ရွှေအမြဲတော့က စင်တင်ပွဲထုတ်ခဲ့တဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမတို့နဲ့သာ လစဉ်ဖော်ပြထုတ်ဝေနေပါတယ်။ ၂၇ နှစ်ပြည့်မယ့် နိုဝင်ဘာလထုတ်မှာ ကောင်းနိုးရာရာဝတ္ထုများကို ရွေးချယ်ဖော်ပြပေးသွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘယ်သူတွေရဲ့ဝတ္ထုတွေဖြစ်တယ်ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော် စကားဦးမသန်းလိုသေးပါဘူး။ ၂၀၁၆ ခုနှစ်အတွင်းမှာ ရသစာပေအသားပေးတဲ့ မဂ္ဂဇင်းကြီးတချို့ နားသွားခဲ့ကြပါပြီ။ ရွှေအမြဲတော့ ၂၇ နှစ်ပြည့်တဲ့အထိ ရပ်တည်နိုင်ခြင်းဟာ ရွှေချစ်သူများရဲ့ အားပေးမှုကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ၂၇ နှစ်ကနေ ဆက်လက်ရှင်သန်နိုင်အောင် အားပေးကြပါဦးလို့ ရွှေချစ်သူများကို ပန်ကြားရင်း လာမယ့် နိုဝင်ဘာလထုတ်ဟာ ၂၇ နှစ်ပြည့်အထူးထုတ် ဖြစ်ပါကြောင်း ကြိုတင်သတင်းစကားပါးပါရစေ ခင်ဗျာ...။

■
လေးစားကျေးဇူးတင်စွာဖြင့်
ဝင်းငြိမ်း

ချစ်မေ့ရတာ ပဲရယ်လို့ မသိရဘူး

ဘဝဆိုတာမျိုးက
ကိုယ့်တိုင်ကြိုသာ
ရတော့မှ ဒါဟာ
ဘဝပဲလို့ အတွေးတွေ၊
ဒဿနတွေ၊
လက်ချာတွေ
ပေးနိုင်မှာလေ။
ကံစီမရာအတိုင်း
အိမ်အမြင့် အတက်အကျ
ကြုံလာပြန်တော့
ဒါဟာ လောကဓံပဲကွလို့

စာတွေ
ကဗျာတွေ
ရှုမနေစမ်းပါနဲ့
ကိုကိုရာ
စီးပွားရေးလေး
တစ်ခုလောက်ပဲ
စဉ်းစားစမ်းပါ
စုကတော့
စာတွေ
ကဗျာတွေ
ဝါသနာ မပါဘူး
ကိုကိုရေ
ရင်ဘတ်ထဲက
နှလုံးသားထောင့်နေရာမှာ
လေဟာနယ်ဖြစ်နေခဲ့ပြီ
ဆိုတော့လည်း...။

□

“မိစု ပြန်လာတယ်ဆို...”
မနက်စောစော လူကျချိန်ပြီးသွားတော့
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကောင်တာထောင့်လေးမှာ
ဈာန်ယံကို ငုံ့ပြီး ဖတ်နေမိရင်းက စကားသံကြောင့်
ခေါင်းမောကြည့်လိုက်မိသည်။
သူငယ်ချင်းက ထပ်မေးပြန်သည်။
‘ဟေ့ကောင်၊ မိစု ပြန်လာတယ်ဆိုကွ’
သူ့အမေးကို မဖြေအားသေးဘဲ
ရင်ထဲက တက်လာသည့် လေတချို့ကို ပူးခနဲ
မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ဖြေရခက်လှစွာ
ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိသည်။ သူ့ဆိုင်
လက်ဖက်ရည်သောက်သုံးသူ တစ်ဝက်ခန့်က
သူ့ကိုပဲ အကဲခတ်နေသလိုလို ထင်လာမိပြန်သည်။
‘မင်း ဘာလုပ်မှာလဲ’
သူငယ်ချင်းက လက်ဖက်ရည်ပင် ထိုင်မသောက်
သေးဘဲ ကောင်တာရှေ့မှာ မတ်တတ်ရပ်ကာ သူ့ကို
မေးနေပြန်သည်။ ငယ်သူငယ်ချင်းအရင်းဆိုတော့
စပ်စုခြင်း မဟုတ်ဘဲ စိတ်ပူခြင်းသာ ဖြစ်ပါလိမ့်နဲ့။
ဆိုင်ရှေ့ကို ဘာရယ်မဟုတ် ငေးကြည့်မိစဉ်မှာပဲ

ကျောင်းဖယ်ရိုကားလေးတစ်
စီးက ညင်သာစွာ ထိုးဆိုက်
လာခဲ့သည်။ ကားဟွန်းသံ
ပေါ်ထွက်လာပြီးသည့်နောက်
ဆိုင်းနောက် တိုက်ခံအိမ်လေး
ဆီမှ တဖုံးဖုံး ပြေးထွက်လာ
သော ခြေသံပိုင်ရှင်လေးကို
လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

‘ဖေဖေရေ...မီးမီး
သွားပြီ၊ တာတာ’

သူငယ်ချင်းရော သူပါ
ဖယ်ရိုကားပေါ်သို့ အပြေး
လေး တက်သွားသော သမီး
လေးကို ငေးကြည့်မိလိုက်
ကြသည့်အခါမှာတော့ ညင်
သာသော သက်ပြင်းရှည်
တစ်ချက်ကို ပြိုင်တူချလိုက်
မိရင်းက သူငယ်ချင်း သိလို
သော မေးခွန်းကို အဖြေပေး
လိုက်မိတော့သည်။

‘ငါ...ဘာမှ လုပ်ချင်
စိတ် မရှိပါဘူးကွာ’

သူ့သူငယ်ချင်းက
တော့ ကောင်တာပေါ်မှာ
ထောင်ထားသည့် သမီးလေး
ဓာတ်ပုံကို ငေးကြည့်နေလေ
တော့သည်။

ကျောင်းတုန်းကဆို
လျှင် စုကလေး...စုကလေး...
ဆိုပြီး စကားသံချဲ့လေးနှင့်
အသံချီချီလေး ပြောတတ်ခဲ့
သည့်ကောင်မလေးကို သူ
အရမ်းချစ်ခဲ့သည်။

သူက Final ကျောင်း
သားမို့ သူထက် နှစ်နှစ်ငယ်
သော First Year ကျောင်းသူ
ကောင်မလေးကို သူတတ်မက
ဘဲ သူငယ်ချင်းများအားလုံး
ကပါ ‘မိစု’လို့ ချစ်စနိုးခေါ်
ခဲ့ကြသည်။

တကူသိုလ်ကျောင်းက
စုံတွဲတွေထုံးစံအတိုင်း လက်

သူ့ကြောင့်
ခံစားခဲ့ရသည့်
ရိုက်ခတ်မှု
ဆုံးရှုံးမှုတွေ
ရှက်ရွံ့မှုတွေ
ပြန်တွေ့ခဲ့ရင်
တော့လား

ဆိုပြီး
ကြိမ်းငါးခဲ့ရသည့်
ဒေါသတွေ
ဒီအချိန်မှာ
ရင်ဘတ်ထဲမှာ
ဘာမှမရှိတော့ဘဲ
ဟင်းလင်းပြင်
တစ်ခုသာ
တည်ရှိနေခဲ့သည်
ထင်၏

တွေ့ဆင်းချိန်မှလွဲပြီး အမြဲ
တမ်း တတွဲတွဲ၊ မခွဲမခွာနေ
ဖြစ်ခဲ့ကြသည့်မို့ သံယောဇဉ်
တွေလည်း တိုးခဲ့သည်။

ဖိုင်နယ်ကျောင်းသား
ဆိုတော့ မိစုထက် စောစီးစွာ
ကျောင်းပြီးခဲ့ပေမဲ့ အလုပ်မရ
သေးခင် ယောင်လည်လည်
ဘဝမှာတော့ မိစုတို့အတန်း
ထဲမှာပဲအချိန်ဖြန်းခဲ့ကြသည်။

‘စုနဲ့ကိုကို လက်ထပ်ပြီး
ရင် စုက သားဦးလေးပဲ မွေး
မှာ’

ချစ်စရာကောင်း
လောက်အောင် နှုတ်ခမ်းလေး
ထောက်ပြီး စကားပြောတတ်ခဲ့
သည့်ကောင်မလေးကို သူ

ဘဝလက်တွဲဖော်အဖြစ် ရွေး
ချယ်ခဲ့ပြီးသားပါ။

‘စာတွေ၊ ကဗျာတွေ ရူး
မနေစမ်းပါနဲ့ ကိုကိုရာ။ စီး
ပွားရေးလေးတစ်ခုလောက်ပဲ
စဉ်းစားစမ်းပါ။ စုကတော့
စာတွေ၊ ကဗျာတွေ ဝါသနာ
မပါဘူး ကိုကိုရေ...’

ဒါနဲ့ပဲ ဝါသနာပါရာ
စာပေနယ်ထဲကို ခြေဦးမလှည့်
ဖြစ်တော့ဘဲ မိဘလက်ငုတ်
လက်ရင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
လေးကိုပဲ ဦးစီးဖြစ်ခဲ့သည်။

‘ကိုကြီးပဲဆက်လုပ်ပါ။
ကိုကြီးစီးပွားရေးလို့ပဲ သဘော
ထား။ ငယ်ငယ်ကို ထည့်
မတွက်နဲ့’

တစ်ဦးတည်းသော ညီ
မငယ် ခင်ပွန်းက ကန်ထရိုက်
တာတစ်ဦးဆိုတော့ လက်ဖက်
ရည်ဆိုင်လေးက အမွေခွဲနေ
စရာမလိုဘဲ သူ့ကိုယ်ပိုင် စီး
ပွားရေးလိုပင်ဖြစ်သွားခဲ့သည်
လေ။

‘လက်ထပ်ရအောင်
နော် ကိုကို’

ငယ်ငယ်လေးကတည်း
က မိဘနှစ်ပါးတိမ်းပါးခဲ့သည်
မို့ ဒေါ်လေးမိသားစုကို မှီခို
နေရသူ မိစုက ကြာရှည်တဲ့ပြီး
မယူဖြစ်မှာ ကြောက်ဟန်တူ
ပါသည်။

ချွေးလေးစို့နေရာသော
လက်ဖဝါးလေးကို အသာ
ညှစ်လိုက်ရင်း သူ ပြုံးမိလိုက်
သည်။ ပါးပေါ်မှာ စံပယ်
တင်မူလေးနှင့် ပြုံးလိုက်တိုင်း
ချစ်စရာကောင်းသည့် ကောင်
မလေးကို သူတစ်ဘဝလုံး
အနားထားပြီး ချစ်သွားချင်ပါ
သည်။ လိမ္မာရေးခြားရှိသူမို့
သူ့အိမ်ကို လာတိုင်း အမေ့ကို
လည်း ချွံနွံပြီး တည့်အောင်

ပေါင်းရှာသည်။

‘မိစု သဘောပါ။ ကိုကို
က ငွေကြေးလေး နည်းနည်း
ပိုစုမိအောင် ကြိုးစားနေတာ
ပါ။ ကိုကိုလည်း အတူတူ
နေချင်ပါပြီ’

သဘောကျစွာ ရယ်နေ
သည့်မျက်နှာလေးက မျက်
ဝန်းမှာ အေးမြစွာ တိုးဝှေ့နေ
သည်လေ။

‘မင်းကလည်းကွာ၊
ကလေးမှမရှိသေးတာ အပြင်
အလုပ်ထွက်လုပ်ပါစေဦးပေါ့’

လက်ထပ်ပြီးတော့ မိစု
ကို အပြင်အလုပ်ခိုင်းရမှာ
စိတ်မချခဲ့သည်မို့ လက်ဖက်
ရည်ဆိုင်လေးမှာပဲ ကောင်တာ
ထိုင်စေခဲ့သည်။

‘စုမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ
ကိုကို’

ရှက်ပြီးလေးနှင့် မိစု
ပြောလာတော့ ပျော်ရွှင်ခြင်း
အပြည့်နှင့် သီရိဂေဟာလေး
ကို သူ ကျေနပ်အားရခဲ့သည်
ပေါ့။

‘အနှောင်အဖွဲ့တစ်ခု
တိုးလာပြန်ပြီဆိုတော့ ဒကာ
ကြီးအနေနဲ့ လူ့လောကကြီး
ထဲမှာ ပိုတိုးလို့ ရုန်းရဦးမှာပေါ့’

ကျောင်းပြီးကတည်း
က ပညာခံသွားခဲ့ပြီး စာရေး
ဆရာဖြစ်သူ ဦးပဉ္စင်းက
သံဝေဂစကားဆိုပြန်သည်လေ။

‘ကားလေးတစ်စီး
တော့ ဝယ်ရအောင် ကိုကိုရာ၊
မထသလိုင်းထဲ သွင်းထား
တော့ ဝင်ငွေနှစ်ခု ရတာပေါ့’

သမီးဦးလေး ကိုယ်ဝန်
နှင့် စိုက်ကလေးကို မ၊ကာ
မ၊ကာ မိစု ဆိုလေတော့ ဦး
နာကား သန့်သန့်လေးတစ်စီး
ဝယ်ဖြစ်ခဲ့ကာ လိုဝ်ထဲ သွင်း

ထားခဲ့တာမို့ ဝင်ငွေနှစ်ခုဖြင့် အစစအရာရာ ချောမွေ့နေခဲ့လေသည်။

‘ကောင်းပါတယ် သားရယ်၊ စုစုလေးက လိမ္မာရှာပါတယ်။ အမေ့အနေနဲ့လည်း သမီးလေးတစ်ယောက်နဲ့ မြေးတစ်ယောက်ပါ ရဦးမယ်လေ’

မုဆိုးမ အမေကြီးက တော့စိပ်ပုတီးလေး တကျောက်ကျောက်စိပ်ရင်း ချီးကျူးရှာသည်။

တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ မိစုက လစ်လျှင်လစ်သလို ကုလားကား ကြည့်တတ်သည်။ ဒါပေမဲ့ များများစားစားတော့ မဟုတ်လှသဖြင့် ‘တစ်ခါတလေပါ ကိုကိုရာ...နော်လို့’တစ်ခါတလေ ကျိတ်ဝိုင်းလေး ထိုင်ခြင်းမို့ သူ ခွင့်လွှတ်ခဲ့ပါသည်။

‘ဒိုင်နာခေတ် မရှိတော့ဘူး အစ်ကိုရ၊ အိပ်ပရက်စ်ထောင် အစ်ကိုရာ၊ ကျွန်တော်ပဲ မောင်းပေးမယ်’

နှစ်ရှည်လများ ဒရိုင်ဘာလုပ်လာခဲ့သူ ကျော်ထွေးက အကြံပေးလာတော့ ကားလဲဖို့အရေးစဉ်းစားရပြန်သည်။

‘မဆိုးပါဘူး ကိုကိုရဲ့။ သမီးလေးလည်း နောင်နှစ်ဆို မူကြိုထားရတော့မှာ။ ဝင်ငွေတိုးအောင် စဉ်းစားရမယ်ဆိုကိုရေ...’

နှစ်ခါလည် သမီးလေးကို နှိတ်ကံနေရင်း မိစုက ဝင်ပြောလာတော့ သမီးလေး နက်နက်လှုပ်လှုပ်ပြီး ပြုံးလိုက်မိပြန်သည်။ နောင်နှစ်ဆို သမီးလေး ၃ နှစ်ပြည့်ပြီပဲ။

ကျော်ထွေးဆိုတာက ဒရိုင်ဘာဆိုပေမဲ့ ညီအရင်းလို

မိခင်အိုကြီး
ကတော့
စိပ်ပုတီးလေး
တကျောက်ကျောက်
စိပ်ရင်း
ဘာမှ
ဝင်မပြောခဲ့
အိပ်နေကျ
မင်္ဂလာဦးခန်းကို
ဖယ်ပေးလိုက်ပြီး
လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်ထဲမှာ
တစ်ယောက်တည်း
ခွဲအိပ်ခဲ့သည်

ခင်နေခဲ့သူပါ။ အိမ်မှာ ဝင်ထွက် စားသောက်နေပြီး သဘောကောင်း၊ အပြောကောင်း လူလွတ်ကောင်လေးပေါ့။ သူ့မှာလည်း တစ်ခါတလေ ကျိတ်ဝိုင်းထိုင်သည့် ဖဲဝါသနာရှိပြန်ရော။ ဒါနဲ့ပဲ လူပျိုလေးတစ်ယောက် အဖတ်မတင်ရှာပေ။

ဒီ င် နာရောင်း ပြီး အိပ်ပရက်စ် ထောင်ဖို့က ငွေရင်းနည်းနည်းလိုနေသေးတာမို့ အမေ့ရွှေထည်လေးတွေ ရောင်းလိုက်ရသည်။ မိစုကတော့ လူယေဆိုတော့ လက်ဖက် လက်စားလိုမှာပေါ့လေ။ ကျော်ထွေးကိုပဲ ကားဝယ်ဖို့ ငွေအပ်ပြီး

အားကိုးရတာပေါ့။

အစက သူ လုံးဝ လက်မခံခဲ့။ ယုံလည်း မယုံကြည်ခဲ့။ ပြီးတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ လန့်ချိပြီး ကြာမြင့်လာသည့်အချိန်မှာတော့ သမီးလေးမျက်နှာကို မြင်တိုင်း ရင်ထဲ နှင့်နေအောင် ခံစားခဲ့ရသည်။

ကားဝယ်ဖို့ ထုတ်ပေးလိုက်သည့်မို့ နားကပ်လေးပဲ ကျန်တော့သည့် အမေအိုကြီးကတော့ မြေးလေးကိုပွဲထားရင်း မျက်ရည်လည်ရှာသည်။

ကားအတွက် ပိုက်ဆံတွေကို ယူပြီး မိစု၊ ကျော်ထွေးနောက်ကို လိုက်သွားပြီဆိုသည့် သတင်းက သတင်းမေးသူတွေလာတိုင်း ရင်ထဲမှာ ခါးသက်လွန်းလှသည်။ ‘ဖဲဝါသနာချင်းတူတဲ့ နှစ်ယောက် ငြိမ့်တာ ကြာလှပြီ’ ဆိုသည့် သတင်းကြားတော့ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားလိုက်မိသည်။

‘ထမင်းစားရအောင်ကိုကို’

ကောင်တာရှေ့ကို လာပြီး ထမင်းစား လာခေါ်နေတာမို့ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ရေလက်စ ငွေအကြွေတွေကို ဆက်ပြီး ရေနေမိသည်။ ငါးနှစ်ကျော်ခန့် ဝေးကွာခဲ့ပြီး ပြန်လာခဲ့သူဆိုတော့ သူဘာမှမခံစားချင်ပါ။

သူ့ကြောင့် ခံစားခဲ့ရသည့်ရှက်ခတ်မှု၊ ဆုံးရှုံးမှုတွေ၊ ရှက်ရွံ့မှုတွေ၊ ‘ပြန်တွေ့ခဲ့ရင်တော့လား’ဆိုပြီး ကြိမ်းဝါးခဲ့ရသည့်ဒေါသတွေ။ ဒီအချိန်မှာ ရင်ဘတ်ထဲမှာ ဘာမှ

မရှိတော့ဘဲ ဟင်းလင်းပြင်တစ်ခုသာ တည်ရှိနေခဲ့သည်ထင်၏။

ပါသွားတာတွေ ကုန်ပြီလား၊ ဘာလိုပြန်လာတာလဲ၊ အပြီးပြန်လာတာလား စသည့် မေးခွန်းတွေ ရင်ထဲမှာ လုံးဝ ရှိမနေခဲ့တော့တာ အသေအချာ။

မိခင်အိုကြီးကတော့ စိပ်ပုတီးလေး တကျောက်ကျောက်စိပ်ရင်း ဘာမှ ဝင်မပြောခဲ့။ အိပ်နေကျ မင်္ဂလာဦးခန်းကို ဖယ်ပေးလိုက်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ခွဲအိပ်ခဲ့သည်။ မိခင်ပြန်လာလို့ ပြုံးပျော်နေတာတဲ့ သမီးလေးရဲ့အပျော်ကို သူဘာနဲ့မှ မမျှော်ဆီးလိုခဲ့ပေ။

‘ကိုကို စုကို မုန်းနေတုန်းပဲလား ဟင်’လို့ မနေညတုန်းကတော့ မျက်ရည်လည်ရွံ့နဲ့ လာမေးနေခဲ့သေးသည်။

‘ငါ့ဘဝမှာ နှင့်ကို မုန်းတာတွေ၊ ချစ်တာတွေ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး မိစု၊ ငါ့ဘဝမှာ ရှိတာ ငါ့သမီးလေးပဲ။ အေးဒါပေမဲ့ သမီးလေးကို အမှီပြုပြီး နှင့်အပေါ်မှာ သံယောဇဉ်ရှိသေးတယ်လို့တော့ မထင်နဲ့နော်။ ငါ ချစ်တာ ငါ့သမီးပဲ။ နှင့် လုံးဝမဟုတ်ဘူး’

အင့်ခနဲ ရှိုက်ပြီး ပြေးထွက်သွားတော့ ဖတ်လက်စဂျာနယ်ကို ဆက်ဖတ်နေလိုက်သည်။ ကျက်ပြီးသား ဒဏ်ရာက အသားမာတောင် တက်နေခဲ့တာကြာလှပေါ့။ ဦးပွင်းသိလျှင်တော့ ပြောပေးဦးမည်။ လူ့ဘဝဆိုတာ ပုံလုံတစ်လှည့်၊ ငါးဖျံတစ်လှည့် ပါလားလို့ပေါ့။

●ချင်း၊ ဓာတုဗေဒ၊

MAUNG NDE

သမီး

မြူးလဲ...အို

ခုလိုဆိုတော့လည်း ဘဝက
 နေပျော်စရာပဲ။ တစ်ခိုခိုတွေးကာ
 ကြည်နူးမြူးပျော်လျက်
 နှုတ်ခမ်းများကတော့
 တငြိမ်ငြိမ် ပြုံးမြဲနေခဲ့လေသည်။
 ဖေဖေက ချိုကို အလျင်လို မဆူတော့၊
 မဆဲတော့။ သူစိတ်နှင့်မတွေ့လျှင်
 ပြုနေကျအတိုင်း ဖြောင်းခနဲမြည်အောင်
 နားရင်းရိုက်တာတွေလည်း မရှိတော့ပေ။
 ထူပူနာကျင်သော ခံစားမှုနှင့်
 ကြယ်တွေလတွေကို မမြင်ရတော့တာတောင်
 အတော် ကြာလှပြီ။
 ဒါပေမဲ့ ဖေဖေတစ်ယောက် ညစဉ်ညတိုင်း
 အရက်တွေ ပိုသောက်လာခဲ့သည်ဟု ထင်သည်။
 ဒါပေမဲ့ ချို ဖေဖေကို မကြောက်ရတော့။
 ဟိုအလျင်တွေကဆို ဖေဖေက မူးလာလျှင်
 အလွန်သွေးဆိုးလှတာ။ ချိုမှာ နေရာ မရှိအောင်
 ကြောက်လွန်းလှသည်။ ညနေမှောင်ရီချိန်ရောက်လျှင်
 ချိုရင်ခုန်နှုန်းတွေ မူမမှန်ချင်တော့။
 ဖေဖေက လမ်းထဲသို့ စ၊ဝင်လာကတည်းက
 သိုင်းကွက်နင်းလာတာ ဖြစ်သည်။
 နှုတ်ကလည်း လျှာလေးအာလေး၊ ဗလုံးဗထွေး

နှင့်အဖေက နေ့ရှိသရွေ့
 လောင်းကစားနဲ့ အရက်ပဲ
 အာရုံကျနေတဲ့ လူလေ
 သားမယားကို အရိုးနာအောင်
 ခါးချိုးပြီး လုပ်ကိုင်
 ကျွေးမွေးချင်တဲ့ကောင်မှ မဟုတ်ဘဲ
 မူးလာရင် ရမ်းကား
 နှိပ်စက်ချင်တာ ရှိသေးတယ်

စကားတွေနှင့် ဆဲရေးတိုင်း ထွာနေပြန်သည်မှာ မကြား ဝံ့နာသာ။ ပြီး...ဟိုလူကို လိုလို၊ သည်လူကိုလိုလို စောင်းချိတ်ရန်စချင်သေးတာ လည်း ဖြစ်သည်။ ဖေဖေမို့ လမ်းထဲဝင်လာပြီဆိုလျှင် တစ်လမ်းလုံးက အချင်းချင်း အချက်ပြကာ တော်ရာ ခပ် ဝေးဝေးမှာ ရှောင်ဖယ်နေကြ တော့ သည်။ ငိုလက် စ ကလေးသည်ပင် အငိုတိတ် ကာ နီးစပ်ရာ ရင်ခွင်ဆီ ပြေး ဝင်ပုန်းတော့ပြီ။ ဖေဖေနီးနား ဝန်းကျင်မှာ ခွေးပင် ဖြတ်မ လျှောက်ရဲ။ ဖေဖေက ရစ်စရာ မရှိလျှင် ကိုယ့်အရိပ်ကိုတောင် ပြန်အပြစ်ရှာတတ်သူလေ။

အိမ်ပေါ်ရောက်လျှင် တော့ ဖေဖေဆိုးမျိုး သည်း ညည်းမှန်သမျှ ရင်စည်းခံရ သူမှာ ချီသာ ဖြစ်တော့သည်။ ဖေဖေအကြိုက် ချီ ဘယ် လောက်ပဲ လိုက်နာ လုပ်ကိုင် ပေးပေမဲ့ ဘယ်တော့မှ စိတ် တိုင်းမကျ။ အပြစ်ဆိုစရာ တွေချည်းသာ။ ရိုက်နှက်ဒဏ် ပေးခံခဲ့ရသည်မှာလည်း အကြိမ် ကြိမ်။

ခုတော့ ဖေဖေက ချီကို တစ်ပြန် အရိပ်ကြည့်ကာ ဂရု တစိုက် ရှိလွန်းလှသည်။ တစ်နေကုန် အပြင်မထွက်ဘဲ ချီအနားမှာသာ စောင့်ကြပ် ပြုစုနေတော့တာ ဖြစ်သည်။ ညနေညီလျှင်တော့ ခဏငယ် ကလေး ဖေဖေ အိမ်ကနေ ပျောက် သွားတတ် သည်။ ဖေဖေ ပြန်လာလျှင် ရစ်ရွှေ ရည်အပြည့် ကြည်လဲ့လဲ့အိတ် ကလေးတစ်လုံးကို လက် တစ်ဖက်က ကိုင်ဆွဲမြဲလျက် တွေ့ရတတ်မြဲ။

လောကမှာ
လင်ဆိုးမယားတွေ
လက်ချိုး
ရေတွက်လို့
မကုန်နိုင်အောင်
ရှိနေတာ
အဘွား
မတွေ့ဘူးလား
အဲဒီမိန်းမတိုင်း
လှေကြီးပေါ်
လှေငယ်
တင်ကြလို့လား
ပြီး...
ဒီလင်ယောက်ျား
ကို
ကြောက်ရွံ့
စွန့်ပစ်ခဲ့မယ်
ဆိုလျှင်တောင်
ရင်မှဖြစ်သော
သမီးအတွက်ရော
မေမေ
ထည့်တွက်
မစဉ်းစားမိခဲ့ဘူး
တဲ့လား

အဘွားက...
‘ကလေးရှေ့မှာ မလုပ် ပါနဲ့။ ခါတိုင်းလိုပဲ နင့်ဟာနင် အပြင်မှာပဲ ထွက်သောက်ပါ’
အဖေက...
‘ကျွန်တော့် သမီးကို စိတ်မချလို့ပါ အဖေရယ်’
မျက် ရည် တွေ ဝဲ ပြီး အသံတန်ခိုက်ခိုက်နှင့် ပြောရှာ သည်။
ဖေဖေစကားကို သိပ် တော့ နားမလည်နိုင်ဘူး။ အခါတိုင်းလည်း ဖေဖေ တစ် ယောက်တည်း ချီကို အဘွား

နှင့် ပစ်ထားပြီး တစ်နေကုန် မိုးလင်းမိုးချုပ် သွားနေကျပဲ မဟုတ်လား။ အိမ်ပြန်လာ တော့လည်း သူ ရစ်ချင်စိတ် ရှိချိန်တွေလောက်သာ ချီကို သတိတရ ရှိတတ်တာ။ ပြော ချင်ရာတွေ တောင်စဉ်ရေမရ ပြောပြီး မူးမူးနှင့် တခေါခေါ ဟောက်ပြီး အိပ်ပျော်သွား တော့တာ။ ခုတော့ ဖေဖေက ချီကို စိတ်မချဘူး ဆိုပြန်ပြီ။
ချီ ဉာဏ်မီသလောက် စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ ဖေဖေ စိတ်မချတာဟာ ချီကို မေမေ လာခေါ်မှာ စိတ်ပူ၍ များလား။ မေမေက ချီကို အတူခေါ်ထားဖို့ ပြောနေတာ ကြာလှပြီ။ အဘွားနှင့် လာ တွေ့သွားပြီးပြီ။ အဘွားက တစ်ဆင့် ဖေဖေလည်း သိနေ လောက်ပြီ။ မေမေက ချီနှင့် တော့ တိုက်ရိုက် လာမတွေ့ ဘူး။ လာတွေ့လည်းပဲ ချီက တော့ မေမေနောက် လိုက် မသွားချင်ပါ။ မေမေမှာ တွယ်တာချစ်ခင်စရာက ချီ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်။ နောက်အိမ်ထောင်က ပါသည့် သားသမီး နှစ်ယောက် ရှိ သည်။ မေမေ ထပ်မွေးထား သည့် ချီမောင်လေးတစ် ယောက်လည်း ရှိသေးသည်။ ချီ မောင်လေးကို ချစ်ခင် တွယ်တာလိုစိတ်ဖြင့် ဟို မောင်နှမ နှစ်ယောက်ကို သည်းခံနိုင်မည်ဆိုလျှင်တောင် မေမေယောက်ျား မျက်နှာကို တော့ မကြည့်ချင်။ ဖေဖေကို အရက်တွေ ပီသောက်စေခဲ့ သည့် လူကြီး။ အို...မေမေ လည်း ဘာထူးလဲ။ သူစိမ်း တစ်ယောက်နှင့် ပူးပေါင်းပြီး ဖေဖေအပေါ် သစ္စာမဲ့ခဲ့တာပဲ။

မုန်းဖို့ ကောင်းလိုက်တာ။
‘နင့်အဖေက နေ့ရီသရွေ့ လောင်းကစားနဲ့ အရက်ပဲ အာရုံကျနေတဲ့ လူလေ။ သား မယားကို အချိုးနာအောင် ခါးချိုးပြီး လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေး ချင်တဲ့ကောင်မှ မဟုတ်ဘဲ မူးလာရင် ရမ်းကား နှိပ်စက် ချင်တာ ရှိသေးတယ်’
ဖေဖေကို မွေးထား သည့် အဘွားကိုယ်တိုင်က မေမေဘက်က ဖြစ်နေသည်။ တကယ်ဆို ကိုယ့်သားဘက် က ဝင်ပါပြီး မေမေကို အပြစ် တင်ပါလား။ အိမ်ကို လာ လျှင် ရန်တွေ့ပြီး နှင်ထုတ်ပါ တော့လား။ အဘွားကိုလည်း စိတ်ကွက်ချင်မိသည်။
‘လောကမှာ လင်ဆိုး မယားတွေ လက်ချိုးရေတွက် လို့ မကုန်နိုင်အောင် ရှိနေတာ အဘွား မတွေ့ဘူးလား။ အဲဒီ မိန်းမတိုင်း လှေကြီးပေါ် လှေ ငယ်တင်ကြလို့လား။ ပြီး... ဒီလင်ယောက်ျားကို ကြောက် ရွံ့ စွန့်ပစ်ခဲ့မယ်ဆိုလျှင်တောင် ရင်မှဖြစ်သော သမီးအတွက် ရော မေမေ ထည့်တွက် မစဉ်းစားမိခဲ့ဘူးတဲ့လား။ မေမေမေတ္တာတရားကို ချီ တော့ မယုံကြည်နိုင်’
‘ဟဲ့...မတွေးကောင်း တဲ့ အတွေးတွေ မတွေးမိပါ စေနဲ့ မြေးရယ်။ အပြစ်အပျက် အားလုံးဟာ ဖြစ်ချိန်တန်လို့ ဖြစ်ခဲ့ကြတာချည်းပဲ။ မြေး လေးရဲ့သာအကြောင်းကပေါ့ ကွယ်’
‘အဲဒီအကြောင်းကကို မေမေ လုပ်ခဲ့တာပဲလေ’
ချီတစ်ယောက် ရှမ်းတွဲ မည်ပြင်ရင်း ဝမ်းနည်းဆုံးနှစ် ကာ စကားမျှ မဆက်နိုင်။

‘မြေးရဲ့မေမေက ဟို
တစ်ဖက်က နောက်အိမ်
ထောင်ကို အပြေအလည် ညှိ
နှိုင်းပြီး သူ့သမီးကို ခဏ
ဆိုင်းဘဲ ခေါ်ယူဖို့ လုပ်ခဲ့ဖူး
တာပါ။ မြေးရဲ့ဖေဖေက
ဘယ်လိုမှ ညှိယူလို့ မရခဲ့ဘူး
လေ။ တရားတပေါင်ရင်ဆိုင်
ပြီး တောင်းယူဖို့အထိ ကြိုး
စားပေမဲ့ သူ့အားနည်းချက်
ကိုလည်း လူရှေ့ ချမပြရဲပြန်
ဘူးပေါ့’

ကိုယ် ကျင့် သီလမှ
အစွန်းအထင်း မကင်းတော့
မေမေ စိတ်လိပ်ပြာ သိမ်ငယ်
နေလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။
ဒါပေမဲ့ ချိုကတော့ စာနာ
နားလည်မှု မပေးနိုင်။

အသည်အချိန်က ချို၊
အသက် ဆယ့်တစ်နှစ်၊
ခြောက်တန်းတက်နေရပြီ။
ဇနီးမောင်နှံ အိမ်ပြန်မကပ်
တတ်သော ဖေဖေက ရုတ်တ
ရက်ကြီး အိမ်ပြန်ရောက်ချ
လာကာ မေမေအား စွပ်စွဲ
ဖျိတ်နှက်ခဲ့လေသည်။

‘မင်း...မင်း... အဲဒီ
ကောင်နဲ့ မပတ်သက်ဖို့ မင်း
ကို ငါ ဘယ်နှခါ ပြောရမ
လဲ...ဟင်၊ ခောက်ကမြင်း
မ’

ဖေဖေဒေါသက အခါ
တိုင်း ရန်ပွဲတွေထက် ပိုကြီး
စား ပြင်းထန်ကာ စကားလုံး
တွေက ပိုမိုရင့်သီးကြမ်းတမ်း
လာသည် ထင်မိ၏။ မေမေက
လည်း ဖေဖေ ရိုက်နှက်ထား
သောဒဏ်ရာဒဏ် ချက်တွေ
ကြားကနေ တစ်ခွန်းမကျန်
နဲ့တုံ့ပြန်၊ ခံပက်နေခဲ့သည်။

‘ရှင်...လူစကားပြော
ခါး ကျွန်မတို့ တစ်မျိုးလုံးမှာ
အိအီအကျင့် မရှိဘူး’

‘ဒါဆို မင်းကျမှ အမျိုး
ဖျက်တာပေါ့။ ကဲ...ကဲ
ဟာ...အမျိုးဖျက်မ’

‘မေမေက ကယ်ပါ။ ယူ
ပါ မအော်ရှာနဲ့။ ဒါပေမဲ့...

‘ကျုပ် မကမြင်းဘူး။
ရှင်က ယောက်ျားဖြစ်ပြီး သူ
များ သားသမီး ယူထားပြီး
ဝ,အောင် မကျွေးနိုင်တော့
ကျုပ်လည်း ထမင်းမငတ်
အောင် ရှာရဖွေရတာပေါ့’

မေမေစကားအရ ဈေး
ရောင်းရင်း အရင်းပြုတ်သွား
၍ အဲလူကြီးဆီမှာ အတိုးနှင့်
ငွေသွားဆွဲခဲ့သည်ဆိုတော့ ချို
က မေမေကို သနားမိခဲ့သေး
တာ ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့
မေမေမှာ အပေါင်ထားစရာ
ပစ္စည်း တစ်စုံတစ်ရာလည်း
ပါမသွားခဲ့ပါဘဲ။

‘အပေါင်ပစ္စည်း မပါ
ရင် သူ့ဆွေမျိုးတောင် မယုံ
တတ်တဲ့ ဟို...ဥစ္စာရူး၊
ခံတွင်းပျက်ကောင်က နင့်ကို
တော့ ယုံသလား’

မေမေစကားအကျွံမှာ
ဖေဖေ ပေါက်ကွဲခဲ့ရပြန်
သည်။ မေမေက...

‘လူကြည့် ယုံတာပေါ့’
...တဲ့။

တစ်နေ့ကုန် တစ်ညကူး
လာချိန်အထိ ဖေဖေစကား
တွေ အပ်ကြောင်းထပ်လာဆဲ။
မေမေကိုယ်ပေါ်မှာ အရှိုးရာ
ချင်း ထပ်ကာ မျက်လုံးတွေ
ဖောင်းရောင် နီရဲလာချိန်အထိ
မျက်ရည်တွေ သွန်ကျမစဲ ရှိ
နေဆဲ။ ချို တစ်ယောက်က
တော့ ထောင့်တစ်ထောင့်မှာ
ကျိတ်ရှိုက်ကာ ကြောက်လန့်
စိတ်နှင့် တသိမ့်သိမ့် တုန်နေခဲ့
ရတာ ဖေဖေရော၊ မေမေပါ
သတိမပြုမိကြသေး။ အဲ

သည်စဉ်က သီးခြားအိမ်ခွဲနေ
ချိန်မှို ချိုအား ဖေးမကူမည့်
အဘွားလည်း အနားမှာ မရှိ
နိုင်သေး။

အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်
တစ်ခုဖြင့် မေမေ အိမ်ပေါ်က
ဆင်းဖို့ပြင်တော့ ချိုက မေမေ
အနားသို့ တိုးကပ်သွားချင်မိခဲ့
သေးသည်။

‘ချို... ပြန်လာခဲ့။
မင်း...ငါ့သမီးကို ခေါ်ရဲ
ခေါ်သွားကြည့်’

‘ကျွန်မသမီးကို မထား
ခဲ့နိုင်ဘူး။ ရှင်ကရော ထမင်း
ဝအောင် ရှာကျွေးနိုင်မှာမှို
လား... အမယ်လေး...

ဖေဖေက လက်ထဲမှ
ထင်းခြမ်းတစ်ချောင်းနှင့်
ဖြောင်းခနဲ လှမ်းပစ်တော့
ချို...မျက်စိစုံမှိတ်ကာ သတိ
ပင် လစ်မတတ် တဆတ်ဆတ်
တုန်နေခဲ့ရသည်။ မေမေ
လည်း ဖေဖေအား အကြောက်
ကြီး ကြောက်ရှာသည်ထင်။
မေမေနောက်ကျောဘက် ဝါး
ထရံဆီမှ ဒိုင်းခနဲ ထိမှန်ကန်
ထွက်လာသော ထင်းချောင်း
ကို အထိတ်တလန့်ရှောင်ရှား
ပြေးလွှားရင်း လမ်းပေါ်
ရောက်သွားသည် ထင်၏။

‘ကျွန်မ သမီးကို ရှင်နဲ့
ထားခဲ့မယ် ထင်လား။ ရ
အောင် ပြန်ခေါ်ပြမယ်။ ချို
ရေ...မေမေ ပြန်လာခေါ်
မယ်။ စောင့်နေနော် သမီး
လေး’

ချို တစ်ယောက်က
တော့ မေမေ စကားသံတွေ
ကို မကြားနိုင်တော့လောက်
အောင် ကစဉ်ကလျား ပြိုကွဲ
တုန်လှုပ်နေခဲ့ကာ အမြင်တွေ
ပြာမှောင်ပြီး သတိကင်း
ပျောက်လုဖြစ်သွားရပြန်တော့

သည်။ အဘွားတစ်ယောက်
အပြေးအလွှား ရောက်လာ
နိုင်ခဲ့လို့သာ။ မဟုတ်လျှင်
နေရာတင် ပွဲချင်းပြီး သေခဲ့ရှာ
မည် ထင်၏။

ချို...အိပ်ရာထက်မှာ
တညှိုးရွေးရွေးနှင့် ဖေဖေသီ
အောင် မေမေကို တိတ်တိတ်
ကလေး မျှော်နေခဲ့တာ မေမေ
သိရဲလား။ တစ်ရက်က နှစ်
ရက်ရှိလည်း မေမေ အရိပ်
ယောင် မမြင်ရသေး။ တစ်လ
ကနေ နှစ်လ ကူးသွားလည်း
ပဲ မေမေ ချိုထံ ရောက်မလာ
နိုင်သေး။

အဘွား ပြောတော့
မေမေက ဟိုလူကြီး အိမ်ကို
တန်းတက် သွားတာဆို ။
ဒါဆို... ဖေဖေစွပ်စွဲချက်
စကားတွေဟာ အမှန်ပေါ့။ ချို
ရှက်လိုက်တာ။

‘ဟိုဘက်မှာလည်း ငွေ
ကြေးပြေလည်တယ်သာ ဆို
ပေမဲ့ အမိမဲ့ သားသမီးတွေက
ဥမမည် စာမမြောက်ကလေး
တွေ မဟုတ်လား။ အမေ အုပ်
ထိန်းမှုလိုအပ်နေတာ။ ညည်း
အမေက နဂိုကတည်းကမှ
အမြင်မတော်ရင် မနေတတ်
တော့ ဟိုဟာဝင်ကူ၊ ဒီဟာ
ဝင်ပါနဲ့မှို ကလေးတွေကအစ
ခင်မင်သံယောဇဉ်တော့ ရှိကြ
မှာပေါ့။ သူတကာထက်
အရေးပေးခံနေရတာ မြင်တော့
ပတ်ဝန်းကျင်က မလိုတမာ
စကားတွေကို ညည်းအဖေ
နားပေါက်အောင် လုပ်ကြတာ
ပါ’

‘ဒါဆို မေမေက ဘာ
လို့ အဲလူကြီးနဲ့ တကယ် ယူ
လိုက်တာလဲ’

‘သူလည်း ဆွေရယ်
မျိုးရယ်လို့ တွယ်ကပ်စရာမှ

မရှိတာဘဲ မြေးရယ်။ ညည်း အမေရဲ့ဗီစကိုကလည်း အရွဲ့ တိုက်တတ်။ ခေါင်းမာတတ် တာ ညည်းလည်း အသိစဲ မဟုတ်လား။ အဲဒီ ဇွတ်တ ရွတ်စိတ်နဲ့ပဲ ညည်းအဖေ နောက် ဆွေပြတ်။ မျိုးပြတ်ခံ ပြီး လိုက်လာခဲ့တာပဲ။

အဘွားက ချိုအား မေမေ အိမ်မှဆင်းစ သူငယ် နှစ်စားလေးလို ထင်ယောင် ယူဆနေသည် ထင်၏။ တကယ်က အရွယ်နှင့် မမျှ အောင် နားလည်လွန်နေတတ် ခဲ့သော ချိုအတွက် အဘွား ပြောသမျှ မျက်စိမှိုက် ယုံ ကြည်ရန် မလွယ်ကူခဲ့ပါ။

‘ညည်းအမေမှာ ညည်း အဖေ ငုတ်တုတ်ဖြစ်နေတော့ လည်း ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ ပြောစရာတော့ ဖြစ်တာပေါ့ အေ။ ဒါပေမဲ့ ညည်းအမေ လိမ္မာရင် အဆင်ပြေမှာပါ။ ညည်းကိုလည်း အချိန်တန် ရင် လာခေါ်မှာပါ’

ချို...မေမေအား မမျှော် ချင်တော့ပါပြီ။ ဖေဖေအား သနားမိသည်နှင့်အမျှ မေမေ ကို မျှော်လင့်အားလျော့ခဲ့ပါ ပြီ။ ချို...လုံးလုံးလျားလျား ဖေဖေဘက်တော်သားစစ်စစ်ပဲ လုပ်ပါတော့မည်။ ချို မရှိ လျှင် ဖေဖေ သေမှာပဲ ထင် ၏။ ဖေဖေ အသက်ရှင်နေ သရွေ့ ဘယ်တော့မှ ချို... ဖေဖေနှင့် မခွဲဘူး။

ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက အမြဲ တမ်း အရက်ချည်း သောက် နေတော့တာ ခက်သည်။ ဖေဖေ အရက်သောက်တိုင်း ချို...စိတ် ညစ် ရသည်။ အလျင်တုန်းကတော့ ချိုအား အပြစ်မရှိ ပြစ်ရှာ၊ ဆူပူတတ်၊

လောကမှာ
ချို...
အကြောက်ဆုံးက
ဖေဖေ...
ချိုအား
စိတ်ဆိုးမှာ
စိတ်ကွက်
ငြိုငြင်မှာကိုပဲ
ဖြစ်သည်
ပြီး...ချို
ဖေဖေကို
သနားလှပါသည်
ဖေဖေသည်
မေမေအား
စိတ်နာ
မပြေသော်လည်း
တစ်ရံမလပ်
သတိရနေ
တတ်သည်ဟု
ချို ထင်ပါသည်

ရိုက်နှက် ကန်ကျောက်တတ် ၍ ကြောက်ရွံ့ စိတ်ညစ်ရတာ ဖြစ်သည်။ ခုတော့ တစ်မျိုး။ မူးလာလျှင် ချိုကို ဖက်ကာ ရိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးနေပြန် တော့သည်။

‘ဖေဖေ စိတ်မပူပါနဲ့။ ချို...မေမေ့နောက် လိုက် မသွားပါဘူး။ ဖေဖေနဲ့ပဲ နေမှာ။ စိတ်ချ’

ချိုလည်း သိတတ်သ လောက်၊ ဉာဏ်မီသလောက် တော့ ဖေဖေကို ဖျောင်းဖျ အားပေးသည်ပင်။ ဒါပေမဲ့ ချို ထိုသို့ပြောမှ ပိုဆိုးတော့ သည် ထင်၏။ ဖေဖေက ချို ကိုယ်ခန္ဓာကလေးကို လက်မှ လွတ်ထွက်သွားမလား ပူပန်

လှသလို ပိုလို့ တင်းကျပ်စွာ ဖျစ်ညစ် ထွေးဖက်ထားတော့ သည်။ ချို...အသက်ရှူမဝ တော့ဘဲ မွန်းကျပ်မောပန်း လာလျှင်တော့ အခေါင်ခြစ် ၍ အော်ဟစ်ပစ်ကာ အားကုန် သုံးပြီး ရုန်းကန်တွန်းထိုးပစ် လိုက်ချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ စိတ်ဆိုးမှာ ကြောက် သည်မို့ ချို မရုန်းကန်ရ။ အသက်အောင့်ကာ မျက်စိ မှိုက်လျက် ငြိမ်သက်နေရပြန် တော့သည်။

လောကမှာ ချို... အကြောက်ဆုံးက ဖေဖေ... ချိုအား စိတ်ဆိုးမှာ၊ စိတ် ကွက်ငြိုငြင်မှာကိုပဲ ဖြစ်သည်။ ပြီး...ချို ဖေဖေကို သနား လှပါသည်။ ဖေဖေသည် မေမေအား စိတ်နာမပြေသော် လည်း တစ်ရံမလပ် သတိရ နေတတ်သည်ဟု ချို ထင်ပါ သည်။ ပြီး အလုပ်မှာ လက် ကြောမတင်းသော ဖေဖေ လက်ထက်မှာ ငတ်တစ်လှည့်၊ ပြတ်တစ်လှည့် ရုန်းကန်ခဲ့သော မေမေသည် တစ်ပါးသူထံမှာ ထိတ်ထိတ်ကြိ မချမ်းသာလှ သည့်တိုင် ထမင်းတစ်ဝမ်းကို သက်ပြင်းမောနှင့် ရောနှော မျိုချရမည့် အခြေအနေမျိုး မဟုတ်တော့တာ ဝမ်းသာ စရာဖြစ်သော်လည်း ဖေဖေ သိက္ခာ၊ မာနကို မြေပေါ်ချ နင်းခံရသလို အထိနာစေသည် ထင်၏။

‘ခင်ဗျား...တရားစွဲ ပစ်လိုက်ဗျာ’

ပတ်ဝန်းကျင် ပြော စကားကို မသိ၊ မကြားသလို မထုံတက်သေး လုပ်ပြနေခဲ့ တာဟာ ဖေဖေ မေမေ အတွက် ငဲ့ညှာစဉ်းစားပေးခဲ့

တာလို့ မေမေ သိနိုင်ခဲ့ရဲ့ လား။ မေမေလူကြီးက ငွေ ကြေးတစ်ထပ်နှင့် ဗန်းပြလာ ကာ ပျားရည်နှင့် ဝမ်းချသလို ပြုမူလာခဲ့တော့ ယောက်ျား တန်ဖိုး မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျ ကာ စေပြကြသမျှ နုခဲရပြန် သည်လည်း အသည်းခိုက် တမျှ နာကျင်ပင်ပန်းရမည်ဆို တာ မေမေ စာနာကြည့်တတ် စေချင်ပါသည်။

မေမေ၏ ဝမ်းမနာ သား သမီးတွေကလည်း သိတတ် လိမ္မာကြသည်တဲ့။ ချိုလည်း ဖေဖေအတွက် သမီးလိမ္မာဖြစ် ရန် ကြိုးစားဆင်ခြင် နေထိုင်ခဲ့ ပါသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်က မေမေ ဝမ်းမနာသားလေး တစ်ယောက် ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူး သုံးဘာသာဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့သည်။ မြို့နယ်မှ ကျင်းပသော ပညာရည်ချွန် ဆုပေးပွဲမှာ မေမေတစ်ယောက် ခုံပဝါ ဘယ်ညာချလျက် ငြိုး မော့ ဂုဏ်ယူနေခဲ့တာ မမြင် သော်လည်း သတင်းတွေ ကြားပါသည်။ ယခုနှစ်မှာ ချိုအလှည့် ဖြစ်သည်။

‘ငါ့သမီး ဆုရလို့က တော့ကွာ ငါ့ကိုယ်တိုင် ဆု ပေးပွဲ လိုက်တက်မှာ’

အဘွားက မဲ့ပြီးစွက် လျက် မျက်စောင်းဝင့်ချီကာ...

‘နင်က မူးရူးပြီး ချဉ် တူးနံ့စော်နေတော့ ငါ့မြေး မျက်နှာငယ်မှာပေါ့’

‘အမေ ကြည့်နေလိုက် ပါ၊ ကျွန်တော် သမီး ဆယ် တန်းအောင်တဲ့နေ့မှာ ကျွန်တော် အရက်ပြတ်စေရမယ်’

အဘွားက မယုံဘူးဘူး သော မျက်နှာဟန်ပန်းကို ရွှံ့ ဖယ်ပစ်ခဲ့သည်။

‘ဖေဖေ၊ ဖေဖေ တကယ် ပြောတာလား’

ဖေဖေက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ဦးခေါင်းကို ဆက်တိုက် ညှိတ်ဆတ်ပြနေတော့တာ။ အဘွား မယုပေမဲ့ ဖေဖေကို ချီ ယုံကြည်သည်။ ကြည့်နေ...။ ချီ... အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပြမည်။ ဖေဖေအား သုရာတွင်းမှ ကယ်တင်နိုင်ရမည်။

ချီ ကြိုးစားခဲ့ပါသည်။ ကြိုးစားသလောက်လည်း အရာထင်ခဲ့ပါသည်။ ယခုနှစ် အောင်စာရင်းမှာ ချီ နာမည်နှင့် ခုံနံပါတ်ကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နိုင်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ ချီ ခုံနံပါတ်နောက်မှာ ဂုဏ်ထူး ငါးဘာသာ။

‘သူ့အဖေ့နဲ့ ဆက်နေ သွားလို့ကတော့ ကလေး ဇွတ်သထက် ညစ်မှာပဲ’

မေမေ၏ နှိမ်ချစော်ကား စကားတွေကိုလည်း ဖေဖေ ကိုယ်စား ချေဖျက်ပစ်နိုင်ခဲ့ပြီ။ မေမေရင်ခွင်နှင့် ကင်းထွတ်ပြီး မြော်မြင်စနစ်ကျသော အုပ်ထိမ်းမှုဖြင့် မနေရသော်လည်း ချီဟာ မေမေ သမီးထက် သာလွန်ကြောင်း ထို ခုတော့ မေမေ သိပြီ မဟုတ်လား...ဟား...ဟား။

ဒါပေမဲ့ တရွေရွေ ကုန်ဆုံးလွန်မြောက်ခဲ့သော စာသင်ရက်တွေအတွင်းမှာတော့ ချီ...အလွန်အင်မတန် စိတ်ညစ်စိတ်ပျက်ခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။ ဖေဖေက ချီကိုသာ ဆင်ခြင်ထိန်းကွပ်မှုမဲ့ ကြိုးစားအားထုတ်နေချင်နေသည်။ ဖေဖေကိုယ်တိုင်ကျတော့ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ မူးယစ်ရမ်းကားမှု မလျော့။

‘ဒီပုံစံအတိုင်းဆိုရင်တော့ ညည်း...ဟိုမိန်းမရဲ့ သားကို ခြေဖျားတောင် မီမှာ မဟုတ်ဘူး ချီ’

ချီအား ထိုတစ်ယောက်နှင့် နှိုင်းယှဉ်နှိမ်ချ၊ စော်ကားခံရတာလောက် အသည်းနှာစရာ ကောင်းလှတာ လောကမှာ မရှိတော့ပြီ ကို ဖေဖေ သိဖို့ကောင်းပါသည်။ ထိုကောင်လေးအတွက် မေမေက ဘာသာရပ်ဆိုင်ရာ ဆရာအားလုံးကို အိမ်အရောက် ပင့်ခေါ်ကာ ကျူရှင်ပေးခဲ့တာရော ဖေဖေ မသိ၍လား။ Study Guide လည်း သီးသန့်ထားပေးခဲ့သေးတာ သတင်းမကြား၍လား။ ချီမှာတော့ ခက်ခဲသော ဘာသာရပ်တချို့အတွက် အချိန်ပိုင်းကျူရှင်ပင် တစ်လပြည့်အောင် တက်ခွင့်မရခဲ့ပေ။ ကျူရှင်လခပေးရန် သတ်မှတ်ရက် နီးလာသောအခါ ထိုကျူရှင်ရှေ့သို့ လမ်းပင် ဖြတ်မလျှောက်ရသောဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ရသည် မဟုတ်လား။

အိုကြီးအိုမဖြစ်သော အဘွားတစ်ယောက်တည်း လုပ်စာကို မှီခိုစားသောက်နေကြရသော ချီတို့ သားအဖမှာ ထမင်းနပ်မှန်နေတာပင် ကံကောင်းလွန်းလှပြီ။ ကျောင်းတက်ခွင့် ရနေသေးတာပင် မဟာအခွင့်အရေးကြီး ဖြစ်တော့သည်။

သို့ပေမဲ့ ကံကြမ္မာသည် ချီအား တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မျက်နှာသာ ပေးခဲ့ပြန်ပါသည်။ တပည့်ကျောင်းသားများအပေါ်နားလည်စွာ စာနာဖေးမတတ်သော ချီတို့ဆရာ

က သူ စီစဉ်သော စာသင်ပိုင်းတစ်ပိုင်းမှာ ချီအား ပါဝင်စေခဲ့သည်။ ငါးယောက်စာ စာသင်ပိုင်းမှာ ချီအတွက် သင်တန်းကြေးတစ်စုကို ကင်းလွတ်ခွင့်ပြုခဲ့သည်။

အမှန်ဆို ချီ...ဆရာထံမှ အကူအညီကို မလိုချင်ခဲ့ပါ။ ဒါပေမဲ့ မေမေထံမှ အထောက်အပံ့ကို ပိုလို့ မလိုချင်။ မေမေက သူ ထောက်ပံ့ရသည်နှင့်တန်အောင် ဖေဖေ၏ အစွမ်းအစွဲပုံများ အကြောင်း အမြစ် ဖော်ဦးမည်။ ပြီး ချီကို သူနှင့်အတူ လာနေဖို့ စည်းရုံးဦးတော့မည်။ မေမေထံမှာ မျက်နှာအောက်ချရမည့် အတူတူတော့ သူစိမ်းတွေကြားမှာပဲ အောက်ကျခဲ့တော့မည်။

‘ညည်း ကြိုးစားနော် သမီး။ ဒီနှစ် ထူးထူးချွန်ချွန် အောင် သွားရင် ညည်း တက္ကသိုလ်တက်ဖို့လည်း စီစဉ်ပေးမယ်။ တကယ် ထူးချွန်တဲ့သူအတွက် ငွေရှိဖို့ မလိုပါဘူး။ ပညာရေးဖောင်ဒေးရှင်းတွေလည်း အများကြီး သိနေတာပဲ မဟုတ်လား။ ကျောင်းစာက လွဲပြီး တခြားကိစ္စတွေ ညည်း ခေါင်းထဲမှာ ဘာမှထည့်ထားစရာ မလိုဘူး’

ချီ ခေါင်းထဲ မှာ ကျောင်းစာတွေလည်း ရှိနေပါသည်။ ပြီး...အခြားသော အကြောင်းအရာများစွာကိုလည်း ချီ မတွေးဘဲ မနေနိုင်ခဲ့ပါ။ ထိုနေ့ရက်တွေအတွင်းမှာ ဖေဖေကုန်းမာရေးလည်း တစစယိုယွင်း၍လာနေသည်။ အစားမမှန်၊ အအိပ်မမှန်ဘဲ အရက်ကိုသာ ချိုးကပ်အောင်

သောက်နေတတ်တာမို့ မျက်နှာကြီးက ဖောရောင်ဖောင်း ကြွနေပြန်လျှင် ချီက ဖေဖေအတွက် စိုးရိမ်ပိုရပြန်သည်။

ဖေဖေကို အရက်ပြတ်စေချင်သည်။ မေမေသားလေးထက် သာလွန်ထူးချွန်ချင်သည်။ ဆရာ၏ ကျေးဇူးဆရာကို သိတတ်တုံ့ပြန်ရန် မှာလည်း စာကြိုးစားရန် တစ်နည်းသာ ရှိတော့တာ မဟုတ်လား။ ပြီး ဆက်လှမ်းရမည့် တက္ကသိုလ် ပညာရေးလမ်းခရီးအတွက်ရော...

ချီ၏ နေ့ရက် အချိန်များစွာတို့သည် စာ...၊ ကျောင်းစာ...၊ ကျောင်းစာပြီးလျှင်လည်း စာပဲ ဖြစ်တော့ပြီ။

ခါတလေ စိတ်ပျက်လက်လျှော့ချင်မိသည်။ သို့ပေမဲ့ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ကြားမှပင် စာအုပ်နှင့် မျက်နှာခွာမရ။ တစ်ခါတစ်ရံ နေ့ည အချိန်ကာလတို့ကို ချီ သတိမရနိုင်။ အစားအသောက်ပင် မမှန်ချင်တော့။ ချီတစ်ယောက် အစာအိမ်နာနှင့် အိပ်ရာထဲ တစ်ပတ်လောက်လဲပြီရပြန်သည်။ ဆရာဝန်က...

‘လူက အရမ်းလည်း ဖျော့နေပြီ။ အားရှိမယ့် အစားအစာလေးတွေ ဂရုတစိုက် ကျွေးပါ။ ရက်နည်းနည်းလောက် အနားယူဖို့လည်း လိုအပ်တယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် စာကိုလည်း နားနားနေနေပဲ လုပ်ပါစေ’

ဟင့်အင်း ဒေါက်တာ။ ကျောင်းစာကို ရပ်ထားဖို့တော့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူက နေရင်းထိုင်ရင်း အလိုလို မော့ခွမ်း နုံးချည့်နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ရင်ထဲတွဲ

တလုပ်လုပ်ခုန်၊ တဆတ်ဆတ် တုန်လျက် မတ်တတ်မှပင် ပစ်လဲကျချင်နေတတ်ပြန်သည်။ ဝိ၍ ဆိုးတာက ဦးခေါင်းတွေ အံ့ခဲကာ ထုရိုက်ခဲထားရသလို တဆတ်ဆတ် ကိုက်ခဲကာကိုင်၍နေတာပဲ ဖြစ်သည်။ စာတွေလည်း တစ်လုံးမှ မှတ်၍ မရတော့ဘူး။

ချိုဦးနောက်က မှတ်ဉာဏ်တွေ ထွက်ပြေးကုန်ပြီလား။ ချို...တုန်လှုပ်ကြွေကွဲလာရကာ တလှိုက်လှိုက် ဝမ်းနည်းဆို့နှစ်လိုလာသည်။ သတိမထားနိုင်ခင်မှာဘဲ ချိုမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ စိမ့်အိုင်လာတော့သည်။ ကိုယ်ငွေ့နွေးနွေးပူရာက ချစ်ချစ်တောက်လာခဲ့တော့ လောကကြီးနှင့် ချို... အဆက်ပြတ်၍ သွားတော့ပြီ။

ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးကျတော့လည်း အရာအားလုံးကို

ချိုတစ်ယောက် အောင်အောင် မြင်မြင်အနိုင်ရခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။ ချိုသည် ပြုံးမောမာန် ဝင့်လျက် မျက်နှာကလေး တချီချီ။ ချိုမျက်စိရှေ့မှာ ပြန်ကျနေသော ကျောင်းစာအုပ်တွေကို တစ်အုပ်ချင်း ကောက်ယူစုစည်းကာ...

‘မေမေသား ကြီးလာရင် သုံးမို့ ယူသွားလိုက်ပါ။ ချိုနုတ်စိတွေက အရမ်း ပြည့်စုံလို့ သူငယ်ချင်းတွေက လာ...လာ တောင်းနေကြတာ။ ချိုက မောင်လေးမို့ဆို ပြီး တမင်မပေးလိုက်ပဲ ချန်ထားတာ’

မေမေက တရှုပ်ရှုပ် ငိုနေပြန်ရော။ သူ့သားထက် ပိုသာသွားလို့ မနာလို ဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား။ ဖေဖေကလည်း နေ့ဆက်ညဆက် မူးလို့ချည်း နေပြန်တာပဲ။ ဖေဖေ ပြောတော့ ချို ဆယ်တန်း

အောင်ရင် အရက်မသောက်တော့ဘူးဆို။ ဖေဖေလည်း ကတိမတည်ဘူး။ အဘွားကလည်း မြေးရယ်...၊ မြေးရယ်ဆိုပြီး တဖွဖွရေရွတ်ရင်း မျက်ရည်တွေ ကျနေလိုက်တာ။ ချို တက္ကသိုလ်သွားလျှင် ခွဲရတော့မှာသိ၍ အစောကြီး ကြိုတင်ပူဆွေးနေသည်လား။ အဘွားကတော့ စံပဲ။

အိမ်ရှေ့ဆီမှာ ဖြတ်လျှောက်သွားကြသည့် အဖြူအစိမ်းတစ်အုပ်က ချိုတို့ စာသင်ဝိုင်းက သူငယ်ချင်းမတွေ မဟုတ်လား။ ချိုကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်နေလို့ လက်တစ်ဖက် မြှောက်ပြလိုက်ရသည်။ တစ်ယောက်က စာရွက်ဖြူဖြူတစ်ရွက်ကို ပြန်မြှောက်ပြကာ...

‘ငါတို့ ဒီနေ့ မြန်မာစာစ၊ ဖြေရတယ်။ ဖြေနိုင်တယ်’ ရိုက်မစစ်ရဘဲ အော်

ပြောနေသေးတယ်။ စကြွေးမ...။ ငါက အောင်ပြီးသားချို ခုလို အေးဆေးဖြစ်နေတာ နှင် မမြင်ဘူးလား။

ချိုကို လည်ပြန် လှည့်တကြည့်ကြည့်နှင့် စကားတွေ တွတ်ထိုးနေကြပြန်ရင်း တစ်ယောက်က နားထင်ကို လက်ညှိုးကလေးနှင့်ထောက်၊ လက်ဝါးကလေး ခါပြနေပြန်တော့ ကျန်သည့်သူ အားလုံးက ဝါးခနဲ ရယ်လိုက်ပြန်သည်။ ဟွန်း...ရယ်စရာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့။ အရူးမတွေ။

မျက်စောင်းကလေး ယောင် ယောင် ဝင့် ကာ မျက်နှာလွဲလိုက်မိလျှင်တော့ ချိုကိုယ်တိုင်လည်း ပန်းနုသွေး နှုတ်ခမ်းဖျားမှာ အပြုံးစလေးတွေ တလဲလဲ ဝေလို့ပေ။ ။

သတိုး

သင့်ရင်သွေးနာမည်ပေးမယ်ဆိုလျှင် “မုလပထမ”

ကွန်ပျူဗေဒသုရမ္မာ

အပ်နှံမှ စိတ်ချရမယ်။ ပုန်းတစ်ချက်သာ ဆက်လိုက်ပါ။

- သင့်ရင်သွေးအတွက် ပညာထူးချွန်ထက်မြက်ပြီး ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကံကောင်းတိုးတက်အောင်မြင်စေမည့် နာမည်လှလှ ရွေးချယ်စရာများစွာနှင့် ဟောစာတမ်း၊ နာမည်ပေးလမ်းညွှန်၊ တြိစက္ကဇာတာများကို ကွန်ပျူတာနှင့်ရွေးချယ်ပေးပြီး အိမ်အရောက်ဝန်ဆောင်မှုဖြင့် ပို့ပေးနေပါသည်။
- မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံးမှ မိဘပေါင်းများစွာယုံကြည်စိတ်ချအားထားသလို သင်လည်းယုံကြည်စိတ်ချနိုင်ပါသည်။ (နယ်သို့ V.P.L စနစ်ဖြင့် စာတိုက်မှပို့ပေးသည်)
- ၁၉၉၈ ခုနှစ်မှစတင်တည်ထောင်ခဲ့ပြီး ယနေ့တိုင် အောင်မြင်လျက်ရှိပါသည်။

ဒေါက်တာတင်မိုးလိမိုးလိ (နာမက္ခရာ ကျမ်းပြုပညာရှင်) ကိုယ်တိုင် နာမည်ပေးသည်။
 (နာမည်ပေးရပိုင်ငန်းဆင်တူရိုးများနှင့်မကြာခဏမှားယွင်းတတ်ပါ၍မိဘများသတိပြုကြပါ)

အမှတ်-၄၆၊ အခန်း(၆)၊ နံ့သာလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 ဖုန်း- ၀၁-၂၀၆၆၅၊ ၀၉-၇၃၁၇၇၇၃၁၊ ၀၉-၅၁၇၄၂၂၆
 Website: www.baydathukhuma.com

တန်ဖိုး-၃၀၀၀ကျပ်

တန်ဖိုး-၄၀၀၀ကျပ်

တန်ဖိုး-၅၀၀၀ကျပ်

တန်ဖိုး-၆၀၀၀ကျပ်

ထုတ်လုပ်ဖြန့်ချိရေး
အလင်းသစ်စာပေတိုက်

မှတ် ၁၇/၁၉၊ အသန်း ၆၀၁၊ ၅၂ လမ်း၊ မဟာဝိဇ္ဇာလမ်းနှင့် ကုန်သည်လမ်းကြား၊ ဗိုလ်တပ်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း- ၀၉ ၈၇ ၀၃၈၄၈၊ ၀၉ ၅၄ ၀၀၃၀၂

စာရေးသူ ရေးခဲ့သည့် ကုန်းဘောင်အလွန်(ပထမအုပ်)၊ (ဒုတိယအုပ်)နှင့်
 မောက်ဆုံးကုန်းဘောင် စာအုပ် သုံးအုပ်သည် စာရေးသူ၏ မဟာဝိဇ္ဇာကျွမ်းအတွက်
 သုတေသနပြုသော ပါတော်မူပြီးနောက် ကုန်းဘောင်မင်းဆက်၏ ကံကြမ္မာ
 အကြောင်းမှ ပေါ်ပေါက်လာသော စာအုပ်များ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့ သုတေသန
 ပြုနေစဉ် မန္တလေးမှ ဆရာကြီး ဒေါက်တာ သန်းထွန်း၏ ဆက်သွယ်ပေးမှုဖြင့်
 ပညာရှင် ဦးသောင်း(ရှေ့ဦး)နှင့် သိကျွမ်းပတ်သက်ခဲ့ရပါသည်။
 ဦးသောင်း(ရှေ့ဦး)က စာရေးသူအား ရှေ့နေမှန်းသိ သွားသောအခါ-
 ‘ခင်ဗျားက ရှေ့နေဆိုတော့ ကုန်းဘောင်ခေတ်က ထူးဆန်းတဲ့မူခင်းနှစ်မျိုးကို
 ခင်ဗျားကို ပြမယ်၊ စိတ်ဝင်စားရင် ရေးကူးသွားပေတော့’ ဟု ပြောကာ
 သူရေးမှတ်ထားသည့် မူခင်းနှစ်ရပ်ကို ပေးပါသည်။

မောင်သန်းဆွေ(ထားဝယ်)

ကုန်းဘောင်ခေတ်မှ ထူးဆန်းသော မူခင်းနှစ်ရပ်

ထူးခြားသည်မှာ အမှုများကို ကဗျာ၊ လင်္ကာဖြင့်လည်းကောင်း၊ လင်္ကာ၊ စကားပြေ
 နှစ်ထွေရောစပ်၍လည်းကောင်း ရေးသားမှတ်တမ်းတင်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။
 လင်္ကာစကားပြေ နာမည်များ ထည့်သွင်းစီကုံးထားသောကြောင့် ဖတ်ရသည်မှာ ပို၍
 စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလှသည်။ ထိုမူခင်းနှစ်ရပ်သည် လူမှုရေးတွင် ထူးဆန်း၊
 ထူးခြားသည့် မူခင်းများဖြစ်သောကြောင့် ဖော်ပြလိုပါသည်။ ပထမမူခင်းမှာ
 ပဒံမင်း(ဘိုးတော်ဘုရား)လက်ထက် ၁၁၅၂ ခု၊ နယုန်လဆန်း ၅ ရက်တွင်
 ဆုံးဖြတ်သည့် ခုံမင်းသီရိကျော်စွာ ကောက်ချက်မှ ထုတ်နုတ်ထားခြင်းဖြစ်သည်
 (ထိုခေတ်က ခုံမင်းဆိုသူမှာ ခုံသမာဓိမင်း၊ တရားသူကြီးကို ဆိုလိုသည်။)။
 အမရပူရမြို့တော်တွင် ဖြစ်ပွားသော မိန်းမတစ်ယောက်တည်းအား
 ယောက်ျားငါးယောက်က ဘဝကြင်ဖော်အဖြစ် ပိုင်ဆိုင်လိုကြောင်း
 တောင်းဆိုကြသည့်အမှု ဖြစ်ပါသည်။
 တရားလို မိန်းမက လျှောက်ထားသည်မှာ-
 ရွှေနန်းတော်ရှေ့...၊ မင်းလမ်းမတန်း အိမ်နေ၊ မိမင်းကံက ကျွန်တော်မသည်၊
 ရာသန့်စင်စွာ၊ ကိုယ်နှုတ်နှလုံး၊ စောင့်သုံးရှိနေရာ၊ အခါခါအကြိမ်ကြိမ်၊
 အိမ်ဘုံခန်းသို့၊ ပန်စာရေး သူရဗလ၊ ပထမ ဖြောင့်ဖြောင့်ဆိုလျှင်...၊
 ကြည်ညိုချစ်ခင်၊ နားဝင်ကြည်နူး၊ ပန်းဦးရွက်တင်...၊
 ကျွမ်းကျင်ယဉ်ပါးကြသည်။ ထိုနေ့- ဒုတိယ ခုံအုပ် မိုးချုပ်နေဝင်...၊
 အိမ်တွင်ခံယမ်း၊ ကြောင်းလမ်းခွင့်ပန်လျှင်၊ တဦးကိုတဦး၊ အထူးမဆို၊

ပဒေသရာဇ် မင်းမှုထမ်းများသည် ခိုးမမြင်လေမမြင် ဘဝင်မြင့်ကြ၍
သူတို့လိုလျှင် ဘာမဆို ပြီးနိုင်သည်ဟု ထင်မှတ်သူများဖြစ်ကြကြောင်း
ရွှေမြို့တော်အတွင်းမှာပင် ဤမျှရမ်းကားကြသည်ကို တွေ့ရကြောင်း
ထိုခေတ်၏ အခြေအနေ၊ ရွှေမြို့တော်အတွင်း အဖြစ်အပျက်၊
မင်းမှုထမ်းများ သဘာဝနှင့် နုံသမာဓိမင်းတို့၏ တရားမျှတမှုများကို
ဖော်လွင်စေကြောင်းတို့ကို
ပြောပြခဲ့ပါသည်

အလိုဆန္ဒ၊ ကာမ သံသက၊ စပ်ယှက်
 မွေ့လျော်ကြသည်။ အရှည်မကြာ၊
 ထိုနောက် တတိယ၊ ပျံ့ချီဝေသော်...၊
 နေဝင်ကျော်ပြီး၊ ၄-ချက်တီးအချိန်တွင်၊
 သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ပြကတော့ မူလနှင့်၊
 ခေတ္တတည်းနေ၊ မိတ်ဆွေဖွဲ့လို၊ ချီသာ
 စကား၊ ဆန်းပြားသောအကြံနှင့် အဖန်
 ဖန်လာရောက်လျှင်၊ ယုံမှားသင်္ကာ မရှိ၊
 ပကတိမှတ်ထင်၍ အိမ်တွင်ခေတ္တ တည
 တည်းနေပါစေသည်ကို၊ ညသန်းကောင်
 ကျော်၊ အိပ်ပျော်သည့်အခိုက်၊ ဖက်ပိုက်
 ထွေးလုံး၍၊ ဝန်စာရေး သူရဗလ
 အယောင်၊ ချုံစောင်ကို ဖွင့်လှစ်၍၊ စုပ်
 နှစ်ရာတွင်၊ ငယ်လင်ရုံးစာရေးဟု၊ အတွေး
 ယွင်းချော်သောကြောင့်၊ မွေ့လျော်ကာမ
 ဂုဏ်ကို၊ အာရုံခံပြီးမှ၊ ဝိသိတဝိသေ
 ပျံ့ချီဝေသော်၊ မတော်မရှာ၊ တရားလွန်
 ကြူး၍ ရွှင်မြူးယဉ်ပါးသည်ကို သိရပါ
 သည်၊ ဘတ္တာစိုး နန္ဒကျော်ထင်၊ လက်
 ရွှေတောင် နှစ်ဦးမှာလည်း...၊ မှောင်
 မိုက်သည်ကိုမရွေး၊ ချမ်းအေးသည်ကို
 မယူ၊ အပူကိုမရှောင် နောင်ကိုထပ်
 လောင်း ကောင်းပါစေမည်၊ လူရေးလူစ
 နှင့် သုံးညလေးရက်၊ နံနက်တသွယ်၊
 နေ့လည်ကို တခြား၊ ညကားဝဝ၊
 တယောက်ထွက် တယောက်ဝင်၊ ချစ်
 ဓင်သည့်အာရုံနှင့် ခေါင်းမီးချီလာ
 ရောက်ရုံမျှ၊ ကာမမေထုံ၊ မစုံမဆန်၊
 ငြင်းဆန်လွတ်ကင်း၊ သန့်ရှင်းနေသည်
 ကို ပထမ သူရဗလ၊ ဒုတိယ နံငီအုပ်၊
 တတိယ ပျံ့ချီဝေသော်၊ စတုတ္ထ နန္ဒ
 ကျော်ထင်၊ ပဉ္စမ လက်ရွှေတောင် ကို
 ငါးဦးသည် ကျွန်တော်မကို၊ ပိုင်လိုဆိုင်
 လိုသည်ဟု၊ လူမှုပရိယာယ်နှင့် အသွယ်
 သွယ်အဝဝ၊ မအိပ်မနေရ ရှိင်းပြသော
 မူလနှင့် လာရောက်လှုပ်ရှား၍၊ မသွား
 သာ၊ မလာသာ၊ လိပ်ပြာမလုံ တွေ့ကြုံ
 ခဲ့ရသည်။

ဟု ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ
 လျှောက်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။
 မေးစစ်ရန်ရှိသမျှ ငါးဦးကို စစ်မေး
 သောအခါ မိမင်းကို လျှောက်ထားသည့်
 အတိုင်း တသွေမတိမ်း ပြောချက်ပေး

ကြသည်။ ထို့ကြောင့် တရားသူကြီး
 ခုံမင်းက အောက်ပါအတိုင်း ဆုံးဖြတ်
 ချက်ချသည်။

၁။ အသင်္ဃီပ၊ သင်္ဃီပတရား
 နှစ်ပါးတို့တွင် သင်္ဃီပအားဖြင့်
 မိမင်းကို၊ ကာမစောတ္တပုကို၊
 နံလှံစံစားသသူ၊ ပုရိသ
 ယောကျ်ားတို့သည်
 တယောက်တယောက်ကို၊
 ငါးဦးယောကျ်ားတို့က မယား
 ပြုကောင်းစေဟု၊ ဆင့်လောင်း
 ၍ မဆိုသာ၊ မိမင်းကိုက
 မနှစ်မြို့က၊ ချစ်ကြိုက်ရာ ရွေး
 ကောက်၍ လင်မြှောက်စေရ
 မည်၊ မိမင်းကိုမှာ...သူဆိုလာ
 လျှင် အားနာတတ်၍ ကာမ
 စည်းစိမ်ကို၊ ညီမိသက်စွာခံသ
 သူ ဖြစ်သည်။ အကျအကုန်
 မရှိ ပကတိလွတ်ကင်းစေ။

၂။ မင်းစေ၊ ရေးစာ၊ တရားကွမ်း
 ဘိုး၊ ပေးရိုးထုံးစံ ကျနရန်
 ရှိသမျှကို ဒုတိယ နံငီအုပ်၊
 တတိယ ပျံ့ချီဝေသော် ကို
 သည်၊ အရာအထူးနှင့် အမြီး
 အကျွေးကို၊ ခံရသသူဖြစ်
 လျှက်၊ အတိတ်အနာဂတ်ကို
 မမျှော်မမြင်၊ မဆင်မကျင်၊
 အရွတ်အထွေးကို၊ မမေး
 မမြန်း၊ ကိလေသာ ဆောင်
 သွေး၍၊ နောင်ရေးကိုမမြင်၊
 ထွက်ဝင်သွားလာကြသည်။
 ကျနရန်မှန်သမျှကို တဝတည်း
 ခံစေ။

၃။ အောင်ငွေလက်ဖက်မှာ
 အထက်ဝန်စာရေး သူရဗလ၊
 ပထမ မမင်းကိုကို မေထုံ
 ရွှင်လန်း၊ ပန်းဦးယုတ်တင်၊
 ကျွမ်းကျင်ယဉ်ပါးရသည့်
 ကျေးဇူးအထူးသဖြင့် ရှိလေ
 သည်၊ ကြည်ကြည်လင်လင်
 ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း၊ ပေးကမ်း
 ဆက်သစေ။

ဟု ဖြစ်သည်။ ဖော်ပြပါအတိုင်း

ငါးဖြာသော ပဋိညာဉ်ကို အစဉ်စွဲသုံး၍၊
 တံခိုးသုံးမည်၊ လေးမည်ကတိ၊ မညီ
 မကွက်၊ မျက်နှာကြီးငယ်၊ အရွယ်မရွေး၊
 စစ်ဆေးပုံပြင်...၊ စီရင်ဆုံးဖြတ်သည့်
 ကာလ၊ ကောက်တမ်းဝင် တစ်စုတို့၊
 တစ်ဦးကို တစ်ဦး၊ အထူးမဆို၊ နုပို
 သာယာ၊ နှစ်မျက်နှာညီ...၊ ရွှေဖိလက်
 ဖက်ကို၊ လှမ်းသိမ်း၍၊ တဖြည်းဖြည်း
 ဖြတ်သည့်ကာလ၊ အမှုသည် ခြောက်ဦး
 မှာ၊ အထူးရှေ့နေပါ သီရိကျော်စွာ
 ကောက်ချက်ဟု ပါရှိသည်။

ထိုနောက် တင်ပြလိုသည့် မှုခင်း
 မှာ မန္တလေး ရတနာပုံခေတ် နန်းတွင်း
 သူ အပျိုတော်တစ်ဦးအား အဆောင်
 တော်မြဲ တစ်ယောက်က လက်သရမ်းမှု၊
 နှာခေါင်းသရမ်းမှုပင် ဖြစ်သည်။ နန်း
 တွင်း အပျိုတော်များ ဝတ်စားဆင်ယင်
 ပုံ၊ သွားပုံလာပုံနှင့် နန်းတွင်းသားတို့
 သဘာဝကို ရသမြောက်ရေးဖွဲ့ မှတ်
 တမ်းတင်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။
 ပထမအနေဖြင့် နန်းတွင်းသူ မိစ္ဆာအိမ်
 ၏လျှောက်ထားချက်ကို ဖော်ပြပါမည်။

ဘုရားကျွန်တော်မ၊ မိစ္ဆာအိမ်၊
 အကြိမ်ကြိမ်ဝပ်တွား၍၊ အသမားခံ
 လျှောက်ပုံပါသည်။ အရှင်ဘုရား၊
 မင်္ဂလာစည်ကြီး ၄ ချက်တီး
 ကျော်၊ နှစ်မောင်းခန့်အပေါ်တွင်၊
 မြို့ခံရွယ်တော်အများနှင့် ဝတ်စား
 ပြုပြင်၊ စိန်တင်လက်ကောက်၊
 ချူးပျော့အကြီး၊ နာရီလည်ဆွဲ၊
 ပုလဲမျိုးမှန်၊ မူးပြည်တန် ဒွာဒရာ၊
 ပိုးနွှဲ ရတနာ၊ ဆန်းမျိုးစုံ ရွှေပဝါ
 ကို ရင်ပေါ်မှာလှိုင်းချီ၍၊ ကိန္နရီ
 ပမာ...၊ နာမမြူလက်မှာ၊ လှ
 မြတ်စွာထိပ်တင်၊ ဆင်တော်ရန်
 ရွှေပန်းကို၊ ကုမ္ဘာရှိ ရွှေသန်းတို့
 ယူလှမ်း၍ လာရာ၊ သစ်တပ်တော်
 လက်ျာ မင်္ဂလာဈေးအနီး၊ နန်း
 တော်ကြီးဆောင်တော်မြို့၊ လက်စွဲ
 တော် မောင်ရွှေကျွက်သည် ပျက်
 သလို ပြယ်သလို၊ တကယ်လို
 အဟန်နှင့် ရွှေနန်းရံလက်စွဲမို့၊
 သူနှုတ်က ရံသနှင့်၊ ပုလဲပွင့်

ရွှေပုဝါကို၊ ကွမ်းယာနှင့် ပစ်ပြီး လျှင်၊
သူချစ်တဲ့ ရိုးစားလို့၊ အပါး
သို့ချဉ်းကပ်၍၊ နဝရတ်ချိုးအုံး၊
ကံဆင့်တဲ့ ရွှေလည်ကို၊ မပြီအောင်
သူဖက်၍၊ ညံသက်သည့်ပါးပြင်၊
ကြေလိုကြေ ဆိုပြီးလျှင်၊ ရင်စည်း
ကိုသူဖြေ မပြေခင်ကျွန်မက ရှန်း
ဖော်သော်လည်း မလွှတ်ရ၊
ရွှေပုဝါမိတ်စကို၊ သူ ရအောင်ဖြေ
ပြီးလျှင်၊ အိပ်ပွဲမပုံ လှကြေးမုံကို၊
အာရုံမပြတ် ကြေပြတ်လှလှ၊
ဆွဲငင်မှုနှင့်၊ သူပြုသည့် ပြစ်ဒဏ်
ကို ခံနေရပါသည်။ အတည်တည်
စကား လျှောက်ထားသည့် အရပ်
ရပ်၊ ဓမ္မသတ်အရကို၊ နမာန
ဉာဏ်ဆင်၍ စီရင်တော်မူပါ
ဘုရား...။

ဤသို့ လျှောက်ထားလိုက်သော
အခါ အဆောင်တော်မြို့ လက်စွဲတော်
ငရွေကျွက် ကလည်း မှန်သည့်အတိုင်း
မကွယ်မဝက် ဟာသနော၍ ပြောဆို
ချေပသည်မှာ-

ဘုရား ကျွန်တော်ငရွေကျွက်
လက်ယက်၊ ဝတ်ကျိုးရှိခိုး အစီ
အရင်တော်ခံပါသည်။ ထူးလည်း
အလျှောက်၊ နေ့နယ်တောက်သည့်
ဘုန်းတောက်သည့် အရှင်ထံဝယ်၊
ဗိုလှံခံအမှုထမ်း၊ မှန်းနန်းတော်
သေနတ်အလှည့်၊ ပတ်အိပ်ဖန်ကျ၊
ချိန်နာရီ ဗဟိုသောကြောင့်၊
နန်းတော်မှ ထွက်ခဲ့လာ၊ လူတရာ
ကိုးဆယ်များနှင့်၊ ကြက်စကား သူ
ထက်ငါပြောကြ၍ လာရာ၊ ထို
အခါမရွှေအိမ်၊ သူထမိန် လွန်းချိပ်
ကို ကာမမာန် ယှိမိတ်အောင်၊ စိတ်
ရှိတိုင်းဒေါင်တိုက်၍၊ မြကေ
ဆံသွယ်ရှိကံခါလိုက်သည့် အချက်
မှာ၊ ကြက်လည်ဆံပမာရင်သိမ်း
လည်း ဗလာပြုလိုက်တဲ့ မူရာမှာ
ကိန္နရာကသလို အဆန်းက ပိုသ
နှင့်၊ အိမ်မင်းကြီးရှင်၊ သည်ဖန်ပင်
ကို ပန်ချင်လျှင် ဆင်တော်မူပါရော
လို့၊ အသောလည်းတော် ဘုရား။

ကျွန်တော် မင်းယောက်ျားလည်း
ငါးရာသုံးရပ် ကိလေသာ လှိုင်း
ခတ်၍ ဆယ့်တရပ်၊ ဘုံဆောင်မှာ
မာန်ယစ်သော ဆင်ပြောင်ကို ချွန်း
ဖွင့်၍ ထောင်သော်လည်းမရ၊ မဂ်
လောဘဗလဝန် အဝိဇ္ဇာရဲ့ တံခွန်၊
မရအာသဝကြောင့်၊ မီးစနှင့်
ရန်ဆိုးမှုကို ရုတ်ကန့်လိုသည်နှင့်
မို့၊ လှသည့် ရွှေရင်ကို စောဘဝင်
ကျ တည့်အောင် ဘုရားကျွန်တော်
ငရွေကျက်လည်း အရှက်မင့် ဆင်း
နွဲ့နွဲ့ကို ဘယ်လှည့်ညာပြောင်း
အငန်းမဝ၊ စာရေးဒါန်းအလှူမှာ၊
ပန်သကူရသည့်နယ်၊ နုလှသည့်
ရွှေရင်ကို ယဉ်လိုပိုင်ရွယ်မှန်း၍၊
စမ်းသပ်မိပေသည် အတည်တည်
စကားလျှောက်ထားသည့် အချက်
အနမာနဉာဏ်စွက်၍၊ စီရင်ချက်
ချတော်မူပါ ဘုရား။

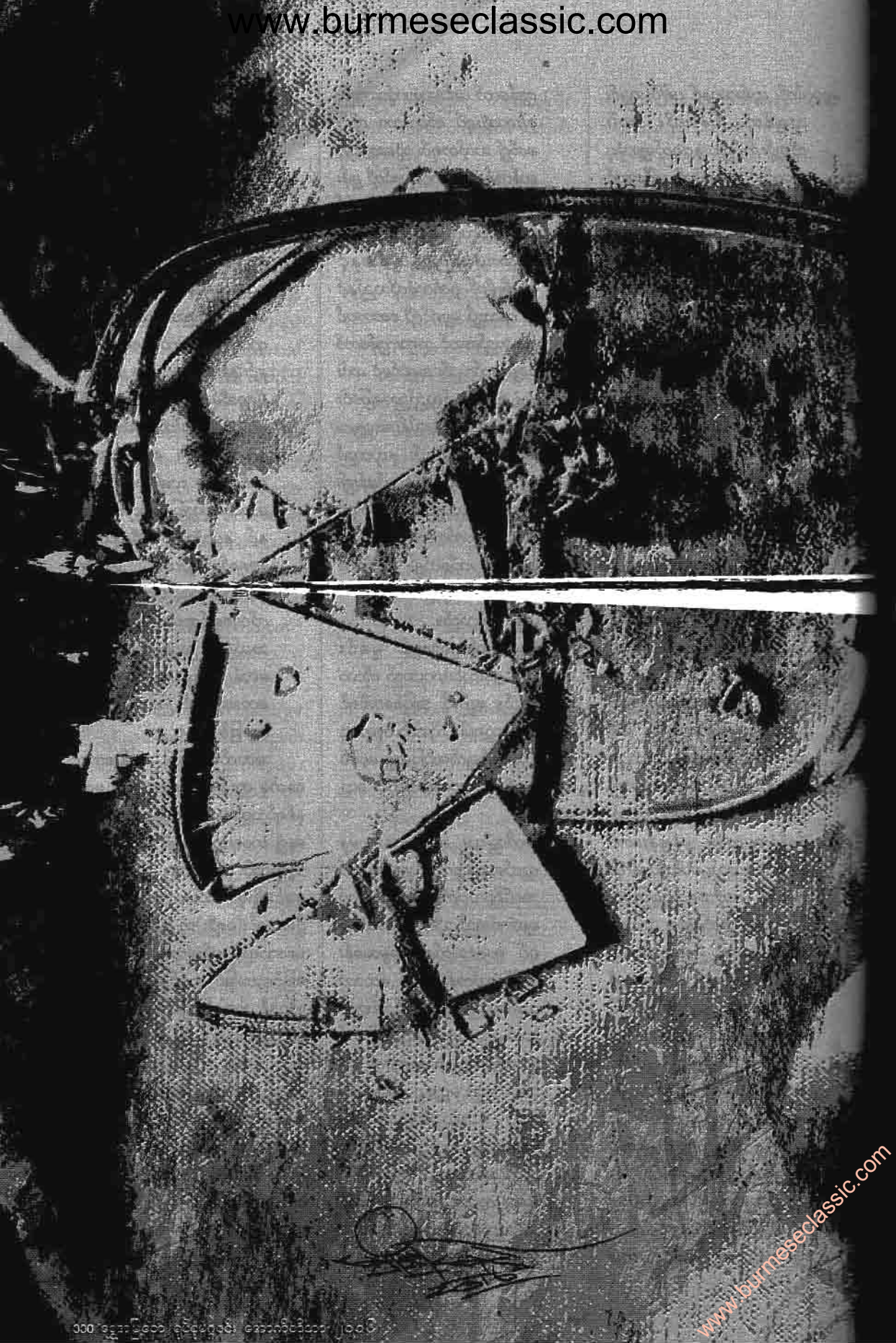
ဟူ၍ ဖြစ်သည်။
စီရင်ချက်ချရာတွင် မူခင်း
အကြောင်း ရှင်းလင်းထားသည် ကိုသာ
တွေ့ရသည်။ မည်သို့ အပြစ်ပေးစီရင်
ကြောင်း မတွေ့ရပါ။ သို့သော် တရားသူ
ကြီး၏ ထင်မြင်ချက်ဖော်ပြရာ၌ စေ့စပ်
သေချာလှပုံကို အောက်ပါအတိုင်း တွေ့
ရ၏။

အတိဂမ္ဘီယ၊ ဓမ္မဝိလာသ၊ မန
ထွက်မနောထွက်၊ ရွှေမျဉ်းထွက်
အရပ်နိစ္ဆယပကိတ္တက၊ ရာဇဒဏ်
ဓမ္မဒဏ်အညီ သိမ်းရှုံးဖြတ်တုံး ငြ
ရပ် ရာဇာသတ်နှင့် ဓမ္မအခန်း
အမိန့်တော်တန်းများကို ထောက်
လှမ်းဆင်ခြင်၍ စီရင်ဉာဏ်ရှာ
သော် မဂ်လာရုံ၊ နန်းဘုံသို့ ဆင်
ကော်ရန် ဖန်းနဆန်းဆန်းကို ရွှေ
သန်းကလျာ မုတ္တနုပ္ပ၊ ဖိုးမျှပြည့်
တန်၊ မဟလ္လတာနုပမာသို့၊
ကိန္နရာမြူကာလှည့်ကာ၊ ကြူ
သလို၊ စိတ်ကျနှင့် သူထက်ငါ၊
အဆန်းတကာ ထိပ်ကွမ်းကြာကို
ဆ-သည်မှာ သရသည်ဟု နုလှ
သည့် ရင်စီးကို ခုတင်ခုံဖော်လို

ဖော်၊ တောင်နန်းဘုရား အပျိုတော်
ပေါ်လာလျှင်ပိတ်မည်ပ၊ လွန်း
တက်ချိတ်ရွှေ ထမီကို စွန်တောင်
ချည်းစွဲကိုင်၍ ပြိုင်ရင်ပြိုင် တိုးချစ်
စေတနာ လွန်ပြီး၍ စိတ်ကြွနှင့်
လာရာ၊ မဂ်လာ သစ်တပ် ဈေး
ကြီးရပ် ပြဋ္ဌာန်းမင်းလမ်း တာဆုံ
ဝယ်၊နေမှုန်အက်စ၊ လင်းရောင်ခ
ဗဟိုရံတော်၊ တမောင်းခန့် အပေါ်
တွင် လက်စွဲတော် မောင်ရွှေကျွက်
နှင့်၊ နန်းတက်ရွှင်ပျော်၊ အပျိုတော်
မိရွှေအိမ်ကို စေတနာလွန်ကဲ၍
ပုလဲပွင့် ရွှေပုဝါကို၊ ကွမ်းရာနှင့်ပစ်
သောကြောင့်၊ ဒေါင်းဥခန့်မျှ၊
ကင်းစပွင့်၊ လှကြေးမုံကို အာရုံ
မသတ်၊ ကြေပြတ်လှလှ၊ ဆွဲငင်မှု
နှင့် နုပုလဲသီ၊ စိန်စီလည်ကပ်၊
နဝရတ်ကိုးသွယ်...၊ မွန်းချယ်
ဆင်ရာ၊ ရွှေပုဝါကို ဖက်ခါအလိုက်
ကိုက်စချင့်ဘွယ်၊ ပါးနုနယ်ကို၊
ဘယ်ပြန် ညာပြောင်း အငမ်း
မတန်၊ နမ်းရွံ့ဟန်များကို စီရင်
စကားကြောင့် ကြားသိရပြီ...။
ဟု ဖြစ်သည်။

အထက်ဖော်ပြပါ ကုန်းဘောင်
ခေတ်မှ ထူးဆန်းသော လူမှုရေး မူခင်း
နှစ်ရပ်သည် ပဒေသရာဇ်ခေတ်တွင် ဖြစ်
နေ၍ စာရေးသူအနေဖြင့် အံ့ဩရသည်။
သို့ရာတွင် ထိုခေတ်က ထိုကဲ့သို့သော
မူခင်းမျိုးမှာ ဆန်းလှသည်မဟုတ်ဟု
ဦးသောင်း(ရေဦး)က ပြောပြပါသည်။
ပဒေသရာဇ် မင်းမှုထမ်းများသည် မိုး
မမြင်လေမမြင် ဘဝင်မြင်ကြ၍ သူတို့
လိုလျှင် ဘာမဆို ပြီးနိုင်သည်ဟု ထင်
မှတ်သူများဖြစ်ကြကြောင်း၊ ရွှေမြို့တော်
အတွင်းမှာပင် ဤမျှရမ်းကားကြသည်
ကို တွေ့ရကြောင်း၊ ထိုခေတ်၏ အခြေ
အနေ၊ ရွှေမြို့တော်အတွင်း အဖြစ်
အပျက်၊ မင်းမှုထမ်းများ သဘာဝနှင့်
ခုံသမာဓိမင်းတို့၏ တရားမျှတမှုများကို
ပေါ်လွင်စေကြောင်းတို့ကို ပြောပြခဲ့ပါ
သည်။

မောင်သန်းဆွေ၊ထားလယ်။

ဝင်းဗေ မျက်မှန်

*ဟော... အတော်ပဲ၊ မောင်ချူး လာ။
 တို့ ဒီမှာ ဘယ်နှယောက်လဲ။ မောင်သန်းပါနဲ့၊
 နေပါဦး၊ အင်း... အားလုံး ခြောက်ယောက်။
 ပေးလိုက်ပိုက်ဆံ၊ လက်ဖက်ရည်ဖိုး။
 မောင်ရင် မှာလိုက်တဲ့ မျက်မှန် ဝယ်ခဲ့ပြီ*
 ဝမ်းသာလိုက်တာ။ ကျုပ်မျက်စိ အဝေးမှန်
 မှန်နေတာ ကြာပြီ။ ဒီတုန်းက မိုးညှင်းမှာ
 မျက်မှန်ဝယ်မရလို့ မန္တလေးက ဝယ်ခဲ့ဖို့
 ဘကြီးသိန်းဆီ မှာလိုက်တာလေ။
 ကျုပ် ဘကြီးသိန်းဆီက မျက်မှန်ယူပြီး
 ကပ်ကြည့်လိုက်တော့ ဆိုက်က အတော်ပဲ။

အံ့ကိုကျလို့၊ အိမ်ပြင် ခပ်ဝေးဝေးကို
 လှမ်းကြည့်လိုက်တော့လည်း
 အရင်က ဝါးဝါးနေတဲ့ အမြင်ဟာ
 တစ်ခါတည်းကို ကြည့်လင်သွားတာပဲ။
 *ဘကြီးသိန်း ကျွန်တော် ပေးလိုက်တဲ့
 ငွေတစ်ရာနဲ့ လောက်ရဲ့လား၊
 စိုက်ခဲ့ရသေးလား၊ မျက်မှန်ကတော့
 သိပ်ကောင်းတာပဲဗျာ၊
 ဘကြီးသိန်းကို ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ*
 *သိတယ် သိတယ်၊ မင်း ပေးလိုက်တဲ့ဒီဂရီနဲ့
 မလွဲရအောင် ငါ သေသေချာချာ
 ဂရုစိုက်ပါတယ်ကွာ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်
 မျက်မှန်ဘုရင် ကိုချစ်ဆီမှာ
 အခေါက်ခေါက် အခါခါသွားပြီး
 စိတ်ကြိုက်ရွေး၊ စိတ်ကြိုက်ဆစ်ပြီး

အမှတ် ၃၂၊ အောက်တိုဘာ၊ ၂၀၁၆

 ဖုန်းစုစု

ရွှေဝတ္ထုများကို ပြန်လည်တူးဖော်ခြင်း

စာရေးဆရာ ဝင်းဗေ ရေးသားပြီး ၁၉၈၉ ခုနှစ်၊
 ဩဂုတ်လထုတ် ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်း၊ အမှတ် (၂) တွင်
 ဖော်ပြပါရှိခဲ့သည့် 'မျက်မှန်' ဝတ္ထုကို
 ပြန်လည်ဖော်ပြပါသည်။

လုပ်ခဲ့တာကွ။ ရှစ်ဆယ်ပဲ ကျပါတယ်။ အေး ကျန်တဲ့ ငွေနှစ် ဆယ်တော့ မေ့လိုက်တော့၊ ငါ သုံးပစ်လိုက်ပြီ”

“ရပါတယ် ဘကြီးသိန်းရာ၊ ဟေ့ မောင်သန်း၊ ရော့ ပိုက်ခံ၊ လက်ဖက်ရည် သွားဝယ်ကွာ”

ကျုပ် ဘကြီးသိန်းကို တကယ်ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ။ မျက်မှန်နဲ့ ကျုပ်မျက်လုံးနဲ့တ တကယ့်ကွက်တိပ်။ ပတ်ဝန်းကျင် ကို ကြည့်ရတာ တကယ့်ကို ခုမှ အားရပါးရပြန်ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဘကြီးသိန်းကတော့ တစ်ဖွဲ့လုံးကို ဒီမျက်မှန်ရ အောင် သူ ဘယ်လိုဘယ်လို အပင်ယန်းခံပြီး သွားခဲ့လာခဲ့၊ ပြောခဲ့မိခဲ့ရတဲ့အကြောင်း အကြီးအကျယ် ရှင်းပြနေပါတယ်။ ကျုပ်လည်း ဘကြီးသိန်းကိုကျေးဇူးတင်ကြောင်း၊ သိပ်ကျေးဇူး တင်ကြောင်း၊ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ကြောင်း၊ အလွန်လည်း အားနာပါကြောင်း ပြောပြပါတယ်ဗျာ။

အဲဒါက ဘကြီးသိန်း ရောက်တဲ့နေ့က အဖြစ်။ နောက် နေ့ကျတော့ ဒေါ်လှမယ်တို့ အလှူမှာ ဘကြီးသိန်းနဲ့ ပြန်ဆုံ တယ်။ ကျုပ်ကလည်း သူ ဝယ်လာတဲ့ မျက်မှန်နဲ့ စတိုင်ကို ကျလိုပေါ့။ အလှူလာတဲ့စဉ်သည်တွေကလည်း အတော်ကို စည်သဗျ။ ဘကြီးသိန်းက ကျုပ်ကိုလည်းမြင်ရော ဝမ်းသာ အားရ လှမ်းခေါ်ပြီး မျက်မှန်ကို ခဏချွတ်ခိုင်းပြီး သူ့ဘေးမှာ ပိုင်းနေတဲ့သူတွေကို ပြတယ်။ အားလုံးကလည်း မျက်မှန် ကောင်းကြောင်း၊ ပုံသွက်ကြောင်း၊ မှန်သားလည်း အကောင်း စားဖြစ်ကြောင်း ပြောကြတယ်။ ဘကြီးသိန်းကလည်း ကျုပ် အတွက်မို့ သူ ဘယ်လိုကြိုးစားပမ်းစား အပင်ယန်းခံ၊ အချိန်ကုန် ခံပြီး ဝယ်ခဲ့ရကြောင်း ပြောပြတယ်။ ကျုပ်မှာလည်း ကျေးဇူး

ဘာမှ အားမနာနဲ့။ မောင်ချူး ဆိုတာက ကျုပ်နဲ့ သိပ်ရင်းပါတယ်။ ပြီးတော့ ဒီတစ်ခေါက် သူ့အတွက် ဂျူပ်က မျက်မှန်တစ်လက် ဝယ်ခဲ့ရတာဗျ။ ဒီမျက်မှန်မရှိရင် ဒီလူက အကန်းပဲ။ ဘာမှ ကောင်းကောင်းမြင်ရတာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ကားတိုက်ခံရမလား၊ စက်ဘီးတိုက်ခံရမလားနဲ့ တထိတ်ထိတ် နေခဲ့ရတာ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား မောင်ချူး။

တင်ကြောင်းတွေ အထပ်ထပ် ပြောပြနေတာဗျဗျာ။ ဟုတ် လည်းဟုတ်ပေတာပဲ။ ကျုပ်အတွက် သူ လုပ်ခဲ့ကိုင်ခဲ့တာက သေသေသပ်သပ်နဲ့ကွက်တိပ်၊ စိတ်တိုင်းကျဖြစ်နေခဲ့တယ်မဟုတ် လား။ ဒါကို ဘကြီးသိန်းကလည်း ဂုဏ်ယူလို့မဆုံးပဲ ခင်ဗျ။

အဲဒီညနေက မန္တလေးက စဉ်သည်နှစ်ယောက်နဲ့အတူ ဘကြီးသိန်း ကျုပ်အိမ် ရောက်လာတယ်။ ညနေစာ ကျုပ်အိမ်မှာ စားမယ်တဲ့။ ဒါလေးများ အဆန်းလား။ ရတယ်၊ သိပ်ရတာ ပေါ့။ ချက်ချင်းပဲ ကျုပ် ဆိုင်ဟင်း၊ ဆိုင်ထမင်းတွေ မှာပြီး စီစဉ်လိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အချိန်ကိုက်ကလေးလိုဖြစ်နေလို့ ‘ရစ်’တစ်ပုလင်းလောက်ရရင် သိပ်ကောင်းမယ်လို့ ဘကြီး

သိန်းက ပြောတယ်။ ရတယ်၊ ရပါတယ်။ အားလုံးပျော်ပျော် ပါးပါးပေါ့။ ကျုပ် ချက်ချင်းပဲ ပြေးအဝယ်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ အမြည်းတောင် ထပ်ဝယ်လိုက်သေး။ ရေနဲ့၊ ဆော်ဒါလည်း အပြည့်အစုံ။ ဒါပေမဲ့ သောက်ခါနီးကမှ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ တစ်ခု အောင့်သွားတယ်။

“ကဲ... ကိုယ့်လူတို့ ချကွ။ ဘာမှ အားမနာနဲ့။ မောင်ချူး ဆိုတာက ကျုပ်နဲ့ သိပ်ရင်းပါတယ်။ ပြီးတော့ ဒီတစ်ခေါက် သူ့အတွက် ကျုပ်က မျက်မှန်တစ်လက် ဝယ်ခဲ့ရတာဗျ။ ဒီ မျက်မှန်မရှိရင် ဒီလူက အကန်းပဲ။ ဘာမှ ကောင်းကောင်းမြင် ရတာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ကားတိုက်ခံရမလား၊ စက်ဘီးတိုက်ခံရမလားနဲ့ တထိတ်ထိတ် နေခဲ့ရတာ။ ဟုတ် တယ် မဟုတ်လား မောင်ချူး”

ကဲကြည့်၊ လုပ်လာပြန်ပြီ။ ကျုပ် သူ့ကို ထမင်းကျွေး တယ်ဆိုတာက ကျုပ်တို့ မိုးညှင်းသားတွေရဲ့ စေတနာစရိုက်ဗျ။ ဒီလိုပဲ ကျုပ်တို့ဆီက ဖော်ရွေကြပါတယ်။ သူလည်း အသိပါ ဗျာ။ ခုတော့ မျက်မှန်ဝယ်ပေးလို့ပဲ ကျေးရသလိုလို၊ မှန်တာ ပြောရရင် ကျုပ်က နည်းနည်းတော့ အောင့်တယ်ဗျ။

အဲဒီနောက်မှာ အရက်သောက်ရင်းနဲ့ ဒီမျက်မှန်ကို သူ ဘယ်လို ဘယ်လို ခက်ခက်ခဲခဲ ဝယ်ခဲ့ရကြောင်း ပြောပြနေရော ဗျာ။ စဉ်သည်နှစ်ယောက်ကလည်း မန္တလေးသားတွေပဲဗျ။ ဘကြီးသိန်းကို ထောက်ခံကြတယ်။ မန္တလေးမှာကို ခုတစ် လော မျက်မှန်ရှားကြောင်း၊ ဝယ်ရခက်ကြောင်း၊ ဈေးကြီးနေ ကြောင်း၊ ကျုပ်အနေနဲ့ အရတော်ကြောင်း၊ ကံကောင်းကြောင်း ပေါ့ဗျာ။ လုပ်ကြတာလေ။ ကျုပ်ကလည်း အိမ်သည် မဟုတ်

လား။ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ မပြုံးချင်ဘဲလည်း ပြုံးထားရ၊ ကျေးဇူးတင်ကြောင်းတွေလည်း ထပ်ပြောရနဲ့ စိတ်မပါဘဲ လုပ်နေ ရတယ်ဗျာ။ ကျုပ် ဒုက္ခကို ခင်ဗျားတို့ စဉ်းစားကြည့်ရင် သိပါတယ်။

နောက်နေ့အဖြစ်ကတော့ ပိုဆိုးတယ်ဗျ။ ကျုပ်က လက်

စွပ်ကလေးတစ်ကွင်းရောင်းဖို့ ပွဲစားနဲ့ထည့်လိုက်တာ။ ပေးတဲ့ လူက ခုနစ်ထောင်ပေးတယ်ဗျာ။ အဲဒါကို ဘကြီးသိန်းက သူ ကြိုက်တယ်ဆိုပြီး ခြောက်ထောင်နဲ့ဖြတ်ယူလိုက်သတဲ့။ ပွဲစား က ကျုပ်သဘောကို ပြန်မေးပါဦးမယ်ပြောတော့၊ ပြောနေစရာ မလိုပါဘူးတဲ့။ မောင်ချူးကို ပိုင်ပါတယ်တဲ့။ ဒီတစ်ခေါက် မောင်ချူးအတွက်မျက်မှန်ဝယ်ခဲ့လို့ မောင်ချူးက သူ့ကိုဘယ်လို ကျေးဇူးဆပ်ရမှန်းတောင် မသိအောင်ဖြစ်နေတာတဲ့။ ကဲ...

ထားတော့။ ကျုပ်က အဲဒီလက်စွပ်ကို လေးထောင်နဲ့ ဝယ်ထားတာပါ။ ခြောက်ထောင်ဆိုလည်း သူ ကြိုက်ဘယ်ဆို ရင်၊ သူ့အတွက်ဆိုရင် ဖြစ်ပါသေးတယ်။ ခုတော့ ပစ္စည်းကို

မန္တလေးရောက်အောင်တောင် မစောင့်ဘူး။ မိုးညှင်းမှာတင် ရုတ်တရက်နဲ့ပြန်ရောင်းလိုက်သတဲ့ဗျား။ ကဲ... ကောင်းကြ ရော။

အမိတ်နေကတော့ ဈေးထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဘကြီးသိန်းနဲ့ ကျောက်ပွဲစားတစ်သိုက် ထိုင်နေကြတာ မြင်လို့ ထပျာကယာ ဈေးမြောက်ဘက်က ပတ်ပြီး လစ်ခဲ့ရတယ်။ ကျုပ်ကို မြင်သွားရင် သိတယ်မဟုတ်လား။ ဘယ်လွယ်လိမ့် မလဲ။ ဒီမျက်မှန်အကြောင်း ပြောဦးမယ်။ ကျုပ်က ကျေးဇူးတင် ကြောင်း ပြောရဦးမယ်။ သူ့ကိုမပြောနဲ့၊ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ်တောင် နားကြားပြင်းကတ်တယ်ဗျာ။

ကျုပ် ရှောင်ပါတယ်။ ဘကြီးသိန်းနဲ့ မတွေ့အောင် အလွန် သတိထားပါတယ်။ ကျောက်ပွဲစားပီပီ သူက တစ်မြို့လုံး လျှောက်သွားနေတာဗျ။ ကျုပ်လည်း မြို့ပတ်ပြေးနေရတာပဲ။

ဒါပေမဲ့ သတင်းတွေက ကြားနေရတယ်ဗျာ။ ရောက်လေ ရာရာမှာ သူ ကျုပ်အတွက် မျက်မှန်ဝယ်လာလို့ ကျုပ်က သူ ကို အလွန် ကျေးဇူးတင်နေတဲ့အကြောင်း၊ ဘယ်လိုကျေးဇူးဆပ် ရမလဲ စဉ်းစားနေတဲ့အကြောင်း၊ တကယ်တမ်း တွေးကြည့် မယ်ဆိုရင် ကျုပ်အသက်ကို ကယ်ထားတယ်လို့တောင် ပြောနိုင် ကြောင်း၊ သူသာ မျက်မှန်မဝယ်လာရင် ကျုပ်ဟာ တစ်နေ့ မဟုတ် တစ်နေ့ ကားတိုက်ခံရမယ့် အကန်းဖြစ်ကြောင်း စုံလို့ ပါပဲဗျာ။ ကျုပ် မျက်စိမှန်တာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုယ် သူ သိကြားမင်းလောက်ဖြစ်အောင် ပြောပြောနေတာကတော့ လွန်လာပြီဗျာ။

နောက် ခံပြင်းတဲ့ကိစ္စက ကျုပ် စောစောက ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ သူ ပြောတဲ့စကားလေ။ သူ့ကို ကျုပ်က ဘယ် လိုကျေးဇူးဆပ်ရမလဲလို့ စဉ်းစားနေတယ် ဆိုတဲ့ ကိစ္စလေ။ ဘယ်လိုလဲဗျာ။ ဒီမျက်မှန်မဝယ်လာတဲ့ ကိစ္စကို ကျုပ်က စပါယ်ရှယ်ကျေးဇူးဆပ်နေရဦးမတဲ့လား။ ကျုပ် သူပြောလို့ ကျေးလည်း ကျွေးပြီးပါပြီ၊ တိုက်လည်း တိုက်ပြီးပါပြီ။ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း အထပ်ထပ်ပြောပြီးပါပြီ။ ဒီမျက်မှန် အတွက်နဲ့ သူ့ကိုပဲ ကျုပ်က တစ်သက်လုံး ကျေးဇူးဆပ်နေရ တော့မလိုလို၊ သူ အလကားဝယ်ခဲ့တာလည်း မဟုတ်ဘူးဗျာ။ မျက်မှန်ဖိုးကို ကျုပ်က လုံလုံလောက်လောက်ပေးလိုက်တာပါ။ ပိုတဲ့ နှစ်ဆယ်တောင် သူ သုံးပစ်လိုက်သေးတယ် မဟုတ် လား။ ကျုပ် သူတစ်ပါးကို ကျေးဇူးတင်ရမှာ မနမြောပါဘူး။ မတွန့်တိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စမှာတော့ လွန်ပြီဗျာ။ ဟိုနေရာ လည်း ဒီမျက်မှန်အကြောင်း၊ ဒီနေရာလည်း ဒီမျက်မှန် အကြောင်း၊ လူစုစိတိုင်း ဒီအကြောင်းပြောပြောပြသတဲ့ဗျာ။ နေရာတကာမှာ ကျုပ် ကြားကြားနေရတယ်။

ကုန်ကုန်ပြောမယ်။ ကျုပ် အိပ်မက်ထဲမှာတောင် အများ ရှေ့မှာ ကျုပ်မျက်မှန်ကို ချွတ်ခိုင်းပြီး သူ့ ဝယ်ခဲ့တဲ့အကြောင်း ပြောတယ်ဗျာ။ ကျုပ် အိပ်မက်က လန့်နိုးတယ်။ စောချွေးတွေ များတောင် ပြန်တယ်။

အဲ... အဲဒီနေ့ကတော့ ဘူတာရုံက ပြန်လာတဲ့ ကျုပ်တူ သောင်းရွှေက ကျုပ်ကို တကူးတက ဝင်ပြောတယ်။

‘လေးချိုး၊ ဒီနေ့ ရထားနဲ့ ဘကြီးသိန်း မိတ်ဆွေ ခြောက် ယောက်ပါလာတယ်။ တစ်လမ်းလုံး သောက်လာကြတယ်နဲ့ တူတယ်။ ဘူတာရုံမှာ ဘကြီးသိန်း လာကြိုတော့ ဆူညံနေတာ ပဲ။ အဲဒါ ဘကြီးသိန်းက ပြောနေတယ်။ တည်းခိုစရာ အခက် အခဲရှိနေရင် ပြောတဲ့၊ သူ့အဖွဲ့ မောင်ချိုး ဆိုတာ ရှိတယ်တဲ့။ အဲဒီမှာ တည်းခိုခိုအောင် လိုက်ပြောပေးမယ်တဲ့၊ သူလည်း အိမ်ပြောင်းပြီး လိုက်တည်းမယ် ဆိုပဲ။ ဟိုလူတွေက အင်တင် တင်လုပ်နေတာကို ဘကြီးသိန်းက အားနာစရာ မဟုတ် ဘူးတဲ့၊ မောင်ချိုးဆိုတာက သူ့ကျေးဇူး အများကြီးရှိပါတယ် တဲ့’

‘အေး... ကိစ္စမရှိဘူး၊ လာကြပါစေကွာ’

ကျုပ်အတွက် အန္တရာယ်ရှိလို့ လာပြောရှာတဲ့ သောင်းရွှေ တောင် အတော်အံ့သြသွားတယ်။ ပြီးတော့ နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားတယ်။ ရထားဆိုက်ပြီးလို့ နှစ်နာရီလောက် ကြာ တယ်၊ ဘကြီးသိန်းတို့ ပေါ်မလာကြဘူး။ နောက်မှ သိရတာ ပါ။ အရက်ဆိုမှာ ဝင်သောက်နေကြတာတဲ့။ ဘယ်လောက် ကြည်ညိုစရာကောင်းတဲ့လူတွေလဲ။

ညနေ လေးနာရီလောက်ကျမှ ဘကြီးသိန်းနဲ့ စည်သည့် ခြောက်ယောက် ကျုပ်အိမ်ရှေ့ကိုရောက်လာကြတယ်။ အတော် မူးနေကြပြီ။ ကျုပ်ကတော့ အိမ်ရှေ့က ထွက်စောင့်နေတာပါ။

ကျုပ်နဲ့ ဘကြီးသိန်း မျက်နှာချင်းလည်းဆိုင်မိရော ကျုပ် သူ ဝယ်လာတဲ့မျက်မှန်ကို တပ်ထားရာက ချွတ်ပြီး မြေကြီးပေါ် ချပြီး ဖုန်ခင်းနဲ့ လေးချက်လောက် ပေါက်ပစ်လိုက်တယ်။

ဘကြီးသိန်းတို့အဖွဲ့ ကြက်သေသေနေကြတယ်။

‘ကဲ ဘကြီးသိန်း တွေပြီ မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားကို မျက်မှန်ဝယ်ခိုင်းမိတဲ့အတွက် ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ နောက်လည်း ဘယ်တော့မှ ဘာမှ အဝယ်မခိုင်းစုံတော့ပါဘူး၊ ကျုပ်အိမ်လည်း ဘယ်တော့မှ မလာပါနဲ့တော့၊ ဒါပါပဲ’

ကျုပ်စိတ်ကို ချပ်ပြီး ဒါလောက်ပဲ ပြောပါတယ်။ စကား လည်းဆုံးရော အိမ်ထဲဝင်ခဲ့ပြီး တံခါးပိတ်ထားလိုက်ပါတယ်။

ဘကြီးသိန်းတို့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဘာတွေပြော ကြမှန်း မသိဘူး။ ပြောကြပြီး ကျုပ်အိမ်ရှေ့က ထွက်သွားကြ တယ်။ အဲဒါ ကျုပ်နဲ့ ဘကြီးသိန်းနဲ့ နောက်ဆုံးဆက်ဆံရေးပါပဲ။ ဒါတောင် မန္တလေး ပြန်ရောက်တော့ ပြောနေသေးသတဲ့။

‘ဗျာ... မိုးညှင်းက မောင်ချိုး ဆိုတဲ့လူ အတော်ဆိုး တယ်။ သူ့အတွက် စေတနာနဲ့ ဝယ်ပေးတဲ့ မျက်မှန်ကို သူနဲ့ လည်း ကိုက်လျက်သားနဲ့ ဘာစိတ်ပေါက်သွားတယ် မသိဘူး။ ရိုက်ခွဲပစ်လိုက်တယ်။ ဒီလူ ရူးသွားပြီထင်တယ်’တဲ့။

တကယ်တရားရဖို့ ကောင်းပါတယ်ဗျာ။

■ ဝင်းဇေ

၁၉၈၉ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်၊ ရွှေအမြုတေ အမှတ်(၂)။

သန်းခေါင်ယံ
တစ်ရေ့နီးလာတတ်ပြီ
ဖြစ်သော ကျွန်မသည်
ခြောက်သွေ့လှသော
အာခေါင်ကို
ရေတစ်ခွက်ဖြင့်
စိုစွတ်စေခဲ့၏။
ရေသောက်ပြီး
ချက်ချင်း ပြန်လှဲသော်ငြား
ချက်ချင်းဖြင့်
အိပ်မပျော်သေးချေ။
ကျွန်မမျက်လုံးအစုံက
အမှောင်ကို
အသားကျနေပြီး
အမှောင်ထဲမှာ ဖြူနေသော
ခြင်ထောင်အစိုးကို
စိုက်ကြည့်ရင်း
တစ်စုံတစ်ယောက်၏
စကားသံကို ကြားနေမိ၏။
‘သန်းခေါင်ကျော်
ရတံတရက်နီးလို့
ထကြည့်ရင် မင်းက
သိပ်ရုပ်ဆိုးတာပဲလို့
ပြောတယ် တင့်တင့်ရယ်။
ဟုတ်လားဟင်...မမချော့က
ဒီလောက်လောက်ပဲလား ဟင်’
အဲဒီအသံ အဲဒီအသံလေး...။
ဘယ်လောက်တောင်
နာကျင်ပြီး
ဘယ်လောက်တောင်
ဝမ်းနည်းနေတဲ့
အသံပိုင်ရှင်လဲဆိုတာ
သိသာလှသည်။ ကျွန်မ
ဝမ်းနည်းလွန်းသည့်အပြင်
အားနာစွာ
နားပိတ်ထားလိုက်ပေမဲ့
လိုအသံပိုင်ရှင်၏အသံကို
ထပ်ကြားရပြန်သည်။
ရင်ထဲဆို့နှင့်သံ။
ရှက်ကြောက်နာကျင်သံ။
‘ဟုတ်မှာပါ
ဟုတ်မှာပါ...ဒါကြောင့်
ပစ်သွားတာပေါ့’

တစ်သက်
နှစ်လေးပါး

ကျွန်မအသည်း ကွဲသွားသလိုပါပဲလား မမချောရယ်။ ကျွန်မလေ မမချောကို ပစ်သွားတဲ့သူထဲမှာ ကျွန်မ မပါဘူးနော်လို့ ထပ်ပြောမိသည်။ ကျွန်မ ဘာတွေကိုမှမအောက်မေ့ပေမဲ့ ယခုအချိန်မှာ မမချောကို အောက်မေ့သည်။ ကြိရာမရတိုင်း ကျွန်မ ရှိရာသို့ရောက်လာတတ်ပြီး ကျွန်မအားမှန်း မအားမှန်း လုံးဝမရိပ်စားတတ်ဘဲ ကျွန်မဘေးနားက ခုံလေးမှာ ထိုင်ကာ 'သိလား တင့်တင့်...'၊ 'သိလား တင့်တင့်' နှင့် သူ့ခံစားချက်တွေကို လျှိုတန်လျှို၊ ဝှက်တန်ဝှက်၊ ဖွင့်တန်ဖွင့်ရင်း အုတ်စုံဝှက်စုံ အကုန်သိစေခဲ့အောင် ယုံကြည်မှုလွန်ကဲသူထဲတွင် မမချော ပါခဲ့လေသည်။ ကျွန်မသည် မမချော၏ တစ်ဦးတည်းသောရင်ဖွင့်ဖော်ပင်။

ဆံပင်လေးတွေက ပါးပြီး ကလစ်ကလေးနှင့်စည်းလျှင်ပင် တစ်ဆုပ်စာမရှိသည့် ဆံပင်တွေကို ကြည့်မိ၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်က မမချောရယ် ဆံပင်ကလည်း ပါးလိုက်တာ၊ ကောက်လိုက်ပါလား ဆိုလျှင် ပြေးကောက်။ တစ်ယောက်က ဟင်...မမချောကလည်း အဖြောင့်လေးနဲ့မှ လိုက်တာဟုဆိုလျှင် ပြေးဖြောင့်...ဒါနှင့်ပင် ဆံပင်က ဤဖြစ်လေသည်ဟု ကျွန်မကို ပြောရင်း ရယ်ရှာသော သူ့ခမျာ အဆုံးသတ်လျှင် ဤသို့ဆိုလေ၏။

'သမီးအဖေက ဆံပင်သိပ်ကောင်းတာ။ သမီးက အဲဒါကြောင့် ဆံပင်သန့်တာပေါ့ ကြည့်ပါလား။ အသား

သန်းခေါင်ကျော်
ရက်တရက်
နီးလို့
ထကြည့်ရင်
မင်းက
သိပ်ရုပ်ဆိုးတာပဲလို့
ပြောတယ်
တင့်တင့်ရယ်
ဟုတ်လားဟင်...
မမချောက
ဒီလောက်
တောင်ပဲလား
ဟင်

ညီပေမဲ့ ဆံပင်လှတော့ ကြည့်ကောင်းတယ်လေ။ မမချောသာ စာကလေး အမွှေးနုတ် ဆံပင်ငုတ်တုတ်လေး' ပြောရင်း ရယ်...။ ရယ်ရင်း ပြောကာ သမီးအဖေဘက်သို့ မြားဦးလေး ကွေ့သွားလေတော့သည်။ သမီးအဖေ...သမီးအဖေတုလား မမချောရယ်။

'လူက လူတော် တင့်တင့်ရဲ့။ သူတို့မေဂျာမှာ သူက ထိပ်က။ ဆရာတွေက သူ့ကို ချစ်ကြတဲ့အထိ စာတော်တာ။ ဒါကြောင့် ပညာ

တော်သင်သွားရတာ ကြည့်ပါလား။ ဟိုတစ်ခါ ခေါက်ထီး ပေးတယ်မဟုတ်လား တင့်တင့် ရလား'

ကျွန်မအလုပ်စားပွဲနားထမင်းဘူး ဖွင့်၊ ထမင်းဘူးမှာ ဟင်းကအပြည့်။ သူက ချိုင့်လည်း ပါသေး။ ဟင်းကလည်း ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ။ သူ့ဆီက ကျွန်မတို့ နှိုက်စားရုံ။ သူ လက်ဆွဲကြီးတာမို့၊ ကိုယ့်အိမ်က ဟင်းမမီလည်း မပူရပါ။ မမချော ထမင်းချိုင့်က ကျွန်မတို့အတွက် လုံလောက်သော ဟင်းလျာသာ။ နိုင်ငံခြားကို ယောက်ျားက ပညာတော်သင်သွားရလောက်အောင် တော်ပေမဲ့ သူ့မိန်းမ မမချောက ပရိုမိုးရှင်းမှာ ရေးဖြေပါ၍ မဖြေပါဘူး တက်ကဲလုပ်နေရာ ကျွန်မတို့မှာ သူ့အစား တအံ့တဩဖြစ်ရသည်။ လုပ်သက်လည်း များပြီး ရလည်း ရနိုင်ခြေများပါလျက် စာမကျက်နိုင်ဘူးဟု ပြောသဖြင့် ရုံးတစ်ဆက်ရှင်လုံးက အိမ်မှာ ဘာလုပ်ရလို့လဲ၊ ဘာပူစရာရှိလဲ၊ စာကျက်ဖို့ တစ်လုပ်တည်းရှိတာကို၊ ဖြေရမယ်နှင့် အတင်းတိုက်တိုက်တွန်းတွန်း ပြုခဲ့ကြ၍သာ ထိုစာမေးပွဲကို သူ့ခမျာ မရရအောင် ဖြေရလေ၏။

ဖြေခါနီး တစ်ရက်နှစ်ရက်အလိုမှာကျမှ သူ့အိမ်မှာ စာလာကျက်ပေးပါဟု ဆိုရာ ကျွန်မတို့က ပျော်ပျော်ကြီး ရောက်သွားခဲ့လေ၏။ ထိုခါကျမှ မမချောသည်လောက် ငြင်းဆန်ရသည့် စာမေးပွဲ မဖြေချင်သည့် အကြောင်းတရားက ဘွားဘွားကြီး ပေါ်လာတော့၏။ စားပွဲခိုင်းမှာ

စာစုဖတ်နေစဉ် မမချောက ဂနာမငြိမ်။ ဖုန်းလာလျှင် ပြေးကိုင်လိုက်၊ နောက်ဖေးဝင်သွားလိုက်၊ မမချော ချေပြေးသောက်လိုက်၊ အိမ်သာတက်လိုက်နှင့်...ကျွန်မတို့သာ စာတွေရသွားသည်။ မမချောက မရသေး။ ဘာဖြစ်နေတာလဲဟု မေးတော့လည်း ရယ်သံအက်ကွဲကွဲနှင့် ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ ဘာမှမဟုတ်ဘူး နှင့် စာရွက်တွေ လျှောက်လှန်ရင်း ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲဟု မေးရှာပါသည်။ ကျွန်မက တစ်အိမ်လုံး မမချောသာ ရှိပြီး သမီးက သူ့ကြီးဒေါ်ကြီး ကျောင်းပို့၍ အိမ်မှာ မရှိဘူးသာ သိထားပေမဲ့ တကယ်တမ်းတော့ ထိုသို့ မဟုတ်ခဲ့ပါ။

'တင့် တင့်...ဒါကို အလွတ်ရတဲ့နည်းသာ ပေးပါဟယ်၊ မကျက်နိုင်တော့ဘူး' စာတွေကို အူကြောင်ကြောင်ငေးကြည့်နေရင်း မမချော ပြောသည်။ ဓမ္မစိဋ္ဌာန်လို(အော်ဂျက်တစ်တိုက်)မေးခွန်းကို ဘယ်လိုအလွတ်ကျက်မည်နည်းဟု မေးရာ သူ့ဖြေပုံက လွယ်သည်။ မေးခွန်းက အခု ၂၀ ထဲက ဆယ်ခုမေးမှာဆိုရင် အေ ဘယ်နှလုံး၊ ဘီဘယ်နှလုံး၊ စီ ဘယ်နှလုံးလဲဟု ဆို၏။ ကျွန်မက စိတ်ဖြန်၍ မေးခွန်းတစ်အဖြေက အေ၊ နှစ်အဖြေက စီ၊ သုံးအဖြေက အေ၊ လေးအဖြေက ဘီ စသဖြင့် ပြောပြရာ သူ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် မှတ်သည်။ ဒါက ဌာနရဲ့အလုပ်အကြောင်းကို သဘောတရားနားလင်းရမယ်ဟု ထပ်ပြောပေမဲ့ သူ

ခေါင်းသာ ညိတ်ပါသည်။
ချွေးလားမေးရာ မသိပါဘူး
တင့်တင့်ရယ် ဟုသာ ဖြေပြီး
အာရုံတွေ လွင့်မျောသလို ဖြစ်
နေခဲ့၏။ မျက်လုံးထဲမှာလည်း
ဘာစာမှ မြင်ဟန်မတူ။
တဝါးဝါးသမ်းတာ မျက်ရည်
ပင် ကျသည်။

တကယ်ရာထူးတိုးဖြေ
သည့် ရေးဖြေနေမှာ သူ့ကို
မေးရ၏။ ဖြေနိုင်လားဟုမေး
ရာ မမချောက ရိုးရိုးအေးအေး
နှင့်ဖြေပါသည်။ သူ့ဖြေပုံက
ကျွန်မတစ်သက် ဘယ်စာ
မေးပွဲမှာမှ ဖြေမည့်အဖြေမျိုး
မဟုတ်ပါ။ နံကြားထောက်၍
ဖြေခြင်းလည်း မဟုတ်။ သူ
ထင်ရာ သူ ရေးတာလည်း
မဟုတ်။ စာမေးပွဲမေးခွန်းက
လည်း ကြိုတင်နိမိတ်ပြမေး
ထားသည့် ဆယ့်ငါးခုလောက်
ထဲကပဲ မေးသောကြောင့် သူ
က ကျွန်မ ပြောတာကို နှစ်
ခေါက်လောက်ဖတ်ပြီး အေ
အေ... ဘီ... ဘီ... စီ... အေ
အေ စသဖြင့် ရေးချစ်စလိုက်
သတဲ့ ဟု ဖြေသောအခါ
ကျွန်မ ဝမ်းသာ၏။

“အမယ်လေး မမချော
ရယ်... မှားကုန်မှဖြင့်”

“အို... မမှားပါဘူး၊
တင့်တင့် ပြသလိုပဲ ဒါပါရင်
အေလိုက်တယ်၊ ဒါပါရင်
ဘီလိုက်ပေါ့။ မှတ်ထား
တယ်၊ အေ လေးလုံး ဘီ
သုံးလုံး စီသုံးလုံး”

“ကဲ... ကောင်းရော
ကောင်းရော”

ထိုကဲ့သို့ မမချောကို ဒါ
လေးတောင် မကျက်နိုင်ဘူး
လားဟု ပြောကြရာ သူက
ပြုံးပြီး အဲဒါကြောင့် မဖြေချင်
ဘူးပြောတာပေါ့။ ခေါင်းထဲ

မှာ ဘာစာမှ မရှိဘူး၊ ကျက်
လည်း မကျက်နိုင်ဘူးဟု
ညည်းတွားရုံမှ လွဲ၍ ဘာမှ
ဆက်မပြောပေ။ ကံကောင်း
ထောက်မစွာပင် လုပ်သက်
အရအပြင်၊ သူက နှုတ်ချိုပြီး
ဆရာသမားကို ရိုသေလေး
စားတတ်လွန်း၍ ထိုရာထူး
တိုးခြင်းတွင် ပါသွားခဲ့လေ
၏။ မမချောက သူ့ရာထူးတိုး
သောနေ့မှာ ကျွန်မကို မုန့်
ကျွေးပြီးမှ မျက်ရည်အုံ့သား
နှင့် ရင်ဖွင့်တော့၏။

“အဲဒီနေ့က သမီးကို သူ
အဖေက ဟိုကောင်မလေး
အလိုက် ကောင်းအောင် နယ်
ခေါ်သွားတာ။ မမချောက
မလိုက်ဘဲ နေခဲ့ရတယ်။ သူ
က မမချောကို မလိုက်စေ
ချင်ဘူးလေ... သိလား တင့်
တင့်”

စိတ်ထဲ ကျင်ခနဲတောင်
ဖြစ်ရပါသည်။ ဒီအချိန် စာ
ကျက်မှတော့ ဘယ်နှခေါက်
ကျက်ကျက် ဘယ်လိုရပါ
မည်နည်း။ စာရွက်ပေါ်ကို
ရေစက်တွေ ကျနေတာဟု
မှတ်ခဲ့သည့်အတွက် ထိုနေ့က
မမချောကိုလည်း “ဒီစာရွက်
တွေက ရေစိုလို့ မရဘူးလေ”
ဟု ကျွန်မ ခပ်မာမာပြောမိ
သေး၏။ တကယ်တော့ ထို
နေ့ ညတစ်ညလုံး မိုးလင်း
အထိ မမချောတို့ အိပ်ရာထဲ
မှာ တကျိတ်ကျိတ်ရန်ဖြစ်နေ
သည့်နေ့။ မမချောက ပရိုမိုး
ရှင်းတောင် မဖြေပါဘဲ သူ
နောက်လိုက်ချင်ပေမဲ့ သူက
တော့ လိုက်ချင်လိုက်၊ ဟို
တစ်ယောက်လည်း လိုက်မှာ
နော်ဟု ပြောခဲ့သတဲ့ကွယ်။
ထိုအခါ မမချော မျက်ရည်
တွေက စာရွက်တွေပေါ် တ

ပေါက်ပေါက်ကျရင်း သမီး
မကြားအောင် ကျိတ်ရှိုက်နေ
မည်သာ။ နောက်တစ်နေ့
မနက်မှာ သမီးကို ခဏခေါ်
သွားမယ်ဟု နွေကျောင်းပိတ်
အကြောင်းပြကာ ကားပေါ်
ခေါ်တင်သွားသည်။ မင်း
လည်း လိုက်ချင်လိုက်ခဲ့၊
မတားဘူးဟု ပြောသွားခဲ့၏။
သမီးက လိုက်မယ်၊ လိုက်
မယ် ဖြစ်နေရာ အငေးသား
နှင့် သူ ကျန်ခဲ့ရရှာ၏။

“သမီး ပါမှတော့ မမ
ချောပါ လိုက်သွားပါလား”
ဟု ကျွန်မ မပြောနိုင်ခဲ့ပါ။
ရာထူးနှင့်နယ်ကို အချိန်ကိုက်
ရွေးခိုင်းပြီး မမချောကို ဘေး
ကျပ်နံကျပ်ပြုစေခဲ့သည့်အပြင်၊
မမချောသည် သူ့ရုပ်သေးရုပ်
သာဖြစ်ခဲ့၍ ကလေးကလည်း
မအေထက် ဖအေကို ပိုခင်ရာ
အိမ်က သုံးဝမ်းကွဲ ညီမက
ရွှေခနဲချီရာနောက်သို့ ပါသွား
ခဲ့လေ၏။ ထိုညီမက မမချော
ကို အရိပ်လည်းနေ၊ အခက်
လည်းချိုး၊ အပင်ပါဘူးယူ
သွားခဲ့သူပင်။

“ကိုယ့်အဆင့်နဲ့ သနား
လို့ ခေါ်ထားတာ။ မခေါ်
ကောင်းဘူးလို့ သူများတွေ
ပြောတာ မယုံခဲ့ဘူး သိလား။
သမီးကို ထိန်းဖို့ ခေါ်တာ
လေ။ ရပ်ဆွေရပ်မျိုးမို့ပါ။ မမ
ချောကိုက အ၊ပါတယ်ဟယ်”

ထိုစကားအတွက် မမ
ချောတစ်ယောက် ဘယ်လောက်
တာဝန်ယူလိုက်ရသနည်းဆို
လျှင် တစ်ဘဝလုံးအတွက်
ဖြစ်ခဲ့ရလေ၏။ တစ်သက်စာ
ပါ။ စာမေးပွဲဖြေစဉ်က စာမ
ရ၍ အေအေ ဘီဘီ လုပ်သည်
ကို ဟာသသဖွယ် ပြောခဲ့စဉ်
ကာလက ကျွန်မ၏မမချော

ရင်တွေ ပူထူပြီး အသည်းတွေ
ဟက်တက်ကွဲနေချိန်ဖြစ်ပေ
လိမ့်မည်။ ဒါတောင်မှ သူ့ခ
မျာ အေအေ ဘီဘီ လုပ်နိုင်ခဲ့
လေ၏။ ထိုရက်တွေကို မမ
ချော ဘယ်လိုမျှားဖြတ်သန်း
ခဲ့လေသနည်း။ ရုံးမှာ ပရိုမိုး
ရှင်းဆိုသည့် အသံကြားတာ
နှင့် မမချောကိုသာ အရင်ဆုံး
ပြေးမြင်မိသလို သူ ဖြေသည့်
အဖြေလွှာကိုလည်း တန်းခနဲ
မြင်မိ၏။ အေအေ ဘီဘီ ဟု
ဆိုလျှင် ကျွန်မတို့သူငယ်ချင်း
တွေက မမချောစာမေးပွဲဖြေ
နည်းဟုသာ မှတ်ကြတော့
သည့် သမိုင်းဝင်မမချောလေ။
ကျွန်မတို့က သူ့ကို ဘယ်လို
အတီး အတင်နိုင်သည့် မမချော
ဟုဆိုပေမဲ့ သူ့အလုပ်ကိုတော့
သူက အရေးပေါ်ဖြေရှင်း
တတ်လေသည်။ သူ အလုပ်
များ၍ မနိုင်လျှင် သူ သွင်း
ရမည့်စာရင်းစာအုပ်ထုပ်ကို
ပိုက်၍ သူ နိုင်သည့်စားပွဲ
တစ်ခုပေါ် တင်ပေးလိုက်
ရင်း “ရော အိမ်က ငါးပိချက်
လေး စားကောင်းတယ်” နှင့်
ပင် သူ့အလုပ်စာရင်းကို ပိုင်း
ကူဆွဲပေးခိုင်းတော့သည်။
ဘယ်သူကပဲဖြစ်ဖြစ် မမချော
လုပ်ပုံကို ပြုံးရယ်ရုံမှတစ်ပါး
မလုပ်ဘူးဟု မပြောကြဘဲ ယူ
လုပ်ပေးကြလေသည်။ တစ်
ရက်များ စာရင်းစစ်လာသော
အခါ ကျွန်မတို့က မမချော
စာရင်းပိုင်းကို စစ်နေ၍ လန့်
နေကြပါသည်။ မမချောက
သူ့စာရင်းဖိုင်တွေကို ကိုင်
ကြည့်မည့်ဌာနစာရင်းစစ်ကို
မည်သို့ပြောသည် ထင်ပါသ
နည်း။

“ဒါတွေ မပြီးသေးဘူး
ညီမ၊ စာရင်းလုပ်နေတုန်း။

ဟိုဘက်ဟာတွေ အရင်စစ်လိုက်
နော်၊ မမချော ယူပေးမယ်”

ကဲ ကြည့်ပါဦးတော့။
စာရင်းစစ်ဆိုတာ သူ ကြိုက်
တဲ့စာရင်း ကောက်စစ်ခွင့်ရှိ
သည်မဟုတ်လား။ ထိုအချိန်
မှာ စာရင်းစစ်အစီမံတွေက
လည်း အချိန်နှင့်ရက်နှင့်စာ
ရင်းစစ်ချိန်ကို လုနေရသူတွေ
မို့ သူ ပေးလိုက်သည့် သပ်
ရပ်သည့်စာရင်းတွေကိုသာ
လက်ခံယူပြီး တခြားဆက်
ရှင်ဘက် လှည့်စစ်ကုန်တော့
သည်။ အကယ်၍များ မမ
ချောစာရင်းကို စစ်ကြည့်
လိုက်၊ မမချော ထုချေလွှာ
ဘယ်နှစောင်လောက် ရေးရ
လေမည် မသိပါ။ သူ့သောက
နှင့်သူ ထွေးလုံးရစ်ပတ်နေ၍
အလုပ်တွေက မပြီးရှာပေ။
အရေးကြီးစာရင်းက လွဲလျှင်
ကြွေးကုန်ရှိနေသည်။ ဒီအချိန်
မှာများ သူက သွေးအေးအေး
လေးနှင့် အာရုံပြောင်းနိုင်တာ
အာက မမချောပင်။

အမှတ်ရစရာများထဲ
တွင် ထိုစာရင်းစစ်ကို စစ်ရ
မည့်စာရင်းကို မပြီးသေးဘူး
ဟုပြောပြီး တခြားစာရင်း
ပြောင်းပေးလိုက်သည့် မမ
ချောလုပ်ပုံကို စာရင်းစစ်မှူး
တောင် မျက်စိလည်သွားဟန်
တူလေ၏ဟု ထည့်သွင်းပြော
ဆိုတာကြုံတော့သည်။ တစ်
ခါတစ်ခါ မမချောကို သူဌာန
က ကလေးတွေက အကြောင်
ကြောင်နိုင်လွန်းလို့ဟု မှတ်
ချက်ချပြီး-

“ဒီ အန် တီ ချောက
လည်း အမြဲလွဲနေတာကိုး။
သူ့ယောက်ျားက သူ့စိတ်ပျက်
မှာပေါ့”

ထိုစကားမျိုးကို အပျို

အဲဒီအသံ
အဲဒီအသံလေး...
ဘယ်လောက်
တောင်
နာကျင်ပြီး
ဘယ်လောက်
တောင်
ဝမ်းနည်းနေတဲ့
အသံပိုင်ရှင်လဲ
ဆိုတာ
သိသာလှသည်

အရွယ်တွေက ကောက်ချက်
ချပေမဲ့ မမချောက သိဟန်
ပင် မတူပါ။ သူ့မူကို မပြင်
ချေ။ ထိုအကြောင်းတွေ
လောက်က မမချော၏ ရင်
ထဲကအပူငွေ့ကို ကျော်ဖြတ်
နိုင်စွမ်း မရှိချေ။ တကယ်
တော့ ထိုကာလတွေမှာ မမ
ချောက သူ့စိတ်ဒဏ်ရာကို
အဆင်ပြေသလို ကုစားနေ
ခြင်းသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။
ဘယ်သူမှ မသိတတ်ကြ
ကနေ သူ့နေပုံက သနားစရာ
ကို မကောင်း။ ကလေးအမေ
ဖြစ်ပြီး ကလေးကို အစ်မကြီး

က ထိန်းရင်း သူက ကျွန်မတို့
လူငယ်တွေ ရုပ်ရှင်ကြည့်တိုင်း
လိုက်ကြည့်တတ်သည်။ သူ
ကို ထားခဲ့လျှင် သူ မကြိုက်။
လိုက်ချင်ရှာသည်။

ကျွန်မတို့က ရုံးဆင်း
ညနေဆိုလျှင် သူငယ်ချင်း
တွေစုပြီး ရုပ်ရှင်ကြည့်တတ်
သည်။ တစ်ရက်မှာ နဝဒေး
ရုပ်ရှင်ရုံဖွင့်ပွဲကာလနှင့်တိုးပြီး
ဆရာ မောင်စိန်ဝင်း(ပုတီး
ကုန်း)၏ ဝတ္ထုကို ရုပ်ရှင်ပြန်
ရိုက်ထား၍ လူစုပြီး သွား
ကြည့်ရာ သူပါ လိုက်လာ၏။
အပြီးအထိ ကြည့်သလားဆို
တော့လည်း မဟုတ်ပါ။
ဘယ်ကားသွားကြည့်ကြည့်
အလယ်လောက်ရောက်လျှင်
သူ ငိုက်ပြီ။ တစ်ယောက်
ယောက်က ‘မမချော ကြည့်
လေ’ဟု နှိုးလျှင် ဆတ်ခနဲ
ခေါင်းထောင်ထပြီး မအိပ်ပါ
ဘူးဟဲ့က ပြောရင်း...
သူက ဘာဖြစ်လို့ ရယ်တာ
လဲ’ဟု အူလယ်က ဖောက်
မေးတတ်သူမျိုးပါ။ ထိုကား
မှာလည်း ကြိုးတံတားပေါ်မှာ
ကျော်သူနှင့်မို့မို့မြင့်အောင် ပြ
သာနာဖြစ်နေသောအခန်း ဖြစ်
ပြီး မို့မို့မြင့်အောင်က ကြိုးတံ
တားကို ဓားနှင့်လိုက်ခုတ်ချ
နေသည့်အခန်းမှာ မမချော
နှိုးလာသည်။ အားလုံးက
ဇာတ်လမ်းမှာ သည်းထိတ်
ရင်ဖို မျောပါနေတုန်း သူက
မြန်းခနဲ ထအော်၏။ စိတ်
လွတ်သွားပုံရပါသည်။

“ဟင်...ဓားကလည်း
ဓားမကြီး ဘယ်ပြတ်မလဲဟဲ့။
ဒါမျိုးက ဓားရှည်နဲ့ပိုင်းရတာ
အပေါ့ဟယ်”

အလွမ်းအဆွေးတွေနှင့်
မျောနေသော ကျွန်မတို့အား

လုံး မမချောစကားအဆုံး
အန်းခနဲ ထရယ်ကြတော့
သည်။ ငိုအားထက် ရယ်
အားသန်ဖြစ်ခဲ့ရသော ထိုကား
ကို ‘ကျွန်မကြည့်မိ အပြစ်ရှိ
သည်’ပြောမဆုံးရသည်မှာ
လည်း မမချောကြောင့်ဟု
ပြောစရာ လိုမည်မထင်ပါ။

ထိုမမချောက ဤသို့
တလွဲတွေလုပ်ရင်း ဝန်ထမ်း
ဘဝကို ရိုရိုသေသေ ကျား
ကုတ်ကျားခဲဖြတ်သန်းရင်း
တစ်ချိန်က သူဌေးသမီးလေး
က ရွှေဒင်္ဂါးခါးပတ်နှင့်
တက္ကသိုလ်တက်ခဲ့သူဖြစ်ခဲ့
တာကိုရော၊ ထိုရွှေဒင်္ဂါးတွေ
အိမ်က မသိအောင် သူ့ချစ်သူ
ကျောင်းစရိတ်အတွက် တစ်
ပြားပြီးတစ်ပြား ရောင်းစား
ပေးခဲ့တာတွေကိုရော မသိချင်
မှအဆုံး။ မပြောသလို ပြော
သလိုနှင့် သိစေခဲ့၏။ ထိုချစ်
သူနောက် ကောက်ကောက်ပါ
လိုက်၍ အိမ်က မိသားစု
အစ်ကို၊ အစ်မတွေ ရင်ကွဲပက်
လက်ဖြစ်ရတာပင် မကျန်။
ကျွန်မတို့ကို ဖြစ်ကြောင်းကုန်
စင်စေခဲ့ပေမဲ့ ကျွန်မတို့ခံစား
ဘာမှလည်း မကူညီနိုင်သော
ဘဝနှင့် သူ့အိမ်ထောင်ရေးကို
ကယ်မိန်းကယိုင် တွန်းတွန်း
ထိုးထိုး တောနင်းတောင်ကွာ
ရင်ဆိုင်နေရချိန် ကျွန်မက ရာ
ထူးတိုးပြီး နယ်ပြောင်းသွား
ရလေသောအခါ မမချောနှင့်
အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားလေ
တော့သည်။ သူ အားငယ်
သည်ဟု ပြောပေမဲ့ အပြီး
မပျက်ခဲ့။

□
အလုပ်ကနေ ရန်ကုန်
ပြန်တိုင်း ကျွန်မမှာ တခြား
အလုပ်တွေ ကိုယ်ရေးကိုယ်

တာတွေ ယုံစိန်နေသောကြောင့် မမချောဆီ မရောက်ဖြစ်နိုင်ခဲ့ပါ။ သူငယ်ချင်းတွေဆီက မမချော လေဖြစ်ပြီး မထနိုင်လို့ ပင်စင်တင်လိုက်ပြီဆိုသော သတင်းကြောင့် မဖြစ်မနေ အိမ်လိုက်သွားခဲ့ရပါသည်။ ထိုအခါ မမချောမှာ အာရုံကြော အားနည်းသည့် မျိုးရိုးလိုက်ရောဂါ ခံစားနေရသည်ဆိုသည်ကို သိလိုက်ရသောကြောင့် စိတ်မကောင်းရုံမှတစ်ပါး ဘာမှ မတတ်နိုင်ခဲ့ပြန်ပေ။

‘သမီးကို ပြောထားတယ်။ တင့်တင့် ရှိတယ်လို့’ စကားတွေ တောင် ဗလုံးဗထွေးဖြစ်သွားသည့် မမချော ကျန်းမာရေးကြောင့် သမီးဖြစ်သူကို ကျွန်မကို အပ်နေသည်။ သမီးကလည်း ကျွန်မကို ချစ်သည့်ကလေးပါ။ ကျွန်မက အရင်လို ထစ်ခဲနဲ့ မမချောရှေ့က မရပ်နိုင်ဘဲ ကျွန်မမှာလည်း ကိုယ့်အပူနှင့်ကိုယ်။ ကိုယ့်သားသမီးအရေး၊ အလုပ်တာဝန်တွေနှင့် ဘယ်မှာ မမချောဆီကို ရောက်အားပါမည်နည်း။ စိတ်က ကူညီချင်ပေမဲ့ ခြေလှမ်းတွေက မရောက်နိုင်ခဲ့ပြန်ချေ။ အားကိုးခံရသူ ကျွန်မကိုယ်တိုင် အားကိုးရင် ဖွင့်တော်သူငယ်ချင်းရှာချင်နေသည့် ဘဝမျိုးဆိုတာ လူနာလုံးလုံးဖြစ်နေသည့် မမချောကို မပြောရက်ခဲ့ပါ။ အတီးအတူ ရိုးရှင်းသလောက် မအူမလည်နှင့် သူ့ကြောင့် ရှင်းရသောပြဿနာပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်နှင့် ချစ်ဖို့ ကောင်းသလောက် အမြင်

ကတ်စရာလည်း ကောင်း၊ သနားစရာလည်း ကောင်းသော မမချော၏ နောက်ဆုံး နေ့ရက်များမှာ သူ့အတွေးအသိထဲမှာ သမီးလေးပဲ ရှိနေပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မသိတော့ပြန်။ သူ သိတာ တစ်ယောက်ရှိနေသေးသည်။ ထိုတစ်ယောက်က ကျွန်မတို့လေ...။

‘ဒါ ဘယ်သူလဲ... မေမေ...’

‘တင့်...တင့်...’

နောက်ဆုံးအခေါက် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ မထင်ပါ။ ကျွန်မကို ကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။ နာမည်ကိုမရရအောင် ခေါ်သည်။ ကျွန်မရင်ထဲ ဝမ်းနည်းလွန်း၍ နောက်တစ်ခေါက် မသွားချင်တော့ပေ။ မအားတာလည်း လုံးဝမအားသောကြောင့် နောက်တစ်လ လောက်အတွင်း ကျွန်မ ဖုန်းပင် မဆက်မိတော့။ သမီးလေးကသာ ဆက်ရှာသည်။

နယ်ရုံးမှာ အလုပ်များလွန်းချိန်ရက်မှာ မိုးတွေကလည်း ရွာလွန်းချိန်မှာ ကျွန်မ ဆီသို့ ဖုန်းဝင်လာပါသည်။ ဖုန်းကောက်ကိုင်ခဲ့မှာ ဗလုံးဗထွေးနှင့် ငိုသံကို ကြားရပါသည်။ ထိုအသံသည် မည်သူ့အသံဖြစ်မည်ကို ကျွန်မ ပြောပြရန် လိုမည်မထင်တော့ပါ။ မိုးသံလေးသံကြား ဖုန်းထဲမှ ‘မေမေ ဆုံးသွားပြီ မေတင့်’ ဆိုသော အသံသည် ကျွန်မကို များစွာနှိပ်စက်နေတော့၏။ ဒီအချိန်ကြီး ကျွန်မ ဘယ်လိုပြန်မည်နည်း။ ဘာလှိုင်းကားမှ မရှိတော့သည့် နယ်မြို့လေး။ ညဘက်ကြီး ပြန်၍လည်း မရ။ စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာနှင့် ဘယ်

ခြေလှမ်းနှင့် အိပ်ရာထဲရောက်သွားမှန်းမသိတော့။ ကျွန်မ အိပ်ပျော်သလား အိပ်မပျော်သလားထက် မမချော သမီးလေး၏ စကားသံတွေက ကြားနေမိတော့၏။

‘မေမေက ဖေဖေကို စာချုပ်နဲ့ ကွဲမပေးဘူး။ တစ်သက်တဲ့။ အိမ်ကိုလည်း သမီးနာမည်နဲ့ပဲ ထားတယ်။ သန်းခေါင်စာရင်းမှာတော့ ဖေဖေကို ဖယ်ပစ်လိုက်တယ်လေ’

ဘုရားရေ...ဟု ပင်တ၊မိ၏။ ကျွန်မ မထင်ထားသည့် မမချော၏ ပါးနပ်လိမ္မာသော မိခင်ကောင်းလုပ်ရပ်ကို ဘယ်လိုအံ့ဩမှန်း မသိတော့ပါ။ မမချောအိမ်ကို နောက်ဆုံးခေါက် ရောက်ခဲ့စဉ်က သမီးလေးက ကားငှားပေးရင်း ပြောပြသည့် စကားတွေက ပဲ့တင်ရိုက်သလို ကျွန်မ ရင်အစုံကို အခုန် မြန်စေခဲ့၏။

မျက်ရည်တွေက ခေါင်းအုံးမှာ နှစ်ဝင်ကုန်သည်။ မိန်းမတစ်ယောက်ထက် အမေတစ်ယောက်၏ ပေးဆပ်မှုကို ကျွန်မ ဘယ်သို့ခံစားရမည် မသိနိုင်အောင် ဆိုနှင့်နေစဉ် ဖျတ်ခနဲ ကျွန်မနာမည်ကို ခေါ်လိုက်သလိုလို ကြားမိ၍ အိပ်ရာထဲမှ ကျူးထလိုက်စဉ် ရိပ်ခနဲမဟုတ်သည့် အမြင်အာရုံထဲ၌ သူ ဝတ်နေကျ ရုပ်အင်္ကျီအကွက်ကလေးနှင့် ပြီးပြီးရပ်နေသော မမချောကို ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရလေ၏။ တကယ်ပါ တကယ်မြင်တာပါ။ အိပ်မက်မဟုတ်ဘူး။ ဘုရား...ဘုရား...မမချော မမချောရယ်။ ကျွန်မ လန့်ရ

မှန်း မသိတော့ဘဲ နှုတ်မှတတွတ်တွတ်ပြောနေမိတော့၏။

‘ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့နော် မမချော။ မနက်ကျရင် တင့်တင့် ပြန်လာမယ်။ သမီးကို စိတ်ချ စိတ်ချပါ။ အမျှ... အမျှ... အမျှပါ... မမချောရေ...’

စိတ်ကို ချုပ်တည်းထားရင်း အားတင်း၍ ပီပီသသ ပြောရင်းနှင့်ပင် ကျွန်မမျက်လုံးအိမ်ထဲမှာ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာပါတော့၏။ ထိုမျက်ရည်တွေက ဝမ်းနည်းရုံ သက်သက်မျှ မဟုတ်ပါ။ မမချော၏သမီးအတွက် တစ်သက်စာ မိခင်မေတ္တာနှင့် မမချော၏ နာကျင်ကြေကွဲမှု ချစ်ခြင်းတရားအတွက် အံ့ကြိတ်ရင်းနှီးခဲ့ရမှုများကို သက်သေပြပေးသော မျက်ရည်များသာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ထိုညက တစ်ညလုံးနှီးပါး မျက်ရည်တွေ တားမရနိုင်ခဲ့ပါ။

တကယ်တော့ မမချောက လူအတစ်ယောက်မဟုတ်ခဲ့ပါကြောင်း အားလုံးသိအောင် ကျွန်မ ပြောပြချင်ပါသည်။ ထိုသူများထဲတွင် မမချောကို ရက်စက်သူတို့ မပါဝင်စေရပါ။ ထိုသူတို့သည် မမချော၏ ဓားရှည်နှင့် အပိုင်းပိုင်း ခုတ်ခံထားရသူများသာဖြစ်နေကြောင်း အတော်ကြီး နောက်ကျွော သိလိုက်ရချိန်မှာတော့ မမချော ခမျာ အေအေ ဘီဘီ အဖြေလေးများကို နောင်ဘဝသစ်၌ ရွတ်ဆိုဖြေဆိုရန် အကြောင်းရှိတော့မည်မထင်ပါချေ။ ■

နှင်းဝေဖြိုး

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သက်တမ်းရှည်
ဒီဇာန် ၇၅

မောင်သန့်လှိုင်.

မဲတူ၏နားစည်တွင် ညနေ ကျောင်းဆင်းခေါင်းလောင်း
ထိုးသံကိုသာ နားစွင့်နေမိ၏။ ကျောင်းဆင်းခေါင်းလောင်းသံ
ကြားသည်နှင့် လွယ်အိတ်ကို စလွယ်သိုင်းကာ အိမ်သို့ ဒုန်းစိုင်း
ပြေးလေတော့၏။ အိမ်သို့ အလောတကြီး ရောက်ချင်စော
ကြောင့် ခလုတ်တိုက် ဟပ်ထိုးလဲခဲ့ရသည့်ရက်များလည်း ရှိ၏။
ခြေထောက်များ ပွန်းပဲ့သည်အထိ ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း အိမ်

ထဲသို့ဝင်လိုက်သည်နှင့် အမေ
ရှေ့တွင် ဘာမျှမဖြစ်ခဲ့သလို
ဟန်ဆောင်နေခဲ့ရသည့် ရက်
များလည်း ရှိ၏။ မဲတူ ညနေ
ကျောင်းဆင်းတိုင်း အိမ်ထဲဝင်
လာသည်နှင့် အမေက ဆီး
ကြို၍ -

‘သားလေး ပြန်လာပြီ
လား’

ထိုကဲ့သို့ အမေက ဝတ္တ
ရားမပျက် မေးလေ့ရှိသော်
လည်း မဲတူထံမှ တုံ့ပြန်မှုမှာ
ဆတ်ခနဲ ခေါင်းတစ်ချက်
ညိတ်ပြသည်သာ ဖြစ်၏။

ပြီးလျှင် လွယ်အိတ်ကို ပစ်ချကာ မြေစိုက်အိမ်စောင်းစောင်း
ကလေး၏ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့သွားကာ တစ်နေရာဆီသို့ ငေးရီ
လျက် ရှိတော့သည်။ မဲတူတို့သားအမိနှစ်ယောက်တွင် အမေက
ရင်းနှီးသော အပ်ချုပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆီမှ ချုပ်ပြီးသား အပ်ထည်
များကို ကြယ်သီးကွင်းပေါက်တုပ်၊ ကြယ်သီးတပ်၍ တစ်ထည်
လျှင် လက်ခမည်ရွှေမည်မျှဟူ၍ ယူကာ သမုဒ္ဒရာဝမ်းတစ်ထွာ
ကို ကူးခပ်နေရသည်။ မုဆိုးမသားအမိဖြစ်၍ စက်ချုပ်ဆိုင်ပိုင်
ရှင်က ကူညီသောသဘောဖြင့် အပ်ထည်များကို လက်ခပေး၍
ကြယ်သီးကွင်းပေါက်တုပ်သော အလုပ်ကိုပေးထားခြင်း ဖြစ်
သည်။ မဲတူ၏အမေ ဒေါ်နွဲ့တင်မှာ အခြားအလုပ်လည်း မလုပ်
တတ်၍ ယခုအလုပ်ကိုပဲ စိုက်လိုက်မတ်တတ်လုပ်၍ တစ်ဦး
တည်းသော ဖတဆိုသား မဲတူကို မူလတန်းကျောင်းတွင်
ပညာသင်စေခဲ့သည်။ အမေတစ်ခု သားတစ်ခုအတွက် စားဝတ်
နေမှု ကသီလင်တ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဖြစ်သော်ငြား ခြစ်ခြစ်
ခြုတ်ခြုတ် နေထိုင်ရသည့်အနေအထား ဖြစ်သည်။ ထမင်းတစ်
အိုးကို ညမနက် တည်ပြီးလျှင် လက်ဖက်သုပ်ကလေးလိုလို၊
အကြော်ကလေးလိုလိုနှင့် ပြီးခဲ့ကြသည်သာ ဖြစ်သည်။ မဲတူ
ကျောင်းသွားပြီဆိုသည်နှင့် ဒေါ်နွဲ့တင်မှာ အိမ်ထဲတွင် တကုပ်
ကုပ်နှင့်အလုပ်လုပ်နေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်
မိတ္တူမလက်စွဲများကို လက်လှုပ်မှ ပါးစပ်လှုပ်ရသော အချိန်များ
ကသာ ဝါးမျိုးသွား၏။ ခပ်စောင်းစောင်း မြေစိုက်အိမ်ကလေး၏
ပြတင်းပေါက်မှ မဲတူ ကြည့်နေသောမြင်ကွင်းမှာ မဲတူနှင့်သက်
တူရွယ်တူရှိသည့် ကလေးတစ်ယောက် မြေကွက်လပ်တစ်ခုတွင်

ဘောလုံးကစားနေကြခြင်း
ဖြစ်သည်။ ညနေ ကျောင်း
ဆင်းတိုင်း ထိုပြတင်းပေါက်
ကလေးမှ ကလေးများ
ဘောလုံးကစားနေသည်ကို
မဲတူ ငေးနေမိသည်မှာ ရက်
ပေါင်း မနည်းတော့ချေ။
မဲတူအဖို့ ထိုကလေးများနှင့်
မရင်းနှီး မခင်မင်သည်က တစ်
ကြောင်း မိခင်ဖြစ်သူကို ဖွင့်
မပြောရသည်ကတစ်ကြောင်း
တို့ကြောင့် ဘောလုံးကန်ချင်
စိတ်ကို ချိုးနှိမ်ထားနေရသည်
မှာ ကြာပြီဖြစ်၏။

‘သားရေ...လူလေး’

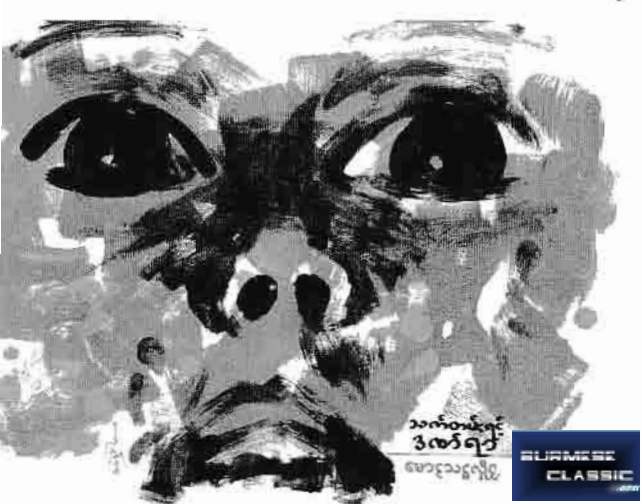
ထိုစဉ် အလုပ်လုပ်နေရာ
မှ မိခင်ဖြစ်သူ၏ခေါ်သံ
ကြောင့် ပြတင်းပေါက်မှကြည့်
နေသော အကြည့်ကို မလွဲချင်
လွဲချင်လွဲကာ မိခင်ဆီသို့
လျှောက်လာပြီး ထိုင်ချလိုက်
ရင်း မိခင်မျက်နှာကို မဲတူ
မော့ကြည့်နေမိ၏။

‘သားလေး...ဟို
ကလေးတွေနဲ့ ဘောလုံး
ကစားချင်နေတာလား’

မဲတူ လုံးဝမျှော်လင့်
မထားသော မေးခွန်းတစ်ခုက
မိခင်ထံမှ ထွက်လာသော
အခါ မဲတူ ကလေးပီပီ ခေါင်း
ညိတ်ပြလိုက်သည်။ မိခင်ဖြစ်
သူ ဒေါ်နွဲ့တင်က ကြယ်သီး
ပေါက်တုပ်လက်စအင်္ကျီတစ်
ထည်ကို အောက်ချလိုက်ပြီး-

‘သေချာနားထောင် ငါ့
သား၊ ငါ့သား ဘောလုံးသွား
ကစားမယ်ဆိုရင် သွားကစား
ချေ။ ဒါပေမဲ့ အမေ မကြိုက်
တာတစ်ခုက ရန်ဖြစ်တာကို
မကြိုက်ဘူး။ ငါ့သားလေး
ရန်မဖြစ်ရဘူးနော်။ ဒါ့အပြင်
သွားကစားချေ’

မိခင် စကားကြောင့်

ခဲတူ၏ရင်ထဲတွင် အပျော်
တွေ မဆုံမပြီ ပြည့်သိပ်သွား
ပြီး အိမ်ထဲမှ အိမ်ပြင်သို့ မြား
တစ်စင်းလွှတ်လိုက်သည့်နှယ်
တစ်ဟုန်တိုးပြေးလေတော့၏။
သို့သော် ဘောလုံးကစားနေ
သော မြေကွက်လပ်အနီးသို့
ရောက်သောအခါ ကွင်းအစပ်
တွင် မဲတူ ခြေလှမ်းများ ရပ်
တန့်သွား၏။ အကြောင်းမှာ
ဘောလုံးကစားနေသော
ကလေးများနှင့် မဲတူ တစ်
ယောက်မျှ မရင်းနှီး။ 'ငါ ဝင်
ကစားမယ်ကွာ' ဟုလည်း
နှုတ်က မပြောဘဲ။ ကွင်းစပ်
တွင်သာ မယောင်မလည် ရပ်
ကြည့်နေမိသည်။ ကွင်းထဲ
တွင် ဘောလုံးကစားနေသော
ကလေးတစ်ယောက်ကလည်း
မဲတူကို မည်သူမျှ စိတ်မဝင်
စား၊ ကိုယ့်ဇာတ်ရိပ်နှင့်ကိုယ်
သံသမဲမဲ ကစားနေကြသည်။
တစ်ကြိမ်တွင် ကွင်းထဲမှ ကန်
လိုက်သော ဘောလုံးကလေး
မှာ မဲတူအနီးမှ အပြင်ဘက်
သို့ပြေးထွက်သွားသည်။ မဲတူ
ဘာကိုမျှ မစဉ်းစားတော့ဘဲ
ထိုဘောလုံးကလေး လိမ့်ရာ
နောက်သို့ အလျင်အမြန် ပြေး
၍ လိုက်ကောက်လိုက်သည်။
မဲတူလက်ထဲမှ ဘောလုံးက
လေးမှာ အပြာရောင်ပလတ်
စတစ်ဘောလုံးကလေးဖြစ်
သည်။ မဲတူ၏ညှပ်ရွယ်ချက်
မှာ ယခုလိုဘောလုံးကလေး
ကူညီ၍ ကောက်ပေးခြင်း
ကြောင့် သူ့အား ကျေးဇူးတင်
၍ ပါဝင်ကစားခွင့်ပေးလိမ့်
မည်ဟုထင်ထားသည်။ ကွင်း
ထဲမှ ကလေးတစ်ယောက်က
မဲတူဆီမှ ဘောလုံးကို လှမ်း
အယူတွင် -

လား၊
တစ်ဖက်ကလေးဆီမှ
မဲတူ မျှော်လင့်ထားသော
စကားများ မဟုတ်ပါ။
'မရဘူးကွ၊ မင်း
ကစားချင်ရင် မင်းကိုယ်ပိုင်
ဘောလုံးပါမှ ရမယ်'
မဲတူလက်ထဲမှ ဘော
လုံးယူသွားသော ကလေး
သည် ထိုသို့ပြောဆိုပြီး ကွင်း
ထဲသို့ ပြန်လည်ပြေးဝင်သွား
တော့သည်။ ကွင်းအစပ်တွင်
မတ်တတ်ရပ်၍ ကျန်နေသော
မဲတူ အတော်ဝမ်းနည်းသွားပုံ
ရသည်။ မျက်ဝန်းများမှ ရုတ်
တရက်ဆိုသလို မျက်ရည်
များ ကျဆင်းလာသည်။
အသံထွက်၍ မငိုမခင် ချာခနဲ
လှည့်၍ အိမ်ဘက်သို့ ပြေး
လာခဲ့တော့၏။ အိမ်ထဲဝင်
ခါနီးတွင် ကမန်းကတန်း
မျက်ရည်များကို လက်ခံနှင့်
သုတ်လိုက်၏။ အမေ ဆူမည်
စိုးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။
သို့သော် ရှက်သံက ထိန်းမရ။
'သားလေး ဝင်ခဲ့လေ၊
အပြင်မှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ'
မဲတူ အိမ်အပြင်ရပ်နေ
သည်ကို မိခင်က သိသော
ကြောင့် အိမ်အတွင်းမှ လှမ်း
ခေါ်သောကြောင့် မတတ်သာ
သည့်အဆုံး မဲတူ အိမ်ထဲသို့
လှမ်းဝင်လိုက်သည်။ မိခင်က
မဲတူကို ကြည့်၍ -
'ငါ့သား ရန်ဖြစ်လာ
တာလား၊ သူတို့က လုပ်
လိုက်လို့ ငိုလာတာလား'
မိခင်၏မေးခွန်းများကို
မဲတူ ခေါင်းတွင်တွင်ယမ်းရင်း
အားရပါးရ ငိုရွက်ကာ မိခင်
ရင်ခွင်ထဲသို့ ပြေးဝင်လိုက်
တော့သည်။ မိခင်က မဲတူကို
နွေးထွေးစွာ ပွေ့ဖက်လိုက်

ပြီး -
'သားလေး အမေ့ကို
အမှန်အတိုင်း ပြောစမ်း၊ ရန်
ဖြစ်လာတာလား၊ ဝိုင်းလုပ်
လိုက်ကြတာလား ဆိုတာ'
မဲတူ မိခင်အား ပြောပြ
ရန် တာရှုလိုက်တိုင်း ရှက်သံ
က စကားလုံးများကို ပိတ်ဆို့
နေသည်။ ခေတ္တကြာမှ -
'သူတို့က သားမှာ
ကိုယ်ပိုင်ဘောလုံးပါမှ ဝင်
ကစားရမှာတဲ့'
'ဘာ...'
မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်နွဲ့တင်
၏အသံမှာ ကျယ်လောင်စွာ
မြည်ဟည်းသွားသည်။ မျက်
ဝန်းများကလည်း တပျပ်ပျပ်
တောက်ပလာပုံမှာ မိခင်မုဆိုး
မတစ်ယောက်၏ မာနရန်များ
လျှိုက်ခနဲ မြင်လိုက်ရ၏။
ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ချထား
သော လုပ်ခငွေကလေးများ
ထည့်ထားသည့် ထန်းခေါက်
ဖာကလေးကို ဒေါ်နွဲ့တင်
လှမ်းကြည့်ရင်း တိရိပြတ်
သားသောစကားတချို့ ခုန်
ထွက်လာတော့၏။
'နက်ဖြန်၊ ငါ့သားလေး
ကို အမေ ဘောလုံး ဝယ်ပေး
မယ်'
□
ညက မဲတူ အပျော်
လွန်းပြီး အတော်နှင့်အိပ်မပျော်
ခဲ့။ အိပ်ပျော်သောအခါ၌
လည်း အိပ်မက်များပင် မက်
နေသေးသည်။ အမေ ဝယ်
ပေးသော ဘောလုံးအသစ်
ကလေးဖြင့် မြေကွက်လပ်ထဲ
တွင် ကလေးတစ်ယောက်နှင့်
ပျော်ရွှင်စွာ ကစားနေသည့်
အိပ်မက်ဖြစ်သည်။ မဲတူ အိပ်
ရာမှ နိုးသောအခါ နေပင်
အတော်မြင့်နေ၏။ ကျောင်း

ပိတ်ရက်ဖြစ်သောကြောင့်
ကျောင်းသွားစရာမလိုချေ။
မိခင်လုပ်သူပင် ဈေးမှ ဖြန်
လာ၍ ထမင်းအိုးပင် တည်
နေပြီဖြစ်သည်။
'သားလေး နိုးနေပြီ
လား'
'ဟုတ်ကဲ့ အမေ'
'ကဲ...ဟောဒီမှာ ရော၊
ငါ့သားရဲ့ကိုယ်ပိုင်ဘောလုံး'
မိခင် ဝယ်ပေးသော
ဘောလုံးလေးကို မဲတူ တယု
တယကိုင်တွယ်ရင်း ပျော်ရွှင်
နေသည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်
ဆိုင်ဆိုသလို မိခင် ဝယ်လာ
သောဘောလုံးကလေးမှာ
အပြာရောင်ပလတ်စတစ်ဘော
လုံးကလေးပင် ဖြစ်နေသည်။
အသစ် ဖြစ်သောကြောင့်
အပြာရောင်တောက်ပဝင်းလက်
နေ၏။ မဲတူ၏ဘဝတွင်
အမေ ဝယ်ပေးသောဘောလုံး
ကလေးသည် သူ့အတွက်
ကမ္ဘာတစ်ခု လက်ဆောင်ရ
သည့်နှယ် အထူးကျေနပ်နေမိ
တော့သည်။
'အမေ သား သွားပြီး
ကစားတော့မယ်နော်'
'အေးအေး၊ ကစားချေ
ငါ့သား၊ ရန်တော့ မဖြစ်ရဘူး
နော်'
မဲတူခမျာ မိခင်၏အမှာ
စကားကိုပင် ပြန်လည်မတုံ့
ပြန်နိုင်လောက်အောင် အပျော်
လွန်းကဲနေသဖြင့် အသစ်စက်
စက် ဘောလုံးကလေးကိုပိုက်
ကာ အိမ်အပြင်သို့ ပြေးထွက်
လာခဲ့တော့သည်။ ယနေ့
ကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်သဖြင့်
မြေကွက်လပ်တွင် ကလေး
များ စောစီးစွာ ဘောလုံး
ကစားနေကြပြီဖြစ်သည်။
မဲတူ ကွင်းစပ်သို့ ရောက်

သည်နှင့်-

‘ဟေ့ကောင်တွေ ဒီမှာ ဘာလဲ ကြည့်ကြစမ်း’

မဲတူက သူ၏သစ်လွင် တောက်ပသော အပြာရောင် ပလတ်စတစ်ဘောလုံးကလေး ကို ခပ်ကြွားကြွားမြှောက်ပြ ရင်း အော်လိုက်သောအခါ ကွင်းထဲရှိ ကလေးအားလုံး၏ မျက်လုံးများ မဲတူလက်ထဲမှ ဘောလုံးအသစ်ကလေးဆီသို့ တစုတဝေး အာရုံရောက် ကုန်ကြသည်။ ထိုကလေး များထဲမှ အရင်တစ်ခေါက် မဲတူကို ‘မင်းကိုယ်ပိုင်ဘော လုံးပါမှ ရမယ်’ ပြောလိုက် သောကလေးက-

‘ဝင်ခဲ့လေကွာ၊ ငါတို့ အတူကစားကြတာပေါ့’

ကလေးတစ်ယောက် က သူတို့ကစားလက်စဖြစ် သော ဟောင်းနွမ်းစုတ်ပြတ် နေသည့် ဘောလုံးကို ကွင်း ပြင်သို့ ကန်ထုတ်လိုက်သည်။ ယခု မဲတူ၏ဘောလုံးအသစ် စက်စက်ကလေးကို မဲတူပါ တစ်ပါတည်း အတူကစားကြ တော့သည်။ ကစားချိန် ၁၀ မိနစ်ခန့်တွင် မဲတူ အတော် ပျော်နေပါသည်။ မဲတူ၏ အပြာရောင်တောက်ပနေသော ပလတ်စတစ်ဘောလုံးကလေး သည် ခြေထောက်များစွာ၏ တရစပ်ကန်ချက်များကြောင့် အပြာရောင်ကလေးများ ပွန်း ပဲ့လာသည်။ ပလတ်စတစ် ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ချက် တစ်ချက် ပိန်သည့်နေရာ ပိန် လာပြီး ရှုံ့သည့်နေရာ ရှုံ့လာ သည်။ ကလေးများ၏ ခြေ ထောက်ထဲမှ သူ၏ဘောလုံး ကလေးကို ကြည့်ရင်း မဲတူ နှမြောလာသည်။ စိတ်ထဲတွင်

‘ဟေ့ကောင်တွေ
ဒီမှာ ဘာလဲ
ကြည့်ကြစမ်း’
မဲတူက
သူ၏သစ်လွင်
တောက်ပသော
အပြာရောင်
ပလတ်စတစ်
ဘောလုံး
ကလေးကို
ခပ်ကြွားကြွား
မြှောက်ပြရင်း
အော်လိုက်သော
အခါ
ကွင်းထဲရှိ
ကလေးအားလုံး၏
မျက်လုံးများ
မဲတူလက်ထဲမှ
ဘောလုံး
အသစ်ကလေး
ဆီသို့
တစုတဝေး
အာရုံ
ရောက်ကုန်
ကြသည်

လည်း သည်ဘောလုံးက လေးသည် အမေ ဝယ်ပေး သော သူ၏ပထမဆုံး ပျော် ရွှင်မှုကလေး ဖြစ်သည်။ မတော်တဆ ပျက်စီးသွားပါ က အမေ နောက်ထပ်ဝယ် ပေးလိမ့်မည်မဟုတ် ဆိုသည် ကို တွေးမိသော မဲတူသည် ကွင်းထဲတွင် လိုက်မကစား တော့ဘဲ ခြေစုံရပ်၍ သူ့ဘော လုံးကလေးရွေ့လျားရာ လိုက် ကြည့်နေမိသည်။ နှမြောတ

သစိတ်၊ စိုးရိမ်စိတ်များနှင့် သူ့ဘောလုံးကလေးကို သိမ်း ဆည်း၍ အိမ်ပြန်တော့မည် ဟု တွေးနေချိန်တွင်-

‘မောင်း...’

‘ဟာ...ကွဲ သွားပြီ ဟေ့...’

ကလေးနှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဘောလုံးကို တိုင်မင်ကိုက် ညှပ်ကန်လိုက် မိရာ အပြာရောင်ပလတ်စတစ် ဘောလုံးကလေး ကွဲအက် ပျက်စီးသွားတော့သည်။ ထို မြင်ကွင်းကို မြင်နေရသော မဲတူ၏ မျက်လုံးများ ပြာဝေ သွား၏။ ရုတ်တရက် အား အင်ကုန်ခန်းသွားသလို ခြေစုံ ရပ်နေသည့် နေရာတွင် ပင် အရုပ်ကြီးပြတ် ထိုင်ကျသွား သည်။ ကလေးများက ပျက် စီးနေသောဘောလုံးကလေးနှင့် မဲတူကို ထားရစ်ကာ အသီး သီးအိမ်ပြန်ကုန်တော့၏။ မဲတူမျက်နှာပေါ်တွင် မျက် ရည်များ တသွင်သွင်စီးကျ လာသည်။ မိခင် ဝယ်ပေး သောဘောလုံးကလေး ပျက် စီးသွားသည်မှာ သူ့အဖွဲ့ကိုယ် ထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာ နုတ်ယူ သွားသလို မဲတူ ခံစားနေရ ၏။ အရွယ်နှင့်မမျှသော စိတ် အခက်အလက်များ ကြွေကျ ကုန်၏။ ပျက်စီးယိုယွင်းနေ သောဘောလုံးကို ပိုက်၍ အမေဆီသို့ မည်သို့ပြန်ရမည် ကို မဲတူ မစဉ်းစားတတ် တော့။ ဘောလုံးအစုတ်က လေးကို နှမြောတသရွာ ကြည့်ရင်း မြေကွက်လပ်ထဲ ထိုင်နေသော မဲတူအမျှ အချိန် မည်မျှကြာသွားသည်မသိ၊ မွန်းတည့်နေပင် အနောက် ဘက်သို့ ယွန်းနေပြီဖြစ်တော့

သည်။

□

မည်သည့်ဘူတာမျှ မရပ် နားသော သက္ကရာဇ်ရထား သည် ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာ ကို ကျော်ဖြတ်ခုတ်မောင်း လျက် ရှိသည်။ တရိပ်ရိပ် ကျန်ခဲ့သော အတိတ်ပုံရိပ်များ စွာနှင့်အတူ သတ္တဝါတို့၏ အရေပြားများလည်း အိုစာ တွန့်ခေါက်လာပြီဖြစ်သည်။ ဦးထွန်းမင်းသိန်း၏ ကားက လေး ခြံဝင်းထဲသို့ ကွေ့လိုက် သည်နှင့် သူ့ဒရိုင်ဘာအား-

‘မောင်သိန်း’

‘ဗျာ...ဆရာ’

‘ကောင်တာ နှစ်ခုစလုံး ကို မင်းနဲ့ထမင်းချက်မလှခင် ငါ့ဧည့်ခန်းထဲ မလာခဲ့ကြ၊ ပေါ့ပေါ့လေးတွေပါ အလှူမီနီ ယံဆိုတော့...’

ကားရပ်လိုက်သည် နှင့် ဦးထွန်းမင်းသိန်း ဧည့် ခန်းဆီသို့ ဝင်သွားပြီး ဆက် တိန်တစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်လိုက် သည်။ မကြာခင် ကားဒရိုင် ဘာ မောင်သိန်းနှင့် ထမင်း ချက် အခေါ်ကြီး မလှခင်တို့ အလှူမီနီယံကောင်တာတစ်လုံး ကို မ၊ဝင်လာပြီး-

‘ဆရာ...ဘယ်နားချ ရမလဲ ဆရာ’

‘ဪ...အေး အေး၊ ဟိုနံရံထိပ်က ဓာတ်ပုံကိုတွေ လား၊ အဲဒီဓာတ်ပုံအောက် တည့်တည့်မှာ ကောင်တာ နှစ်ခုစလုံး ချမယ်ကွာ’

သို့နှင့် အလှူမီနီယံမှန် ကောင်တာနှစ်ခုအား နေသား တကျချပြီးသောအခါ ဒရိုင် ဘာမောင်သိန်းနှင့် မလှခင်တို့ ထွက်သွားကြသည်။ ဦးထွန်း မင်းသိန်း ထိုင်ရာမှထပြီး ရေ

ချီးခန်းထဲဝင်ကာ ရေချိုးလိုက်သည်။ ရေချိုးပြီး အဝတ်အစားလဲ၍ စောစောထ ထိုင်ခဲ့သော ဆက်တီခုံတွင် ပြန်ထိုင်ကာ-

‘မောင်သိန်းရေ...’

‘လာပြီ ဆရာ၊ အဆင်သင့်ပါပဲ’

ဒရိုင်ဘာ မောင်သိန်းလက်ထဲတွင် ဘလက်(ခ) လောဘယ်(လ)ပုလင်း၊ ဖန်ခွက်၊ ရေခဲနှင့် အမြည်းပန်းတန်ကို လင်ပန်းပေါ် တင်လာကာ ဦးထွန်းမင်းသိန်းရှေ့သို့ တရိုတသေ ချပေးလိုက်သည်။ ဦးထွန်းမင်းသိန်းက အရက်ကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်ရင်း အလူမီနီယံကောင်တာနှစ်ခုအထက်တွင် ချိတ်ထားသော ဓာတ်ပုံကို ကြည့်ကာ-

‘အမေ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ အမေ၊ ကျွန်တော်ငယ်ငယ် မဲတူဘဝတုန်းက အမေ့ထန်းခေါက်ဟသေးသေးလေးထဲက အမေ့ချွေးနဲ့စာပိုက်ဆံကလေးထုတ်ပြီး အပြာရောင် ပလတ်စတစ်ဘောလုံးကလေး ဝယ်ပေးခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်ကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ မရှိမဲ့ရှိမဲ့ အမေ ဝယ်ပေးခဲ့တာ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး အမေ။ အခုကျွန်တော် မဲတူဘဝကနေ ပွဲရုံလုပ်ငန်းရှင် ထွန်းမင်းသိန်းဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ အမေ့ကို ကျေးဇူးဆပ်ခွင့်မရလိုက်ဘဲ အမေ လူ့လောကကြီးထဲက ထွက်ခွာသွားခဲ့တယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ အမေ ဝမ်းသာလိုက်ပါ အမေ၊ အခု အမေ့သားအရာရာ ပြည့်စုံပါပြီ အမေရယ်...’

နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်နွဲ့တင်၏ ဓာတ်ပုံကိုကြည့်၍ တတွတ်တွတ်ပြောနေသော ငယ်နာမည် မဲတူ ခေါ် ထွန်းမင်းသိန်း၏ မျက်ဝန်းများတွင် မျက်ရည်များ အိုင်ဖွဲ့နေ၏။ အတွေးပုံရိပ်တို့က နဂ္ဂတစ်ဖလင် နောက်ပြန်ရစ်လိုက်သလို တဝဲဝဲပေါ်လာသည်။ အမေ ဝယ်ပေးလိုက်သော ဘောလုံးကလေး ကိုင်၍ ကွင်းထဲတွင် ကလေးတစ်သိုက်နှင့် ဘောလုံးကစားပုံ၊ ဘောလုံးကလေး ကွဲအက်ပျက်စီးသွား၍ နှမြောတသစွာ ငိုကြွေးခဲ့ရုံ၊ ကစားကွင်းထဲတွင် မိမိတစ်ယောက်တည်း အားငယ်အထီးကျန်ခဲ့ရပုံများကို မြင်ယောင်လာပြီး အရက်ချည်း တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက်ဆက်သောက်ရင်း အမေ့လွန်ကာ ဆက်တီခုံပေါ်တွင် အိပ်စက်သွားတော့သည်။

‘ကျွန်တော့် ဆရာက တော့ တကယ့်လူထူးလူဆန်းပဲ ဆရာရေ...’

ညနေခင်း ပွဲရုံမှအပြန် ခြံထဲသို့ ကားကလေး ဝင်လိုက်သည်နှင့် ဒရိုင်ဘာမောင်သိန်းက ထိုသို့ပြောလိုက်သည်။

‘ဟ ဘာများလဲ မောင်သိန်းရ၊ ဘာတွေ ထူးဆန်းနေလို့လဲ’

‘ဪ ဆရာမှာ မိန်းမလည်း မရှိ၊ ကလေးလည်း မရှိဘဲနဲ့ ကားပေါ်မှာ ကလေးကစားစရာ ဘောလုံးတွေ အများကြီး ဝယ်လာလို့ပါ။ ဆော့မယ့်ကလေးဆိုလို့ မူးလို့တောင် ရှူစရာမရှိတာ၊ ဟား

ဟား ဟား’

ဦးထွန်းမင်းသိန်းအနေဖြင့် ဒရိုင်ဘာ မောင်သိန်း၏ စကားအပေါ် တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမျှ ပြန်လည်မတွဲပြန်ဘဲ မသိလိုက်မသိဘာသာ နေလိုက်သည်။ အမှန်က ဦးထွန်းမင်းသိန်း၏စိတ်ခံစားမှုကို တစ်စုံတစ်ယောက် နားလည်အောင် ရှင်းပြရန် ခက်ခဲလှသည်။ စိတ်ဒဏ်ရာဆိုသည်မှာ ကျည်ကွယ်၊ မျက်ကွယ်အရပ်တွင် ပုန်းအောင်းနေတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။ အိမ်ရှေ့ကားရပ်လိုက်သည်နှင့်...

‘ကဲ...မောင်သိန်းရေ...၊ ကားပေါ်က ဘောလုံးတွေအားလုံး ငါ့ဧည့်ခန်းထဲက အလူမီနီယံကောင်တာနှစ်ခုထဲ ထည့်ထားလိုက်၊ ငါရေအရင်ချိုးလိုက်ဦးမယ်။ ပြီးရင် ဧည့်ခန်းထဲကပဲ စောင့်မယ်။ မလှခင်ကို ငါးရှဉ့်ခြောက်ကလေး ကြော်ခိုင်းလိုက်ဦး...’

ယခင်ရက်များထက် ယနေ့ညနေခင်းမှာ အပူလွန်ကနေသည်။ နေဝင်သွားသော်လည်း အပူရိန်က ကျမသွားသေးချေ။ ရေချိုးခန်းထဲတွင် ဦးထွန်းမင်းသိန်းရေကို ကြာမြင့်စွာ ချိုးနေလိုက်သည်။ ပြီးမှ ရေချိုးခန်းမှ ထွက်၍ စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်ဝတ်ကာ ဧည့်ခန်းထဲရှိ ဆက်တီခုံပေါ် ထိုင်လိုက်သည်။ မိမိခေါင်းပေါ်ရှိ ပန်ကာခလုတ်ကိုလည်း ဖွင့်ထားလိုက်သေးသည်။

‘မောင်သိန်းရေ...’

‘လာပြီ ဆရာ’

ထုံးစံအတိုင်း ဒရိုင်ဘာ မောင်သိန်းက ဦးထွန်းမင်း

သိန်းရှေ့သို့ အရက်ပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက်၊ ရေခဲ၊ အမြည်း စုံလင်စွာ ချပေးလိုက်သည်။ မောင်သိန်းက-

‘ဆရာ ပန်ကာဖွင့်ထားတာလား’

‘အေး၊ ပူလွန်းလို့ကွာ’

မောင်သိန်း ထွက်သွားသည်နှင့် ဦးထွန်းမင်းသိန်းအရက်ကို စတင်သောက်တော့သည်။ တစ်ခွက်၊ နှစ်ခွက်၊ သုံးခွက်မြောက်တွင် အယ်(လ)ကိုဟောက ဦးထွန်းမင်းသိန်း၏သွေးကြောများထဲသို့ ပျံ့နှံ့စီးဝင်ကာ ဆူဝေလာတော့သည်။ ဦးထွန်းမင်းသိန်း၏မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ အလူမီနီယံကောင်တာနှစ်ခုစလုံး အပြာရောင်များ ဖုံးလွှမ်းနေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မှန်ကောင်တာနှစ်ခုစလုံးထဲတွင် ကလေးကစားစရာ အပြာရောင်ပလတ်စတစ်ဘောလုံးများချည်းသာ ထည့်ထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဦးထွန်းမင်းသိန်း၏ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာတွင် ငယ်ငယ်က အမြစ်တွယ်ခဲ့သော စိတ်ဒဏ်ရာကို ကုစားနေပုံမျိုးဖြစ်သည်။ အရက်ကို နောက်ထပ်တစ်ခွက် ငဲ့ပြီး မနားတမ်းမော့ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသောသူ၏မိခင်ဓာတ်ပုံကို ရီစရာကြည့်ရင်း-

‘အမေ...ကျွန်တော် အမေ့သား မဲတူလေ။ မဲတူဆိုတာ အမေ ပေးခဲ့တဲ့နာမည်လေ။ အခု စီးပွားရေးသမားထွန်းမင်းသိန်း ဖြစ်နေပြီ အမေရေ။ အမေ့အောက်က ကောင်တာနှစ်ခုထဲမှာ ငယ်ငယ်က ကျွန်တော် မဝယ်နိုင်

ခွဲတဲ့ အပြာရောင်ဘောလုံးတွေချည်း ဝယ်ထားတယ်အမေ။ ဒီပွဲမှာ ကျွန်တော် နိုင်တယ်အမေ။ အမေ ဝမ်းမသာဘူးလားဟင်။ ကျွန်တော် နိုင်လိုက်တယ်။ ဟား ဟား ဟားဟား။

အရက်ရှိန် တက်နေသော ဦးထွန်းမင်းသိန်းသည် အရူးတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် လူမမြင်နိုင်သော ဦးထွန်းမင်းသိန်း၏ စိတ်ခံစားမှုကို သူ့ကိုယ်တိုင်နှင့် ဘဝတစ်ပါးပြောင်းသွားသော သူ့အမေတို့သာ နားလည်ပါလိမ့်မည်။ လူတစ်ကိုယ်လုံး ယိမ်းထိုးနေသော ဦးထွန်းမင်းသိန်း၏ အမြင်အာရုံနှင့် အကြားအာရုံတို့တွင် ခါးသီးခွဲသော ငယ်ဘဝပုံရိပ်များက တရေးရေး ပေါ်လာသည်။

‘ငါ ဝင်ကစားလို့ ရမလား’

‘မရဘူးကွ။ မင်းကစားချင်ရင် မင်းကိုယ်ပိုင်ဘောလုံးပါမှ ရမယ်’

‘ငါ့သားကို အမေဘောလုံး ဝယ်ပေးမယ်’

ငယ်ဘဝက ကွင်းထဲမှ ကလေးများ၏ အသံများ၊ ထို့နောက် မိခင်၏အသံများ ရောထွေးစွာ ကြားနေရသည်။ ဦးထွန်းမင်းသိန်း၏ စိတ်အစဉ်သည် တစ်ချက်တစ်ချက် ငယ်ဘဝက မဲတူ ဖြစ်သွားလိုက်၊ ပစ္စုပ္ပန်ကို ပြန်ရောက်သည့်အခါ ဦးထွန်းမင်းသိန်း ပြန်ဖြစ်လိုက်နှင့် မသိစိတ်၊ သိစိတ် တစ်လှည့်စီ ပူးကပ်နေသည်။ တစ်ခါက ဦးထွန်းမင်းသိန်း အပြင်းအထန် ဖျားဖူးသည်။ သူ့ကို ကုသပေး

သောဆရာဝန်က လူနာဖြစ်သူကို ရောဂါအခြေအနေမပြောဘဲ ဒရိုင်ဘာ မောင်သိန်းကို တော့-

‘မောင်သိန်းရေ... မင်းဆရာမှာ စိတ်ဒဏ်ရာတစ်ခုတော့ ရှိတာ သေချာတယ်ကွ။ နောက်တစ်ခုက (Hallucination) ဟယ်လူစီ နှေးရှင်းလို့ခေါ်တဲ့ စိတ်ထင်ယောင်ထင်မှား သံသယရောဂါလည်း တွေ့နေရတယ်ကွ။ အလိုက်အထိုက်သာ နေပေးလိုက်ပါကွာ’

ဆရာဝန်က ထိုသို့ပြောဖူးသောနေ့မှစ၍ ဒရိုင်ဘာမောင်သိန်း ဂရုတစိုက်ရှိသည်များမှာ သူ့ဆရာ ဦးထွန်းမင်းသိန်း၏ သာမန်ထက် ထူးခြားမှုများကို တွေ့လာခဲ့ရသည်။ ဧည့်ခန်းမှန်ကောင်တာနှစ်ခုထဲသို့ အခြားပစ္စည်းများ မထည့်ဘဲ အပြာရောင်ပလတ်စတစ်ဘောလုံးများချည်း ဝယ်ထည့်သည့်ကိစ္စ၊ တစ်ခါတစ်ခါ တစ်ယောက်တည်း တတွတ်တွတ်တောင်စဉ်ရေမရ စကားပြောနေသည့်ကိစ္စမျိုးတို့ ဖြစ်၏။ အခုလည်း ဒရိုင်ဘာမောင်သိန်း သူ့ဆရာကို စိတ်မချ၊ ဧည့်ခန်းအပေါက်မှ ကွယ်၍ အခြေအနေကို အကဲခတ်နေသည်။

‘အမေရယ်... ဒဏ်ရာဆိုတာ ပျောက်ကင်းတတ်ပေမဲ့ ဒဏ်ရာရခဲ့တဲ့အကြောင်းတရားကို လွယ်လွယ်နဲ့ ဘယ်လိုမေ့လို့ရမှာလဲ အမေ။ အတိတ်က အကြောင်းအရာတွေကို ဒီနေရာ ရွှေ့လိုရမယ်ဆိုရင် ရွှေ့ပြီးတော့ ကျွန်တော်ဟားတိုက်ရယ်လိုက်ချင်တယ်ဗျာ’

ဒရိုင်ဘာ မောင်သိန်းခမျာ သူ့ဆရာရဲ့စကားတွေကို နားမလည်သော်လည်း စိုးရိမ်စိတ်နှင့်သာ စောင့်ကြည့်နေရသည်။ ထိုစဉ် ဦးထွန်းမင်းသိန်း၏ နားစည်ထဲသို့ အသံဗလံများ တိုးဝင်လာသည်။ အသံလာရာဆီသို့ ဦးထွန်းမင်းသိန်း လိုက်ရှာသောအခါ အလူမီနီယံမှန်ကောင်တာ နှစ်လုံးထဲမှ အပြာရောင်ဘောလုံးများ တဝုန်းဝုန်းနှင့် ခုန်နေကြသည်။ ဆူညံစွာ ခုန်ပေါက်နေသော ဘောလုံးများကို ဦးထွန်းမင်းသိန်းကြည့်၍-

‘မင်းတို့ ဒီကနေ ထွက်ပြေးဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ကွာ။ မင်းတို့ကို ငါ ပိုင်တာလေ။ ဟား ဟား ဟား ဟား’

သို့သော် ဦးထွန်းမင်းသိန်း၏အကြားအာရုံထဲတွင် ဘောလုံးများ ရုန်းကြွသကဲ့သို့ တော်လှန်သံမြည်ဟည်းသလို ခံစားလာရသည်။ ဒယီးဒယိုင်ဖြစ်နေသော ဦးထွန်းမင်းသိန်းက အရက်ဖန်ခွက်ကို ကောက်ကိုင်ကာ-

‘သေစမ်း ကွာ... ခွမ်း...’

‘ဝုန်း...’

အရက်ဖန်ခွက်ဖြင့် မှန်ကောင်တာအား ပစ်ပေါက်လိုက်ရင်း သူ့ခန္ဓာကိုယ်အရှိန်လည်း မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ဧည့်ခန်းကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ‘ဝုန်း’ခနဲ အရပ်ကြိုးပြတ်လဲကျကာ ငြိမ်သက်သွား၏။ ဧည့်ခန်း ခန်းဆီးနောက်ကွယ်မှ စောင့်ကြည့်နေသော ဒရိုင်ဘာ မောင်သိန်းခမျာ သူ့ဆရာလဲသွားသည်နှင့်-

‘ဟာ...ဆရာ ဆရာ၊

လုပ်ကြပါဦးဗျာ၊ မလှခင်ချေလာပါဦးဗျာ’

မောင်သိန်းအော်သံကြောင့် ထမင်းချက် ဒေါ်ထွန်းခင်လည်း ပျာယိုးပျာယာဖြင့် ဝင်လာပြီး-

‘အမယ်လေး ဆရာဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး၊ မောင်သိန်း ဆရာဝန်ဆီ ဖုန်းဖြန့်ဖြန့်ဆက်လေ’

မကြာခင် ဆရာဝန်ရောက်လာပြီး လဲကျနေသော ဦးထွန်းမင်းသိန်းကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုရင်း-

‘အသက်မရှိတော့ဘူး၊ နှလုံးရောခံ ရိုက်သွားတာ၊ အရက်လည်း အလွန်အကျွံသောက်ထားတယ်။ ခေါင်းပေါ်မှာ ယန်ကာလည်း ဖွင့်ထားတယ်။ တစ်ခုမှ မကောင်းဘူး’

ဆရာဝန်ပြန်သွားသောအခါ ဒရိုင်ဘာ မောင်သိန်းရော ထမင်းချက် မလှခင်ပါ အားရပါးရ ငိုကြွေးကြ၏။ မှန်တစ်ချပ် ကွဲသွားသော အလူမီနီယံမှန်ကောင်တာထဲတွင် များပြားလှသော အပြာရောင်ပလတ်စတစ် ဘောလုံးကလေးများမှာ ပကတိငြိမ်သက်စွာ ရှိနေပါ၏။ ထိုသစ်လွင်တောက်ပသော အပြာရောင်ပလတ်စတစ်ဘောလုံးကလေးများ များစွာကြားတွင် လွန်ခဲ့သော နှစ် ၃၀ ကျော်က အပြာရောင်မပီသတော့သော ကွဲအက်ပျက်စီးနေသည့် ပလတ်စတစ်ဘောလုံးဟောင်းကလေးတစ်လုံး ရှိနေသည်ကို တော့ တစ်ယောက်သောသူသာ သိနိုင်ပါလိမ့်မည်။

မောင်သစ်လှိုင်

အမှတ် ၃၂၃၊ အောက်တိုဘာ ၂၀၁၆

အက်ဆေးအကြောင်း

အက်ဆေး

လောကဏှာ၊ လောကဏှာ

တမာတောလမ်းကလေးနှင့် တမာပန်းတို့ ပွင့်ရာမြေ

၁။

အညာစာရေးဆရာတို့၏ အညာလွမ်းစာများအား အညာသားတို့ မည်သို့ခံစားသလဲ ဆိုသည်ကို သေချာမပြောတတ်ပါ။ သေချာသည်ကတော့ အညာလွမ်းချင်းများကို အညာသား မဟုတ်သူတို့လည်း လွမ်းတတ်၊ ခံစားတတ်သည် ဆိုခြင်းပဲ ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခါက လမ်း ၄၀ နေ အညာသား စာရေးဆရာ သတင်းစာဆရာကြီး (ယခု ကွယ်လွန်)က သူထံသို့ ဂါရဝပြုလာသော စာရေးဆရာတစ်ယောက်အား 'နေပါဦး၊ ဆရာက

အညာသားမဟုတ်ဘဲနဲ့ စကားပြေကတာကြောင့်ကောင်းနေတာတုံး' ဟု ပြီး၍ ပြောခဲ့သည်မှာ ပြီးစရာဖြစ်ပါသည်။

နှစ်များကြာပြီးနောက် ကျွန်တော် ချစ်ခင်သော၊ လေးစားသော အညာသား စာရေးဆရာတစ်ဦး၏ စာအုပ်၌ အမှာစာရေးခွင့်ကြိုသောအခါ 'အညာသားတွေက အညာကို သူတို့ပဲ လွမ်းတတ်သည်၊ သူတို့က အညာသားမို့ သူတို့သာပဲ အညာကို အလွမ်းဆုံး ထင်တတ်သည်' ဟု ရေးခဲ့ပါသည်။ ဆရာမောင်စွမ်းရည်ကမူ သူ့ကို 'ဒေသစွဲသည်' ဟု စွပ်စွဲသူများအား 'စွဲစရာရှိလို့

စွဲတာပေါ့' ဟု ခပ်စွာစွာ တုံ့ပြန်ခဲ့ဖူးပါသည်။

ဆရာ မြသန်းတင့်ကို ဒေသစွဲသည်ဟု စွပ်စွဲသံ မကြားဖူးခဲ့ပါ။ သို့သော် ဆရာအက်ဆေး အစချိတ်ကို ကြည့်ပါ။

'အညာသားဖြစ်၍လား မသိ၊ ကျွန်တော်သည် နွေဆန်းလျှင် အညာကို လွမ်းတတ်လေသည်...' တဲ့။

□

၂။

အညာသားဖြစ်၍လား မသိ၊ ကျွန်တော်သည် နွေဆန်းလျှင် အညာကို

လွမ်းတတ်လေသည်။ အညာကို အလွမ်းဆုံးအချိန်မှာ တပို့တွဲလဆန်းမှ တပို့တွဲလပြည့်လောက်အထိ အချိန် ဖြစ်သည်။ တပေါင်းဆိုလျှင် အညာ ရာသီဥတုက ပူလွန်းသည်။ ရွှေခင်းက ခြောက်သွေ့လွန်းသည်။ တံလျှပ်တွေက စူးရဲလွန်းသည်။

ဆရာမြသန်းတင့်ကို မြန်မာစာပေ လောက၏ တောက်ရွန်းသည့် ကြယ် ကြီးတစ်ပွင့်အဖြစ် တန်ဖိုးထားကြပါ သည်။ ဆရာကွယ်လွန်စဉ်က 'အစား ထိုးမရတဲ့ တံတားကျိုးကျမှု' စသည်ဖြင့် နှမြောမဆုံး ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ အဆိုပါ 'ခံ'ထားချက်မှာ ဆရာ သက်ရှိထင်ရှား ရှိစဉ် အလေးအနက်လုပ်ခဲ့သော ဘာသာ ပြန်စာအုပ်ထုတ်ကြီးများအပေါ် အခြေခံ ထားပုံရသည်။ တကယ်မူ ဆရာသည် ဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါး၊ အက် ဆေး၊ ကဗျာ၊ ဘာသာပြန် (ဝတ္ထု၊ ကဗျာ၊ အက်ဆေး၊ သမိုင်းကျမ်း) စသည်ဖြင့် စာမျိုးစုံ ရေးခဲ့သူဖြစ်သည်။

ဆရာက စကားပြေကို အလွန်ဂရု စိုက်သည်။ ဆရာစကားပြေက စမ်း ရေယဉ်ကဲ့သို့ စီးသွင်မှုရှိသည်။ နိမ့်မြင့် ညင်သာ၊ ပြေလျော့စွာ စီးဆင်းနေတတ် သည်။ စကားလုံးတွေ၊ ဝါကျတွေကို လှပကော့ကြွနေအောင်၊ မြူးလှုပ်နေ အောင် ဖွဲ့နွဲ့သော်လည်း လော်လည်ရာ မရောက်အောင် ဆင်ခြင်တတ်သည်။ ဤ သည်ကို ဆရာ၏ အက်ဆေးများတွင် တွေ့ရသည်။

'တမာနုချိန်စစ်တမ်း' သည် အထင်ရှားဆုံး ဖြစ်ပါသည်။

တမာနုချိန်စစ်တမ်းသည် ဆရာ ၏ ကျော်ကြားသော အက်ဆေးတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါသည်။ တပို့တွဲအကုန်၊ တပေါင်း အကူး၊ နွေ၏ အဦးအစဖြစ်သော အညာ ကို မက်မက်စက်စက် လှမ်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာ၏ အညာလွမ်းချင်း တွင် 'တမာ' သည် အဓိက ဇာတ်ဆောင် ဖြစ်သည်။ တမာမြေ၊ တမာတန်း၊ တမာ ပန်းတို့ ဝေသောမြေ၏ 'တမာနုသော' ရာသီသည် နောက်ခံကားချပ်ဖြစ်သည်။

ဆရာသည်
မြိုင်မြိုင်အဝင်က
နာမည်ကျော်
တမာတန်း
အကြောင်းကိုလည်း
ပြောပြပါသည်
ပခုက္ကူဘက်သို့
အထွက်
တမာတန်းသည်
နှစ်မိုင် သုံးမိုင်ခန့်
ရှည်လျားသည်
အင်္ဂလိပ်
လက်ထက်က
စိုက်ထားခဲ့သည်ဟု
ဆိုသည်

ဆရာသည် တမာနုချိန် ကာလကို အရိပ်၊ အရောင်၊ အသံ၊ အနံ့ စုံလင် အောင်ဖွဲ့သည်။ 'တမာနုချိန်' သည် မည်သို့သော အချိန်ဖြစ်၍ မည်သို့ ခမ်း နားလှပလေသလဲဆိုသည်ကိုအပြင်ဖွဲ့ နည်းသည်။

'ဆောင်းကျွတ်လှပြီ၊ နွေရာသီ လည်းမပီတတ်သေး၊ ဝိုးဝါးတွေ လျက်နေသော စပ်ကူးမတ်ကူး အချိန် ကလေး။ ထိုအချိန်သည် နွေနှုတ်သမီး က မြူဇာပုဝါပါးကို နေလှမ်းချိန်။ ကျေးငှက်ကိုယ်စားလှယ်အဆင့်ဆင့်တို့ ၏ နှစ်ပတ်လည် ကွန်ဖရင့်။ ဂီတမိခင် က ဥဩငှက်ကို ဒီရေမီစာ စ၍ သင်ပေး ခါစ။ ဆက်ရက်က ထန်းရှည်မှူးပြီး ပေါက်ပင်ပေါ်တွင် ကျူးကျော်တ

ဆောက်နေဆဲ။ ထန်းဆော်လေက ထန်းပင်များကြားတွင် လျှောက်လည် ကာ လေချွန်သံကို လိုက်ရှာနေချိန်။ မြေပဲတောင့်က မြေပဲကောက်သူတို့၏ လက်ညှိညှိများကို ရှောင်တိမ်းကာ ယာ ခရီးတွင် တူတူပုန်းလျက်။

တမာနုချိန်ကိုဖွဲ့ရာတွင် အညာမြေ အပေါ် ဆရာ၏ ချစ်မြတ်နိုးမှုကို အထင်းသားမြင်ရသည်။ ဆရာ၏ ဝမ်းစာအလျောက်၊ တွေးတွေးဆဆ ဖွဲ့ဆိုနိုင်စွမ်းသလောက် အခမ်းနားဆုံး၊ အလှပဆုံးဖြစ်အောင် ဖွဲ့ထားသည်။ ထိုစဉ် ဆရာဉာဏ်သည် ရွှင်သွက်နေပုံ ရသည်။ ဆရာအာရုံခံစားမှုသည် ထက် မြက်နေပုံရသည်။

'ကျေးဖိုက ကျေးမ၏ မီးနေခန်း နားတွင် တရစ်သီသီ၊ အင်ကြင်းနီအချို ပေါက်က နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးကို မဆိုး တတ်ဆိုးတတ်ဆိုးလျက်' ဆိုသည့် ဝန်း ကျင်သဘာဝကို လှုပ်ခုန်နေစေသော အဖွဲ့အနွဲ့မျိုးအစ၊ 'တစ်နှစ်လုံး အလေ လိုက်နေသော မာဃကြယ်သည် အချစ်ဦး စန္ဒာဆီကို မျက်နှာငယ်လေး ဖြင့် ပြန်ကပ်ချိန်၊ ညားကာစ ခနီး မောင်နှံက စိတ်ကောက်ပြီး သူတို့ ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသော အနွေး ဓာတ်ကို အိပ်ခန်းထဲတွင် လိုက်ရှာနေ စဉ်' ဆိုသည်မျိုး အလယ်၊ 'ပြက္ခဒိန် အဟောင်းက ဘော်တယ်ကုလား၏ ဂုန်အိတ်ထဲလိုက်သွားပြီး တစ်ရွက်လှန် ထားသော ပြက္ခဒိန်သစ်က နံရံပေါ်တွင် အပြုံးလဲလဲ' ဆိုသည့် အဖွဲ့မျိုး အဆုံး တမာနုချိန်၏ ဝိညာဉ်ကို အသက် ဝင်အောင် လှုပ်နှိုးထားပုံက ခမ်းနားလှပ နေတော့ကာ နောက်ဆုံးဝါကျတွင်မှ 'တမာပင်က ဝတ်လစ်စလစ် ရွတ်ချ လိုက်ပြီး မလုံတလုံ ရွက်နုကို ခြုံနေဆဲ' ဆိုသည်နှင့် ဥတုရာသီအဖွဲ့ကို တစ်ခန်း သတ်သည်။

စာရေးရင် ငြိမ်ပြီး အသံတိတ် နေတဲ့ ကြိယာတွေမသုံးနဲ့ ဟု ဆရာ ဆိုခဲ့ဖူးသည်။ ရသစာတမ်းတစ်ပုဒ်ခန့် စကားပြေမှာ အကောင်းစားဖြင့်လှယ်

ဟု ဆရာ ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ဆရာသည် သူ့အဆို၊ သူ့အပြောနှင့်အညီ စိတ်ရှိတိုင်း နှလုံးသလား အောက်မေ့မိပါသည်။ ဆရာက မြသန်းတင့်ဖြစ်နေသဖြင့် ဆရာ စာဟုသမျှ နိုင်ငံရေးအငွေ့အသက်တွေ ချည်းလွှမ်းနေလေမလားဟု ထင်မြင်သူ တို့ ရှိကောင်းရှိမည်။ ခမ်းနားလေး နက်သော ဘဝအမြင်၊ လောကအမြင်တို့ ထုံရီနေမလားဟု မျှော်လင့်သူတို့ ရှိ ကောင်းရှိမည်။

ဆရာအက်ဆေးကို အကျဉ်းချုပ်၍ ပြောလိုပါသည်။

တစ်နှစ်၊ နွေဦးပေါက်အခါက အညာသို့ပြန်စဉ် တပို့တွဲ၏ ချမ်းမြည် နှင့် ပူခိုက်နေတို့ကို တစ်လှည့်စီကြိုရ ကြောင်း၊ အမေသည် ဆရာ ကြိုက်သော အညာဟင်း တစ်ခွက်ကို ချက်ကျွေး ကြောင်း၊ အညာဟင်းမှာ အမေခြောက်ကို ခရမ်းချဉ်သီး၊ ငရုတ်သီးနိုင်နိုင်ထည့်၍ ဆီးသီးနှင့် ချက်သောစပ်ချဉ်ဟင်းဖြစ် ကြောင်း၊ အတို့အမြွပ်မှာ အခါပေါ့ အောင် ရေနွေးဖြောထားသည့် တော တမာရွက်နုနုလေးများဖြစ်ကြောင်း၊ အညာတွင် တမာကိုရှောင်၍ မလွတ် ကြောင်း။

ဆရာသည် မြိုင်မြိုင်အဝင်က နာမည်ကျော် တမာတန်းအကြောင်းကို လည်း ပြောပြပါသည်။ ပခုက္ကူဘက် သို့အထွက် တမာတန်းသည် နှစ်မိုင်၊ သုံးမိုင်ခန့် ရှည်လျားသည်။ အင်္ဂလိပ် လက်ထက်က စိုက်ထားခဲ့သည်ဟု ဆို သည်။

ငယ်ငယ်က ကျောင်းပြေးလျှင် တမာတန်းသို့ ပြေးပုံ၊ တမာသီး စစ် တိုက်တမ်းကစားခဲ့ပုံ၊ တမာတန်းနံဘေး ရှိ ခံစပ်ချုံများပေါ်တွင် အသိုက်လုပ်နေ တတ်သော ရွှေ၊ ဗွတ်ဖင်နီ၊ ဗွတ်ကလုံ ငှက်ကလေးများကိုဖမ်းပြီး ကစားတတ် ပုံ၊ ဗွတ်ကလုံသည် တေးဆိုသော ငှက် မျိုးဖြစ်ပုံ၊ တစ်နေ့ ၂၁ နေ့စဉ် ၎င်းက ဖမ်းလာပြီး လှောင်ချိုင့်ထဲထည့်၍ မွေးခဲ့ ရာ သဘာဝမကျစွာနေရသဖြင့် ဗွတ် ကလုံလေး တေးမသီတော့ဘဲ စိတ်ညစ်

ပြီး သေဆုံးသွားခဲ့ပုံ။

တမာတန်းတွင် ကျင်းပမြဲဖြစ် သည့် ရွှေမြင်တင်ဘုရားပွဲကြီး၌ တော ဈေးသည်နှင့် မြို့ဈေးသည်တို့ ဆုံကြ လျက် စက်မှုလုပ်ငန်းအသေးစားနှင့် လယ်ယာတို့ ဈေးကွက်ပြိုင်ကြပုံလည်း ပါသည်။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အိမ်မှ ထွက်ပြေး၍ တမာတန်းသို့သွားပုံ၊ ငှက် ပစ်လိုက်၊ ဆော့လိုက်လုပ်ရင်း တမာ တန်းကို ၁၅ မိုင်လောက်အထိ လွန်သွား ခဲ့ပုံ၊ လက်ဖက်ကုန်သည်တစ်ဦးက တွေ့ ၍ အိမ်ပြန်ပို့ခဲ့ရာ ဖခင်က စိတ်ဆိုးပြီး တိုင်တွင် ကြီးတုပ်၍ ရိုက်သည်ကိုခံခဲ့ရ ပုံလည်း ပါသည်။ တမာတန်းက ပါခဲ့ သော အိမ်ပြေးစိတ်ဖြင့် နောင် ကြီးပြင်း လာသည့်အခါတွင် နှစ်ခါလောက် အိမ်မှ ထွက်ပြေးခဲ့ပုံလည်း ပါသည်။ ဂျပန် တော်လှန်ရေး၌ အသတ်ခံခဲ့ရသော ဖက် ဆစ်တော်လှန်ရေးသမား ကိုတင်ဦး၏ သင်္ချိုင်းကို ပြန်ဖော်ပြီး မြို့ပိုင်နှင့် အင်္ဂလိပ်အလိုတော်ရီများက ကန့်ကွက် နေတုန်းမှာပဲ တမာတန်းနံဘေးမှာ ဝု သွင်းခဲ့ပုံလည်း ပါသည်။

စင်စစ် ဆရာသည် တမာကို တမ်း၍ အညာကိုလွှမ်းနေခြင်းပဲ ဖြစ်ပါ သည်။ 'တမာသည် အညာ၏ပုရိပ်၊ အညာ၏နိမိတ်ပုံ၊ အညာ၏နွေဦး အလင်္ကာ' ဟု တစ်နေရာတွင် ဆိုထား သည်။ 'တမာလို မခါးနဲ့၊ ပျားလို ချို'၊ 'တမာရောယုတ်၊ စိုက်ရောဖက်က၊ သရက်ပင်မင်း၊ သီးချိုကင်း၏' ဟု တမာကို မကောင်း ဆိုသည်များရှိရာ ဆရာက ဤသို့ ချေပသည်။

ယင်းမှာ တစ်ဖက်သတ်ကျသော နိဂုံးချုပ်နည်းဟု ထင်ပါသည်။ တမာ ပင်သည် အဆင်းမလှသော်လည်း အရိပ် ကိုပေးပါသည်။ တမာပန်းနံ့သည် ရှိင်း သော်လည်း မွှေးမြဲမွှေးပါသည်။ တမာ ရွက်သည် အကြွေမြိန်သော်လည်း ချက် ချင်း ရွက်နု ထွက်ပါသည်။ တမာသည် ခါးသည်ဟု ဆိုသော်လည်း ခံတွင်း မြိန်စေပါသည်။

စင်စစ် နံ့စော်သော ပန်းဟူ၍ လောကတွင် မရှိကြောင်း၊ သင်္ကြန်ခါ ရောက်လျှင် အတာအိုးထိုးဖို့ရာ အမေက တမာပန်း ခူးခိုင်းလေ့ရှိကြောင်း ဆရာက ဆိုသည်။ တမာဘက်မှ ရခံသည့် လျှောက်လဲချက်ကို တင်ဆက်ရာတွင် ၂၇ ဘောဇနသင်္ဂဟကျမ်းကို ပင် အလွတ်မပေးခဲ့ဘဲ စီရင်ထုံးကိုးကား သကဲ့သို့ ဆရာက ကိုးကားခဲ့သည်။

မြန်မာ့ဆေးကျမ်းများအလိုအရ တမာသည် ခါးသက်သောအရသာရှိ၍ ကြေပျက်သောအခါ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း အရသာ ရှိသည်။

အပွင့်ကိုရှုလျှင် အမူးအမော်ပြေ စေသည်။ တမာစေးကို အားဆေး၊ အမောပြေဆေး ဖော်စပ်ရာတွင် ထည့် သွင်းအသုံးပြုရသည်။ အသီးကို ယားယံသော အနာများပျောက်စေရန် လည်းကောင်း၊ သန်ချဆေးအဖြစ် လည်းကောင်း အသုံးပြုရသည်။ တမာ ခေါက်ကိုသွေး၍ ဆားနှင့်သောက်သော် အဖျားပျောက်သည်။ တမာအတွင်း ခေါက်ကိုသွေး၍ လိမ်းလျှင်...

မြန်မာအက်ဆေးဆရာ အတော်များ များသည် ဝတ္ထုပစ္စည်း၊ ဝေါဟာရ၊ အနက် စသည်တို့နှင့် စပ်လျဉ်း၍ မြန်မာအဘိဓာန်ကို ကိုးကားလေ့ ရှိတတ် ပါသည်။ ဆရာ မြသန်းတင့်မူကား လိုအပ်လျှင် ဆေးကျမ်းပင် မချန်ခဲ့ ကြောင်း တွေ့ရသည်။ 'တမာသီးကို နေ့စဉ်စားလျှင် ဆီးရောဂါကင်းကြောင်း နှင့် တမာရိုးတံကို သွားထိုးတံပြုလုပ်ပြီး နေ့စဉ်တိုက်ခြင်းဖြင့် သွားရောဂါကင်း၍ သွားများဖြူဖွေးကြောင်း' တမာ၏ အာနိသင်တို့ကို ဖွေဖွေရှာရှာ ဆရာက ရေးပြလေသောအခါ ကျွန်တော်သည် ဆရာ၏ စေ့စပ်သေချာမှုကို ဖတ်နေရင်း မှ သဘောကျလွန်း၍ ပြီးလိုက်မိပါ သည်။

၃။
ဆရာအဖို့ရာ တမာသည် အညာပဲ ဖြစ်သည်။ တမာကို နှစ်သက်မြတ်နိုး

ခြင်းသည် အညာကို နှစ်သက်မြတ်နိုးခြင်းပဲဖြစ်သည်။ ရှေးစာဆိုတို့က တမာကို မကောင်းသည့်ဘက်တွင် ဥပမာထားလျက် တင်စားပြောဆိုသည်ကို ဆရာက မနှစ်မြို့နိုင်၊ သဘောမညီနိုင်။ မခံရပ်နိုင်။ တမာကို မကောင်းဆိုခြင်းသည် အညာကို မကောင်းဆိုခြင်းပဲဖြစ်သည်။ တမာကို ပြုငြင်ခြင်းသည် အညာကို ပြုငြင်ခြင်းပဲဖြစ်သည်။ တမာကို အပြစ်မြင်ခြင်းသည် အညာကို အပြစ်တင်ခြင်းပဲဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် တပို့တွဲအကုန်တပေါင်းအကူး၊ အညာ၏ နွေဦးကို လွမ်းဖွဲ့ရာတွင် ဆရာက သူ့အလွမ်းဆုံး၊ သူ့အတမ်းတဆုံးဖြစ်သည့် တမာနုချိန်ကို ဖွဲ့နွဲ့ဖို့ ရွေးချယ်ခဲ့သည်။ သို့မဟုတ် ထိုအကြောင်းကြောင့် ရွေးချယ်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ သူ့ချစ်သော၊ နှစ်သက်မြတ်နိုး၊ တန်ဖိုးထားသော တမာဘက်မှ အသည်းအသန် ခုခံချေပလျှောက်လဲသည်။

ဆရာ ခုခံချေပပုံက တော်တော်နှစ်သက်စရာကောင်းသည်။ တော်တော်ချစ်စရာကောင်းသည်။ တော်တော်လည်း စေ့စပ်ပြည့်စုံပါသည်။ ကဗျာဆရာတို့က တမာပန်းကို လွမ်းဖွဲ့သောအခါ ဆရာ ကျေနပ်ပုံရပါသည်။ 'တမာတောမှာ ပျော်တယ် ဆိုတဲ့ မောင်ရေ၊ မောင်ရေ' ဟု(ဒေါ်)ချိုပြီးကတေးဆိုသောအခါ ဆရာ သဘောကျပုံရပါသည်။

'တမာနုချိန်သည် ကျွန်တော့် နွေလွမ်းဝေဒနာ၏ ရောဂါလက္ခဏာ ချက်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့် အိမ်လွမ်းဝေဒနာ၏ ပြဒါးတိုင်လည်း ဖြစ်ပါသည်' ဆရာသည် သူ့စာတမ်းကို ဤသို့ကျေကျေနပ်နပ် အဆုံးသတ်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် တမာနုချိန်စစ်တမ်းကို အကြိမ်ကြိမ် ပြန်ဖတ်ခဲ့ပါသည်။ ပြန်ဖတ်သည့်အခါတိုင်းလည်း နှစ်သက်သည်။ သဘောကျသည်ချည်းဖြစ်ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။

တမာနုချိန်စစ်တမ်းတွင် နိုင်ငံရေး၊ အမျိုးသားရေး ငြိမ်းချမ်းရေး ဘဝအားမာန် စသည်တို့ သိသိသာသာ မပါမည်သည့်ပယောဂမျှ မကပ်ငြိဟု ထင်ပါသည် အညာသား စာရေးဆရာတစ်ဦးက သူ၏ ဇာတိအညာနှင့် ငယ်ဘဝ အမှတ်ရချက် သတိရချက်များကို လွမ်းဖွဲ့ထားခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပါသည် ထိုသို့ လွမ်းဖွဲ့ရာတွင် ဆရာသည် ထူးခြားသော ဆန်းပြားသော အံ့ချီးဖွယ်ရာသော အကြောင်းခြင်းရာ အဖြစ်အပျက်များဖြင့် စာဖတ်သူကို ညှို့မြှူခြင်း မပြုခဲ့ပါ။

တမာနုချိန်စစ်တမ်းတွင် နိုင်ငံရေး၊ အမျိုးသားရေး၊ ငြိမ်းချမ်းရေး၊ ဘဝအားမာန် စသည်တို့ သိသိသာသာ မပါ။ မည်သည့်ပယောဂမျှ မကပ်ငြိဟု ထင်ပါသည်။ အညာသား စာရေးဆရာတစ်ဦးက သူ၏ ဇာတိအညာနှင့် ငယ်ဘဝ အမှတ်ရချက်၊ သတိရချက်များကို လွမ်းဖွဲ့ထားခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့ လွမ်းဖွဲ့ရာတွင် ဆရာသည် ထူးခြားသော၊ ဆန်းပြားသော၊ အံ့ချီးဖွယ်ရာသော အကြောင်းခြင်းရာ၊ အဖြစ်အပျက်များဖြင့် စာဖတ်သူကို ညှို့မြှူခြင်း မပြုခဲ့ပါ။

ဆရာ၏ နက်ရှိုင်းသော အညာချစ်စိတ်၊ တမာချစ်စိတ်၊ အညာလွမ်းစိတ် တမာလွမ်းစိတ်သည်သာ ညှို့ချက်ဖြစ်ပါသည်။ ချိုမြသော၊ လှပ၍ ပျောင်းနွဲ့သော စကားပြေအဖွဲ့သည်သာ ညှို့ချက်ဖြစ်ပါသည်။ တမာနုချိန်စစ်တမ်း၌ ကျွန်တော် အနှစ်သက်ဆုံး အကောင်းဆုံးဟု ထင်မြင်ယူဆသော အချက်မှာ စကားပြေအဖွဲ့အဖွဲ့ပဲ ဖြစ်ပါသည်။

၄။
*အက်ဆေးစာမူလေး ကြိုက်ချင်သားဗျာ၊ စကားပြေကို ဂရုမစိုက်ကြဘူး' ဟု မိတ်ဆွေ မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာ၏ ညည်းညူချက်ကို ကြားရတတ်ပါသည်။ အက်ဆေးရေးသူ အတော်များပါသည်။ စကားပြေအဖွဲ့အဖွဲ့ကို အထူးတလည် အလေးထား၍ အားထုတ်သူတို့ ဘယ်လောက်များသလဲ စောကြောကြည့်ချင်စရာ ဖြစ်ပါသည်။

တမာနုချိန်စစ်တမ်းတွင် အပေါ်လွင်ဆုံးအချက်မှာ အကောင်းစား စကားလုံး၊ အကောင်းစား မှီမိတ်ပုံနှင့် တင်စားချက်များကို အကောင်းစားဝါကျများနှင့် ဆင်ယင်ခြယ်သထားသည့် စကားပြေ အဖွဲ့အဖွဲ့ပဲ ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခါက ဆရာသည် အညာက အိမ်ကလေးသို့ပြန်ရောက်စဉ် စစ်အတွင်းက ကြေးနန်းပုံစံ စာအုပ်ကျောဘက်၌ သူ ရေးမှတ်ထားသောမှတ်စုများကို ပြန်တွေ့သည်ဟု ဆိုသည်။ မဟာဂီတ၊ ဂီတဝိသောဓနီ စသည်တို့မှ စကားလုံး အနုအရွှေကလေးတွေကို ရေးမှတ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာ ရေးမှတ်ထားသည့် စကားလုံးအချို့ကို ကြည့်ပါ။

*ကေသွယ်လျှောလျှာ၊ တိမ်ခြေရီပြာ၊ မင်းလွင်မှုန်ပြာ၊ နွေသွင်းစစ၊ တိမ်ညှို့ကျော၊ မိုင်းပျောပျောဝါ၊ လွမ်းလေကငြင်း၊ မိုင်းရည်ဖွဲ့မိုး၊ တိမ်ဆင်းနီလာပွေ၊ သည်းကြွေလှစော၊ ရီမှောင်ပြာနု၊ မြနန်းဘုံတိမ်ယံ၊ ဥဩက လွမ်းရန်ကွေ့

ကောင်းလုံးများကို ထိုသို့ မှတ်စုထုတ်ထားသည့် စာရေးသူ၊ ကဗျာဖွဲ့သူ ဘယ်နှယောက်များရှိလေမလဲ- စူးစမ်းချင်စရာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ကဗျာစာမူလေးတွေကို သည်းခံ၍ ဖတ်ရှုပြီး ‘ကိုယ့်လူက စာလုံးအင်အားမရှိဘူး၊’ ‘ဖိုးအေးသန်းက စာဟောင်းပိုင်တယ်’ ဟူ၍ ဆရာပုသိမ်အေးကျော်က မှတ်ချက်ပြုလေ့ ရှိပါသည်။

‘ရသစာပေကို ရေးသူသည် သူများ ရေးထားသောစကားလုံးများ၏ ရသကို ချစ်တတ်၍ ကိုယ်တိုင်လည်း ရသကိုပေးနိုင်စွမ်းသော စကားလုံးများကို ဖန်တီးနိုင်ရပေလိမ့်မည်’ ဒါကတော့ ဖြင့် ဆရာ မြသန်းတင့်၏ မှတ်ချက် ဖြစ်ပါသည်။

‘အတွေးမပါရင် အက်ဆေးမဖြစ်ဘူး။ သို့သော်လည်း အတွေးမပါပေမယ့် အရေးကောင်းလို့ ကောင်းနေတဲ့ အက်ဆေးတွေလည်း ရှိတာပဲ။’ ဒါမျိုး ကျတော့ ရေးဟန်နဲ့ စကားအသုံး အနှုန်းက ဖမ်းသွားတာ။ အစအဆုံး ဖတ်မိရင်

ကောင်းလိုက်တာလို့ လက်ခံမိတဲ့အထိ ဖြစ်ရတာမျိုးတွေလည်း ရှိတယ်’
‘အုပ်ဖွဲ့ပုံ ကြီးကြားများ’ ဌိ ဆရာအောင်သင်း၏ ပြောဆိုချက်ဖြစ်ပါသည်။

တမာနုချိန်စစ်တမ်း နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ကျွန်တော် အထင်အရှားပြုလိုသော အချက်လည်း ဖြစ်ပါသည်။

၅။
ကျွန်တော်သည် အညာသို့ အခါခါ သွားခဲ့ဖူးပါသည်။ တစ်ခါက ပုဂံမြို့ဟောင်း၊ ကတ္တရာလမ်းနံဘေးတွင် နွေဦးမိုးရွာ၍ ပြိုက်ကြွေကျနေသော တမာပန်းရန်ကို လွှမ်းမက်စွာ ရှုရှိုက်ခဲ့ဖူးပါသည်။ တစ်ခါက မုံရွာ၊ ချောင်းဦးမှ ရေကြီး၊ ပခုက္ကူလမ်းကို ဖြတ်သန်းရင်း တမာပန်းရန်တွေနှင့် ခံစားချိန်ဖြစ်ပေသည်ကို မမေ့နိုင်ပါ။ သို့သော် အညာသို့ မကြာခဏ ကျွန်တော် မသွားနိုင်ပါ။ ကိုယ်ဖြင့် မသွားနိုင်သည့်အခါ စိတ်ဖြင့် သွားရပါသည်။ စိတ်ဖြင့်သွား၍ ရောက်သည့်ခရီးဆိုသည်လည်း ရှိတတ်ပါ

သည်။
တမာလည်းနု၊ ကျေးလည်းဥ၍ အင်ကြင်းနီနီ၊ သရဖီမွေးမွေး၊ ညနေညိုလေချိုသွေးလေတိုင်း မြူဆိုင်းသော အညာမြေ၏ တမာတောလမ်းကလေး၌ ဖြည်းဖြည်းသောလျှောက်လိုပါသည်။ နှစ်သက်ခြင်းနှင့် ယှဉ်၍ ဖြစ်သော ရသကို ခံစားလိုပါသည်။
ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် အိမ်လွှမ်းစိတ်ဖြင့် လှပစွာ ဖွဲ့ဆိုထားသော အက်ဆေးတစ်ပုဒ်ကို ပြန်ဖတ်ရစမြဲ ဖြစ်ပါသည်။

တမာနုချိန်စစ်တမ်း ၌ တမာပန်းရန်တွေ လှိုင်ပျံ့နေပါသည်။

■
မောင်ရင့်မာ၊ ကျောင်းကုန်း၊ ရည်ညွှန်း
- တမာနုချိန်စစ်တမ်း (၁၉၈၉၊ မတ်၊ အောင်မြင်ရေးမဂ္ဂဇင်း)
- လမင်းကို ထရပ်ပေါက်မှကြည့်ခြင်း (မြသန်းတင့်)
- အုပ်ဖွဲ့ပုံ ကြီးကြားများ (နေဝင်းမြင့်)

Dictionary for All

သာလွန် အင်္ဂလိပ် - မြန်မာ

အဘိဓာန်

သာလွန်စာအုပ်တိုက်

၌ ဥရောပိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းနှင့် ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်းထောင့်၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၂၄၂၄၁၈၊ ၂၄၉၂၀၈
 ၌ အမှတ် (၃၇၇/၃၇၉) ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်း (အထက်)၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၂၄၀၁၅၃၊ ၂၄၂၀၃၈၊ ၂၄၂၁၀၃
 ၌ ၁၆၅/ ပိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းနှင့် ငွေလမ်းထောင့် ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၂၉၉၂၇၇

အိမ်လွမ်းစိတ် ဖောင်နှင်းပန်း

www.burmeseclassic.com

လူတိုင်းသည် ငယ်စဉ်က
မိဘတွေအလစ်တွင်
အိမ်မှ အပြေးထွက်ပြီး
ကစားဖော်တွေနှင့် ပျော်ပျော်ပါးပါး
ကစားခဲ့ကြဖူးသည်။
ထို့နောက် မိုးချုပ်လာလျှင်ဖြစ်ဖြစ်၊
အိမ်မှ လှမ်းခေါ်လျှင်ဖြစ်ဖြစ်
‘ငါ...အိမ်ပြန်တော့မယ်ဟေ့’
ဟူသော တိုင်တည်သံများကို
မကြာခဏ ပြန်လည်
ကြားယောင်မိကြပါလိမ့်မည်။
ထိုစကားများမှာ ကစားပွဲ
ပြီးဆုံး၍သော်လည်းကောင်း၊
မိုးချုပ်လာ၍သော်လည်းကောင်း၊
မိဘဘိုးဘွားတစ်ဦးဦးက
လှမ်းခေါ်၍သော်လည်းကောင်း
‘အိမ်ပြန်တော့မယ်ဟေ့...’ဟူသော
ဝေါဟာရမှာ ကျွန်တော်တို့နှင့်
မစိမ်းလှပါ။ သို့သော်
တစ်စုံတစ်ဦးက မခေါ်လျှင်လည်း
အိမ်ပြန်ရပါလိမ့်မည်။
အချိန်တန်လျှင် ချည်တိုင်ကို
သတိရတတ်သော
နွားသတ္တဝါကဲ့သို့ လူတိုင်း၏
စိတ်ထဲတွင် မိမိအိမ်ကို
သတိရတတ်စမြဲသာဖြစ်သည်ဟု
ထင်ပါသည်။ နေဝင်ချိန်တွင်
အုပ်စုဖွဲ့၍ မြားဦးသဏ္ဌာန်၊
ဇေယျန်၊ လက်ခပ်၊ ဝိရမစ်ပုံ၊
ရင်ပေါင်တန်း၍ ရှေ့နောက်စဉ်၍
မိမိတို့ အိုးအိမ်ရှိရာသို့
ဖျံသန်းလာကြသည့်
ငှက်အုပ်များအတွင်းရှိ
တစ်ကောင်ချင်းစီတွင်
အမျိုးအမည်မသိသော
အိမ်လွှမ်းစိတ်များ
ရှိနေကြမည်လား။
ဖုန်တထောင်းထောင်းကြားတွင်
စားကျက်မှ ပြန်လာကြသည့်
နွားအုပ်၊ ကျွဲအုပ်၊ ဆိတ်အုပ်များမှ
တိရစ္ဆာန်ကလေးများတွင်လည်း
အိမ်လွှမ်းစိတ်ကလေးများ ကိုယ်စီ
ရှိနေကြမည်လား။

ရုပ်ပုံဖုန်း

ရသစာတမ်း

အပိုက် ၃၂၊ အောက်တိုဘာ၊ ၂၀၁၆

၎င်းတို့ကို ဦးဆောင်ထိန်းကျောင်းလာ သည့် နွားကျောင်းသား၊ ကျွဲကျောင်း သား၊ ဆိတ်ကျောင်းသားတို့တွင်လည်း တစ်နေ့တာ အိမ်လွမ်းစိတ်တွေ ရှိနေမ လားဟု ကျွန်တော် တွေးကြည့်မိတော့ ရာနှုန်းပြည့်မဟုတ်လျှင်တောင် အနည်း ငယ်မျှတော့ ဖန်နေလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည် ရပါသည်။

ချစ်သူ၊ ခင်သူ၊ မိသားစုနှင့် ခွဲခွာ နေကြရပြီး တစ်နယ်တစ်ကျေး တစ်မြို့ တစ်ပြု၊ တစ်နိုင်ငံတွင် ရှာဖွေစားသောက် ကျင်လည်နေကြသူများတွင်တော့ အိမ် လွမ်းစိတ်က ပို၍ ကဲနေပေတော့မည်။ အဆိုတော် ထူးအိမ်သင်၏ ‘အိမ်ပြန်ချင် တယ်...ဟူး...အနွေးထွေးဆုံး အမှေ အိမ်...’ ဆိုသော တေးသွားကို အခါခါ သီကျူးရင်း အိမ်လွမ်းဝေဒနာကို ကြိုးစားဖြေဖျောက်နေကြရလိမ့်မည်ဟု အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်၍ ရသည်။

ငယ်စဉ်က သင်ကြားခဲ့ရသော The Slave's Dream ကဗျာလေးထဲမှ ဇာတ်ဆောင် နီဂရိုးဘုရင်ကြီးသည် စိတ် သဘောထား မဖြူစင်သည့် လူဖြူတို့၏ ဖမ်းဆီးခံရပြီး သုံးပန်းဘဝဖြင့် သံခြေ ချင်းများကြားတွင် ပင်ပန်းကြီးစွာ အလုပ်လုပ်ရင်း ဇာတ်ချက်ကြွေ မွေးရပ် မြေကို လွမ်းတနေကြောင်း သင်ခဲ့ရဖူး သည်။ ကျာပွတ်တွေ၊ သံခြေချင်းတွေ က နီဂရိုးဘုရင်ကြီး၏ အိမ်လွမ်းစိတ်ကို တုန်နှောထိန်းကွပ်နိုင်စွမ်းမရှိဘဲ နောက် ဆုံးတွင် ဘုရင်ကြီးက မိမိနိုင်ငံတော်ဆီ သို့ အတားအဆီးမဲ့စွာပြန်သွားသည့် မြင် ကွင်းတွေကို အာရုံမှာ ပုံဖော်၍ ကြေကွဲရ ဖူးပြီ။

နီဂရိုးဘုရင်ကြီးကို သနားရင်း ဂျုံ ခင်းများဘေး နေပူကျုံ့ကျုံ့အောက်တွင် လဲလျောင်းနေရပုံများ၊ သူ၏ မျက်ဝန်း အိမ်မှ တလိမ့်လိမ့် ကျဆင်းလာသော မျက်ရည်စက်က သံထဲသို့ ကျသွားပြီး အရာမထင် ဖြစ်ရပုံတွေကို သတိရချိန် တွင် အိမ်လွမ်းစိတ်၏ စွမ်းဆောင်မှု ကြောင့် ကြွေလွင့်ခဲ့ရသော ဘဝတွေကို ပါ ပြန်လည် မြင်ယောင်လာမိသည်။

‘အချိန်တန်ရင်
အိမ်ပြန်ရမှာပဲ...’
‘အိမ်ပြန်ချိန် နီးပြီ...
ကြိုးစားကြစို့...’ ဟု
ဆိုကာ
ရုန်းကန်
လှုပ်ရှားနေကြရသော
ရပ်ဝေးရပ်နီးမှ
မည်သူမဆို
မိမိတို့၏တွန်းအားမှာ
အိမ်လွမ်းစိတ်
အပေါ်တွင်
အခြေခံထားကြောင်း
ကိုလည်း
နားလည်
သတိပြုသင့်လှပါသည်

‘အချိန်တန်ရင် အိမ်ပြန်ရမှာပဲ...’၊
‘အိမ်ပြန်ချိန် နီးပြီ...ကြိုးစားကြစို့...’
ဟု ဆိုကာ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေကြရ သော ရပ်ဝေးရပ်နီးမှ မည်သူမဆို မိမိတို့ ၏ တွန်းအားမှာ အိမ်လွမ်းစိတ်အပေါ် တွင် အခြေခံထားကြောင်းကိုလည်း နားလည် သတိပြုသင့်လှပါသည်။

ဆရာ မြသန်းတင်ကတော့ ‘အိမ် လွမ်းစိတ်’ ကို ‘တမာနုချိန်စစ်တမ်း’ နှင့် သရုပ်ဖော်ခဲ့ဖူးသည်။ ဆရာ သိန်းဖေမြင့် ၏ ‘အမေ’တွင်လည်း ‘အိမ်လွမ်းစိတ်’ ကို တွေ့မြင်ရသည်။ ဆရာ တင်မိုးက လည်း ‘ဧည့်သည်ကြီး’တွင် ‘ဆေးလိပ် လည်းတို၊ နေလည်းညိုပြီ၊ ငါ့ကို ပြန်ပို့ ကြပါလေ...’ဟူ၍ အိမ်လွမ်းဝေဒနာကို လှစ်ဟပြခဲ့ဖူးသည်။ ဆရာ ဒေါင်းနွယ် ဆွေကလည်း ‘အလှကိုရှာ၊ ဘယ်မှာမှ မတွေ့၊ ဆူညံညံ ငိုသံကြား၊ ရထား တရွေ့ရွေ့’ဟူ၍ ရင်ကျူးခဲ့ဖူးသည်။ ထို့ နည်းတူ လူတိုင်း၏ ဟဒယတွင် ရှိနေ သော အိမ်လွမ်းစိတ်မှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ တော့ ကိုယ်ထင်ပြကြမှာပဲ ဖြစ်သည်။

ချစ်သူနှင့်တွေ့နေချိန်မှာ အိမ်ကို မိဘကို၊ ဆွေမျိုးသားချင်း မောင်နှမတွေ ကို သတိရနေခြင်းသည် အိမ်လွမ်းစိတ် လား။ ဇနီး၊ သားသမီး၊ ခင်ပွန်းတို့နှင့် ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ရင်း ‘အမေ့ကို သတိ ရလိုက်တာ...’၊ ‘အဖေ့ကို သတိ ရလိုက်တာ...’၊ ‘အမေ့အိမ် မရောက် တာ ကြာပြီ...’၊ ‘အမေ နေကောင်း ရဲ့လား...’ဆိုသော စကားများအောက် တွင် လူတိုင်းနီးပါး၏ အိမ်လွမ်းစိတ်ကို အတိုင်းသား တွေ့ရမည် ဖြစ်ပေသည်။
ထို့ကြောင့် လူတိုင်းသည် မိမိတို့ ကျင်လည်ရာ ဘဝများစွာမှ အိမ်လွမ်း စိတ်များကို အနည်းနည်းအနည်း ကြုံခဲ့ကြ ရဖူးပြီ။ ဤသည်မှာ ‘အိမ်လွမ်းစိတ်’ ပဲဟု တိတိကျကျ သိသူတွေ ရှိသကဲ့သို့ ရေရေရာရာ မသိသော်လည်း ကျိတ်၍ မျက်ရည်ကျနေရသူတွေလည်း ရှိခဲ့ကြ ပါလိမ့်မည်။

သို့သော် ဆရာ ဇော်ဂျီကတော့-
‘ပြင်ကျယ်ကျယ်
ပင်လယ်စခန်းဆီက...
သည်ကမ်းယံ စေတီဦးဆီသို့
ဖူးမြော်ရန်
ရောက်လာရင်းပေလော
ဘော...အချင်း
အို လှိုင်းကလေး သင်...’
ဟု ရင်ကျူးခဲ့ဖူးသည်။
ဆရာ အဆိုအရ မည်သူမဆို ကျယ်ပြောလွန်းလှသည့် ဘဝသံသရာ အတွင်းမှ ဗုဒ္ဓသာသနာ ထွန်းလင်းရာ သည်ကမ်းယံစေတီဦးတွင် လူဖြစ်ခွင့်ရခဲ့ ကြပြီ။

‘ကမ်းရောက်ပြန်တော့...
တဖြောက်မြည်သံကျူ၍
နဂါးမုစ္ဆန်ကာ ပစ်ပါလို့
မူသစ်တစ်ဆင်ခြယ်၍
ပြင်ကျယ်ကျယ်
ပင်လယ်စခန်းဆီသို့
မြန်းကြမည့်သွင်...’

သို့သော် ကျွန်တော်တို့ လူဖြစ်ခွင့် ရချိန်မှာ အလွန်တရာ တိုတောင်းလွန်းလှ ပါသည်။ ကမ်းစပ်ကို လှိုင်းရိုက်လှိုက်

သလို 'ဖြောက်'ဟူသော မြည်သံလေး
ကဲ့သို့ပင် လူ့ဘဝကြီးမှာ ခဏလေးနှင့်
နိဂုံးချုပ်ပြီး လာရာလမ်းဆီသို့ ပြန်ကြရ
ပေဦးမည်။ ဘယ်စခန်းကို ဘယ်လမ်း
က သွားရမည်၊ ဘယ်သို့ ရောက်ရှိမည်
မသိရသော်လည်း မည်သူမဆို ပြန်လည်
ထွက်ခွာရပေတော့မည်။

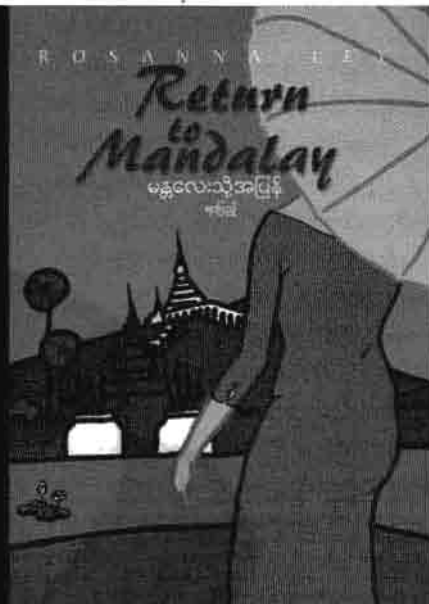
သို့ဆိုလျှင် ထိုသူအားလုံး၏ ရင်ထဲ
တွင် လူ့လောကကြီးအတွင်းသို့ မည်
သည့်နေရာ၊ မည်သည့်ဘုံဘဝက မည်
သည့်နည်းနှင့် ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်ကို
မသိရသော်လည်း အသေအချာ ပြန်
လည် ထွက်ခွာရပေတော့မည်။ ထို့
ကြောင့် သူတို့၏ မသိစိတ်ထဲတွင် မိမိ
ပြန်ရမည့် အိမ်ရှိရာသို့ အိမ်လွမ်းစိတ်ဝင်
နေမည်လား မသိတတ်နိုင်ပါ။ ငယ်စဉ်
ကလို 'ငါ...အိမ်ပြန်တော့မယ်...ဟေ့'
ဟု ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် မကြွေးကြော်နိုင်
တော့သော်လည်း မပျော်မရွှင် ပြန်ကြရ
တော့မည်မှာ အသေအချာ ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် အိမ်လွမ်းစိတ်မှာ
သံသရာခရီးသွားများအဖို့ ဓွေးဖွားချိန်
ကတည်းက သေဆုံးခါနီးချိန်အထိ ခန္ဓာ
ကိုယ်နှင့် တစ်သားတည်း ကပ်ပါလာ
ပြီး ဖြစ်တည်နေခဲ့သလားဟု စဉ်းစား
ဖွယ်ရာပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

သေချာသည်က 'ငါ ပြန်တော့
မယ်ဟေ့...'ဟု လောကကြီးကို ရယ်
မော နှုတ်ဆက်နိုင်ရန်အတွက်၊ ပျော်ပျော်
ရွှင်ရွှင် ပြန်ခွင့်ရရန်အတွက် သက်လုံ
ကောင်းနေကြဖို့ လိုမည်ထင်ပါသည်။
ထိုသို့ သက်လုံကောင်းနိုင်ရန်အတွက်
'ဖြောက်'ဟူသော လှိုင်းရိုက်သံကြား
တိုင်း ကျွန်တော်တို့အားလုံး၏ ရှေ့ခရီး
သည် လှိုင်းတံပိုးများ၊ မုန်တိုင်းများနှင့်
ကြမ်းတမ်း ခက်ထရော်နေမည်မှာ
အသေအချာပင်။

ပင်လယ်ပြင်သည် အနားသတ်
နီသကဲ့သို့ ကျွန်တော်တို့၏ အနားသတ်
ကမ်းစပ်ကိုလည်း ရှေးရှေးမျှ မြင်နိုင်ခွင့်
ရရန် အထူး အားထုတ်ကြရပေလိမ့်ဦး
မည် ထင်ပါသည်။ ■

မောင်နှင်းပန်း

စာရေးဆရာမ Rosanna Ley ၏ အဘိုးဖြစ်သူက
အင်္ဂလိပ်ခေတ်၌ မန္တလေးမှာ လာရောက် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း

ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည့် အချစ်ဇာတ်လမ်းကို

စာရေးဆရာမက မန္တလေးအထိ လာရောက်၍

နောက်ကြောင်းလိုက်သည့်အကြောင်းကို အခြေတည်ထားသည့်

Return to Mandalay မူရင်းဝတ္ထုကို

ရာပြည့် ၈ မြန်မာပြန်ဆိုပြီး

မန္တလေးသို့အပြန် ဟု အမည်ပေးကာ

ငါတို့စာပေ ၈

ထုတ်ဝေလိုက်ပါသည်။

ဆရာစံလမ်းနှင့် ပုလဲကွန်ဒိုထောင့်၊ ပုလဲကွန်ဒိုဝင်း
ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း ၀၉ ၇၃၀၅၅၅၄၃၊

E-mail : www.ndspbook.com

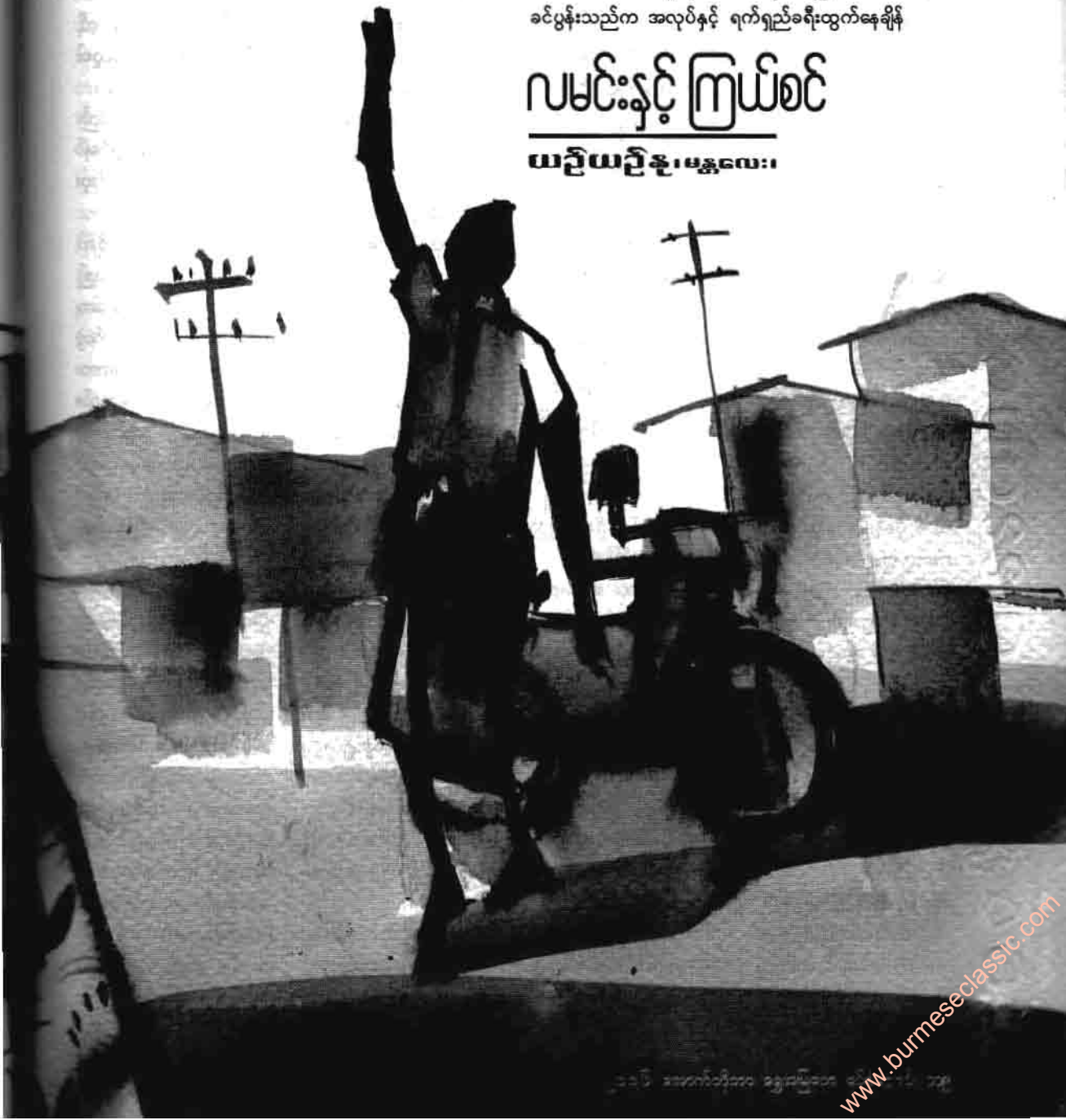
စာရေးဆရာ
သုဂ္ဂိုလ်

အငြိမ်းစားကျောင်း
ဆရာမ ဒေါ်ခင်ဦးက
နံရံကပ်နာရီကို တစ်ချက်
မော့ကြည့်မိသည်။
အင်း... ခြောက်နာရီ
ထိုးတော့မည်။ ခါတိုင်း
ငါးနာရီခွဲပြီးမကြာခင်
အိမ်ပြန်ရောက်လာ
တတ်သည့် သားကလေး
ဒီနေ့ ဘာဖြစ်လို့

နောက်ကျနေရတာပါလိမ့်။
‘အေးလေ လမ်းတွေကလည်း ကျပ်၊
ကားတွေကလည်း ရှပ်၊ ဆိုင်ကယ်တွေကလည်း
အထပ်လိုက်၊ အပုံလိုက် ရှိနေတာလေ၊
ဒီလောက်တော့ နောက်ကျမှာပေါ့’
ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားပေးရင်း၊ ဆက်စောင့်ရင်း
အချိန်တွေ တဖြည်းဖြည်းကြာလာသည်။
ဒေါ်ခင်ဦး ထိုင်မရ ထမရ ဖြစ်လာသည်။ အိမ်ပေါက်ဝ
ရောက်လာလိုက်၊ လမ်းမကြည့်လိုက်ဖြစ်လာသည်။
နာရီကြည့်မိပြန်တော့ ခုနစ်နာရီပင် ထိုးတော့မည်။
သိသိသာသာ စိတ်ပူပန်သောကရောက်ရပြီ။
ခင်ပွန်းသည်က အလုပ်နှင့် ရက်ရှည်ခရီးထွက်နေချိန်

လမ်းနှင့် ကြယ်စင်

ယဉ်ယဉ်နု၊ မန္တလေး။

ဒီအမေနှင့်ဒီသား နှစ်ယောက် တည်း ရှိသည့်ဟာ မျက်စိ အောက်မှာရှိသည့် သားကို စိတ်ပူလိုက်ရတာလေ။ ဆိုင် ကယ်ပဲ ဘီးပေါက်နေလား။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေ။ တွေး ရင်း ခြံထဲထဲဆင်းပြီး ခြံတံခါး ဖွင့် မျှော်မလို လုပ်နေတုန်း ဖွင့်လက်စ ခြံတံခါးကနေ သားကလေး မောင်မောင်ဦး ဖန်ဆင်းကယ် ဝေါခနဲ ကျွေဝင် လာလေသည်။

အမယ်လေးတော် ရင် ထဲမှာ အေးချမ်းသွားလိုက် တာ မပြောပါနှင့်တော့။ ဒါပေမဲ့ ဆိုင်ကယ်ပေါ်က ဆင်းလာသည့် သားက ခါ တိုင်းလို 'မေမေရေ သား သား ပြန်လာပြီဗျ၊ ဆာ လိုက်တာ မေမေရေ' ဘာညာ နှင့် ချိုကြည့်ရှင်ဗျ လက်ပံပင် ဆက်ရက်မကျဘဲ တိတ်တိတ် ဆိတ်ဆိတ် အိမ်ထဲဝင်သွား တော့ ရင်ထဲမှာ ထိတ်သွား ရပြန်ကာ ခပ်သုတ်သုတ်လိုက် ဝင်ခဲ့ရသည်။

ထင်သည့်အတိုင်းပါ ဖဲ။ စဉ်ခန်းမှာ အပြီးအရယ် ကင်းကင်းနှင့် ခပ်ခိုင်ခိုင် ထိုင် နေတာ တွေ့လိုက်ရတော့ အနားကပ်သွားပြီး လက်က သားနဖူးကို အရင်စမ်းကြည့် မိသည်။

'ကိုယ်လည်း မပူပါ ဘူး၊ နေမကောင်းဘူးလား သားလေး'

'ကောင်း ပါ တယ် မေမေရေ'

'ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လာ တာလဲ မေမေ့ကို ပြောပြ'

သားတော်မောင်က အမေ့ကို တစ်ချက်မော့ကြည့် ပြီး ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေပြန်

ဆိုင်ကယ်ပေါ်က ဆင်းလာသည့် သားက ခါတိုင်းလို 'မေမေရေ သား သား ပြန်လာပြီဗျ၊ ဆာ လိုက်တာ မေမေရေ' ဘာညာနှင့် ချိုကြည့်ရှင်ဗျ လက်ပံပင် ဆက်ရက် မကျဘဲ တိတ်တိတ် ဆိတ်ဆိတ် အိမ်ထဲ ဝင်သွားတော့ ရင်ထဲမှာ ထိတ်သွားရပြန်ကာ ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်ဝင်ခဲ့ရသည်

သည်။ ဒေါ်ခင်ဦး ကြည့် ကြည့်လင်လင်ပြီးပြီး-

'ပြောသား ခရီးရောက် မဆိုက် မေးတယ်မထင်နဲ့၊ ဒီ အမေနဲ့ ဒီသားပဲရှိတာ မေမေ့ မပြော သား ဘယ်သူပြော မှာလဲ'

မောင်မောင်ဦး သက် ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

'ဒီနေ့ သားတို့ရုံးမှာ ငွေ ပျောက်မှုဖြစ်လို့ မေမေ'

'ဟင် ဘယ်လောက် ပျောက်တာလဲ သား'

'ဆယ့်ငါးသိန်း မေမေ'

'ဒေါ်ခင်ဦး မျက်လုံးပြူး သွားသည်။ ပမာဏက

မနည်းမနောပါလား။ တစ် ဆက်တည်း ကမန်းကတန်း မေးမိသည်။

'သားနဲ့တော့ မဆိုင်ဘူး မဟုတ်လားဟင်'

'ဆိုင်နေတယ် မေမေ ရဲ့'

'ဘယ်လို ဘယ်လို သား၊ ဘယ်လိုဆိုင်နေတာလဲ မေမေ့ကို ပြောပါဦး'

ဒေါ်ခင်ဦး ထိတ်ထိတ် ပျာပျာနှင့် မေးသည်။ ဘုရား ရေ...။

'ဒီလို မေမေရဲ့၊ ရုံးမှာ သားတို့လို အရောင်းသမား ငါးယောက်ရှိတယ်။ ငွေကိုင် အစ်မက ရုံးတင်နေတာ၊ ငွေခံ နောက်ကျတဲ့ ညနေဆို သား တို့ကလည်း အရမ်းပြန်ချင်နေ ပြီ။ သူက ရေချိုးချင်ချိုးနေ တာ၊ ထမင်းချက်ချက်ချက်နေ တာ။ သားတို့က မိရိုထဲက စာရင်းစာအုပ်ယူ၊ စာရင်း သွင်း၊ အစ်မရေ ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက် သားရေကွင်းနဲ့ စည်း၊ စာအုပ်ကြားညှပ်ခဲ့ပြီ အော်ခဲ့ပြီး ပြန်တာပဲ။ ပြန်ချင် တာကို မေမေရဲ့၊ ပြီးမှ အားတော့မှ သူက စာရင်း သွင်း ဘာပြဿနာမှမရှိဘူး'

ဒေါ်ခင်ဦး သက်ပြင်း မော တစ်ချက်ချမိသည်။ 'တော်တော်ပေါ့ဆကြတာပဲ' ဟု မှတ်ချက်ချမိသည်။

'အခု ပြဿနာရှိလာပြီ လေ သားရဲ့၊ ငွေရေးကြေးရေး ဆိုတာက ဒီလိုမလုပ်ရဘူး။ အခုဖြစ်ပြီ မဟုတ်လား။ ဒါနဲ့ နေပါဦး မင်းက ဘယ်လိုပါရ တာလဲ'

'မိရိုဖွင့်တဲ့လူမှန်သမျှ မသင်္ကာတဲ့စာရင်းထဲပါတယ် မေမေရယ်။ သားတို့ ငါး

ယောက်ရယ်၊ ငွေကိုင်အစ်မ ရယ် ခြောက်ယောက်'

ဒေါ်ခင်ဦး စိတ်ညစ် ညစ်နှင့် ငေးနေမိပြီးမှ အလံနဲ့ တကြား သူ့သားကိုကြည့်ပြီး 'သား မင်းတော့ မယူပါဘူး နော်သား'

'ဟာ... မေမေက လည်း သားက မေမေ့သား ပါ မေမေရဲ့၊ သူများငွေ သား က ဘာလို့ယူရမှာလဲ'

'မေမေ့ မျက်နှာထဲ ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် မယူပါ ဘူးလို့ ပြောစမ်း သား'

'ဟာ မေမေကလည်း ခုကူပါပဲ။ ကဲကဲ ကြည့်ပြီးနော် ကဲ... ကျွန်တော် မယူပါဘူး ဗျာ'

သူ့မျက်နှာကို စိုက် ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည့် သားကြောင့် ဒေါ်ခင်ဦး ကျွေ နပ်သွားပေမဲ့ နောက်ဆက်တွဲ ကြားလိုက်ရသည့် စကား ကြောင့် လန့်ဖျပ်သွားရသည်။

'ရုံးကတော့ အခွင့်အရေး ပေးထားတယ် မေမေ၊ မသိ အောင်ပြန်ထားတဲ့၊ မထား ရင်တော့ ရဲစခန်းတိုင်မယ်တဲ့ မေမေရယ်'

အဲဒီညက မောင်မောင် ဦးသာ တရုန်းရှူး အိပ်ပျော် သွားပေမဲ့ ဒေါ်ခင်ဦးက မျက်စိတွေ ကြောင်နေသည်။ တောင်တွေးမြောက်တွေးနှင့် အိပ်မပျော်။ အိပ်ရာထဲမှာ အလူးလူး အလိုခိုလိုခိုဖြစ်ရင်း သားကလေး သူ့ခိုးယိုခံရ သည့်အဖြစ်က နှင်နှင်ကြီးဖြစ် နေသည်။ ရပ်ကွက်ထဲမှာရော ခပ်ဆိုးဆိုး တပည့်ဟောင်း တွေကြားမှာပါ တွေ့ဖူးပါ သည်။ တချို့ ရဲစခန်း၊ ထောင်ကို အိမ်လုပ်ပြီး ဝင်

ထွက်နေကြသည်။ သူတို့အတွက် ဘာမှမဆန်းပါ။ ကိုယ်တွေကတော့ အေးဆေး နိုးသားသူတွေမို့ ရဲစခန်းဆိုလျှင် ကြားပင်မကြားချင်။ နို့လည်းရှိန်၊ ကြောက်လည်း ကြောက်၊ ဒီကြားထဲ ရစ်တတ်ပတ်တတ်သည့်အပြင် ဟိန်းဟောက်ခြိမ်းခြောက်တတ်သည်လို့ ကြားဖူးထားတော့ တော်တဆ ခိုးမှုကျူးလွန်သည့်သားကို ခြိမ်းခြောက်အကျပ်ကိုင် ဝန်ခံခိုင်းပြီး တရားခံရှာလိုက်မှဖြင့်-

ဒေါ်ခင်ဦး အိပ်မရတော့ပါ။ ပိုက်ဆံကို လူမသိအောင် ပြန်ထားခိုင်းတယ်ဆိုသည့် သားစကားကို သတိရသွားပြန်သည်။ ဒါဆိုလျှင် ရုံးက ငွေပြန်ရရင်ပြီးရောပေါ့။ ဒေါ်ခင်ဦးခေါင်းထဲမှာ လက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ စံပြအလယ်တန်းကျောင်းတွင် နေစဉ်က အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ချက်ချင်းသတိရသွားသည်။ ဟုတ်ပြီ။ ဒီအကြောင်းကိုပြောပြပြီး သားကို အကြံပေးရမည်။ ဒါဆိုလျှင် အားလုံး ပြေလည်သွားနိုင်သည်။ ဝမ်းသာလိုက်တာ။ စိတ်သက်သာရာရသွားတော့မှ အိပ်ချင်လာပြီး စိတ်ချမ်းသာ လက်ချမ်းသာ အိပ်ပျော်သွားသည်။

မနက်အစောကြီးထပြီး စိတ်လက်ကြည်သာစွာဖြင့် ဘုရားကို သောက်တော်ရေကပ်သည်။ ဟင်းတွေရှိလျက်နှင့် ဗယာကြော်ကို တမင်သွားဝယ်ပြီး သားကလေးဘေးဘယာ ဝေးကွာအောင် ဆွမ်းတော်ကပ်သည်။ သားကြိုက်တတ်သည့် မုန့်ဟင်းခါးကို ဘူးသီးကြော်နှင့် ဝယ်

ကျောင်းဝန်း
အတွင်းမှာ
စိတ်ချရသည့်
နေရာမို့
အရပ်ကလည်း
သေချာစဉ်းစားပြီး
လာထားသည့်
မီးစက်ကြီး
ပျောက်ရသည်လို့
ဆရာမကြီး
အတွက်လည်း
မကောင်း
ကျောင်းအတွက်
လည်း
မကောင်း
အရပ်အတွက်
လည်း
မကောင်း
ဘယ်လို
လုပ်ကြမလဲ

သည်။ သား နိုးလာပြီး မုန့်ဟင်းခါး အားရပါးရစားပြီး ချိန်မှ ဒေါ်ခင်ဦး စကားစ၊မိသည်။

“သားတို့ ကုမ္ပဏီက ပိုက်ဆံကို လူမသိအောင် ပြန်ထားခိုင်းတာဆိုတော့ သားအချိန် ရလား။ မေမေအလယ်တန်းပြဆရာမဘဝက ညောင်ပင်သာ စံပြအလကမှာနေတုန်း ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်လေးတစ်ခု ပြောပြချင်လို့”

သားက နာရီကို မော့ကြည့်သည်။

“အခုမှ ရှစ်နာရီတောင်

မခွဲသေးဘူး။ အချိန်ရပါသေးတယ် မေမေ”
“အေး ဒါဖြင့် ပြောပြမယ်”

ပြောမည့် ပြောတော့ ဒေါ်ခင်ဦးဖြင့် အလယ်တန်း ပြဆရာမဘဝ ပြန်ရောက်သွားသလို စိတ်ပါဝင်စားစွာ ပြောမိတော့သည်။

အဲဒီနေ့က ကျောင်းရောက်ရောက်ချင်း ဆရာမကြီးက အစည်းအဝေးရှိလို့ ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်ဆိုသည့် စကားအရ ဆရာမကြီး ရုံးခန်းကို လာခဲ့သည်။ ရုံးခန်းထဲမှာ ဆရာ၊ ဆရာမ တော်တော်များများ ရောက်နေကြပြီ။ ကြွက်စီကြွက်စီ၊ သို့လောသို့လောနှင့် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ဘုမသိဘမသိ ကြည့်နေကြသော ဆရာ၊ ဆရာမများမှာ ဆရာမကြီးပြောစကားကြောင့် ဟယ်ခနဲ ဖြစ်သွားကြသည်။

“ရပ်ရွာ ရန်ပုံငွေနဲ့ ဝယ်ပြီး ကျောင်းဝန်းထဲမှာထားတဲ့ မီးစက်ကြီး ပျောက်သွားပါတယ်”

ဆရာတွေ ဆရာမတွေ တဝေါဝေါဖြစ်သွားသည်။ ဘုရား... ဘုရား ကျောင်းဝန်းအတွင်းမှာ စိတ်ချရသည့် နေရာမို့ အရပ်ကလည်း သေချာစဉ်းစားပြီး လာထားသည့် မီးစက်ကြီး ပျောက်ရသည်လို့။ ဆရာမကြီး အတွက်လည်း မကောင်း၊ ကျောင်းအတွက်လည်း မကောင်း၊ အရပ်အတွက်လည်း မကောင်း ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ သင်္ချာဆရာ ဦးဝင်းမောင်က လူငယ်ထက်ထက်မြက်မြက် တက်

တက်ကြွကြွ၊ သူက အရင်မေးသည်။

“ရဲစခန်း တိုင်ပြီးပြီလား ဆရာမကြီး”

“နေပါဦးလေ၊ ရဲစခန်းကို တိုင်သင့်ရင်လည်း တိုင်ရမှာပေါ့။ အဲဒီကိစ္စညှိနှိုင်းချင်လို့ အခု အစည်းအဝေးခေါ်တာပဲ”

“ဟင်... အချိန်မဆိုင်းဘဲ တိုင်ရမှာလေ ဆရာမကြီး”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက ဒီလိုစဉ်းစားတယ်”

ဆရာမကြီးက ဆရာ၊ ဆရာမအားလုံးကို မြင်ကြည့်ရင်း-

“ကျွန်မတို့ကျောင်းရဲ့ ပုံရိပ်၊ အဲဒါကို ထည့်စဉ်းစားမိလို့ပါ”

“ဟာဗျာ... မဟုတ်တာ”

ဘိုင်အိုဆရာ ဦးမောင်မောင်ကပါ ဝင်၍ ကန့်ကွက်လာသည်။ ဒေါ်ခင်ဦးကတော့ ဆရာနှစ်ယောက်ဘက်လိုက်ရမလား၊ ဆရာမကြီးဘက်လိုက်ရမလား ချိတ်ချတုံ့ဖြစ်နေသည်။

“ဆရာမကြီးရဲ့ ပစ္စည်းက ဘယ်သူခိုးမုန်း မသိဘူး။ ဆရာ၊ ဆရာမထဲက ခိုးတာမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကျောင်းသားထဲက ဝေးရောပဲ။ အဲဒါဆရာမကြီးက ဘာကြောက်နေရတာတုံး”

“ဘာရှင် ဆရာ ဦးဝင်းမောင် ဆင်ခြင်ပြောပါ စကားကို။ ကျွန်မက ဘာမှမကြောက်ဘူး။ ကျွန်မကျောင်း ထိခိုက်မှာ ကြောက်တာပဲ”

ကျောင်း ဘာထိခိုက် စရာလိုလဲ

အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့။ ဆရာတို့ မစဉ်းစားဘူးလို့။ ရဲစခန်းကို တိုင်လိုက်ရင် မြို့က ရဲတွေ ရွာကို ဆင်းလာမယ်။ ဘာဖြစ်လဲ၊ ညောင်ပင်သာ အလကဝန်းထဲက မီးစက်ပျောက်တာ ကျောင်းကို စစ်လားဆေးလား၊ မေးလား မြန်းလား အလုပ်တွေရှုပ်မယ်။ မြို့နယ်ပညာရေးမှူး သိမယ်။ အစီရင်ခံစာတွေ တင်ရမယ်။ စစ်ဆေးရေးတောင် ဝင်ချင်ရင်ဝင်ဦးမယ်။ ဆရာ၊ ဆရာမတွေ စဉ်းစားကြပါ။ ကျွန်မတို့ကျောင်းက မြို့နယ်မှာ နာမည်အရဆုံး ကျောင်း၊ အောင်ချက် အကောင်းဆုံးကျောင်း၊ စကားရည်လွှဲဆိုရင်လည်း ကျွန်မတို့ကျောင်း၊ ကပွဲဆိုလည်း ကျွန်မတို့ကျောင်း၊ နာမည်ကောင်းဟူသမျှ စုရနေတာ ဒါတစ်ခုနဲ့ ညောင်ပင်သာ စံပြအလက နာမည်ပျက်မှာ ဆရာတို့လည်း ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မလည်း မကြိုက်ဘူး။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား

ဆရာတွေအားလုံး ရှည်လျားသည့် ဆရာမကြီးပြော စကားအောက်မှာ ငြိမ်သက်နေကြသည်။ အကြာကြီးနေမှ ဆရာ ဦးချစ်ဖေက-

အဲဒီတော့ ဆရာမကြီးက ဘာလုပ်ချင်လို့တဲ့

ဆရာမကြီးက ဆရာအားလုံးကို ဝေကြည့်ပြန်သည်။ သက်ပြင်းတစ်ချက်လည်း ချသည်။

ဒီကိစ္စကို ကျွန်မက ဒီအစဉ်းအဝေးမှာပဲ ပြီးပြတ်

စေချင်တယ်

ဆရာတွေ၊ ဆရာမတွေ တဝေါဝေါ ဆူညံသွားလေသည်။ ကန့်ကွက်သံတွေက အများစုဖြစ်သည်။ ဒေါ်ခင်ဦးကတော့ မျက်လုံးလေးကလယ်ကလယ် ဟိုဘက်ကြည့်လိုက်၊ ဒီဘက်ကြည့်လိုက်နှင့် ဆရာမကြီးမျက်နှာကို အားကိုးတကြီး ကြည့်မိနေတာ သူ မငြင်းနိုင်။ ဒီပြဿနာကြီးကို လူကြီးတွေ ခေါင်းသုံးပြီး ရှင်းမှာပေါ့။ တို့များ သူတို့ဆုံးဖြတ်သည့်အတိုင်း လုပ်ရင်ပြီးပြီလေ။

ဒီလိုပါ။ ကျွန်မအစဉ်းအဝေးခေါ်တာ ဒီကိစ္စပါပဲ။ မီးစက်က ခြောက်သိန်းကျော်ပေးရတယ်။ ကျွန်မတစ်သိန်း မတည်မယ်။ ဆရာ၊ ဆရာမ သုံးဆယ်ကျော် ရှိတယ်။ တစ်ယောက်တစ်သောင်းဆိုရင် ဝန်လည်း မလေးဘူး။ ကျွန်မတို့ကျောင်းက ငါးသိန်းနီးပါးရရင် အရပ်ကို အပ်လိုက်မယ်။ သူတို့ ငွေကောက်ပြီး မီးစက်ထပ်ဝယ်မယ်။ အဲဒီလိုလုပ်လိုက်ရင် ဘယ်ရဲနဲ့မှ မျက်နှာချင်းဆိုင်စရာ မလိုတော့ဘူး။ ကျောင်းမှာ အလုပ်မရှုပ်တော့ဘူး။ မေးမြန်းစုံစမ်းမခံရဘူး။ ကျောင်းပုံရိပ်မကျဘူး။ ဘယ့်နှယ်လဲ မကောင်းဘူးလား။ ပြဿနာတစ်ခုကို မစဉ်းမစား မဆင်မခြင် ရှင်းလိုက်လို့ ခေါင်းရှုပ်ရတာပဲ အဖတ်တင်မယ်။ သိက္ခာကျတာပဲ အဖတ်တင်မယ်။ မီးစက်ပြန်ဝယ်နိုင်ရင် ပြီးရောမဟုတ်လား။ ကျွန်မတို့ကျောင်းက စံပြကျောင်းဆိုတာလည်း ထည့်စဉ်းစားကြ

ဦး

ဒီတစ်ခါ ငြင်းကြခုံကြသံတွေ ပိုကျယ်လာသည်။ ဒေါ်ခင်ဦးကတော့ ဆရာမကြီးစကားအတိုင်း ပြဿနာကို ပြီးလိုက်ချင်သည်။ လူတစ်ရာ၊ ပါးတစ်ရာ စုလိုက်လျှင် အေးရောမဟုတ်လား။ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ပါသမျှကို ဆရာမကြီးအား ပေးလိုက်ချင်ပြီ။ ငြင်းခုံသံတွေ နားထောင်ကြည့်တော့ ဆရာမကြီးစကားအတိုင်း အေးအေးဆေးဆေး ဖုံးဖိပြီးဆုံးလိုက်ချင်သူတွေက အများစုဖြစ်နေတာ သတိထားမိသည်။ ဦးဆောင်ကန့်ကွက်နေသည့် ဦးမောင်မောင်တို့၊ ဦးဝင်းမောင်တို့ဘက်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိ။ နောက်ဆုံး ဆရာ ဦးချစ်ဖေက ကံ ဟုတ်တယ် ဆရာတို့ရေ ပြီးပြီးတာပဲ။ စာရင်းလည်းမရှုပ်၊ စိတ်လည်းမရှုပ် ရတာပေါ့ဗျာဆို၍ ဆရာနှစ်ယောက်လည်း မပြောသာတော့။ မီးစက်ကြီးကို ဆရာ၊ ဆရာမများ စုငွေနှင့် ပြန်ဝယ်ပြီး ခြံတွေဘာတွေခတ်၊ သော့တွေဘာတွေခတ်ထားသည့် မီးစက်အခန်းတံခါးဝမှာ စာလုံးကြီးနှင့် ရေးထားသည့် 'ညောင်ပင်သာအလယ်တန်းကျောင်းဆရာမကြီးနှင့်ဆရာ၊ ဆရာမများ ကောင်းမှု' စာတန်းကို မြို့နယ်မှ ပညာရေးဌာနတာဝန်ရှိသူများ လာတိုင်း ဆရာမကြီးက တခုတ်တရခေါ်ခေါ်ပြပြီး ပြုံးပြုံးပြုံးနှင့် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားနေတတ်သည်ကို ဒေါ်ခင်ဦးညောင်ပင်သာ အလကမှာ ရှိစဉ်ကာလအတွင်း မြင်နေခဲ့ရသော မှတ်မှတ်ရရ မြင်ကွင်း

တစ်ခုဖြစ်လေသည်။ ဒါကြောင့်မို့လည်း သားတော်မောင်ကို ခရေစုတွင်းက ဒေါ်ခင်ဦး ပြန်ပြောနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ငေး၍ နားထောင်နေသော မောင်မောင်ဦး နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

အဲဒါ မေမေအတွေးအကြံပဲ သား။ ရဲစခန်းမရောက်အောင် တာဝန်ရှိနေတဲ့ သားတို့အားလုံး စုရှင်းလိုက်မယ်ဆိုရင် ကုမ္ပဏီလည်း လက်ခံမှာပါ ထင်ပါရဲ့။ အဲဒီတော့ သား အကြံပေးကြည့် လိုက်ပါလား။ အကျယ်အကျယ် မငြိမ်းပွယ်တွေဖြစ်မှာစိုးလို့

သားတို့ တိုင်ပင်ကြည့်လိုက်ပါဦးမယ် မေမေ၊ ရုံးသွားတော့မယ်နော်

မောင်မောင်ဦး ရုံးကို ထွက်သွားတော့ စိတ်အေးချမ်းသာ ဒေါ်ခင်ဦး ကျန်ခဲ့သည်။ ဟုတ်သည်လေ၊ စုလျော်လိုက်မည်ဆို ဘယ်လောက်ကုန်မှာ မှတ်လို့ ပြဿနာတစ်ခု အေးသွားသည်ပေါ့။ စာဆိုရုံသား မဟုတ်လား။ ကြီးသည့်အမှုငယ်အောင်၊ ငယ်သည့်အမှုပပျောက်အောင်လုပ်ရမှာပေါ့လို့ ဒေါ်ခင်ဦး အတွေးနယ်ချဲ့နေမိပါတော့သည်။

တစောင့် စောင့် နှင့်ညနေ ရုံးဆင်းလာမည့်သားကို မျှော်နေရသော ဒေါ်ခင်ဦးသည် မျှော်ရကျိုးမနပ်ဘဲ စိတ်မောလူမော ဖြစ်ရပြန်သည်။ သားသည် ဘာဖြစ်လာသည်မသိ၊ မျက်နှာပျက်ယွင်းနေကာ အလိုမကျ ဖြစ်နေသည်။

“ဒီနေ့ မေမေရာ သား တို့ငါးယောက်နဲ့ ငွေကိုင် အစ်မကို ထမင်းစားပြီးချိန်မှာ အစည်းအဝေးခန်းထဲထည့်ပြီး တံခါးပိတ်ထားတယ်။ သိ လား မေမေ၊ ကုမ္ပဏီကပြော တယ်။ မင်းတို့တိုင်ပင်ကြတဲ့”

“အေးလေ မေမေပြော တဲ့အကြောင်း သားပြောမပြ သွားလား။ စုပေါင်းဖြေရှင်းရင် ရတယ်လေ သားရဲ့”

“သား ပြောပြပါတယ် မေမေ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုလုပ်ရ မလား၊ မလုပ်ရဘူးလား ဆုံး ဖြတ်ချက်ချဖို့နေနေသာသာ ဘာမှ မတွေးနိုင်အောင် သား တို့ကို ဒီလိုလုပ်တာ မကြိုက် ဘူး မေမေ၊ အကုန်လုံး စိတ် တိုနေကြတယ်”

ဒေါ်ခင်ဦး သက်ပြင်း သာချမိသည်။ အခြေအနေ က ဘယ်လိုဖြစ်မည် မသိ။ ကလေးတွေက အတွေ့အကြုံ မရှိ။ ကုမ္ပဏီသဘောထားက ဘာမှန်းမသိ။ ပရိယာယ်တွေ က များလှသည်။

“သားတို့အားလုံး ဒီလို ဆက်ဆံခံရတာ စိတ်ဖိစီးမှု တွေဖြစ်တယ် မေမေ၊ အကုန် လုံးလည်း မကျေနပ်ကြဘူး”

“အင်း... ဘယ်လိုဖြစ် လာမယ်တော့ မသိဘူး။ အကောင်းဆုံးကတော့ မေမေ ပြောသလို ဖြေရှင်းလိုက်တာ ကောင်းမှာပါ သားရယ်”

သားတို့
ငါးယောက်နဲ့
ငွေကိုင်အစ်မကို
ထမင်းစားပြီးချိန်မှာ
အစည်းအဝေး
ခန်းထဲ
ထည့်ပြီး
တံခါး
ပိတ်ထားတယ်
သိလား မေမေ
ကုမ္ပဏီက
ပြောတယ်
မင်းတို့
တိုင်ပင်ကြတဲ့

“မေမေရေ သားတို့ထဲ ကလေး သန်းထွန်းအောင် ဆို တဲ့ကောင်က ရွာပြန် နွား ရောင်းပြီး လျော်မယ်လို့ မန်နေဂျာကို ပြောတယ်ဗျ”

ဒေါ်ခင်ဦး နားမလည်။ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ပြီး ရှင်းပြစမ်းပါ သားရယ်ဟု ပြောမိသည်။

ကြတာ အခန်းထဲမှာ ခြောက် ယောက်လုံး မကျေနပ်နေကြ တဲ့အချိန် သန်းထွန်းအောင်က စားပွဲခုံကို လက်သီးနဲ့ ထုပြီး ထအော်တယ်”

“ဘာတဲ့လဲဟင်”
“ငါ မကျေနပ်ဘူးတဲ့။ သူ့ခိုးတစ်ယောက်ကြောင့် ငါ့ သူငယ်ချင်းတွေကို ဒီလို ဆက်ဆံခံရတာ လုံးဝမကျေနပ်ဘူး။ တစ်ယောက်ကလွဲ လို့ ကျန်တဲ့ ငါးယောက်က လူကောင်းတွေ၊ အခု အကုန် ဒုက္ခရောက်နေတယ်။ ပိုက်ဆံ ဆယ်ငါးသိန်းက နွားတစ် ကောင်ဖိုးပဲ ရှိတယ်။ ရွာပြန် ပြီး သူ့အဖေကို နွားရောင်း ခိုင်းပြီး လျော်မယ်လို့ ပြော တယ်။ အစည်းအဝေးအခန်း တံခါးကို ဝုန်းဆို ကန်ဖွင့်ပြီး မန်နေဂျာကို သွားပြောတယ်”

“ကျန်တဲ့ ငါးယောက် က ဘာပြောလဲ သား”

“ကိုကိုတို့၊ ညီညီတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က သိပ် ကြောက်တတ်တာ မေမေ။ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ကြည့် နေတယ်။ ကျန်တဲ့နှစ်ယောက် ကတော့ သားလိုပဲ စိတ်ရှုပ်နေ မှာပေါ့။ ငွေကိုင်မလေး နီနီ လွှင်ကတော့ ခပ်တည်တည် ပဲ။ ဘယ်လိုမှ အကဲခတ်လို့ မရဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သား ရယ်၊ မေမေက အကုန် တောင် စုလျော်စေချင်တာ လေ။ အခု သန်းထွန်းအောင် က မကျေနပ်နဲ့ တစ်ယောက် တည်း လျော်မယ်ဆိုလည်း ပိုတောင်ကောင်းသေး။ ကိုယ့် ပိုက်ဆံတောင် ကုန်စရာမလို တော့ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လျော်ဖြစ်သွားဖို့က အဓိက

မဟုတ်လား သားရဲ့”
“ဟာ... မေမေက လည်း ဒီလိုကြီးတော့ ဘယ် ကောင်းပါ့မလဲ။ သူ လျော် မယ်ဆိုလည်း အကုန်တိုင်ပင် ပြီး ဆုံးဖြတ်မှ ဖြစ်မှာလေ။ သားတို့ထဲမှာ အငြိမ်ဆုံးက မနီပဲ။ သားဖြင့် သူ့အဖြစ်နိုင် ဆုံးလို့ ထင်တာပဲ မေမေ”

ဒီနေ့လည်း ဘာမှ မရေ မရာနှင့် တစ်နေ့ကုန်သွားပြန် ပြီ။ ဒေါ်ခင်ဦးဖြင့် ရင်ထဲမှာ ဆန့်ငင်ဆန့်ငင်နှင့် မောလိုက် တာ။ ကုမ္ပဏီကလည်း တစ် ရက်တစ်ရက်နှင့် ဘာလို့ အချိန်ဆွဲနေလဲ မသိ။ ကိုယ် အကြံပေးတာလည်း ကလေး တွေက လိုလိုလားလား လက်ခံပုံမရ။ ဖြစ်ပေါ်နေ သည့် အခြေအနေကို သည်း မခံနိုင်ဘဲ ဇွတ်အတင်း သည်းခံနေရသည့် ဒေါ်ခင်ဦး ခမျာ နောက်တစ်နေ့ သား ရုံးအဆင်းကို စောင့်ရပြန်ရှာ သည်။ ကနေ့ ပြန်ရောက်လာ သည့် သားကတော့ ကြီးစွာ သော ဣန္ဒြေနှင့် တည်ကြည် လေးနက်နေလေသည်။

“သားတို့ အားလုံး နောက်ဆုံးအဆင့် အကျေ အလည် ဆွေးနွေးဆုံးဖြတ်ပြီး ပြီ မေမေ။ မေမေကတော့ ကြိုက်ချင်မှကြိုက်လိမ့်မယ်”

“ဘာတဲ့လဲဟင်”
ဟု ရင်တခန့်ခန့်နှင့် မေး မိသည်။

“ဦးဆောင်ဆွေးနွေးတဲ့ သူကတော့ ငွေကိုင်အစ် မလေးပါပဲ မေမေ။ သူက ပြောပါတယ်။ စုပေါင်းလည်း မလျော်နိုင်ဘူး။ တစ်ယောက် တည်းလျော်မယ့် သန်းထွန်း အောင်ရဲ့ငွေကိုလည်း လက်

မခံနိုင်ဘူး။

‘ဟယ်’

ဒေါ်ခင်ဦး အသက်ရှူရန်ပင် မေ့နေသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ဟာ ရှေ့လျှောက်အလုပ်တွေ အများကြီးလုပ်ရဦးမှာ။ သံသယက ခြောက်ယောက်လုံးပေါ်မှာ ရှိနေတယ်။ ငွေလျော်လိုက်ရုံနဲ့ ဒီကုမ္ပဏီမှာ ပြဿနာပြေလည်သွားပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့အပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့ သံသယအရိပ်မည်းကြီးတွေ ဖယ်ရှားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ခိုးတဲ့သူက တစ်ယောက်တည်း၊ အချောင်ခံရမယ့်သူက ငါးယောက်။ ဒီတော့ သူ မယူတဲ့အတွက် နည်းနည်းလေးမှ သံသယအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ ကျန်တဲ့လေးယောက်လည်း သူ့လိုပဲ ထိပါးခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး မန်နေဂျာကို ပြောတယ်’

ဒေါ်ခင်ဦး မျက်လုံးပြူး၍ နားထောင်နေရသည်။

‘ကျွန်မတို့ ငွေလျော်လိုက်ရင် ခိုးတဲ့သူက လွတ်သွားလိမ့်မယ်။ သူက တစ်ယောက်တည်း၊ ကျွန်မတို့က အများ။ သူက သူခိုး၊ ကျွန်မတို့က ရှိသားဖြောင့်မတ်သူ။ အဲဒါကြောင့် ရဲစခန်းကိုသာ တိုင်လိုက်ပါတော့။ ကုမ္ပဏီက မတိုင်ရင် ကျွန်မတို့သာ ရဲစခန်းကို သွားမယ်လို့ ရဲရဲတောက်တင်ပြတာ မေမေ။ အဲဒါ မနက်ဖြန်ကျရင်တော့ သားတို့အားလုံး ရဲစခန်းကို သေသေချာချာ ရောက်ကြတော့မှာပဲ’

သား၏စကား ဆုံးသွားတော့ ဒေါ်ခင်ဦး အသက်ရှူရပ်ပြီး မေ့လဲမတတ် ခံစား

လိုက်ရသည်။ မျက်ရည်တွေ ကလည်း လည်လာသည်။ မိုက်လိုက်သည့်ကလေးတွေကွယ်။ သူတို့ကိုယ် သူတို့ဘာများ ထင်နေကြသည်မသိ။ လွယ်လွယ်ကူကူပြီး မယုံ အဆုံးသတ်ကို မရွေးဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရဲစခန်းထိုးအပ်ရတယ်လို့။ ဒေါ်ခင်ဦး ဖြေမဆည်နိုင်ဖြစ်ပြီး လှုပ်ရှားမှုတွေပင် အသက်မဝင်တော့။ ညစာပင် မစားနိုင်တော့ဘဲ ဆိုနင့်၍နေသည်။ တစ်ညလုံးလည်း ဟိုဘက်လူး၊ ဒီဘက်လိုမို့နှင့် တစ်ရေးမှ ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်ဘဲ မိုးလင်းသွားခဲ့ရသည်။ သားရုံးသွားမှာကိုပင် တစ်ဘဝစာ ခွဲရမတတ် စိတ်ပင်ပန်း၊ လူပင်ပန်းဖြစ်နေသည်။ သားရုံးသွားသည့်အချိန်မှ စ၍ ဘာမှမလုပ်နိုင်မကိုင်နိုင်တော့ဘဲ တစ်နေရာမှာလည်း ခွဲခွဲမြဲမြဲ မထိုင်နိုင်ဘဲ ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိဖြစ်နေသည်။ ညနေ ရုံးဆင်းချိန်နီးလာလေနေမရ ထိုင်မရ ဖြစ်လာလေလေ။ ထိုင်နေရင်းက ဖင်တကြွကြွဖြစ်လာပြီး ခြံထဲဆင်း လမ်းလျှောက်နေ၍မှ ငါးမိနစ်မကြာမီ သား ဆိုင်ကယ်က ဝေါခနဲ ဝင်လာသည်။ အမယ်လေးတော် ရင်ထဲ အေးသွားလိုက်တာ။ ဆိုင်ကယ်ကို ဖြစ်သလို ထိုးရပ်ပြီး ဆင်းလာသည့် သားကလည်း ပြုံးရွှင်လို့ပါလား။

‘မေမေရေ ပေါ်ပြီ၊ ပေါ်ပြီ သိလား။ ခိုးတဲ့ကောင်က ဝန်ခံလိုက်ပြီ သိလား’

‘ဟယ်... ဟုတ်လား ဝမ်းသာစရာပဲပေါ့ ငါ့သားရယ်။ ဒါနဲ့ ဘယ်သူလဲ’

‘ဘယ်သူရမလဲ မေမေရဲ့၊ သန်းထွန်းအောင်ပေါ့’
‘ဟယ်’

သားက ဆွဲခေါ်သွား၍ သားအိမ်နှစ်ယောက် ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်မိကြသည်။

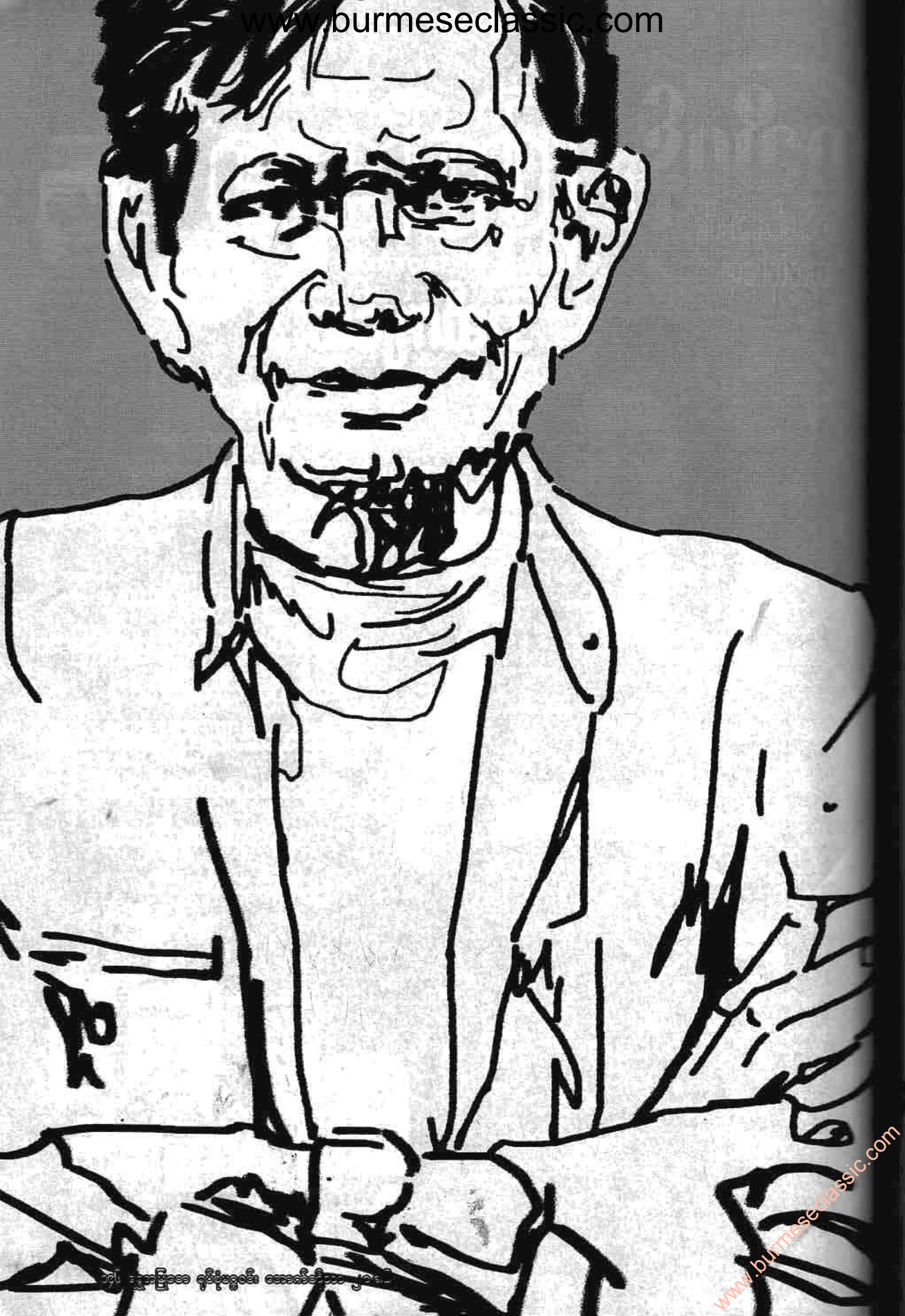
‘သားက လုံးလုံးမထင်ဘူး မေမေ။ သူက သားတို့အားလုံးကို ကယ်တင်ရှင်ဟီးရိုးလုပ်ပြီး ဒီပြဿနာထဲက ရုန်းထွက်ချင်တာလေ။ ဖုန်းဆက်ပြီးတော့တောင် နွားရောင်းခိုင်းပြီးပြီတဲ့။ သားတို့အားလုံး ငွေကိုင်အစမလေးခေါင်းဆောင်တဲ့အတိုင်း စည်းစည်းလုံးလုံး ညီညီညွတ်ညွတ် ရှိကြတော့ သူ ဆင်ထားတဲ့ အကွက်ထဲ မဝင်ကြဘူးပေါ့။ အဲဒီမှာ ရဲစခန်းလည်း အားလုံးက မကြောက်မရွံ့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ သွားကြမယ်ဆိုရော သူ မနိုင်တော့ဘူးလေ။ မန်နေဂျာကို ဝင်တွေ့ပြီး ဝန်ခံလိုက်တာပဲ။ ရုံးကလည်း ကောင်းပါတယ်။ ငွေလျော်ရင် အမှုမလုပ်ပါဘူးတဲ့။ အခု သူ ရွာကို ပြန်သွားပြီ။ ငွေသွားယူနေပြီ မေမေ။ သား အခုမှပဲ ခေါင်းပေါ်မှာပီနေတဲ့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးကျသွားပြီ။ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားလိုက်တာ မေမေရယ်။ တစ်ပတ်လုံး ဘယ်လိုနေရမှန်းကို မသိဘူး။ ကဲ... ရေသွားချိုးတော့မယ်’

သားလေး ရေချိုးခန်းဝင်သွားတော့ ဒေါ်ခင်ဦး ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ စိတ်သက်သာ လူသက်သာ ခပ်လျော့လျော့ မှီထိုင်ရင်းက အတွေးနယ်ကျယ်နေမိသည်။ ဪ... ကိုယ်တို့ လူကြီးတွေ ကြီးပြင်းခဲ့ရသည့်ခေတ်မှာ ဘာကိုမှ လွတ်လပ်စွာ

တွေးခေါ်ဆုံးဖြတ်နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့။ တွေးခေါ်ဆုံးဖြတ်ဖို့လည်း မစဉ်းစားမိ။ ကိုယ့်အထက်ကလူ ချထားပေးသည့်လမ်းဖွင့်ပေးသည့် ဘောင်ကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲမှာပဲ နေသာထိုင်သာရှိခဲ့တာ ဟုတ်လှပြီဟု ထင်နေမိကြသည်။ ကိုယ်ပိုင်အတွေးအခေါ်၊ ကိုယ်ပိုင်အလင်းရောင်မရှိခဲ့ဘဲ တစ်ဆင့်ခံ အလင်းရောင်နှင့် လင်းလက်ခဲ့ကြတာ၊ နေမင်းကို တစ်ဆင့်ခံရသည့် လမ်းလို အလင်းရောင်မျိုးကိုပင် လင်းလှချသည့် ထင်နေခဲ့ကြသည်။ တစ်ဆင့်ခံ အလင်းရောင်ကြောင့် မှောင်မည်းနေသည့် လမိုက်ညတွေကိုလည်း ကြံခဲ့ဖူးသည်လေ။ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်များပါ။

ဒီနေ့ ပွင့်လင်းမြင်သာခေတ်က သားတို့လို မျိုးဆက်သစ် လူငယ်တွေ ကတော့ ကံကောင်းကြပါသည်။ ပိတ်ဆို့တားဆီးမှုတွေကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ချိုးဖောက်ဖြတ်သန်းပြီး သူတို့လမ်းကို သူတို့ ဖြောင့်ဖြောင့် လျှောက်ကြသည်မှာ ကိုယ်ပိုင်အလင်းရောင်နှင့် တင့်တယ်လှပစွာသော ကောင်းကင်ထက်က ကြယ်စင်များပမာပါလား။ အထက်ကို ခေါင်းမောပြီး ရှူရှိုက်လိုက်သည့်လေကပင် လွတ်လပ်ပေါ့ပါး၍နေသည်။ ကိုယ့်အမြင်၊ ကိုယ့်အတွေးအခေါ်နှင့် ကိုယ့်လမ်းကို ကိုယ့်အလင်းရောင်နှင့် ရဲရဲလျှောက်လှမ်းကြမည့် လူငယ်တို့၏ လမ်း ချောမွေ့ဖြောင့်ဖြူးသာ ယာကြပါစေဟုသာ ဒေါ်ခင်ဦး ဆုတောင်းမိပါသည်။

ယဉ်ယဉ်နုနုမုန်းလေး။

ဆရာမ

(မဟာဇောတင် တွင်းက ဆရာအောင်သင်းသို့ အလွမ်း)

နိုင်မြင့်

၁။

၂၀၁၄ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ၂၅ ရက် နေ့လယ်ဖွန်းတည့်အချိန် လောက်က ကျွန်တော့်ဆီသို့ မောင်နှင်း ဖုန်း ဖုန်းဆက်သည်။ ကျွန်တော် ဖုန်း ကိုင်လိုက်တော့ သူက 'ဆရာ ဦးအောင် သင်း ဆုံးသွားပြီ' ဟု ပြောသည်။ 'ဟင်...' ဟုပြောပြီး ကျွန်တော် တော်တော်နှင့် ပြန်မပြောနိုင်သေး။ မောင်နှင်း ဖုန်းက ဆက်ပြောသည်။ 'အခုလေးတင် ဆုံးသွားတာကွ။ ဖုတ်တွတ်ခံမှာ တွေ့ တွေ့ချင်းပဲ ငါ မင်းဆီကို ချက်ချင်း ဆက်လိုက်တာ။ ဒါပဲနော်' ဟု ပြောပြီး သူ ဖုန်းချသွားသည်။ ကျွန်တော်သည် လက်ကိုင်ဖုန်းကို ဆက်လက်ကိုင်ထား ဆဲ။ အသက် ၈၈ နှစ်ဆိုသည့်အရွယ်၌ လူကြီးရောဂါဖြင့် ဆရာ ကွယ်လွန်သွား ခြင်းသည် ရင့်မှည့်နေသော သစ်သီး တစ်လုံး အပင်ထက်မှ ညှာတ်ကြွေကျ သွားခြင်းနှင့် တူပါသည်။ ကိုယ်နေ သွယ်သွယ်၊ လက်ပြင်ကိုင်းကိုင်း၊ ဟော ပြောပွဲဟောသည့်အခါသာ အားထည့် သော်လည်း ပုံမှန်စကားပြောပါက ဖွဖွ သာသာလေသံဖြင့် ပြောဆိုတတ်သော ဆရာပုံရိပ်တွေကို ပြန်လည်မြင်ယောင် မိပါသည်။

□

၂။

ကျွန်တော် ပထမဦးဆုံး ဖတ်ရှုခဲ့ဖူး သော ဆရာစာမှာ ချီတကူးနှင့်ဂုဏ် ရည်မတူ ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ချီတကူးဆို သော ကုလားလေးတစ်ယောက်၊ သူ့ ဘဝကို သူ မသနားဘဲ ဂုဏ်ရည်မတူ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားထဲက မေသစ်ကို သနား သဖြင့် ဝမ်းနည်းမျက်ရည်ကျပုံကို ရေး ဖွဲ့ထားပြီး အတူနှင့်အစစ် သဘာဝကို သရုပ်ဖော်ထားသည့် စာတမ်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးသည်က အထက်တန်းအဆင့် စကားပြေလက် ရွေးစင်စာအုပ်ထဲတွင် ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာဟောပြောပွဲကို ပထမဦးဆုံး နား ထောင်ဖြစ်သည်ကတော့ ၁၉၉၄ ဒီဇင် ဘာလတွင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် ပုဗ္ဗဇွေးဇွေး ဆယ်တန်းအောင်မြင်ပြီးခါ စ တက္ကသိုလ်တက်ရန် စောင့်စားနေ သော ကာလငယ်တစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ မြောက်ဥက္ကလာပရုံ ကျွန်တော်တို့ နေ ထိုင်ရာ ရပ်ကွက်ကလေးသည် လွတ် လပ်ရေးနေ့အကြို စာပေဟောပြောပွဲ ကျင်းပပါသည်။ ဟောပြောမည့် ဆရာ များ၏ စာရင်းကို ကြည့်လိုက်တော့ ဆရာ မောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးကုန်း)၊ ဆရာ မြသန်းတင့်နှင့် ဆရာ ဦးအောင်သင်းတို့ ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်က ဆရာ မြသန်းတင့်၏စာအုပ်များ၊ ဆရာ မောင် စိန်ဝင်း(ပုတီးကုန်း)၏ စာအုပ်များကို အထိုက်အလျောက် ဖတ်ဖူးပြီးပြီ ဖြစ် သည်။ ထိုစဉ်က ဆရာ မောင်စိန်ဝင်း၏ ဂျာဗာတချို့ဆိုလျှင် နှုတ်ဝယ်အလွတ်ရ နေ၏။ သို့သော်လည်း ဆရာဦးအောင် သင်း၏စာကိုမူ ချီတကူးနှင့်ဂုဏ်ရည်

မတူ မှလွဲ၍ တခြားမည်သည့်စာကိုမှ မဖတ်ဖူးသေးပေ။

ဟောပြောပွဲ စတင်သောအခါ ဆရာ မောင်စိန်ဝင်းက ရှေးဦးစွာ ဟော ပြောသည်။ ကျွန်တော် မှတ်မိသ လောက် ပြောရလျှင် ကဗျာတစ်ပုဒ်နှင့် နောက်ကြောင်းခံဇာတ်လမ်းအကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာ မင်းသုဝဏ်၏ ပျဉ်းမငုတ်တို့ ကဗျာနှင့်သာကော ပေး သွားခဲ့ပါသည်။ သူ့တပည့် အလုပ် သမား ကိုကျော်ဝင်းအကြောင်းလည်း ပါဝင်သည်။ ဒုတိယဟောပြောသူက ဆရာ မြသန်းတင့်ဖြစ်ပါသည်။ ဝတ္ထု တစ်ပုဒ် ရွေးဖွားခြင်းခေါင်းစဉ်ဖြင့် စား တောင်ကို ကျော်၍ မီးပင်လယ်ကို ဖြတ် မည် အကြောင်းကိုဟောပါသည်။ ဆရာ မြသန်းတင့်၏လေသံမှာ အနည်းငယ် တိုးလျှပြီး ဟောပြောပွဲပရိသတ်လောက် သာ ကြားရပါသည်။ 'ကျွန်တော် ထောင်ကျတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မော်စကို ကို သွားနေတာပါ။ အခုတော့ မော်စကို မဟုတ်ပါဘူး။ နယူးယောက်။ ဘာဖြစ် လို့လဲဆိုတော့ အသစ်တွေရောက်လာလို့' ဟု ပြောတော့ ပရိသတ်က ရယ်မော ကြပါသည်။ ဆရာ မြသန်းတင့်က ယနေ့ခေတ်လူငယ်များ ပျက်စီးရာတွင် လူငယ်များမှာ အပြစ်မရှိ၊ လူကြီးများ တွင်သာ အဓိကတာဝန်ရှိကြောင်း ပြော ၍ အဆုံးသတ်လိုက်ပါသည်။

ထို့နောက် ဆရာ မြသန်းတင့် ပြီး သောအခါ ဆရာ ဦးအောင်သင်း တက်

လာပါသည်။ အချိန်က ညဆယ်နာရီခွဲ ကျော်၊ ဆယ့်တစ်နာရီထိုးသို့ ချဉ်းကပ် လုပ်ငြိမ်းပါသည်။ ဆောင်းတွင်း၏ အအေးဓာတ်ကလည်း ယခုလိုဆောင်း မျိုးမဟုတ်။ တဖြည်းဖြည်းစိမ့်၍ အေး လာပါသည်။ သို့သော်လည်း ပရိသတ် မှာ မပြန်နိုင်သေးဘဲ ဦးအောင်သင်း ဘာ ဟောမလဲဟု ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့် စောင့်စားမျှော်လင့်နေကြသည်။ ဆရာ က စေ့ချင်း အဖွင့်စကား ဆိုပါသည်။

‘အခုက မြသန်းတင့် ပြောသွားတဲ့ ဓား တောင်ကိုကျော်၍ မီးပင်လယ်ကို ဖြတ် မည့်အကြောင်း တော်တော်ကောင်းပါ တယ်။ မြသန်းတင့်အတွေ့အကြုံတွေက နည်းတာမှ မဟုတ်ဘဲနဲ့။ ကိုးကိုးကျွန်း မှာ’ဟု အစချီလိုက်တော့ ပရိသတ်များ ဆီက ‘ဝါးခနဲ’ရယ်သံ ထွက်လာပါ သည်။ အခု ပြန်တွေးကြည့်တော့မှ ဆရာသည် ပရိသတ်ကို ကိုယ့်ဘက်သို့ ရောက်အောင် ရင်းနှီးမှုစတင်ယူလိုက် ခြင်းပင် ဖြစ်သည်ဟု နားလည်မိပါ သည်။ ဆရာ ဟောပြောသည့်ခေါင်းစဉ် က ‘ယနေ့လူငယ်နှင့် ရသစာပေ’ အကြောင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဆရာက ပြောလိုက်၊ ပရိသတ်က လက်ခုပ်တီး လိုက်နှင့် ဟောပြောပွဲက တော်တော်ကို မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်လာသည်။ ဆရာ မြသန်းတင့်ဟောတုန်းက ပရိသတ် လောက်သာ ကြားရသော်လည်း ဆရာ ဦးအောင်သင်းဟောတော့ တစ်ရပ်ကွက် လုံး ညံ့နေပါသည်။

‘ဗန္ဓုလလောက် ဘယ်သူ မျိုးချစ် စိတ်ရှိမလဲ၊ ဗန္ဓုလလောက် ဘယ်သူ သတ္တိကောင်းမလဲ။ ဒါပေမဲ့ ပိုက်က ထုံး ဆို သေရာ၊ ကိုယ်ကမှ ပြန်မထုံးနိုင်တာ ကိုး’

‘မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းမှာ ရှိတဲ့ ရေခဲ သုံးမရသလို၊ ဖင်အောက်မှာ ခုထိုင်ထား တဲ့ရေနံ မတူးတတ်ရင် အလကားပဲ။ အဲဒီတော့ တူးတတ်တဲ့နိုင်ငံခြားက ကောင်တွေခေါ်၊ ကျုပ်တို့က ပေါက်တူး ပေါက်ပြားတွေ ကိုင်ပြီး နောက်ကနေ လိုက်၊ ကြွေးကြော်သံက ပါလိုက်သေး

မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းမှာ
ရှိတဲ့ ရေခဲ
သုံးမရသလို
ဖင်အောက်မှာ
ခုထိုင်ထားတဲ့ ရေနံ
မတူးတတ်ရင်
အလကားပဲ
အဲဒီတော့
တူးတတ်တဲ့နိုင်ငံခြားက
ကောင်တွေခေါ်
ကျုပ်တို့က
ပေါက်တူး ပေါက်ပြားတွေ
ကိုင်ပြီး
နောက်ကနေ လိုက်
ကြွေးကြော်သံက
ပါလိုက်သေးတယ်
ကူလီမျိုးဟေ့
တို့ဗမာ

တယ်။ ကူလီမျိုးဟေ့ တို့ဗမာ’

‘ပညာမတတ်ဘဲ မျိုးချစ်စိတ် တစ်ခုတည်းနဲ့ တိုင်းပြည်ကို ကာကွယ် ရင် သေလို့မလောက်လို့ အိမ်ပြန်ပြီး လူ မှာရမယ်’

‘နိုင်ငံတော်က ကာကွယ်ရေးသည် တက္ကသိုလ်ကျောင်းစာသင်ခန်းမထဲမှာ ရှိတယ်ဆိုတာကို သဘောပေါက်ပါ။ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးသည် တက္ကသိုလ် ကျောင်းစာသင်ခန်းမထဲမှာ ရှိတယ်ဆို တာ သဘောပေါက်ပါ’

အစရှိသော ဟောပြောချက်များ ဖြင့် ပညာ၏တန်ဖိုးကို လူငယ်တွေ တန် ဖိုးထားအောင် ဆရာက ဟောပြောခဲ့ သည်။ ‘နေဦး၊ ဓဏနေဦး လက်ခုပ်ကို စွတ်မတီးနဲ့။ ငါ အရေးကြီးတာ ပြော ဦးမယ်’ဟု ဆိုကာ ပရိသတ်၏လက် ခုပ်သံကို တားယူခဲ့ရသည့်အထိပင် ဖြစ် ပါသည်။ လက်ခုပ်တီးခိုင်းသော ဆရာ မဟုတ်။ လက်ခုပ်တီးသည်ကို တားခဲ့

သောဆရာပင် ဖြစ်ပါသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ သိထားတာက ရန်သူ မီးကို တကယ်ပဲ သတိပြုပါဆိုတဲ့ သီချင်း။ မူလသီချင်းက အဲဒါမဟုတ် ဘူး။ စာမြှောင်ကပ်ထားတာ။ မြန်မာ ပြည်ကြီးမှာ အဆင့်အတန်းနဲ့လို့ ညစ် ညမ်းမှုတွေ ဖြစ်ပေါ်နေတာ။ သေချာ စွာ စဉ်းစားလိုက်ရင် ပညာအခြေခံနည်း လို့သာ ပါတိတွေ ကွဲကြ၊ အလွဲလွဲ အမှားမှား ဖြစ်ပေါ်နေတာ။ ပညာ ပညာ ပညာမရှိလို့ စိတ်နေ မမြင့်ကြတာ’ဟူ၍ လည်း သီချင်းဆိုပြန်ပါသည်။

ထို့နောက် ရသစာပေအကြောင်း ဟောပြောရာတွင်လည်း ပရိသတ်အများ စု နားလည်လောက်သည့် ဥပမာများ ဖြင့် ဟောပြောခဲ့ပါသည်။ သို့ဖြင့် ဆောင်းည၏ အအေးဒဏ်ဒီဂရီတရိပ် ရိပ်တက်လာသော်လည်း မြောက်ဥက္က လာပရိသတ်မှာ ဆရာ၏ဟောပြောမှုမှ ရုန်းမထွက်သာ ဖြစ်နေသည်။ ထို့နေ့ည က ဆရာသည် ဦးနု ဟောခဲ့သော မိန့် ခွန်းကို ဦးနုလေသံအတိုင်း အတတ်နိုင် ဆုံး တူအောင် ပြောပြီး ဟောပြောပွဲ အဆုံးသတ်ခဲ့ပါသည်။ ဆရာဟောပြော မှု နားထောင်ပြီးမှသာ ကျွန်တော်သည် ဆရာစာအုပ်များကို ရှာဖွေဖတ်ရှုမိပါ သည်။ ထိုကာလက ဆရာဆောင်းပါး များသည်လည်း အခုလိုပေါင်းချုပ်အနေ ဖြင့် မထွက်သေး။ ဝတ္ထုရေးရာဆောင်း ပါးများ နှင့် မျိုးဆက်သစ်တို့ တိုးတက် ရစ်ဖို့ လောက်သာ ရှိပါသည်။ ထို့နောက် တွင်မှ မိုးမိုး(အင်းလျား)အမှတ်တရ ဟောပြောသော အမွေ၊ မုံရွာစာပေဟော ပြောပွဲဖြစ်သော ကိုယ်ကျင့်နဲ့ပညာ၊ ရည် မှန်းချက်နှင့် ပြဿနာအထွေထွေ အစရှိ သော စာအုပ်များ ထွက်လာပါသည်။ ဆရာဆောင်းပါးများ ပါဝင်သည့် စာပေ ဂျာနယ်များကိုတော့ အသိတစ်ယောက် ဆီက ငှားရမ်းဖတ်ရှုဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

□
၃။
၁၉၉၆၊ ၁၉၉၇ ကာလများ။ အုန်း ရက တက္ကသိုလ်တွေ ပိတ်ထားသဖြင့်

ကျွန်တော်တို့မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့နေသောအချိန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဘယ်အချိန်ပြန်ဖွင့်မည်ကိုလည်း တိတိကျကျ မသိချေ။ ကျွန်တော်အပါအဝင် လူငယ်တို့လမ်းစပျောက်နေသည့်ကာလငယ်တစ်ခုပင်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကာလ ၁၉၄၇ တွင် ဆရာ၏ အသံထွက်စာအုပ်နှစ်အုပ် စာပေလောကက ထွက်ပါသည်။ တစ်ခွေက တကယ့်အနုပညာ ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ခွေက လက်ခံလိုက်စမ်းပါ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ဆရာဟောပြောပွဲကို အရှင်လတ်လတ်နားထောင်ဖူးသူများအဖို့ ထိုအသံထွက်စာအုပ်နှစ်အုပ်စလုံးသည် အနှစ်သာရအေးဖြင့် ကောင်းမွန်စေကာမူ အားရမည်မထင်ပါ။

ထိုစဉ်က ဆရာသည် မြောက်ဥက္ကလာ နီလာ ၃ လမ်းရှိ ဆရာစာနည်းအောင်ကြည်၏ ကျူရှင်တွင် မြန်မာစာလားရောက်ပြသပါသည်။ ဆရာစာအုပ်များကို ဖတ်ရှုပြီး ဆရာကို တွေ့ချင်ကြသော ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်စု တိုင်ပင်ကြသည်။ ကျွန်တော် ပါသည်။ ထွန်းထွန်းဦး(မောင်နှင်းပန်း)ပါသည်။ အခြားသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်လည်း ပါပါသည်။ စာသင်ချိန်ပြီး၍ ထွက်လာသော ဆရာကို လမ်းခုလပ်တစ်နေရာမှ ကျွန်တော်တို့က ဆီးကြိုပြီး နှုတ်ဆက်သည်။ ထိုအခါ ဆရာကလည်း ဖက်လဲတကင်းပြန်ပြီး နှုတ်ဆက်ပါသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ ဆရာကို စောင့်နေတာ...ဆရာ’ဟု ကျွန်တော်တို့ပြောသောအခါ ဆရာက ‘မင်းတို့ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ’ဟု ပြန်မေးပါသည်။ ဆရာမေးခွန်းကို သင့်တင့်လျောက်ပတ်အောင် ကျွန်တော်တို့ ပြန်မဖြေနိုင်ပါ။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့က ဆရာနှင့်အတူ လမ်းလျှောက်ရင်း မေဓာဝီလမ်းဆုံ ကားမှတ်တိုင်အနီးသို့အရောက်တွင် ‘ဆရာ...အချိန်ရရင် လက်ဖက်ရည်သောက်ပါဦး’ဟု ပြောတော့ ဆရာက လက်ခံပါသည်။ ထို့နောက် ကားမှတ်တိုင်အနီးရှိ ကံထူးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ကျွန်တော်တို့နှင့် ဆရာ အတူတိုင်ရင်း စကား

တွေ စတင်ပြောဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။ ကိုယ် လေးစားရသော စာရေးဆရာကြီးတစ်ဦးနှင့် တစ်ဝိုင်းတည်းထိုင်ပြီး စကားပြောဖို့ အခွင့်အရေးရသဖြင့် ကျွန်တော်တို့တော်တော်ပျော်သွားခဲ့ပါသည်။ တစ်ခုရှိသည်က ဆရာသည် အခုမှစတွေ့သော ကျွန်တော်တို့အုပ်စုကို လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်း များစွာက တွေ့ကြုံသိကျွမ်းပြီးသား လူတွေလို ဆက်ဆံပါသည်။ ဟိတ်ကြီး ဟန်ကြီး လုံးဝမရှိပါ။

ကျွန်တော်တို့ကလည်း ဆရာ၏ ဦးအေးမောင်၊ ဆွေဇင်ထိုက်နှင့် ကြည်မင်းအင်တာဗျူးစာအုပ်အကြောင်းကို မေးတော့ ဆရာက ‘ကိုကြည်မင်း အင်တာဗျူးက အပြည့်အစုံ မဟုတ်သေးဘူးကွ။ ကတ်ကြေးစာ မိသွားသေးတယ်’ဟု ဆိုပါသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဆက်မမေးဘဲ ဆရာအပြောကိုသာ ဆက်လက်နားစွင့်နေမိပါသည်။

‘ငါလည်း မေးလို့လည်း ပြီးရော ကိုကြည်မင်းက ဒီလို ဘာရမလဲ ဆရာသင်း။ ကျွန်တော်က ပြန်မေးရဦးမှာပေါ့ဆိုပြီး သူက ငါ့ကို မေးခွန်းတစ်ခွန်း မေးတယ်ကွာ။ လူငယ်တွေ အနာဂတ်ပညာရေးအတွက် ဘယ်လိုဖြစ်စေချင်သလဲတဲ့။ သူက အဲသလိုမေးတော့ ငါက လူငယ်တွေအပေါ်မှာ နားလည်မှုအပြည့်အဝရှိတဲ့ လူကြီးတွေ စီမံတဲ့ပညာရေးပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်လို့ ဖြေလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ သူက ကျွန်တော် မေးတာကို ဆရာက နည်းဗျူဟာသုံးပြီး ဖြေမယ်ထင်တာ။ ဆရာက မဟာဗျူဟာသုံးပြီး ဖြေလိုက်တဲ့အတွက် မေးစရာမရှိတော့ပါဘူးလို့ ပြန်ဖြေတယ်။ စာပေစိစစ်ရေးလည်း ရောက်ရော အဲဒီအပိုဒ် ကတ်ကြေးစာမိတာပါပဲကွာ’ဟု ရှင်းပြပါသည်။

‘ကျောင်းပိတ်ရက်ဆိုတဲ့ စာသားကိုလည်း စိစစ်ရေးလက်မခံတော့ ငါ နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်လို့ ပြောင်းရေးရတယ်။ နောက်ပြီး ကံကူလက်လှည့် ဆောင်းပါးပေါင်းချုပ်ထွက်တော့ကွာ မျက်နှာဖုံးက ဆီးသီးတွေက ဝလုံးနဲ့တူနေလို့တဲ့။ အညှာလေးတွေ ထည့်လိုက်ရတယ်’

‘ဟိုတစ်လောက စစ်ကိုင်းဆောင် ကျောင်းသားဟောင်းများ တွေ့ဆုံပွဲတဲ့ကွာ။ ငါလည်း ကိုယ့်နေရာကိုယ် ထိုင်နေတာပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ အကုန်လုံးက ဝုန်းဆိုတစ်ညီတည်း မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ကြတယ်။ ဗိုလ်ခင်ညွန့် ဝင်လာတာကိုးကွ။ ငါ့အမြင်ပြောရရင် သူက ကျောင်းသားဟောင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့လာတာ။ နိုင်ငံခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ လာတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ငါ မတ်တတ် မရပ်နိုင်ဘူး။ ရပ်ချင်တဲ့သူတွေ ရပ်ကြပစေ။ ငါ တစ်ယောက်တည်း ဆက်ထိုင်နေတယ်’

ကျွန်တော်တို့ကလည်း ငယ်ရွယ်စဉ်အချိန်ကောင်းတွင် တက္ကသိုလ်များ ပိတ်ထားသဖြင့် အစိုးရအပေါ် မကျေနပ်မှု အစိုင်အခဲများကို ဆရာထံမှာ ရင်ဖွင့်ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာသည် လူငယ်များ၏ မကျေနပ်ချက်များ ရင်ဖွင့်ရာ ‘ဟစ်တိုင်’သဖွယ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

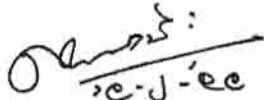
ထိုနေ့က ဆရာနှင့်နာရီဝက်ခန့် စကားပြောပြီး လမ်းခွဲခဲ့ကြသော်လည်း ကျွန်တော်တို့အဖို့ ဆရာနှင့်စကားပြောခဲ့သည်ကို အိပ်မက်ဆန်ဆန် ခံစားမိကြပါသည်။ သည့်နောက်ပိုင်း တခြားသူငယ်ချင်းများမပါဘဲ ဆရာနှင့် ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နှစ်ခါလောက် တူတူထိုင်ဖြစ်ဖူးပါသည်။ ဆရာကို ကျွန်တော် မေးခွန်းတစ်ခွန်း မေးကြည့်ဖူးသည်။

‘ဆရာ ချီတကူးနှင့်ဂုဏ်ရည်မတူ က ကံကော်မြိုင်စာတန်းတွေထဲမှာ ပါတာနဲ့ ကျောင်းသုံးစာအုပ်ထဲမှာ ပါတာ မတူပါလား။ ကျောင်းသုံးစာအုပ်ထဲမှာ နောက်ဆုံးပိုဒ်တွေ မပါဘူး’

‘ဆရာက ဖွဖွပြီးလိုက်ပြီး-
‘ဆရာဇော်ဂျီ ဖြုတ်ပေးတာကွ’ဟု ဆရာက လေးလေးစားစား ဆိုပါသည်။

ကျွန်တော်က *ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ကို ပညာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အမှတ်တရ တစ်ခုခု ရေးပေးပါလား*ဟု တောင်းဆိုတော့ ဆရာက ကျွန်တော့်၏မှတ်စုစာအုပ်ထဲတွင် အောက်ပါအတိုင်း ရေးပေးခဲ့ပါသည်။

ကျွန်းတော်က တစ်ခုခု ရေးပေးပါ။
ကျွန်းတော်က နှစ်ခြင်းစွာ သတိပြုပါ။
ကျွန်းတော်က ကျွန်တော်၏ မှတ်စုစာအုပ်ထဲတွင်
ပညာအဖွဲ့များအတွက် ပေးပါ။
ကျွန်းတော်က ကျွန်တော်၏ မှတ်စုစာအုပ်ထဲတွင်
ပညာအဖွဲ့များအတွက် ပေးပါ။

U Kyau Taw

၄။

နောက်တော့ ကျွန်တော်သည် ဆရာနှင့် တစ်ပတ်တစ်ရက် တွေ့ဆုံဖို့ အကြောင်းက ဖန်လာပါသည်။ သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြသော ကိုနေမျိုးနှင့် ကိုမင်းထွေးအောင်တို့က ဆေးတက္ကသိုလ်(၂)ရွှေက ရပ်ကွက်လေးထဲတွင် ပညာပျိုးခင်း အမည်ဖြင့် ကျူရှင် ဖွင့်ထားသည်။ ကျူရှင်ဆိုသော်လည်း အောင်မြင်သော ကျူရှင်မဟုတ်ပါ။ ကိုယ့်အပိုင်းရပ်ကွက်ထဲရှိ ကလေးများသာ လာရောက်တက်ကြသော ကျူရှင်အသေးစားလေး ဖြစ်ပါသည်။ ကိုနေမျိုးက ကျွန်တော့်ကို အကူအညီတောင်းသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း သူ့ကျူရှင်တွင် လုပ်အားပေးသဘောမျိုးဖြင့် သင်ပေးဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ သူက တစ်နေ့ကျတော့ မြန်မာစာသင်ပေးဖို့ ဆရာကြီး ဦးအောင်သင်းကို မေတ္တာရပ်ခံပြီးပြီဆိုပါသည်။ သူက ပြောသည်။ “ဆရာကြီးက ပထမတော့ ငြင်းတယ်ဗျ။ နောက်တော့မှ ကျွန်တော်က မဟုတ်ဘူး ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော့်ကလေးတွေက ဆရာကြီးစာအုပ်တွေဖတ်ပြီး ဆရာကြီးနဲ့ စာအရမ်းသင်ချင်နေလို့ပါ ဆိုပြီး ကလေးတွေ ခေါင်းစဉ်တပ်လိုက်တော့မှ ‘ဟေ...ဟုတ်လား’ဆိုပြီး ချက်ချင်းသဘောတူပြီး အချိန်ရှာကြပေးလိုက်တယ်ဗျာ”

ပထမဆုံး စာသင်ချိန်ပြီးနောက် ကျူရှင်လခအတွက် ကိုနေမျိုးက ဆရာကို မေးပါသည်။

“ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဆရာကို လခဘယ်လောက်ကန့်တော့ရမလဲ”

“စာနည်းအောင်ကြည့်ကတော့ ငါ့ကိုတစ်ယောက် ငါးရာနှုန်းနဲ့ ရှင်းတယ်။ မင်းတို့ အဲဒီအတိုင်းရှင်းဖို့ အဆင်မပြေလည်း အဆင်ပြေသလို ရှင်းပေါ့”ဟုပဲ ပြောပါသည်။ ကျူရှင်လခနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘယ်ရွှေဘယ်မျှဟု မပြောဘဲ ကလေးတွေအဖို့ အဆင်ပြေသည့်အနေအထားဖြစ်လျှင် ပြီးတာပဲဟု ဆရာက ဆိုပါသည်။ ငွေကြေးနှင့်ပတ်သက်သော ဆရာသဘောထားကို ထိုကဲ့သို့တွေ့ရပါသည်။

ထိုနှစ်ပိုင်းများအတွင်းက ဆရာ၏ စာပေဟောပြောခွင့်ပိုမိုတိုးတက်သောကာလပင်

ဖြစ်ပါသည်။

“ဆရာစော်ဂျီစာကြည့်တိုက် အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ ငါ ဖျာပုံရောက်တယ်ကွာ။ ခရိုင်ဥက္ကဋ္ဌက ငါ ဘာပြောသလဲဆိုတော့ ဆရာ ဦးအောင်သင်း စကားပြောကောင်းမှန်း သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှမပြောတာက ပိုကောင်းပါလိမ့်မယ်ဆိုလို့ ငါ မပြောခဲ့ရဘူးကွာ”ဟုလည်း ရင်ဖွင့်တတ်ပါသေးသည်။

ထိုစာသင်နှစ် ပြီးဆုံးခါနီးတွင် စာပေဟောပြောပွဲ ပြုလုပ်မရသဖြင့် ကျောင်းသားများအတွက် ဆရာဘဝ အတွေ့အကြုံများကို လက်ဆင့်ကမ်းသော ဟောပြောပွဲအသေးစား ပြုလုပ်ချင်သည်။ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကျူရှင်ဆရာတစ်ဖြစ်လဲ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများက ဆရာနှင့်တိုင်ပင်သည့်အခါ ဆရာက သဘောတူသည်။ လာရောက်နားထောင်မည့် သူများကတော့ ကျွန်တော်တို့ကျူရှင်ရဲ့ ကျောင်းသားကျောင်းသူများအပါအဝင် မြောက်ဥက္ကလာအတွင်း တခြားနေရာရှိ ကျွန်တော်တို့တပည့်များကိုပါ ခေါ်ထားသည်။ ဟောပြောမည့်နေရာကတော့ ဆေးကျောင်းရှေ့ ရပ်ကွက်လေးတစ်ခုအတွင်း နှစ်ထပ်တိုက်အိမ်တစ်အိမ်၏ အပေါ်ထပ်တွင်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။ မိုက်ခရိုဖုန်း မရှိပါ။ ဆရာက စားပွဲတစ်လုံး ရှေ့မှာထားပြီး ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ထိုင်နေသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် အသံဖမ်းသည့် တိပ်ခွေအလွတ်ထည့်ထားသော ကက်ဆက်အသေးစားလေးတွေ ရှိ၏။ ဦးအောင်သင်း ဟောမည်ဟု ပြင်ပပရိသတ်ကို အသိပေးလိုက်လျှင် အိမ်ကျိုးကျမည်က သေချာသည်။ ဟောပြောပွဲအပိတ်ခံထားသည့် ကာလဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကလည်း ပြင်ပလူများကို အသိမပေးရ။ နီးစပ်ရာ ကျွန်တော်တို့သူငယ်ချင်းများနှင့် ကျောင်းသားကျောင်းသူများ စုစုပေါင်းလိုက်တော့ အယောက် သုံးဆယ်ဝန်းကျင်ခန့်ပဲ ရှိပါသည်။

ထို့နောက် ဆရာက သဘာဝဥပဒေ

ဟု စတင်ပြောပြပါတော့သည်။ သူ
ငယ်စဉ်က နိုင်ငံရေးထဲ ပါသွားပြီး
ထောင်ထဲသို့ ရောက်သည့်အကြောင်း၊
ထောင်ထဲမှာ အင်္ဂလိပ်စာသင်ပေးမည့်
သူများနှင့် ကြုံသဖြင့် ထောင်ကျသော်
လည်း ကံကောင်းခဲ့ကြောင်းတို့ကို
ပြောပြသည်။ ဆရာ အဓိကပြောသည်
ကတော့ ဘဝတွင် အားစိုက်ပြီး လုပ်ခဲ့
သော အရာကလေးများက တစ်နေ့သော
အခါရောက်လျှင် ကောင်းကျိုးပြုတတ်
ကြောင်းကို ပြောလိုသည်ဟု ကျွန်တော်
နားလည်မိသည်။ သို့ဖြင့် ဆရာဟော
ပြောမှု ပြီးဆုံးသောအခါ ကျောင်းသား
များကတော့ ဆရာကန်တော့ပြီး အသီး
သီးပြန်သွားကြပြီ။ ကျွန်တော်တို့ကျွန်ုပ်
ဆရာပေါက်စများသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။
ထိုအခိုက် အိမ်ရှင်အဒေါ်ကြီးက အိမ်
အောက်ထပ်မှ အပေါ်သို့ တက်လာ
သည်။

‘ဆရာရေ...ပြောလည်း မပြော
ချင်ပါဘူး။ ဆရာ အပေါ်မှာ စကား
ပြောနေတုန်း ကျွန်မကို ရပ်ကွက်ရုံးက
ခဏလာပါဦးဆိုလို့ လိုက်သွားရသေး
တယ်’ဟု ပြောသည်။ ဆရာက အံ့သြ
သွားပုံရသည်။

‘ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘နယ်မြေခံထောက်လှမ်းရေးက
ခေါ်စစ်တာ ဆရာ။ မထင်မှတ်တဲ့
အကြောင်းတရားတွေ သွားတိုက်ဆိုင်
တာလည်း ပါမှာပေါ့။ နေရာက ဆေး
ကျောင်းရှေ့ ဦးဆောင်လုပ်တဲ့သူတွေ
ထဲမှာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေ
လည်း ပါတယ်။ ဟောတဲ့သူကလည်း
ဦးဆောင်သင်းဆိုတာ သူတို့နည်းနည်း
အလုပ်ရှုပ်သွားတာပေါ့။ ဘာများပါလိမ့်
ဆိုပြီး’

‘သူတို့က ဘာမေးပါလိမ့်’

‘ဆရာက ကျွန်မအိမ်မှာ ကျောင်း
သားလေးတွေကို ဘာဟောတာလဲလို့
မေးတာ။ ကျွန်မက ဘဒ္ဒကမ္ဘာမှာရှိတဲ့
လူငယ်တွေက မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်းတွေ ဖြစ်
နေလို့ ဆရာ ဦးဆောင်သင်းက လိမ္မာ
ယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမပေးနေတာလို့ ဖြေ

လိုက်တယ်’

အဒေါ်ကြီး၏ စကားအဆုံး ကျွန်တော်တို့ ရယ်မောမိလိုက်သည်။

‘သူတို့က နောက်တစ်ခါ ဒီလို ဟောပြောပွဲမျိုး မလုပ်ဖို့ဘဲ ပြောပါတယ်။
တခြားထွေထွေထူးထူးတော့ ဘာမှမပြောပါဘူး’ဟု အဒေါ်ကြီးက ရှင်းပြသည်။

‘ထောက်လှမ်းရေးကတော့ မပြောခဲ့တော့။ ငါ့မိန်းမ ရွှေရောင်းပြီး အိမ်ဆောက်
တာတောင် ထောက်လှမ်းရေးက ဘယ်က ငွေနဲ့ အိမ်ဆောက်တာလဲ ဆိုပြီး ငါ့ကို
လာမေးသေးတယ်။ ငါ ကျောင်းဆရာဆောက်တဲ့အိမ်ဟာ ငွေဖြူနဲ့ဆောက်ထားတာ
ပါကွာလို့ သူတို့ကို ပြောလိုက်ရသေးတယ်’ဟု အကြောင်းတိုက်ဆိုင်၍ ဆရာက
ပြောပြဖူးပါသည်။

ထိုသို့တက္ကသိုလ်ပိတ်ထားစဉ်ကာလက ကျွန်တော်တို့ စီစဉ်ခဲ့သော ဆရာနှင့်ပတ်
သက်သည့်ဟောပြောပွဲကလေးကလည်း လွမ်းစရာပင် ဖြစ်ပါသည်။

၅။

နောက်ပိုင်း ၁၉၉၉ ဒီဇင်ဘာလကုန်ခါနီးတွင် တက္ကသိုလ်တွေ ပြန်ဖွင့်တော့
ကျွန်တော်သည် အင်းစိန်မှ လှိုင်သာယာသို့ ရောက်သွားသည်။ ဆရာလည်း အသက်
အရွယ်အရ မြောက်ဥက္ကလာသို့ စာလာမသင်နိုင်တော့ပါ။ ဆရာနှင့် တော်တော်လေး
အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားပါသည်။ နောက်နှစ်တွေ တော်တော်လေး ကြာတော့မှ
ဆရာချစ်ဦးညို ရေးသားသည့် စာပေဟောပြော ပွဲဘက်ကရောင်း၊ ဦးအောင်သင်း
ပရိုမိုင်းနှင့်အခြားဆောင်းပါးများ စာအုပ်ထဲမှ ဆရာဖုန်းနံပါတ် ၀၉၈၀၃၄၄၄၂ ကို
တွေ့လိုက်ရတော့မှ ဆရာဆီသို့ ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်ဖြစ်သည်။ ၂၀၁၀ မတ်လပိုင်း
လောက်ကဟု ထင်ပါသည်။ ဆရာဆီသို့ လာချင်သည့်အကြောင်းကို ပြောတော့
ဆရာက လာမည့်အချိန်ကို ဖုန်းကြိုဆက်ဖို့ ပြောပါသည်။ ထို့နောက် မောင်နှင်းပန်း၊
ကျွန်တော်နှင့်တခြားသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်တို့သည် ဆရာကို ကန်တော့ရန် မုန့်တချို့
ဝယ်ပြီး စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ဓမ္မိကဝတီလမ်းရှိ ဆရာအိမ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။
ဆရာက အပေါ်ထပ် ဝရန်တာမှာ ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးဖြင့် ထိုင်နေသည်။
ဆရာကို အနီးကပ်စောင့်ရှောက်သော အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်က တံခါးလာဖွင့်ပေး
သဖြင့် ကျွန်တော်တို့အပေါ်သို့တက်ခဲ့ကြပါသည်။ ဆရာအိမ်တွင် အခြားအိမ်သား
များကို မတွေ့ရပေ။ ဆရာကို ကြည့်ပြီး အထီးကျန်ဆန်သလို ကျွန်တော် ခံစားမိသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်က ‘ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ မြောက်ဥက္ကလာက ဆရာ
ဇာနည်အောင်ကြည့်အိမ်နားမှာ နေတဲ့သူတွေပါ’ဟု စတင်မိတ်ဆက်တော့ ဆရာ
က ‘ငါ မင်းကို မှတ်မိတယ်’ဟုပဲ ဆိုပါသည်။ ဆရာ မှတ်မိသည်ဆိုသည်မှာ
နာမည်နှင့်လူ အတိအကျတဲ့မှတ်မိခြင်း မဟုတ်ဘဲ မျက်နှာကို မှတ်မိသည့်သဘောပဲ
ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာကို ကျွန်တော်တို့က ကန်တော့တော့ ဆရာက ဆုတွေ ပေးသည်။

‘ဆရာ၊ ဆရာစာအုပ်တွေထဲက အတ္ထုပ္ပတ္တိအကျဉ်းမှာ ဆရာ မွေးတဲ့ခုနှစ်က
၁၉၂၇၊ ဆရာ မြသန်းတင့်က ၁၉၂၉ ဆိုတော့ ဆရာက နှစ်နှစ်ပိုကြီးတာပေါ့။
ဒါပေမဲ့ ဆရာ ချစ်ဦးညို ရေးတဲ့အထဲမှာ ဆရာ မြသန်းတင့်က နည်းနည်းပိုကြီးတယ်
လို့ ရေးထားတယ်။ အဲဒါက ဘယ်လို...’

‘အဲဒါက ဒီလိုကွ၊ ဒါက မြသန်းတင့်ကို ငါ့အသက်အမှန် မပြောဘူး။ သူက
ပြောတယ်။ ကိုအောင်သင်း ခင်ဗျားပြောတဲ့အကြောင်းအရာတွေ၊ ခေတ် ဖြတ်သန်းပုံ
တွေအရ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ထက် မငယ်လောက်ဘူးနော်တဲ့။ သူက အဲသလိုဆို
တော့ ငါက နေစမ်းပါ။ ဘယ်နှယ့်ပေါက်ကရ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ထက် အသက်
ပိုကြီးတဲ့ဟာကိုဆိုပြီး ပြောလိုက်တာ။ မြသန်းတင့်ခမျာ သေတာ သွားတယ်။
ငါ့အသက်မှန်ကို သိမသွားဘူး’ဟု ဆိုပါသည်။

ဆရာက ဆက်ပြောပါသည်။

‘တစ်လောကကွာ ငါ တစ်ယောက်တည်း ညဘက် ဝိစင်္ခါနွက်လေး ဘေးမှာချပြီး တိစ္ဆိကြည့်နေတာ။ ငါ့ကို ထောက်လှမ်းရေးက ကောင်နှစ်ကောင် လာမေးတယ်ကွ။ ဘယ်က ရလာတဲ့သတင်းမှားလည်း မသိပါဘူး။ ဆရာကြီး ဒဂုန်တာရာရယ်၊ ဆရာမကြီး လူထုဒေါ်အမာရယ်၊ ဆရာဦးအောင်သင်းရယ် သုံးယောက်ပေါင်းပြီး နိုင်ငံရေးအသင်းတစ်ခုဖွဲ့မလို့ဆို ဟုတ်သလားတဲ့။ အဲဒီတော့ ငါက မင်းတို့ဗိုလ်(…) က သေမှဆင်းမယ့်ဟာကို ငါက ဘာဖြစ်လို့အလုပ်ရှုပ်ခဲပြီး ဘာအသင်းဖွဲ့စရာလိုလဲဆိုတော့ ဒီကောင်တွေ မျက်စိမျက်နှာပျက်ပြီး ဘာဆက်မေးရမှန်းမသိတော့ဘူး’ ဟုလည်း ဆိုပါသည်။

ထို့နောက် ဆရာ သော်တာဆွေ၊ ဦးကျောက်လုံးတို့နှင့်အတူတကွ ဟောပြောခဲ့ကြသည့် ကျွဲပျော်စာပေဟောပြောပွဲအကြောင်းကိုမေးတော့ ဆရာက ပြောပြချင်ဟန်မရှိပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့လည်း အလိုက်သိစွာ ဆက်မမေးတော့ပါ။ ဆရာကို စောင့်ရှောက်သော အစ်ကိုကြီးက နာရီကိုကြည့်လိုက်ပြီး ‘ဆယ့်နှစ်နာရီဆိုရင် တော်တော့။ ညညဆို ခဏခဏထပြီး တော်တော်နှင့် ပြန်မအိပ်ဘူး’ ဟု သတိပေးပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့လည်း ဆရာကို အားနာပြီး နှုတ်ဆက်ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။

၆။

၂၀၁၀ စက်တင်ဘာလသို့ ရောက်တော့ ကျွန်တော်သည် မြန်မာပြည်ကို ခေတ္တခွဲခွာကာ စင်ကာပူနိုင်ငံတွင် အအေးခန်းအင်ဂျင်နီယာအဖြစ် တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့ပါသည်။ ထိုကာလအတွင်း ၂၀၁၁ ဧပြီလထဲတွင် စင်ကာပူမှာ စာပေဟောပြောပွဲပြုလုပ်မည်ဟု သိရှိရပါသည်။ သဇင်မဂ္ဂဇင်းက စီစဉ်ခြင်းဖြစ်ပြီး ပင်နင်ဆူလာပလာစာတွင်လည်း စာပေဟောပြောပွဲလက်မှတ်များ ရောင်းပါသည်။ ဟောပြောမည့်ဆရာများကတော့ ဆရာ ကျော်ဝင်း၊ ဆရာ ဦးဘုန်း(ဓာတု)၊ ဆရာ ချစ်ဦးညိုနှင့် ဆရာ ဦးအောင်သင်းတို့ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ရက်အတိအကျပြောရလျှင် ဧပြီ ၂၄ ရက်၊ နေ့လယ်တစ်နာရီမှ ည ရှစ်နာရီအထိဖြစ်ပြီး NUS ရှိ ယူစီစီခန်းမတွင် ကျင်းပမည် ဖြစ်ပါသည်။ လက်မှတ်တစ်စောင်ချေးနှုန်းကိုတော့ ကျွန်တော် အတိအကျ မမှတ်မိတော့ပါ။ ဆရာဦးအောင်သင်းလာမည်ဆိုသဖြင့် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းလင်မယားပါ စာပေဟောပြောပွဲသို့ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ပါလာပါသည်။ ထို့နောက် စာပေဟောပြောပွဲမစတင်မီ ဆရာကို တိုက်ပုံအင်္ကျီ အနက်ဝတ်ထားပြီး လွယ်အိတ်လွယ်လျက် တွေ့ရပါသည်။ ဆရာကို ကျွန်တော် သွားနှုတ်ဆက်တော့ ‘ငါ မင်းကို မြင်ဖူးတယ်’ ဟုပဲ ပြန်ပြောပါသည်။ ထိုအခိုက် ဆရာသား ကိုအောင်မြင်သင်းနှင့် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ရောက်လာသည့်အတွက် အလိုက်သိစွာ ဆရာအနားမှ ကျွန်တော် ဖယ်ခွာခဲ့ပါသည်။

အရင်တုန်းက ဟောပြောပွဲစတင်ပြီးသို့ ဆရာက နောက်ဆုံးဟောလေ့ရှိသော်လည်း ဒီတစ်ခါကျတော့ ဆရာက ရှေးဦးစွာဟောပါသည်။ ဆရာကို ဆရာချစ်ဦးညိုက စင်မြင့်ထက်သို့ တွဲပို့ပါသည်။ ကြာကြာမတ်တတ်ရပ် မဟောနိုင်တော့သဖြင့် ထိုင်ခုံတစ်လုံးဖြင့် ဟောပါသည်။ ဆရာ ဟောပြောသည့် ခေါင်းစဉ်က ကိုယ့်မြေကိုယ်ရေ။ ဆရာ ဟောပြောလိုသည့် အဓိကအချက်ကတော့ စင်ကာပူတွင် အလုပ်လုပ်ကိုင်နေကြသောမြန်မာအချင်းချင်း ရိုင်းပင်းကူညီမှုရှိပါက စင်ကာပူသည်ပင် ကိုယ့်မြေကိုယ်ရေဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟူသောအချက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ အသက်အရွယ်အရ ဆရာသည် ဟိုယခင်ဟောပြောပွဲများလို လေသံမတင်နိုင်တော့ပါ။ ဟိုတုန်းကတော့ ပြောလိုသည့်အဓိက အကြောင်းအရာသို့ ရောက်ပြီဆိုလျှင် လေသံကို သိသိသာသာ တင်ဖန်လိုက်ကာ ပရိသတ်၏အာရုံကို ရယူတတ်ပါသည်။ ဆရာ ဟောပြောသည့်အချိန်ကတော့ စုစုပေါင်း မိနစ်လေးဆယ်ခန့်သာ ကြာပါသည်။ စင်ကာပူသို့ ဒုတိယအကြိမ်

ဆရာ ရောက်လာပြီး ရေးသူဖတ်သူ ဆွေးနွေးပွဲသဘောမျိုး ပြုလုပ်သော်လည်း ကျွန်တော် မရောက်ဖြစ်တော့ပါ။ ၂၀၁၁ ဧပြီလ ၂၄ ရက်နေ့က ကျွန်တော် ဆရာကို နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

၇။

တစ်ချိန်တုန်းက ဆရာနှင့်တွေ့တုန်း ‘ဆရာ ရေးတဲ့ မျိုးဆက်သစ်တို့ တိုးတက်ရစ်ဖို့ ကိုတော့ ကြိုက်တော့ ကြိုက်ပါတယ် ဆရာ။ ဒါပေမဲ့ စာပေသဘော တရားဆောင်းပါးတွေလောက်တော့ မကြိုက်ဘူး’ ဟု ကျွန်တော်က ပြောတော့ ‘ငါ မင်းလောက်ကို မချင်လှယ်တော့ဘူး’ ဟု ပြောခဲ့သည်ကို မြင်လည်အမှတ်ရမိပါသည်။

‘ငယ်ငယ်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နိုင်တယ်ကွ။ ငယ်ငယ်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မခိုင်းရင် အသက်ကြီးရင် သူများ နိုင်တာ ခံရတတ်တယ်’

‘ဦးနှောက်ခါးတောင်းကျိတ်မှ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်မှာ၊ ခါး ခါးတောင်းကျိတ်လို့ ကူလီပဲဖြစ်မှာ’

‘တိုင်းပြည်ကို ချစ်ရင် ပညာကို ချစ်ရတယ်၊ ပညာမဲ့တဲ့ကောင် တိုင်းပြည်ကိုချစ်ရင် ဒုက္ခရောက်ပြီသာ အောက်မေ့’

‘သမိုင်းကို သုံးသပ်တဲ့နေရာမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို အားနာနေရင် အနာဂတ်ကို သစ္စာဖောက်ရာ ရောက်တယ်’

အစရှိသော ရင်တွင်းဖြစ် ချွေးနဲ့စာစကားများကို ကျွန်တော်တို့အတွက် ဆရာ ထားရစ်ခဲ့ပါသည်။

ဆရာ ဟောပြောစဉ်အခါတုန်းက ယခုကဲ့သို့ ဟောပြောခွင့် လွတ်လပ်ခွင့် အထိုက်အလျောက် မရသေးပါ။ စကားလုံးတစ်လုံး မှားသွားလျှင် ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်သောခေတ်ကာလတွင် စကားပရိယာယ်ကြွယ်ဝစွာ သုံးစွဲခဲ့ပါသည်။ သာဓကပြရလျှင် ‘လူက အသက်ကြီးရင် ညစ်ပတ်တယ်နော်။ ဘာလို့လဲဆို

တော့ ရေက သိပ်မချိုးနိုင်တော့ဘူး' ဆိုသည်မျိုးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာဟောပြောပွဲတွင် ထောက်လှမ်းရေးများ လာရောက်နားထောင်တတ် ပါသည်။ ဤသည်ကို သိသော ဆရာက ဆောင်းတွင်းဘက်ဖြစ်သဖြင့် မီးရောင်တွင် လာရောက်ပျံသန်းနေကြသည့် ဝိုးကောင်များကို လက်ဖြင့် ဝှေ့ယမ်းရင်း 'စကားပြောတာလည်း ဒီကောင်တွေ သတိထားနေရတယ်' ဟူ၍ ပညာသားပါပါတွယ်တတ်ပါသည်။

ဆရာ၏စာများသည် ဆရာစကားဖြင့် ပြောရလျှင် 'အလုပ်လုပ်သော စာများ' ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာစာ၊ ဆရာအတွေးအခေါ်များကို လိုက်နာကျင့်သုံးခဲ့ကြသော ဆရာ ရည်ရွယ်ခဲ့သည့် မျိုးဆက်သစ်များပင်လျှင် လူကြီးတန်း၊ လူလတ်တန်းအရွယ်သို့ ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ခါတုန်းက ပိတောက်ပွင့်သစ်မဂ္ဂဇင်းတွင် 'အတိုင်မရ အလှည့်မရ အောင်သင်း' ဟု ကဗျာဆရာတစ်ဦးက တိုက်ခိုက်ထိုးနှက်ခဲ့သော်လည်း လူငယ်စာဖတ်ပရိသတ်အများစုက ဆရာစေတနာကို သဘောပေါက်ကြပါသည်။ သို့သော် နောက်ပိုင်း လူငယ်စာဖတ်ပရိသတ်အများစုက စာပေဝေဖန်ရေးဆရာ၊ စာပေသဘောတရားဆရာ၊ ဆရာ အောင်သင်းထက်စာလျှင် လူငယ်ပြုပြင်ရေးဆောင်းပါးများရေးသော ဆရာ အောင်သင်းအဖြစ် အသိများခြင်းက ဆရာ၏ ရည်ရွယ်ချက် အထမြောက် အောင်မြင်သည်ဟု ဆိုရပါမည်။

၂၀၁၄ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ၂၅ ရက်နေ့တွင် ဆရာ ကွယ်လွန်ပါသည်။ သို့သော် ဆရာ၏စာများ၊ ဆရာအတွေးအခေါ်များ၊ ဆရာစေတနာများ စာဖတ်ပရိသတ်များအကြား ဆက်လက်ရှင်သန်နေသရွေ့ မဟာတောင်တွင်းက ဆရာ အောင်သင်း မသေသေးပါဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

နိုင်မြင့်

မမာ့မာယီလင် ဝင်းငြိမ်း

မြန်မာဘာသာ ပြန်ဆိုသည်။

အင်္ဂလိပ်အထွက်
ဂျပန်အဝင်
မြန်မာပြည်တွင်
ဝစ်သုပန်းအဖြစ်
နေရပ်ခဲ့ရသော
သူနာပြုတစ်ဦး၏
အတ္ထုပ္ပတ္တိ

မဟာစာပေမှ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိလိုက်ပြီ

တိရစ္ဆာန်
သမ္မာဓိတရတရ

ပျက်စီးတတ်သော တရားသည်
မမှန်သော တရားဖြစ်၏။
မပျက်စီးတတ်သော တရားသည် နိဗ္ဗာန်ဖြစ်၏။

ဗုဒ္ဓ

သူ နောက်ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး
ပန်းတွန့်လိုက်တယ်။ အဆောက်အဦကို ရွံရှာသောအကြည့်နဲ့
သူ ထပ်ပြီး အကြာကြီး ကြည့်နေလိုက်သေးတယ်။
သူ့မြင်ကွင်းထဲ မမျှတတဲ့ အမှန်တရားဆိုတာ
တကယ်ရှိနေကြောင်းကို သိလိုက်ရတာ
သူ့အသက်ရှင်နေထိုင်မှုအတွက် သူ့ဆန္ဒတွေအတိုင်း
သူ နေထိုင် အသက်ရှင်ဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတာကို
သူ့အတွက် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေမိတယ်။
ဒီအရပ်က လောက်တွယ်နေတဲ့အရပ်။ ဒီရပ်ဝန်းက
မစင်ပုံနဲ့တူနေပြီး ငွေကြေးဟာ ညှိနေတယ်။
ပါဝါ ဂုဏ်သိက္ခာက သူ့ညကို အတောင်ပံတပ်ထားတဲ့
ရွှေအတူ။ မရှိမဲ့ရှိမဲ့ လူ့စိတ်လေးကို ချဲ့ထွင်ပြီး

တန်ဖိုးမကြီး ကြီးအောင်
ကိုယ်ရည်သွေး တီးလုံးတွေနဲ့
ပိန်လိုနေတဲ့ သီးနှံပင်တွေ
အပင်ကြီးထွားဆေး ဖြန့်နေ
တဲ့အတိုင်း။ အဲဒီလောကဟာ
ဘန်ဖူး သိုက်တူးနေသူတွေရဲ့
နတ်နေကိုင်းကြီးကို ဖြစ်နေ
တာ။

ခရီးနီအုပ်စုတစ်စုရဲ့ ရေ
သောက်မြစ်။

အရှ်တွေကို လျှော်ဖွပ်ဖို့
သူတို့ရဲ့ ချဲ့ထွင်မှုတွေက
တည်ဆောက်ထားတဲ့ ရုပ်
ပစ္စည်းကြီးကြီးတွေ မှီလိုရှိ
နေပေမဲ့ သူတို့စိတ်ဓာတ်
အရောင်းအဝယ်က ကိုယ့်
လက်ကိုင်တုတ်တွေ ပြန်ရိုက်ဖို့
လောက် မယုံကြည်ခြင်းကို
လက်နက်တပ်ဆင်ထားတဲ့
အုပ်ချုပ်ရေးစနစ်ထဲ လူတွင်
ကျယ်အလင်းရောင်တွေ
အတုလုပ်ပြီး စိုးရိမ်စိတ်ကို
ဆားခတ် ကျွေ့ဆောင်နေတဲ့
လောက။

အဲ ဒီ လောကထဲ
မောင်တိုးဘဝက ခြေကြွေခြေ
ကြားရောက်ခဲ့တယ်။ ရယ်နေ
ရင် ကံကောင်းတယ်။ ပြီးနေ
ရင် တံတွေးထွေးလို့ မရဘူး
ဆိုတဲ့ စကားကို သူ ကောင်း
ကောင်း သိခဲ့တယ်။ ကောင်း
ကောင်းသဘောပေါက်ခဲ့
တယ်။ လူတစ်ဦးနဲ့ လူတစ်ဦး
သစ္စာတရားကို သွေးခွဲဆက်
ဆံသော ထိုအရပ်ဒေသဟာ
သူနှလုံးသားထဲကို သံမှိုခွဲထား
သလို လောင်ကျွမ်းခဲ့ရတယ်။
တကယ်တော့ ဒီရပ်ဝန်းဟာ
သူနဲ့ဘယ်လိုမှမဆိုင်၊ သူနဲ့
ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်။ စား
ဝတ်နေရေး၊ မိသားစုအရေး
ဆိုသော အူလမ်းကြောင်း
ပြဿနာတွေက သူ့ကိုဒီနေရာ၊

စီးပွားရေးက
ဝမ်း၊ တူး၊ သရီးပဲ
နိုင်ငံတကာ
ဂဏန်း
ရောင်းဝယ်ရေးပေါ့
ဘယ်တော့မှ
ခေတ်မကုန်တဲ့
အလုပ်ကို
သူ လုပ်တယ်
တကယ်တော့
အနိစ္စဆိုတာ
အမြဲရှိနေတယ်
ဖြစ်ပြီး ပျက်တယ်။
ကံအကြောင်း
မလှတော့
သေးစီးကြောင်းက
မြွေထပြစ်တာလား
သူကပဲ
လန့်ခုန်မိသလား
မသိ
အန္တရာယ်က
ရပ်ဖျက်ပြီး
အိမ်ထဲဝင်
လာတယ်

ဒီရပ်ဝန်း၊ ဒီအသိုင်းအဝိုင်းထဲ
ရောက်ဖို့ တွန်းပို့ခဲ့တယ်။ သူ
မဝင်ချင်၊ မပတ်သက်ချင်။
ဒါပေမဲ့ မခြံသင့်တဲ့အရာ သိ
ပေမဲ့ ချမ်းတော့ မနေသာ။
မောင်တိုး ခြံမိတယ်။
မောင်တိုး အကူအညီယူ
မိတယ်။
မောင်တိုး စိတ်အရိပ်
တွေကို ဆွဲဆောင်လိုက်သလို
အဲဒီသံကာလ ရင်ဆိုင်ရတဲ့
အဖြစ်သန့်စင်က မောင်တိုးကို၊

သူ့ကိုမာယာများတဲ့ မိန်းမနဲ့
ဆက်ဆံရသလို အခြေအနေ
တစ်ခုက သူ့ကို ဒီအတိုင်းပဲ
မရိုးသားမှုများနဲ့ ပတ်သက်
ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပါတော့တယ်။
မောင်တိုး အဖြစ်က
ဒီလို။
သူ့အဖြစ်က ဒီလို။

သူတို့ အသိုင်းအဝိုင်းက
ကာလတစ်ခုဆီက ဗိုင်းရပ်စ်
ထိလာတဲ့ ဂုဏ်သရေရှိသူကြီး
မင်းတွေပေါ့။ ဒါဆို ဘယ်သူ
တွေလဲဆိုတာ သိကြပါတယ်။
ဟိုလူကြီး တပည့်တန်းတွေ
ပေါ့။ သူကလည်း အဲဒီလူ
တွေထဲကတစ်ဦးနဲ့ အမျိုး
အရင်းကြီး။ အဲဒီသူကိုယ်
တိုင် သူ့အိမ်ကနေ ဆယ်တန်း
ကျောင်းတက်အောင်ပြီး ဒီ
ဘဝ၊ ဒီအခြေအနေကို ရောက်
ရှိသွားတာ ဖြစ်တယ်။

သူက သူတို့နဲ့ အရင်က
တည်းက ခပ်ကင်းကင်းနေ
တယ်။ ပြီးတော့ သူ့အကျင့်
က တဲ့(ဒဲ့)သမား။ ပြောစရာရှိ
ရင် ဘယ်သူမျှကံမှမထောက်
ပြောတဲ့သူဆိုတော့ သူ့ကို
တာဝန်က မရပ်စဲခင်ကတည်း
က သူနဲ့ မောင်တိုးက အမျိုး
ပြေလှတာ မဟုတ်ဘူး။ ပတ်
သက်တာလည်း တစ်ခါမှ မရှိ
ဘူး။ သူတို့တစ်အုပ်တစ်
မကြီး ဗိုင်းရပ်စ်ထိတော့ သူ
တို့ ခေါင်းဆောင်ကြီး ခေါင်း
ကိုင်ဆရာကြီးကအစ အကျယ်
ချုပ်နဲ့၊ ခုတော့ အန္တရာယ်အရှိ
ဆုံးတံတားတိုင်ကြီးဖြစ်နေ
ပြီ။ ဒါတွေထားပါ။ အဲဒီမှာ
သူတွေအစွန်အဖျားတွေ လွတ်
လာပြီး တစ်နှစ်လောက်မှာ
အဆက်အသွယ်ကောင်းပုံက
နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်အတွင်း

လုပ်ငန်းရှင်ကြီးဖြစ်သွားတယ်။
ဆန်ပွဲရုံကြီး အရောင်း
အဝယ်လုပ်သလို၊ မီးသွေး
တွေဘာတွေ အစုံလုပ်တယ်။
နေ့ချင်းညချင်း အဆက်
အသွယ်သစ်တွေရပြီး မြေတွေ
ပိုင်း၊ လယ်တွေပိုင်း အစရှိသဖြင့်
တွေက သူတို့စီးပွားရေးကို
တစ်ဟုန်ထိုးဆွဲတင်ပစ်လိုက်
တယ်။ ဒီဒေသ၊ ဒီနေရာ၊
ဒီရပ်ဝန်းမှာတော့ ဌာနဆိုင်ရာ
လူကြီးတွေနဲ့ ဝင်ထွက်ပြီး
တဖြည်းဖြည်းချင်း အင်အား
ကြီးလာတဲ့ ခြင်္သေ့ပေါက်စ
လေး ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီ
ကနေ ခြင်္သေ့ကြီးတွေနဲ့ ဆက်
စပ်ပြီး တတ်သိပညာမနေသာ
ဆိုသလို သူနဲ့ အမျိုးရင်းကြီး၊
မောင်တိုးနဲ့ အမျိုးရင်းကြီးဟာ
ခရီးနီဖြစ်သွားပါစေသတည်း
ဆိုသလို ခရီးနီဖြစ်လာခဲ့တယ်။
သူလား။

မောင်တိုးလား။
အမျိုးရင်းကြီးနဲ့က ဘာ
ဖြစ်ဖြစ် ခပ်ကင်းကင်းပဲ။
အမျိုးရင်းကြီးဆိုလို့ ပြောရဦး
မယ်။ သူ့အစ်ကို၊ မောင်တိုး
အစ်ကိုကြီးက မွေးတဲ့သား။
မောင်တိုးတူအရင်းပဲ။ အဲဒီ
အမျိုးရင်းကြီးက။ ပြီးတော့
သူက ဒီမိုကရေစီလိုလားသူ၊
မောင်တိုးက ဒီမိုကရေစီ လို့
လားသူ။ ဒေါင်းမှဒေါင်း၊
ဒေါင်းစစ်စစ်။ ပြည်ခိုင်ဒေါင်း
တော့ မဟုတ်ဘူး။ ၂၀ နှစ်
ကြာသန္ဓေတည်လာတဲ့ ဒေါင်း၊
သာယာဒေါင်း၊ မှန်ပြောင်းဒေါင်း
မဟုတ်တဲ့ ခွပ်ဒေါင်းစစ်စစ်။
အဲဒီတော့ ဗိုင်းရပ်စ် မထိခင်
ရော၊ ထိပြီးတဲ့ကာလရော
တူအရိုးအရင်း၊ အမျိုးရင်းကြီး
တွေဆိုပေမဲ့ ခပ်ကင်းကင်း
ဖြစ်နေတယ်။ မောင်တိုးတူတာ

ရေတောင်စစ်သောက်တဲ့လူတွေ မဟုတ်ဘူးဆိုတော့။

ပြီးတော့ မောင်တိုးတို့က စာဖတ်တဲ့သူ။ စာဖတ်ပြီး ပြန်ပြောရမှ ကျေနပ်တဲ့သူ။ ပြီးတော့ စာလေးပေလေး မတောက်တခေါက်ရောတဲ့သူ။ အဲဒီတော့ တူအရင်းဖြစ်ဦး ဘယ်တည့်မှာလဲ။ ထမ်းလာတဲ့ လှေကား အတက်အဆင်း မသိတဲ့လူတွေကို မောင်တိုးတို့က လေရွေးအောင်တောင် စကားပြောတတ်တာ မဟုတ်ဘူးလေ။ သူက ဘူးဆို ဖရုံသီးတဲ့လူမှ မဟုတ်တာ။ အဲဒီတော့ သူက သူတူနဲ့ ဆုံရင်လည်း ဘူးဆို ဖရုံသီးတဲ့အထာနဲ့ ဆက်ဆံခဲ့တယ်။ အမြင်နဲ့ နေခဲ့တယ်။

အဲဒီတုန်းက သူ့စီးပွားရေး၊ မောင်တိုး စီးပွားရေးလား။ စီးပွားရေးက ဝမ်း၊ တူး၊ သရီးပဲ။ နိုင်ငံတကာဂဏန်းရောင်းဝယ်ရေးပေါ့။ ဘယ်တော့မှ ခေတ်မကုန်တဲ့ အလုပ်ကို သူလုပ်တယ်။ တကယ်တော့ အနိစ္စဆိုတာ အမြဲရှိနေတယ်။ ဖြစ်ပြီး ပျက်တယ်။ ကံအကြောင်းမလှတော့ သေးစီးကြောင်းက မြွေထုဖြစ်တာလား။ သူကပဲ လန့်ခုန်မိသလား မသိ။ အန္တရာယ်က ရုပ်ဖျက်ပြီး အိမ်ထဲဝင်လာတယ်။ တောင်ကုန်းအမြင့်က ပြုတ်ကျသွားသော အန်အိုးလို သူ ဝိန်လိမ်သွားတော့တယ်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ချွေ့နဲ့ သူ ထောင်ကျသွားခဲ့တယ်။ နှစ်နှစ်ဝန်းကျင်။ မိသားစုဘဝက အခြေအနေမမဲ့ပေမဲ့ သူပြန်ထွက်လာတော့ ဘာအလုပ်မှမရှိ။ ကမ္ဘာဦးကျမ်းကို ဖိခံဖတ်နေလို့မရ

ဘူး။ စားဝတ်နေရေးအတွက် စဉ်းစားရတယ်။ အရင်အလုပ်လည်း ပြန်မလုပ်ချင်။ သူ အဲဒီကာလက စဉ်းစားမိသမျှ အလုပ်တွေက ပြာကို ကြိုးကျစ်သလို တွေ့ချည်းပဲ။ မောင်တိုးအဖြစ်က ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိ။ အလုပ်လက်မဲ့ဘဝက ကြပ်ကြပ်အိတ်တစ်လုံး လေထဲလွင့်နေသလို ရွေးလေရွေးလွင့်တစ်ကောင်အလား ဦးတည်ရာမဲ့ခဲ့ပါတယ်။

အကြည့်တိုင်း အကြည့်တိုင်းဟာ မောင်တိုး အားငယ်စိတ်ကို ဆယ်ပေါင်တူနဲ့ ဖိထုထားသလို ပုတီးစိပ်မရ၊ တရားထိုင်မရ ဆောက်တည်ရာမဲ့ခဲ့တယ်။ ဒါနဲ့ မောင်တိုးလည်း အလုပ်တစ်ခုအတွက် ချမ်းတော့ ထာဘီမှန်းသိ မြဲမိတဲ့အတိုင်း ဒီအလုပ်ကို လုပ်ခဲ့ရတယ်။ သူတူဆို အလုပ်တောင်းပြီး သူတူဆို လုပ်ခဲ့တယ်။

သူတူက သူ့ကို အလုပ်ပေးတယ်။

ဒါတောင် ရတောင်ရခဲလို့ ဆိုသေးတယ်။ တူအလုပ်ကို ဦးလေးက လုပ်ပေးတယ်ဆိုလို့ မျက်နှာကောင်းရလိမ့်မယ် မထင်နဲ့။ မောင်တိုးလည်း အများနည်းတူ ဝန်ထမ်းပဲ။ အပြင်မှာ တူဝရီး၊ အလုပ်ထဲမှာ ဝန်ထမ်းပဲ။ အခွင့်အရေးပေးဖို့နေနေသာသာ နားရင်းထ၊ မရိုက်ရုံတစ်မည်ပဲ မာန်ဟောက်သွားတာ။ သူတူဆိုမှာ သူမိသားစု စားဝတ်နေရေးအတွက် အလုပ်ရခဲ့တယ်။

‘ဦးလေးကို ကျွန်တော်က မတတ်သာလို့သာ ဒီ

အလုပ်ပေးရတာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ဦးလေးရဲ့ ထောင်ထွက်ဆိုတဲ့ အဲဒီအရိပ်က ကျွန်တော် ခန့်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဦးလေးမို့ အခုလို အရေးကြီးတဲ့နေရာမှာ တာဝန်ပေးရတာ’

သူက ထောင်ထွက်မဟုတ်တဲ့အတိုင်း သူ့ကို ပြောတယ်။ မောင်တိုးကလည်း ငတ်လိုသာ၊ နှင့်မို့ဆို နားပဲ။ ပြီးတော့ အရေးကြီးတဲ့တာဝန်ပေးတာတဲ့။ ပြီးတော့ ဘာဆက်ပြောလဲ သိလား။

‘ဒီစက်ရုံမှာ ဒီမှာအရေးကြီးဆုံးက လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းပဲ။ ဒီစက်ရုံရဲ့ အသက်အိုးအိမ်စည်းစိမ်အတွက် လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းဆိုတာ အရေးကြီးဆုံးဗျ’တဲ့။

လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းဆိုတာ သူတူက လူကြားကောင်းအောင်ပြောတာ ဖြစ်တယ်။ တကယ်တော့ ဒရဝမ်ညစောင့်ပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒါကိုပဲ သူတူက အရေးကြီးတဲ့တာဝန်တဲ့။ ဒါကို မောင်တိုး ပြန်မပြောဘူး။ အဲဒီကတည်းက စပြီး သူ့ကို နှိပ်ကွပ်နေပြီဆိုတာ မောင်တိုး သိတယ်။ မောင်တိုးက ပါးပါးလေးပါ။ ချုံ နှစ်လုံး၊ ဘောလုံးလုပ်စားနေတဲ့သူလေ။ ဘယ်လောက်ပါးသလဲဆိုရင် ခြင်ထောင်ဇာထက်တောင် ပါးသေးတယ်။ ဘာအလုပ်မှ မရှိလို့သာ သူ့ဆန်စားရဲနေရတယ်။

တာဝန်ချိန်က ညနေခြောက်နာရီက မနက်ခြောက်နာရီ၊ တစ်ပတ် တစ်ကြိမ် နေ့ကျုတ်၊ ညကျုတ် ချိန်းတယ်။ ချိန်းတဲ့အချိန်ပဲ တစ်ရက် နား

ရတယ်။ ကျန်တဲ့အချိန်မှာ နေ့ကျုတ်ဆို မနက် ခြောက်၊ ည ခြောက်။ ည ကျုတ်ဆို ည ခြောက်၊ မနက် ခြောက်။ အဲဒီလိုနဲ့သူတူဆိုမှာ မောင်တိုးအလုပ်လုပ် ဖြစ်ခဲ့တယ်။ တာဝန်ကြီးသော၊ အရေးကြီးသော လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းပေါ့။ အဝင်ဂိတ်၊ စက်ရုံနောက်ကျော အစရှိသော ငါးစကကျယ်တဲ့ စက်ရုံဝန်းကို လူလေးသောက်စောင့်ရတယ်။ သူက ဂိတ်မှာ စောင့်ရတယ်။

သူ့ကို သူတူက ဦးလေးဆိုပြီး ယုံပြီးကြည့်ပြီး အခွင့်အရေးပေးမယ် ထင်လား။ ဝေးသေး။ ကျုတ်ချိန်ကို တစ်မိနစ်တောင် နောက်ကျမခံဘူး။ ပြီးတော့ ဝန်ထမ်းတွေကို လူယုံလည်း မထားဘူး။ သူတို့လူတွေအပေါ်၊ ဝန်ထမ်းတွေအပေါ်ဆက်ဆံပုံက သွေးခွဲဆက်ဆံတယ်။ မောင်တိုးတို့ကို တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး စကားတိုက်ပြီး ခိုင်းတယ်။

‘ဦးလေး ညက လက်ဖက်ရည်ထွက်သောက်တယ်လို့ ကိုဘိုကြီးက ပြောပါလား’

ဘိုကြီး မပြောဘဲ စကားခုခံပြီးပြောတယ်။ ပြီးတော့ ဘိုကြီးကိုလည်း-

‘ခင်ဗျားကို ကျုပ်ဦးလေးက ပြောနေပါလား။ ညည်း အရက်နီးသောက်တယ်ဆို။ ကျုပ် မကြိုက်ဘူး။ ကျုတ်ချိန် အရက်ခိုးသောက်ရင် နောက် အပြတ်ပဲ’

ရေစက်ဘက်က နောက်ကျောစောင့်တဲ့ နှစ်ယောက်ကျတော့-

‘ကျုပ်ဦးလေးနဲ့ ကိုဘိုကြီးက ပြောပါလား။ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကို။ သူခိုးက

ခြံစည်းရိုး ရွှေသွားတောင်
မောင်ရဲနဲ့ မောင်မျိုး အိပ်နေ
လို့သိမှာ မဟုတ်ဘူး” ဆိုတာ
မျိုး တိုက်ပြီး အုပ်ချုပ်တယ်။
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
သင်္ကာမရှင်းချင်တာနဲ့၊ ပြီး
တော့ သူ့ဗျာဟာက ကောင်း
တော့တစ်ယောက်နဲ့ တစ်
ယောက်မတည့်ပြီး ဦးသူတိုင်
နေတော့ သူ့ရဲ့သွေးခွဲအုပ်ချုပ်
မှုက အောင်မြင်နေတယ်။
ဒါကို မောင်တိုးက သိတော့
ခပ်မှန်မှန်ပဲ။ ဘယ်သူနဲ့မှ
ပြဿနာဖြစ်လောက်အောင်
မနေဘူး။ ပြောပြောဆိုဆို ရယ်
ရယ်မောမောပဲ နေတယ်။
ဖုမထားတော့ အားလုံးနဲ့
အဆင်ပြေတယ်။ မောင်တိုး
က သူ့ဂီတနဲ့သူပဲနေတယ်။
ရေနေ့ကြမ်းတောင် အိမ်က
ထည့်လာတာ။ သူတူက လူ
စုစု စုစုနေတာ မကြိုက်တော့
တခြားနေရာတွေကို မကူး
သန်းဘူး။ သူ့နေရာရောက်
လာရင် ပါတာချကျွေးလိုက်၊
စကားစမြည်ပြောလိုက် ဒါပဲ။
တစ်ရက်တော့ အိမ်မှာ
သူ အလုပ်အတော်ကို ပင်ပန်း
ခဲ့တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့
ငှားမတူးနိုင်လို့ အိမ်သာကျင်း
ကို မောင်တိုးကိုယ်တိုင် တူး
ခဲ့တာ။ မောင်တိုးတစ်ယောက်
တည်းတူးတာဆိုတော့ တော်
တော်ကို ပင်ပန်းသွားတယ်။
စက်ရုံရောက်တော့ ၉ နာရီ
လောက်နဲ့ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်
သွားတယ်။ သူ လန့်နိုးတော့
သူတူနဲ့ တပည့်တပန်းတွေ
သူ့ဂီတထဲ ရောက်နေပြီ။
“ဟာ... ငါ့ဦးလေးက
အတော်ပီရယ်ရှိတာပဲ။ ဆိုင်
ကယ်တောင် ကျွန်တော်တို့
ဒီနားရွှေထားရတယ်။ စက်

သော့တောင် မခတ်ဘူး။
ကျွန်တော်တို့သာ ဒီနားရွှေ
မထားဘဲ သူ့နိုးသာဆို မ၊
သွားပြီ”
သူ့ကို အဲဒီလိုတောက်ချ
လိုက်တာ။ သူတူက စီး
ကရက်ဖွာရင်း မောင်တိုးကို
သတိပီရိယရရှိဖို့ပြောနေတာ
ပါ။ ချိုချိုသာသာမာန်တာ
ပေါ့။ မောင်တိုးစိတ်ကို ဆွ
နေတဲ့အတိုင်း။ ဒီတော့
မောင်တိုးက-
“ဟုတ်ကဲ့ ဂရုစိုက်ပါ
မယ်။ ခုညကလည်း ပင်ပန်း
လို့ သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွား
တာပါ။ နောက်မဖြစ်စေရပါ
ဘူး”
“သေချာလား ဦးတိုး”
“သေချာပါတယ်ကွာ”
“ဒါဆို ဦးတိုးနဲ့ ကျွန်
တော် အလောင်းအစား လုပ်
မယ်”
“ဘာအတွက်”
“ဒီဆိုင်ကယ်ကို ကျွန်
တော် ရအောင်ခိုးမယ်။ တစ်
လအတွင်း ကျွန်တော်ခိုးနိုင်
ရင် ဦးလေး တစ်လစာ မယူ
နဲ့၊ မခိုးနိုင်ရင် ဆိုင်ကယ်
အသစ်တစ်စီး ဝယ်ပေးမယ်။
ပြီးတော့ လစာ ၆ လစာ ကြို
ထုတ်ပေးမယ်”
သူ့ကို စိန်ခေါ်လိုက်
တာ။ မောင်တိုးစိတ်ကို လာ
ဆွတာ ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့
စိန်လိုက်ပေါ့။ မောင်တိုး
အပေါ် သူ့မကျေနပ်ချက်တွေ
အငြိုးကြီးစွာ ဘယ်လောက်
တောင် ရှိနေမှန်းမသိ။ သွေး
တိုးစမ်းတာ ဖြစ်မယ်။
“မင်းဘက်က ဘယ်လို
တွေ့တော့၊ ငါကတော့ ငါ့
တာဝန် ငါကျေဖို့ပဲ သိတယ်။
ဆိုင်ကယ်ကို မင်းခိုးနိုင်ရင်

ခိုးပေါ့”
“ဒါဆို ကြိုက်ပြီ၊ မနက်
ဖြန်က စမယ်”
မောင်တိုးကို အဲဒီလို
ပြောပြီး သူတူ ထွက်သွား
တယ်။ ပိုင်ရှင်က ဝန်ထမ်းကို
ဆက်ဆံတဲ့နည်းစနစ်က အဲဒီ
လိုကြီး။ သူ့စိတ် သက်ပြင်း
ချရုံမှတစ်ပါး၊ ဆိုင်ကယ်ကို
အခိုးမခံရအောင် တာဝန်
ကျေပွန်အောင် သူ့တာလုံ
အောင် မောင်တိုး လုပ်ရုံမှ
တစ်ပါး ဘာရှိတော့မှာလဲ။
စက်ရုံထဲရောက်တာနဲ့
ဆိုင်ကယ်ကို အိပ်တဲ့ခုတင်နဲ့
သံကြိုးချည်၊ သော့ခတ်ထား
လိုက်တယ်။ အရင်ထက်ပိုပြီး
သတိရှိရတာပေါ့။ သုံးလေး
ရက် တစ်ခါလောက် သူ့ကို
လာချက်တယ်။ သူ့ကို အိပ်
လောက်မယ်ထင်တဲ့အချိန်
တွေကို လာကြည့်တတ်တယ်။
သူနိုးကြားချက်က သူတို့လာ
တိုင်း နိုးနေပြီးသား။ ဒီလိုနဲ့
တစ်လပြည့်ခါနီး ငါးရက်
လောက်အလိုမှာတော့-
မောင်တိုး ဂီတထဲကနေ
စက်ရုံနောက်ဘက်က အသံ
ဗလံတွေကြားနေရတယ်။
ခွေးဟောင်သံတွေကလည်း
ဆူညံနေတယ်။ သူက အသံ
ကို နားစွင့်နေတုန်း ဘိုကြီး
ဓာတ်မီးရောင် နောက်ဘက်
ထွက်သွားတာ မြင်လိုက်ရ
တယ်။ အသံဗလံတွေက
ဆူညံနေတယ်။ သူလည်း
မနေသာတော့။ ဒါနဲ့ပဲ နောက်
ဘက်ကို သူ လိုက်သွားမိ
တယ်။ ရေစက်ကို ခနဲပေါက်
လို့ နောက်ဘက်မှာစောင့်တဲ့
ညီအစ်ကိုတွေနဲ့ အပြင်ကလူ
တွေ ဆဲဆိုရန်ဖြစ်နေတာ။
ခဏနေတော့ ရဲတွေရောက်

လာပြီး ကိစ္စတွေရှင်းသွား
တယ်။ ဆိုင်ကယ်တွေနဲ့
ရောက်လာပြီး ဝန်းခနဲ ထွက်
သွားတယ်။ ထွက်သွားတဲ့
ဆိုင်ကယ်တွေကိုငေးရင်း သူ
ဆိုင်ကယ်ကို သွားသတိရမိ
တယ်။
သူ့ဂီတကိုရောက်တော့
သူ့ဆိုင်ကယ် မရှိတော့ဘူး။
ဂီတတံခါးက သော့တန်း
လန်း၊ မောင်တိုးအမှား မောင်
တိုး သိလိုက်တယ်။ သူ့ဆီက
သော့တွဲကိုခြံကျော်တက်ယူပြီး
ဆိုင်ကယ်နဲ့ ခတ်ထားတဲ့
သံကြိုးသော့ဖြုတ် ခိုးသွား
တာ၊ စက်ရုံနောက်ဘက်က
အသံတွေကို နားယောင်ပြီး
သူ့တာဝန်သူ နားလည်မှုမရှိခဲ့
တာ သူ့အမှား။ ဆိုင်ကယ်က
လွဲပြီး ဘာမှမပျောက်ဘူးဆို
တော့ ဒါဟာ သူတူ သူ့ကို
သင်ခန်းစာပေးတာပဲဖြစ်ရ
မယ်။
သူ ဘာကြောင့် သော့
တွဲကို ကိုယ်နဲ့မကွာ မထားမိ
တာလဲ။ ခိုးသူအဖြစ် မဟုတ်
ဘူး။ သူ့အဖြစ်။ မောင်တိုး
အဖြစ်။ သူ့ဆိုင်ကယ်ကိုတော့
သူ နှမြောတယ်။ သူတူ မခိုး
ဘဲ တကယ့်သူခိုးသာ ခိုးသွား
ရင်။ သူ့ဆိုင်ကယ်လေးကို သူ
ပူပန်မိတယ်။ အခုတော့
ဝါယာလက်ကနေ ဆိုင်ကယ်
ပျောက်သွားတယ်ဆိုတာ
သတင်းပို့လိုက်တယ်။ လုံခြုံ
ရေးတွေ အကုန်ရောက်လာ
တယ်။ ဘယ်လိုပျောက်သွား
တာလဲဆိုတာမေးပြီး ပြန်သွား
တယ်။ နာရီကိုကြည့်လိုက်
တော့ ၂ နာရီလွှဲနေပြီဆိုတာ
သိလိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်က
နေ ခိုးလင်း ဂျူတီချိန်းတဲ
အထိ မအိပ်တော့ဘူး။ သူ

လုံခြုံရေးတွေကလည်း ဆိုင်ကယ် သူခိုး ခိုးသွားလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြတယ်။

သူ့စိတ်ထဲသိနေတာမောင်တိုး သူတူကို သူရုံးလိုက်ပြီဆိုတာပဲ။ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေနဲ့ အဲဒီလောကကြီးကို မောင်တိုး ရွံမုန်းလာတာအမှန်။ အိမ်ကို ခြေလျင်လျှောက်ပြန်လာခဲ့တယ်။ အိမ်ရောက်တော့ မိန်းမက ဆိုင်ကယ် ဘယ်ကုန်ခဲ့လဲလို့ မေးတော့ မောင်တိုးက ခွေးဆွဲသွားတယ်လို့ ဖြေလိုက်တယ်။

နေ့လယ်ခင်း ၂ နာရီလောက်မှာတော့ မောင်တိုးတူတပည့်တစ်ယောက် ဆိုင်ကယ်လာပို့တယ်။ ထိုသူက ဦးလေးဆိုင်ကယ် ရဲစခန်းကဘော့စ် ပြန်ထုတ်လာတာဟု ဆိုတယ်။ ဆိုင်ကယ် သူခိုးက ဆိုင်ကယ် ခိုးပြီး ရဲစခန်းရေ့

လာရပ်ထားတာတဲ့။ အဲဒီလို ပြောပြီး ပြန်သွားတယ်။ သူခိုးက သူခိုးပဲကွာဆိုပြီး မောင်တိုး စိတ်ထဲ၊ ရင်ထဲက တိုးတိုးလေး ရေရွတ်မိတယ်။

သူတို့တွေက အသားကျပြီးသားကိုး။ ဒီလို မသမာတဲ့နည်းတွေနဲ့ အခုလည်း နိုင်ပြီးရောဆိုပြီး မသမာတဲ့နည်းနဲ့ သူတို့လုပ်နေပြန်ပြီ။ သူသာ သူနဲ့ မဆက်စပ်တဲ့နေရာကို စိတ်ထဲ အသားပိုလှီးထုတ်သလို လှီးပစ်လိုက်တယ်။ ဪ...ဘယ်လိုလူစားတွေပါလိမ့်။ အမှားကိုပဲ တရားတယ်လို့ ထင်နေကြပါလား။ မောင်တိုး သဘောပေါက်လိုက်တယ်။

သူက သူတူကို မင်းဆီမှာ ငါမလုပ်တော့ဘူး၊ မင်းတာဝန် ငါမကျေပွန်နိုင်လို့ ငါထွက်တယ်လို့ပြောပြီး ထွက်

လာခဲ့တယ်။ ဒီရပ်ဝန်းဟာ သူ့အတွက် ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ သူ့စိတ်နှလုံးသားနဲ့ အသားမကျနိုင်တဲ့ အရာ။ မဟာတရား အနိုင်ကျင့်ယူထားတဲ့ သူတို့ဥစ္စာပစ္စည်းတွေကို အကြွေးငွေယူပြီး မစောင့်ရှောက်ချင်တော့။ ဒီနေရာဟာ ဟိုရက်ပိုင်းက ပြည့်လှုံလို့ဆိုပြီး ပြောင်းတူးထားတဲ့ အိမ်သာကျင်းလို မစင်တွေအပြည့်ရှိနေသော၊ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်များနဲ့ လောက်တွယ်နေသော အမှန်တရားနဲ့ ဆန့်ကျင်သော ရပ်ဝန်း ဖြစ်နေတယ်။

ဒီနေရာကို ကျောခိုင်းပြီး သူမိသားစုအတွက် နောက်အလုပ်တစ်ခုကို စဉ်းစားရင်း ဒီအလုပ်က ထွက်လိုက်ရတာကို ကျေနပ်နေမိတယ်။ လုပ်မသေသေးသရွေ့ အလုပ်မရှားပါဘူး။ မောင်တိုး လုပ်တတ်တဲ့အလုပ်တွေ အများကြီး

ရှိသေးတယ်။ လမ်းဘေးကွမ်းယာဆိုင်ဖွင့်မလား။ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ ကားနောက်လိုက်မလား ဖြစ်တယ်။

အခုတော့ အလုပ်သစ်ရဖို့၊ ဘေးချထားပြီး အလုပ်ဟောင်းက ထွက်လာသော လွတ်လပ်ပေါ့ပါးခြင်းကို အရသာခံရင်း ဆိုင်ကယ်စက်နှိုး၍ ထွက်လာခဲ့တယ်။ အိမ်ရောက်ရင် မိန်းမက ဘာလို့ အလုပ်မဆင်းတာလဲလို့ မေးဦးမယ်။ အဲဒီအခါ သူပြောဖို့ စကားက အာဏာရှင်ကြီးတွေ လက်အောက်က ရုန်းထွက်နိုင်ဖို့ အာဏာရှင်ကလေးတွေ ဆီက ငါ ရုန်းထွက်ခဲ့တာလို့ ပြောဖြစ်ဦးမယ်ဆိုတာ သူ သိပြီး မောင်တိုး ပြုံးမိနေပါသေးတယ်။

တိုးနောင်မိုး

ခွင့်လွှတ်မှာလား --- စွန့်လွှတ်လိုက်မလား ?

- ▶ သူ့အပြစ်တွေကို နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးပြီး နောက်ထပ်မဖြစ်အောင်ထိန်းသင့်လား။
- ▶ ခဏခဏ အမှားတွေသာ ဆက်တိုက်လုပ်လာတဲ့သူအပေါ် အပြီးစွန့်လွှတ်လိုက်ရမလား။
- ▶ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် သားသမီးရေရေအတွက်နဲ့ ကြိတ်မိတ်ပြီး ဆက်ပေါင်းသင့်ပါသလား။
- ▶ ဒီတစ်ကြိမ်ခွင့်လွှတ်ပေးလိုက်ပါက နောင်ဒီလိုဖြစ်ရပ်မျိုး ထပ်လုပ်လာနိုင်သေးပါသလား။
- ▶ သူ့ဘက်ကတော့အမှားတွေလုပ်နေပြီး မိမိကိုတော့အပြစ်တွေပဲရှာကာ ရန်လိုနေပါလား။
- ▶ ဖောက်ပြန်မှုကိုနောက်မဆုတ် မိမိကိုလည်း မကွာရှင်းပေးပဲ လှေနှံနှစ်ဖက်နှင်းနေပါလား။

စသည်မိန်းမသားများသောကဖြစ်ပြီး ဒွိဟဖြစ်နေသောမေးခွန်းများအတွက်

ဆရာမထက်ဌေးစန္ဒီ LLB, LLM, DBL, DML

(အမျိုးသမီးသီးသန့် လက်ကားဝေဒင် အကြံပေးဆွေးနွေးခန်း)

တိုက် - ၄၀၊ G-2 ၊ ဦးစိစာရလမ်း၊ မဟာမြိုင်အိမ်ရာ၊ ၄၁ ရပ်ကွက်၊ မြောက်ဒဂုံ

Ph: ၀၉-၅၁၆၄၃၂၆၊ ၀၉-၄၃၀၉၄၈၀၆၊ ၀၉-၇၃၁၀၆၁၈၀

ကျွန်မ
ခြေလှမ်းတွေကို
အတတ်နိုင်ဆုံး
ခပ်ဖွဖွ နင်းလိုက်သည်။
အခန်းတံခါးကို
ဖွင့်လိုက်ရန် မခံ့မရဲ
ဖြစ်သွားသော်လည်း
ရင်ထဲက လိုက်လံသော
ခွေးထွေးမှုက ငြင်းဆန်မှု
ပန်ကန်ခဲ့သည့်အတွက်
ကျွန်မ တံခါးကို
ဖွင့်လိုက်တော့သည်။

အသက်ရှူမှန်မှန်ဖြင့်
အိပ်ပျော်နေသော
အဖေ့နံဘေးသို့
ကျွန်မ ညင်သာစွာ
တိုးကပ်သွားခဲ့သည်။
ဘယ်လောက်ပဲ
နှလုံးသားတွေ
မာကျောသည်ပဲဆိုဆို
ဝေဒနာကြောင့်
ပိန်လိုချုံးကျနေသော
အဖေ့ကို မြင်သောအခါ
ကျွန်မ မျက်ရည်

အိမ်ကံရွှေ သမီးငှား

ကျရတော့သည်။ အဖေ
လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်လို
စိတ်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော်လည်း
အဖေနှီးသွားမည်စိုး၍ ကျွန်မ
မကိုင်ဖြစ်တော့ပေ။ ကျွန်မ
မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်များ
တပေါက်ပေါက် ကျလာတော့
သည်။ 'မုန်းတယ်'ဟု ကျွန်မ
နှုတ်က တဖွဖွ ပြောခဲ့သော
အဖေကို ကျွန်မ ချစ်ခဲ့သည်။
အဖေဟု အားရပါးရ ခေါ်ရ
သည်ကို မက်မောခဲ့သည်။
အဖေ၏ ပစ်ပယ်မှုများ၊ စိမ်း
ကားမှုများကို နာကြည်းလျက်
နှင့် တမ်းတခဲ့ဖူးသည်။ အခု
တော့ အဖေ့ဆီက ရနိုင်သမျှ
မေတ္တာတွေ ပြန်တောင်းယူ
နိုင်ဖို့ ကျွန်မ အဖေအနားကို
အရောက်လာခဲ့မိသည်။

ကျွန်မ ချစ်မြတ်နိုးခဲ့
သော အဖေသည် ကျွန်မနှင့်
မောင်လေးအနားမှာ အမြဲ မရှိ
ခဲ့သူသာ ဖြစ်သည်။ 'အမေ၊
အဖေရော'ဟု အမေ့ကို မေး
သည့်အခါတိုင်း အမေက ပြုံး
လို့သာနေခဲ့သည်။ အမေ့အပြုံး
တွေထဲတွင် အဓိပ္ပာယ်များကို
ကျွန်မ ငယ်လွန်းလှ၍ ကောင်း
စွာ အဓိပ္ပာယ် မဖော်နိုင်ခဲ့ပေ။

'လာမှာပေါ့ ကွယ်
သမီးကြီးရယ်၊ အဖေက
အလုပ်တွေ များတယ်လေ။
သူ သတိရလာတဲ့အချိန် ပြန်
လာမှာပေါ့'ဟူသော အမေ့
နှုတ်သိမ့်စကားများနှင့် ပင်
ကျွန်မ တင်းတိမ် ကျေနပ်ခဲ့
သည်။ အဖေ အိမ်ပြန်လာ
သည့်နေ့တွေဆို ကျွန်မ သိပ်
ပျော်ခဲ့သည်။ အဖေ ပါလာ
သော မုန့်တွေ၊ ပစ္စည်းတွေကို
ပင် သူငယ်ချင်းတွေကို ကြား
၍ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရ
သည်။ စကား စပြောနေပြီ

ကျွန်မ
ငယ်ငယ်ကရော
ဒီလိုပဲ
အဖေ
ချောသိပ်တာပဲလား
ဟု အမေ့ကို
မေးတော့
အမေ၏ရီဝေဝေ
မျက်ဝန်းများက
ကျွန်မကို
တစ်ချက်
ငေးကြည့်ပြီးမှ
ခေါင်းညိတ်ပြသည်
နှုတ်ကတော့
မပြောခဲ့ပေ
အဖေ
အိမ်က
ပြန်ပြန်ဆိုလျှင်တော့
ကျွန်မ
အဖေ
လက်မောင်းကြီးကို
အတင်းခိုစီးကာ
ခြံအပြင်ထိ
လိုက်ပို့မိသည်

ဖြစ်သော မောင်လေးသည်
အဖေနှင့် ရုပ်ချင်း ဆင်လှ၍
ကျွန်မ မောင်လေးကို ပို၍
ဂရုစိုက်ခဲ့သည်။ အဖေသည်
မောင်လေးကို သိပ်ထားသော
ပုခက်ကို လွှဲ၍ သိချင်းဆိုနေ
ချိန်တွေမှာ ကျွန်မ အဖေ့ကို
ကြည့်၍ ပျော်နေခဲ့ရသည်။

ကျွန်မ ငယ်ငယ်က
ရော ဒီလိုပဲ အဖေ ချောသိပ်
တာပဲလား'ဟု အမေ့ကို မေး
တော့ အမေ၏ ရီဝေဝေ မျက်
ဝန်းများက ကျွန်မကို တစ်

ချက် ငေးကြည့်ပြီးမှ ခေါင်း
ညိတ်ပြသည်။ နှုတ်ကတော့
မပြောခဲ့ပေ။ အဖေ အိမ်က
ပြန်ပြန်ဆိုလျှင်တော့ ကျွန်မ
အဖေ့လက်မောင်းကြီးကို
အတင်းခိုစီးကာ ခြံအပြင်ထိ
လိုက်ပို့မိသည်။

'အဖေကလည်း နှောင်း
ဦးတို့နဲ့ အတူနေတာ မဟုတ်
ဘူး'ဟု နှုတ်ခမ်းကြီး စကား
ပြောတော့ အဖေက မျက်ဝန်း
တွေဝိတ်သွားသည်အထိ ရယ်
ကာ 'အဖေ့အလုပ်က မြို့မှာ
လေ သမီးရဲ့၊ အဖေ မကြာ
မကြာ ပြန်လာမှာပေါ့'ဟု
ဆိုခဲ့သည်ကို ကျွန်မ ကျေနပ်
ခဲ့သည်။ မြို့ပြကြီး၏အနီးက
မြို့ငယ်လေးတွင်သာ ကျွန်မ
တို့ကို ကြီးပြင်းစေခဲ့သည်။
မြို့ပြဆီ လိုက်နေရန် အမေ
စိတ်ကူးရှိပုံ မရခဲ့သည်မှာ
အမေ၏ နောက်ဆုံးအချိန်ထိ
ပင်။

ကျွန်မ အဖေ့ကို အမြဲ
မျှော်ခဲ့သည်။ အဖေ ပြန်မလာ
သည့် ရက်တွေကို အလိုမကျ
ငြူစုမှုမျိုးစုံဖြင့် ဖြတ်သန်းခဲ့ရ
သည်။

'ကိုမိုးနောင်နှင့် မသူစာ
ဦးတို့၏ သမီးဦး ခင်နှောင်း
ဦး'ဟူသော စကားကို ကျွန်မ
အမြဲကျေနပ်ခဲ့သည်။ တိုရေ
ရှားရေ ရခဲ့ရသော အဖေ့
မေတ္တာကို ကျွန်မ အင်မတန်
မက်မောခဲ့သည်။ ကျွန်မ ၅
တန်း စာမေးပွဲဖြေပြီး ဒုတိယ
ဆုရကြောင်း သိရချိန်တွင်
အဖေ့ကို ကျွန်မ အမျှော်ကြီး
မျှော်ခဲ့သည်။

'အမေ...အဖေ့ကို ဖုန်း
ဆက်ပေးပါနော်၊ နှောင်းဦး
အဖေ့ကို ပြောပြချင်တယ်။
အမေ... အဖေ့ကို ဖုန်းဆက်

ခေါ်ပေးပါ'
အမေသည် စိတ်ဝါဒ
သည် မဟုတ်ပေမဲ့ ကျွန်မ
ဆန္ဒ ပြင်းလွန်းတာကြောင့်
အိမ်အနီးက ဖုန်းဆိုင်လေးဆီ
သို့ လေးကန်သော ခြေလှမ်း
များဖြင့် ထသွားခဲ့သည်။
ကျွန်မကတော့ အမေ ကြည့်
နေကျ ပြကွဒိန်လေးဆီ ခြေ
ကာ အဖေ ရောက်မလာသော
ရက်များကို တွက်ချက်ကြည့်
မိသည်။ ပြကွဒိန်တွင် မင်္ဂလာ
ဖြင့် အမေ ဝိုင်းထားသော
ရက်များကို ကြည့်မိတော့
ကျွန်မ အမေ့ ခံစားချက်ကို
သဘောပေါက်စ ပြုလာခဲ့
သည်။ တိတ်တခိုးလေး မျှော်
ခဲ့ရသော အမေ့ခံစားချက်များ
က ကျွန်မထက် ပို၍ နက်နဲ
လိမ့်မည်။ ဖုန်းဆက်ပြီး ပြန်
လာသော အမေ့မျက်ဝန်းများ
က မတောက်ပစေပေမဲ့ ကျွန်မ
ကျေနပ်စေမည့် အဖြေတစ်ခု
တော့ ရခဲ့သည်။

'သူ သမီး'အတွက်
အရမ်းဝမ်းသာနေတယ်၊ သူ
လာမယ်တဲ့'ဟူသော အမေ့
စကားသံတို့တွင် မျှော်လင့်
ခြင်းတွေ ပါဝင်ခဲ့သည်။ အဲဒီ
နေ့က အမေသည် သနပ်ခါး
ဖုံဖုံလေး လိမ်းကာ အဝတ်
အသစ်များထုတ်ဝတ်၍ အဖေ့
အလာကို မျှော်ခဲ့သည်။ သို့
သော်လည်း အဖေ ရောက်
မလာခဲ့ပါ။ ကျွန်မ နောက်ကို
အမေလည်း မလိုက်ခဲ့ပါ။
ကျွန်မ ကြီးမြတ် အဖော်လုပ်
၍ ဆုသွားယူခဲ့ရသည်။ အဲဒီ
အချိန်တုန်းက အဖေ မလာခဲ့
သည့်အတွက် ကျွန်မ ခံစားမှု
သည် သာမန် ဝမ်းနည်းကြေ
ကွဲခြင်းလောက်သာ ဖြစ်ခဲ့
မဲ့ အမေ့ရင်ထဲက ခံစားမှု

ကတော့ နက်ရှိုင်းခဲ့လိမ့်မည်။
မိုးတွေ သံသေမဲမဲ ရွာ
သော တစ်နေ့တွင် အဖေ အိမ်
ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ အဖေ
၏ အေးစက်စက် မျက်ဝန်း
များက ချက်ချင်း နွေးထွေးခဲ့
သည်။ အဖေက မောင်လေး
ကိုပွေ့ဖက် နမ်းရှုပ်ပြီးမှ ဘေး
နားမှာ မျှော်လင့်တကြီး ကြည့်
နေသည့် ကျွန်မကို သတိထား
မိခဲ့သည်။

‘အဖေ အရမ်း အရေး
ကြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို
သွားတွေ့နေခဲ့လို့ပါ။ အဖေ
သမီးကို သတိရနေတာ။
အရမ်းတော်တဲ့ အဖေ့သမီး
အတွက်’ဟု ဆိုကာ ကျွန်မ
ပခုံးကို ဖက်၍ အနမ်းဖြင့်
ဝုတ်ပြုသည့်အတွက် အဖေ
လည်း ပျော်ခဲ့သည်။ ကျွန်မ
လည်း ပျော်ခဲ့သည်။ အဖေ
ဝယ်လာခဲ့သည့် မွေးပွဲ ဝက်ဝံ
ရုပ်လေးကို ကျွန်မအခန်းထဲ
တွင် ယနေ့ထိ သိမ်းဆည်းခဲ့
သည်။ အဖေသည် တစ်
ခေါက်လာပြီးလျှင် တော်တော်
နှင့် ပေါ့မလာတော့ပေ။

ကျွန်မ ၈ တန်းကျောင်း
သူ ဖြစ်လာသောအခါ အဖေ
သည် ခံစားချက်တချို့တစ်
ဝက်ကို ဖွင့်အန်စ ပြုလာ
သည်။ ကျွန်မသည်လည်း
အရင်ကလောက် အဖေ့ကို
မမြှော် တတ် တော့ ပေ။
မောင်လေးသည်ပင် အရင်က
လောက် အဖေ့ကို မမေးတော့
ပေ။

‘ကို မိုး နောင် က
မိသားစုထက် သူယုံကြည်
ချက်ကို ပိုပြီးစားပေးခဲ့တာ သူ
အောင်မြင်တဲ့ တစ်နေ့ကျရင်
သူသိပ်ချစ်တဲ့ သူတွေလည်း
ပျော်ကြမှာပေါ့’

ကျွန်မ၏
တက္ကသိုလ်
ကျောင်းသူ
ဘဝသည်
အဖေကြောင့်
ပို၍
အဓိပ္ပာယ်ရှိကာ
ပြီးပြည့်စုံသော
အနေအထားသို့
ရောက်ခဲ့သည်
အမေကတော့
အဖေ့ကို
မျှော်ခဲ့ရလိမ့်မည်
သို့သော်လည်း
အမေသည်
သူချစ်သော
ယောက်ျား၏
ဒဂိုင်
အပြန်အလာကို
မစောင့်ခဲ့ပေ

ကျွန်မ အမေ့စကားကို
မမေးဖြစ်ပေမဲ့ ဘဝင်တော့
မကျခဲ့ပေ။ အဖေ့ကို ချစ်သည့်
သူတွေဟာ ကျွန်မတို့ပဲ
မဟုတ်လား အမေဟုမေးချင်
ခဲ့သည်။ ဇာတ်ညွှန်းရေး
ဆရာ၊ စာရေးဆရာ အဖေ၏
အောင်မြင်မှုသည် ကျွန်မတို့
၏အောင်မြင်မှုဟုသာ သိထား
ခဲ့မိသည်။ အမေသည် အဖေ
နောက် လိုက်မနေသည့်အပေ
စနီးကောင်းတစ်ယောက်၏
ဝတ္ထု ရား ကျေပွန်ခဲ့သည်။

အမေ့အိပ်ရာဘေးက လွတ်
နေသောနေရာလေးနှင့် ခေါင်း
အုံးလေးသည် ပိုင်ရှင်ကို
ထာဝရ မျှော်နေခဲ့သည်ကို
ကာလများစွာကြာမှ ကျွန်မ
သတိထားခဲ့မိသည်။ ကျွန်မ
သည်လည်း အဖေ့ကို တမ်း
တမ်းတတ မျှော်လင့်ခဲ့သည်
ပဲ။

‘ကျွန်မ အဖေ့နောက်ကို
လိုက်သွားချင်တယ် အမေ။
အဖေမလာတာကြာပြီ။ အဖေ
နေမှကောင်းရဲ့လား မသိဘူး’
ဟု ကျွန်မဆိုသောအခါ အမေ
၏ရီဝေဝေ မျက်ဝန်းများက
ကျွန်မကို အကြာကြီး စိုက်
ကြည့်ခဲ့သည်။

‘နေကောင်းမှာပါ။ သူ
အခုတလော အောင်မြင်မှုတွေ
ရနေတာပဲ။ သူ မအားလို့ဘဲ
ဖြစ်မှာပါ။ သူ သတိရတဲ့
အချိန်ပြန်လာမှာပါ။ သူ
အောင်မြင်မှုတွေကို အမေတို့
အပြင် မျှော်လင့်နေတဲ့သူတွေ
ရှိနေတာကိုး...’

အမေ့ခံစားချက် တစ်
စွန်းတစ်စသည် ကျွန်မကို
စတင် တုန်လှုပ်စေသည်။
အသက် ၁၅ နှစ်အရွယ်
ကျွန်မအတွက် နားလည်စ
ပြုလာခဲ့သည်။

‘အမေ... အဖေ့ မှာ
ကျွန်မတို့အပြင်...’ဟုဆိုကာ
ကျွန်မ စကား မဆက်နိုင်ခဲ့
ပေ။ မျက်ရည်အဝဲသားနှင့်
အမေ့ကိုသာကြည့်နေမိသည်။
အမေသည် ခံစားချက် ဖုံး
ကွယ်နေသော မျက်ဝန်းများ
ကိုအရောင်ပြောင်းကာ ‘သမီး
အဖေမှာ ဘယ်သူမှ ရှိမနေပါ
ဘူး။ ဒီနိုင်ငံ၊ ဒီရေမြေထဲမှာ
တော့ အမေတို့ သားအမိသုံး
ယောက်အပြင် ဘယ်သူမှ မရှိ

ဘူး သမီး’ဟု ကျွန်မမျက်ဝန်း
များကို လွှဲဖယ်၍ ဆိုခဲ့သည်။
ကျွန်မ ဆယ်တန်းဖြေပြီးချိန်
တွင် အမေ၏နာကျင်ပင်ပန်း
မှုအလုံးစုံကို သိလိုက်၍ အဖေ
အပေါ် ပထမဆုံးအကြိမ်
စိတ်နာမိတော့သည်။

‘သမီး တက္ကသိုလ်
တက်ရတော့ မှာဆို တော့
အမေ ပိုကြိုးစားရမှာပဲ။ သမီး
မောင်လေးကလည်း ၇ တန်း
ကျောင်းသားကြီးဖြစ်ပြီ’ဟု
အမေက သားနှင့်သမီးကြီး၏
ပညာရေးကို အကြောင်းပြု၍
ဖွင့်ဟညည်းသောအခါ ကျွန်မ
အံ့သြသွားမိသည်။

‘အဖေ့လုပ်စာလည်း ရှိ
သေးတာပဲ အမေ၊ အမေတစ်
ယောက်တည်း ဘာကြောင့်
ရုန်းကန်ရမှာလဲ။ အဖေလည်း
အောင်မြင်နေပြီပဲ’ဟု ကျွန်မ
ပြောတော့ အမေ့မျက်နှာ
မကောင်းလှပေ။

‘ရန် ကုန်မြို့ကြီးက
စရိတ်စက အကြီးသား၊ ဒီမှာ
လို ခြံထွက်သီးနှံတွေ ခူးပြီး
ချက်ပြုတ်စားသောက်နေလို့
မရဘူး။ အိမ်လခ၊ စားစရိတ်
နဲ့ သူ့ရှာလို့ရတာ ကာမိရုံ’ဟု
ဝိနည်းလွတ်ဆိုခဲ့သည်။ အဖေ
လာသည့်အခါ အဖေ့ကို ပြော
ချင်သည့်စကားတွေ၊ မေးချင်
သည့်စကားတွေ မေးခွင့်မရ
အောင် အမေ ဖန်တီးခြင်းဖြင့်
အဖေနှင့်သမီးကြား မေတ္တာ
မပျက်စေခဲ့ပေ။

ကျွန်မတို့ မိသားစုအား
နီးလျက်နှင့် ဝေးစေရသော
အကြောင်းတရားများကို နာ
ကြည်း မုန်းတီးစရာ ကောင်း
လောက်အောင် ကျွန်မ သိရှိ
ခွင့် ရရှိခဲ့လေသည်။

အဖေ ဘာခိုင်းစရာများ

ရှိမလဲ မေးရန် ကျွန်မ အဖေ နှင့် အမေအခန်းရှိရာ ချဉ်းကပ် ခဲ့သည်။

‘ယုဂါက အနုပညာ တက္ကသိုလ်ကနေ ဘွဲ့ရသွားပြီ သူစာ’

ကျွန်မ အခန်းတံခါးကို မဖွင့်တော့ဘဲ အသာ ငြိမ်၍ ရပ်နေမိတော့သည်။

‘ရှင်ရင်ထဲမှာ ယုဂါပဲ ရှိတာလား ကိုမိုးနောင်၊ ရှင့် အတွက် ယုဂါဟာ သမီးဦး ဖြစ်သလို ခင်နှောင်းဦးဟာ လည်း ကျွန်မတို့အတွက် သမီးဦးဆိုတာ မမေ့ပါနဲ့။ အေးပေါ့လေ၊ တကယ်တော့ နှောင်းဦးဟာ ရှင့်အတွက် သမီးဦးမှ မဟုတ်တာ။ ရှင့်မှာ သမီးဦး ယုဂါ ရှိနေခဲ့တာပဲ။ ရှင့်ရင်ထဲမှာ ယုဂါရှိနေသရွေ့ နှောင်းဦးကို မချစ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်’ ဟု ရှိုက်သံ စွက်၍ပြောနေသော အမေ စကားများကြောင့် ကျွန်မ တံခါးပေါင်ကို မြဲမြဲဆုပ်ကိုင် ချိတ်ကြွေမှုကြောင့် မျက်ရည် များ တလိမ့်လိမ့် ကျလာ တော့သည်။ အဖေရင်ထဲက သမီးဦးအပေါ်တွင်လည်း ကျွန်မ တိတ်တဆိတ် မနာလို ဖြစ်မိသည်။ အဖေကိုလည်း ချစ်လျက်နှင့်ပင် မုန်းတီးသွား မိတော့သည်။

အဖေ ရန်ကုန်ပြန်တော့ ကားလမ်းမကြီးပေါ် ရောက် သည်အထိ အဖေအဝတ်အိတ် ကိုပိုက်၍ ကျွန်မ လိုက်ပို့ခဲ့ သည်။ ကျွန်မ ရင်တွေ့ရာခွဲ ရသည်။ အရင်ကလို စကား တွေ ရှာဖွေမပြောခဲ့၍ အဖေ က ‘သမီး နေမကောင်းဘူး လား’ ဟု ဂရုတစိုက်မေးလိုက် သောအခါ ကျွန်မ ထိန်းချုပ်

အခုတော့
ကျွန်မ
အဖေဘေးမှာ
ရပ်နေမိရင်း
အသံတိတ်
ငိုကြွေး
မိတော့သည်
မျက်ရည်
တစ်ပေါက်က
အဖေပါးပြင်ပေါ်
ကျသွားသောအခါ
အဖေမျက်ဝန်းတို့
ပွင့်လာသည်
ကျွန်မကို
တွေ့တော့
အဖေ
အားယူပြီးသည်

ထားသော မျက်ရည်များ တလိမ့်လိမ့် ခုန်ဆင်းလာ တော့သည်။ ‘အဖေ ကို ကျွန်မ သိပ်မုန်းတယ်’ ဟု အော်ကာ အိမ်ကို အရောက် ပြန်လှည့်ပြေးခဲ့မိသည်။ အဲဒီ အချိန်ကတည်းက ကျွန်မ ရင်ထဲ၌ နုတ်မရသော ဆူး တစ်ချောင်း စိုက်ဝင်သွားခဲ့ သည်။ ‘အမေက ပြောပြဖို့ ငြင်းဆန်ပေမဲ့ ကျွန်မက မေး လွန်းမက မေးမှ အဖေ အကြောင်း အနည်းငယ်မျှ

သာပြောခဲ့သည်။ အဖေ အလုပ်သွားလုပ်သော နိုင်ငံ ခြား တိုင်းပြည်တစ်ခုမှာ အဲဒီ နိုင်ငံသူလေးနဲ့ ချစ်ကြွေးသွယ် ရင်း ကလေးတစ်ယောက် ရ ခဲ့ပါသည်ဟု အမေ ဆိုခဲ့စဉ် ပုံမှန်အသံ ဖြစ်သော်လည်း ‘အမေ မသိခဲ့ဘူး၊ သူဟာ အမေ့ကို ပထမဆုံး လက်ထပ် ခဲ့တာပဲ။ သူ့အမေဆန္ဒကြောင့် ရော၊ အမေကိုယ်တိုင် သူ့ကို နှစ်သက်စုံမက်တာကြောင့်ရော ပေါ့။ သူ့ဘဝမှာ အမေ့ကို ပထမဆုံး တရားဝင်လက်ထပ် ယူခဲ့ပေမဲ့ သူ့စိတ်နှလုံးသား အားလုံးက သူ့ချစ်သူနဲ့ သူ့ သမီးဦးဆီ ကျန်ခဲ့တာ၊ သမီး ကိုယ်ဝန်ရမှ အမေသိခဲ့တာ’ ဟူသောစကားကို ဆိုစဉ်မှာ တော့ အမေ့မျက်ဝန်းများ သည်ဗြဲတော့မည့်မိုးလို ဖြစ် နေခဲ့သည်။ ‘ယုဂါ အမေက နိုင်ငံလည်းခြား၊ ဘာသာ လည်းခြား၊ သူတိုင်းပြည်ကို လည်း မစွန့်နိုင်လို့ သမီးတို့ အဖေကိုလမ်းခွဲခဲ့ရပေမဲ့ ဇာတ် ညွှန်းရေးဆရာ၊ စာရေးဆရာ အဖြစ် သမီးအဖေကို အောင် မြင်စေချင်ခဲ့တယ်’ ဟု အမေ့ စကားကို အဆုံးသတ် ခဲ့ သည်။ အဖေ ကြိုးစားနေ တာ သူတို့အတွက်ဟူသာ ကျွန်မ မှတ်ယူလိုက်တော့ သည်။

ကျွန်မ မွေးဖွားချိန်မှာ ပင် အဖေ မရှိခဲ့။ ယုဂါ၏ တိတိတာတာ အပြုအမူလေး တွေ ချစ်စရာ ကောင်းပုံလေး တွေကို သွားကြည့်ခဲ့သည်ဟု ပြောခဲ့သော အမေ့နှုတ်ခမ်း များ တဆတ်ဆတ် တုန်နေခဲ့ သည်။ ထိုစကားများမှ လွဲ၍ အဖေနှင့် ပတ်သက်သော

အကြောင်းများ အမေ မပြော တော့ပေ။ အဖေ့သမီးဦး ယုဂါသည် အဖေနှင့် အင်မ တန်တူသည်ဟူသော စကား ကြောင့် အမေနှင့် ရပ်တူသော ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ နာကြည်း ခဲ့သည်။ ဘယ်အရာလေးပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်လိုသောစကား လေးပဲဖြစ်ဖြစ် ရင်ထဲက ဆူး ကို လာနဲ့နေသလို ကျဉ်ခနဲ ကျဉ်ခနဲ ထိခိုက်နာကျင်ခဲ့ရ တော့သည်။

‘နှောင်းဦးက အရင်လို မလိမ္မာတော့ဘူး၊ မိဘစကား လည်းနားမထောင်ဘူး။ အမြဲ ဂျစ်တိုက်နေတာပဲ’ ဟု နာမည် ဆိုးထွက်သည်အထိ ကျွန်မ အရွဲ့တိုက်နေခဲ့တော့သည်။ ‘သိပ်ဆိုးတာပဲ’ ဟူသော မှတ် ချက်တစ်ခုနှင့် အဖေ ကျွန်မ ကို လျစ်လျူရှုလာသောအခါ လောကကြီးနှင့် ကျွန်မဟာ သဟဇာတ မဖြစ်တော့ပေ။ ဘယ်သူမှမသိနိုင်သော ကျွန်မ ဝေဒနာတွေကို ကုသဖို့နည်း လမ်း ရှာမတွေ့သရွေ့ ကျွန်မ ဟာ မိန်းမဆိုးလေး အဖြစ် သာရှိနေခဲ့သည်။ အမေ၏ နှစ်သိမ့်မှုများကိုလည်း ကျော ခိုင်းခဲ့သည်။ သမီးဦးဟူသော စကားကို ခါးသက်ခဲ့တော့ သည်။

ကျွန်မ တက္ကသိုလ် တက်ချိန်တွင် အဖေ နိုင်ငံခြား မှာ ၃ နှစ်တိတ် အလုပ်လုပ် ရန် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

‘နှောင်းဦးနဲ့ ဘုန်းမော် ရဲ့ကျောင်းစရိတ်ကို ကိုယ်ရှာ ဖွေပါရစေ။ မင်းလည်း ပင် ပန်းလှပါပြီ’ ဟု အဖေ အမေ့ ကို ခွင့်တောင်းတော့ ကျွန်မ အဖေ့ကို ပို၍ မုန်းတီးသွား သည်။ အဖေနှင့် သူ့သမီးဦး

တွေကြတော့မည်ဟု တွေးတိုင်း မနာလိုစိတ်တွေက ပို၍ကြီးထွားလာခဲ့သည်။ အဖေအဖြိုးတွေ ပိုပြီး ပီပြင်လာပြီဟုတွေးကာ စိတ်နှာလာတော့သည်။ ၃ နှစ်ဟု ဆိုခဲ့သော်လည်း အဖေသည် ၅ နှစ်ကျော် ကြာမြင့်ခဲ့သည်။ အဖေသည် သူ့သမီးနှင့်အတူ နေရသည်မို့ပြန်မလာတာဟု တွေးကာ အဖေပိုသော ပိုက်ဆံများကို စိတ်ကြိုက်သုံးခဲ့သည်။ ကျွန်မနှင့် မောင်လေး၏ ဘဝသည် ပို၍တောက်ပလာခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဘဝသည် အဖေကြောင့် ပို၍ အဓိပ္ပာယ်ရှိကာ ပြီးပြည့်စုံသော အနေအထားသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ အမေကတော့ အဖေကို မျှော်ခဲ့ရှာလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း အမေသည် သူချစ်သော ယောက္ခား၏ အိမ်အပြန်အလှန်ကို မစောင့်ခဲ့ပေ။

‘သမီးကြီး၊ သမီးကို အဖေက ချစ်ပါတယ်။ အဖေ နဲ့အမေအတွက်တော့ သမီးဟာ သမီးဦးပါပဲ။ အဖေ ပြန်လာရင် သမီးငယ်ငယ်က အတိုင်း အဖေကို ချစ်ခင်ပါနော်’ဟု တဖွဖွမှာရင်း ကျွန်မရင်ထဲ က ဆူးကို ထုတ်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်။ အမေက တတိတောင်းသော်လည်း အမေကို ကတိ မပေးခဲ့ပါ။

အဖေသည် ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း အမေ အုတ်ဂူဆီသွား၍ အမေကြိုက်ခဲ့သော နှင်းဆီဝါလေးများကို သွားဖို့ ခဲ့သည်။ ကျွန်မ တစ်ချိန်လုံး အဖေကို မျက်လုံးစိမ်းများဖြင့်သာ ကြည့်ခဲ့သည်။

‘မင်း ဘာလို့ ငါ့ကို

မစောင့်ခဲ့တာလဲ မသူဇာရယ်၊ ငါ့မှာတော့ မင်းကို ပြောဖို့ စကားတွေ အများကြီးရယ်ပါ။ ပါးစပ်က ထုတ်မပြောဖြစ်ခဲ့ပေမဲ့ မင်း သိပ်ကြားချင်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းဟာ ငါ့ရင်ထဲမှာ အမြဲ ရှိခဲ့ပါတယ်။ ငါ မင်းကို လေးစားခဲ့တယ်၊ ချစ်ခဲ့တယ်၊ ကျေးဇူးလည်း တင်တယ်’

‘ကျွန်မ မယုံဘူးအဖေ၊ ဟန်ဆောင်ကောင်းတဲ့ စကားတွေကို ကျွန်မ မကြားချင်ဘူး’ ဟူသော အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်သော မျက်ဝန်းများဖြင့်သာ အဖေကို ကြည့်မိသည်။ အဖေသည် ကျွန်မရင်ထဲက ဝေဒနာတချို့ကို မြင်ခဲ့လေသလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မ နှလုံးသားကို အဖေ မြင်အောင် ကြည့်တတ်လာ၍ပဲလား။ အဖေဟာ ယူဂါနှင့်ပတ်သက်၍ စကားမဟခဲ့ပေ။ တစ်ချိန်က ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ မေ့လျော့ခဲ့သမျှ အရာအားလုံး အဖေ ဖြည့်ဆည်းနိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်။ နာကျင်မုန်းတီးသည်ဟု ကြွေးကြော်ခဲ့သော နှလုံးသားက ကျေနပ်ကြည်နူးခဲ့သည်။ ကျွန်မ ဖွင့်လှစ်လိုသော အမျိုးသမီး အပ်ချုပ်ဆိုင်လေးကိုလည်း အဆင့်မြင့်မြင့်လေး ဖွင့်နိုင်အောင် အဖေ ကြိုးစားပေးခဲ့သည်။

‘အဖေ ကျွန်မဆိုင်လေးကို မနက်ဖြန် ဖွင့်တော့မယ်။ အဖေ ဆန္ဒရှိရင် လာခဲ့ပါ’ဟု ဆိုကာ ဖိတ်စာတစ်စောင်ကို အဖေစာကြည့်စားပွဲပေါ် တင်ပေးခဲ့သည်။ ကျွန်မ ငါးတန်းစာမေးပွဲဖြေပြီး ဒုတိယဆုရခဲ့စဉ်၊ ကျွန်မ ဆယ်တန်းကို

ဂုဏ်ထူးနှစ်ဘာသာဖြင့် အောင်ခဲ့စဉ်၊ ကျွန်မ ဘွဲ့ယူခဲ့စဉ် အဖေ အနားမှာ ရှိမနေခဲ့တာတွေ။ ကျွန်မ နာကျင်လွန်း၍ အဖေကို ကျောခိုင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆိုင်ဖွင့်ပွဲအတွက် ဖဲကြိုးဖြတ်ခါနီး အထိ အဖေကို မတွေ့ရတော့ ကျွန်မမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်များရစ်ဝိုင်းလာခဲ့သည်။ ဖဲကြိုးဖြတ်လိုက်ချိန် ဘေးနားကတီးလိုက်သော အဖေလက်ချပ်သံသည် ကျွန်မအတွက် နားဝင်ပီယံအဖြစ်ဆုံးဖြစ်ခဲ့သည်။

‘အဖေသမီးရဲ့ အောင်မြင်မှုအတွက်’ဟု ဆိုကာ ကျွန်မ ပါးနှစ်ဖက်ကို နမ်းရှိုက်သောအခါ ကျွန်မ နှလုံးသားက ဘယ်လိုမှ တင်းခံနိုင်ခြင်း မရှိတော့ပေ။ အဖေရင်ဘတ်ကြီးကိုထူ၍ ‘ဘာလို့ အခုမှ ကျွန်မကို ဂရုစိုက်ရတာလဲ၊ ကျွန်မ အဖေကိုမုန်းတယ်’ဟု ပေါက်ကွဲ ငိုကြွေးခဲ့သည့်နေ့မှစ၍ ကျွန်မ အဖေအိမ်မပြန်ဖြစ်တော့ပေ။ ဆိုင်မှာသာ အချိန်ကုန်စေခဲ့သည်။ သမီးဦးဟု အဖေနှုတ်က ထွက်ခဲ့သည့်စကားကို ကြည်နူးရင်းနှင့်ပင် နာကြည်းခဲ့သည်။

‘အဖေ နေမကောင်းဘူး’ဟု မောင်လေး လာခေါ်သည့်အခါ ကျွန်မ ချက်ချင်းလိုက်မသွားခဲ့ပေ။ တစ်ရက်တိတိ ပေကပ်နေလိုက်သေးသည်။ ကျွန်မ ဘယ်လောက်ပဲ တင်းထားထား နှလုံးသား၏ စေခိုင်းချက်အရ အဖေဆီရောက်ခဲ့တော့သည်။ အခုတော့ ကျွန်မ အဖေဘေးမှာ ရပ်နေမိရင်း အသံတိတ်တိတ်ကြွေးမိတော့သည်။ မျက်ရည်တစ်

ပေါက်က အဖေပါးပြင်ပေါ် ကျသွားသောအခါ အဖေမျက်ဝန်းတို့ပွင့်လာသည်။ ကျွန်မကိုတွေ့တော့ အဖေ အားယူပြီးသည်။

‘ခွင့်လွှတ်ပါ သမီးရယ်၊ ယူဂါဟာ အဖေသမီးဦးဖြစ်သလို နှောင်းဦးဟာလည်း အဖေရင်ထဲက သမီးဦးပါ။ အဖေ သမီးကို သိပ်ချစ်ပါတယ်’ဟု အားယူ၍ ပြောလေသည်။ အဖေသည် ထိုစကားကို ဆိုပြီးနောက် ငြိမ်သက်သွားသောအခါ ကျွန်မအဖေကို ဆုံးရှုံးရမှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရတော့သည်။ အဖေ၏သမီး ယူဂါကိုလည်း သတိရသွားသည်။ ကျွန်မမှာသာ အဖေကို ထွေးပွေ့ခွင့်၊ စိုးရိမ်ပူပန်ခွင့်၊ ပြုစုယူသခွင့်၊ အနားမှာ အတူနေခွင့် ရရှိခဲ့ပေမဲ့ ယူဂါမှာတော့ နိုင်ငံခြား၊ ရေခြားမြေခြားမှာ တမ်းတခွင့်၊ လွမ်းဆွတ်ခွင့် ဝေးခဲ့ရသောအဖြစ်။ အဖေရင်ထဲမှာ ယူဂါလည်း ရှိနေမှာပဲ၊ နှောင်းဦးလည်း ရှိနေမှာပဲ၊ ဘုန်းမော်လည်း ရှိနေမှာပဲ။ ကျွန်မ စိုးရိမ်ကြီးစွာ အဖေအနီးမှာ ထိုင်ချ၍ အားရပါးရ ငိုကြွေးကာ ‘အဖေ...အဖေ...’ဟု အကြိမ်များစွာ ခေါ်သောအခါ အဖေမျက်ဝန်းတွေ ပြန်ပွင့်လာခဲ့သည်။ ကျွန်မရင်ထဲ၌ နှစ်ပေါင်းများစွာ စိုက်ဝင်ခဲ့သော ဆူးတစ်ချောင်းသည်လည်း အဖေရင်ထဲက ‘သမီးဦး’ဟူသော စကားတစ်ခွန်းနှင့်ပင် နုတ်စရာမလိုအောင် ထွက်သွားလေတော့သည်။

ပင်မြင့်စံရွှေဘို

၁။

‘မေတ္တာအေးရိပ်’ဆိုတာ
ကျုပ် နေတဲ့ခြံရံနာမည်။
ဒီခြံကို ကျုပ် ရောက်လာတာ
သုံး၊ လေးလလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။
အရင်ကတော့ ကျုပ်မှာ
အိပ်စရာနေရာရယ်လို့ အတည်တကျ
မရှိခဲ့ဘူး။ စားဖို့သောက်ဖို့အတွက်လည်း
မနည်းလှုပ်ရှားရုန်းကန်ခဲ့ရတာ။
ဒါကလည်း ထူးဆန်းတဲ့ကိစ္စတစ်ခုတော့
မဟုတ်ပါဘူးလေ။ ကျုပ်ရဲ့လာခြင်းက
ကောင်းမှမကောင်းခဲ့ဘဲကိုး။ မကောင်းဆို
ကျုပ်ကို လမ်းဘေးရေနုတ်မြောင်းတစ်ခုရဲ့
ဘေးမှာ မွေးခဲ့တာလေ။
အမေ ကျုပ်ကို မွေးတုန်းက
တစ်ကောင်တည်း မွေးခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။
ကျုပ်နဲ့အတူ မွေးချင်းသုံးကောင်လည်း
ရှိသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု
သူတို့ ဘယ်ရောက်ကုန်ကြပြီလဲဆိုတာ
ကျုပ် မသိတော့ဘူး။ အရင်နေရာ
ဟောင်းမှာပဲ အလေအလွင့်ဘဝနဲ့
ရှိချင်ရှိနေလိမ့်ဦးမယ်။ ဒါမှမဟုတ်
ကျုပ်လိုနေဖို့ စားဖို့မပူရတဲ့
နေရာတစ်နေရာကို ရောက်နေတာမျိုးလည်း
ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာပဲ။
လွန်ခဲ့တဲ့ လေးလလောက်ကတည်းက
ကျုပ်တို့တွေ ကွဲသွားကြတာကိုး။
ဆိုတော့ အဲဒီနောက်ပိုင်း ကြုံတွေ့ရတဲ့
သူတို့ရဲ့အပြောင်းအလဲကို
ကျုပ် ဘယ်အတိအကျသိနိုင်ပါ့မလဲ။
သူတို့ဘဝတွေ ပြောင်းလဲခြင်းရှိ၊ မရှိ
မသိပေမဲ့ ကျုပ် သေချာသိတာတစ်ခုတော့
ရှိတယ်။ ကျုပ်ဘဝက သိသိသာသာကြီးကို
ပြောင်းလဲခဲ့ပြီဆိုတာပဲ။ ဒီခြံကို
ရောက်ပြီးနောက်ပိုင်းမှာ ဆိုပါတော့၊
ကျုပ် ဘယ်လောက်ထိ ပြောင်းလဲသွားသလဲ
ဆိုရင် ကျုပ်ရဲ့မွေးချင်းတွေက
ကျုပ်ကို လမ်းမှာပြန်တွေ့ရင်တောင်
မှတ်မိဖို့ ခပ်ခက်ခက်ပဲ။ ဒါက ကျုပ်ရဲ့
ပြောင်းလဲနေတဲ့သွင်ပြင်ကြောင့်လည်း -
ပါကောင်းပါနိုင်တယ်လို့ ပြောမယ်ဆို
ပြောလို့ရလိမ့်မယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။
ဒီခြံကို ရောက်မလာခင်နေ့ကထိ

မြန်မာ့မြန်မာ

မြန်မာ့မြန်မာ
မြန်မာ့မြန်မာ

ကျပ်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ပိန်
ခြောက်ခြောက်နဲ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ
ရှိတဲ့အမွှေးတွေကလည်း မလှ
မပ ညစ်စုတ်စုတ်ရယ်။ ဒီ
ကြားထဲ ရပ်ကွက်ချင်းကပ်
လျက်က ကောင်တွေနဲ့ ရန်ဖြစ်
ပြီး ဒဏ်ရာစရပြန် လမ်းဘေး
မှာ လဲကျနေချိန်နဲ့ စဉ်းစား
သကြည့်တော့။ ကျပ်ရဲ့သွင်
ပြင်က ဘယ်လိုပုံစံပေါက်နေ
မလဲဆိုတာ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေ့
က အဲဒီလိုဖြစ်ခဲ့တာလည်း
ခပ်ကောင်းကောင်းပဲလို့ ဆိုရ
မယ်ထင်ပါရဲ့။ မဟုတ်ရင်
ကျပ် ဒီခြံကိုရောက်လာစရာ
လမ်းစ မမြင်ဘူးလေ။ အဲဒီ
နေ့က ကျပ်လမ်းဘေးမှာလဲ
ကျနေတာကိုမြင်ပြီး သနားလို့
တဲ့ ဦးခင်စိုးတို့သားအဖက
ကျပ်ကို သူတို့အိမ် ခေါ်လာခဲ့
ကြတာ။ ‘မေတ္တာအေးရိပ်’ ဆို
တဲ့ ဒီခြံထဲကိုပဲပေါ့။

ခြံထဲရောက်၊ရောက်
ချင်းနေမှာပဲ ကျပ်အတွက်နဲ့
ဦးခင်စိုးတို့မိသားစု စကား
အချေအတင် ဖြစ်ကြရသေး
တယ်။ ဒါလီစိုးက ကျပ်ကို
အိမ်မှာ မမွေးဖို့ အပြင်းအထန်
ကန့်ကွက်တာကြောင့်ပါ။
ဪ ဒါလီစိုးဆိုတာက
ဦးခင်စိုးရဲ့ သမီးအကြီးမကို
ပြောတာ။ သူ့မှာ သမီးနှစ်
ယောက်ရှိတယ်။ ကျပ်ကို
သနားပြီး အိမ်ခေါ်လာတာက
အငယ်မ။ နာမည်က ရူပါခင်
တဲ့။ သူတို့အမေကတော့
ဒေါ်ထက်ယုနေထွန်း၊ နာမည်
မှာ ‘ထက်’ပါနေပေမဲ့ လူက
တော့ ခပ်အေးအေးသမား
ထင်ပါရဲ့။ ကျပ်ကို အိမ်မှာ
မွေးဖို့၊ မမွေးဖို့ကိစ္စပတ်သက်
ပြီး ဘာမှဝင်မပြောဘူး။ အဲဒါ
နဲ့ပဲ ကျပ် ဒီခြံမှာ နေထိုင်

အဲဒီနေ့က
ကျပ်
လမ်းဘေးမှာ
လဲကျနေတာကို
မြင်ပြီး
သနားလို့တဲ့
ဦးခင်စိုးတို့
သားအဖက
ကျပ်ကို
သူတို့အိမ်
ခေါ်လာခဲ့ကြတာ
‘မေတ္တာအေးရိပ်’
ဆိုတဲ့
ဒီခြံထဲကိုပဲပေါ့

ခွင့်ရခဲ့တယ်ဆိုပါတော့။ ဒါလီ
စိုးက နှစ်မ၊ တစ်မနဲ့ ရှုံးနိုင်
သွားတယ်လေ။

မလွှဲသာမရှောင်သာ လို့
လက်ခံထားရပေမဲ့ ဒါလီစိုး
က ကျပ်ကို လုံးဝအမြင်
မကြည့်ဘူးရယ်။ လစ်ရင်
လစ်သလို တံမြက်စည်းရိုးနဲ့
ရိုက်တယ်။ ကျပ်က သူ
မျက်လုံးထဲ အချိုးမကျဖြစ်
အောင် ဘာမှမလုပ်ဘဲနဲ့ကို
ရိုက်တာ။ ရောက်စကတော့
ဒဏ်ရာတွေအပြည့်နဲ့ စုတ်ချာ
ချာသွင်ပြင်ကြောင့် ကျပ်ကို

ကြည့်မရဖြစ်နေတာလို့ ထင်မိ
ပေမဲ့ မဟုတ်ပါဘူး။ ရူပါခင်
ရဲ့ ဂရုတစိုက် ကျွေးမွေးစောင့်
ရှောက်မှုကြောင့် တစ်သွေး
တစ်မွေးဖြစ်လာတော့လည်း
အရင်အတိုင်းပဲ။ ကျပ်ကိုသာ
ကြည့်မရတာရယ်။ ပင်စီကို
ကျတော့ ပွတ်သီးပွတ်သပ်
နဲ့။ ပင်စီဆိုတာ ‘ဖေဖေတို့က
ဒီခွေးကိုမွေးရင် သမီးလည်း
ခွေးတစ်ကောင် မွေးမယ်’ ဆို
ပြီး ဒါလီစိုး ဝယ်ထားတဲ့
မွေးပွဲခွေးလေးပေါ့။ ညနေ
တိုင်း သူ့ကိုခေါ်ပြီး လမ်း
လျှောက်ထွက်ရတာကလည်း
အလုပ်တစ်ခုဖြစ်လို့။ ဒီ
အတွက်တော့ ကျပ် ပင်စီကို
မနာလိုမဖြစ်ပါဘူး။ ပြောရ
မယ်ဆို ကျေးဇူးတောင်တင်မိ
သေးရဲ့။ ဟုတ်တယ်လေ။
ပင်စီရောက်လာတော့ သူ့ကို
ဂရုစိုက်နေရတာနဲ့ပဲ ကျပ်
ဘက်ကို သိပ်မလှည့်နိုင်တာ
ကြောင့် ဒါလီစိုးရဲ့ ဒဏ်ကို
အရင်တုန်းကလောက် မခံရ
တော့ဘူး မဟုတ်လား။

ဒါပေမဲ့ ကျပ်ကလည်း
ဒါလီစိုးကို အတတ်နိုင်ဆုံး
ရှောင်ပါတယ်။ သူ ကျပ်ကို
ကြည့်မရမှန်းသိနေမှတော့ သူ
အနားမကပ်တာဟာ ကျပ်
အတွက် အကောင်းဆုံးပဲလေ။
အဲသလိုရှောင်နေတဲ့ကြားထဲက
ကို ဒါလီစိုးနဲ့ကျပ် ထိပ်တိုက်
တိုးရမယ့် ကိစ္စ တစ်ခု က
မထင်မှတ်ဘဲ ပေါ်လာခဲ့သေး
တယ်။ မှတ်မှတ်ရရ အဲဒီည
က လမိုက်ည။

ကောင်းကင်ထက်မှာ
နှုန်ပျံလေးလင်းနေတဲ့ ကြယ်
လေးတွေရဲ့ အလင်းပျော့ပျော့
ရယ်။ ဝပ်အားနည်း မီးသီးက
ဖြာကျလာတဲ့ အလင်းမှိန်မှိန်

ရယ်ကလွဲရင် တစ်ခြံလုံးထိ
အမှောင်ထုက ဖုံးအုပ်ထား
တယ်။ ဦးခင်စိုးတို့မိသားစု
အတွက် အကုန်လုံး အိပ်ခေါ်
ကျနေကြပြီ။ ကျပ်ကတော့
ခြံထဲအနှံ့ လျှောက်ပတ်ကြည့်
ရင်း မအိပ်နိုင်သေးပါဘူး။
မအိပ်နိုင်သေးဘူးဆိုတာထင်
မအိပ်သေးဘူးဆိုရင် ပိုမှန်လိမ့်
မယ်။ ဒီခြံရဲ့လုံခြုံရေးတာဝန်
ကို ယူထားတာကြောင့်ပါ။
ဒါက ဒီခြံကိုရောက်ပြီး ထူ
ထူထောင်ထောင်ဖြစ်လာထ
တည်းက ကျပ် ယူခဲ့တဲ့တာ
ဝန်ဆိုပါတော့။ ဘယ်သူက
ခိုင်းလို့မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်အသိ
စိတ်နဲ့ကိုယ် ယူထားတဲ့တာဝန်
ပေါ့။

ခြံထဲမှာ လျှောက်ပတ်
သွားနေတုန်း အနောက်ဘက်
တံတိုင်းမှာရှိတဲ့ မလွယ်ပေါက်
တံခါးပွင့်လာတာ တွေ့လိုက်
ရတယ်။ အဲဒီတံခါးက သိပ်
အသုံးမပြုလို့ ဖွင့်ခဲ့တယ်။
အမြဲလိုလို သော့ခတ်ပြီးပိတ်
ထားတာရယ်။ ဒီနေ့တော့
ဘယ်လိုဖြစ်လို့ သော့ကပွင့်
နေရတာလဲ။ သော့ကို အပြင်
ကများ လက်နှိပ်ပြီး ဖွင့်
လိုက်တာလား။ ကျပ်ရဲ့ည
ရည်ဝေးဝေး တွေးတောမနေ
အားဘူး။ ပွင့်လာတဲ့ တံခါး
ပေါက်ကနေ ခိုးကြောင်နဲ့
ဝှက်နဲ့ဝင်လာတဲ့ လူတစ်
ယောက်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရ
လို့ပါ။ သေချာတယ်။ ဒါ
သူ့ခိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်။ အဲဒီ
ကျပ်လည်း အဲဒီသူခိုးဆီ တစ်
ဟုန်ထိုးပြေးသွားပြီး သူ့ခြံ
သလုံးကို မိမိရရခဲပစ်လိုက်
တာပေါ့။

‘အား...’
သူခိုးဆီက ထွက်လာတဲ့

အော်သံနဲ့ အချိန်သိပ်မကွာပါဘူး။ အိမ်မကြီးဆီက မီးတွေ ချက်ခနဲလင်းလာတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်ကိုလှမ်းမေးလိုက်တဲ့ ဦးခင်စိုးရဲ့အသံကို ကြားလိုက်ရလေရဲ့။ သူ့အသံကြောင့် အိမ်မကြီးဆီ စိတ်ရောက်သွားမိတဲ့ ဓဏလေးအတောအတွင်းမှာပါပဲ။ သူ့ခိုးက ကျုပ်ခေါင်းကို လက်သီးနဲ့ အားကုန်ထိုးချပါလေရော။ ကျုပ်လည်း သတိလက်လွတ်ဖြစ်ပြီး သူ့ခြေသလုံးကို ခဲထားရာက လွတ်ပေးလိုက်မိတယ်။ ဦးခင်စိုးတို့ရောက်လာချိန်မှာ သူ့ခိုးက မရှိတော့ဘူး။ မလွယ်ပေါက်ကနေ ပြန်ထွက်ပြေးသွားပြီ။ သူ့ခိုးကို မမိလိုက်လို့ ကျုပ်က အပြစ်မကင်းသလို ခံစားနေရပေမဲ့ ဦးခင်စိုးကတော့ အဲသလို မမြင်ဘူးရယ်။ ကျုပ်ကြောင့် ဘာပစ္စည်းမှ ပါမသွားတာဆိုပြီး ချီးမွမ်းခန်းတောင် ဖွင့်နေသေးတာကလား။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအထဲမှာ ဒါလီစိုးတော့ မပါဘူး။

ဟုတ်တယ်။ တခြားသူတွေက ကျုပ်ကို ချီးကျူးပြောဆိုကြပေမဲ့ ဒါလီစိုးကတော့ မီးဝင်းဝင်းတောက်နေတဲ့ အကြည့်တွေနဲ့ကြည့်လို့။ အံ့ကိုလည်း ကြိတ်ထားလိုက်သေးရဲ့။ သူ့ဘာလို့ အဲသလို ဖြစ်နေတာလဲဆိုတာကို မနက်ရောက်တော့မှ ကျုပ်သိရတယ်။ အိမ်မှာ သူနဲ့ကျုပ်ပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ချိန် ကျုပ်ကို တိုင်မှာ ကြိုးနဲ့ချည်ပြီး တံမြက်စည်းရိုးနဲ့ရိုက်နှက်ရင်း ဒါလီစိုးပြောလို့ သိလိုက်ရတာပါ။ ဘာကယ်တော့ ညက ကျုပ်သူ့ခိုးထင်ပြီး ကိုက်လိုက်တဲ့

ဒါလီစိုး
ဆိုတာက
ဦးခင်စိုးရဲ့
သမီးအကြီးမကို
ပြောတာ
သူ့မှာ
သမီးနှစ်ယောက်
ရှိတယ်
ကျုပ်ကို
သနားပြီး
အိမ်ခေါ်လာတာက
အငယ်မ
နာမည်က
ရူပါခင် တဲ့
သူတို့အမေ
ကတော့
ဒေါ်
ထက်ယုဝနထွန်း

လူက သူ့ခိုး မဟုတ်ဘူး။ ခြံထဲမှာတွေ့ဖို့ အချိန်အချက်လုပ်ထားလို့လာတဲ့ ဒါလီစိုးရဲ့ရည်းစား။ မလွယ်ပေါက်တံခါးကိုလည်း ဒါလီစိုးကိုယ်တိုင် သော့ဖွင့်ပေးထားတာတဲ့လေ။

အဲသလို ပါးစပ်ကလည်း ပြော၊ လက်ကလည်း ရိုက်နဲ့ ကျုပ်မှာ တော်တော်လေးအိသွားတယ်။ ရူပါခင်က ကျုပ်ကိုယ်ပေါ်မှာ အစိုးရာတွေတွေ့လို့ မေးတော့ ဒါလီစိုးက ဘာပြန်ပြောတယ်

မှတ်လဲ။ ကျုပ်က ဟင်းခိုးစားလို့ ဆုံးမထားတာတဲ့။ ရုပ်လေးနဲ့မလိုက်အောင် လီဆယ်ပြီး ပြောချလိုက်ပုံက လွန်လွန်းတယ်။ တော်ပါသေးရဲ့။ သူ့စကားကို ဘယ်သူကမှ မယုံကြည်ကြလို့။

၂။

နေစောင်းသွားပြီဆိုပေမဲ့ အပူရှိန်ကတော့ ကျန်နေတုန်းပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ဒီလောက်ထိ ပူလောင်နေရတယ် မသိဘူး။ သစ်တောတွေပြန်းတီးကုန်လို့ဆိုလား၊ အယ်နီညိုရာသီဥတုကြောင့်ဆိုလား အိမ်သားတွေ ပြောသံကို ကျုပ်ကြားဖူးတယ်။ ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ ညနေစောင်းတဲ့အထိ အပူရှိန်က သိသိသာသာ လျော့မသွားသေးတာကတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ မိဝမ်းဖြူဆီကို ကျုပ် ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဒါလီစိုးလည်း ပင်စီနဲ့လမ်းလျှောက်ရင်း ခွေငှားဆိုင်ကို ထွက်သွားပြီ။ ပြီးတော့ ခြံတံခါးကိုလည်း ချက်ပြန်ထိုး မထားခဲ့ဘူးလေ။

မိဝမ်းဖြူနဲ့ ကျုပ်နဲ့ကလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက်ကတည်းက စပြီး ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြတာ။ ချစ်သူသက်တမ်းနှစ်လအတွင်းမှာ ငါးကြိမ်လောက်ပဲ တွေ့ဖြစ်ကြတယ်။ ကျုပ်သဘောအရဆိုရင်တော့ နေ့တိုင်းနီးပါးတွေ့ချင်တာပေါ့။ ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ နေ့စဉ်မတွေ့ချင်တဲ့သူရယ်လို့ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ။ ခြင်းချက်ဆိုတာမျိုး ရှိကောင်းရှိနိုင်ပေမဲ့ အဲဒီထဲမှာ ကျုပ်မပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီခြံမှာ ခြံတံခါးကို အမြဲပိတ်ထားတတ်တယ်။

အုတ်တံတိုင်းနဲ့ ကာရံထားတဲ့ ခြံမို့ တိုးထွက်စရာအပေါက်ကလည်း မရှိဘူးလေ။ ဆိုတော့ ဒါလီစိုးက ပင်စီနဲ့လမ်းလျှောက်ဖို့ အပြင်ထွက်တဲ့အချိန်၊ ပြီးတော့ ခြံတံခါးကို ချက်ပြန်ထိုးဖို့ မေ့သွားတဲ့အခါမျိုးကျမှ ကျုပ်လည်း မိဝမ်းဖြူနဲ့ တွေ့ခွင့်ရတာကလား။

ခြံအပြင်ကိုရောက်တာနဲ့ မိဝမ်းဖြူရှိရာဆီ ခပ်သွက်သွက်ကလေးလှမ်းလာခဲ့တယ်။ သူ့ကိုမြင်ချင်တွေ့ချင်အားပေးချင်လှပြီ။ သူ့နေမကောင်းဘူးဆိုတဲ့သတင်း ကြားထားလို့ပါ။ အဲဒီသတင်းကို လာပေးတဲ့ နီမပြောသွားတာကတော့ မိဝမ်းဖြူရဲ့ ဝေဒနာက တော်တော်ဆိုးပုံရတယ်တဲ့။ အစားကိုဟုတ်တိပတ်တိမစားဘဲ သစ်တိုသစ်စတို့၊ သံတိုသံစနဲ့ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲတွေကို လိုက်ကိုက်နေတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ပါးစပ်က သွားရည်တွေစီးကျပြီး တအိအိနဲ့ ညည်းညူနေတတ်တယ်ဆိုပဲ။ သေချာပါတယ်။ သူ့ကို မေတ္တာအပြည့်နဲ့ အားပေးယူယမယုံကျုပ်ကို မိဝမ်းဖြူမျှော်နေတော့မယ်။

ကျုပ်ကလည်း သတင်းကြားကြားချင်းကတည်းက မိဝမ်းဖြူဆီ အပြေးသွားချင်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေက မပေးခဲ့ဘူးလေ။ ဒီနေ့မှ အခွင့်အရေးရလို့ ထွက်လာနိုင်တာ။ သိသိချင်းရောက်မလာနိုင်တဲ့အထွက် မိဝမ်းဖြူက ကျုပ်ကို စိတ်ကောက်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်နဲ့မိဝမ်းဖြူကြားမှာရှိတဲ့ အပြန်အလှန် နားလည်မှုက အား

ကောင်းတယ်လေ။ ကျုပ်
ရောက်လာတာတွေရင် ပျော်
တောင်ပျော်သွားဦးမှာဆိုတာ
ကျုပ် အတတ်သိတာပေါ့။
ကျုပ် ကိုယ်တိုင် ကလည်း
ပျော်နေမိတာပါပဲ။

မိဝမ်းဖြူတို့အိမ်နားနီး
လာတော့ သူ့ကိုခြံပေါက်ဝမှာ
ခွေခွေလေး အိပ်နေတာမြင်ရ
တယ်။ သူကတော့ ကျုပ်ကို
မြင်ပုံမရဘူးရယ်။ ခြံပေါက်ဝ
က သစ်တုံးပေါ်မှာ မေးတင်
ရင်း လမ်းမဆီကို ငေးရီလို့။
မျက်ဝန်းတွေကလည်း ရီဝေ
ဝေနဲ့။ ပုံမှန်မဟုတ်တာတော့
သေချာတယ်။ ကျုပ် သူ့ဆီ
ကို အသံမပေးဘဲ ပြေးသွားဖို့
ဟန်ပြင်ပြီးမှ မသွားဖြစ်ဘူး။
ခွေဆိုင်ကပြန်လာတဲ့ ဒါလီစိုး
ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရလို့။ သူ
က ကျုပ်ကိုအမြင်မကြည့်သူ
မို့ အခုလိုတွေ့ရင် အပြစ်မရှိ
အပြစ်ရှာပြီး ရိုက်နှက်နေဦးမှာ
ဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်။ အိမ်မှာ
ကျုပ်ကို ဘယ်လိုပဲလုပ်လုပ်
ခံနိုင်ပေမဲ့ မိဝမ်းဖြူရှေ့မှာ
တော့ အရိုက်မခံနိုင်ဘူး။

နောက်တစ်ခုက ဒါလီ
စိုးနောက်မှ အိမ်ပြန်ရင်
ဦးခင်စိုး ပြန်မလာမချင်း
ကျုပ်ခြံပြင်မှာပဲနေရလိမ့်မယ်။
ဒါလီစိုးက ခြံတံခါးကို ပြန်
ပိတ်ထားမှာကြောင့်ပေါ့။
အဲဒါကြောင့် မိဝမ်းဖြူကိုလာ
တွေ့တဲ့အခါတိုင်း ဒါလီစိုး
ပြန်မရောက်ခင် ကျုပ်က
အရင်ပြန်နေကျ။ သူ့အရင်
အိမ်ပြန်ရတာ မှန်ပေမဲ့ ဆယ်
မိနစ်လောက်တော့ မိဝမ်းဖြူ
နဲ့ တွေ့ချိန်ရပါတယ်။ ဒီနေ့
ကျမှ ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး
အစောကြီးပြန်လာတယ် မသိ
ဘူး။ ကျုပ်နဲ့ မိဝမ်းဖြူရဲ့

ဒါလီစိုးက
ကျုပ်ကို
လုံးဝအမြင်
မကြည့်ဘူးရယ်
လစ်ရင်
လစ်သလို
တံမြက်စည်းရိုးနဲ့
ရိုက်တယ်
ကျုပ်က
သူ့မျက်လုံးထဲ
အချိုးမကျ
ဖြစ်အောင်
ဘာမှ
မလုပ်ဘဲနဲ့ကို
ရိုက်တာ

တိုရေရှားရေ တွေ့ဆုံချိန်လေး
ဆုံးရှုံးရတော့မယ်ထင်ပါရဲ့။
ရှေ့ဆက်သွားရမလား
ဒါမှမဟုတ် နောက်ပြန်လှည့်
ရမလား။ ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေ
တုန်း ဒါလီစိုးက တဖြည်း
ဖြည်းနဲ့ မိဝမ်းဖြူတို့အိမ်နား
ကို ရောက်လာခဲ့ပြီ။ အဲဒီ
အချိန်မှာပဲ မိဝမ်းဖြူရဲ့မျက်
ဝန်းတွေ အရောင်ပြောင်း
သွားတာကို မြင်ရတယ်။ စော
စောကလို ရီဝေဝေ မဟုတ်
တော့ဘဲ ရန်လိုမှုအပြည့်နဲ့
တောက်ပြောင်ဝင်းလက်လာ
ကြလေရဲ့။ ကျုပ်တို့ရဲ့

သဘာဝအရ သူ ဒါလီစိုးကို
ပြေးကိုက်တော့မယ်မှန်း ကျုပ်
သိလိုက်ပြီ။ ဒါလီစိုးကတော့
ဘာကိုမှသတိမထားမိဘဲ ပင်
စီကို ကြိုးနဲ့ဆွဲရင်း အေးအေး
လူလူ လျှောက်နေတုန်း။

ကျုပ် ဘာလုပ်ရမလဲ။
ဒါလီစိုးက ကျုပ်ကို မမြင်ခင်
လှည့်ထွက်ခဲ့တာ ကောင်းမ
လား။ မိဝမ်းဖြူရဲ့အကိုကခံ
ရတာကို ရပ်ကြည့်နေရမလား။
ဒါမှမဟုတ် ဒါလီစိုးရှေ့က
မားမားမတ်မတ်ရပ်တည်ပြီး
ခုခံကာကွယ်ပေးမယ်ဆိုရင်
ရော။ ဟုတ်တယ်။ ဒါလီစိုး
ကို မိဝမ်းဖြူ ကိုက်ခွင့်မရ
အောင် ကြားဝင်ရမယ်။ ဒါလီ
စိုးက ဦးခင်စိုးရဲ့သမီး။ ရူပါ
ခင်ရဲ့အစ်မလေ။ အဲဒီတစ်
ချက်တည်းနဲ့တင် သူ့ကို အကာ
အကွယ်ပေးဖို့ လုံလောက်နေ
ပြီ။ သူက ကျုပ်အပေါ် လုံးဝ
မကောင်းခဲ့တာ မှန်တယ်။ ဒါ
ပေမဲ့ ဦးခင်စိုးတို့က ကျုပ်ရဲ့
ကျေးဇူးရှင်တွေ မဟုတ်လား။
ဒါလီစိုးကို မနှစ်မြို့ဘူးဆိုရင်
တောင် ဦးခင်စိုးမျက်နှာကို
ထောက်ရဦးမှာပေါ့။ ကျေးဇူး
ရှင်တို့ရဲ့သားချင်းတစ်ယောက်
ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှာပဲ အန္တရာယ်
ကြုံရမယ့်အရေးကို မြင်နေပါ
လျက်နဲ့ မျက်နှာလွှဲ ခဲပစ်လုပ်
ရလောက်အောင် ကျုပ် အသိ
စိတ်ကလည်း ခွင့်မှမပြုဘဲ
ကိုး။

ထင်ထားတဲ့အတိုင်းပါ
ပဲ။ မိဝမ်းဖြူက ဒါလီစိုးကို
ပြေးကိုက်တယ်။ ဒါလီစိုးက
အထိတ်တလန့်အော်ဟစ်ပြီး
ကြောင်တက်တက်နဲ့ရပ်နေလေ
ရဲ့။ မိဝမ်းဖြူပြေးဝင်သွားတာ
မြန်ပေမဲ့ သူထက်ခြေသုံးလှမ်း
စာလောက်ကြိုပြေးထားနှင့်

တာမို့ ကျုပ်အတွက် အန္တရာယ်
ပါတယ်။ မိဝမ်းဖြူက ကျုပ်
ကို သူ့ချစ်သူလို့မှတ်မိပုံလည်း
မပေါ်ဘူး။ ရုတ်တရက်ကြီး
ဒါလီစိုးရှေ့ ရောက်လာတဲ့
ကျုပ်ကို ရန်သူကြီးတစ်
ယောက်လို တိုက်ခိုက်တယ်။
ကျုပ်လည်း ဘာတစ်ခုခု
ပြောချိန်မရဘဲ ပြန်တိုက်ခိုက်
ရတော့တာပေါ့။ ဒါလီစိုးနဲ့
ပင်စီတို့ကတော့ အိမ်ကိုပြန်
ပြေးသွားကြပြီ။

ရေနဲ့ အပက်ခံလိုက်ရသူ
ပဲ ကျုပ်နဲ့ မိဝမ်းဖြူရဲ့ ဝှံ့ထ
ပြတ်သွားတယ်။ ခြံတံခါး
ပိတ်ထားရင်တော့ ဒဏ်ရာ
ဒဏ်ချက်တွေနဲ့ အပြင်မှာ ခွေ
နေရတော့မှာပဲ။ စိုးရိမ်စိတ်
တွေနဲ့ တွေးပူမိပေမဲ့ ဒီတစ်ခါ
တော့ ဒါလီစိုးက သူ့လို
အန္တရာယ်မဖြစ်အောင် ထာ
ကွယ်ပေးလို့ထင်ပါရဲ့။ ခြံတံခါး
ကို ချက်ပြန်မထိုးထားခဲ့ဘူး။
ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ရခဲ့တဲ့ဒဏ်ရာ
တွေအကြောင်းကိုကျ လှီးလှဲ
ပြောဆိုထားတယ်။ ရူပါခင်
က ကျုပ်ဒဏ်ရာတွေကို ဆေး
ထည့်ပေးရင်းပြောလို့ သိရတာ
ပါ။ ကျုပ် အခုရတဲ့ဒဏ်ရာ
တွေက မိဝမ်းဖြူကို တခြား
ရွေးထီးတစ်ကောင်နဲ့ ယှဉ်ထူ
ရင်း ရလာတာတဲ့။ ဘယ်
ဘဝရေစက်ကြောင့်များ ဒါလီ
စိုး ကျုပ်အပေါ် ဒီလောက်ထိ
မှန်းတီးနေတာပါလိမ့်။ ကျုပ်
ဖြင့် တွေးတောင် မတွေးတတ်
တော့ဘူး။

□
၃။
မိဝမ်းဖြူ သေပြီတဲ့။
ကြားလို့ က် ရတဲ့
သတင်းက ကျုပ်ကို အထူး
တစ်ပိုင်း ဖြစ်သွားစေတယ်။

သူသေသွားတာ သူ့ရောဂါကြောင့်ဖြစ်ဖို့ ရာခိုင်နှုန်းပိုများတယ်ဆိုစေဦးတော့ ကျုပ်ပယောဂလည်း မကင်းသလို ခံစားနေမိတယ်။ အချိန်ခဏလေးအတွင်းမှာ ဝမ်းနည်းစိတ်တွေက ကျုပ်ဆီကို မဖိတ်ခေါ်ဘဲ ရောက်လာကြပါလေရော။ ချစ်သူခင်သူတွေနဲ့ သေကွဲကွဲရတဲ့ဒုက္ခရဲ့ ဖိစီးနှိပ်စက်မှုဒဏ်က တော်တော်ဆိုးရွားတာပဲ။ ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခု ဝင်ရောက်ကာဆီးထားသလို တစ်ဆို့ဆို့ကြီး။ ခါတိုင်းလို ခြံထဲမှာလျှောက်ပတ်သွားချင်လာချင်စိတ်လည်း မရှိတော့ဘူး။ ပရိဒေဝအပူမီးလောင်ကျွမ်းခံထားရလို့ အားအင်တွေတောင် ဆုတ်ယုတ်ကုန်ခန်းသွားသလိုလို့။

‘ဪ... နင်က ဒီရောက်နေတာကိုး။ ငါ့မှာဖြင့် ရှာလိုက်ရတာ ဖတ်ဖတ်ကို မောလို့။ ဘာလဲ၊ မိဝမ်းဖြူသေသွားလို့ ဒီမှာ ချောင်ကပ်ပြီး လာဆွေးနေတာပေါ့လေ။ အဲလောက်ထိလည်း ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့ ကောက်ရရယ်။ လာ... လာ ထမင်းစားရအောင်’

ကျုပ် ကိုယ့်နား၊ ကိုယ့်မျက်စိကိုတောင် မယုံသင်္ကာ ဖြစ်သွားမိတယ်။ အပူလုံးဆို့ပြီး အမြင်အကြားအာရုံတွေ ဆောက်ပြန်ကုန်တာများလား။ ဒါမှမဟုတ် မှိန်းနေရင်း ဘဏယ်အိပ်ပျော်သွားပြီး အိပ်မက်မက်နေတာများလားလို့လည်း ထင်မိလိုက်လေရဲ့။ ဒီလိုထင်မိလို့ ကျုပ်ကို အပြစ်ဘင် မစောလိုက်ကြပါနဲ့ဦး။ ဘယ်သူမဆို ကျုပ်နေရာမှာ ဆောက်နေရင် ကျုပ်ထင်သလို

ထင်မိကြမှာပါပဲ။ ကျုပ်အပေါ် ဘယ်တုန်းကမှ အကောင်းမမြင်ဘဲ အပြစ်ပေးဖို့ အမြဲချောင်းနေတတ်တဲ့ ဒါလီစိုးက စကားချိုချိုတွေ ပြောပြီး ထမင်းစားဖို့ လာခေါ်နေတာကိုး။

မွှော်လင့် မထားတဲ့ အခြေအနေကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အံ့သြစိတ်၊ ငါ့အပေါ် သဘောထားပြောင်းသွားပြီး ထင်တယ်ဆိုတဲ့အတွေးကြောင့် ဖွင့်လန်းလာတဲ့ ကြည်နူးစိတ်။ အဲဒီစိတ်တွေ အစားထိုးဝင်ရောက်လာလို့ဖြစ်မယ်၊ မိဝမ်းဖြူအတွက် ဝမ်းနည်းတဲ့စိတ်တွေ လွင့်ပါးပျောက်ကွယ်သွားပါလေရော။ အင်အားချင်းမမျှတဲ့အခါ အားနည်းသူက အရှုံးပေးဆုတ်ခွာရတာ ဓမ္မတာပဲမဟုတ်လား။ အခုလည်း အဲသလိုပဲပေါ့။ မိဝမ်းဖြူ သေဆုံးခြင်းအတွက် ဝမ်းနည်းရမှုက ဒါလီစိုးရဲ့ပြောင်းလဲခြင်းကြောင့် ကြည်နူးဝမ်းသာရမှုလောက် ကျုပ်ရင်ကို ထိထိရဲ့ရ ဖြစ်သွားအောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ဘူးလေ။

ဒါလီစိုး ကျေးတဲ့ထမင်းက ဖြစ်သလိုမဟုတ်ဘူးရယ်။ အသေအချာနယ်လေးကလည်းမွေးလို့။ မနက်ကတည်းက ဘာမှမစားဘဲ ခွေနေခဲ့တာမို့ ဗိုက်ထဲမှာလည်း ဂိဉ္ဇမြည်နေပြီ။ ကျုပ်လည်း ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ အားရပါးရ တွယ်ပစ်လိုက်တာပေါ့။ ဒါလီစိုးကတော့

အငမ်းမရစားနေတဲ့ ကျုပ်ကို ပြုံးပြုံးကြုံး ကြည့်နေလေရဲ့။ အစာခွက်ထဲက ထမင်းတွေ ပြောင်တလင်းခါအောင် ကျုပ်စားပြီးပြီဆိုတော့မှ ဒါလီစိုးထွက်သွားတယ်။

သူ ထွက်သွားပြီး ဘာကြာလို့တုံး။ အလွန်ဆုံးရှိ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ပေါ့။ ကျုပ်ရင်ထဲ မီးခဲမျိုချထားမိသလို ပူပူလောင်လောင် ဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရတယ်။ အနားမှာရှိတဲ့ ရေခွက်ထဲက ရေတွေကုန်အောင် သောက်ပစ်တာလည်း မရဘူး။ ပူလောင်မှုဝေဒနာက လျော့ကျမသွားတဲ့အပြင် ပိုလို့တောင် ဆိုးလာသေးတယ်။ ဝမ်းတွင်းက ကလီစာတွေလည်း ပြတ်ထွက်တော့မတတ်ဘဲ။ ခန္ဓာကိုယ်တွင်းမှာ လှည့်ပတ်နေတဲ့အပူမီးကြောင့်က တဖြည်းဖြည်းနယ်ချဲ့လာလို့ ထင်ပါရဲ့။ အမြင်အာရုံတွေလည်း ရီဝေမှုန်ဝါးလာကြပြီ။

‘ဟယ်... ကောက်ရ၊ လာကြပါဦး ဒီမှာ ကောက်ရ ဘာဖြစ်နေမှန်း မသိလို့’

ရူပါခင် အသံကြောင့် အိမ်ရှိလူအကုန် ကျုပ်နားကို ရောက်လာကြတယ်။ သူတို့ရောက်လာတာသိပေမဲ့ ကျုပ်အရေးမစိုက်နိုင်ဘူး။ တစ်စထက်တစ်စ ပိုပိုဆိုးလာတဲ့ ဝေဒနာကြောင့် သမံတလင်းပေါ်မှာ လူးလိမ့်နေရလို့။ ဒီဝေဒနာနဲ့ပဲ မကြာခင်မှာ ကျုပ်သေရတော့မယ်ဆိုတာကိုလည်း သိလိုက်ရပြီ။ မခံမရပ်နိုင်အောင် အနှိပ်အစက်ခံနေရတဲ့ ကြားထဲက ကျုပ်အနားမှာ စုရုံးရောက်ရှိနေသူတွေကို တစ်ချက်ပြောကြည့်လိုက်တယ်။

အမှောင်ထုထဲက ဝိုသိပ်သည်းနေတာမို့ သံသေကွဲကွဲ မြင်ရမှာမဟုတ်မှန်းသိပေမဲ့ နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်တဲ့အနေနဲ့ ကြည့်တာပါ။

‘ဒါ ဆေးမိတဲ့ လက္ခဏာပဲ။ ကောက်ရ ခြံအပြင်လည်း မထွက်ဘူးဆိုတော့ တရားခံက အိမ်ထဲမှာပဲ ရှိရမယ်။ မဟုတ်မှ လွဲရော အကြီးမလက်ချက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ကဲ... ဒါလီစိုး ပြောစမ်းပါဦး’

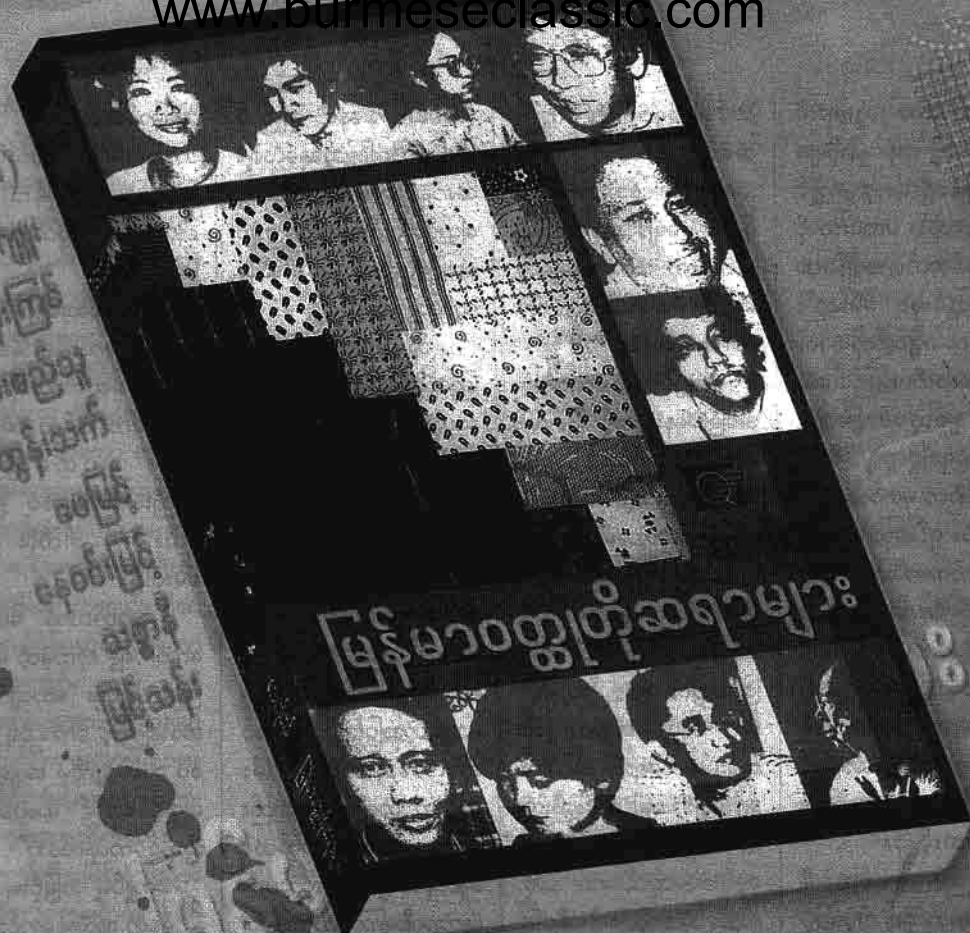
‘ဟုတ်တယ် ဖေဖေ၊ ကောက်ရနဲ့ ကိုက်ခွဲတဲ့ မိဝမ်းဖြူက ရူးပြီး သေသွားပြီ။ အဲဒါကြောင့် ကောက်ရ မရူးခင် ဘယ်သူ့ကိုမှ အန္တရာယ် မပြုနိုင်အောင် အစာထဲမှာ အဆိပ်ခတ်လိုက်တာ’

ကျုပ်ရဲ့ အမြင်အကြား အာရုံတွေ အလုံးစုံမှောင်အတိ ကျမသွားသေးခင် ကြားလိုက်ရတဲ့ ဒါလီစိုးရဲ့ နှုတ်ထွက်စကားပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် သူ့အပေါ် စိတ်မကွက်ပါဘူး။ သူ့လုပ်ရပ်က ရက်စက်လွန်းရာရောက်တယ်ပဲထားဦး။ သူ့အတွေးနဲ့သူ့ကျတော့လည်း မှန်နေတာပဲလေ။ အခုလိုဖြစ်ရတာကိုလည်း ကျုပ် ကျေနပ်ဂုဏ်ယူမိပါတယ်။ ကျေးဇူးရှင်ရဲ့ သွေးသားရင်းချာတစ်ယောက်အတွက် ကျုပ် အသက်စတေးပြီး ကျေးဇူးဆပ်ခွင့်ရခဲ့တာကြောင့်ပေါ့။ တကယ်ဆို ကျုပ်က လွန်ခဲ့တဲ့ လေးလလောက်ကတည်းက လမ်းဘေးမှာတင် မထင်မရှားသေဆုံးသွားရမယ့် ခွေးတစ်ကောင်မဟုတ်လား။ ■

မော်မော်မောင်

မိုးမြင့်အောင်
မိုးမိုး(အင်းလျား)

မောင်လွန်းကြွယ်
ဝမ်းစည်သူ
သိုက်တွန်းသက်
မေမြင့်
နေဝင်းမြင့်
ဆရာမိုး
မြင့်ဆန်း

မြန်မာဝတ္ထုတိုဆရာများ

လေးကိုတင်၏ မြန်မာဝတ္ထုတိုဆရာများ

ထွန်းသိန်းဦး

ယခုနှစ်ပိုင်းများတွင် ရသစာပေ ပြန်လည် ထွန်းကားလာဟန်ရှိသည့် လက္ခဏာဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည့် ဝတ္ထုတိုများ(အဟောင်းရော၊ အသစ်တွေပါ) စုစည်း၍ ထုတ်ဝေလာကြသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ယခင်က နှစ်စဉ် စောင့်မျှော်ဖတ်ရှုခဲ့ရဖူးသည့် ဥတ္တရလမင်းအဖွဲ့က စီစဉ်သော 'ခံစားသူအကြိုက် မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုများ'ကို အမှတ်ရစရာပင်။ သို့သော် ဝတ္ထုတိုများ၏ထူးခြားချက်၊ ရွေးချယ်ရသည့်အကြောင်းရင်းနှင့် ထိုဝတ္ထုများကို သုံးသပ်ဝေဖန်သော ဆောင်းပါးစာအုပ်တို့မှာ သိပ်မရှိလှပါ။ မြော်ရလျှင် မြန်မာစာပေလောကတွင် လိုအပ်နေသော

စာအုပ်အမျိုးအစားများအနက် အညွှန်းစာအုပ်များလည်း ပါပါသည်။ ကျွန်တော် ညွှန်းဆိုလိုသည့် စာအုပ်တစ်အုပ်က ဆရာ လေးကိုတင်၏ မြန်မာ ဝတ္ထုတိုဆရာများ စာအုပ် ဖြစ်ပါသည်။ နှစ်အုပ်ရှိသည်ဟု သိရသည်။ ကျွန်တော်တွင် ပထမအုပ်တော့ မရှိ။ ၂၀၀၆ ခုနှစ်က ပုဂံစာအုပ်တိုက်က ထုတ်သော ဒုတိယအုပ်သာ ရှိသည်။ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်က Qualityစာအုပ်တိုက်မှ တစ်အုပ်ထွက်ခဲ့သည်ဟု ဆရာ မောင်ရင့်မာ(ကျောင်းကုန်း)၏အမှာစာအရ သိရသည်။ ၂၀ ရာစုနှောင်းပိုင်း မြန်မာ ဝတ္ထုတိုစာရေးဆရာ ၁၀ ဦး၏ဝတ္ထုတိုများကို ဆရာ၏သုံးသပ်ချက်များနှင့်အတူ နွေးတင်ပြထားသော ဆောင်းပါးများဖြစ်သည်။ ထိုသုံးသပ်ဝေဖန်ချက်ဆောင်းပါးများမှာ မြန်မာနှင့်ကမ္ဘာ့ဝတ္ထုများအပေါ် ဆရာ လေးကိုတင်၏ စူးစူးနုနု၊ တစိုက်မတ်မတ်နှင့်ကျယ်ပြန့်သော လေ့လာမှု၊ အမှတ် အသားကောင်းမှုတို့ကို အရင်းတည်၍ ရေးဖွဲ့တင်ပြသည့် ခံစားသုံးသပ်ချက်များ ဖြစ်သည်။ စာရေးဆရာတို့၏ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်စီကိုသာ ဖော်ပြထားသော်လည်း စာအုပ်

ဆရာ လေးကိုတင်၏ ပူးစူးနှစ်နှစ်၊ တစိုက်မတ်မတ်နှင့်
ကျယ်ပြန့်သောလေ့လာမှု၊ အမှတ်အသားကောင်းမှုတို့ကို
အရင်းတည်၍ ရေးဖွဲ့တင်ပြသည့် ခံစားသုံးသပ်ချက်များဖြစ်ပါသည်။
စာရေးဆရာတို့၏ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်စီကိုသာ ဖော်ပြထားသော်လည်း
ဆရာ၏ဝေဖန်ဆွေးနွေးချက်တို့က ထိုတစ်ပုဒ်ချင်းစီကိုသာ မဟုတ်ပါ။
စာရေးဆရာ၏ရေးဟန်၊ အစောပိုင်း လက်ရာများ၊ ထင်ရှားသော သို့မဟုတ်
ဆရာ ဖွဲ့ငြိနှစ်သက်ခဲ့သော အခြားဝတ္ထုတိုတို့ကိုပါ ထုတ်နုတ်သုံးသပ်ထားသည်။

ဝေဖန်ဆွေးနွေးချက်တို့က ထိုတစ်ပုဒ်ချင်းစီကိုသာ မဟုတ်ပါ။ စာရေးဆရာ၏ရေး
ဟန်၊ အစောပိုင်းလက်ရာများ၊ ထင်ရှားသော သို့မဟုတ် ဆရာ ဖွဲ့ငြိနှစ်သက်ခဲ့သော
အခြားဝတ္ထုတိုတို့ကိုပါ ထုတ်နုတ်သုံးသပ်ထားသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ နိုင်ငံတကာ
ဝတ္ထုတိုများ၊ ဝတ္ထုတိုဆိုင်ရာ စာပေအယူအဆတို့ဖြင့်ပါ ချိန်ထိုး၍ အကဲဖြတ်လိုက်သေး
သည်။ ဒါကို ဆရာ မောင်ရင်မာ(ကျောင်းကုန်း)ကလည်း အမှာစာတွင် မှတ်မှတ်
ရရ အလေးထားဖော်ပြထားသည်။ ဆရာ လေးကိုတင်၏ ကမ္ဘာနှင့်မြန်မာစာပေ
အနုပညာအပေါ် ကြွယ်ဝခံစပ်မှုနှင့်နက်ရှိုင်းသည့် သုတေသနပြု အားထုတ် တင်ပြမှုတို့
ကို အထင်အရှားတွေ့ရပါသည်။

ကြည်အေး၏ ပွင့်သစ်ပန်း ဝတ္ထုတိုကို ရွေးချယ်ကာ ဆရာမကြီး၏ စာပေလမ်း
ကြောင်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းရေးခြစ်သွားပြီး သူ၏ကဗျာများနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများကို
အကျဉ်းချုပ်သုံးသပ်ပြောဆိုသွားသည်။ ခေတ်သစ်ဝတ္ထုတိုဆရာမ တဲ့။ ဆရာမ၏
ရေးဟန်နှင့်အတွေးအရေးမှာ အမေရိကန် စာရေးဆရာမ ဗာဂျီးနီးယားဝုဖ်၏အရိပ်
အငွေ့များ သက်ဝင်နေတတ်သည်ဟုဆိုကာ ဗာဂျီးနီးယားဝုဖ်၏ Snow ဝတ္ထုတို
အကျဉ်းနှင့်ရေးဟန်ကိုပါ ရှင်းလင်းဖော်ပြထားသေးသည်။ ကြည်အေးသည် စကား
ပြောအရေးအသားများကြားတွင် အဓမ္မတ္တရင်တွင်းစကားများ လွှဲခါထိပြီးသွားအောင်
ရေးဖွဲ့တတ်သူတို့။ (Interior monologue ကို ရင်တွင်းစကားဟု မြန်မာမှုပြုပုံကို နှစ်
သက်မိသည်။) သူ့စာပေလက်ရာများ၏ ထူးခြားမှုမှာ ရင်တွင်းစကားများ၊ စကား
မြေ အရေးအသားပြေပြစ်ချောမွေ့မှုနှင့်ဒဿနဝိညာဉ်များ ပူးဝင်ကပ်ငြိနေခြင်းဟု
ထောက်ချက်ချထားပါသည်။

မင်းဏီ၏ဝတ္ထု ထိုသင်္ကြန် ကို သုံးသပ်ရာတွင် အတွေးကောင်း၊ အရေးကောင်း

လှသော ဘဝအလွမ်းအမော စာတ်လမ်း
လေးဟု ကောက်ချက်ချပြီး ထိုဝတ္ထု
စီးရီးတွဲတစ်ရပ်ကို သုံးသပ်ဝေဖန်သွား
ခြင်းဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ချင်းစီပါ
လိုအပ်သလို အကျဉ်းချုပ်လေး ဖော်ပြ
သွားသေးသည်။ ရိုးရိုးတွေး၊ ရိုးရိုးတွေး
သည့်ရိုးပုဏ်အလှူရှိသော ဝတ္ထုတိုလေး
များဟု ဆိုသည်။ မိုပါဆွန်း၊ ချက်ကော၊
ဆမ်းမာဆက်မွန်၊ ဒေါ်ရသီပတ်ကား၊
ဂါစီယာမားကွက်စ်၊ ဘီဂျီယက် အစရှိ
သော ထင်ရှားသည့် စာရေးဆရာကြီး
တို့၏စာများနှင့်လည်း နှိုင်းယှဉ်အကဲ
ဖြတ်လိုက်သေးသည် (စာအုပ်တွင် ဖော်
ပြထားသော ထိုသင်္ကြန် ဝတ္ထုတွင်
အအေးမိမည်စိုး၍ စာတံဆောင် မိန်း
ကလေးကို အရက်တစ်ခွက်တိုက်သည့်
အခန်း ကျန်ခဲ့သည်။ စိစစ်ရေးက ဖြုတ်
ပယ်ခိုင်းသည် ထင်သည်။)

မောင်နေဝင်း၏ ကိုယ်ပိုင်ဇာတ်
ဆောင် မငွေရီ ပါဝင်သည့် ဝတ္ထုတိုများ

ကိုတော့ သန်းပေါင်းများစွာသော
အောက်ဆုံးလွှာ လူတန်းစား၏ ပြယုဂ်၊
လက်လုပ်လက်စား ဘဝသရုပ်ဖော်
ဇာတ်လမ်းများဟု သတ်မှတ်သည်။
မြို့ပြနိမိတ်ပုံ ကားချပ်များနှင့်မတူ မြို့ပြ
လူမှုဒုက္ခသည်များ၏ ရုပ်ပုံလွှာများတွဲ။
မောင်နေဝင်း၏ အခြားပင်တိုင် ဇာတ်
ကောင်ဖြစ်သော နှစ်လုံးချက်ကြီး ဝတ္ထု
များအကြောင်းပါ ဖော်ပြထားသည်။
ရိုးရိုးရှင်းရှင်းနှင့် စရိုက်ပေါ်လွင်အောင်
ရေးဖွဲ့သော ဆရာ မောင်သိက္ခာ၏
တံငါ ဝတ္ထုတိုများကို ခံစား သုံးသပ်ပြ
ရင်း လယ်ယာ၊ မုဆိုး၊ ထောင် နောက်ခံ
စသည့် ဝတ္ထုတို ဆရာများအကြောင်းပါ
ဖျတ်ခနဲ တို့ထိသွားသည်။

ကိုရိုးကွန်နှင့် သင်းမြစန္ဒီတို့ကို
တော့ သရုပ်မှန် ရေးဖွဲ့နည်းဖြင့် လူဝီသ
သော ဇာတ်ကောင်စရိုက်များ ရေးဖွဲ့သူ
ဟု ဆိုပါသည်။ ကိုရိုးကွန်၏ ဘဝကူး
ဝတ္ထုတိုကို သုံးသပ် ဝေဖန်ရာတွင်
အခြား စာရေးဆရာတို့၏ မှတ်ချက်တွေ
ပါ ဖော်ပြထားသေးသည်။ ဂျီဇော်နှင့်
ဆရာမ ဝင်းဝင်းမြင့်(နန်းတော်ရှေ့)ကို
တော့ ခေတ်ကြေးမုံပြ ဝတ္ထုတိုဆရာများ
ဟု ဆိုပါသည်။ ဝင်းဝင်းမြင့်၏ ကျောင်း
နောက်ခံ ဝတ္ထုများ မိန်းမသားတို့၏
မာန၊ အာဇာတ၊ သောက၊ ဗျာပါဒများ
ကို တွေ့မြင်ရသည်ဟု ဆိုသည်။ ဂျီဇော်
၏ ဝတ္ထုတိုများကို ဆေးလောက
နောက်ခံ ဝတ္ထုတိုများ၊ ထိတွေ့ဖြစ်သန်း
ရာ ကျေးလက်နှင့် မြို့ပြဝတ္ထုတိုများ၊
စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ချောက်ချားဖွယ် ဝတ္ထု
တိုများဟု ပိုင်းခြားသုံးသပ်ပြကာ လူ
သဘာဝ၊ စိတ်စွဲလမ်းမှု၊ စိတ်ကစဉ်း
ကလျား ဖြစ်မှုတို့ကို အပီပြင်ဆုံး ဖော်
ကျူးထားသည့် ဖြကွဒိန်များနှင့်လူကို
နိုင်ငံခြားဘာသာ တစ်ခုခုသို့ ပြန်ဆို၍
မြန်မာဝတ္ထုတို ဆိုသည်မှာ ဤသို့ ဖြစ်
သည်ဟု ပြောပြချင်မိသည်ဟု ဆိုသည်။

‘သုတေသနအတွက် ကွင်းဆင်း
လေ့လာခြင်းနှင့် ပိဋကတ်တိုက်တို့ကို
အားကိုးခဲ့ရသည်။ ဝတ္ထုအတွက် လူမှု
ဆက်ဆံရေးနှင့် လူ့အဆောက်အအုံတို့ကို

ဆရာ
လေးကိုတင်က
ခေတ်မြိုင်
ကန္တာနှင့်မြန်မာ
စာပေရေးစီးကြောင်း
တို့ကို
မျက်ခြည်မပြတ်
လေ့လာဖတ်ရှုနေသူ
မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်
အတွက်
နိုင်ငံတကာစာပေများကို
ဘာသာပြန်ကာ
ပေါင်းကူး
မိတ်ဆက်ပေးသည့်အပြင်
စုဆောင်းသိမ်းဆည်း
မှတ်တမ်းမှတ်ရာလည်း
ကောင်းသူ
ဖြစ်သည်

ကျွန်တော် အားထားရသည်။ လူ
အဆောက်အအုံသည် လူမျက်နှာများကို
ဖတ်ရှုရန် အကောင်းဆုံး ပိဋကတ်တိုက်
နှင့် တူလေ၏ဟူသော စကားကို
ကိုးကားဖော်ပြ၍ သုတေသီလည်းဖြစ်၊
အချစ်၊ အလွမ်း ဝတ္ထုရှည်များဖြင့်
နာမည်ကြီးသော ငြိမ်းကျော်၏ ကိုဌက်
ရိုး ဝတ္ထုတိုများကတော့ ခေတ်နှင့်
လူတို့၏ စရိုက်တို့ကို ဖော်ပြနေသော
ဝတ္ထုတိုများဟု မှတ်ချက်ချသည်။
ရွေးချယ်ဖော်ပြထားသည့် သုသာန်၌
သနပ်ခါးလူးခြင်း က လူ့အတွင်းစိတ်

များ ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာစေသော စိတ်
လှုပ်ရှားမှု ဝတ္ထုတို၊ အမြင်အပြ ပဓာန
ဝတ္ထုတိုဟု အမျိုးအစား ခွဲခြားပြပြီး
ဇာတ်လမ်း၊ အဖြစ်အပျက်နှင့် ဇာတ်
ဆောင်တို့ကို ပဓာနပြု၍ ရေးဖွဲ့သော
အခြားဝတ္ထုတိုများကိုလည်း ဖော်ပြလိုက်
သေးသည်။

မြိုင်ဟုခေါ်သော အမျိုးသမီး ကို
အကြောင်းပြု၍ ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်မြို့၊
ဇာတ်လှည့် စသည်တို့ မည်မည်ရရ
မပါသော စိုးမင်းဦး၏ အခြားဝတ္ထုများ
ကိုလည်း အကျဉ်းချုပ် ဖော်ပြကာ
လူသား၏ ရှင်သန်ဖြစ်တည်နေရသော
ဘဝများ၊ အချစ်နှင့် အိမ်ထောင်ရေးများ၊
ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အဆက်အစပ်မဲ့မှုများ၊
သေခြင်းတရား စသည့် ဒဿနများ
ပါဝင်နေကြသည့် ဖြစ်တည်မှု ပဓာန
ဝတ္ထုတိုများဟု မှတ်ချက်ချထားသည်။
ကမ္ဘာ၏ ဝတ္ထုများနှင့်ပါ ဆက်စပ်လျက်
စိုးမင်းဦး၏ ဝတ္ထုတိုများမှာ စာရေးသူ၏
အဓမ္မာများဖြစ်နေသော ဘဝနှင့်အတ္တ
ဝတ္ထုတိုများဟု ဆိုသည်။

ဆရာ လေးကိုတင်က သူရွေးချယ်
တင်ပြသော ဝတ္ထုတင်မက သူနှစ်ခြိုက်
ခဲ့သည့် စာရေးဆရာ၏ အခြားဝတ္ထုများ
ကိုပါ ဖော်ပြထားသောကြောင့် ထိုရည်
ညွှန်းသည့် ဝတ္ထုများကိုပါ ရှာဖွေလို
စိတ် ပြင်းပြလာသည်။ ဝင်းဝင်းမြင့်
(နန်းတော်ရှေ့)၏ သား၊ တစ်ခုခုပေါ့
ဟယ်၊ စိုးမင်းဦး၏ ခန္ဓာဝန်၊ ပန်းချီဆရာ
၏ အဓမ္မာ၊ တံတားကလေး၊ ချမ်းမြေ့မှု
တော့ ရှိပါသေးသည်(ဤဝတ္ထုကိုတော့
ဆရာ အောင်သင်းကလည်း အကြိုက်
ဆုံး ဝတ္ထုတိုအဖြစ် ရွေးချယ်ခံစားပြဖူး
သည်) စသည်ဖြင့်။ တကယ်တော့
မြန်မာစာပေလောကတွင် ဤကဲ့သို့
ဝတ္ထုတိုများကို စေ့စေ့စပ်စပ် အကဲဖြတ်
ဝေဖန်သုံးသပ်ထားသည့် ဆောင်းပါး
စုစည်းမှုများမှာ သိပ်မရှိလှ။ ရှိခဲ့သည့်
စာအုပ်များမှာလည်း ရှာရခက်ပါသည်
(မြန်မာ စာရေးဆရာများ အမှတ် ၁ကို
ရှာမရပါ)။ ထို့ကြောင့် ဆရာ လေးကို
တင်၏ မြန်မာဝတ္ထုတို ဆရာများ

စာအုပ်နှစ်အုပ်ကို နောက်ထပ် ရေးဖြစ်သည့် ဆောင်းပါးများပါ ထပ်ပေါင်း၍ စုစည်း ထုတ်ဝေစေလိုသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ယခု စာဖတ်ပရိသတ်များ အားပေးမှုဖြင့် နေရာရလာကြသော စာရေးဆရာ၊ ဆရာမတို့၏ ဝတ္ထုတိုတွေပါ သုံးသပ်ဝေဖန်စေလိုပါသည်။ (ရွှေအမြဲတေ မဂ္ဂဇင်းတွင် ယခင်က ဆရာ မာန် (တောင်လုံးပြန်)တို့က ရွှေအသစ်ဝတ္ထုတိုများကို ဝေဖန်ဆွေးနွေးသည့် ဆောင်းပါးတချို့ကို ဖော်ပြခဲ့ဖူးသည်။ ယခုတော့လည်း မတွေ့ရတော့ပြန်)

တကယ်တော့ ဆရာ လေးကိုတင်က ခေတ်ပြိုင် ကမ္ဘာနှင့်မြန်မာ စာပေရေစီးကြောင်းတို့ကို မျက်ခြည်မပြတ် လေ့လာဖတ်ရှုနေသူ၊ မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်အတွက် နိုင်ငံတကာစာပေများကို ဘာသာပြန်ကာ ပေါင်းကူး မိတ်ဆက်ပေးသည့်အပြင် စုဆောင်းသိမ်းဆည်း မှတ်တမ်းမှတ်ရာလည်း ကောင်းသူ ဖြစ်သည်။ ဆရာ၏ ဆောင်းပါးများတွင် စာပေအပေါ် နှံ့စပ်ကြွယ်ဝသော လေ့လာမှတ်သားနိုင်မှုနှင့် ခံစားဝေဖန်သုံးသပ်နိုင်မှုကို အထင်အရှား တွေ့ရသည်။ သို့သော် ဂါရဝတရား ရှေ့ထား၍ ပြောလိုသော အချက်တစ်ချက်မှာ ပြေပြစ်မှု အားနည်းသည့် ဆရာ၏ စကားပြေ အရေးအသားအချို့ ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာရေးဟန်က စကားလုံးတွေထပ်နေတတ်ကာ အားကောင်း ကျစ်လျစ်သည့် စကားပြေ ဖြစ်မလာသည်ကို အားမရ ဖြစ်မိသည်။ ဒါသည်ပင် ဆရာ၏ ကိုယ်ပိုင်ရေးဟန်ပဲလား မသိ (စကားစပ်၍ ပြောရလျှင် စာအုပ်သုံးသပ်ချက်များ အရေးကောင်းသော၊ အချက်အလက်များ၊ မှတ်တမ်းမှတ်ရာများဖြင့် ပြည့်စုံသော ဆရာ ဦးမြင့်ကြိုင်၏ စကားပြေ အရေးအသားများတွင် ဝါကျဖွဲ့စည်းပုံက ရှည်လျားတာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မရှိလှသည်ကို မကြာခဏ သတိထားမိသည်။ စာပေ ဂုဏ်ကျေးဇူးကြီးမားသော ဆရာတို့အပေါ် ဂါရဝတရားမဲ့ ဝေဖန်ခြင်း မဟုတ်ရပါ။

ကျွန်တော်၏ ထင်မြင်ချက်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မြန်မာဝတ္ထုတိုများအပေါ် ဆရာ လေးကိုတင်၏ ကျယ်ပြန့်စွာ လေ့လာတင်ပြနိုင်မှု၊ သုံးသပ်ဝေဖန်နိုင်မှု၊ စူးရှထက်မြက်စွာ အကဲဖြတ်တင်ပြနိုင်မှုတို့က စာဖတ်သူတို့အပေါ် ကျေးဇူးကြီးမားပါသည်။ ဆက်လက်၍လည်း စာပေဆိုင်ရာ သုံးသပ်ဝေဖန်ချက် ဆောင်းပါးများ ရေးသားနိုင်ပါစေဟု ဆန္ဒပြုလျက်။

ထွန်းသိန်းဦး

စာကြွင်း။ လက်လှမ်းမီသလောက် မြန်မာစာပေလောကတွင် ထွက်ရှိပြီးသား ဝတ္ထုတို အညွှန်း၊ သုံးသပ်ချက်ဆောင်းပါး/စာအုပ်များကို လေ့လာကြည့်တော့ ယခုလို တွေ့ရပါသည်။

(၁) ၂၀၁၂ ခုနှစ်ထုတ် မလိခ၏ မြန်မာဝတ္ထုအညွှန်း ပေါင်းချုပ်(၁၆ ရာစုနှစ် မဟာသီလဝံသ၏ ပါရာဝန ဝတ္ထုမှ ၁၉၉၇ ခုနှစ် ဆရာမ ဝင်းဝင်းလတ်၏ အချစ်၏ နောက်ဆက်တွဲ စာမျက်နှာအထိ စုစုပေါင်း ဝတ္ထုစာအုပ် ၁၂၇ အုပ်အကြောင်း သုံးသပ်ချက် အညွှန်းများ)။

(၂) ဆရာ အောင်သင်း၏ အကြိုက်ဆုံး ဝတ္ထုတိုများနှင့် သုံးသပ်ချက်များ(သဘင်မဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြခဲ့သော သူနှစ်သက်သည့် ဝတ္ထုတို ၂၃ ပုဒ်နှင့် ထိုဝတ္ထုများအပေါ် သူ၏ ဝေဖန်သုံးသပ်ချက်များ)။

(၃) ဆရာ တင့်ခိုင်၏ ဆေးမညီသော ပန်းချီကား(ဝတ္ထုတို ကိုးပုဒ်နှင့် သူ ညွှန်းဆို ရေးသားခဲ့သည့် ဖတ်ညွှန်းများ)။

(၄) ဆရာမ ရာသက်ပန်(တောင်ငူဆောင်း)၏ မြန်မာဝတ္ထုတိုလမ်းကြောင်း(၁၉၁၇ မှ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်အထိ ဖြစ်ထွန်းလာခဲ့သော မြန်မာဝတ္ထုတိုလမ်းကြောင်းကို သုတေသနပြု ဖော်ထုတ်ထားပြီး ခေတ်ပြိုင်ဝတ္ထုတို ၁၂ ပုဒ်အပေါ် စာရေးသူ၏ ဝတ္ထုတိုဆိုင်ရာ အယူအဆများနှင့် သုံးသပ်ချက်များ)။

မြန်မာ့ရေး

စာပေ

အမှတ် ၀၃၃
လမ်း ၄၀
ကုန်သည်လမ်းနှင့်
မဟာဗန္ဓုလလမ်းကြား
ကျောက်တံတားမြို့နယ်
ရန်ကုန်မြို့
ဖုန်း
၀၁-၃၉၈၂၂၀

အကင်းမသေနိုင်သေးတဲ့
 အနာရှိန်က ဒီကနေ့ထုတ်
 သတင်းစာရဲ့
 ကြော်ငြာတိုလေးတစ်ခုကို
 မြင်လိုက်မိတယ်ဆိုရင်ပဲ
 ဝေဒနာတွေက
 ကျွန်တော့်နှလုံးသားမှာ
 ပြန်သစ်လာတယ်။
 ခန္ဓာပေါ်က အနာတရဟာ
 ကာလနဲ့အမျှ နာကျင်ရသော
 ခံစားမှုတွေ လျော့ပါး
 ပျောက်ကွယ်
 သွားနိုင်ပေမဲ့လည်း
 နှလုံးသားထက်က
 ဝေဒနာကတော့
 ခန္ဓာမှ ဝိညာဉ်
 ခွာသွားတော့မှပဲ
 ကြွေပျက်
 သွားတော့မယ်မှန်း
 ကျွန်တော်
 သိလိုက်ရပြန်တယ်။
 တဆစ်ဆစ်နဲ့ နာကျင်ခံခက်
 ကိုက်ခဲလာပြန်တဲ့
 အသိသွေးတွေနဲ့အတူ
 ကျွန်တော့်နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်း
 တစ်ဖက်ပင်
 တွန့်ကွေးသွားရဲ့ ထင်ရဲ့။
 တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ
 လက်ထဲရှိ သတင်းစာကိုလည်း
 ကျွန်တော်
 လုံးခြေပစ်လိုက်တယ်။
 *ဟာ ဟ၊
 ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲ*
 နံဘေးမှ သူငယ်ချင်းရဲ့
 ကသောကမျော မေးလိုက်သံ။
 လွတ်ထွက်သွားသလို
 ရှိတဲ့စိတ်က ထိုရောခါမှ
 သတင်းစာကို
 လုံးခြေနေမိခြင်းမှ
 ကျွန်တော် ရပ်ဖြစ်လိုက်တယ်။
 ဗို့နောက် သူငယ်ချင်းကို
 တွေ့တဲ့ပြန်ကြည့်နေမိရာမှ
 ကြေမ္မာသွားတဲ့

ငါ့ရဲ့
 စိတ်ကူး
 စိတ်သန်းတွေ
 အဲလောက်တော့ပဲ
 ညံ့နေရောလားလို့
 ကိုယ့်ကိုယ်ကို
 မေးခွန်း
 ပြန်ထုတ်မိသလို
 ဟုတ်မှ
 ဟုတ်သေးရဲ့လား
 စာမူကို
 ကိုင်တောင်မှ
 ကြည့်ကြလေ
 ရဲ့လားလို့လည်း
 သို့လော သို့လော
 အတွေးတွေ
 ရင်မှာ
 ငြိမ်ပြုလာတယ်

သတင်းစာကို
 ကျွန်တော် ပြန်ဖြန့်ရင်း
 ကြော်ငြာကဏ္ဍတို့နဲ့
 ပြည့်နေတဲ့
 ထိုစာမျက်နှာပေါ်က
 တစ်ခုသော
 ကြော်ငြာတိုလေးကို
 မေးဆတ်ပြပြီး
 *ဟောဒီကြော်ငြာကို
 ဖတ်ကြည့်* လို့ ကျွန်တော်
 ပြောလိုက်ရဲ့။

သူငယ်ချင်းက
 ကျွန်တော့်လက်ထဲက
 သတင်းစာကို
 လှမ်းယူအပြီး
 ဖတ်ရှုသွားပြီးတဲ့နောက်
 ဘာမှနားမလည်နိုင်တဲ့
 အသွင်သဏ္ဌာန်တွေနဲ့
 'ဒီကြော်ငြာနဲ့ နင်နဲ့ဘယ်လို
 ပတ်သက်နေလို့လဲ' လို့
 ပြန်လို့ မေးခွန်းဆင့်လာတဲ့
 အခါမှာတော့

ငိုချင်သူ
လက်တို့လိုက်သည့်နှယ်
ကျွန်တော့်မှာ
ဖြစ်လို့သွားတယ်။
အေး။ ပတ်သက်ဆို
ငါ စာရေးဆရာ
သိပ်ဖြစ်ချင်ခဲ့တယ်ဆိုတာ
နှင်အသိပဲလေ။
လက်ရှိအလုပ်ကို
ငါ လုပ်နေတာက
စမ်းတစ်ထွာကတည်းက

အဲဒီအခါကတည်းက...
အဲဒီအခါကတည်းက...
အဲဒီအခါကတည်းက...
အဲဒီအခါကတည်းက...

ခြေကုပ်ယူမိခဲ့တာကစ ခုလို
ဝမ်းများစွာ ဖြစ်လာမှတော့
ဘယ်လိုမှ ကျောခိုင်းလို့ မရ
တော့လို့သာ။ ငါ ဝါသနာပါ
တာက စာကဗျာ။ ဒီရူးသွပ်မှု
တစ်ခုတည်းနဲ့ နယ်မြို့လေး
ကနေ စွန့်တက်လာခဲ့တာ။
ရပ်တည်ရာအတွက် လက်ရှိ
အလုပ်ကို ထမင်းကျွေး
အဝတ်ဆင် ပညာသင်ဘဝနဲ့
ကြုံကြုံခံခဲ့ပြီး မျှော်ရည်ရာထဲ
တိုးဝင်နိုင်ဖို့ အချိန်ပြည့် လုံလ
တွေ ငါ စိုက်ထုတ်သုံးခဲ့
တယ်။

*ခု နင် ဖတ်လိုက်ရတဲ့
ကြော်ငြာပါ မဂ္ဂဇင်းတိုက်
တင်မက အခြားမဂ္ဂဇင်းတိုက်
အချို့ကိုပါ ငါ ဝတ္ထုတိုလေး
တွေ လေး၊ငါး၊ခြောက်ပုဒ်
ထက်မနည်းစီ ပေးမြဲဖူးတယ်။

*ပထမတစ်ပုဒ် အပယ်
ခံရလို့ ဒုတိယအပုဒ်ကို ကြိုး
စားရေးပြီး ပေးပို့လိုက်တယ်။
လစဉ်မှန် စာအုပ်ထွက်သော
လာတယ်။ ငါကလောင်
မဂ္ဂဇင်းတိုက်ရဲ့ ဘယ်ချောင်
ဂလောင်ထဲ ထိုးသိပ်ခံထားရ
လဲ မဆိုနိုင်ဘူး။ တတိယ
မြောက် ဝတ္ထုတိုကို *၏။ ဤ။
သည်*မှအစ ဂရုတစိုက်နဲ့ စိစစ်
စစ်စစ် ရေးသားပြီး နီးစပ်ရာ
အပေါင်းအသင်း အချို့ကို
လည်း ဦးဆုံး ပေးဖတ်ကြည့်
စေခဲ့တယ်။ သူတို့ရဲ့ ဝေဖန်၊
သူတို့ရဲ့ အကြံဉာဏ်၊ သူတို့ရဲ့
ထောက်ပြချက်တွေကို ပြန်
ပြင်ပြီး ကိုယ်ကိုယ်တိုင်
လည်း အားရ၊ သူတို့လည်း
လက်ခံလာချိန်ကျမှ ဒီအပုဒ်
တော့ဖြင့် ရွေးတန်ကောင်းရဲ့
ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ပေးပို့
လိုက်ပြန်တယ်။ နှစ်ပေါက်
အောင် စောင့်ပြီးမှ သွားမေး

အသစ်တွေမို့
ဆိုပြီး
အထင်မကြီးရင်
နေပါ
အထင်တော့
မသေးစေချင်
ဘူးလေ
နှံနစ်ပတ္တမြားတွေ
ရွက်ပုန်းသီးတွေ
လောကမှာ
အများကြီး
ရှိပါတယ်
အပေါ်ယံကြော
ကြည့်ပြီး
မျက်နှာလွှဲခဲပစ်
ဥပေက္ခာ
ပြုပစ်လိုက်မယ်
ဆိုရင်တော့
ကူတွယ်ရာမဲ့
ကလောင်သစ်
လေးတွေ
အတွက်
ဝမ်းနည်းစရာပေါ့

တာတောင် တချို့အခါတွေမှာ
မဖတ်ရသေးဘူး။ ဘယ်နေ့
လောက် ပြန်လာပါလား၊
နောက်ရက် လမ်းအကြို တစ်
ခေါက်လောက် လှည့်ဝင်လာ
ကြည့်ပါဦးလားဆိုတဲ့ အဆင်
မပြေမှုတွေနဲ့လည်း ကြုံရ
တတ်ပြန်တယ်။ အချိန်တွေ
ရင့်တော့ရော ကြည့်ဦးလေ၊
ပယ်တယ်တဲ့။

*အင်း...။ ငါ့ရဲ့
အတွေးအခေါ်၊ ငါ့ရဲ့ အရေး
အသာ၊ ငါ့ရဲ့ စိတ်ကူးစိတ်
သန်းတွေ အလောက်တောင်ပဲ
ညံ့နေရလားလို့ ကိုယ့်ကိုယ်

ကို မေးခွန်းပြန်ထုတ်မိသလို၊
ဟုတ်မှ ဟုတ်သေးရဲ့လား။
စာမူကို ကိုင်တောင်မှ ကြည့်
ကြလေရဲ့လားလို့လည်း သို့
လော သို့လော အတွေးတွေ
ရင်မှာ ငြိမ် ပြုလာတယ်။
*ကြည့်လေ၊ ပိုးရှိတဲ့ ငါ
တို့လို လူတွေကို စာရေးချင်
တဲ့ မျှော်လင့်မှုတွေပေးပြီး
မြေတောင် မြှောက်ပေးမယောင်
နဲ့ စာပေသစ္စာ၊ မေတ္တာ
စေတနာတွေနဲ့ပါလို့ မြို့ချို
သွေးဆောင် အလံတင်ထား
တဲ့ ဒီမဂ္ဂဇင်းတိုက်ကြီးက
လစဉ်နှံထွက်လာသမျှ စာအုပ်
တိုင်းမှာ နင် မကြားဖူးတဲ့
ကလောင်သစ်တစ်ယောက်ကို
များ မွေးထုတ်ပေးလိုက်တာ
နင် တွေဖူး၊ ဖတ်မိခဲ့ဖူးသ
လား*လို့ စကားကို ကရားမှ
ရေလွှတ်သလို အဆက်မပြတ်
သွန်ထုတ်နေမိရာမှ သူငယ်
ချင်းကို ပြောပြောမေးမေးပင်
ကျွန်တော် မေးခွန်းပြန်ထုတ်
ဖြစ်လိုက်ရဲ့။

သူငယ်ချင်းက *အဖြေ
က ရှင်းရှင်းကလေးပဲကွာ။
ဈေးကွက်နဲ့ပဲတွက်တွက်၊
ဈေးကွက်နဲ့ပဲကြည့်ကြည့်
ရလာတဲ့ အဖြေကတော့ အတူ
တူပါပဲ။ နာမည်မရသေးတဲ့
ကလောင်သစ်တွေကို ထည့်
သုံးတာနဲ့ နာမည်ကြီး စာရေး
ဆရာ၊ ဆရာမတွေရဲ့အားကို
ဖြည့်လိုက်ရင် ဘယ်ဟာက
အဓိရောင်ရဲ့ မှီသွက်မလဲဆို
တာ နင်ပဲ စဉ်းစားကြည့် လို့
ဆိုတယ်။

*အေး...။ ကြွေးကြော်
ချက်တွေနဲ့ အသံကောင်းလွှင့်
ပြီး ကလောင်သစ်တစ်ချောင်း
သွေးပေးလိုက်တာ ရှိတော့ရှိ
တယ်။ ရှားပါတယ်။ ပတ်

သက်ရာ ပတ်သက်ကြောင်း၊
မျက်နှာအရမယ့်သူတွေလောက်
သာ နေရာရသွားတဲ့သူတွေ
က လွဲလို့ပေါ့။

*မဂ္ဂဇင်းတိုင်းလိုလို
နာမည်ကြီး စာရေးဆရာတွေ
နာမည်ရ စာရေးဆရာမတွေရဲ့
ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်တွေသာ
လစဉ်ပါလာတာပဲ ဖတ်ရ
မြင်ရတယ်။

*မအောင်မြင်သေးတဲ့
ကလောင်သစ်တွေအတွက်
သူတို့မှာ နေရာပေးစရာ မရှိ
ဘူးလား မပြောတတ်ပါဘူး။
အသစ်တွေမို့ဆိုပြီး အထင်
မကြီးရင်နေပါ။ အထင်တော့
မသေးစေချင်ဘူးလေ။ နှံနစ်
ပတ္တမြားတွေ၊ ရွက်ပုန်းသီး
တွေ လောကမှာ အများကြီး
ရှိပါတယ်။ အပေါ်ယံကြော
ကြည့်ပြီး မျက်နှာလွှဲခဲပစ်
ဥပေက္ခာ ပြုပစ်လိုက်မယ်ဆို
ရင်တော့ ကူတွယ်ရာမဲ့
ကလောင် သစ် လေးတွေ
အတွက် ဝမ်းနည်းစရာပေါ့
လေ။

*ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်လာဖို့
ဆိုတာ တကယ်တော့ လွယ်
လှတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကုန်
ကြမ်း ရှာရတယ်။ ခရီးထွက်
တန် ထွက်ရတယ်။ မျက်စိကို
ဖွင့်၊ နားကို အမြဲ စွင့်ထားရ
တယ်။ အရေးအသားကို အမြဲ
ကျင့်ကြံနေရတယ်။ ခေတ်
စနစ်ကို မျက်ခြည်မပြတ်အောင်
နေရတယ်။

*အဲလိုနဲ့မှ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်
ဖြစ်လာတာ။ လွယ်လွယ်နဲ့
ကဗျာတစ်စ၊ စာတစ်ဝါကျ
ဖြစ်လာတာ မဟုတ်ဘူး။
တိုက်နဲ့တာနဲ့ ကားစီးနိုင်တဲ့
လူတန်းစားက သောကဝံသ
အေးဆေး စာထိုင်ရေးသူနဲ့

တဲ့သူတွေ ရှိသလို၊ ပြင်းပြတဲ့ စာပေအနုပညာပိုးကြောင့် ခါးသက်တဲ့ ဘဝကို ကျွန်ုပ်ချ နေရတဲ့ကြားက အချိန်လှ ထု ဆစ်နေကြသူတွေလည်း ရှိ တယ်။

‘စာပေခရီးကြောင်းမှာ ငါလို ဘာနာမည်မှ မရှိတဲ့ ကလောင်သစ်လေးတွေလည်း ဇွန်ပဲနဲ့ ကြိုးစားလှော်ခတ်နေ သူတွေ ဒုန့်ဒေးပါ။

‘သူတို့လေးတွေကို လည်း လက်တွဲ ခေါ်ယူသင့် ပါတယ်။

‘ကြိုးစား လှော်ခတ် ရင်းနဲ့ ပန်းတိုင်ရောက်သွားတဲ့ သူတွေ ရှိသလို ကူကယ်ရာ ခဲ့နဲ့ အားမာန်တွေ ကုန်ဆုံးပြီး နောက်ပြန်ဆုတ်သွားခဲ့ကြသူ တွေလည်း အနုမတူပါ။

‘အနီးစပ်ဆုံး ပြရမယ်ဆို ရင် ငါနဲ့ နယ်မှာ ကျွန်ုပ်ရစ်ခဲ့တဲ့ ငါ့ညီကိုပဲ ကြည့်။ ငါ့ညီက ဂီတကို ဝါသနာပါတယ်။ ဂစ်တာ အတီးကောင်းသလို အသံကလည်း နားစွဲလောက် အောင်ကို ကောင်းပါရဲ့။ သူနဲ့ သူ့အပေါင်းပါတွေ တို့အိမ်ခြံ ဝိုင်းလေးထဲမှာ တရုန်းရုန်းနဲ့ ဂစ်တာတီးရင်း သီချင်း ညည်းတတ်ကြတာ ညစဉ် ချယ်ပဲ။ ဘယ်လောက်ထိ ဝါသနာကြီးခဲ့သလဲဆိုရင် ဆို ရေးတီးမှာ သုံးမျိုးစလုံး သူ ထိုပြီး အဲလိုချိန်ခါမျိုးမှာ ထမင်း ဖောင်းတောင် မေ့နေတတ်တဲ့ ကောင်။ ဘယ်လောက်ထိ လိုက်စားခဲ့သလဲဆိုရင် တို့ နယ်မြို့လေးက တီးဝိုင်းတွေ မှာ လိုက်ဆို၊ လိုက်တီးခဲ့တဲ့ အထိပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကနေ့ ဒီကောင် ဘာဖြစ်နေလဲ သိ သား။

‘အောင်မြင်တဲ့ စတီဂိုပို အဆိုကျော်ကြီး ဖြစ်လာတယ် ထင်လား။ အောင်မြင်တဲ့ တေးရေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ် သွားတယ်လို့ ထင်လား။ ပြာ ဖုံးမီးကို ယပ်ခတ်ပေးမယ့်သူ မရှိခဲ့လေတော့လည်း သူ့ လက်ရှိအလုပ်ဖြစ်တဲ့ မီးရထား ဝန်ထမ်းဘဝနဲ့ပဲ သူ့အိပ်မက် တွေကို ဆုတ်ဖြီရင်း တစ်ချိန် က သူ အင်မတန် ဝါသနာ ကြီးခဲ့တဲ့ဂီတကို ခုတော့လည်း ကလေးချောသီချင်းအဖြစ်နဲ့ သာ အသာပြေ ဆိုသည်ပြ နေရှာရတယ်လေ။ ဒါ ဘာ ဖြစ်လို့လဲ...။

‘ငါဆိုရင် စာပေဘက် မှာ အရမ်းကို ရူးသွပ်ခဲ့တာ နှင် အသိဆုံးပါ။ ဘွဲ့ရ အင် ဂျင်နီယာကြီးတစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး သူ့ကို အားကျစိတ် တွေ ငါ့ရင်မှာ မဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဖူး ဘူး။ ငါ့နာမည်ရဲ့ ရှေ့နောက် တို့မှာ ဆရာဝန်ဆိုတဲ့ အစ်ဘီ ဘီအက်စ်လို ဘွဲ့မျိုးကို ပိုင် ဆိုင်လိုခဲ့ခြင်းထက်၊ အသပြာ ထက် ဝါသနာအရ လျှောက် နေတဲ့ စာရေးဆရာ ဆိုတဲ့ ဝိသေသလေးတစ်ခု ပိုင်ဆိုင် ရဖို့လောက်သာ ငါ့အာရုံထဲ အချိန်ပြည့် နစ်နေခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကနေ့ ငါ ဘာဖြစ် နေသလဲ။ ငါ ဘာကောင်ဖြစ် နေလဲ။ ဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ။

‘ကောယသမားကို အခြားသူတွေ ဖေးမကူတဲ့တာ ထက်စာရင် ကောယသမား ချင်း ရိုင်းပင်းကူညီမှု ပြုတာ က ပိုသင့်တော်မယ်။

‘ဉာဏသမားကို အခြားသူ အပုံအပိုးပြုတာ ထက်စာရင် ဉာဏသမား ချင်း ဝိုင်းဝန်းခြင်း ပြုတာက

မှ ပိုလျော်ကန်တယ်။
‘မအောင်မြင်သေးတဲ့ အသစ်အသစ် အနုပညာ သမားတွေကိုလည်း ဘက် တူရာ အနုပညာသမားအချင်း ချင်း ဥပေက္ခာပြု ပစ်ပယ် မထားဘဲ လက်တွဲခေါ်ယူ ဖေးမ ခေါ်သွားစေချင်ပါ တယ်။ ခုတော့...

‘ကျော်ဟိန်းမှ ကျော် ဟိန်းပဲလို့ တစ်လက်ကိုင် အစွဲလမ်း မထားသင့်ပါဘူး။ ကျော်သူတို့၊ စိုးသူတို့လည်း သူ့အရည်အချင်းနဲ့သူ ကိုယ်စီ ကိုယ်စီရှိပါတယ်။ မထင်ရှား တဲ့ လူကြမ်းသရုပ်ဆောင်က လည်း ကြိုးစားရင်းနဲ့ သူ့ ဇာတ်ရုပ်ကို ပီပြင်စေကြတာ အကယ်ဒမီရသွားတဲ့ လူကြမ်း အံ့ကျော်ကိုပဲ ကြည့်ပေါ့လေ။

‘လမင်းဟာ လမင်း အလင်းရောင်နဲ့ လမင်း ရှိသ လို ပိုးစုန်းကြူးလေးလည်း သူ စွမ်းသမျှတော့ အလင်းရှိ တာပဲ ဟုတ်ဖူးလား’

လို့ ရင်နဲ့တစ်လုံး ကျွန် တော် ခံစားရသမျှ သူငယ် ချင်းကို ရင်ဖွင့်ပြနေမိပေါ့။

စဉ်ဆက်မပြတ် ပွင့်အန် ထွက်သွားသော ကျွန်တော် နှုတ်ထွက်စကားတွေအပေါ် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ စိတ်ဝင် စားသည်လား၊ စိတ်မဝင်စား သည်လားတော့ မဆိုနိုင်ပါ။ ကျွန်တော့်စကား အပြတ်မှာ တော့ သူငယ်ချင်းက-

‘ကဲ...ဘာပြောစရာ ရှိသေးလဲ စာရေးဆရာ ကို ဒုက္ခကြီး။ ပြောစရာ မရှိတော့ ရင်လည်း ယောနုသံကို သွား ကြရအောင်’

မချီမချဉ် မျက်နှာပေးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ကာဆို

တော့-
‘ပြောစရာတွေ က တော့ ရင်နဲ့အပြည့် ရှိတယ် မောင်။ ရင်ထဲရှိသမျှ ပြောချ လိုက်ရရင် ဆန်ချေးမရမှာ စိုးလို့ဟေ့၊ သိရဲ့လား’

ကျွန်တော် အရယ်အပြုံး မဲ့ ရှုတည်တည်နဲ့ ပြန်ပြော လိုက်ပြီးတဲ့ နောက်တော့ ယောနုသံ တီးဟောကန်သို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အတူ ထွက်လာခဲ့ကြတော့တယ်။

ထိုင်နေကျ လက်ဖက် ရည်ဆိုင်ကို သွားရာလမ်းမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တော် တော်များများရှေ့က ဖြတ် လျှောက်ခဲ့ရတယ်။ ဈေးတန်း လေးကို လွန်ခဲ့သော ဟိုတစ် ချိန်က မိမိဝင်ထွက်ခဲ့ဖူးတဲ့ စာအုပ်အငှားဆိုင်လေးရှေ့ အရောက်မှာ မှန်မှန် လှမ်းလာ ခဲ့ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းရဲ့ ခြေ အစုံက ရုတ်ခြည်း တန့်ရပ် သွားပြီး...

‘ခုမှ သတိရလို့၊ ခဏ လေး’ဆိုပြီး စာအုပ်ဆိုင်လေး ထဲ ဝင်ရောက်လို့သွားတယ်။ အရိပ်ရနေရာလေးဆီ ခြေ လှမ်းရွေ့ရင်း သူငယ်ချင်းကို ဘုမသီ ဘမသီဖြင့် ရပ်စောင့် နေခိုက် စာအုပ်ဆိုင်လေးကို ငေးကြည့်နေမိရင်းမှ ဤ စာအုပ်ဆိုင်လေးနဲ့ မိမိ စိမ်း ပြတ်စွာ နေလာခဲ့တာ ကာလ တွေတောင် အတော် ကြာခဲ့ ပါပေါ့လားလို့ အမှတ်ထင် ထင် ရှိလာပြန်တယ်။ ထိုစာ အုပ် အငှားဆိုင်လေးထဲကိုပင် မဟုတ်ချေခဲပါ။ မြို့လယ်က ၃၁ လမ်း၊ ၃၂ လမ်းထက်က စာအုပ်ဆိုင်တန်းတွေ ရှေ့က နေတောင် ဖြတ်မလျှောက်ဖြတ်

တောတာ၊ ပန်းဆိုးတန်းလမ်း
ပေါ်က စာအုပ်ပုံတွေဆီ
စာပေမိမာန်ဘက် ဦးမလှည့်
ဖြစ်တောတာ ဘယ်လောက်
တောင် ကြာခဲ့ပြီလဲ။ တစ်ချိန်
က တခုတ်တရနဲ့ ဖတ်မှတ်
ဖြစ်ခဲ့တဲ့ဝတ္ထု၊ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်
မျိုးစုံတွေဆိုလည်း ခု လက်
ဝယ်တောင် မကိုင်ဖြစ်ခဲ့တော
တာ။ မဂ္ဂဇင်းတိုက်တကာ
လျှောက်လှမ်းခဲ့ဖူးတဲ့ ဒီခြေ
ထောက်အစုံက ခုဆို အဲဒီ
ဘက်တွေကို ကွင်းရှောင်ခဲ့
တာ ဆယ်စုနှစ် နှစ်ခုကျော်
ကျော်လောက်ပင် ရှိခဲ့ရောပေါ့
လေ။ ဝါသနာကို ထမ်းပိုးပြီး
နယ်ကနေ စွန့်တက်လာခဲ့
ကတည်းက စာပန်းခင်းဆီ
ရှေးရှုဦးတည်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်
ကူကွယ်ရာမဲ့ဘဝနဲ့ ခုတော့
လည်း မိမိဆန္ဒတွေကို မှောင်
အတိ ချထားခဲ့ပြီပဲ။

မဂ္ဂဇင်းဆို က်အရွယ်
စာအုပ် နှစ်အုပ် ကိုင်ပြီး
ကျွန်တော် ရပ်စောင့်နေရာဆီ
သူငယ်ချင်းက ပြန်လျှောက်
လာတယ်။ လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်ကို ရောက်လာကြတဲ့ထိ
တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ဘာစကားမှ
မပြောမိကြ။ ခုံလွတ်တစ်စိုင်း
မှာ ကိုယ်စီ ထိုင်မိပြီး ခဏ
အကြာမှာပဲ ကျွန်တော်တို့
သောက်လေ့ရှိတဲ့အတိုင်း လက်
ဖက်ရည်နှစ်ခွက်ကို မမှာရဘဲ
စားပွဲထိုးလေးက ရှေ့မှောက်
လာချတယ်။ အကြမ်းအိုးကို
ထပ်ဖြည့်ဖို့ ယူသွားပြီး မီး
ဂက်စ်တစ်ပွဲကိုပါ ယူလာ
တယ်။

မီးဂက်စ်တစ်လိပ်ကို
ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး အနီးရှိ
ကြီးတန်းလမ်းနဲ့ မီးခြစ်နဲ့ မီး
ထည့်အပြီးမှာ လက်ဖက်ရည်

တစ်ချိန်က
တခုတ်တရနဲ့
ဖတ်မှတ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့
ဝတ္ထု၊ မဂ္ဂဇင်း
စာအုပ်မျိုးစုံတွေ
ဆိုလည်း
ခု လက်ဝယ်တောင်
မကိုင်ဖြစ်ခဲ့
တောတာ
မဂ္ဂဇင်းတိုက်
တကာ
လျှောက်လှမ်းခဲ့
ဖူးတဲ့
ဒီခြေထောက်
အစုံက
ခုဆို
အဲဒီဘက်တွေကို
ကွင်းရှောင်ခဲ့တာ
ဆယ်စုနှစ်
နှစ်ခုကျော်
ကျော်လောက်ပင်
ရှိခဲ့ရောပေါ့လေ

ကို အရသာခံ သောက်ရင်း
အသံသေတ္တာထဲက ထွက်
ပေါ်လာတဲ့ ထီးဆိုင်ရဲ့ ခံစား
မှု သံစဉ်တွေထဲ ကျွန်တော်
မြောနှစ်တော့မယ့်ဆဲဆဲ ယော
နသံသယ လူတစ်စု စကား
တွေ ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာနဲ့
ဝင်လို့ လာကြတယ်။ လူ
လွတ်တဲ့ မိမိတို့ နံဘေးက
ခုံမှာ သူတို့အုပ်စု စုဝိုင်းထိုင်
တယ်။ တစ်ယောက်တစ်
ပေါက်နဲ့ စားပွဲထိုးလေးကို
လှမ်းဆော်မှာသံတွေက အာရုံ
တွေ နောက်ကျသွားစွာဖြင့်
၎င်းတို့ထံ မျက်လုံးရောက်

အသွားမှာ မိမိတို့ထက်
အသက်ထက်ဝက်သာသာမျှ
သာ ရှိကြပေလိမ့်မယ်။

ဘာရယ်မဟုတ် တစ်
ဖက်စားပွဲဆီ မျက်လုံးရောက်
သွားနေမိခိုက်မှာပဲ သူငယ်ချင်း
ရဲ့အသံက ကျွန်တော့်နားထဲ
ကို ဖြတ်ဝင်လာတယ်။

‘နင် ပြောမှ သတိရ
လိုက်လို့ ဒီစာအုပ်ကို နင့်
အတွက် ငါ ဝင်ရှာ ငှားလာ
ခဲ့တာ’ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို
စာအုပ်တွေ ကမ်းလှီးပေးတယ်။
ကျွန်တော် သူ့ကို တွေ့ကြည့်
ရင်း ‘ဘာစာအုပ်မို့လဲ’လို့
ပြန်မေးခွန်း ဆင့်လိုက်တယ်။
သူငယ်ချင်းက ‘နင်တို့လို
စာရှုတွေအတွက်တော့ မင်္ဂလာ
ဘုတ်အုပ် ဖြစ်နိုင်ကောင်းရဲ့’
လို့ ဆိုတယ်။

ကျွန်တော် စိတ်မဝင်
စားစွာ စာအုပ်တွေကို လှမ်း
မယူမိပါ။ ကျွန်တော် အပြီးမဲ့
မဲ့ဖြင့် ဦးခေါင်းကို အသာ
ယမ်းခါပြလိုက်တယ်။

သူငယ်ချင်းက
ကျွန်တော့် အပြီးနောက်က
ကျွန်တော့်နှလုံးကိုပါ လှမ်း
မြင်လိုက်ပုံရတယ်။

‘ဒီလိုလည်း မဟုတ်
သေးဘူး ထွန်းလူ။ တစ်
ယောက် မကောင်းတာနဲ့
အားလုံးကို ဝါးလုံးရှည်နဲ့
သိမ်းမရမ်းသင့်ဘူး။ ဘာပဲ
ဖြစ်ဖြစ်လေ၊ နင့်ရဲ့ ရေးပြီး
စာမူတွေကို ဒီမဂ္ဂဇင်းတိုက်
ကိုတော့ ပို့ကြည့်ဖို့တော့ ငါ
တိုက်တွန်းတယ်။ ဘာလဲ၊
ဝါသနာမျိုးစေ့ အညောက်
မထွက်ခင် မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်
ပစ်လိုက်ပြီလား’တဲ့။

ပြီး- ဆက်၍လည်း-
‘တစ်အုပ်လုံးကို အကုန်

အစင် ဖတ်ချင်စိတ်မရှိရင်
တောင် ငါပြတဲ့ စာမျက်နှာထဲ
က တစ်ပိုဒ်လောက်ကိုတော့
အသေအချာ နင် ဖတ်ကြည့်
လိုက်ဦး။ နေဦး၊ ငါရှာပေး
မယ်’ဆိုကာ စာအုပ်ကို ပြန်ဆွဲ
ယူပြီး စာမျက်နှာတွေကို တစ်
ရွက်ပြီးတစ်ရွက် တဖျပ်ဖျပ်နဲ့
လှန်လှောလို့နေတယ်။ သူ
လုပ်နေသမျှကို ကျွန်တော်
ငေးလို့သာ ကြည့်နေမိရဲ့။

‘ရော၊ ဒီစာမျက်နှာကို
ဖတ်ကြည့်လိုက်ရင်ပဲ နင်
သဘောပေါက်သွားလိမ့်မယ်’

ကျွန်တော့် လက်တွေ
က အလိုလိုပင် လှမ်းယူမိပြီး
ဖြစ်သွားတယ်။ သူ ပြတဲ့
စာမျက်နှာရဲ့ ထိပ်ဆုံးပိုင်းမှာ
ရွှေအသစ်ဆိုတဲ့ စာလုံးကို
ပန်းချီစာလုံးနဲ့ လှပစွာ ရေးဆွဲ
ထားတယ်။ အဲဒီရဲ့ အောက်
က လေးငါးကြောင်းစီ
လောက်ရှိတဲ့ စာပိုဒ်တိုလေး
လေးငါးပိုဒ်ကို ဖတ်ရှုလို့
အပြီးမှာတော့ ကျွန်တော်
စာအုပ်ကို ပိတ်ပစ်လိုက်မိပြီး
မျက်နှာဖုံးကို လှန်ကြည့်မိဖြစ်
တယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ လထုတ် ရွှေ
အမြုတေ မဂ္ဂဇင်း။ စာအုပ်
အငှားဆိုင်တွေထဲ ဝင်ထွက်ခဲ့
ခြင်းမရှိခဲ့တော့သလိုပဲ၊ စာတွေ
မဖတ်ဖြစ်ခဲ့တော့တဲ့တိုင် ရပ်
ကွက်ထဲက စာကြမ်းပိုးတွေနဲ့
နေရာအနှံ့မှ သဲ့သဲ့ကြားမိထား
တဲ့ အငှားရဆုံး မဂ္ဂဇင်းတစ်
အုပ်ဆိုပဲ။ ဘာကြောင့်နာမည်
ကောင်းထွက်နေပြီး ဘာကြောင့်
အငှားရဆုံး ဖြစ်ခဲ့ရတယ်ဆို
တာကိုတော့ ကျွန်တော် လုံးဝ
မသိမိခဲ့ဘူး။ နောက်တစ်အုပ်
ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြန်
တော့လည်း ခုန ဖတ်ပြီး
လိုက်တဲ့ စာအုပ်နဲ့ လူနတ်

ခြားနေပြီဖြစ်တဲ့ ရွှေအမြဲတော့ မဂ္ဂဇင်းပဲ ဖြစ်နေပြန်ပါတယ်။ စာမျက်နှာတွေကို အလျင်စလိုပင် လှန်လှောနေမိပြီး ခုနခေါင်းစီးကို ကျွန်တော် အငမ်းမရတဲ့ ရှာဖွေနေမိတော့တယ်။

ဟော- တွေပါပြီ။ ခုနခေါင်းစီးနဲ့ ခုနလို အပိုဒ်မျိုးတွေ။

သုံးလေးပိုဒ်ကို ဖတ်ရှုနေဖြစ်ရင်းမှာပဲ ဒီကဏ္ဍဟာ မိမိတို့လို လူတွေအတွက် အစစ်အမှန် လှေကားထစ်ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်လိုက်တယ်။ စာပန်းခင်းထဲ လှမ်းဝင်လာတဲ့ ခြေထောက်သစ်တွေကို အဲဒီမဂ္ဂဇင်းကြီးက ကမ်းလင့်ကြိုဆိုနေပြီး ရောက်လာသမျှ တစ်ယောက်ချင်းစီရဲ့ စာမူတွေကို အစဉ်လိုက် တစ်ပုဒ်ချင်း တည်းဖြတ် မှတ်ချက်ပြုထားတာကို တွေ့ရတယ်။ အမှန်အကန် ဝေဖန်ထားတဲ့၊ မထောက်မညာ ထောက်ပြထားတဲ့၊ လိုအပ်နေတာတွေကို ပြင်ဆင်ဖို့ စေတနာတွေနဲ့ အကြံပြုထားတဲ့ အယ်ဒီတာဖြစ်သူရဲ့ ရင်ဘတ်ကြီးကို ကျွန်တော် လှမ်းမြင်လိုက်တယ်။ ဒါ စာပေသစ္စာပဲ ဖြစ်မယ်ထင်ရဲ့လေ။ လေးစားပါတယ် ရွှေအမြဲတော့။ ဒါဟာ ဝါသနာသည်တွေအတွက် မျှော်ရှာရမယ့်ထား။

အဲဒီ စက္ကန့်၊ မိနစ်တွေမှာ ကျွန်တော့် မျက်နှာပေါ်က အရိပ်တွေ ဘယ်လိုအရောင်တွေ ပြောင်းသွားတယ်မှန်း ကိုယ်တိုင် မသိမိလိုက်ပေမဲ့ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော် ချက်ချပ်တိတ်ထားတဲ့ တံခါး

ချပ်ကတော့ သံချေးတွေကိုက်နေရမယ့်အစား တသုန်သုန် သုတ်ဖြူးနေတဲ့ လေနှုတ်အေးကြောင့် ဟစေ့ဟစေ့ ပြန်ဖြစ်သွားတာတော့ သေချာတယ်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ အရင်လောက် ခွန်အားတွေ မရှိတော့ပြီထင်၊ ထ၊ရမလွယ်နိုင်တော့ပြီမှန်းလည်း သိလိုက်ရပြန်တယ်လေ။ အရင်က အချိန်အားရတိုင်း ဘောပင်ကိုင်ခဲ့တဲ့ ဒီလက်တွေက အရင်လို သွက်လက်နိုင်ပါဦးမလား။ ဟိုစဉ်က အမြဲမပြတ် အတွေးစဉ်တွေ၊ စာနုယဉ်တွေနဲ့ လန်းဆတ်လည်ပတ်ခဲ့တဲ့ ဒီဦးနှောက်ကြီးကလည်း ခုချိန်မှာ ပြန်လည်နုလျှော့ အလုပ်လုပ်ပေးနိုင်ပါဦးမလား။

ကျွန်တော့်ဆီက တစ်ခုခုကို ငုံ့လင့်နေပုံရတဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို ပန်းလျှော့ဖြင့် ကြည့်လိုက်ရင်း ကျွန်တော် ပြောဖြစ်လိုက်တဲ့ စကားကတော့-

“ဒီအချိန်ကျမှ ငါ အားပြန်စမ်းရမယ့် အရေးအတွက် ထ၊ရ ဝန်လေးနေမိတယ်ကွာ။ အားတွေ ပြန်ပါလာပေမဲ့ အားတော့ ပျော့နေမိပြီ၊ အဟုတ်”

“ဘာကို ဆိုတာလဲ”

“အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါတွေက နှောင်းသလောက်ကို ဖြစ်နေပြီပဲလေ”

“ဟ- ကောင်ရ။ အချိန်နှောင်းမှ သိလိုက်ရပေမဲ့ ဒါဟာ နင့်အတွက်တော့ အချိန်ကောင်းပဲလေ။ ပြန်လျှောက်ကွာ။ အရင်လို ခံယူချက်မျိုးတွေနဲ့ တစ်ထပ်တည်း ဖြစ်အောင် ပြန်ကြိုးစားမယ်ဆိုရင် ဖွင့်ထားတဲ့ ဒီတံခါး

ကနေ နင် လျှောက်ချင်တဲ့ လမ်းပေါ် တစ်ချိန်မှာ မရောက်နိုင်ဘူးလို့ ပြောနိုင်မှာလား။ ဟိုဘက်ကလည်း နင့်အမြင်ပဲလေ။ တာဝန်ခံအယ်ဒီတာက နင်လိုလူတွေရဲ့ စာတွေက သူစိတ်ကြိုက်တွေကို ပထမအဆင့် ရွေးထုတ်ပြီးမှ အယ်ဒီတာချုပ်လက်ထဲ ထည့်တယ်။ အဲဒီဆန်ခါတင်ထားတဲ့ ဟာတွေကို အယ်ဒီတာချုပ်က နောက်ဆုံးအဆင့် အကဲခတ် တည်းဖြတ်တယ်။ မကောင်းရင် ပယ်လိမ့်မယ်။ ကောင်းရင် ဆယ်လိမ့်မယ်”

နောက်ထပ် စကားတွေကို ကျွန်တော် ဆက်မကြားမိတော့ပါ။ သူငယ်ချင်းရဲ့ စကားစုအချို့က ကျွန်တော့်ရင်ကို ပဲ့တင် တုန်ခါသွားစေတယ်။ ဖွင့်ထားတဲ့တံခါး။ တစ်ချိန်မှာ မရောက်နိုင်ဘူးလို့ ပြောနိုင်မှာလား။ မကောင်းရင် ပယ်လိမ့်မယ်၊ ကောင်းရင် ဆယ်လိမ့်မယ်တဲ့။

မောသွားဟန်တူရဲ့။ သူငယ်ချင်းက အေးနေတဲ့ ရေခဲခွေးကြမ်းကို ကောက်မောပြီး ဆေးလိပ်တစ်လိပ် ကောက်ကိုင်တယ်။ လက်ကြားက ဆေးလိပ်နဲ့ မီးကူးဖို့ ကျွန်တော် သူ့ကို ကမ်းပေးလိုက်ရဲ့။ အဲဒီရဲ့ နောက်မှာတော့ ပြောစရာ စကားတွေ မဲ့သွားကြတဲ့အလား နှစ်ယောက်သား စကား အဆက်ပြတ်သွားကြ။

ဒီအချိန်မှာပဲ ဘောက်စ်ထဲက ထီးဆိုင်ရဲ့ အသံက ပျောက်သွားတယ်။ ကောင်တာမှာ ထိုင်နေတဲ့ ဆိုင်ရှင်က စကပ်အပြားလေးထဲ နောက်

ထပ်အမွှေးတစ်ချပ်ကို ပြောင်းထည့်နေချိန်မှာပဲ သုံးလေးခန်းအကျော်က လက်ခတ်ရည်ဆိုင်မှ မာရရှဲ့ရဲ့ ဟစ်သံက နားထဲကို ဆောင့်ဝင်လာတယ်။

မာရရှဲ့ရဲ့ ဟစ်သံနဲ့အတူ ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာနဲ့ ရောက်ရာပေါက်ရာ စကားတွေနဲ့ လေမိနေကြတဲ့ တစ်ဖက်ပိုင်းက ပါးစပ်သေနတ်တွေက စတီရီယိုဘက်သို့ ဦးလည်လို့ သွားကြတာ နားစည်၌ပင် ဝိဝိပြင်ပြင်။

“အဲဒါ မာရရှဲ့ မဟုတ်လား”

တစ်ယောက်ရဲ့ မေးသံ။

တစ်ယောက်က “ဟုတ်တယ်။ အဲဒါ မာရရှဲ့ရဲ့ စီးရီးအသစ်လေ”လို့ ပြန်ပြောတယ်။

ပထမအသံရှင်က “ဒီကောင် တော်တော် အော်တယ်နော်”လို့ သူ့ဘာသာတစ်ကိုယ်တည်း ပြောသလိုဆိုရဲ့။

ထိုအုပ်စုထဲက နှုတ်ဆိတ်နေသူတစ်ယောက်ကလည်း “ဒီကောင် အော်သလို စိုးပိုင်လည်း သူ့ခေတ်သူ့ခေါ်တုန်းက တော်တော် အော်တယ်လို့ ပြောတာပဲ”

ထိုအဆိုကို အခြားတစ်ယောက်က “အေး၊ ဟုတ်ပါရဲ့ကွာ။ မင်းပြောမှ ငါ သတိရတယ်။ တို့ဖားသားကြီးတွေ ခေတ်တုန်းက သူတို့လို လူငယ်တွေရဲ့ ပါးစပ်များ ရှိုးပွဲတိုင်းမှာ မပါမပြီး ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ စတီရီယို အဆိုကျော်ကြီး စိုးပိုင်တစ်ယောက် ခု ဘယ်ချောင်ကိုများ ရောက်သွားပြီလဲ မပြောတတ်ဘူးနော်။ ရုပ်ရှင်လောကမှာလည်း စူပါ

မင်းသား ရန်အောင်ဆိုလည်း
ခု ပိတ်ကားပေါ်မှာ ပျောက်
သလောက်ကို ဖြစ်သွားပြီ။
ရန်အောင်နေရာမှာ နေတိုးတို့၊
ပြေတီးတို့၊ လူမင်းတို့ နေရာ
ယူ မင်းမူလာကြပြီ။ သွားပြီ။
ရန်အောင် ကျသွားပြီ။ စိုးပိုင်
ခေတ်ဆိုတာလည်း မရှိတော့
ဘူး။ ကြည့်ရဦးမယ်။ မာရုစွ
လည်း ဘယ်လောက်ထိ ခံမှာ
လဲ လို့ ဆိုတယ်။

ထိုအဆိုရှင်ကို တစ်
ယောက်က ၎င်းရဲ့အမြင်ကို
ပြန်တင်ပြပြန်လေရဲ့။

‘နိုး- နိုး သူငယ်ချင်း။
မင်းအမြင်တွေ လွှဲချော်နေပြီ။
မျက်လုံးတွေ နှစ်လုံးစလုံး
ရှိနေပါလျက်နဲ့ မင်းက ငရမန်
ကန်း ဖြစ်နေတာကိုး။ မင်း
အမြင်တွေ တည့်မတ်သွား
အောင် ငါ သာဓကတစ်ခု
ပေးမယ်။ မှန်တယ် မမှန်ဘူး၊
ဟုတ်လား မဟုတ်လား ဆို
တာကိုတော့ ကိုယ့်ဘာသာ
ကိုယ် ပြန်သုံးသပ်။ ငါ့အဖေ
ပြောပြတာကို ငါ ပြန်ပြောပြ
မယ်။

‘သူတို့ခေတ်တုန်းက
ကျော်ဟိန်းကားမို့ ရှောင်လာပြီ
ဆိုရင် ပထမတစ်ရက်လည်း
လက်မှတ်တိုးမရ၊ နောက်
ရက်လည်း ဝက်ဝက်ကွဲနဲ့
တော်တော်နဲ့ကို အဲဒီ ရုပ်ရှင်
ကားကို မကြည့်ရဘူး ဖြစ်
တတ်လေ့ ရှိခဲ့တယ်တဲ့။
ကျော်ဟိန်း ဘယ်လောက်
စူပါစတာဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုရင်
ဆယ်နှစ်အောက် ကလေးက
လည်း ကျော်ဟိန်း။ လူငယ်
လူရွယ်တွေကလည်း ကျော်
ဟိန်းစတိုင်လ်။ လူကြီးသူမ
တွေကအစ ကျော်ဟိန်းရဲ့
ဝိပြင်တဲ့ သရုပ်ဆောင်ချက်

အရင်က
အချိန်အားရတိုင်း
ဘောပင် ကိုင်ခဲ့တဲ့
ဒီလက်တွေက
အရင်လို
သွက်လက်နိုင်ပါဦး
မလား
ဟိုစဉ်က
အမြဲမပြတ်
အတွေးစဉ်တွေ
စာနုယဉ်တွေနဲ့
လန်းဆတ်
လည်ပတ်ခဲ့တဲ့
ဒီဦးနှောက်ကြီး
ကလည်း
ခုချိန်မှာ
ပြန်လည်နုပျိုစွာ
အလုပ်လုပ်
ပေးနိုင်ပါဦးမလား

တွေကို နှစ်ခြိုက်လက်ခံကြ
တယ်။ သတင်းစာကို မလွန်
လိုက်နဲ့ သူ့ရဲ့ရုပ်ရှင်ကားတွေ
ကို တွေ့ရမယ်။ ရန်ကုန်မြို့
ထဲကို မပတ်လိုက်နဲ့ ရှောင်နေ
တဲ့ သူ့ရဲ့ကားတွေနဲ့ ရုံမတင်
ရသေးတဲ့ သူ့ရဲ့ကားတွေ
လက်ညှိုးထိုး မလွဲနိုင်ခဲ့ဘူး
တဲ့။ ကုန်ကုန်ပြောရမယ်ဆို
ရင် ရုပ်ပြရေးတဲ့သူတွေက
တောင် သူတို့အတော်ကောင်ရဲ့
အရုပ်ကို ကျော်ဟိန်းဟန်တွေ
နဲ့ရေးဆွဲခဲ့ကြတဲ့အထိ ကျော်
ဟိန်း အောင်မြင်ခဲ့တယ် ပြော
ပါတော့။ သူ့ခေတ်ရယ်လို့
ပြောရလောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့
ရတဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသား ကျော်
ဟိန်းဟာ ဒီကနေ ဦးတပ်ခေါ်

ရလောက်အောင် အသက်ကြီး
သွားပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ ခုထိ
ပရိသတ်တွေ ရှိနေဆဲပဲ။ လူ
ကြီးခန်းက၊ အဖေခန်းက
သရုပ်ဆောင်ခွင့် ရနေသေး
တယ်လေ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့
လဲ သိလား။ သူ ကြိုးစားလို့၊
ကြိုးစားခဲ့လို့၊ ကြိုးစားနေဆဲ
မို့ဆိုတာ ပေါ်လွင်နေတယ်။
အနုပညာလောကထဲက စွန့်
ခွာမသွားဘဲ၊ ခုလို သာသနာ
ဘောင်ထဲ ကူးပြောင်းမသွား
ခဲ့ဘူးဆိုရင် ခုထိ ဦးကျော်
ဟိန်းမှာ ပရိသတ်တွေ ရှိနေ
ဦးမှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲ
သေချာတယ်။

‘ဒီအချိန်မှာ လူငယ်တွေ
နဲ့အပြိုင် လူငယ်ခန်းက
သရုပ်ဆောင်မယ်ဆိုရင်ရော
ဘယ်လိုလုပ် သင့်တော်တော့
မှာလဲကွာ။ ဘယ်သူကလည်း
လက်ခံမှာတဲ့လဲ။ ခုနဲ့ မင်း
ပြောတဲ့ ရန်အောင်ဆိုလည်း
ခုချိန်မှာ သူ့အသက်အရွယ်
အရ ကားအရိုက် ကဲ့သွား
တာ။ အနားယူဖို့ ပြုလိုက်
တာ၊ ရံဖန်ရံခါ လူကြီးခန်း
နေရာကို ရောက်သွားရတာ
တွေနဲ့ သူ့ရဲ့အရင်လို နေရာ
မျိုးကို နေတိုးတို့၊ ပြေတီးတို့၊
လူမင်းတို့လို နောက်
ပေါက်တွေက ရောက်နေ
ရောက်လာကြတာတွေကို
ကြည့်ပြီးတော့ ရန်အောင်
တော့ ကျသွားပြီ၊ စိုးပိုင်ခေတ်
ဆိုတာလည်း မရှိတော့ဘူးဆို
တဲ့ မင်းအမြင်တွေကို ငါက
တော့ လုံးဝလုံးဝကို လက်
မခံဘဲ သူငယ်ချင်း။

‘ကြည့်လိုက်စမ်း၊ တို့
အဖေတို့ခေတ်က ရုပ်ရှင် ပိတ်
ကားထက်က ခင်သန်းနုတို့၊
ချိုပြုံးတို့ဆိုတဲ့ မင်းသမီးကြီး

တွေဆိုလည်း ကနေထိ ရုပ်
ရှင်ပိတ်ကား၊ ဗီဒီယိုလေဆာ
ပြားတွေပေါ်က ကျဆင်း
မသွားတာ ဘာကြောင့်လဲ။
သူတို့ ကြိုးစားလို့၊ ကြိုးစား
ခဲ့ကြလို့ပဲ မဟုတ်လား။ တို့
မမီလိုက်တဲ့ အဘဦးသိန်း
မောင်တို့၊ အဘ ဦးကျောက်
လုံးတို့၊ ပြီးတော့ တို့တွေ သိမီ
လိုက်တဲ့ ကောလိပ်ရှင် နောင်
တို့ဆိုလည်း လူသာ သေသွား
ပေမဲ့ နာမည်ကတော့ သေမ
သွားဘူး။ အနုပညာကို ချစ်
တဲ့ပရိသတ်တွေရဲ့ ပါးစပ်ဖျား
မှာ၊ နှလုံးသားမှာ ခုထိ တာသ
သနဲ့ဖြစ် ကျန်ရစ်နေခဲ့တယ်
လေ။ ဒါဟာ ဘာဖြစ်လို့လဲ
ဆိုတော့ တစ်ချိန်က သူတို့
ကြိုးစားခဲ့တဲ့ ရလဒ်တွေ
ကြောင့်ပဲပေါ့ကွာ။ ဟုတ်
တယ်မဟုတ်လား။

‘ဖန်းခရေဟာ ပင်ယ်က
ကြွေလည်း မြေမှာ ရနံ့မွှေးဖွဲ့
ဆဲပါပဲ သူငယ်ချင်း။ တစ်ခု
တော့ ရှိတယ်။ လင်းလက်
နေတဲ့ကြယ်တစ်ပွင့်ဟာ မြေ
ပြင်ပေါ်ကိုသာ ကြွေလင့်တင်
သင့်တယ်။ ဟိုး သမုဒ္ဒရာ
ရေအောက်ထိတော့ စိုက်ဆင်း
ထိုးကျမသွားသင့်ဘူးပေါ့။

‘တစ်ခါက ငါဖတ်
လိုက်ရတဲ့ စာစောင်ထဲက
အဖြစ်တစ်ခုကတော့ တကယ့်
ကို သင်ခန်းစာရ ကြေကွဲနဲ့
ကောင်းတယ်။ ကြယ်တစ်ပွင့်
ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ရုပ်ရှင်သရုပ်
ဆောင်တစ်ဦးဟာ ကုမ္ပဏီ
တစ်ခုမှာ ယာဉ်မောင်းဘဝ
ရောက်သွားရတဲ့အဖြစ်မျိုးက
တော့ ဘဝငါ့လေယာဉ်
အောက်ခြေလွတ်သွားသွားနဲ့
ဘဝပျက်သွားတဲ့ထိကို ပြော
သွားရတာပဲ။ အဲဒါမှ

တကယ့်ကို ကျသွားတာ။ ဘဝတစ်ခုလုံးကို စုတ်ပြတ် သတ်သွားတဲ့ထိ ကြွေပျက် သွားတာ။ ဘယ်လောက်ပဲ လှပစွာစွင့်နေတဲ့ ပန်းတစ်ပွင့် ဖြစ်နေပါစေ၊ အချိန်နာရီ စက္ကန့်တွေနဲ့အမျှ ကာလ ယန္တရားရဲ့အောက်မှာ တစ်နေ့ တော့ ပျောက်ကွယ်သွားကြ တာ နိယာမမို့ မျိုးမတုံးစေဖို့ အတွက် ဥယျာဉ်မှူး ဆိုတာ တွေကလည်း မျိုးဆက်သစ် တွေ ပွားပေးနေနိုင်ရမယ် လေ။ ဒါကြောင့်လည်း အဟောင်းနဲ့ အသစ်ဆိုတာ ခွန်တွဲဖြစ်နေရတာပဲပေါ့။ လူဟောင်းကလည်း သူ့ အရည်အချင်းကို ကျဆင်း မသွားအောင် ထိန်းထားတတ် နိုင်ဖို့နဲ့ လူသစ်တွေကလည်း အသွင်သစ်၊ အမြင်သစ်တွေနဲ့ ကိုယ့်သမိုင်းကိုယ် ရေးခြစ်နေ ကြတာပဲ မဟုတ်လားကွာ။

ကောင်လေးရဲ့ စကား ရေးစီးကြောင်းထဲမှာ သူ့အဖော် တွေ အားလုံး မြောနှစ်လို့နေ ကြတယ်။ ကျွန်တော် ကိုယ် တိုင်ပင် ဒီဘက်စားပွဲမှနေ ကောင်လေးရဲ့ ပြောဟန်၊ ကောင်လေးရဲ့အသံလှိုင်းထဲ မှာ ငေးမောစွာ မျောပါသွား တယ်။ စကားအကြာမှာတော့ သူတို့ပိုင်းမှ ချာတိတ်တစ် ယောက်က စားပွဲထိုးလေးကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး ကျသင့်ငွေ ကို စုရှင်း ထွက်ခွာသွားကြပြီ။

ကျွန်တော် လည်း ဒီတော့မှပင် သတိဝင်လာ သလိုရှိပြီး နာရီကိုမြှောက် ကြည့်ဖြစ်ကာ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူကို ကြည့်လိုက်တော့ ခိုင်းခိုင်းခမ်းလှိုင်နဲ့သူ တစ် သားတည်းဖြစ်လို့။

‘ကဲ... သွားကြရ အောင်၊ အလုပ်ချိန် နီးနေပြီ’ အပြန်လမ်း၌-
 ‘ငါပြောတာ ဘယ်လို သဘောရလဲ။ ငါကတော့ နင့်စာမူတွေ အဲဒီမဂ္ဂဇင်းတိုက် ကို ပို့စေချင်တယ်’
 ကျွန်တော် ခဏတော့ တွေ့သလိုရှိပြီး ဆုံးဖြတ်ချက် ကို ခိုင်ခိုင်ချလိုက်ကာ-
 ‘အေးကွာ၊ အမြန်ဆုံး တစ်နေ့တော့ ငါသွားပို့လိုက် မယ်ကွာ’
 ‘ဒါဆို နင့် ဟိုအရင် ရေးပြီးသားတွေထဲက ဘယ် ဟာကို အရင်ပို့မယ် စိတ်ကူး လဲ။ ဘဝလား၊ အချစ်လား။ ဘဝနဲ့အချစ်ကို တွဲစပ်ထားတဲ့ ဝတ္ထုတိုလား’
 ‘အဲဒါတွေကို နောက်မှ ပဲ ပို့တော့မယ်ကွာ။ ခုအရင် ပို့မှာက အသစ်တစ်ပုဒ်ရေးပြီး ပို့မှာ’
 ‘ဟ- ဒါဆို ကြာဦးမှာ ပေါ့’
 ‘သိပ် မကြာပါဘူး ကွာ၊ အလွန်ဆုံးကြာလှ လေး၊ ငါးရက်ပေါ့’
 ‘ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ် ကွက် ကရာ အဆင်သင့် ရှိ နေလို့လား’
 ‘ရှိပြီပဲကွာ။ ခုနလေး တင် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်မြောက် လာဖို့အတွက် မဖွေရှာရဘဲ ကုန်ကြမ်း ရလိုက်တာ ရှိပါ တယ်’
 ‘တယ်ဟုတ်ပါလား။ ဘယ်တုန်းက ရလိုက်တာလဲ’
 ‘ခုလေးတင်ပါဆို’
 ‘ဘယ်လိုဇာတ်လမ်း မျိုးပါလိမ့်’
 ‘ခု မသိချင်ပါနဲ့ဦးကွာ၊ ရေးပြီးတာနဲ့ နင့်ကို ငါ ဦးဆုံး

ပေးဖတ်ပါ့မယ် ဟုတ်လား’
 □
 ကြုံတွေ့၊ ဖြစ်တွေတွေ ကို အုတ်မြစ်ချပြီး ထောက်ကူ ပြု ငြိမ်းများနှင့် တည် ဆောက်လိုက်သောအခါ သုံး လေးညနှင့် ရေးချင်သော အကြောင်းအရာတွေက ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်အသွင် အသက်ဝင် သွားခဲ့တော့သည်။ ဝတ္ထုဖြစ် သွားသော ဤစာစုတွေကို နေ ဘက်တွင် လုပ်ငန်းခွင်သို့ ဝင် ရောက်ရပြီးလျှင် ပင်ပန်းနေ သည့်ကြားမှပင် ဝါသနာကို အခြေပြုလျက် ရင်နှင့်တစ် လုံးသော ခံစားချက်တွေကို ညအခါမှသာ အချိန်လုကာ ကျွန်တော် အန်ထုတ်လိုက်ရ ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

အားလုံး အချောသတ် မဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ ပို့ရန်သာ ရှိ တော့သော အချိန်၌ သူငယ် ချင်းကို ကျွန်တော် ပေးဖတ် စေခဲ့၏။ စာရွက်အားလုံးကို ဖတ်ပြီးသွားချိန်တွင်မူ သူငယ် ချင်းက ‘ကောင်းတော့ ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မကောင်းဘူး’ဟု မှတ်ချက် ချ၏။

ဘာကြောင့် ကောင်း တယ်၊ ဘာကြောင့် မကောင်း တာလဲဟု သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ကို ကျွန်တော် ပြန်မမေးမိ။ မေးမိမည်ဆိုလျှင် သည်ကနေ ရွှေအမြူတေမဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ စာမူသွားပို့မည့် အစီအစဉ် သည် သွားဖြစ်လိမ့်မည် မဟုတ်တော့။ စကားတွေ ပေရှည်သွားကြပေလိမ့်မည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးမီ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။ ‘ကဲ- ငါသွားပို့လိုက်ဦးမယ်ကွာ’ဟု ဆိုကာ ထ၊ မည်အပြုတွင်

သူငယ်ချင်းက ကျွန်တော် လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲရင်း-
 ‘သွားပို့တာကတော့ ဟုတ်ပါ ရဲ့။ နင့်ဝတ္ထုကိုလည်း သေချာ ပြန်ကြည့်ဦးလေ။ ဝတ္ထုလည်း ဆိုသေးရဲ့၊ ခေါင်းစဉ်လည်း မပါဘဲနဲ့။ ဝတ္ထုအမည်ကို ဘယ်လိုတပ်မှာလဲ’ဟု ဆို လိုက်မှ...

ဪ... ဟုတ်ပေ သား။ ဆန္ဒတွေ အရမ်းကို စောသွားခဲ့မိသည့်အတွက် မိမိဝတ္ထုကို ခေါင်းစီးတပ် မပေးရသေးကြောင်းကို ထို သောအခါမှပဲ သတိရလိုက်မိ တော့၏။

ကျွန်တော် သူငယ်ချင်း ကို အရှက်ပြေ ပြန်ပြီးပြလိုက် ရင်း...

‘မေ့နေလိုက်တာကွာ၊ နင့် ပြောမှပဲ သတိရတယ်’
 လိပ်ထားသော စာမူကို ပြန်ဖြန့်လိုက်သည်။ ဘောပင် ကို အိတ်ထောင်ထဲမှ ဆွဲထုတ် လိုက်၏။ ပြီး ခေါင်းစီးရေး ရန် ချန်လှပ်ထားသည့် ပထမ စာမျက်နှာ၏ ထိပ်ဆုံးပိုင်း ကွက်လပ်လေးမှာ ဝတ္ထုအမည် ကို ကျွန်တော် ခပ်သော့သော ပဲ ရေးချလိုက်ပါတော့သည်။

‘နှစ် နှစ်ဆယ်ကျော် ပိတ်ထားဖြစ်ခဲ့သော တံခါး တစ်ချပ်အကြောင်း’ဟူ၍။

‘ဪ... သံယောဇဉ် အမျှင်အတန်းကို ရှင်ခန်း ဘယ်သူ ဖြတ်နိုင်ပါ့’ဆိုသည့် သူငယ်ချင်း၏ ရယ်ကျဲကျဲ အသံကို ခွန်အားအပြည့်နှင့် လှမ်းထွက်လာခဲ့သည့် နောက် ပါးမှ ကျွန်တော် ကြားဖြစ် အောင်ပင် ကြားမိလိုက်သေး တော့...။

■

ကြည်ထွန်းထွန်း

WIN ISZUDIA

မည်သည့်မဂ္ဂဇင်း၊ ကုန်သွယ်တွင်မျှ ပေးပို့ရန်
မရည်ရွယ်သည့် စာမူတစ်ပုဒ် သို့မဟုတ်
မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ပေးမတ်ရန်
စိတ်ကူးမထားသည့် စာတစ်စောင်ကို
သင် ရေးဖူးပါသလား။ သူကတော့
ရေးဖူးသွားပြီဖြစ်သည်။ ရေးဖြစ်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။
ယခုအချိန်တွင် မည်သူ့ကိုမျှ ပေးမမတ်ရန်
ရည်ရွယ်ထားသည့် ဤစာကိုမတ်ရင်း
သင် ပြုံးလိုက ပြုံးနိုင်သလို မဲလိုကလည်း
မဲနိုင်သည်။ ရေးထားသည့်
အကြောင်းအရာသည် ဝတ္ထုမဟုတ်သလို
ဆောင်းပါးလည်း မဟုတ်ချေ။
အကဲဆေးမဟုတ်သလို

ပါးစားရှားခွဲစား၊ ချစ်မြတ်၊
မေ့ဖြစ်ကောင်း၊ အမှုတစ်ပုဒ်
ဂျီ.ပီ.ပေး

ဘဝလမ်းညွှန်ဆောင်ပုဒ်လည်း
မဟုတ်ခဲ့ချေ။ မှတ်တမ်းဟု
ဆိုရလောက်အောင်လည်း
စကားလုံးတွေနှင့်ဖွဲ့စည်းထား
သည့် ဤစာသားတွေက မကြီး
ကျယ်၊ မခမ်းနား မတောက်
ပြောင်ခဲ့။ မှတ်တမ်းဆိုသည်
က နှောင်းလူတို့ ရှာတွေ့ခဲ့
ချိန်တွင် တစ်စုံတစ်ခုအကျိုးရှိ
စေ သိသွားစေသည့်အကြောင်း
အရာမျိုး ဖြစ်သည်။ နေ့စဉ်
မှတ်တမ်းခေါ်သည့် ဒိုင်ယာရီ
ထဲတွင် ရေးဖြစ်ခဲ့သည့်
အကြောင်းအရာမျိုး မဟုတ်
သည်မှာလည်း သေချာသည်။
ယခု သူ ရေးထားသည့်စာ
သည် မရေးဖြစ်ခဲ့သည့် ထို
အကြောင်းအရာများအကြောင်း
ရေးထားသည့်အကြောင်းခြင်း
ရာများ ဖြစ်သည်။ တစ်နည်း
ပြောရလျှင် သူ၏မပြည့်ဝနိုင်
သည့်ဆန္ဒများ သို့မဟုတ် သူ
မလုပ်လိုဘဲ လုပ်နေရသည့်
အရာများအကြောင်း ဖြစ်
သည်။

သူ ငယ်ငယ်က မိုးများ
သည့်တောင်ပေါ်မြို့လေးတစ်
မြို့တွင် သုံးနှစ်ခန့် နေခဲ့ရဖူး
သည်။ သူ့ဘဝတွင် ကျောင်း
ပညာကို စတင်သင်ကြားခွင့်
ရသည့် မြို့ကလေးလည်း
ဖြစ်သည်။ ဖခင်တာဝန်ကျရာ
အလုပ်ခွင်နှင့်နီးသည့် ဝန်ထမ်း
အိမ်ရာလေးသည် တောင်ပေါ်
မြို့လေး၏ မြို့ပြင်တွင် ရှိ
သည်။ ထိုမြို့ပြင်မှ စာသင်
ခန်းရှိရာ မိုင်အနည်းငယ်ဝေး
သည့် မြို့လေးထဲသို့ ဘဝတူ
သူငယ်ချင်းတစ်စုနှင့်အတူ
ထမင်းဘူးကိုယ်စီကိုင်ကာ ခြေ
လျှင်ကျောင်းတက်ခဲ့ရသည်။
ကျောင်းမှန်မျိုးတန်းသို့ သူ
ငယ်ချင်းများ သွားနေချိန်တွင်

ဘဝနှစ်ခု
ပေါင်းစပ်ခြင်း
အတွက်
ရွှေတွေ မလိုဘူး
ငွေတွေ မလိုဘူး
တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး
နားလည်ဖို့ပဲ
လိုတယ်
မဟုတ်လား
(Heart to Heart)
ဟတ်တူ ဟတ်
ဖြစ်နေသည့်
သူမနှင့်သူ
လက်တွဲ
ပြီးမှာတော့
ဘဝရဲ့
ရသ
ဆေးခါးကြီးတွေက
ရနံ့သင်းတဲ့
ကော်ဖီခါးလေးတွေ
အဖြစ်
ပုံပြောင်း
သွားခဲ့ရသည်

သူက အမေ ထည့်ပေးလိုက်
သည့် သရေစာကို စားရင်း
စာသင်ခန်းထဲတွင် ငြိမ်နေခဲ့
ဖူးသည်။ ထိုအခြေအနေမျိုး
ကို ငြိုငြင်စိတ် မဝင်ခဲ့သော်
လည်း ညနေ ကျောင်းဆင်း
ချိန် အခန်းတူ၊ အတန်းတူ
သူငယ်ချင်းများ၏မိဘအသီး
သီးက လာကြည့်သည့်မြင်ကွင်း

ကို မြင်ရမန်များလာသော
အခါ သိမ်ငယ်စိတ်က မသိ
မသာဝင်လာတော့သည်။ စာ
မတော်သော်လည်း စာကြိုး
စားသည့် သူသည် အတန်း
ပိုင်ဆရာမ၏ သူငယ်ချင်းများ
အပေါ် အထူးအရေးပေးဂရု
စိုက်ခြင်းနှင့် သူ့အပေါ် လျစ်
လျူခြင်းကို သိမြင်လာရ
သောအခါ စာကြိုးစားချင်
သည့်စိတ်က ရာခိုင်နှုန်းတော်
တော်များများ လျော့သွား
သည်။ နှမ်းပါးသည့် သူ့ကို
အတန်းဖော် သူငယ်ချင်းများ
၏ ဝိုင်းပယ်နှိမ့်ချခြင်းက
မကြာခဏ ကြုံလာရသော
အခါ ကျောင်းဆိုသည့်အရာ
ကို သူ မုန်းတီးလာသည်။
ကျောင်းစာကို သူ စိတ်မဝင်
စားတော့။ အမေက စာကြည့်
ခိုင်း၍သာ အမေကိုချစ်စိတ်
ဖြင့် သူ မနှစ်သက်တော့သည့်
ကျောင်းစာကို ကျက်ခဲ့ရခြင်း
ဖြစ်သည်။ ထိုအကျိုးဆက်
အဖြစ် ယခုအချိန် သူ၏ညွှန်
ခန်းတွင် ဘွဲ့ဇာတ်ပုံတစ်ခုကို
ချိတ်ထားနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

တောင်ပေါ်မြို့လေး
တွင် သုံးနှစ်ခန့်နေပြီးနောက်
သူ့ဇာတိချက်မြို့ပုံဖြစ်သည့်
အပူပိုင်းဒေသလေးသို့ တစ်မိ
သားစုလုံး ပြောင်းလာခဲ့ကြ
သည်။ အမေဘက်မှ အဘိုး
အဘွား ဆွေမျိုးမောင်နှမများ
ကြားတွင် ခေတ္တနွေးထွေးသ
ယောင် ထင်ခဲ့ရသည်။ လေး
တန်းအောင်ပြီးနောက် ငါး
တန်းတက်ရန် ပြင်ဆင်ချိန်
တွင် ဘယ်ကျောင်းတက်
မလဲဆိုသည့် မေးခွန်းနှင့် တိုး
ရတော့သည်။ အများစုက
ရပ်ကွက်လေးနှင့်နီးသည့်
အလယ်တန်းကျောင်းလေး

တွင် တက်စေလိုကြသည်။
အကြောင်းပြချက်က သွား
ရေးလာရေး လွယ်ကူ၍ဖြစ်
သည်။ သူ ကျောင်းတက်ရန်
အတွက် ဝန်ထမ်းအဖေသည်
စက်ဘီးတစ်စီး ဝယ်မပေးနိုင်
သေးချိန်လည်း ဖြစ်သည်။
သူကတော့ မြို့ထဲမှာရှိသည့်
အထက်တန်းကျောင်းကြီးတွင်
သာ တက်လိုသည်။ ရွေးချယ်
ခွင့်က သူ့လက်ထဲတွင် ဖြစ်
သည်။ မိုင်အနည်းငယ်ဝေး
သည့် မြို့ထဲကျောင်းသို့ ခြေ
လျှင်တက်ရန် သူ ဆုံးဖြတ်
လိုက်သည်။ ဘာအရေးလဲ။
သူ့ဘဝရဲ့အစ ပညာဆည်းပူး
ရာတွင်လည်း ခြေလျှင်သွားခဲ့
ရသေးသည် မဟုတ်လား။

စက်ဘီးနောက်တွင်
တင်ခေါ်ရမည့်စီးသဖြင့် မမြင်
ချင်ယောင်ဆောင်သွားသော
အဆက်အဆံ ဖြတ်တောက်
သွားသည့် ဝမ်းကွဲညီအစ်ကို
မောင်နှမများကြောင့် ဆင်းရဲ
နှမ်းပါးမှုကို ပထမဆုံးအကြိမ်
စက်ဆုပ်သွားသည်။ အမေ
တန်ဖိုးထားသည့် ဝန်ထမ်းဘဝ
ကို သူ မနှစ်မြို့တော့။ ပြောည့်
စုံသည့် ဝန်ထမ်းသားသမီး
ဘဝ၏ခါးသီးမှုရသကို စတင်
သတိပြုမိသွားခြင်းဖြစ်သည်။
ထို့အတူ မာနကို ဘယ်လို
အရောင်တင်ရမလဲဆိုသည့်
နည်းအား သိရှိသွားချိန်လည်း
ဖြစ်သည်။ လွယ်အိတ်တစ်
လုံး စလွယ်သိုင်းကာ သူ
တက်လိုသည့်ကျောင်းကို ခြွေ
ပြီးကြီး တက်ခဲ့လိုက်သည်။
ပန်းတိုင်ဆီကို သွားသည့်
လမ်းက တစ်ခုတည်းသာ
မဟုတ်ပေ။ လမ်းတွေက
အများကြီးပဲ မဟုတ်လဲ။
မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လူငယ်တစ်

ယောက်၏ သူ့မာနကို ချစ်စိတ်၊ အရောင်တင်လိုစိတ်ဖြင့် ခက်ခဲချိန်တချို့ကို ဖြတ်သန်းနိုင်ခဲ့သည်။ အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝတွင် မူသူငယ်ချင်းများ၏ စက်ဘီးနောက်တွင် သူ ပါသွားတတ်မြဲဖြစ်သည်။

ဆယ်တန်းအောင်ပြီးနောက် (Distance) အဝေးသင်တက်သည်။ (Day) ဒေးကျောင်းသားဘဝကို မက်မောသော်လည်း အကုန်အကျ သက်သာသည့် အဝေးသင်ပညာရေးကို ရွေးချယ်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ခွင့်မရသည့် ဘဝထဲတွင် ဖြစ်သင့်ရာတစ်ခုကို ရွေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အဝေးသင်ကျောင်းသားဘဝတွင် ခရမ်းရောင်ပန်းဘီးတစ်စီးကို သူပိုင်သည်။ အနီရောင်ကချင်လွယ်အိတ်လေးက ပန်းထက်မှာ ရှိသည်။ ထိုလွယ်အိတ်ထဲမှာ တက်ခေါက်သံတွေ ရှိသည်။ လက်ခေါက်သံတွေ ရှိသည်။ ကဗျာတွေ ရှိသည်။ ဝတ္ထုတွေ ရှိသည်။ ချစ်သူကို အခွံနွှာပေးဖို့အတွက် နေကြာဓမ္မထုပ်တွေ ရှိသည်။ ချစ်သူပေးခဲ့ဖူးသည့် ပဝါဖြူလေး ရှိသည်။ မျှော်လင့်ချက်အပြည့်နှင့် အိပ်မက်တွေ ရှိသည်။

အိတ်ကပ်ထဲတွင် သူတစ်ယောက်စာ လက်ဖက်ရည်ဖိုး ရှိသည်။ ဆိုင်မထိုင် ဖြစ်တာများလာလျှင် ခင်မင်သည့်သူငယ်ချင်းတစ်ဦးဦးအား ကင်နီတင်းသွားရအောင်ဟု ခေါ်နိုင်သည့် အခြေအနေတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်လာသည်။ ကြီးမားထွားကျွန်းသည့် ဆိုင်ကယ်ကြီးများ၊ ပြောင်လက်

တောက်ပလွန်းသည့် ကားအလှများ၊ အရောင်အသွေးစုံလင်လှသည့် ပန်းပွင့်ငယ်များနှင့် ခမ်းနားထည်ဝါလွန်းသည့်ဝန်းကျင်တွင် စက်ဘီးငယ်လေးတစ်စီးဖြင့် အဆိုးမြင်စိတ်မဝင်ဘဲ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးခဲ့ရသည်မှာ နံဘေးမှာ ရှိနေသည့် ချစ်သူကြောင့် ဖြစ်မည်ထင်သည်။ လောကကြီးက ပေးသည့် သိပ်မများလှသည့် လက်ဆောင်ထဲမှ အကောင်းဆုံးသောလက်ဆောင်မှာ သူမ ဖြစ်သည်။ မြန်နှုန်းမြင့်ကားများ၊ ဆိုင်ကယ်များ၊ ကြီးမားထည်ဝါမှုများကို လျစ်လျူရှုကာ သို့မဟုတ် မပြည့်စုံသည့် ဘဝအခြေပြဇယားများကို မေ့လျော့ကာ အဓိပတိလမ်းမထက်တွင် သူမလက်ကို ဆွဲပြီး ရဲရဲရင့်ရင့် လမ်းလျှောက်ခဲ့ဖူးပြီး ကျောင်းတော်ကြီး၏ လှပမှုကို သူမကို ချစ်သည့်စိတ်ဖြင့် မြင်တတ်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ကျောင်းပြီးသွားသည့်နောက် ဘဝလက်တွဲဖော်အဖြစ် သူ ရွေးချယ်ခဲ့သူမှာ သူမ ဖြစ်သည်။ ဘဝနှစ်ခုပေါင်းစပ်မြဲမြဲဖို့အတွက် ရွှေတွေ မလိုဘူး၊ ငွေတွေ မလိုဘူး၊ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး နားလည်ဖို့ပဲ လိုတယ် မဟုတ်လား။ (Heart to Heart) ဟတ်တူဟတ် ဖြစ်နေသည့် သူမနှင့်သူ လက်တွဲပြီးမှာတော့ ဘဝရဲရသဆေးခါးကြီးတွေက ရနံ့သင်းတဲ့ ကော်ဖီခါးလေးတွေအဖြစ် ပုံပြောင်း

သွားခဲ့ရသည်။ ဝန်ထမ်းအဖြစ်ကို မနှစ်သက်ခဲ့ဖူးသောသူသည် ပုဂ္ဂလိကဝန်ထမ်းအဖြစ်နှင့် အလုပ်အမျိုးမျိုးပြောင်းခဲ့ဖူးပြီ။ ရာသီတွေအရောင်ရင့်လာသလို သားနှစ်ယောက် တိုးလာခြင်းဖြင့် မိသားစုဟူသည့် အနုပညာမြောက်စကားလုံးတို့ ပိုမိုပီပြင်လာခဲ့သည်။

တကယ်တော့ သူသည် ချောင်မှာငေးရင်း ကလောင်သွေးလိုသူ ဖြစ်သည်။ လက်တွေ့ဘဝဖြစ်စဉ်ထဲမှာတော့ အစာအိမ်တစ်ခုအတွက် သို့မဟုတ် သူ့ကို မှီခိုနေသည့် သမုဒ္ဒရာသုံးစင်းအတွက် ကိုယ်စိတ်နှလုံးအားလုံးကို ဝန်းကျင်သစ်တစ်ခုတွင် ကိုးနာရီတိတိရောင်းစားရင်း ဘဝကို ရှေ့ဆက်နေရသူတစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်။ ကံကောင်းသည်လား၊ ကံဆိုးသည်လား ဆိုတာကိုတော့ သူ မဝေခွဲနိုင်ခဲ့ချေ။ ထိုအလုပ်သည် သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို မတိုက်စားသော်လည်း သူ့နှလုံးသားကိုတော့ တတိတိတိုက်စားသည်။ သူ့စိတ်ကို တရိရိညှဉ်းသည်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ခြင်းမရှိသည့် ပတ်လမ်းထဲမှာ ပြေးရင်း သူ မောပန်းလာသည်။

သူသည် မွေးရာပါ ခါးကုန်းတစ်ဦး မဟုတ်ပါ။ Customer Right ဆိုသည့် စကားလုံးအောက်တွင် သူခါးသည် ပြန်မမတ်နိုင်တော့သလို ငြင်းဆန်သည့် သင်္ကေ

တအဖြစ် ခေါင်းယမ်းခြင်းကို မေ့လျော့သွားသည်။ အချို့လွန်နေသည့်စကားလုံးများအမြဲတမ်းနီးပါး စီးဆင်းနေသည့် နှုတ်ဖျားမှ ပင်ကိုဘာသာစကားတို့ ပျောက်ဆုံးကုန်သည်။ Dead Smile တို့ကိုမျက်နှာထက်မှာ ကြံချထားသောကြောင့် True Smile တို့လန်းလန်းစွင့်စွင့် မပွင့်တော့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည်။ မောက်မာရိုင်းပျသည့် စကားလုံးကျောက်သားများ နားစည်အတွင်း ပြီးဆင်းလာခြင်းကို မျက်မှောင်တစ်ချက်မတွန့်ဘဲ အပြုံးမျက်နှာဖြင့် ရိုက်ချီးစွာ နာယူတတ်သည်မှာ ကော်ဖီခါးခါး မှောက်ကျထားသည့် သင်ရိုးတစ်ခုကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဝန်းကျင်ကို မပြောင်းလဲနိုင်သေးချိန်တွင်တော့ လိုက်လျောညီထွေရှိအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြောင်းလဲနိုင်ရမည်ဟူသော အသိတစ်ခုကို စွဲကပ်ထားလိုက်သည်။ ကဗျာဆရာမတစ်ယောက်၏ ‘ကောင်းကင်ကို မိုးရတာ သိပ်ပင်ပန်းတာပဲ ဖေဖေ’ ဆိုသောစာသားကို သတိရလိုက်မိသေးသည်။ ဘဝရဲရသတွေထဲမှာ ဒုက္ခဟာ ဆားတစ်ပွင့်ဆိုလျှင် သူ့အတွက် ဖြစ်ထွန်းသည့် ဆားတောင်တွေက မြင့်မားလွန်းလှချည်လား။

‘ဖေဖေ ပြန်လာရင် မုန့်ဝယ်ခဲ့...’

‘မောင်ရေ... ဆိုင်ကယ်ကို ဖြည်းဖြည်းမောင်းနော်...’

ထိုသို့သော စကားလုံးများအောက်တွင် ဆားတောင်တို့က ဝိုင်းရံထားလာခဲ့ကြသည်။ သင့်မှာရော ဆားတောင်တွေ

ရှိတုန်းပဲလား။ လောလောဆယ်မှာတော့ ပျားရည်တစ်စက်အတွက် ဆားတောင်တွေကိုဖြုတ်ကာ ဆားကုန်သည် လုပ်ရဦးမည်။ မနှစ်သက်သည့် အလုပ်ကို မုန်းမုန်းကြီး ဆက်လုပ်နေသည့် သူအတွက် သင်ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချနိုင်သည်။ ထိုအရာ ထိုအခြေအနေသည် သူ့ဘဝဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ် သင်က လက်ခုပ်တီးအားပေးနိုင်သည်။ သည်အရာသည် သင့်အခွင့်အရေးဖြစ်သည်။ ကဲ ကော်ဖီတွေ အေးမသွားခင် သင် ဘာလုပ်မလဲ။ ဘဝကို ထမ်းပိုးထားရသည့် သူအတွက် ဘဝက လေးလံလွန်းလှသည်။ ကော်ဖီသောက်မည့် သင့်အတွက် ကော်ဖီတွေက ဝေးလံလွန်းလှသည်။

ကြိုးစားသမျှ အရာထင်ချင်သည်မှာ လူ့သဘာဝဖြစ်မည်ထင်သည်။ ပမာဆိုရ

လျှင် ဆိုင်ကယ်တစ်စီးကို ဂီယာကုန်၊ လီဗာကုန်ဖြင့် မိုင်ကုန်မောင်းလို့ ရပါသည်။ သို့သော် သွားမည့် ခရီးဝေးအတွက် ဆီဖြည့်ထားဖို့တော့လိုသည်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်မှတော့ အထက်လူကြီး ခိုင်းတာ လုပ်ရမှာကို မကြောက်ဘူးဆိုတာကိုတော့ သိစေချင်သည်။ Over Load တွေအတွက် Supplyကောင်းကောင်းတော့လိုချင်သည်။ မိုင်တစ်ရာ ခရီးကို ဆီတစ်စိတ်မျှဖြင့် အရောက်သွားလိုသည့် လူကြီးမင်းများ အုပ်ချုပ်သည့် ပုဂ္ဂလိကလုပ်ငန်းစုကြီးတစ်ခုတွင် ရပ်တည်နေရသည့် သူအဖြစ်က ခက်ခဲလွန်းလှသည်။ တွဲလောင်းဆွဲထားသည့် သူလက်အနံ့ကို လွှတ်ချလိုက်ဖို့ မကြာခဏ စဉ်းစားမိသည်။ ဆက်လက်ဆုပ်ကိုင်ထားစေသည့် အကြောင်းအရာတွေ

က မများလှသော်လည်း သူကတော့ အင်အားတစ်ရပ်ဖြင့် ကျော်ဖြတ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေဆဲ ဖြစ်သည်။

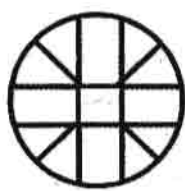
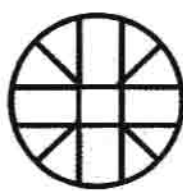
မူလတန်းကျောင်းသားဘဝတွင် အမေကို ချစ်သည့်စိတ်ဖြင့် မနှစ်သက်သည့်အရာကို ကျော်ဖြတ်နိုင်ခဲ့သည်။ အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝတွင် လူငယ်တစ်ယောက်၏မာနဖြင့်၊ တက္ကသိုလ်မှာတော့ ချစ်သူထံမှ အင်အားဖြင့် အခက်အခဲတချို့ကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ဖူးသည်။ လက်ရှိအချိန်မှာတော့ သူ ချစ်သည့်မိသားစုဆိုသော အင်အားဖြင့် ရင်ဆိုင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ “မိသားစု”တဲ့။ ဘယ်လောက် လှ လို က် သလဲ။ ဘယ်လောက် အနုပညာဆန်လိုက်သလဲ။ စကားလုံးလေးကတော့ သုံးလုံးပဲ ဖြစ်သည်။ ထိုသုံးလုံးသောစကားလုံး

လေးများက ချစ်စနိုးနှင့်သားနှစ်ယောက်ကို ကိုယ်စားပြုသည့် သင်္ကေတတစ်ခုဖြစ်နေသည်။ ထိုသင်္ကေတသည် သူ၏ (Logo)လိုရှိဖြစ်သည်။ သူ၏ (Life) ဘဝဖြစ်သည်။ သူ၏ (Dream) အိပ်မက်ဖြစ်သည်။ သူ၏ (Hope) မျှော်လင့်ချက်ဖြစ်သည်။

သင့်ဘဝကို ဘယ်လိုဖြတ်သန်းနေသလဲဆိုတာကိုတော့ သိစမ်းချင်လှသည်။ သူကတော့ ဘဝကို ကော်ဖီသောက်ရင်း ဖြတ်သန်းနေသူဖြစ်သည်။ ခပ်သက်သက်ရန် လေး သင်းနေသည့် ဘဝ၏ ကော်ဖီကို သူ တရှိက်မတ်မက် သောက်သုံးနေဆဲ ဖြစ်သည်။ ခုချိန်ထိတိုင် စွဲလမ်းနှစ်ခြိုက်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ ကဲ သင်ရော...

ရှည်ညိုလေး

ရန်ကုန် ဆရာမြင့် (ခ) ဆရာဩဘာ

နက္ခတ္တဗေဒ၊ လက္ခဏာအထူးကျွမ်းကျင်ပညာရှင်
မေးကြည့်လျှင် ပြေးကြည့်သလို မှန်ရမည်။

အမှတ် (၄၈)၊ ဆူးလေဘုရားအဝိုင်း၊ မြို့တော်ခန်းမအနီး၊ ရန်ကုန်မြို့။

Ph : 09 420034597

ရုပ်ရှင်အမွေအနှစ်
ဖြန့်ဖြူးရုပ်ရှင်ဖလင်များနှင့်
ဒစ်ဂျစ်တယ်ဖလင် ထိန်းသိမ်းခြင်းမိတ်ဆက်
ဥပဏာ

ရရှိခဲ့သည်။ ၁၉၂၀ မှစ၍
 ယနေ့ထိ မြန်မာနိုင်ငံတွင်
 ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားပေါင်းများစွာ
 ထွက်ရှိခဲ့သည်။ ယနေ့
 ကျွန်တော်တို့၏ခေတ်သည်
 ရုပ်ရှင်ကို ဒစ်ဂျစ်တယ်
 နည်းပညာဖြင့် စလယ်ဆုံး
 ထုတ်လုပ်နိုင်သည့်ခေတ်
 ဖြစ်လာသည်။ ယခင်က ရုပ်ရှင်ကို
 70mm, 65mm, 35mm,
 16mm, Super 8mm စသဖြင့်
 အမျိုးမျိုးသော ဖလင်ကော်ပြားဖြင့်
 ရိုက်ကူးထုတ်လုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။
 မြန်မာနိုင်ငံသည်
 35mm ဖလင်စနစ်ဖြင့် ရိုက်ကူး
 ရုံတင်ပြသသည့် စနစ်ကို
 ကျင့်သုံးခဲ့သည့်နိုင်ငံ ဖြစ်သည်။
 16mm ဖလင်ဖြင့် ရိုက်ကူးခဲ့သည့်
 ရုပ်ရှင်၊ သတင်းကားအချို့လည်း
 ရှိခဲ့သည်။ သို့သော် နိုင်ငံ၏
 အကူးအပြောင်း၊ သဘာဝဘေး၊
 စိုထိုင်းဆ၊ ရုပ်ရှင်သမားတို့၏
 ထိန်းသိမ်းမှုအားနည်းခြင်းနှင့်
 နိုင်ငံ၏ ပံ့ပိုးထိန်းသိမ်းနိုင်မှု
 မရှိခြင်းတို့ကြောင့် ရုပ်ရှင်နှင့်
 သတင်းဇာတ်ကားဖလင်များ
 အများအပြား ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။
 ဆိုလိုသည်မှာ များပြားသော
 မြန်မာ့ရုပ်ရှင် ဖလင်အမွေအနှစ်တို့မှာ
 လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။
 ၁၉၂၀ ဦးထွန်းရှိန်
 မှတ်တမ်းဇာတ်ကားမှ စ၍
 အသံတိတ်ဇာတ်ကားများ၊
 မြန်မာ့ရုပ်ရှင်ခေတ်ဦး
 အေဝမ်း ထုတ်လုပ်ရေးမှ
 ဇာတ်ကားများ စသည်တို့သည်
 ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းပုံစံတစ်ခုနှင့်
 သတင်းအချို့သာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့
 သည်။ အစောဆုံးဇာတ်ကား
 (လက်ရှိအချိန် ပြန်လည်
 ရှာဖွေတွေ့ရှိမှု)အဖြစ်
 မြန်မာနိုင်(၁၉၃၄ ခုနှစ်)
 အသံတိတ်ရုပ်ရှင်သာ ရှိသည်။

မြန်မာနိုင်ငံသည် ၁၉၂၀ ပြည့်နှစ်မှစ၍
 ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများ ရိုက်ကူးထုတ်လုပ်ခဲ့သည့်
 နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ ဖြစ်သည်။ မကြာမီ ၂၀၂၀ ပြည့်နှစ်သည်
 မြန်မာ့ရုပ်ရှင် နှစ် ၁၀၀ ပြည့် ဖြစ်လာတော့မည်။
 အင်္ဂလိပ်ခေတ် ဝါရင့်နိုင်ငံရေးသမားကြီး
 ဦးထွန်းရှိန် ဈာယန သတင်းကားမှ စတင်ခဲ့သည်။
 ထို့နောက် မေတ္တာနှင့်အသုရာ ဇာတ်လမ်းရုပ်ရှင်ဖြင့်
 ပထမဆုံးဇာတ်ကားအဖြစ်ဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံသည်
 ကမ္ဘာ့ရုပ်ရှင်သမိုင်းဝင်ခဲ့သည်။ ရုပ်ရှင်သည် ဝင်ငွေ
 ကောင်းရုံသာမက အများပြည်သူကို
 ဆွဲဆောင်နိုင်ခြင်းတို့ကြောင့် ခေတ်အဆက်ဆက်မှ
 ယနေ့ထိ လူထု၏ စိတ်ဝင်စားမှုကို အများဆုံး

ယနေ့အခါ
 ကမ္ဘာနိုင်ငံအသီးသီးတွင်
 ဒစ်ဂျစ်တယ်နည်းပညာဖြင့်
 ရှေးက ဖလင်များကို
 ပြန်လည်ကူးယူထိန်းသိမ်းခြင်းကို
 လုပ်ဆောင်လာကြသည်။
 ဟောလိဝုဒရုပ်ရှင်ဆရာကြီး
 မာတင်ဆကော့ဆေးဆေး မှစ၍
 ကမ္ဘောဒီးယား ရုပ်ရှင် ဒါရိုက်တာ
 ရေသီပန်တို့အထိ ရုပ်ရှင်အမွေအနှစ်
 အဓိက ထိန်းသိမ်းသူများအဖြစ်
 (FIAP/ International Federation of
 Film Archives) မှ ဆုချီးမြှင့်၍
 အသိအမှတ်ပြုထားသည်။
 အတိတ်မှ ရုပ်ရှင်သမိုင်းသည်
 အနာဂတ် ရုပ်ရှင်ထွန်းကားဖို့ရာ
 အစဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။
 နိုင်ငံတကာ ရုပ်ရှင်ထိန်းသိမ်းခြင်း
 အဖွဲ့အစည်း FIAF (International
 Federation of Film Archives) မှ
 ရုပ်ရှင်ထိန်းသိမ်းခြင်းအစီအစဉ်များ၊
 အစည်းအဝေးပွဲများနှင့်
 အမွေအနှစ်ရုပ်ရှင်ပွဲတော်များကို
 အားပေးကူညီခဲ့သည်။ ယနေ့
 ဒစ်ဂျစ်တယ်ခေတ်သည်
 ရုပ်ရှင်ကားများ ထိန်းသိမ်းခြင်း၊
 ပြန်လည်ပြုပြင်ခြင်း၊
 ပြန်လည်တည်ဆောက်ခြင်းတို့ကို
 အကောင်းဆုံးဆောင်ရွက်နိုင်သည့်
 အချိန်ဖြစ်လာသည်။
 Conservation (ထိန်းသိမ်းခြင်း)
 ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှု အခြေအနေ
 အနည်းဆုံးဖြစ်အောင် ထိန်းသိမ်းခြင်း
 ဖြစ်သည်။ ရုပ်ရှင်ဖလင်သည်
 မော်ကွန်းတိုက်များ၊ ပြတိုက်များနှင့်
 သိုလှောင်ခန်းများတွင်
 သတ်မှတ်ထားသည့် အပူချိန်တွင်
 ထားရှိရသည်။ ဥပမာ
 ၄၅ ဒီဂရီဖာရင်ဟိုက်/ ၃၇ ဒီဂရီ
 စီတိုင်ဆန်းမှာ
 ဖလင်မော်ကွန်းတိုက်တစ်ခုတွင်
 ထားရှိရမည့်အပူချိန်ဖြစ်သည်။
 မက်ထရိုက်ဖလင်များ (Nitrate) (၁၈၈၀

ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား
 အမွေအနှစ်အဖြစ်
 ထိန်းသိမ်းရာတွင်
 အနုပညာရှင်တစ်ဦးဦးကို
 အထူးပြု၍
 ထိန်းသိမ်းခြင်း
 ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား၏
 ကာလကြာမြင့်မှုကို
 အထူးပြု၍
 ထိန်းသိမ်းခြင်း၊
 ယဉ်ကျေးမှုတန်ဖိုးကို
 အထူးပြု၍
 ထိန်းသိမ်းခြင်းနှင့်
 သတင်းမှတ်တမ်း
 သမိုင်းအဖြစ်
 ထိန်းသိမ်းခြင်း
 အစရှိသဖြင့်
 စံနှုန်းများဖြင့်
 ထိန်းသိမ်းကြသည်

ကျော်တွင် စတင်ထုတ်လုပ်ခဲ့သည်။
 အက်တိတ်ဖလင်များ (Acetate) (၁၉၅၅
 တွင် စတင်ထုတ်လုပ်ခဲ့သည်။)
 Polyester (၁၉၅၅ မှ စတင်ထုတ်လုပ်
 ခဲ့ပြီး ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်တွင် အသုံးများခဲ့
 သည်။) တို့သည် စိုထိုင်းဆများခြင်းနှင့်
 အပူချိန် လွန်ကဲမှုတို့ကြောင့် အဓိက
 ပျက်စီးဆုံးရှုံးနိုင်သည်။ Safety Film
 Stoke တစ်ခုခုဖြင့် ကူးယူထားရှိခြင်းဖြင့်
 ယခင်က ထိန်းသိမ်းထားကြသည်။
 အချဉ်ပေါက်၍ စူးရှသောအနံ့ထွက်ခြင်း
 (Vinegar Syndrome) ဖြင့် ဖလင်များ
 စတင်ပျက်စီးသည့်အဆင့် ရောက်ရှိ
 ကြောင်း သိရှိနိုင်သည်။

Preservation

(ရေရှည်အတွက် ထိန်းသိမ်းခြင်း)
 ပထမအဆင့်အနေဖြင့် ပြန်လည်
 ပြုပြင်သည့်အဆင့် ဖြစ်သည်။ Film
 Washing Machine စက်ဖြင့် သို့မဟုတ်
 လူမှု ဂရုတစိုက် ပြန်လည် သန့်စင်ခြင်း
 သည် အခြေခံ ဖြစ်သည်။ Perforation
 အပေါက်များပေါက်ပြဲနေခြင်း၊ ဆက်ရာ
 များ ပြတ်ထွက်နေခြင်း၊ မှိုနှင့် အောင်းရာ
 ထင်ခြင်း၊ Emulsion ဆေးသားရာများ
 ကွာထွက်နေခြင်းများသည် ကိုင်တွယ်
 ရာတွင် ခက်ခဲသည့် အဆင့်များ ဖြစ်
 သည်။ ကပ်နေသော ဖလင်ဘူးခွေများ
 ကို Dehydration ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် Film
 Scanner တွင် ပြန်လည်ဖတ်နိုင်သည့်
 အဆင့်ရောက်အောင် ပြုပြင်နိုင်သည်။
 ထို့နောက် ဖလင်အမျိုးအစား သတ်မှတ်
 ခြင်း (Film Identification) ပြုလုပ်ရသည်။
 သို့မှသာ မည်သည့် ဖလင်အမျိုးအစား
 ဖြစ်ကြောင်း သိရှိနိုင်မည်။

Reconstruction

(ပြန်လည် တည်ဆောက်ခြင်း)

ပျောက်ဆုံးနေသောဖလင်များ၊
 တစ်ပိုင်းတစ်စသောရရှိတော့သည့် ဖလင်
 အပိုင်းအစများကို ပေါင်းစပ်ထိန်းသိမ်း
 ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤအဆင့်တွင် ဖလင်
 သုတေသီနှင့် ရုပ်ရှင်ကားဖန်တီးသူ သို့
 မဟုတ် ထုတ်လုပ်သူ သို့မဟုတ် မိသားစု
 ဝင်များက မိမိတို့လိုချင်သည့်ပုံစံကို ပြန်

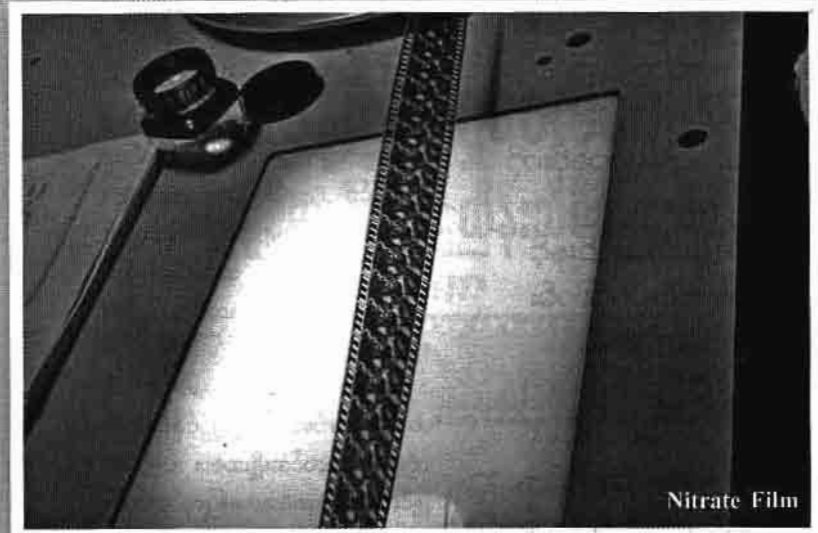
Damage film

Film Mould

Film Damage

Nitrate Film

လည်တည်ဆောက်ကြသည်။ နောက် ဆုံးတွေ့ရှိထားသော ဇာတ်ကားပိုင်းများ ကို မည်သည့်က ဇာတ်လမ်းအစ၊ မည် သည်က အလယ်နှင့် မည်သည်က ဇာတ် ကားအဆုံးပိုင်းဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်း၍ ဖန်တီးကြခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုသို့မပြုလုပ်မီ သန့်စင်ခြင်းနှင့် ပြုပြင် ခြင်းကို ပထမဦးစားပေးပြုလုပ်ကြသည်။

Digital Restoration

ပြုပြင်၍ ရလာသောဖလင်များကို

Digital Film Scanner ဖြင့် မိမိနှစ်သက် ရာ အရည်အသွေးသို့ ကူးပြောင်းကြ သည်။ Digital 4k, 2.5K, 2K, 1K ဖြစ် သည်။ သို့သော် အရုပ်များကို ဓာတ်ပုံ ကဲ့သို့ တစ်ကွက်ချင်းသာ ဖတ်ယူသည်။ သို့မှသာ အရောင်ချိန်ညှိခြင်း၊ အစင်း အကွက်အပြောက်များဖယ်ရှားခြင်း၊ တဖျပ်ဖျပ်တုန်ခြင်းများကို ပြန်လည် ပြုပြင်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။ Wet Gate Scanning နှင့် Dry Gate Scanning နှစ်

မျိုးရှိသည်။ Wet Gate Scan ဖတ်ခြင်း သည် အစင်းနှင့် မှီပွင့်အရာ ဖြစ်ပေါ်မှု များကိုလျှော့ချပေးသည်။ Dry Gate Scan ဖတ်ခြင်းမှာ ရိုးရိုးသာမန်ဖတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ Digital Scan ဖတ်ရာတွင် အရုပ်နှင့်အသံကို သီးခြားခွဲ၍ဖတ်သည်။ သို့မှသာ သီးခြားပြန်လည်ပြုပြင်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။ Scan ဖတ်၍ရလာသော အရုပ်နှင့်အသံပိုင်းများကို Post Production အဖြစ် Digital 4K/2K အရည် အသွေးအဖြစ် ရုပ်ရှင်ရုံများတွင် ပြသနိုင် ရန် (Digital Cinema Package) DCP အဖြစ်ပြောင်းလဲနိုင်ပြီဖြစ်သည်။ Exter- nal Hard Disk များနှင့် Digital File များသည် လုံခြုံစိတ်ချရသောအနေ အထား မဟုတ်ပေ။ ထို့ ကြောင့် LTO Tape(Linear Tape Open)ဖြင့် ရေရှည် ခံထားရှိနိုင်ရန် ထပ်ဆင့်ကူးယူကာ မူရင်းပိုင်တွဲအဖြစ် ထိန်းသိမ်းထားရှိကြ သည်။ ပြတိုက်နှင့် မော်ကွန်းတိုက်များ ၏ ထိန်းသိမ်းပုံမှာ-

- ၁။ မူရင်းဖလင် Stoke(Print, Negative or Duplicated Print)
- ၂။ DCP(Digital Cinema Package)
- ၃။ LTO Tape(Linear Tape Open)
- ၄။ Sd (720 x 480) File

ဖြင့် ရုပ်ရှင်တစ်ကားကို ထိန်းသိမ်းထား ရှိကြသည်။

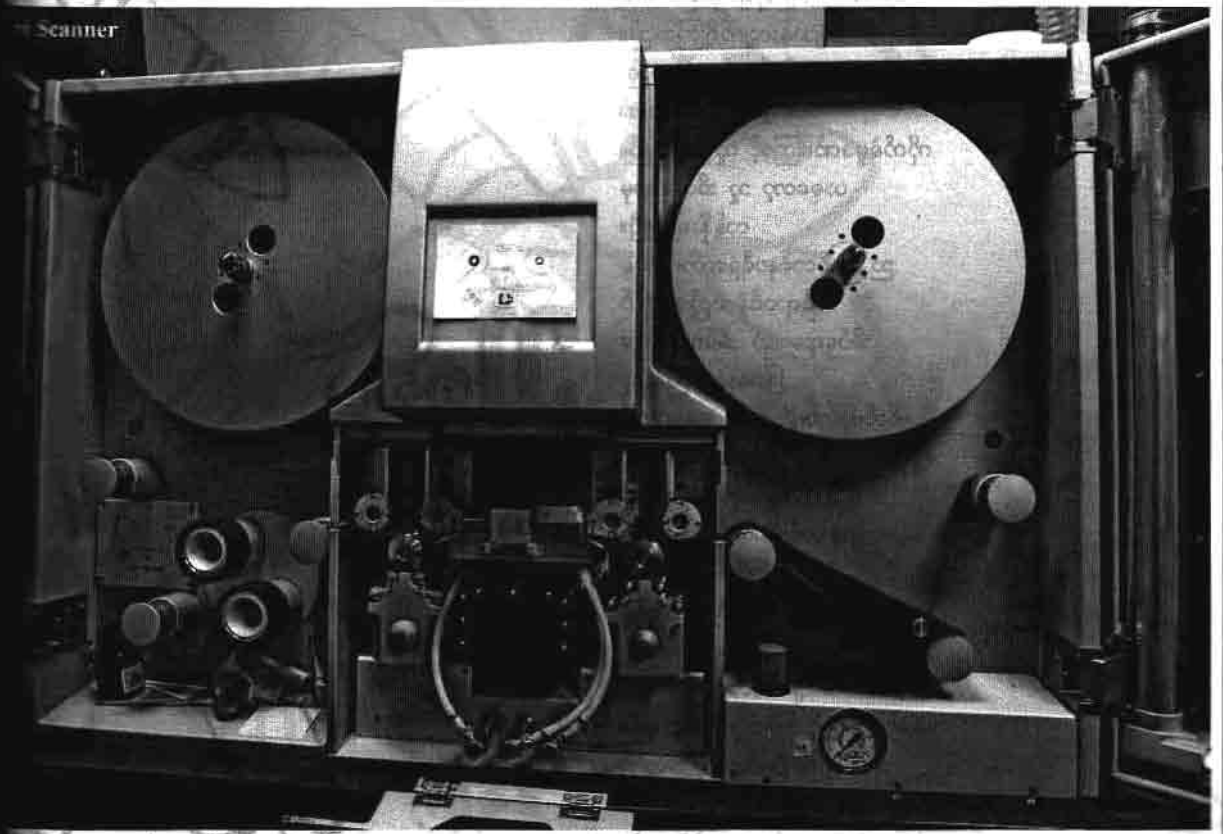
မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဒါရိုက်တာ

LTO tape

Dehydration Film Repair

မောင်ဝဏ္ဏ ရိုက်ကူးသော ခြေစာတော် နုနု(၁၉၇၂)နှင့် အောင်မောင်တင်မောင်၏ မြဂနိုင်(၁၉၇၄) ရုပ်ရှင်နှစ်ကားသာ Digital Restoration အဖြစ် ပြောင်းလဲထားနိုင်သေးသည်။ ယခုအခါ Memory! Film Festival မှ ကမကထမြဲပြီး မြန်မာ့ရုပ်ရှင် မော်ကွန်းတိုက်သစ် ဖြစ်ပြောကဲရေးအစီအစဉ်အား စံတင်အကောင်အထည်ဖော်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ရုပ်ရှင်ဖလှယ်ဇာတ်ကားများသည် ရောင်း

စားရန်၊ ဈေးကွက်လုပ်ရန်၊ ဂုဏ်ထားရန် မဟုတ်ပါ။ နိုင်ငံ၏ အမွေအနှစ်များ ထဲမှ တစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။ ဖော်ထုတ်ရန်နှင့် ထိန်းသိမ်းထားရှိရန် ဖြစ်သည်။ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား အမွေအနှစ်အဖြစ် ထိန်းသိမ်းရာတွင် အနုပညာရှင် တစ်ဦး ဦးကို အထူးပြု၍ ထိန်းသိမ်းခြင်း၊ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား၏ ကာလကြာမြင့်မှုကို အထူးပြု၍ ထိန်းသိမ်းခြင်း၊ ယဉ်ကျေးမှုတန်ဖိုးကို အထူးပြု၍ ထိန်းသိမ်းခြင်းနှင့်

သတင်းမှတ်တမ်းသမိုင်းအဖြစ် ထိန်းသိမ်းခြင်း အစရှိသဖြင့် စံနှုန်းများဖြင့် ထိန်းသိမ်းကြသည်။ ယနေ့ အချိန်သည် ပွင့်လင်းလာသော လူ့အဖွဲ့အစည်းနှင့် နိုင်ငံ၏ ကောင်းမွန်သော အပြောင်းအလဲများကြောင့် မြန်မာ့ရုပ်ရှင်အမွေအနှစ်အစီအစဉ်ကို အကောင်အထည်ဖော်နိုင်သည့် အကောင်းဆုံးအချိန်လည်း ဖြစ်သည်။

၂၀၁၁

ညဘက်
 သန်းခေါင်ကျော်အချိန်၌
 တဝီဝီအသံများကြောင့်
 သူ လန့်နိုးသွားမိသည်။
 ပူလောင်အိုက်စပ်နေသည့်
 ခြင်ထောင်ထဲတွင်
 သူ၏အသွေးအသားများကို
 စုပ်မျိုနေကြသည့် သို့မဟုတ်
 စုပ်မျိုရန် ပျံ့နေကြသည့်ခြင်
 ခြောက်ကောင်ခန့်သည်
 တိုက်လေယာဉ်ပျံများနယ် တဝီဝီ
 ပျံသန်းလျက်ရှိကြသည်။
 သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးလည်း
 ခြင်ကောင်များ၏
 ကိုက်ခဲမှုဒဏ်ကြောင့် ထူပူနေသည်။
 ယခုတော့ သူ အိပ်နေရာမှ
 လန့်နိုးရချေပြီ။
 ည ဆယ့်တစ်နာရီခွဲလောက်ကမှ
 အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည့်အတွက်
 အိပ်ရေးမဝဘဲ အိပ်ချင်မှူးတူး
 ဖြစ်နေခဲ့သည်။ သူ
 စိတ်တိုသွားခဲ့သည်။ မန္တလေး၏
 နွေလယ်ညသည် ချွေးထုတ်ခန်းထဲ၌
 ချွေးထုတ်နေရသလို
 ပူလောင်အိုက်စပ်နေခဲ့သည်။
 အအေးပိုင်းဖြစ်သော
 တောင်ပေါ် ချယ်ရီမြေ ပြင်ဦးလွင်မှ
 မန္တလေးတက္ကသိုလ်သို့
 ကျောင်းလာတက်ခါစက
 မန္တလေးအပူကို ကြိုက်မိတ်ခံရသည်။
 အအေးကြိုက်သော သူ့အတွက်
 မန္တလေး၏နွေအပူရှိန်က
 ပြင်းလွန်းလှသည်ဟု ထင်မိသည်။
 ယခုတိုင်အောင်လည်း
 ထိုအပူဒဏ်နှင့် အသားမကျသေးပေ။
 ညက စာတမ်းတစ်စောင်အတွက်
 ပြင်ဆင်နေရသည့်အတွက်
 ညဉ့်နက်သွားခဲ့သည်။ တိကယ်ဆို
 သူ ခြင်ထောင် မထောင်ချင်ပါ။
 သို့သော် မန္တလေးတွင်
 အကြောက်ဆုံးက ခြင်ကောင်များ
 ဖြစ်ကြသည်။ ကျန်သည့်
 နေရာများမှာတော့ မသိ။

ညစဉ်

ဥဒြ၊ ချယ်ရီမြေ၊

Amel
၂၀၁၆

သူ နေထိုင်သည့်အဆောင်မှာတော့ ခြင်ကောင်များ ဝီခေါ်နေခဲ့သည်။ အိပ်ရာမဝင်ခင်မှာတော့ ခြင်ဆေးများဖြင့် အန်တုနိုင်သော်လည်း အိပ်ရာဝင်ချိန်၌ ခြင်ဆေးရွေ့ ထွန်းမထားချင်တာမို့ ခြင်ကောင်များ၏ နှိပ်စက်မှုကို ခံရသည်။ အစကတော့ ပေတောကာ ခြင်ထောင်မထောင်ဘဲ နေသေးသော်လည်း နောက်တော့ မခံနိုင်တော့ပေ။ ခြင်ကောင်များက တဖြည်းဖြည်း များသထက်များလာခဲ့သည်မို့ ခြင်ထောင်ထောင်ရတော့သည်။ ခက်တာက သူ့၌ ပါလာခဲ့သည့် ခြင်ထောင်က အအေးပိုင်းဒေသဖြစ်သော ပြင်ဦးလွင်နှင့် ကိုက်ညီသည့် ပိတ်ခြင်ထောင်ဖြစ်ရာ မန္တလေး ရာသီဥတုနှင့် မကိုက်ညီဘဲ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ အပူနှင့် ခြင်ကောင်များ၏အားပြိုင်မှု၌ နောက်ဆုံးတွင် အပူက အရှုံးပေးလိုက်ရသည်။ ပူတာက ကိစ္စမရှိနိုင်သေးပေ။ ရောဂါလည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကြိတ်မှိတ်နေ၍ ရနိုင်ပါသေးသည်။ ခြင်ကောင်များ ကိုက်ခံရသည်က အန်မသင့်ပါက ရောဂါဖြစ်နိုင်သည်။ ပြီးတော့ အဖုအပိမ့်များနှင့် ယားက ယားသေးသည်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ပိတ်ခြင်ထောင်ထူထူကြီးထဲမှာပဲ ချွေးတလုံးလုံး အိပ်ပျော်အောင် အိပ်စက်ခဲ့ရသည်မှာ အတန်ကြာခဲ့ပေပြီ။

ယခင်ကတော့ ယခုလောက် စိတ်မတုံ့ဖြစ်ခဲ့ပါ။ ယခုညမှာတော့ ခြင်ကောင်များကို သူ တော်တော်ဒေါသဖြစ်သွားခဲ့သည်။ လူက အိပ်ရေးက မဝရသည်

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး
ခြင်ကောင်
တပ်များက
ဝန်းရံထားလိုက်
ကြပြီမို့
စစ်ရေး
အခြေခံသုံးသပ်ကာ
ခြင်ထောင်ထဲသို့
ပြေးဝင်၍
ခံစစ်ဆင်နွှဲရသည်
အပြင်ဘက်မှ
ခြင်ကောင်များ၏
တောင်ပံခတ်သံက
စစ်လေယာဉ်ပျံသံ
များနယ်
တစ်ဝိုက်
မြည်ဟည်းနေ
ကြသည်

အထဲ ၎င်းတို့က နှိပ်စက်ကြသေးသည်။ ဒေါသဖြစ်နေရင်းကနေ ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုခြင်ကောင်များ သူ့ခြင်ထောင်ထဲ ရောက်လာကြတာလဲ စဉ်းစားမိလိုက်သည်။ ယခင်ညများက ခြင်ထောင်ထဲတွင် ခြင်မရှိခဲ့ဖူးပါ။ ယခုညကျမှ ခြင်ကောင်များ သူ၏ပိတ်လှောင်နေသည့်ခြင်ထောင်ထဲကို ဘယ်လိုရောက်လာကြတာလဲမိမ့်ဟု စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ တကယ်တော့ သိပ်ပြီးလည်း မထူးဆန်းလှပါ။ ခြင်ဆိုသည့်အမျိုးက အပေါက်ကို

မရရအောင် ရှာနိုင်သည့်အကောင်မျိုးဖြစ်ကြပါသည်။ သေးငယ်လှသည့် အပေါက်လေးကိုပင်ရအောင် ရှာဖွေပြီး ဝင်တတ်ကြပါသည်။ ညက အိပ်ချင်တာနှင့် ခြင်ထောင်ကို သေသေချာချာ မဖုံးဖိမိခဲ့ဘူးထင်သည်။ ဟုတ်တာပေါ့။ ခြေရင်းဘက်က ခြင်ထောင်စတစ်စက ခုတင်အောက်ကို ကျနေခဲ့ရာ ခြင်ကောင်များ အကြိုက် အပေါက်ကြီး ဖြစ်နေခဲ့သည်။ 'သေချာတာက ဒင်း(သင်း)တို့ကို ရှင်းပစ်မှသာ ဒီည ကောင်းကောင်း အိပ်စက်အနားယူနိုင်မှာ'ဟု နားလည်လိုက်သည်။ ထိုသို့ မဟုတ်ပါက ယခုညတွင် သူအိပ်နိုင်လိမ့်မည်မထင်။ ခြင်ထောင်အပြင်ဘက်တွင်လည်း ၎င်းတို့၏စစ်ကူများက ဖွဲများအဆုပ်လိုက် ကြံဖြန့်ထားသလို ပျံဝဲနေကြသည်။

'ဖြန်း...'
'က မှတ်ပလား။ ဒင်းက ငါ့အလစ်မှာ ဝင်ကိုက်ဖြစ်အောင် ကိုက်လိုက်သေးတယ်။ အခုတော့ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ'ဟု စိတ်ထဲမှ ကြွေးဝါးလိုက်ပြီး သူနှင့် ခြင်ကောင်များကြားက စစ်ပွဲကို စတင်လိုက်သည်။ ပုံပျက်ပန်းပျက်ဖြစ်သွားသည့်ခြင်ကောင်၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ သွေးများ ရဲခနဲ ထွက်နေသည်။ ခြင်ကောင်ကို ခြင်ထောင်အသာဟကာ အပြင်ဘက်သို့ တောက်ထုတ်လိုက်သည်။ နောက်ထပ်ခြင်ကောင်များကို ဓာတ်မီးဖွင့်ကာ လိုက်ရှာသည်။ 'အဲမယ် ဒင်းတို့က အခုကျတော့ ဟိုချောင်ကပ်ဒီချောင်ကပ်နဲ့။ ဟောဟိုမှာ

တစ်ကောင်တွေ့ပြီ'ဟု စိတ်ထဲမှပြောလိုက်ပြီး ညာဘက်ခြင်ထောင်ထောင့်နား၌ နားနေသည့် ခြင်တစ်ကောင်ဆီ တိုက်ပွဲဝင်ကွန်မန်ဒိုစစ်သည်တစ်ဦးလို တိတ်တဆိတ် ချဉ်းကပ်သွားခဲ့သည်။ 'အဲမယ် ဒင်းက ငါ့သွေးတွေနဲ့ ဝါခြင်းနေပါပေါ့လား။ နေပါစေဦး'ဟု စိတ်ထဲမှ ကြွေးဝါးလိုက်ပြီး လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အားရပါးရ ရိုက်လိုက်သည်။ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကြားတွင် သွေးများ ရဲခနဲဖြစ်ပြီး ခြင်ကောင်မိမိကြွေသွားခဲ့သည်။ ယခုတစ်ခါတော့ ပုဆိုးနှင့်ပဲ ခြင်ကောင်အသေကို သုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ထပ်ရှာသောအခါ ခြေရင်းဘက်နား၌ ဖွဲနေသော ခြင်ကောင်ငယ် တစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ လက်ဖြောင့်သေနတ်သမားလို သားကောင်ကို မျက်ခြည်ပြတ်မခံဘဲ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ကာ ရိုက်ကွင်းရိုက်ကွက်ရှာနေမိသည်။ ပိုင်ပြီ ဟု ထင်မိသောအခါတွင် အားရပါးရရိုက်ချလိုက်သော်လည်း ခြင်ကောင်က အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်သည့် စစ်သည်တစ်ဦးပမာ သူ့ရိုက်ချက်ကို လှလှပပ ရှောင်ထွက်သွားခဲ့သည်။ သူ ပိုပြီး စိတ်တိုသွားခဲ့ရသည်။ ထိုကြားထဲ၌ သူ့ပစ်ကွင်းထဲမှ လွတ်မြောက်နေသည့်ခြင်ကောင်များက သူ့ကျောကို အလစ်ဝင်ရောင်ကိုက်ပြန်သည်။ ကျောဘယ်ကို လှမ်းရိုက်လိုက်ရာ ပစ်မှတ်ကို မထိဘဲ လွတ်သွားသည့်အပြင် ကိုယ့်ဒေါသနှင့် ကိုယ် အားထည့်ရိုက်ခဲ့သည့် လက်ဝါးဒဏ်ကြောင့်

ကျောတွင် စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းဖြစ် သွားခဲ့ရသည်။

ခြင်ကောင်များနှင့် သူ ၏ကြားက စစ်ပွဲက မိနစ် နှစ်ဆယ် ကျော်လာသည် အထိ မပြီးဆုံးသေးပေ။ ။ ၎င်းတို့ကလည်း ဘယ်တုန်း ကတည်းက ငတ်ပြတ်လာ သလဲ မပြောတတ်ပေ။ ဤမျှ ရိုက်နေသည့်ကြားမှ အလစ် ဝင်ကိုက်ပြီး သွေးစုပ်ဖို့ ကြိုး စားသေးသည်။ ခြင်ကြီးများ မဟုတ်ဘဲ ခြင်ကောင်ငယ် လေးများ ဖြစ်သည့်အတွက် ၎င်းတို့၏ကိုက်ချက်က စူးခဲ ခဲဖြစ်စေပြီး ယားယံစေသည်။ ဓာတ်မီးရောင်ဖြင့် ယခုမှ သတိထားမိသည်။ 'ကြည့် စမ်း တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ခြင်ကိုက်ထားသည့် အဖုများ ပါလား။ လက်မှာ၊ ခြေသ လုံးမှာ၊ ကျောမှာ၊ တောက်'။ သူ ဒေါသထွက်မိသည်။ ခြင် ကောင်များကို ချေမှုန်းလာခဲ့ သည်မှာ လေးကောင်ရှိပြီ ဖြစ်သော်လည်း ခြင်ထောင် ထဲမှာ ရှိနေသည့်ခြင်များက လျော့မသွားသလိုဟု စိတ် ထဲတွင်ထင်မိသည်။ 'ခုတင် ဘေးကျနေတဲ့ ခြင်ထောင်စ ကိုလည်း ဖျာအောက်၌ သူ မိလိုက်ပြီးပါပြီ။ ဒီကောင် တွေက ဘယ်ကနေ ဘယ်လို ထပ်ရောက်လာကြတာပါ လိမ့်'ဟုတွေးကာ ခြင်ကောင် များ၏ စစ်ကူလမ်းကြောင်း ထိုးဖြတ်တောက်ရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်ပြီး ခြင်ထောင်တစ်ခုလုံး ထိ ပတ်ချာလှည့်ကာ ကြည့် မိသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူ အခြေရှာတွေ့သွားခဲ့သည်။ ခြေရင်းဘက်အောက်နားမှာ မိပေါက်တစ်ခု။ 'ဒင်းတို့က

ဒီအပေါက်ကနေ စစ်ကူတွေ ဝင်လာကြတာပေါ့လေ'ဟု တွေးမိကာ ခြင်ထောင်မီး ပေါက်ကို ပိတ်ရန်အလိုငှာ စားပွဲပေါ်မှတိပ်ကို ထွက်ယူ ရသည်။ တိပ်ခွေထွက်ယူရင်း မောမောနှင့် ရေသန့်ဘူးထဲမှ ရေတစ်ခွက်ထည့်ကာ သောက် လိုက်သည်။ တဒဂ် အချိန် အတွင်းမှာပင် အပြင်ဘက်မှ ခြင်ကောင်များသည် သူ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဆက်ကာဆက် ကာ ကိုက်လျက် စစ်ဆင်နှံ့ ကြလေသည်။

အပြင်ဘက်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး ခြင်ကောင်တပ် များက ဝန်းရံထားလိုက်ကြ ပြီမို့ စစ်ရေးအမြန်သုံးသပ် ကာ ခြင်ထောင်ထဲသို့ ပြေး ဝင်၍ ခံစစ်ဆင်နှံ့ရသည်။ အပြင်ဘက်မှ ခြင်ကောင်များ ၏တောင်ပံခတ်သံက စစ်လေ ယာဉ်ပျံသံများနယ် တဝီဝီ မြည်ဟည်းနေကြသည်။ ခြင်ထောင်ထဲရောက်သည့် အခါ မီးပေါက်ကို တိပ်ဖြင့် ကပ်ကာပိတ်ရသည်။ အရေး ထဲ၌ တိပ်ဖြတ်ဖို့ ဓားကျန် နေခဲ့သည့်အတွက် အပြင် ဘက်သို့ စွန့်စွန့်စားစား ထွက်ယူရသည်။ နောက်ဆုံး မှာတော့ ခြင်ကောင်တို့၏ စစ်ကူလမ်းကြောင်းကို အောင် မြင်စွာ ပိတ်ဆို့ဆီးတားနိုင် လိုက်သဖြင့် သူ ပြုံးလိုက် မိသည်။ 'အခုတော့ မင်းတို့ နဲ့ ငါ တွေ့ကြပြီပေါ့ကွာ'ဟု သူ့ခြင်ထောင်ထဲသို့ ကျူး ကျော် ဝင်ရောက်နေကြသည့်

အသေခံ ခြင်တပ်သားများကို ကြိုးဝါးလိုက်သည်။ ခြင် ထောင်ထဲက ခြင်ကောင်များ ကလည်း အပွဲပွဲ နှံ့လာခဲ့ကြ သည့် တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်သော ခြင်ဖိုက်တာ များဖြစ်ကြသည် ထင်သည်။ ရန်သူ၏ သတ်ကွင်းဖြစ်သွား နိုင်သည့် တစ်နေရာတည်း၌ နားနေခြင်းမျိုးကို မပြုလုပ်ကြ ပေ။ ခြင်ထောင်ထဲမှာ အရှေ့ မှအနောက်၊ အပေါ်မှ အောက် အမျိုးမျိုး ပျံနေကြသဖြင့် သူ မှာ ရိုက်ခွင့်မသာ ဖြစ်နေခဲ့ သည်။

လက်မှ နာရီကို ကြည့် လိုက်တော့ တစ်ချက်ခွဲခန့် ရှိနေခဲ့ပြီ။ 'တောက် ဒင်းတို့ လုပ်တာနဲ့ ငါ့ အိပ်ချိန်နည်း သွားပြီ။ မဖြစ်ဘူး မဖြစ်ဘူး။ ဒင်းတို့ကို အမြန်ဆုံးချေမှုန်း ပစ်ရမယ်'ဟု တွေးကာ ခြင် ကောင်များကို လိုက်ရှာသည်။ တွေ့သည်နှင့်ရိုက်သည်။ သို့ သော် ခြင်ကောင်များက ၎င်း တို့ခန္ဓာကိုယ်ထက် အဆတစ် ရာမက ကြီးမားသည့် သူ့ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ပိတ်ဆို့ ရိုက်နှက်မှုမှ ရအောင် ပျံ့ထွက် သွားကြသည်မို့ သူ့မှာ ကြိတ် မနိုင်ခဲမရဖြစ်ရသည်။ နောက် ဆုံးမှာတော့ ခြင်ကောင်များ ၏ပျံသန်းမှုသဘာဝကို ထွက် ဆကာ ရိုက်သည့်အခါမှသာ ခြင်သုံးကောင်ကို ချေမှုန်းနိုင် ခဲ့သည်။ သို့သော် သူ ခြင် ထောင်ထဲမှ အထွက်အဝင် လေးကြိမ်ခန့်ပြုလုပ်မိသည့် အတောအတွင်းမှာပင် ခြင်

ကောင်များ ထပ်ဝင်နေကြသ ဖြင့် ခြင်ထောင်ထဲ၌ နောက် ထပ်ခြင်ကောင် လေးကောင် ခန့် ကျန်နေသေးသည်။ ခြင် ကောင်များကို ချေမှုန်းစစ်ဆင် နေသည့်အချိန်မှာပင် ခြင်ထောင် စနားရောက်သွားသည့်အသား ကို အပြင်ဘက်မှ ခြင်ကောင် များက ကိုက်လိုက်သည့်ဒဏ် ရာ၊ အထဲမှ ခြင်ကောင်များက အလစ်ဝင်တွယ်သည့် ဒဏ်ရာ အဖုများ ရလိုက်သေးသည်မို့ သူ့မှာ ကုတ်လိုက် ရိုက်လိုက် လုပ်နေခဲ့ရသည်။

'ဖြန်း...ဖြန်း...'

တာဝေးပစ် ခုံးကျည် နှစ်လုံးကို နှစ်ချက်ဆက် ပစ် ခတ်လိုက်သကဲ့သို့ လျင်မြန် စွာ ရိုက်ချလိုက်သော သူ၏ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကြားထဲတွင် ခြင်ကောင်တစ်ကောင်သည် မီဝီခန့်ကြွေသွားခဲ့ရပေသည်။ သူသည် ရန်သူခြင်ကောင်ကို ချေမှုန်းလိုက်နိုင်သဖြင့် ဝမ်း သာအားတက်သွားခဲ့သည်။ ယခုဆို ခြင်ထောင်ထဲ၌ နောက်ထပ် ခြင်နှစ်ကောင် သာ ကျန်ရှိတော့သည်မို့ ၎င်း တို့ကို ချေမှုန်းပြီးပါက သူ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်စက်နိုင် ပေတော့မည်။ သူသည် လူး လာဆန်ခတ်ပျံသန်းနေသော ခြင်ကောင်နှစ်ကောင်ကို စိတ် ရှည်ရှည်ဖြင့် အသာချောင်း သည်။ ခြင်ကောင်များက လည်း သူတို့နောက်သို့ ရန်သူ လိုက်နေသည်ကို သိကြသည့် ပုံစံမျိုးဖြင့် အရပ်မျက်နှာမျိုး စုံသို့ မနားတမ်း လှည့်ပတ်ပျံ သန်းနေကြသည်။

ကြည့်နေစဉ်မှာပဲ တစ် ချိန်လုံး ပျံသန်းနေရ၍ မော ပန်းနေဟန်ဖြင့် ခြင်ကောင်

တစ်ကောင်သည် ခြေရင်း
ဘက် ခြင်ထောင်စ အလယ်
နားတွင် သွားနားနေခဲ့သည်။
သူသည် ရန်သူကို အပိုင်ချေ
မှုန်းနိုင်တော့မည့် ချုံခိုတပ်
သားတစ်ဦးနယ် ခြင်ကောင်
ကို ဝမ်းသာအားဖြင့် ချေမှုန်း
နိုင်ရန် ခေါင်းရင်းဘက်နားမှ
အရှိန်ဖြင့်သွားလျက် ဖိရိုက်
ပစ်လိုက်ရာ 'ဖြတ်၊ ဖြတ်၊
ဝုန်း' ဆိုသည့်အသံများ ဆက်
တိုက်ထွက်ပေါ်သွားခဲ့သည်။
ခေါင်းရင်းဘက်မှ ခြင်ထောင်
ကြီးစနစ်သည် ပြတ်ထွက်
သွားသကဲ့သို့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်
သည် အရှိန်လွန်ကာ ခုတင်
ခြေရင်းဘက် ကြမ်းပြင်ပေါ်
သို့ ပြုတ်ကျသွားခဲ့သည်။
ကြမ်းပြင်ပေါ် ထောက်မိသည့်
လက်က အတော်နာသွားခဲ့
သည်။ ဆူညံသံများကြောင့်
ပတ်ဝန်းကျင်အခန်းမှ လူများ
ကိုလည်း အားနာသွားရသည်။
'တောက် ခြင်ကောင်တွေ ခြင်
ကောင်တွေ တော်တော်နှိပ်
စက်ကြပါလား' ဟုတွေးကာ
ခြင်ထောင် ကြီးစကို ကပျာ
ကယာ ဆက်ရသည်။ ထို့ကဲ့
သို့ ခြင်ထောင်ကြီးဆက်နေ
သည့်အချိန်အတွင်း၌ မီးက
ဖျတ်ခနဲ ပြတ်သွားခဲ့သည်။
မှောင်မှောင်မည်းမည်းထဲတွင်
ခြင်ထောင်ကြီးကို ပြီးအောင်
သူ ဆက်ချည်နေရသည်။ ခြင်
ကောင်များကမူ သူ၏ပစ်မလွှဲ
ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို သူတို့၏ည
ကြည့်မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်
ကာ ကျင့်သားရနေသည့်
နာမောင်းပြန်များဖြင့် အရေ
ပြားထဲသို့ မလွတ်တမ်းထိုး
သွင်းလျက် သွေးများကို
စုပ်ယူနေခဲ့ကြသည်။
ခြင်ထောင်ကြီးစ ချည်

တာဝေးပစ်
ဦးကျည်နှစ်လုံးကို
နှစ်ချက်ဆက်
ပစ်ခတ်လိုက်
သကဲ့သို့
လျင်မြန်စွာ
ရိုက်ချလိုက်သော
သူ၏
လက်ဝါးနှစ်ဖက်
ကြားထဲတွင်
ခြင်ကောင်
တစ်ကောင်သည်
ဖိစိန် ကြွေသွား
ခဲ့ရပေသည်
သူသည်
ရန်သူခြင်ကောင်ကို
ချေမှုန်းလိုက်
နိုင်သဖြင့်
ဝမ်းသာ
အားတက်
သွားခဲ့သည်

ပြီး၍ ခြင်ထောင်ထဲသို့ ဝင်
လိုက်သည့်အချိန်တွင် ရပ်
ကွက်ထဲမှ နာရီသံချောင်း
ခေါက်သံ နှစ်ချက်ကို ကြား
လိုက်ရသည်။ ခြင်ထောင်ထဲ
တွင်လည်း နောက်ထပ် ခြင်
ကောင် လေးငါးကောင်ခန့်
တိုးနေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သူ
စိတ်ဓာတ်ကျချင်သလိုလို
ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ သူ့ခန္ဓာ
ကိုယ်တစ်ခုလုံးလည်း ခြင်
ကိုက်ထားသည့် အဖုများက
များသထက်များနေခဲ့ပြီ ဖြစ်
သည်။ သူ့မျက်နှာမှာပင်
ခြင်ကိုက်ဖု လေးဖုခန့် ရှိနေခဲ့
ပြီ ဖြစ်သည်။ တဖြည်းဖြည်း

စစ်ပန်းလာခဲ့သည်။ မနက်ဖြန်
ကျလျှင်လည်း ကျောင်းတွင်
စာတမ်းဖတ်ရပေဦးမည်။
ခက်တာက ခြင်ထောင်ထဲက
ခြင်ကောင်များကို မနှိမ်နင်း
နိုင်သေးသမျှ ကျန်ရှိနေသေး
သည့်အချိန်တွင် သူ အိပ်ပျော်
နိုင်မည်မဟုတ်။ 'ကဲ မထူး
တော့ပါဘူး။ မင်းတို့ပဲ နိုင်
မလား။ ငါကပဲ နိုင်မလား။
တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ' ဟု
စိတ်ထဲမှ ကြီးဝါးကာ ခြင်
ကောင်များနှင့် စစ်ပွဲကို ဆက်
လက်ဆင်နွှဲဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်
လိုက်သည်။ ခြင်ထောင်ထဲ၌
နောက်ဆုံးခြင်ကောင်တစ်
ကောင်ပဲ ကျန်တော့သည့်
အချိန်တွင် နံနက်သုံးနာရီ
တိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး
ကျန်နေခဲ့သော ခြင်ကောင်
သည် သူ၏ကံကြမ္မာကို သိ
နေဟန်ဖြင့် အသက်ဘေးမှ
လွတ်အောင် လူးလာဆန်ခတ်
ပျံသန်းနေခဲ့သည်။ တစ်ည
လုံး ထွန်းထားရသည့် ဓာတ်
မီးကလည်း အားကုန်လာခဲ့
သည်မို့ မီးရောင်မှိန်မှိန်ထဲ
တွင် ခြင်ကောင်ကို ပြူးပြီရှာ
နေရသည်။
ကြည့်နေရင်း၌ပင် ခြင်
ကောင်က ဘယ်ရောက်သွား
သည်မသိ။ သူ့မြင်ကွင်းက
ပျောက်သွားခဲ့သည်။ ရန်သူ
ခြင်ကောင်ကို နောက်ဆုံး
အကြိမ် စစ်မဆင်ခင် အနား
ယူသည့်အနေဖြင့် ဓာတ်မီးကို
ပိတ်ကာ အိပ်ရာထက် ကျော
ခင်းလျက် အညောင်းဆန့်
လိုက်သည်။ ခြင်ကောင်များ
နှင့် ညစစ်ပွဲဆင်နွှဲနေရသဖြင့်
မန္တလေး၏အပူကို မေ့နေခဲ့
သည်။ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တွင်
ချွေးစက်များ ရွဲနေခဲ့သည်။

ပူလောင် ဆူပွက်နေခဲ့သည့်
ဒေါသများကြောင့် သူ၏
နှလုံးသည် သွေးအဝင်အထွက်
များခဲ့ကာ အခုန်မြန်နေခဲ့
သည်။ ညအမှောင်သည်
သူ့ကို တင်းတင်းရစ်ပစ်
နှောင်ဖွဲ့ထားသည်။ ညသည်
မှောင်သည်။ ရန်စစ်သည်
လည်း မှောင်သည်။ သူ၏
ခန္ဓာကိုယ်သည် နှမ်းနယ်နေခဲ့
သလို သူ၏စိတ်သည်လည်း
ဖိစီးမှုဖြင့် တင်းကျပ်နေသလို
ခံစားနေရသည်။
'ကလောင် ကလောင်
ကလောင် ကလောင်'
စူးရှကျယ်လောင်သည့်
နှိုးစက်သံကြောင့် အလမ်း
ပေးထားသည့် နံနက်ငါးနာရီ
ခွဲခန့်တွင် သူ နိုးလာခဲ့သည်။
ခုတင်ဘေးမှ နှိုးစက်နာရီကို
လှမ်းယူကာ အလမ်းကို ပိတ်
လိုက်သည်။ အိပ်ရေးမဝ
သေးသဖြင့် သူ့မျက်လုံးက
မှေးတေးတေး။ ပက်လက်
အိပ်နေရာမှ ညာဘက်သို့
စောင်းကာ အိပ်လိုက်သည်။
'မဖြစ်သေးပါဘူးလေ။ စာ
တမ်းဖတ်ဖို့ ပြင်ရဦးမှာပဲ' ဟု
တွေးကာ ငုတ်တုတ်ထိုင်လိုက်
သည်။ အပြင်ဘက်တွင်
ပြတင်းပေါက်မှ ဝင်လာခဲ့
သည့် နေရောင်ခြည်နုကြောင့်
လင်းထင်းစပြုနေခဲ့ပေပြီ။
ခြေရင်းဘက် ခြင်ထောင်စ၌
နားနေခဲ့သည့်ခြင်ကောင်ကို
မြင်လိုက်ရချိန်တွင် ညက ရန်
စစ်ပွဲကို သူ သတိရသွား
ခဲ့သည်။ ဟုတ်သားပဲ။ ညက
နောက်ဆုံးကျန်နေခဲ့သည့်
ခြင်ကောင်ကို ချေမှုန်းရန်
အားယူသည့်အနေဖြင့် ခဏ
လှဲလိုက်သည့်အချိန်အတွင်း
သူ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

ခြင်ကောင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည့်အခါ သူ့ထံမှ စုပ်ယူထားသည့်သွေးများဖြင့် ဝမီးနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ “အံ့မာ ဒင်းက”။ သွေးများကို တစ်ကောင်တည်း အားရပါးရ စုပ်ယူထားရသည်မို့၊ ဗိုက်လေးနေသော ခြင်ကောင်သည် မပျံနိုင်ဘဲ ခြင်ထောင်စဉ်သာ နားနေခဲ့သည်။ သူ ချဉ်းကပ်သွားသည့်တိုင်အောင် ခြင်ကောင် မပျံသေးပေ။ ယခုချိန်သည် ခြင်ကောင်ကို ချေမှုန်းပစ်ရန် အကောင်းဆုံးအချိန်ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့စိတ်၌ ညက ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည့် ဒေါသ ပေါက်ကွဲတောက်လောင်နေမှုမျိုး ရှိမနေကြတော့ပေ။ မနက်ခင်းအလင်းကြောင့်လား၊ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်စက်လိုက်ရသည့်အတွက်လား သို့မဟုတ် လူ့စိတ်အပြောင်း

အလဲကြောင့်လား သူ တွေးကြည့်မိသည်။ ခြင်ထောင်အပြင်ဘက်တွင် ညက ဝန်းရံပိတ်ဆို့ ပျံသန်းနေခဲ့ကြသည့် ခြင်ကောင်များ ရှိမနေကြတော့ပေ။ မှောင်ရိပ်များ၏အောက်၌ နားခိုလျက် ရှိကြပေတော့မည်။ ယခုတော့ အဆောင်အခန်းကျဉ်းလေးသည် မှန်တိုင်းတိုက်ခတ်ပြီးသွားသည့် ပင်လယ်ပြင်နယ် သာယာနေခဲ့သည်။ “အင်း ဒီ ခြင်ကောင်ကို မရိုက်ဘဲ ထားလိုက်ရင် ညကျရင် ငါ့ကို ထပ်ကိုက်နေဦးမယ်”ဟု စစ်ပွဲလက်ကျန်အတွေးမျိုးဖြင့် သူ တွေးလိုက်မိသည်။ သို့သော် ညတုန်းကလို သူ့တွင် သတ်ချင်ဖြတ်ချင်စိတ်များ ရှိမနေ။ ဒေါသများ ဖြစ်တည်မနေပေ။ ခြင်ကောင်များက သူတို့၏ အစာအလိုငှာ သူ့ကို ကိုက်

ကြသည်။ သူကလည်း ငြိမ်းချမ်းစွာ အိပ်စက်ခွင့်ရနိုင်ဖို့ သူ၏ဆန္ဒအကျိုးငှာ ခြင်ကောင်များကို ရိုက်ရသည်။ တကယ်တော့ ရန်စစ်ပွဲဆိုတာ နှစ်ဖက်အလိုဆန္ဒများ၏ လွန်ဆွဲမှုတစ်မျိုးပါလားဟု ဆင်ခြင်မိသည်။ ယခုအချိန်၌ ခြင်ကောင်လေးကလည်း အစာအတွက်ငှာ သူ့ကို လာမကိုက်။ ထို့ကြောင့် သူကလည်း ရိုက်စရာမလိုဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ခြင်ထောင်အပြင်ဘက်ထွက်ကာ သွားတိုက် မျက်နှာသစ်သည်။ ထို့နောက် စာတမ်းဖတ်နိုင်ရန် အတွက် ဆက်လက်ပြင်ဆင်ရသည်။ ကျောင်းသွားခါနီး အိပ်ရာသိမ်းရန် ခြင်ထောင်ဖြတ်မည့်အချိန်၌ ဝမီးနေသည့် ခြင်ကောင်လေးကို သူ သတိရလိုက်မိသည်။ အမှောင်ဘက်ခြမ်းတွင် စစ်

ရှိ၍ အလင်းဘက်ခြမ်းတွင် အချစ်ရှိသည်။ ခြင်ထောင်ခေါက်လိုက်သည့်အချိန်တွင် ဖိမိသွားမည် စိုးသည့်အတွက် ခြင်ထောင်ကိုဖွင့်ကာ ခါထုတ်လိုက်သည်။ နှစ်မိနစ်ခန့်ခါထုတ်ပြီးနောက် ခြင်ထောင်ကြိုးများကို ဖြုတ်ကာ ခြင်ထောင်ကို ခေါက်သိမ်းလိုက်သည်။ ခြင်ကောင်လေး ခြင်ထောင်ထဲကနေ ထွက်သွားသည်ကို မမြင်လိုက်ရပါ။ သို့သော် ခြင်ကောင်လေး ထွက်သွားလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်နေသည်။ ခြင်ကောင်လေးနှင့် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မံမဆုံလိုပါ။ နံနက်ခင်းသည် လင်းသည်။ ချစ်ခြင်းသည် လင်းသည်။ သူ့စိတ်တို့ လန်းဆန်းပေါ့ပါးနေခဲ့ကြသည်။

ဥဩ(ချယ်ရီမြေ)

နမော ဗုဒ္ဓါယ သိဒ္ဓဓံ

စန္ဒာသုရိယ

သင်္ကန်းတိုက်

မြန်မာနိုင်ငံ-မဟာမိတ်-မောင်မိ / သံဃာ့သင်္ကန်း-မဟာမိတ်-မောင်မိ / သံဃာ့သင်္ကန်း-မဟာမိတ်-မောင်မိ

မဆုမ္မန်

အမှတ်(၁၅)၊ ကွက်သစ်လမ်း၊ ကျီတော်ရပ်ကွက်(ရေကျော်)၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
 အမှတ်(၂၈၊ ၂၉)၊ မြေညီ၊ ဗဟိုရိလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
 ဖုန်း (၀၁) ၂၀၂၇၄၆၊ ၀၉၄၂၀၀၂၇၃၁၆၊ ၀၉၄၇၆၂၇၂၂၆၉

၁၉၄၆ ခုနှစ်
အောက်တိုဘာလ ၁၀ ရက်နေ့
ဆင်ဖြူကျွန်း ဗဟိုကော်မတီ

သတိမမူမိတော့။ ခေါင်းပေါ်က ဗန်းကို ချပြီး ထီးကိုပင် မပိတ်နိုင်ဘဲ အမြန်ထိုင်ချလိုက်မိတော့၏။ ပင်စည်ကို ကျောမှီပြီး အသက်ကို ဖြည်းဖြည်းရှူရသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်တိုက်ခတ်လာသည့် လေကြောင့်လည်း ဝေဒနာက အနည်းငယ် သက်သာလာသလို ရှိ၏။

ခါတိုင်းဆို ကျောင်းမှ သီလရှင် လေးငါးဆယ်ပါး ခန့် စုပြီး ဆွမ်းဆန်ခံ ထွက်ကြသည်။ သည်နေ့ကျတော့ ဆန်ခံထွက်ကြပြီးအပြန်တွင် သွားစရာရှိသည်ဟု ဆိုကာ မဏ္ဍုလစာရိတစ်ယောက်တည်း ခွဲထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ဘုရား၏သမီးတော်ဖြစ်သည့် မဏ္ဍုလစာရိတို့သည် ဆွမ်းဆန်ကို လိုအပ်သည်ထက် ပိုမခံကြ။ နှစ်ရက် တစ်ခါလိုမျိုးသာ ဆန်ခံထွက်ကြသည်။

အခုလိုမျိုး ပူပြင်းသည့် ရာသီတွင် ဆွမ်းဆန်ခံထွက်ရသည်မှာ ပင်ပန်းလွန်းလှ၏။ ဆွမ်းဆန်လောင်းရန် လာပင့်ဖိတ်သည့်သူတွေရှိလျှင် မနက်ပိုင်းလောက်သာ ကျောင်းမှ သီလရှင်များ စီတန်းကာ ဆန်ခံထွက်ကြသည်။ ဆွမ်းဆန်လောင်းမည့်သူများက ကြိုစောင့်နေသည်မို့ အဆင်သင့် ဆွမ်းဆန်ခံရသော။ သိပ်မပင်ပန်း။

ပင်ဖိတ်မည့်သူ မရှိ၍ ကြားဖိတ်ထွက်ရသည့် နေ့မျိုးက ပို၍ပင်ပန်းသည်။ ရုပ်ကွက်စဉ် အိမ်စဉ် လှည့်၍ အလျှင်ရသည်မို့ ကျောင်းရောက်လျှင် နွမ်းလျလွန်းနေတော့သည်။ အခုများတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမျိုး လောဘ

ကြီးရာ ကျနေပြီလားဟု မဏ္ဍုလစာရိ တွေးထင်မိ၏။ သို့သော် ထိုအတွေးက ကြာရှည်မခံ။ ခပ်ပြင်းပြင်းချလိုက်သည့် သက်ပြင်းချသံနှင့် ရောနှောကွယ်ပျောက်သွားသည်။ သက်ပြင်းတစ်ချက်၏နောက်ကွယ်တွင် အပူလုံးက ရုန်းကြွလာသည်ကိုးလေ။

မနေ့က ဆန်ခံထွက်ရင်း သားလေးကို သတိရလာသဖြင့် ခိုးချောင်ခိုးငှက်ဖြင့် သွားကြည့်မိ၏။ မြင်လိုက်ရတော့ ပိုဆိုးသည်။ အရင်ကထက် ပိန်ချိုးကျသွားသည့် သားလေးကိုကြည့်ပြီး မဏ္ဍုလစာရိ ဖြေမဆည်နိုင်။ စွဲမှတ်ထားသည့် တရားသဘောကို လက်ကိုင်မထားမိသည်အထိ မဏ္ဍုလစာရိ ပူဆွေးမိ၏။ သာသနာ့ဘောင်သို့ဝင်ခဲ့သည့် တိုင် သမုဒယနောင်ကြီးတို့ကို မဏ္ဍုလစာရိ မဖြတ်တောက်နိုင်သေးပေ။

အနားယူလိုက်၍ ထင်သည်။ ရင်ထဲတွင် အနည်းငယ်မျှ နေသာထိုင်သာ ရှိလာ၏။ သို့သော် နွေသည် အပူ၏သရုပ်ကို ပီပြင်အောင် ဖော်ကျူး၍ကောင်းနေဆဲ။ နွေနေ့ပူကြီးထဲတစ်ဖန် ပြန်လျှောက်ရမည်ကို မဏ္ဍုလစာရိ ဝန်လေးနေသည်။ ခရီးက အခုမှ တစ်ဝက်ကျိုးနေသည့် အဖြစ်မျိုး။ လှည့်ပြန်လျှင် ကျောင်းသို့ရောက်မည်။ ရှေ့ဆက်သွားလျှင် သားလေးနှင့် တွေ့ရမည်။

နောက်ဆုံးတော့ ရှေ့ဆက်ရန်ပင် မဏ္ဍုလစာရိ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သားလေး၏ ပုံရိပ်ကို ပြန်မြင်မိတိုင်း

စိတ်ထဲမကောင်း။ သားလေး၏အကြောင်း စုံစမ်းချင်သည်။ သားလေးက ခြောက်နှစ်အရွယ်သာရှိသေး၏။ မိဘ၏အရိပ်အာဝါသအောက်တွင် အပူပင်ကင်းစွာ နေရမည့်အရွယ်။ သားလေးသည် မဏ္ဍုလစာရိနှင့်ဝေးရာသလို ဖခင်၏ ဂရုစိုက်ယုယမှုကိုလည်း အပြည့်အဝရမည်မထင်။ သားလေးနှင့်ခွဲပြီး သာသနာ့ဘောင်သို့ဝင်လာခဲ့သည်မှာ နှစ်နှစ်ရှိခဲ့ပြီ။

တကယ်တော့ သားလေးက မြေစာပင်သက်သက်။ မဏ္ဍုလစာရိတို့ကြောင့် မြေစာပင်ဘဝ ရောက်ခဲ့ရသည်။ ကံဇာတ်ဆရာကို အပြစ်ပုံချရမလား။ မိမိကိုယ်ကိုပင် အပြစ်ဖို့ရလေမလား။ ဤသို့ ဒုက္ခတွေ နောင်ဖွဲ့လာလေတိုင်း ပြင်းပြစွာ သတိရမိသည့်သူတစ်ယောက်ရှိ၏။ ထိုသူက မဏ္ဍုလစာရိ၏မွေးသမိခင် ကျေးဇူးရှင် အမေ။ အမေ့ကို မဏ္ဍုလစာရိ သတိရလွန်းခဲ့လေပြီ။

၂။

အမေသည် ဘဝ၏ ဒဏ်ချက်ပေါင်းကို ခါးစည်းခံရသည်သာမက အဖေ၏ ကောင်းဒဏ်ဆိုးဒဏ် မှန်သမျှကိုလည်း ခံရသည်။ နောက်ဆုံး မဏ္ဍုလစာရိ၏ ဒဏ်ကိုပါ ရင်စည်းခံရသူပင်။ မဏ္ဍုလစာရိသည် လူဝတ်ကြောင်ဘဝ၌ အမေ့လို အေးချမ်းသိမ်မွေ့မှုမျိုး မပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပေ။

အဖေ့လို ကြမ်းတမ်းသည့် စရိုက်ကို အပြည့်အဝ အမွေဆက်ခံခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

အဖေ အရက်မူးပြီး ရန်ဖြစ်လျှင် မဏ္ဍုလစာရိက တုတ်ဆွဲပြီး အဖေ့ကို ကာကွယ်တတ်သူ။ အမေကတော့ ရန်ဖြစ်သည့်အသံ ကြားလျှင် မျက်ရည်တစ်စမ်းစမ်းနှင့် ခြေတုန်လက်တုန် ဖြစ်တတ်သူပင်။ အဖေက အရက်မုလှ၍ ကျန်တာ ဂရုစိုက်တတ်သူ။ အမေ့ကိုလည်း အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာတတ်သူပင်။

မဏ္ဍုလစာရိက အိမ်တွင် အဖေနှင့်အမေ ရန်ဖြစ်လျှင် ဘယ်သူ့ဘက်ကမှ ဝင်ပါတတ်သူ မဟုတ်။ လင်နှင့် မယား လျှာနှင့်သွား။ မိဘလည်း ဖြစ်နေသည်မို့ ဝင်ပြောလျှင် အပြစ်ဖြစ်ရမည်။ လွှတ်ထားလိုက်လျှင် သူ့ဘာသာ ပြီးသွားမည်။ ထို့ကြောင့် အဖေနှင့်အမေ ရန်ဖြစ်တိုင်း နားပိတ်ကာ နေလိုက်သည်ပင်။

မဏ္ဍုလစာရိက မိန်းကလေးဖြစ်သော်လည်း ထမင်းချက် ဟင်းချက်တော့ လုံးဝငါးသနာမပါ။ စိတ်လည်းမဝင်စား။ မိန်းကလေးတန်ဖိုး ငါးဖမ်း၊ ငှက်ပစ်ကတော့ အတော်လေး စိတ်ဝင်စားသူ ဖြစ်သည်။ တဖျပ်ဖျပ် ခါနေသည့် ငါးတွေကို ဖမ်းလာသည့် အချိန်တိုင်း အမေက ရင်တုန်ပန်းတုန် ဖြစ်နေတတ်သည်။ အဖေကတော့ ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်ကာ မဏ္ဍုလစာရိ ဖမ်းလာသည့် ငါးကို အရက်နှင့် မြည်းတတ်သည်။

‘မိန်းကလေး ပီပီသလေး တစ်ခါလောက် နှစ်ခါ

ပါအေရယ်၊ အချက်အပြုတ်
လေးလည်း တတ်အောင်
သင်။ ညည်း အိမ်ထောင်ရက်
သားကျရင် အခက်တွေ့မယ်
အေ့

အမေက ထုံးစံအတိုင်း
လေအေးနှင့် ပြောသည်။
မဏ္ဍုလစာရိကလည်း ခေါင်း
ကိုသာ သွင်သွင်ခါသည်။
အချက်အပြုတ်ဆိုလျှင် မြွေကို
ကိုင်ရသည်ထက် မဏ္ဍုလစာရိ
ကြောက်သေးသည်။ အချက်
အပြုတ်တတ်မှ အိမ်ထောင်
ပြုရမည်ဆို အမျိုးကြီးပင် လုပ်
လိုက်တော့မည်။ အမေက
အချက်အပြုတ် အရမ်းတော်
သည်။ သို့သော် အဖေက
အမေ့ကို ချီးကျူးသည်ကို
တစ်ခါမှ မတွေ့။ ချစ်ခင်
ယုယသည်ကိုလည်း မမြင်။

‘တော်ပါတော့ အမေ
ရယ်၊ တစ်ခါလာလည်း ဒီ
စကား၊ နှစ်ခါလာလည်း
ဒီစကား။ သမီးမှ စိတ်မဝင်
စားတာ’

‘မိန်းကလေးပဲ အေ
ရယ်၊ စိတ်မဝင်စားလို့ ဖြစ်
မလား’

‘အမေလည်း ဟင်း
ချက် တော်တာပဲလေ။ အဖေ
က အမေ့ကို အကောင်းပြော
ဖူးလို့လား’

မဏ္ဍုလစာရိ၏ စကားက
အမေ့ကို ဆွဲအသွားစေသည်
ထင်၏။ အမေ့ထံမှ စကားသံ
ထွက်မလာ။ အတန်အကြာ
ငြိမ်သက်သွားပြီးမှ အမေ့နှုတ်
က တိုးညှင်းစွာ ထွက်လာ
သည်။

‘အိမ်ထောင်ဦး အစ
ဇာနီးက ညည်းအဖေက
ကျပ်လက်ရာ မစားရ မနေ
နိုင်ပေါင်။ အခုများတော့

အရက်က အနိုင်ယူသွားတာ
ကိုး။ ပါးစပ်က ထမင်းအရ
သာ၊ ဟင်းအရသာ ဘယ်ဖမ်း
တတ်ပါတော့မလဲ။ အဲဒီ
အရက်ကိုက မကောင်းတာ
ပါအေ့’

အမေက ထုံးစံအတိုင်း
အဖေ့ကိုအပြစ်မပြော။ အရက်
ကိုသာ အပြစ်ပုံချသည်။

‘အမေက အဖေ့ကိုတော့
ချစ်သား’

မဏ္ဍုလစာရိပြောတော့
အမေက အပျိုမလေးလို ရှက်
သွေးဖြန်းကာ ပါးပြင်လေး
က နီရဲသွားသည်။

‘ချစ်လို့ ယူထားတာပဲ
အေရယ်၊ ညည်းလည်း နောင်
တစ်ချိန် သိလာလိမ့်မယ်’

‘စိတ်ချ သမီးက ဒီတစ်
သက် အမေနဲ့ပဲ နေမှာ၊
အိမ်ထောင်မပြုဘူး’

လူသဘော လူသဘာဝ
တရားကြီးကို မေ့လျော့နေစဉ်
က အမေ့ကို ထိုသို့ပြောခဲ့
သည်။ တကယ်တမ်း ကြို
လာတော့ အရူးအမူးပင်။
ကံတရား၏ လှည့်စားချက်
က ကိုခင်ထွန်းလို မုဆိုးဖိုကိုမှ
တမ်းတမ်းခွဲချစ်ခဲ့သည်အထိ။
အမေ့မှာ ရင်ဘတ် စည်တီး
ကာ နေနေညည တားရှာလေ
သည်။

‘ညည်းက အပျိုစင် နုနု
ထွတ်ထွတ်လေး။ ဟိုက မုဆိုး
ဖို၊ လုံးဝ မအပ်စပ်ပါဘူးအေ့’

‘အမေရယ်၊ အချစ်မှာ
မျက်စိမှ မပါတာ’

‘မျက်စိ မပါ တာ
မဟုတ်ဘူးအေ့၊ အဲဒါ စုံလုံး
ကန်းတယ်ခေါ်တာ’

‘ကန်းလည်း ကန်းပါ
စေတော့ အမေရယ်၊ ကိုခင်
ထွန်းက သမီးအပေါ် ကောင်း

ပါတယ်’
အချစ်နှင့် တွေ့တော့
အကြောင်းပြချက်တွေက
လည်း ခိုင်လုံသည်။ အမေ
ဘယ်လိုပင်တားတား ကိုခင်
ထွန်းမှ ကိုခင်ထွန်း ဖြစ်နေ
သည်။ ကိုထွန်းခင်နှင့်
တွေ့နေရလျှင် အချိန်တွေက
ကုန်မုန်းမသိ။ ကြည်နူးရ၏။
ညရောက်လျှင် ကိုခင်ထွန်း
အကြောင်းတွေးမှ ပြည့်စုံ
သလို ထင်ရ၏။ ဤမျှအထိ
အချစ်ကို ရူးခဲ့လေသည်။

သို့သော် မထင်မှတ်
သည့် အလှည့်အပြောင်း
တစ်ခုက ဖြန့်ခွဲ နောက်
လာ၏။ အဖေက ရွာတောင်
ပိုင်းက မခင်လှကို ခိုးပြေးသွား
သည်။ အမေ ရင်ကွဲလေပြီ။
နေနေညည အမေ ငိုသည်။

‘ကျုပ် ရှက်လိုက်တာ
အေ့’

အမေ့နှုတ်မှ ထိုစကား
တစ်ခွန်းသာ တဖွဖွ ရေရွတ်
လွန်းသဖြင့် အလွတ်ရနေလေ
ပြီ။ သည်အသက် သည်
အရွယ်ကျမှ လင်ပစ်မဟု
သည့် နာမည်ဆိုးတစ်ခုကို
အဖေက အမေ့အတွက်
လက်ဆောင်ပေးခဲ့ပြန်သည်။
အမေကတော့ ရှက်စိတ်
ကြောင့်ပင် အိမ်ထဲအိမ်ပြင်
မထွက်။

နောက်နေ့ရောက်တော့
အမေ့ကို မတွေ့တော့ပေ။
အိမ်ထဲအိမ်ပြင် နဲ့အောင်ရှာ
လည်း မတွေ့။ ဆွေမကင်း
မျိုးမကင်းတွေရှိရာတွင် စုံစမ်း
သည်။ သို့သော် အချည်း
အနှီး။ သည်အချိန်တွင်
ကိုခင်ထွန်းကလည်း အားကိုး
ရ၏။ အမေ့ကို ငိုင်းကူရှာပေး
သည်။ မဏ္ဍုလစာရိမှာ တစ်ပူ

ပေါ်နှစ်ပူဆင့်။ အဖေ့ကိုတော့
စိတ်ထဲက လုံးဝ ထုတ်ပစ်
လိုက်၏။ ပျောက်သွား အမေ့
ကိုသာ စိုးရိမ်သည်။

နောက်ဆုံး အမေ့ကို
တွေ့တော့ မဏ္ဍုလစာရိ ဆွဲအ-
သွားသည်။ အမေသည်
ဆံနယ်များကို ရိတ်ပယ်ကာ
ပန်းရောင် ဝတ်ရုံဝတ်ဆင်
လျက် သီလရှင် ဖြစ်နေလေ
ပြီ။ ရီဝေဝေ မျက်လုံးနှင့်
သံယောဇဉ် မပြတ်နိုင်စွာ
ကြည့်နေသည့် အမေ့ကို သနား
ရကောင်းမွန်းမသိ။ အမေ့ကို
ကြည့်ပြီး အရမ်း စိတ်နာသွား
သည်။ ကောင်းသည် ဆိုး
သည် ဘာမှမတွေး။ မဏ္ဍု-
လစာရိကို တစ်ယောက်တည်း
ပစ်ထားရက်သည်ဟူသည့်
အတွေးတစ်ခုတည်းနှင့် အမေ့
ကို နာကြည်းသွားသည်။
အမေ ရှိသည့်နေရာကို မြေဦး
မလှည့်တော့။ အမေ့ကို လုံးဝ
ဥပေက္ခာပြုလိုက်သည်။

ထို့နောက် ကိုခင်ထွန်း
နှင့် လက်ထပ်လိုက်သည်။
အဖေ့ကိုရော အမေ့ကိုပါ
မေ့ပစ်ကာ နေရာသစ်သို့
ပြောင်းသွားခဲ့၏။ ကိုခင်ထွန်း
နှင့် ဘဝသစ်တွင် မဏ္ဍုလစာရိ
ပျော်မွေ့သွားသည်။

သို့သော် ကံကြမ္မာကြီး
က ခန့်မှန်းရခက်သည်။
မထင်မှတ်သည့်အချိန်တွင်
အမှတ်မထင်သည့်အရာတွေ
ကို ဖန်တီးပေးတတ်၏။
မဏ္ဍုလစာရိလည်း ထိုကံကြမ္မာ
ဝဲဂယက်တွင် ယက်ကန်
ယက်ကန်နှင့် တဝဲဝဲလည်ခဲ့
ရလေသည်။

□
၃။
‘ကလေးက သနား

စရာပါ ဆရာလေးရယ်၊
ဖအေကလည်း အရက်
သောက်ဖို့က လွဲပြီး ဘာမှ
ဂရုစိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။
မိထွေးကလည်း ဆိုးလိုက်
တာ လွန်ရော၊ တပည့်တော်
တို့တောင် စိတ်မကောင်းဖြစ်
ရတယ် ဆရာလေးရယ်။

မမြရင်၏ စကားကို
ကြားလျှင် မျက်ဝန်းတွင်
မျက်ရည်စတုရန်းသီလာသည်။
သားလေးအကြောင်း စုံစမ်းမိ
ခါမှ မဏ္ဍုလစာရီ ပို၍ရှူးချင်
သလိုဖြစ်လာသည်။ ဖြစ်နိုင်
လျှင် သားလေးကို တစ်ခါ
တည်းခေါ်သွားချင်လှသည်။
သို့သော် မဏ္ဍုလစာရီက စိတ်
လိုက်မာန်ပါလုပ်ရသည့် လူ
တစ်ယောက် မဟုတ်ပါလေ
တော့။ သာသနာ့ဘောင်ထဲမှ
ဘုရား၏ သမီးတော်တစ်
ယောက် ဖြစ်နေခဲ့ချေပြီ။

‘သူတို့ နောက်ထပ်
ကလေးရနေပြီလား မမြရင်’

‘သမီးတစ်ယောက်
ရနေပါပြီ ဘုရား။ လင်မယား
နှစ်ယောက်စလုံး လက်လုပ်
လက်စားနဲ့ အဆင်ပြေတယ်
လည်း မဟုတ်ပါဘူး’

မဏ္ဍုလစာရီ ရင်ထဲ
ခံစားချက်တချို့ဖြင့် အံ့ဖွဲ့
နာကျင်နေ၏။ ကိုခင်ထွန်း
အပေါ် နာကြည်းသည့် စိတ်
လား ဝေခွဲမရ။

‘ခါက သူ့ဒုက္ခသူ ရှာ
တာဖို့ ဆရာလေးလည်း ဘာမှ
မပြောလိုပါဘူး။ ဆရာလေး
ထွက်သွားပြီးကတည်းက သူ
နဲ့ တစ်သက်စာပြတ်တောက်
ခဲ့ပြီပဲ။ အခုက သားလေးကို
မကြည့်ရက်လို့ ဒီရပ်ကွက်ထဲ
ခြေဦးလှည့်လာမိတာ မမြရင်
ရယ်’

သည်အသက်
သည်အရွယ်ကျမှ
လင်ပစ်မ
ဟူသည့်
နာမည်ဆိုး
တစ်ခုကို
အဖေက
အမေအတွက်
လက်ဆောင်
ပေးခဲ့ပြန်သည်
အမေကတော့
ရှက်စိတ်
ကြောင့်ပင်
အိမ်ထဲ
အိမ်ပြင်
မထွက်
နောက်နေ့
ရောက်တော့
အမေ့ကို
မတွေ့တော့ပေ

ပြောပြီး မမြရင်နှင့် ပြိုင်
တူ သက်ပြင်းချမိသွားသည်။
ကိုခင်ထွန်းက အသောက်
အစား ခုံမင်လှသည်။ သား
တစ်ယောက်ရလာသည်အထိ
အချိုးမပြောင်း။ နောက်တော့
အပျိုကြီး မခင်သန်းနှင့်
သတင်းထွက်လာ၏။ ထိုစဉ်
က မဏ္ဍုလစာရီထဲတွင် ကိုခင်
ထွန်းအပေါ် နာကြည်းစိတ်
သာရှိသည်။ ကိုခင်ထွန်းကို
အဖွဲ့တိုက်ကာ သီလရှင် ခဏ
ဝင်ဝတ်လိုက်သည်။ ကိုခင်
ထွန်းများ ပြန်လာခေါ်လေ
မလား မျှော်မိသေး၏။ သို့

သော် ကိုခင်ထွန်းက ပြန်လာ
မခေါ်သည့်အပြင် မခင်သန်း
နှင့်ပင် ယူလိုက်တော့သည်။
သည်တော့ မဏ္ဍုလစာရီလည်း
ရာသက်ပန် သီလရှင်ဝတ်မည်
ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။
ကိုခင်ထွန်းကို နာကြည်းလေ
သမျှ သားလေးကို ထောက်ရှု
ရမည်မှန်း မတွေးမိခဲ့။ အခု
တော့ သားလေးက မြေစာပင်
ဖြစ်ခဲ့ရလေပြီ။

‘ဘာတွေ တွေးနေတာ
လဲ ဆရာလေးရယ်၊ စိတ်
မကောင်းလည်း မဖြစ်ပါနဲ့
တော့။ ကလေးကိုလည်း
တတ်နိုင်သလောက် ကြည့်ရှု
ပေးပါ့မယ် ဆရာလေးရယ်’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်
မမြရင်ရယ်၊ ဆရာလေး
လည်း အမြဲလာကြည့်ပါ့မယ်။
ဒီငွေလေးနဲ့ သားလေး စား
ချင်တာလေးတွေ ဝယ်ကျွေး
ပေးပါနော်။ အဲဒီအိမ်ကို
ဆရာလေး မသွားချင်လို့ပါ’

‘ရပါတယ် ဆရာလေး
ရယ်၊ အားလုံးအတွက် စိတ်ချ
ပါနော်’

မမြရင်လက်ထဲသို့ ငွေ
သုံးထောင် ပေးခဲ့ပြီး ထွက်
လာခဲ့လိုက်သည်။ မဏ္ဍုလစာရီ
၏ ခေါင်းထဲတွင် အတွေး
များစွာက ပျံ့ကျ၍နေသည်။
သားလေး၏အောင်ရေးအတွက်
ရင်လေးရပြီ။ တရားဘောင်
ကိုဝင်လိုက်သည်အထိ မဏ္ဍုလ
စာရီရင်ထဲ အပူမီးတွေတောက်
လောက်နေဆဲ။ ပြီးတော့
အမေ။ အမေက သာသနာ့
ဘောင်တွင် အေးချမ်းပျော်မွေ့
နေပြီလားမသိ။ မဏ္ဍုလစာရီမှာ
တော့ သာသနာ့ဘောင်သို့
ရောက်သည့်တိုင် အေးချမ်းမှု
ကိုရှာမတွေ့သေး။ သားလေး

အတွက် နောက်ဆံတင်းရခြင်း
သည်။ အမေလည်း မဏ္ဍုလ
စာရီလိုများ အပူမီးများ ဝန်းရံ
နေလေမလားဟု တွေးမိတော့
ဝတ်ထားသည့် ကိုယ်ရုံကိုမှ
အားမနာ မျက်ရည်တစ်စက်
က ဖြုတ်ခနဲကြွေကျလေသည်။

၄။
‘မေမေ’

ခေါ်သံနှင့်အတူ လွမ်း
ခြံထားသည့်ကိုယ်ရုံက တင်း
ခနဲဖြစ်သွား၏။ သားလေးက
မဏ္ဍုလစာရီ၏ကိုယ်ရုံကို လက်
နှစ်ဖက်ဖြင့် တင်းကျပ်စွာဆုပ်
ကိုင်ထားရှာသည်။ မဏ္ဍုလ
စာရီ မျက်ရည်စုံ့ရလေပြီ။
မနေနိုင်မထိုင်နိုင် သားလေး
နှင့်တွေ့မိတာမှားပြီဟု နောင်တ
ရမိသည်။ မမြရင် အကူအညီ
ဖြင့် သားလေးကို တွေ့မိသည်။
သားလေးကို မုန့်ဝယ်ကျွေး
လိုက်၊ စကားတွေပြောလိုက်
နှင့် မဏ္ဍုလစာရီ ကြည်နူးမိခဲ့
သည်။

အခုများတော့ မဏ္ဍုလ
စာရီ နောင်တရမိသည်။
သားလေးနှင့်တွေ့ပြီး ပြန်မည်
လုပ်တိုင်း ရင်ထဲ ဆိုနှင့်လွန်း
လှ၏။ သားလေးကလည်း
မဏ္ဍုလစာရီ၏ ကိုယ်ရုံစကို
ဆွဲကာ မျက်ရည်လေး ပိုင်း
လျက် တားမြစ်တတ်သည်။
ကြာလျှင် မဏ္ဍုလစာရီ ရူးတော့
မည်ထင်သည်။

‘သားလည်း မေမေ
နောက်ကို လိုက်ချင်တယ်’

သားက သနားစဖွယ်
ပြောတော့ မဏ္ဍုလစာရီ ခြေ
မဆည်နိုင်။ သားလေးကို
ခေါ်သွားဖို့ကလည်း မဖြစ်
ထားခဲ့ဖို့ကလည်း နောင်တ
တင်းနေမိပြန်သည်။

ဒေါ်ကြီးဆီ လာပါ သားရယ်၊ သားက လိမ္မာပါ တယ်’

‘ဟင့်အင်း မလာဘူး၊ သား မေမေနဲ့ပဲ နေမှာ’

သားလေးက မမြရင် လက်ထဲမှ ရုန်းထွက်ပြီး မဏ္ဍုလစာရီကို ပြေးဖက်သည်။ ခြေအစုံက တည့်မတ်စွာ ရပ် တည်နိုင်စွမ်း မရှိတော့။ လောင်မြိုက်ခြင်းအတိအကျ မဏ္ဍုလစာရီ နှလုံးသားတွေ ပြာကျလှပြီ။

‘လာခဲ့ပါ သားရယ်၊ သားက အဲဒီလို လုပ်နေရင် သားမေမေ အဆရာလေးက နောက်ထပ် ဘယ်လာတွေ့ တော့မလဲ။ ဆရာလေးလည်း စိတ်ချပါ၊ ကလေးကို သေချာ ကြည့်ပေးပါ့မယ်နော်’

မဏ္ဍုလစာရီ အခက်တွေ့ နေသည်ကို တွေ့သဖြင့် မမြ ရင်က သားလေးကို ခေါ် လိုက်၏။ သားက မျက်ရည် ကျပြီး မမြရင်ဆီ ပါသွား သည်။ မဏ္ဍုလစာရီ သက်ပြင်း ကို အခါခါချပြီး ထွက်လာ ခဲ့ရသည်။ နောင်ကြီးတို့က ပို၍ ရစ်ဖွဲ့နှောင်တွယ်ခဲ့ပြီ။ နောက်ဆို ခက်ရချည့်ရဲ့ဟု တွေးမိ၏။ အပြန်လမ်းက မဏ္ဍုလစာရီအတွက် ပူလောင် လွန်းလှလေသည်။

ကျောင်းရောက်တော့ မောလှစွာထိုင်ရင်း သက် ပြင်းသာ အခါခါ ချမိသည်။ ရှေ့ဆက်ရမည့်လမ်းကို မျှော် တွေးရင်း ရင်ထဲ တင်းကျပ် ထာ၏။ အမိကတော့ ငွေ၊ မဏ္ဍုလစာရီ ငွေရှာရမည်။ သားလေး ရှေ့ရေးအတွက် ငွေရှိစွဲဖြစ်မည်။ ဒေါ်ထားဆိုင် တွင် ဆန်သွင်းပြီး ရလာသည့်

ငွေကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားမိသည်။ ခါတိုင်း ထက် ပိုပြီးဆွမ်းဆန်ခံထွက် ရတော့မည်။

□

၅။

‘မောနေပြီလား ဘုရား’ မပုညဝတီ၏ အမေးကို ခေါင်းညှိ၍သာ ဖြေမိသည်။ မပုညဝတီက မဏ္ဍုလစာရီ ထက် အသက်ငယ်သော် လည်း ဝါအားဖြင့် ကြီး၏။ မနက်ကတည်းက ဆန်ခံ ထွက်နေရသော်လည်း မပုည ဝတီ၏မျက်နှာပေါ်တွင် နှမ်း နယ်ဟန် မတွေ့။ ပကတိ ကြည်လင်နေ၏။

‘နေကလည်း ပူလိုက် တာ မပုညဝတီရယ်’

‘ပူရင် ပူတယ်လို့ မှတ် လိုက်တော့လည်း တရားပွား တာပေါ့ဘုရား၊ တပည့်တော် ကတော့ ကျင့်ဝတ်နှစ်ပါးကို အမြဲ ရွတ်သွားတော့ ပူတာကို သိပ်မခံစားရဘူး ဘုရား’

‘ဘယ်ကျင့်ဝတ် နှစ်ပါး လဲ ဘုရား’

မဏ္ဍုလစာရီမေးတော့ မပုညဝတီက ကြည့်၏။ မပုညဝတီ၏အကြည့်ကို လိပ် ပြာမလှစွာ ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာ လွှဲလိုက်မိသည်။ အပူတွေ ဝန်းရံနေတော့ ကျင့်ဝတ်တွေ ကိုလည်း မဏ္ဍုလစာရီ မသိ တော့။

‘ဘယ်လှမ်းမှ ပါနာမိ ညာလှမ်းဖြစ်ပျက် ဆင်ခြင် လျက် မပျက်ခရီးသွား၊ သွား တိုင်းသွားတိုင်း စိတ်မရှိုင်း ကသိုဏ်းခြေမှာထား။ အဲဒီ ကျင့်ဝတ်နှစ်ပါးပါ ဘုရား’

မဏ္ဍုလစာရီ မေလျော့နေ ခဲ့သည့် ကျင့်ဝတ်နှစ်ခုကို

မပုညဝတီက တည်ငြိမ်စွာ ရွတ်ပြသွား၏။ မပျက်ခရီး သွားတဲ့။ မဏ္ဍုလစာရီအတွက် တော့ မပျက်မကွက် သွားနေ ရသည့် သံသရာခရီးကြမ်းက ရှည်လျားလွန်းလှသည်။

‘နေလည်း အတော် ပူလာပြီ၊ အရမ်းပင်ပန်းနေတဲ့ ပုံပေါက်တယ်၊ ကျောင်းကို ပြန်ကြရအောင် ဘုရား’

မပုညဝတီပြောတော့ ခေါင်းကိုသာ ခါယမ်းပြ လိုက်သည်။ ပြန်၍ မဖြစ် သေး။ အချိန်ရှိသေးတော့ ရသမျှလေး ဆန်ခံ ထွက်ချင် သေးသည်။

‘မပုညဝတီ အရင်ပြန် နှင့်ပါ ဘုရား၊ တပည့်တော် သွားစရာလေးရှိလို့ပါ’

‘တစ်ယောက်တည်း အဆင်ပြေပါ့မလား၊ တပည့် တော်လိုက်ပေးလို့ ရပါတယ်။ အားမနာပါနဲ့ဘုရား’

‘ရပါတယ် မပုညဝတီ ရယ်၊ တပည့်တော် သွားပြီ နော်’

မပုညဝတီကို ကျော ခိုင်းပြီး ထွက်လာခဲ့လိုက် သည်။ ခန္ဓာကိုယ်က ပင်ပန်း နေသော်လည်း စိတ်ဆောင် သဖြင့် ခြေအစုံက တရွေ့ရွေ့ လှမ်းနေဆဲ။ ပင်ပန်းသည့် ဒဏ်ကို သည်းခံပြီး တစ်အိမ် ဝင် တစ်အိမ်ထွက် ဆွမ်းဆန်ခံ သည်။ ပင်ပန်းရကျိုးနပ် သည် ဆိုရမည်။ ထင်ထား သည့်ထက် ဆွမ်းဆန် ပိုရလေ သည်။

ညနေရောက်တော့

အလှူခံထားလာသည့် ဆန်ကို ဒေါ်ထားဆိုင်တွင် သွင်း သည်။ ရလာသည့် ငွေကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ကိုင်ရင်း ကျောင်းသို့ ပြန်လာခဲ့လိုက် သည်။ ကျောင်းသို့ ရောက် တော့ ပိုက်ဆံတွေ စုထားသည့် ကိုယ်ရုံဟောင်းလေးထဲ သည် နေ့ ရလာသည့်ငွေကို ပေါင်း ထည့်သည်။

‘မဏ္ဍုလစာရီ... ဆရာ ကြီးဘုရား ခေါ်နေပါတယ်’

မခေမာထေရီက လာ ခေါ်သဖြင့် ပိုက်ဆံများကို မြန်မြန်ထည့်သိမ်းပြီး ထွက် လာခဲ့သည်။ လာသာလာခဲ့ရ သည်။ မဏ္ဍုလစာရီ စိတ်ထဲ တွင်တော့ အနည်းငယ် လေး လံနေ၏။ ဆရာကြီးဘုရားက အရေးကိစ္စမရှိဘဲ ခေါ်တတ် သူမဟုတ်။ သီလရှင်အားလုံး အထဲကမှ မဏ္ဍုလစာရီကို ရွေး ခေါ်သည်ဆိုတော့ အကြောင်း ရှိပေလိမ့်မည်။

ဆရာကြီးဘု ရား၏ အရှေ့သို့ ရောက်တော့ ဦးသုံး ကြိမ်ချကာ ကန်တော့လိုက် သည်။

‘အခုတလော မဏ္ဍု လစာရီ အပြင်ကိုချည်း ထွက်နေ တယ်။ ကျောင်းကို ပြန်လာ ချိန်ကလည်း တော်တော်ကို နောက်ကျတယ်။ ဘယ်လို ကိစ္စများ ရှိနေလဲ မဏ္ဍုလစာရီ။ ဆရာကြီးဘုရား သိချင်တယ်’

ဆရာကြီးဘု ရားက သိချင်သည့် အကြောင်းအရာ ကို တိုက်ရိုက်ပင် မေး၏။ အဖြစ်မှန်ကို ကွပ်ပုဂံထား၍ မဖြစ်သည့်မို့ ဆရာကြီးဘုရား ကို အနှုတ်တိုင်း လျှောက်လိုက် ရသည်။

‘တပည့်တော် ဆွမ်းဆန်

ခံ ထွက်နေတာပါ ဘုရား။ ပြီးတော့...ပြီးတော့ သားလေးကို ခဏတွေ့မိပါတယ် ဘုရား'

မဏ္ဍန္တစာရီ၏ စကားကို ကြားလျှင် ဆရာကြီးဘုရားက သက်ပြင်းချသည်။

'စိတ်လိုက် မာန်ပါ မလုပ်ပါနဲ့လား မဏ္ဍန္တစာရီ၊ အခုဆို မဏ္ဍန္တစာရီက လူဝတ်ကြောင်နဲ့ မဟုတ်တော့ဘူးနော်။ ဘုရားရဲ့ သမီးတော် ဖြစ်နေပြီ။ ပြီးတော့ ဆွမ်းဆန် ခံထွက်တာကိုလည်း လောဘာမကြီးရဘူး။ ဆရာကြီးဘုရားတို့ ဆွမ်းဆန်ခံတယ်ဆိုတာ တရား အားထုတ်နိုင်အောင် သင့်တော်လျောက်ပတ်ရုံမျှ ဆွမ်းခံကြတာ။ သာသနာ့ဘောင်ထဲရောက်ရင် ရှိသမျှနဲ့ ရောင့်ရဲနိုင်ရမယ် မဏ္ဍန္တစာရီ'

'တင်ပါ့ဘုရား၊ တပည့်တော် ဆင်ခြင်ပါ့မယ်ဘုရား'

'အေးအေး...မနက်ဖြန် ဆွမ်းကျွေးမယ့်အိမ်က သီလရှင်သုံးပါး ပင့်ဖိတ်ထားတယ်။ အဲဒါ မဏ္ဍန္တစာရီနဲ့ မခေမာထေရီ အသင့်ပြင်ထား'

'တင်ပါ့ ဘုရား'

မဏ္ဍန္တစာရီ ပျော်သွားသည်။ ဆွမ်းကျွေးသည့် အိမ်တွေက သံဃာတွေကို ပင့်ဖိတ်ကြသည်သာ များ၏။ အခုလို သီလရှင်များကို ပင့်ဖိတ်သည်က နည်းလှသည်။ အခုတလော မဏ္ဍန္တစာရီ ပိုက်ဆံတွေ စုနေမိသည်။ ဆရာကြီးဘုရား ပြောသလိုမျိုး ဆွမ်းဆန်ကို လိုအပ်သည်ထက် ပိုခံမိ၏။ နောက်နှစ်ဆို သားလေးကို ကျောင်းထားပေးချင်မိသည်။

'ကဲ... ဒီလောက်ပဲကွယ်။ မဏ္ဍန္တစာရီလည်း သွားတော့။ မခေမာထေရီကိုလည်း ပြောထားလိုက်ပါဦး'

'တင်ပါ့ဘုရား၊ တပည့်တော် ပြောလိုက်ပါ့မယ် ဘုရား' ထို့နောက် ဆရာကြီးဘုရားကို ဦးသုံးကြိမ် ချလိုက်သည်။

'ကျန်းမာပါစေ... ချမ်းသာပါစေ...အပူခပ်သိမ်း ငြိမ်းအေးပြီး ပိဋကတ်သုံးပုံ နှုတ်ခုံဆောင်နိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ် ဖြစ်ပါစေကွယ်'

'ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေ ဘုရား'

ဆရာကြီးဘုရား၏ ဆုပေးသံက မဏ္ဍန္တစာရီ ရင်ထဲ အေးချမ်းသွား၏။ ထို့နောက် ဆရာကြီးဘုရားရှေ့မှ မဏ္ဍန္တစာရီ လှည့်ထွက်လာခဲ့လေသည်။

၆။

မြင်ရသည့် မြင်ကွင်းက မယုံနိုင်စရာအတိ။ အမြင်အာရုံများ မှားယွင်းနေသလား တွေးမိ၏။ သို့သော် မမှား။ ထိုရုပ်ပုံလွှာပိုင်ရှင်သည် အမေမှ အမေအစစ်။ ဦးပြည်းကတုံးနှင့် ယန်းနုရောင်ကိုယ်ရုံ ဆင်ထားသည့် အမေ့ရုပ်ပုံသည် အေးချမ်းမှုအတိ။ အမေ့ပုံ၏အောက်တွင် စာတန်းလေးနှစ်ကြောင်းပါ၏။

'ဒေါ်ခေမာစာရီ သက်တော် ၇၅ နှစ်၊ ဝါတော် ၁၅ ဝါ'

စာကိုဖတ်ပြီး မဏ္ဍန္တစာရီ ဆွံ့အံ့သွားသည်။ သည်နေ့ ဆွမ်းဆန်ခံထွက်ရင်း အမေ့ကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ဆွေ့ရသော်လည်း ကောင်း

သော တွေ့ဆုံခြင်း မဟုတ်ခဲ့။ အသက်မဲ့နေသည့် အမေ့ခန္ဓာကိုသာ တွေ့ရသည့် ကြေကွဲစရာမြင်ကွင်းဖြစ်၏။ အရင်ကလည်း သည်ကျောင်းရှေ့မှ အမြဲဖြတ်သွားဖူးသည်။ အမေ့ကို မတွေ့။ သည်ကျောင်းတွင် အမေ ရှိနေမှန်း မဏ္ဍန္တစာရီ အမှန်တကယ်ပင် မသိခဲ့။ အခုတော့ မလှပသည့် တွေ့ဆုံခြင်းဖြင့် အမေ့ကို တွေ့ရလေပြီ။

ကျောင်းပေါ်သို့ တက်လိုက်လျှင် ပကတိသနကင်းစွာ ပြင်ဆင်ထားသည့် အမေ့ရုပ်အလောင်းကို တွေ့ရ၏။ တရားသဘောနှင့်ပြောရလျှင် အမေ အေးချမ်းသွားလေပြီ။ လေးလံလှသည့် ခန္ဓာဝန်ကို ထားခဲ့ကာ ငြိမ်းချမ်းသည့် နေရာတစ်ခုကို အမေ ထွက်သွားခဲ့ပြီ။ အပူခပ်သိမ်း ငြိမ်းချမ်းရာနေရာသို့ အမေ ထွက်သွားခဲ့လေပြီ။

အသက်မဲ့ စွာ လဲလျောင်းနေသည့် အမေ့မျက်နှာသည် အရင်လို အေးမြနေဆဲ။ သို့သော် အမေ့နှုတ်ခမ်းလေးက မဲ့နေသယောင်။ မဖြစ်နိုင်သည့် အတွေးကို တွေးသည်ဟု ထင်ချင်လည်း ထင်ပါစေတော့။ အမေ့ကို အသက်ရှင်လျက်လေး တွေ့ချင်မိသည်။ အမေ့ရင်ခွင်နွေးနွေးထဲခိုဝင်ချင်မိသည်။ အမေ့လက်ကလေးကို ဖွဖွလေး ဆုပ်ကိုင်ပြီး အမှားတွေကို ဝန်ခံတောင်းပန်ချင်သေးသည်။

'ဆရာလေးက ဒေါ်

ခေမာနဲ့ ဘာများ တော်စပ်လဲ မသိဘူး ဘုရား'

အမေ့ကို ကြည့်ပြီး မျက်ရည်ကျနေသည့် မဏ္ဍန္တစာရီကို သီလရှင်ကြီးတစ်ပါးက လာမေး၏။

'တပည့်တော်ရဲ့ အမေပါ ဘုရား'

'ဪ... ဒေါ်ခေမာ အမြဲပြောနေတဲ့ သမီး ထင်ပါရဲ့၊ အေးသီ ဆိုတာများလား'

မဏ္ဍန္တစာရီ ခေါင်းကိုသာ ညှိတ်ပြန်သည်။ အမေအမြဲ ပြောပြောနေသည်တဲ့လား။ အမေ့ကို ဥပေက္ခာဖြုတ်ရန် သမီးမိုက်အကြောင်းကိုမှ အမေက အမြဲ ပြောနေခဲ့သည်တဲ့လား။

'ဒေါ်ခေမာလည်း သာသနာ့ ဘောင်ထဲသာ ရောက်လာခဲ့တယ်။ သံဃောဇွဲမီးကိုသေတဲ့အထိ မငြိမ်းသတ်နိုင်ခဲ့ဘူးကွယ်'

'အမေ ငြိမ်းချမ်းစွာ ထွက်သွားပါရဲ့လား ဘုရား'

မဏ္ဍန္တစာရီ မေးတော့ သီလရှင်ကြီးက သက်ပြင်းချရင်း ပြောပြသည်။

'ထွက်သက်က ငြိမ်သက်ပေမဲ့ ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒလေး ဖြစ်မသွားတော့ ငြိမ်းချမ်းတယ် ဆိုနိုင်ပါ့မလားကွယ်။ ဒေါ်ခေမာက ဒီကျောင်းကို ရောက်လာတာ နှစ်လပဲ ဇွဲသေးတယ်။ သမီးဖြစ်သူ အကြောင်း စုံစမ်းရင်း ရောက်လာတာတဲ့။ ရောက်လာတာည်းက ကျန်းမာရေး မကောင်းရာဘူး'

သီလရှင်ကြီး၏ စကားအဆုံး မဏ္ဍန္တစာရီ မျက်ရည် မြိုင်မြိုင်ကျလာသည်။ အမေ့ကို မဏ္ဍန္တစာရီ မှားလည်

သည်။ သားလေးကို ထားခဲ့စဉ်က မဏ္ဍုလစာရီလည်း အမေ့လို ခံစားဖူးခဲ့သည်။ ရင်တွေ ကွဲထွက်သလို ထင်ရသည်အထိ နာကျင်ခံစားခဲ့ရသည်။ အမေသည်လည်း ထိုသို့ခံစားရမည်ပင်။

‘ဆရာကြီးက ဒေါ်ခေမာနဲ့ တစ်ခန်းတည်း...နေတဲ့ သူမို့ ဒေါ်ခေမာအကြောင်း အားလုံး သိနေခဲ့တယ်။ ဆရာကြီး နားမလည်တာက ဒေါ်ခေမာ ဆွမ်းဆန်ကို လိုအပ်တာထက် ပိုမိုပြီး ပိုက်ဆံတွေ စုနေတာကိုပဲ’

‘တော်ပါတော့ ဘုရား၊ တပည့်တော် မကြားပါရစေနဲ့ တော့ ဘုရား’

အမေ့ရုပ်အလောင်းရှေ့ ခုခံထားကာ မဏ္ဍုလစာရီ ငိုကြွေးမိလေပြီ။ အမေ့မေတ္တာတွေကို မဏ္ဍုလစာရီ မြင်နေရသည်။ အမေ့ပုံရိပ်တွေလည်း မျက်လုံးထဲ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း မြင်နေရသည်။ အမေက မဏ္ဍုလစာရီ အတွက် မေတ္တာမိုးတွေ မစဲတမ်း ရွာခဲ့သည်။ အမေ့မေတ္တာတွေ စိမ်းလန်းသလောက် မဏ္ဍုလစာရီက ဖိုက်ခဲ့မိသည်။ မျက်ရည်စက်များ အကြားက အမေ့ကို ဦးချတောင်းပန်မိသည်။

သမီးမိုက်ကို ခွင့်လွှတ်ပါအမေ။

□

ဂ။
‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မမြရင်ရယ်၊ မတွေ့တာဖြင့် တစ်ပတ်ပဲ ရှိသေးတာ’

ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နှင့် ထွင်းဆိုသလို ကြားလိုက်ရသည့် စကား

ကြောင့် မဏ္ဍုလစာရီ ရင်ထဲ တင်းကျပ်သွားသည်။ သည်ရက်ပိုင်း အမေ့ဈာပနကို စိတ်ရောကိုယ်ပါ နှစ်ပြီး မဏ္ဍုလစာရီ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ အမေ့ နောက်ဆုံးခရီးကို မဏ္ဍုလစာရီကိုယ်တိုင် သေချာ ပို့ဆောင်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးအနေနှင့် သမီးကောင်းတစ်ယောက် ပီသချင်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သည်ရက်ပိုင်း သားလေးနှင့်လည်း မတွေ့ဖြစ်။ အခုများတော့ သတင်းဆိုးက ကြုံ၍ စောင့်နှင့်နေလေသည်။

‘ဆေးရုံတင်ထားတာ နှစ်ရက်တော့ရှိပြီ ဆရာလေးရယ်။ ကလေးက အမေကို လွမ်းတာလည်း ပါမယ်။ ပြီးတော့ ဆရာလေး မလာတဲ့ ရက်တွေမှာ တွေ့နေကျ နေရာလေးကနေ ထွက်မျှော်နေတတ်တယ်’

မမြရင်ထဲမှ စကားတစ်ခွန်း ထွက်လာတိုင်း ရင်ထဲတွင် နာမိသည်။ သားလေးအတွက် စိုးရိမ်စိတ်တို့ ကလည်း မဏ္ဍုလစာရီကို ခပ်ပြင်းပြင်း နှိပ်စက်လိုနေ၏။ ဆေးရုံတွင် သားလေး မျက်နှာငယ်နေရှာမလား။ ကိုခင်ထွန်းကလည်း အချိန်ပြည့်သောက်စား မူးရူးနေသူ။ မိထွေးလုပ်သူကလည်း ရင်နှစ်သည်းချာ သားတစ်ယောက်လို ပြုစုမည်မဟုတ်။ အခုချက်ချင်းပင် သားလေးရှိရာသို့ ပြေးသွားချင်စိတ်ကို မနည်း ထိန်းထားရသည်။

‘ရှေး... ဒီငွေလေးနဲ့ သားအတွက် လိုအပ်တာလေး ကြည့်လုပ်ပေးထားပါနော်။ ပြီးရင် ဆရာလေး

ဆေးရုံလိုက်လာခဲ့မယ်’
လက်ထဲ ပါလာသည့် ငွေတစ်သောင်းကို မမြရင်လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်၏။ ပြီးနောက် ကျောင်းသို့ မဏ္ဍုလစာရီ ခပ်မြန်မြန် ပြန်လာခဲ့လိုက်သည်။

‘ဒီနေ့ ပြန်လာတာ စောလှချည့်လား မဏ္ဍုလစာရီ၊ ဟင်... မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား။ နေမကောင်းများ ဖြစ်နေသလား’
ကျောင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် မခေမာထေရီက လှမ်းမေး၏။

‘နေကောင်းပါတယ် မခေမာထေရီရယ်၊ ကိစ္စလေးတစ်ခု ပေါ်လာလို့ပါ’

မခေမာထေရီကို ပြောပြီးသည်နှင့် သိမ်းထားသည့် ငွေတချို့ကို ယူကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဆေးရုံသို့ ရောက်သည်နှင့် ခုတင်ပေါ်တွင် နှိပ်လျှော အိပ်ပျော်နေသည့် သားကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သားအနားတွင် တစ်ယောက်မှပင် မရှိ။ သားကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

‘ဆရာလေး ရောက်နေတာကိုး’

မမြရင်က ဆန်ပြုတ်ထုပ်လေး ကိုင်ရင်း ရောက်လာ၏။

‘သားတစ်ယောက်တည်း ဆေးရုံမှာ ဘယ်လောက်တောင် အားငယ်နေရှာလိမ့်မလဲ မမြရင်ရယ်၊ ကိုခင်ထွန်းတို့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ။ ကလေးတစ်ယောက်

လုံး ဆေးရုံတင်ထားတာ တောင်မှ အရက်သောက်မပျက်ဘူး ထင်ပါရဲ့’

‘အဖေလုပ်တဲ့သူက အိမ်မှာမူးပြီး သောင်းကျန်းနေတာ တွေ့ခဲ့တယ် ဆရာလေးရယ်။ နောက်မိန်းမကလည်း အော်ဟစ်ဆဲဆို နေတာနဲ့ တစ်အိမ်လုံး ပွက်လောရိုက်နေတာပဲ ဘုရား’

သား၏ ရှေ့ရေကို တွေးပြီး မဏ္ဍုလစာရီ ရင်မောသွားရသည်။ သား၏ ဘဝကို လုံခြုံစွာ အုပ်စိုးပေးနိုင်သည့်သူက မဏ္ဍုလစာရီကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မရှိတော့မှန်း နားလည်လိုက်၏။ မမြရင်တစ်ယောက်သာ ခင်ရာဆွေမျိုးဆိုသလို ကူညီပေးနေသော်လည်း ရေရှည်အထိ ဘယ်လောက်များ ကူညီနိုင်မလဲ။

စဉ်းစားရင်း တွေးရင်းနှင့် သက်ပြင်းတို့သာ ကစဉ့်ကလျား ပြန့်ကျဲသွားသည်။ သားလေးကတော့ ဆေးရုံနဲ့ အိပ်မောကျနေဆဲပင်။ နောက်ဆုံးတော့ သားကို ကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချမိသွားရသည်။

‘သားအနားမှာ ခဏနေပေးပါဦးနော်၊ ပြီးရင် ဆရာလေး ပြန်လာခဲ့ပါမယ်’

‘ရပါတယ် ဆရာလေးရယ်၊ ကလေးအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့နော်’

သားကို မမြရင်နှင့် ထားခဲ့ပြီး မဏ္ဍုလစာရီ ထွက်လာခဲ့သည်။ မဏ္ဍုလစာရီ၏ ရင်ထဲမှာတော့ တင်းကျပ်ဆို့နှင့်သည့် ခံစားချက်တို့က အံ့ကျင်းဖွဲ့တည်လို့ နေလေ၏။ ထို့နောက် လျင်မြန်စွာ

သွားနေသည့် ခြေလှမ်းတို့
ကြောင့် သီလရှင် ကျင့်ဝတ်
များထဲမှ ကျင့်ဝတ်နှစ်ခုကို
သတိရသွားသည်။

ဘယ်လှမ်းမှ ပုံနှိပ်မိ၊
ညာလှမ်းဖြစ်ပျက်၊ ဆင်ခြင်
လျက် မပျက်ခရီးသွား။

သွားတိုင်းသွားတိုင်း၊
စိတ်မရိုင်း ကသိုဏ်းခြေမှာ
ထား။

သောကအပူ များလာ
သည့် မဏ္ဍုလရာဇ်မှာ ကျင့်
ဝတ်များကိုလည်း မဆင်ခြင်
မသုံးသပ်နိုင်တော့ပါလား။
ခြေလှမ်းတိုင်းတွင် သားအတွက်
ပူပန်မှုများသာ ကြီးစိုး၍ နေ
လေသည်။ ကိုယ်တွင် ဆင်
ထားသည့်ဝတ်ရုံကို အားနာ
လာသည်နှင့်အမျှ မိမိ၏ ဆုံး
ဖြတ်ချက် မှန်ကန်သည်ဟု
သာ မဏ္ဍုလရာဇ် တွေးလိုက်မိ
လေသည်။

၈။

‘သေချာ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ
လား မဏ္ဍုလရာဇ်’

‘တင် ပါ ဘုရား...
တပည့်တော် သေချာဆုံး
ဖြတ်ပြီးပါပြီ ဘုရား’

ဆရာကြီးဘုရား၏
အမေးကို မဏ္ဍုလရာဇ် ခေါင်း
ညိတ်ကာ ပြန်ဖြေလိုက်မိ
သည်။ အေးမြသည့် တရား
ဘောင်အတွင်းမှ အပူတို့
စုဝေးနေသည့် သံသရာထဲသို့
မဏ္ဍုလရာဇ် ပြန်သွားရတော့
မည်။ ဖြစ်ချင်သည်ထက်
အဖြစ်သင့်ဆုံးကို မဏ္ဍုလရာဇ်
ရွေးချယ်ခဲ့ရလေပြီ။

‘ဒါဆိုလည်း ဆရာ
ကြီးဘုရား မတားတော့ပါ
ဘူးကွယ်။ ခန္ဓာဝန်ကို ဆောင်
ရတာ ခက်ခဲပင်ပန်းလှတယ်
ဆိုတာ မဏ္ဍုလရာဇ်လည်း သိ
ရဲ့မဟုတ်လား’

‘တင် ပါ သိပါတယ်

ဘုရား’

‘လောကီဘုံမှာ ကျင့်
လည်သရွေ့ ဘယ်သူများ
ဒုက္ခနဲ့ကင်းနိုင်ပါ့မလဲ မဏ္ဍု
လရာဇ်၊ ဆရာကြီးဘုရား ပြော
ချင်တာကတော့ စိတ်ကို နိုင်
အောင်ထိန်းပါ။ ဒေါသကို
တတ် နိုင်သမျှ ထိန်းပါ။
မဏ္ဍုလရာဇ်လည်း သာသနာ
ဘောင်မှာ နေခဲ့ဖူးတဲ့သူရဲ့
အရာရာကို အကောင်းဆုံး
ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားပါ’

‘တင်ပါဘုရား၊ တပည့်
တော် ကြိုးစားပါ့မယ် ဘုရား’
ပြောပြီးသည်နှင့် ဆရာ
ကြီး ဘုရားကို ဦးသုံးကြိမ်
ချလိုက်သည်။

‘ကုန်းမာပါစေ... ချမ်း
သာပါစေ... အပူခပ်သိမ်း
ငြိမ်းအေးပြီး လိုရာဆန္ဒ
ပြည့်ဝပါစေကွယ်’

‘ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေ
ဘုရား’

ဆရာကြီးဘုရားကို
ဦးချကာ ထွက်လာခဲ့လိုက်
သည်။ ထို့နောက် ကိုယ်ရဲ့
များကို လဲလှယ်လိုက်၏။
အခုတော့ သာသနာဘောင်တွင်
ပျော်မွေ့နေသည့် မဏ္ဍုလရာဇ်
မဟုတ်တော့ပေ။ ဘုရား၏
သမီးတော်အဖြစ်မှ လူဝတ်
ကြောင်အဖြစ်သို့ ပြန်လည်
ရောက်ရှိခဲ့လေပြီ။ နောင်ကြီး
တို့ကို မဖြတ်တောက်နိုင်သေး
သရွေ့ သံသရာတွင် လှုပ်ရှား
ရုန်းကန်ရပေဦးမည်။ သမု
ဒယမီးလျှံတို့အကြား တငွေ
ငွေလောင်ကျွမ်းရပေဦးမည်။

တရွေ့ရွေ့ လှမ်းလာ
သည့် ခြေလှမ်းတို့ အနောက်
တွင်တော့ သီလရှင်ကျောင်း
လေးက ဝေး၍ဝေး၍ ကျန်
ရစ်ခဲ့လေသည်။

နတ်ရဲ(ရူပဗေဒ)

အတိတ်ဇာတိသမီးကြီးများဖြင့်
အရည်အသွေး ကောင်းမွန်သော
ပလတ်စတစ်အိတ် အမျိုးမျိုးကို
ထုတ်လုပ်ပေးရန်ကိုပါလည်

ဝန်စာ

ပလတ်စတစ်အိတ်လုပ်ငန်း

အမှတ်(၁၂)၊ သီရိလင်း၊ ဖော့တန်၊ အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်
ဖုန်း ၆၄၁၁၃၄ ၊ ၇၂၂၇၆၈ ၊ ၆၄၅၉၈၇

မရေးဖြစ်တာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့
နှစ်ကြောင်းရေး တစ်ကြောင်းဖြစ်
ကဏ္ဍအတွက် ဒီလမှာတော့
ပြည်ပဆောင်းပါးရှင်များရဲ့
စာရေးနည်းဆောင်းပါးကို
ဘာသာပြန်ဖော်ပြတာမဟုတ်ဘဲ
ရွှေအသစ်ကဏ္ဍကို ရောက်ရှိလာတဲ့
ဝတ္ထုတိုများထဲက
ဆရာ ဆွေဝင်းနီ(ပွင့်ဖြူ)ရဲ့
မိဘဟူသည့် ဝတ္ထုတိုကလေးကို
အကြောင်းပြ သုံးသပ်ပြချင်တာပါ။
မိဘဟူသည့် ဝတ္ထုတိုမှာ
ဆရာက ဒီလို စ,လိုက်ပါတယ်။
‘ဦးလေး ကြာဖြူ’
ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။
ပထမဆုံးပြောချင်တာက
ဇာတ်ကောင်ရဲ့နာမည်ကို
ဦးလေး ကြာဖြူ လို့ ရေးဖွဲ့ခြင်းပါ။
ဦးလေးလို့ ဝိသေသနပြု
ခေါ်ကတည်းက
ဒုတိယပုဂ္ဂိုလ်
ရှိနေပါပြီ။
သာမန်အားဖြင့်
ဆိုရင်တော့
ဇာတ်ကောင်ရဲ့
အမည်ကို
ဦးကြာဖြူ လို့ပဲ
သုံးရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။
ထိုနည်းအတူ ဦးကြာဖြူရဲ့
ဇနီးကိုလည်း
‘အရီးလေး ကျင်’ လို့
သုံးစွဲထားပါတယ်။
သာမန်အားဖြင့်ဆိုရင်တော့
ဒေါ်ကျင်လို့ပဲ
သုံးရမှာဖြစ်ပါတယ်။
အခုတော့ ဦးလေး ကြာဖြူ၊
အရီးလေး ကျင် ဆိုတဲ့
အမည်များကို
တောက်လျှောက်
သုံးစွဲထားတာဖြစ်လို့
ဇာတ်ကြောင်းပြန်ပြောသူ
ဒုတိယပုဂ္ဂိုလ် ရှိနေတဲ့သဘော
ဖြစ်နေပါတယ်။ တကယ်တော့

စာရေးတဲ့အခါမှာ မလိုအပ်ဘဲ
မျက်တောင် အဖွင့်အပိတ်တွေ မလုပ်ပါနဲ့
ဇာတ်ကောင်ကိုလည်း နာမည်နဲ့သာ ရေးပါ
ရှေ့မှာ အထူးပြုတဲ့ ဝိသေသန တစ်ခုခု
မထည့်သင့်ပါဘူး။ ထည့်လိုက်ခြင်းအားဖြင့်
စာဖတ်သူကို တစ်ယောက်ယောက်က
ဇာတ်ကြောင်းပြန်ပြောသလို ဖြစ်သွားစေပါတယ်

နှစ်ကြောင်းရေး
တစ်ကြောင်းဖြစ်

မိဘဟူသည့်ကို သုံးသပ်ခြင်း

ဝင်းငြိမ်း

ဆရာက ပထမပုဂ္ဂိုလ်အနေနဲ့သာ ရေးထားတာပါ။ ဆက်ဖတ်ကြည့်ရအောင်ပါ။
‘ဦးလေး ကြာဖြူ’ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။
အခြေအနေက စဉ်းစားနေရန် အခွင့်အလမ်း သိပ်မရှိ။
‘အဖေ ကျွန်တော်တို့က သိပ်အချိန်မရဘူး။ ကလေးတွေလည်း
ကျောင်းပိတ်တုန်း၊ ဣာကိုလည်း မရောက်တာကြာလို့ ‘အဖေ’ ကြောင့်
မနည်းခွင့်ယူပြီး လာခဲ့ရတာ။ ဒါတောင် အမေက ကျန်းမာနေလို့
တော်သေးတယ်။’

‘ဟုတ်တယ်... အဖေ...အဖေတို့ အဖေ တို့မှာ အနီးကပ်ပြုစုစောင့်ရှောက်မယ့်သူ မရှိ ဘာမရှိနဲ့။ နှစ်ယောက်တည်းရယ်။ အသက်တွေလည်း ကြီးကုန်ပြီလေ။ မောင်ကဆို အဖေ နေမကောင်းတာ သိ လိုက်ရတည်းက စိတ်ပူပြီး ကပ္ပဗ ပြောနေတာ။ ဒါကြောင့် မောင်က အဖေ့ အမေ့အတွက် စိတ်မချလွန်းလို့ အခုလို စိစဉ်ရတာ။ ဟုတ်တယ်နော်... မောင်’

ကြည့်စမ်း သိတတ်လိုက်ကြသည့် ‘သား’နှင့် ‘ချွေးမ’။ မွေးရကျိန်နပ်သည့် ‘သား’။ တော်ရက်ကောင်းသည့် ‘ချွေးမ’။ ‘ဦးလေး ကြာဖြူ’နှင့် ‘အရီး လေး ကျင်’ခံမျှာ ရင်မှာ ပိတ်ဆွဲဖြစ်ရ လွန်းပါ၏။

နှစ်ယောက်သား ‘သား’နှင့် ‘ချွေးမ’ကို တစ်လှည့်စီကြည့်ကာ မြိုး တစ်စိ၊ ခေါင်းတင်မြဲမြဲ။

ဒီနေရာမှာဖြစ်ပြီး သုံးသပ်ကြည့် ရအောင်ပါ။ အထက်မှာ ခေတ်ပြထားတာ က ဆရာ ရေးထားတဲ့အတိုင်းပါ။ မလို အပ်ဘဲ မျက်တောင်အဖွင့်အပိတ်တွေကို ထည့်ထားပါတယ်။ ဒုတိယစာကြောင်း မှာ အခြေအနေက စဉ်းစားနေရန် အခွင့် အလမ်း သိပ်မရှိ လို့ ဖော်ပြထားတာက ဘာအခြေအနေမှန်းမသိနိုင်ပါဘူး။ ဆက် ပြီးတော့ သားနဲ့ချွေးမရဲ့စကားက ဝပ်လာ တယ်။ ချွေးမရဲ့စကားထဲမှာ မောင်က အဖေ့အမေ့အတွက် စိတ်မချလွန်းလို့ အခုလိုစိစဉ်ရတာ။ လို့ ပါလာတဲ့အတွက် အစီအစဉ်တစ်ခုတော့ ရှိပြီဆိုတာ သိရ စာယ်။ ဘာအစီအစဉ်မှန်းတော့ မသိရ ဆေးပါဘူး။ ဒါလည်း ဆရာအနေနဲ့ မြှုပ် ထွက်လုပ်ထားပြီး ရှေ့ကိုဆက်ဖတ်ရပါ တယ်။

မကြာခင်ရက်ပိုင်းက ‘ဦးလေး ကြာဖြူ’တစ်ယောက် လယ်ထဲကအဖြစ် မှီးခါပြီး ချွေးမတို့က အပြင်းဖျား၏။ ကိုယ်ပူတွေတစ်ခုရှိတက်ပြီး၊ မကြာ ခဏဆိုသလို သတိမေ့သွားသည်အထိ။ ‘အရီးလေး ကျင်’ဆို မြေမကိုင်မီ၊ လက် မကိုင်မီ၊ ပြာသာကိုခတ်လို့။ အရပ်ကွပ်၊ ရွာခိုင်းပါနှင့် တကယ့်အရူးမီးခိုင်း၊ မွေး

ချင်းတွေနှင့် အရပ်က ဆေးခန်းလိုက်ပို့မှ သက်သာသွား၏။ သေကံ မရောက် သက်မပျောက်ဆိုသည်မှာ ‘ဦးလေး ကြာဖြူ’မှ အစစ်။ တစ်သက်နှင့်တစ်ကို သည်တစ်ခါ အသည်းအသန်အဖြစ်ဆုံး ပဲ။ အသက်ကလေးရလာသဖြင့် ခံနိုင် ရည်မရှိလောက်ဘူး။ ပစ်လိုက်ရရောက် မှတ်ကြတာ။

သည်အဖြစ်ကို နောက်မှ ‘သား’ ဆီ ပုန်းဆက်ပြောပြရ၏။

ဒီအပိုဒ်ကျတော့မှ သားနဲ့ ချွေးမ ဘာကြောင့် လိုက်လာရတယ်ဆိုတာ စာဖတ်သူ သိစေပါတယ်။ ဒါက ကောင်းတဲ့ ရေးဖွဲ့မှု ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ‘ဦးလေး ကြာဖြူ’၊ ‘အရီးလေး ကျင်’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေကို ဖတ် လိုက်ရတိုင်း စာဖတ်သူကို ဇာတ်လမ်း ပြောပြနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် အနား မှာရှိနေသလိုပါပဲ။ သူက ဦးကြာဖြူ၊ ဒေါ်ကျင်တို့အကြောင်း ပြောပြနေသလို ပေါ့။ အမှန်ကတော့ ဇာတ်ကြောင်းပြန် ပြောပြနေတဲ့သူ မရှိပါဘူး။

ဒါကြောင့် စာဖတ်သူနေရာရောက် နေတဲ့ ကျွန်တော် ခိုးလိုးခဲ့လု ခံစားရပါ တယ်။

ရွာမှာနေရတာ မီးမရှိ ဘာမရှိ။ ဘဝကအကျိုးပေးကလည်း ဆိုးပါ။ မြို့ မှာလူဖြစ်ပါတော့လား။ ရွာသားဖြစ်ရ တာချင်း အတူတူတောင်မှ ကြည့်ဦး။ မြို့မနီး ဘာမနီးနဲ့။ တောခေါင်ခေါင် ချောင်ကလောင်ထဲမှာ ယာထဲလယ်ထဲ နဲ့ အိမ်။ အိမ်နဲ့ ယာထဲလယ်ထဲ ဒါနဲ့ပဲ ကူးချည်သန့်ချည် သံသရာလည်နေကြ ရတာ။ ‘သကြီး သားရင်’ ထန်းရည် မှာရင် ဆော်ဆိုလာသလိုပဲ။ တဲ့တောရွာ နေပုဒါ၊ ခိုးလင်းမိုးချုပ်၊ အလုပ်လုပ်၊ သေကာမှ မြတ်... မြတ်... ဖြစ်နေ တော့တာ။ တောပြီဗျာ။ ကျုပ်လည်း ‘အရီးလေး ကျင်’ သား ‘အစ်ကိုကြီး သူရဲနိုင်’ လိုပဲ။ ဘွဲ့ရအလုပ်လုပ်ရရင် မြို့ မှာနေ၊ မြို့မှာပဲ မြို့သူယူတော့မယ်ဗျာ။ မြို့မှာ ၁၀ ကုန်း ဆောင်ဒါတက်နေ သည့် တူသားတော်သူ၏စကားကလည်း

နားထဲက မထွက်။

ဒီစာပိုဒ်ကို ဖတ်လိုက်တဲ့အခါမှာ တော့ ဦးလေး ကြာဖြူ၊ အရီးလေး ကျင် လို့ ခေါ်နေတဲ့သူပေါ်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူကလည်း ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရဲ့မှာ ပါလာတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီစကားတစ်ပိုဒ်အတွက်ပဲ ပါတာပါ။ ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် ဦးကြာဖြူ ကို စာရေးသူက ဦးလေး ကြာဖြူ လို့ သုံးတာလဲ စဉ်းစားစရာကောင်းပါတယ်။

ဆရာဝတ္ထုမှာ သုံးသပ်မယ်ဆိုရင် ပြောစရာ တော်တော်များများပါပါ တယ်။ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရေးရမယ့် ဇာတ်ကွက်တွေ ပါပေမဲ့ ဝတ္ထုတိုဖြစ် ခြင်းကြောင့် အတိုချုပ်လိုက်ရပုံ ရပါ တယ်။ အဲဒီလိုအတိုချုပ်လိုက်ခြင်း ကြောင့် ဝတ္ထုက လည်ထွက်သွားပါတယ်။

ဝတ္ထုတိုရေးမယ်ဆိုရင် ကိုယ်တည့် တဲ့ ဇာတ်အိမ်က အတိုနဲ့ပဲ လိုက်ဖက်တဲ့ ဇာတ်အိမ်ဖြစ်ပါစေ။ အခုဇာတ်လမ်းမှာ က အဖေ့အမေ့ကို သားဖြစ်သူက မြို့ ခေါ်သွား၊ ချွေးမက မကြည့်ဖြူ။ ဒါနဲ့ ပဲ မိဘနှစ်ပါးက ရွာပြန်ပါရစေတော့လို့ ဇာတ်သိမ်းထားပါတယ်။ ဒီကြားထဲမှာ မြေးနှစ်ယောက်ကို အဘိုးအဘွားဆီ မသွားရဘူးလို့ ချွေးမက တားမြစ်တဲ့ ဇာတ်ကွက်ကိုလည်း ကလေးတွေ အပြေနဲ့ အတိုချုပ်ထားလိုက်ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ပြောချင်တာက စာရေးတဲ့အခါမှာ မလိုအပ်ဘဲ မျက် တောင် အဖွင့်အပိတ်တွေ မလုပ်ပါနဲ့။ ဇာတ်ကောင်ကိုလည်း နားမညံ့သာ ရေး ပါ။ ရှေ့မှာ အထူးပြုတဲ့ ဝိသေသန တစ် ခုခု မထည့်သင့်ပါဘူး။ ထည့်လိုက်ခြင်း အားဖြင့် စာဖတ်သူကို တစ်ယောက် ယောက်က ဇာတ်ကြောင်းပြန်ပြောသလို ဖြစ်သွားစေပါတယ်။

နောက်တစ်ခု ပြောချင်တာက မတူ ဆရာ ဆွေဝင်းနီ(ပွင့်ဖြူ)က အခုမှ စာစု ရေးသူမဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ အတွေ့အကြုံရှိပြီးသားတစ်ယောက်အနေ နဲ့ ဒီလိုအရေးအခွဲမျိုးကို အထူးဂရုပြ ပါလို့ တိုက်တွန်းချင်ပါတယ်။ ■

ဝင်းငြိမ်း

ရွှေအမြဲတေ ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း

အမှတ် ၃၂၁၊ အောက်တိုဘာ၊ ၂၀၁၆

ရွှေအသစ်တွေအနေနဲ့ စာမူကို ဂရုတစိုက်ရေးသားလာတာတော့ သတိထားမိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အကြောင်းအရာ ရွေးချယ်မှုနဲ့ တင်ပြပုံတွေကတော့ အရင့်အရင်က ခေတ်တွေအတိုင်း မပြောင်းလဲဘဲ ကျန်နေသေးတာကိုလည်း သတိထားမိပါတယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် လတ်တလောဖြစ်နေတဲ့အကြောင်းအရာတွေနဲ့ပတ်သက်တဲ့၊ တင်ပြပုံဆန်းသစ်တဲ့ စာမူတွေကို ဖန်တီးကြပါလို့ တိုက်တွန်းလိုပါတယ်။

၁။ ကားပေါ်က နီကြိုးမ

ငြိမ်းမောင်(ပုဏ္ဏားကျွန်း)

အရေးအသား သင့်ပါတယ်။ ရိုးစင်းလွန်းပြီး ပြောချင်တာကို ပေါ်လွင်အောင် မဖွဲ့နွဲ့နိုင်ခဲ့ပါဘူး။

၂။ လူနှင့်ပျောက်ဆုံးနေသော သူ၏ဂုဏ်သိက္ခာအောင်စမာန်

အရေးအသားရော တင်ပြပုံပါ ရိုးစင်းပြီး အဖွဲ့အနွဲ့အားနည်းလှပါတယ်။

၃။ မ

ရှေးဟောင်း

ကလောင်နာမည်ကို ပြောင်းလဲသုံးစွဲဖို့ အကြံပေးလိုပါတယ်။ သာမန်အချစ်ဝတ္ထုဖြစ်ပြီး စာများများဖတ်ပြီးမှ စာရေးဖို့ ကြိုးစားစေချင်ပါတယ်။

၄။ ဂိုး

၅။ ငါနှင့် ငါ့ပိုင်ဆိုင်သည့်ဆိုသော နတ်စောင်း(ကျိုက်ထို)

အရေးအသားရော တင်ပြပုံပါ အားနည်းတဲ့စာမူနှစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါတယ်။ အကြောင်းအရာတွေကအစ ရိုးစင်းလှပါတယ်။

၆။ လှဝယ်များသို

ခေတ်ကျော်စွာဝင်း(ရန်ကုန်စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်)

ရွှေအသစ်ကဏ္ဍဟာ ဝတ္ထုတိုများကို ပြန်ကြားပေးနေတာဖြစ်ပါတယ်။ ဆောင်းပါးနံပါတ်ကို ကွဲပြားအောင် လေ့လာစေချင်ပါတယ်။

၇။ ရေခဲချောင်းသည် ဖိုးထိန်

လင်းသုသျှင်

ပြောချင်တာရှိပေမဲ့ အရေးအသား ကျွမ်းကျင်မှု အားနည်းနေသေးတဲ့အတွက် ရုပ်လုံးကြွမလာခဲ့ပါဘူး။

၈။ ချောက်ကမ်းပါးကြီးများ

၉။ ဘွဲ့လက်မှတ်

ကိုကိုထွန်းထွန်း(မြင်းခြံဒီဂရီကောလိပ်)

သမားရိုးကျအကြောင်းအရာတွေဖြစ်သလို အင်မတန် ရိုးစင်းတုန်ပိုးများနဲ့ ရေးဖွဲ့ထားတဲ့ စာမူတွေသာ ဖြစ်ပါတယ်။

၁၀။ ချီးမဂ္ဂုဇာညှိချိန်

၁၁။ ချစ်သူလေတံခွန်

ယွန်းမြတ်မွန်းသျှန်(၁)

စာအရေးအသား သင့်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖွဲ့အနွဲ့ဟာ မလိုအပ်ဘဲ အိုင်နေတာတွေရှိသလို လိုအပ်တဲ့အခင်းအကျင်းတိုင်းမှာလည်း ဇာတ်နာအောင် ဆွဲရေးထားသလို ဖြစ်နေတာလေးတွေ ရှိပါတယ်။ ကြိုးစားပါဦး။

၁၂။ လက်ဝါးစောင်းထက်ကြသူများ

၁၃။ ကျေးဇူးရှင်များ

မ(တာချီလိတ်)

လက်ဝါးစောင်းထက်ကြသူများ လို့ ဖြစ်ရပါမယ်။ အကြောင်းအရာသင့်ပေမဲ့ ပုံပြောသလို ပြောထားတဲ့အတွက် အနုပညာမပါပါဘူး။ ထိပေါက်တဲ့အကြောင်းအရာကို ရေးဖွဲ့ထားတဲ့ ကျေးဇူးရှင်များ ဟာ အပြန်အလှန်စကားပြောတွေများပေမဲ့ ရေးဖွဲ့ပုံသွက်ပါတယ်။

၁၄။ ကြယ်စင်မှန်းတဲ့ ကျွန်တော်

ရတီလွင်(ပုသိမ်တက္ကသိုလ်)

စကားပြော၊ စကားပြော ရောနေသလို အရေးအသားအားနည်းလှတဲ့ အချစ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်သာ ဖြစ်ပါတယ်။

၁၅။ ဆောင်းမှုံကျွန်းမှ အပြန်

PK(ကျောင်းစောင့်ကြီး)

အဖွဲ့အနွဲ့မရှိ ပုံပြင်ပြောသလို ဇာတ်နာအောင် ရေးထားတဲ့ စာအပိုင်းအစတစ်ခုသာ ဖြစ်ပါတယ်။ စာများများဖတ်ပြီးမှ စာရေးပါ။

၁၆။ ကမ္ဘာပတ်နေတဲ့ အမှန်တရား

လင်းသုစွာဦး

ဆောင်းပါးလိုလို၊ စာညွှန့်လိုလို စာမူတစ်ပုဒ်သာ ဖြစ်ပါတယ်။

၁၇။ ပြောင်းချိန်တုန်ရင်

မောင်သာခိုင်(မတွေ့)

ပြောချင်တာရှိပေမဲ့ ပေါ်လွင်အောင် ခင်းကျင်းဖွဲ့နွဲ့နိုင်ခြင်း မရှိပါဘူး။

၁၈။ တစ်ကျော့ပြန်ကာမှ

၁၉။ သေသူများနှင့် ကျွန်မ

မိုးမိုး(ဆေးတက္ကသိုလ်)

အရေးအသားသင့်ပေမဲ့ အခင်းအကျင်း၊ အဖွဲ့အနွဲ့အား နည်းပြီး ဇာတ်ကြောင်းပြော ရေးနည်းကိုသာ အားပြုထားတာ တွေ့ရပါတယ်။

၂၀။ အပြောင်းအလဲ၏ သားကောင်များ

ရွှေသူရဇွဲ

အပြန်အလှန်စကားပြောတွေကို အားပြုပြီး နောက်ပိုင်းမှာ ဝါကျရှည်တွေနဲ့ အရေးအသားအားနည်းပါတယ်။ အဆုံးမှာ တော့ ဆောင်းပါးလို ပညာပေးလေသံမျိုးနဲ့ အဆုံးသတ်ထား ပါတယ်။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရဲ့ ဂုဏ်အင်္ဂါတွေကို လေ့လာပါဦး။

၂၁။ မိုးကြိုး

၂၂။ ကြွက်တို့၏မာယာ

ကိုစက်ပေ

အရေးအသားပြေပြစ်ပါတယ်။ မိုးကြိုး က ရိုးစင်းနေတဲ့ အတွက် ရသမမြောက်ပါဘူး။ ကြွက်တို့၏မာယာ ကိုတော့ ဆရာဦးဝင်းငြိမ်းထံ တင်ပြပေးလိုက်ပါတယ်။

ဆရာဦးဝင်းငြိမ်းထံ ထပ်မံတင်ပြလိုက်တဲ့စာမူတွေက တော့-

နားချား ရဲ့ တိတ်တဆိတ်ခိုင်ယာရီ၊ နေသန့် ရဲ့ ပြန်လည် ရွာမွေတွေရှိခြင်း၊ ဝေဟိဏ်း(ကောလင်း) ရဲ့ ပင်မြစ် မြေစာ၊ ကိုအုန်း ရဲ့ မျက်လှည့်၊ ဆွေဝင်းနီ(ပွင့်ဖြူ) ရဲ့ မိဘဟူသည် တို့ ဖြစ်ပါတယ်။

□

ဆရာမ မသီတာ(စမ်းချောင်း) ဆန်ခါတင်အဖြစ် ရွေး ချယ်တင်ပေးလိုက်တဲ့ ဝတ္ထုတို ၆ ပုဒ်အနက်မှ ၄ ပုဒ်ကို ရွေးချယ်ဖော်ပြဖြစ်ပြီး ဆရာဆွေဝင်းနီ(ပွင့်ဖြူ)ရဲ့ 'မိဘဟူသည်' နဲ့ ဆရာ ကိုအုန်းရဲ့ 'မျက်လှည့်' တို့ကိုတော့ ချန်ထားခဲ့ပါ တယ်။ ဆရာ ဆွေဝင်းနီ(ပွင့်ဖြူ)ရဲ့ 'မိဘဟူသည်' ဝတ္ထုတိုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် ရှည်ရှည်တေးတေးပြောချင်တာကြောင့် သီးခြားဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်နဲ့ ပြောပြပါမယ်။ ဆရာ ကိုအုန်းရဲ့ 'မျက်လှည့်' ကို ကျွန်တော် အကြိမ်ကြိမ် ဖတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဉာဏ်မမီဘူးထင်ပါရဲ့။ ဘယ်လိုမှ နားလည်လို့ မရပါ။ ကျွန်တော့်ပရိသတ်များလည်း နားလည်နိုင်မယ် မထင် တဲ့အတွက် ချန်ထားခဲ့ပါတယ်။

အရင်တုန်းက ရွှေအသစ်ကဏ္ဍကို တစ်လတစ်လ စာမူ အပုဒ် ၁၀၀ ကျော် ဝင်ခုံပေမဲ့ အခုတော့ တော်တော်လေးစစ် သွားပါပြီ။ ရောက်လာတဲ့ စာမူတိုင်းကလည်း အရည်အသွေး ခြည့်မီတဲ့ စာမူများဖြစ်လာခြင်းကြောင့် ဝမ်းသာရပါတယ်။ အရေးသားခြင်းကို ဝါသနာပါတယ်ဆိုရင် တစ်စိုက်ခတ်မတ် ပြီးစားရေးပြုကြပါလို့ တိုက်တွန်းပါရစေ။ ရွှေအသစ်ကဏ္ဍ နှာ ဖော်ပြခံရပြီးတဲ့ ကလောင်ရှင်များလည်း ကြိုတမ်းပြီး နေပြီကြပါဦးလို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်။

ဝင်းငြိမ်း

ရွှေအသစ်စာမူများအတွက် စည်းကမ်းချက်များ

ရွှေအသစ်ကဏ္ဍသို့ ရောက်ရှိလာသောစာမူများတွင် စာမျက်နှာနှစ်ဖက် ရေးသားခြင်းမျိုး၊ ဘေးမျဉ်းမသားဘဲ စာပိုဒ်လည်းမခွဲကာ သတ်ပုံအမှားအယွင်းနှင့် ပေးပို့လာခြင်း မျိုး များပြားလာသည်ကို တွေ့ရှိနေရပါသည်။ ယခုအခါ ရွှေအသစ်စာမူများမှာ လစဉ်ဖတ်ရှုပြန်ကြားနိုင်သည့် အရေ အတွက်ထက်များစွာကျော်လွန်နေသည့်အတွက် စည်းကမ်း နှင့်မညီသည့် စာမူများကို နောင်တွင်ပြန်ကြားချက်၌ ထည့် သွင်းဖော်ပြသွားမည် မဟုတ်ဟု အယ်ဒီတာများမှ ဆုံးဖြတ် ထားပါသည်။ လိုက်နာရန်စည်းကမ်းများကို ရွှေအသစ်စာမူ ပေးပို့လိုသူများ သိရှိနိုင်စေရန်ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။ နောင်လ များမှစ၍ အောက်ဖော်ပြပါစည်းကမ်းချက်များနှင့် မကိုက် ညီသည့်စာမူများကို ပြန်ကြားချက်တွင် ထည့်သွင်းဖော်ပြ ခြင်းမပြုတော့ဘဲ ပယ်လိုက်မည်ဖြစ်ကြောင်း ကြိုတင် အကြောင်းကြားအပ်ပါသည်။

၁။ စာမျက်နှာတစ်ဖက်တည်းသာ ရေးသားပါ။

၂။ ဘေးမျဉ်းသားပါ။ စာပိုဒ်ခွဲပါ။ စကားပြောများကို မျက်တောင်အဖွင့် အပိတ် ထည့်ပေးပါ။

၃။ လက်ရေးလက်သား ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ထင်ထင်ရှား ရှား ရေးသားပါ။ သတ်ပုံမှန်ကန်အောင် စစ်ပေးပါ။

၄။ လက်ရေးစာမူဆိုလျှင် A4 စာမျက်နှာ ၆ မျက်နှာထက် မပိုစေရပါ။ ကွန်ပျူတာစာစီစာမူဆိုလျှင် A4 စာမျက် နှာတွင် ၁၃ ပြိုင်ဖြင့် ၄ မျက်နှာထက် မပိုစေရပါ။

၅။ စာမူအမည်နှင့် ကလောင်အမည်ကို ထင်ရှားစွာ ဖော်ပြပါ။

၆။ မိမိကိုယ်တိုင်ရေးသားကြောင်း ခံဝန်ချက်ပါရှိရန် လိုအပ်ပါသည်။

၇။ အခြားမဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ ပေးပို့ထားခြင်း မပြုရပါ။

၈။ ဆက်သွယ်ရန် နေရပ်လိပ်စာအပြည့်အစုံ ထည့်သွင်း ဖော်ပြရန် လိုအပ်ပါသည်။

၉။ ဝတ္ထုသစ်များသာဖြစ်ရမည်။ အွန်လိုင်းတွင်တင်ပြီး ဝတ္ထုမျိုးမဖြစ်စေရ။ မိမိဝတ္ထုတိုစုစည်းမှုတွင် ဖော်ပြ ပြီးသည့် ဝတ္ထုတိုမဖြစ်စေရ။

၁၀။ စာမူကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သိလိုသည်ဖြစ်စေ၊ တစ်စုံ တစ်ခုပြောကြားလိုသည်ဖြစ်စေ ရွှေအသစ်စာမူဇာနည် တိုက်၊ တယ်လီဖုန်းအမှတ် ၀၁-၉၀၀၇၀၁ အေးမြတ် ဖြတ်ချိန်နှင့်သာ ဆက်သွယ်ရန်လိုပါသည်။ အယ်ဒီတာ ချား၏ အီမေးလ်သို့ဖြစ်စေ၊ ဖုန်းဘွတ်သို့ဖြစ်စေ ဆက် သွယ်ခြင်းမပြုရပါ။

စည်းကမ်းချက်နှင့်မညီ၍ ပြန်ကြားချက်တွင် ထည့် သွင်းဖော်ပြမည်မဟုတ်သည့်စာမူများကို ကာယကံရှင်ထံ ပြန်လည်ပေးပို့နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ မိမိတို့၏စာမူများကို လက်ခံမိတ္တူထားရှိကြပါရန် အသိပေးအပ်ပါသည်။

အယ်ဒီတာ(ရွှေအသစ်စာမူဇာနည်)

၁။

ကျွန်တော့်လက်ထဲကို
အပြာရောင်စာအိတ်တစ်ခု
ရောက်ရှိလာပြီး
မရှေးမနှောင်း မှာပင်
မိုးက သည်းထန်စွာ
ရွာချလိုက်၏။
သည်လောက်
ပူလောင်သော
နွေခေါင်ခေါင်တွင်
အခါမဲ့ရွာချလိုက်သော
မိုးကို ကြည့်ငေးရင်း
လက်ထဲက စာအိတ်ကို
စူးစမ်းလိုက်သည်။
ပြာလွင်လွင်
စာအိတ်ပေါ်တွင် နာမည်၊
လိပ်စာ တစ်ခုမှ မပါပါ။
ကျွန်တော် စာအိတ်ကို
ထောင့်တစ်နေရာမှ
ဆုတ်ဖြုတ်လိုက်၏။
ကြွေရောင်တောက်နေသော
ဖိတ်စာတစ်ချပ်။
ဖိတ်စာက
မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာ
ဖြစ်သည်။
သတို့သားအမည်
အရောက်တွင် ဖိတ်စာပေါ်
ပြေးလွှားနေသော

လက်က တုံ့ခနဲ
ရပ်သွား၏။
ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင်
ရပ်ဝန်းတစ်ခု
သိမ့်ခနဲ ညင်သာစွာ
ဖြစ်ထွန်းသွားသည်။
ဖောင်းကြွစာလုံးဖြင့်
ရေးထားသော
ထိုနာမည်ကို
လက်ဖြင့် ဖွဖွပွတ်သပ်ရင်း
ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းလာသည်။
နှစ်နှစ်နီးပါး သူ့ကို
မေ့နိုင်ခဲ့သည်ထင်ခဲ့သော
ကျွန်တော့်အထင်သည်
ဝန်းခနဲ ပြိုကျသွား၏။
အခုအချိန်တွင် သူနှင့်
ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်
ဝမ်းနည်းမနေသင့်တော့ပါ။
ဖိတ်စာကို စာအိတ်ထဲ
ပြန်ထည့်လိုက်ပြီး
နံဘေးက စားပွဲပေါ်
ပစ်တင်ထားလိုက်သည်။
မိုးက အရှိန်လျှောလာပြီး
မသည်းတသည်း
ဆက်ရွေနေသည်။
ကျွန်တော်သည်
မိုးရေစက်များကို
အမှတ်မဲ့ငေးရင်း

မိုးရွာ
တိတ်တဆိတ်ဒိုင်ယာရီ

အမှတ် ၃၃ အောက်တိုဘာ ၂၀၁၆

www.burmeseclassic.com

လွန်ခဲ့သောသုံးနှစ်ခန့်က အဖြစ်
အပျက်များကို သတိရလာ
သည်။

သေချာသည်က လွန်ခဲ့
သည့် သုံးနှစ်ခန့်ကလည်း
အခုလို အခါမဲ့မီးတွေ မသည်း
တသည်း ရွာနေလေသည်။

□

၂။

သူသည် သူ့သူငယ်ချင်း
တွေကို ရှောင်ချင်သည့်အခါ
မျိုး၊ သို့မဟုတ် အေးအေးလူ
လူ နေချင်သည့်အခါမျိုးတွင်
ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း
နေသည့် အိမ်လေးကို ရောက်
လာတတ်သည်။ ရောက်လျှင်
ကျွန်တော့်စာအုပ်စင်ကို မွှေပြီး
စာအုပ်တစ်အုပ် ကောက်ဖတ်
နေတတ်သည်က များသည်။

သူ နောက်ဆုံးနှစ်တွင်
ကျွန်တော်က တတိယနှစ်
ကျောင်းသား။ စာမေးပွဲအပြီး
သူ လာနွတ်ဆက်သွားသည်
ကိုတော့ မှတ်မိသည်။ ပုံမှန်
ပဲ နေတတ်သော ကျွန်တော့်
အတွက် သိပ်ရင်းနှီးသော
အပေါင်းအသင်းဟူသည်က
မရှိသလောက် ဖြစ်သည်။

သည့်အတွက် သူ့ကို
တစ်ခါတစ်ရံတော့ သတိရ
နေတတ်ပါသည်။ သို့သော်
ဒါ ဘာမှ မဆန်းပြားသော၊
ကိုယ်နှင့် သုံးနှစ်တာမျှ သိ
ကျွမ်းခဲ့သောလူတစ်ယောက်
ကို ရိုးသားစွာ သတိရမိခြင်း
ပဲ မဟုတ်လား။ ဒါဖြင့် ဘာ
ဖြစ်လို့များ ကျွန်တော် အဲ
သည်လို လုပ်လိုက်မိပါလိမ့်။
ကျွန်တော် ဘယ်လောက်များ
ရူးမိုက်လိုက်ပါသလဲ။

ထိုဖြစ်ရပ်၏အစသည်
သူတို့ဘွဲ့ယူရသည့် ဘွဲ့နှင်း
သဘင်နေ့ ညဖြစ်ကြောင်း

သူနားထင်
နှစ်ဖက်တွင်
ချွေးစို့နေသည်
အသက်ကို
ပြင်းပြင်းရှူနေသည်
ပြေပြစ်သော
နဖူးကို
သတိထားမိ၏။
ကျွန်တော်သည်
ဘာရယ်
မဟုတ်ဘဲ
သူ့မျက်နှာကို
အကဲခတ်ခြင်း
အမှု၌
ရုတ်တရက်
စိတ်ဝင်စား
သွားသည်
သူ့မျက်နှာအနီးသို့
ကျွန်တော်
ချဉ်းကပ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း
မှတ်မိပါသည်။

□

၃။

ထိုညက တနင်္ဂနွေနေ့
ည ဖြစ်သည်။ ညဦးပိုင်းက
တည်းက အကြောင်းမဲ့ရွာချ
လိုက်သော မိုးသည် တော်
တော်နှင့်မဆဲဘဲ စွေနေသည်။
ကျွန်တော် အိပ်ရာထဲမှာ စာ
ဖတ်နေသည်ကို မှတ်မိသည်။
ည သန်းခေါင်ကျော်လောက်
တွင် သူ ရောက်လာသည်။
တစ်ကိုယ်လုံး ရွံ့ရွံ့စိုလျက်။
သူ့ဆီက အရက်နံ့ကို သတိ
ထားမိလိုက်သည်။

* ကိုယ် နည်းနည်းများ
သွားတယ်ကွာ။ ဟိုကောင်

တွေနဲ့ တွေ့တာနဲ့။ ကိုယ် ဒီမှာ
အိပ်လို့ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား
ညီ

ကျွန်တော့်အဝတ် တစ်စုံ
ထုတ်ပေးပြီး အဝတ်လဲခိုင်း
လိုက်သည်။ တန်းမှာ လွှား
ထားသော ကျွန်တော့်မျက်နှာ
သုတ်ပေါ်နှင့် သူ ခေါင်းသုတ်
၏။ “ကော်ဖီသောက်မလား”
ဟု မေးတော့ ခေါင်းခါသဖြင့်
“ဒါဆိုလည်း ရေနွေးတော့
သောက်လိုက်ဗျာ”ဟု ဆိုပြီး
ဓာတ်ဘူးထဲက ရေနွေးတစ်
ခွက် ငဲ့ပေးလိုက်သည်။

သူ့ကို အိပ်ရာထဲ လိုက်
ပို့ပြီးနောက် ကျွန်တော် စာ
ကြည့်စားပွဲမှာ ထိုင်ပြီး ဖတ်
လက်စစာအုပ်ကို ဆက်ဖတ်
သည်။ တကယ်ဆို သည်
လောက်နှင့် ပြီးသင့်သည်
မဟုတ်လား။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်
သို့မဟုတ် ဇာတ်ဝင်ခန်းတစ်ခု
ဆိုလျှင် ကျွန်တော် သည်
လောက်နှင့် ရပ်လိုက်ချင်ပါ
သည်။

□

၄။

တိုးလျှသောအသံတစ်
ခုကြောင့် ကျွန်တော် ဖျတ်ခနဲ
နိုးလာသည်။ ကျွန်တော် အိပ်
ပျော်သွားသည်ထင်၏။ မသဲ
ကွဲသော စကားပြောသံတစ်ခု
ဆက်ထွက်လာမှ သူ့ကို
သတိရပြီး အခန်းထဲ ဝင်လာ
ခဲ့သည်။ အိပ်ရာတစ်ခုလုံး
တွန့်မွှေကြေလိပ်နေပြီး စောင်
က ခြေရင်းတွင် လုံးထွေးနေ
သည်။ သူ့ဆီ သွားပြီး စောင်
ကို ဆွဲတင်ပေးလိုက်သည်။

သူ့ကိုယ်က အပူရှိန်
ကြောင့် ကျွန်တော် ရုတ်တ
ရက် ထိတ်လန့်သွားသည်။
လက်ကို သူ့နဖူးပေါ် ရွှေ့တင်

ကြည့်တော့ ချစ်ချစ်တောက်
နေ၏။ ကျွန်တော် တဒင်္ဂီဗျာ
သွားသည်။ ကျွန်တော် ဘာ
လုပ်ရမလဲ။ အဖျားတက်နေ
သူတစ်ယောက်ကို ဘယ်လို
ပြုစုရမည်မှန်း ကျွန်တော်
မသိပါ။ နာရီကို တစ်ချက်
ကြည့်လိုက်တော့ နာရီလက်
တံက နှစ်နာရီ မိနစ်နှစ်ဆယ်
ကို ညွှန်နေသည်။

နောက်ဆုံးတော့ သိသ
လောက် မှတ်သလောက် ရေ
တစ်ခွက်ခပ်ပြီး အဝတ်တစ်
ထည် ရေနှစ်၊ ရေညစ်ကာ
သူ့နဖူးပေါ် တင်ပေးလိုက်
သည်။ ပြီးတော့ ဘာဆက်
လုပ်ရမှန်းလည်း မသိတော့
သဖြင့် ကျွန်တော် သူ့နံ့ဘေး
အိပ်ရာပေါ် ဝင်လှဲလိုက်သည်။
သူ့ဆီက ဘာရယ်မသဲကွဲ
သော စကားသံတစ်ခု ထပ်
ထွက်လာ၏။ ကျွန်တော် သူ
မျက်နှာကို အကဲခတ်ရင်း
စိတ်မချ ဖြစ်လာပြန်ကာ ထ
ထိုင်လိုက်မိသည်။ သူ့နဖူး
ပေါ်က အဝတ်စကို ယူကာ
သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း ဘာ
လုပ်ရမှန်း မသိဘဲ ကြောင်
တက်တက်ဖြစ်နေပြန်သည်။

သူနားထင် နှစ်ဖက်တွင်
ချွေးစို့နေသည်။ အသက်ကို
ပြင်းပြင်းရှူနေသည်။ ပြေပြစ်
သော နဖူးကို သတိထားမိ
၏။ ကျွန်တော်သည် ဘာ
ရယ်မဟုတ်ဘဲ သူ့မျက်နှာကို
အကဲခတ်ခြင်းအမှု၌ ရုတ်တ
ရက် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။
သူ့မျက်နှာအနီးသို့ ကျွန်တော်
ချဉ်းကပ်လိုက်သည်။ သူ
မျက်လုံးများသည် မှိတ်ထား
လျက်မှ မျက်ခွံများအောက်
တွင် အသာလှုပ်ခတ်နေသည့်
နောက် စင်းကျနေသော မျက်

တောင်များ၊ ချောမွေ့သော
 နှုတ်၊ ရေးရေးထင်နေသော
 ရိတ်ထားပုံပေါ်သည့် နှုတ်
 ခမ်းမွေး၊ ပါးမြိုင်းမွေးများ၊
 အနည်းငယ်ပွင့်ဟနေသော နီ
 စွေးစွေး နှုတ်ခမ်း၊ တစ်ဖန်
 နှုတ်ခမ်းမှ နှုတ်ခေါင်း၊ မျက်
 လုံး၊ နဖူးပြင်။ သူနဖူးပြင်ကို
 ကြည့်ရင်း တစ်ခုခု လစ်ဟာ
 သွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။
 ထိုခဏမှပင် ကျွန်တော်
 သည် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်
 တော် သတိမထားလိုက်မိဘဲ
 သူနဖူးကို မြတ်နိုးစုံစက်စွာ
 ငုံ့နမ်းလိုက်မိလေသည်။ သူ
 ကိုယ်သည် ဆတ်ခနဲ တုန်
 သွား၏။ သူ့မျက်လုံးများ
 ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာမှ ကျွန်တော်
 သည် အမှားတစ်ခုကို မိုက်မဲ
 စွာ ပြုလုပ်မိပြီဖြစ်ကြောင်း
 သတိဝင်လာသည်။ တစ်
 ဆက်တည်း ကျွန်တော့်ပါး
 ပြင်ပေါ်က မျက်ရည်စများ
 ကိုပါ သတိထားလိုက်မိသည်။
 ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ဝမ်း
 နည်းမှုက အတောမသတ်
 လို့ ကံ တက် လာသည်။
 ကျွန်တော်သည် အိပ်ခန်းထဲမှ
 နာကျင်စွာ၊ ရှက်ရွံ့စွာ၊ တုန်
 လှုပ်စွာ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

၅။
 မိုးရွာထားသဖြင့် ပျော့
 နေသော မြေသားတွင်
 ဖယောင်းတိုင်ကို စိုက်သည်။
 လေက သေ့ နေသဖြင့်
 သုံးခါလောက် မီးခြစ်ပြီး ညှိ
 ခု ဖယောင်းတိုင်တွင် မီးစွဲ
 သည်။ ယွန်းသေတ္တာလေးကို
 မြေကြီးစိုစိုပေါ် ချလိုက်သည်။
 သည်ထဲတွင် စာနှစ်ဆယ့်ကိုး
 စောင်ပါသည်။ စာတစ်စောင်
 ကို ထုတ်ကြည့်လိုက်သည်။

စင်းကျနေသော
 မျက်တောင်များ
 ချောမွေ့သော နှုတ်
 ရေးရေးထင်
 နေသော
 ရိတ်ထားပုံပေါ်သည့်
 နှုတ်ခမ်းမွေး
 ပါးမြိုင်းမွေးများ
 အနည်းငယ်
 ပွင့်ဟနေသော
 နီစွေးစွေး နှုတ်ခမ်း၊
 တစ်ဖန်
 နှုတ်ခမ်းမှ နှုတ်ခေါင်း
 မျက်လုံး၊ နဖူးပြင်
 သူနဖူးပြင်ကို
 ကြည့်ရင်း
 တစ်ခုခု
 လစ်ဟာသွားသလို
 ခံစားလိုက်ရ၏

သိမ်းထားတာကြာပြီဖြစ်သော
 စာရွက်ဆီမှ အောက်သက်
 သက် ရန်တစ်ခုခုရသည်။ စာ
 ရွက်ကိုဖြန့်လိုက်တော့ ကျွန်
 တော့်မျက်နှာ နွေးခနဲ ဖြစ်၏။
 အသည်းညက အိမ်ရှေ့
 ဝရန် တာမာ ထိုင်ရင်း
 ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွား
 သည်။ မနက် မိုးလင်းတော့
 သူ မရှိတော့ပါ။ ကျွန်တော်
 က အိမ်ရာထဲ ရောက်နေသည်။
 သူ ပြန်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း
 စာတိုလေးတစ်စောင်ရေးပြီး
 ကျွန်တော့်ခေါင်းရင်းတွင် ကပ်
 ထားခဲ့၏။ အိပ်ရာဘေးတွင်
 ကျွန်တော့်အင်္ကျီနှင့် ပုဆိုးကို
 ခေါက်၍ ပြန်ထားသွားသည်။
 ကျွန်တော် သူ တည်းသည်

ဟု ထင်ရသည့် အဆောင်သို့
 ချက်ချင်းလိုက်သွားသည်။
 သူ ပြန်သွားပြီဟု သူ့သူငယ်
 ချင်းက ပြောသည်။ ကျွန်
 တော် မယုံပါ။ သူ ဂျီနေသေး
 ကြောင်း ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ
 တွင် တိတိကျကျ သိနေပါ
 သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်
 ယုံချင်ယောင်ဆောင်၍ ကျော
 ခိုင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ဘာ
 အတွက်မှန်းမသိသော မျက်
 ရည်တစ်စက်က ခါးသီးစွာ
 စီးကျ၏။
 သူ့ကို ပြင်းပြစွာ သတိ
 ရလာသည့်အခါတိုင်း၊ ကျွန်
 တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ရူး
 သွပ်စွာ မုန်းတီးလာသည့်
 အခါတိုင်း သူ့ဆီကို ဦးတည်
 ၍ ကျွန်တော် စာရေးသည်။
 ပြီးတော့ သူ့ဆီ ဘယ်တော့မှ
 ပို့ဖြစ်မည်မဟုတ်သော စာ
 များကို ယွန်းသေတ္တာလေးထဲ
 ထည့် သိမ်းဆည်းခြင်းနှင့်
 အဆုံးသတ်ပစ်၏။ အခု အပြီး
 အဆုံးသတ်သင့်ပြီဟု ကျွန်တော်
 ထင်ပါသည်။ ယိမ်းလှုပ်နေ
 သော မီးတောက်အပေါ်သို့
 စာရွက်ထောင်စွန်းတစ်ဖက်ကို
 ချသည်။ မီးသည် စက္ကူစကို
 တဖြည်းဖြည်း စားသွား၏။
 ငါးစောင်မြောက်တွင် ကျွန်
 တော့်စိတ်ထဲ လှိုက်ခနဲ ဖြစ်လာ
 သည်။ ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး
 ဆို့နှစ်တင်းကျပ်လာသည်။
 သူ့ကို ပြင်းပြင်းပြပြလွှမ်းမိုး
 လာသည်။ တစ်မိမိနီနီနာကျင်
 လာ၏။ ထိုညက အဖြစ်
 အပျက်တွေသည် တစ်ကွက်
 ချင်း ပြတ်သားစွာ ထင်လာ
 သည်။ ဟင့်အင်း၊ ကျွန်တော်
 မလုပ်နိုင်တော့။ မြေကြီးပေါ်
 ဒူးထောက် ထိုင်ချလိုက်ရင်း
 ကျွန်တော် သည်းထန်စွာ ငိုမိ

တော့သည်။
 ၆။
 စာအားလုံး မီးရှို့ပြီးချိန်
 တွင် ကျွန်တော် အနည်းငယ်
 တည်ငြိမ်နေပေပြီ။ အချို့
 ဖြစ်ရပ်များကို အတင်းရှောင်
 ဖယ်နေစရာ မလိုမှန်း ကျွန်
 တော် တဖြည်းဖြည်းသဘော
 ပေါက်လာ၏။ ယောက်ျား
 တစ်ယောက်ကို ချစ်ခင်မြတ်
 နိုးစွာ နမ်းမိသောအခန်းတစ်ခု
 အတွက် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်
 တော် ပထမဦးဆုံး အကြိမ်
 အဖြစ် ခွင့်လွှတ်လိုက်သည်။
 ထို့နောက် ကျွန်တော် ပြုံး
 လိုက်မိသည်။ သူ့မျက်နှာကို
 မြင်ယောင်လာ၏။ ကျွန်တော့်
 စိတ်တစ်ခုလုံး သန့်စင်လာ
 သည်။ ဘဝမှာ အဆုံးဝါးဆုံး
 ဟု ကျွန်တော် သတိမှတ်ထား
 သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုအတွက်
 ပထမဆုံး ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြုံး
 မိသွားသည်။
 သူ့မင်္ဂလာပွဲအတွက်
 အလင်းကျင်းဆုံးသော အပြီး
 တစ်ခုကို သယ်ဆောင်သွား
 မည်ဟု ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်
 လိုက်သည်။ သူ့လက်ကို ရဲဝံ့
 စွာ ဆွဲကိုင်၍ သူ့ကို မွန်မြတ်
 စွာ ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်ပါ
 မည်။ နောက်ဆုံးအနေဖြင့်
 အနမ်းတစ်ခု၏ လျော်ကြေး
 အဖြစ် ထိုက်တန်သောအရာ
 တစ်ခုကို ကျွန်တော် လက်ဖွဲ့
 ပါမည်။ ထိုအရာသည် ကျွန်
 တော့်အတွက် မျှော်လင့်ချက်
 တစ်ခုဖြစ်နိုင်သကဲ့သို့ အတိတ်
 တစ်ခုလည်း ဖြစ်နေနိုင်ပါ
 သည်။ ထိုခဏတွင် အားလုံး
 ထံမှ လွတ်မြောက်သွားသလို
 ကျွန်တော် ခံစားလိုက်ရသည်။

■ နေ့များ

အိန္ဒိယ ကြက်တို၏မာယာ

အမှတ် ၃၂၃ အောက်တိုဘာ ၂၀၁၆

နာရီလေး ကြိုးပြတ်သွားလို့
အဲဒါလေး ပြင်တတ်လား
တောင်းဆိုသလိုလို၊ အမိန့်ပေးသလိုလို
ဆည်းလည်းသံတစ်ခုကြောင့် တိုးဝေ စာနဲ့ရေးနေရာထဲ
ခေါင်းကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။
ခေတ်ပေါ်ကောင်မလေးတစ်ယောက်။
ဆံပင်က အညိုရောင်ဖြစ်သော်လည်း သပ်ရပ်လှပသည်။
အဝတ်အစား၊ ဆံပင်၊ ခြယ်သမ္မအားလုံးတို့သည်
ကိုက်ကြီး၏သီချင်းများလို ဟန်ချက်ညီ
ယနေ့ အင်္ဂလိပ်စာကျူရှင်၏တန်ဖိုး
အဝယ်လိုက်သော စတော့ရှယ်ယူကွေ့

ချာခန့် လှည့်ထွက်သွားသော ပုံရိပ်တစ်ခုကို
မြင်ကွင်းအဆုံးအထိ တိုးဝေ ငေးကြည့်နေမိ၏
အတော်ဝေးဝေးရောက်မှ အကြည့်တစ်ချက်က
သမင်လည်ပြန် နှုတ်ဆက်သည်။ တိုးဝေ အလိုလို ပြုံးနေမိ၏
ရာသီဥတုသည် သာယာလွန်းပါသည်ကော

အဆပေါင်းများစွာ ဈေးတက်သွားတာ သေချာသည်။
ဤဖြစ်ရပ်သည် ထောင်ချောက်တစ်ခု၏အစ ဖြစ်ကောင်း
ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

၁။

‘သူနာမည်က သန္တာကို တဲ့။ ရန်ကုန်သူတစ်ယောက်ပဲ။
အခုအထိတော့ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်မရှိဘူးပေါ့ကွာ။ အရင်က
တော့ မသိဘူး’

.....

‘မင်း လှုပ်ရှားချင်လို့လား။ မင်းလည်း ရည်းစားလက်မှဲ့
ဆိုတော့ အဆင်ပြေတာပေါ့’

.....

‘မင်းရဲ့ မထုံတက်တေးပုံစံကို ပြင်စမ်းပါကွာ။ ဟိုတစ်
ယောက်ကို မရတာလည်း ဒီပုံစံကြောင့်ပဲ ထင်တယ်’

တိုးဝေ မလှုပ်မရှား။ သက်ခိုင်စကားကို မတုံ့ပြန်။

‘ခါနဲ့ စကားမစပ် ဖော်ထားတဲ့ ဆေးလေးတွေ မစ၊ပါဦး။
ဒီတစ်ခါ ခပ်ပြင်းပြင်းလေး စပ်ပေးစမ်းပါ’

တိုးဝေ ခေါင်းကို ခါလိုက်ရင်း စာအုပ်ကိုဖွင့်ကာ ဓာတု
ဗေဒညီမျှခြင်း သုံးလေးကြောင်းလောက် ချရေးလိုက်သည်။
သက်ခိုင်ကတော့ ညီမျှခြင်းတွေကို စိတ်ဝင်စားပုံမရ။ ညီမျှခြင်း
က ရလာမည့် အဖြေကိုသာ မျှော်လင့်နေပုံရသည်။ တိုးဝေက
အလွယ်တကူ ရနိုင်သောဆေးတချို့၏အချိုးတွေကို ရောစပ်ပြီး
စိတ်ကြွဆေး စပ်နေသည်။ တိုးဝေက သည်ဆေးတွေကို ကို

တိုင်မသုံးသော်လည်း ညီမျှခြင်းတွေကို ယုံကြည်သုံးစွဲတတ်သူ။ စာရွက်ကလေးကို ခေါက်လိုက်ပြီး သက်ခိုင်ကို လက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။ သက်ခိုင်ကတော့ တိုးဝေ၏ တစ်ဦးတည်းသော ပြောမနာဆိုမနာ သူငယ်ချင်း။

‘သက်ခိုင်ရော၊ သွားတော့။ ဆယ်နာရီလည်း ကျော်နေပြီ။ တော်ကြာ အဆောင်မှူး လိုက်စစ်လို့ မင်းကို အခန်းမှာ မတွေ့ရင် ငါ့ကိုပါ အမှုပတ်နေမယ်။ သတင်းပေးတဲ့အတွက်တော့ ကျေးဇူးပဲကွာ’

တိုးဝေ ထိုင်ရာမှ ထ၊ လိုက်ပြီး အခန်းတံခါးကို ထ၊ ပိတ်လိုက်သည်။ အခန်းထောင့်က တံခါးကြားမှ ကြွက်ထောင်ချောက်ကို ယူလိုက်သည်။ ထောပတ်တုံးလေး ခပ်သင့်သင့် ထုတ်လိုက်ပြီး သံညှပ်ကို တင်လိုက်သည်။ အဆောင်မှာ သန့်ရှင်းရေး အားနည်းချက်ကြောင့် ကြွက်တွေ သောင်းကျန်းလွန်းလှ၏။

J။

အေးမျိုးခိုင်က ရူပဗေဒ မကျာ၏ မျက်စိနှင့်နားဆိုလျှင် ငြင်းနိုင်သူရှိမည် မထင်။ သူကွယ်ရာမှာ အားလုံးက စင်းလုံးချောဟု ခေါ်ကြသည်။ ရေဆင်းတက္ကသိုလ် အမှတ်မမီ၍ မတက်ခဲ့ရသူတစ်ယောက်။ သို့သော် ရောက်လေရာမှာ ဝါသနာကိုပုံဖော်တတ်သည်။ ကြက်နှင့်ပဲ ပေးစားသည့် အလုပ်မျိုးကို အလွန်စိတ်ဝင်စားသော ကျောင်းသူဖြစ်သည်။ စာသင်မည့်ဆရာ မရောက်

ခင် အေးမျိုးခိုင်၏ ဘေးတွင် တိုးဝေ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း...

‘မမျိုးကို ကျွန်တော် အကူအညီ တစ်ခု လောက် တောင်းချင်တယ်။ ပေးနိုင်မလား’

‘ပိုက်ဆံချေးတာကလွဲရင် အကုန် ကူညီနိုင်တယ်’

တိုးဝေ အနည်းငယ် ပြုံးလိုက်သည်။ မျက်နှာကို ချက်ချင်း မှိုင်းနေအောင် ပြင်ဆင်လိုက်၏။ လက်ထဲမှာ စာအုပ်လေး တစ်အုပ်ကို ကိုင်ထားရာမှ စာရေးခုံပေါ် ချထားလိုက်သည်။

‘မပြောတော့ပါဘူး မမျိုးရယ်၊ အားမရှိတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်လေ...’

တိုးဝေ စကားကို ရပ်ထားလိုက်ပြီး အေးမျိုးခိုင်၏ စင်းလုံးချော၏ မျက်နှာကို အသနားခံသလို ကြည့်၏။ အတန်းရှေ့ဆုံးမှာ ထိုင်နေသော သန္တာကို ကိုလည်း လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ စင်းလုံးချောက စိတ်ရှည်တတ်ပုံမရ။ သေးသွယ်နေအောင် ပြုပြင်ထားသော မျက်ခုံးနှစ်ခုကို ထိလှနိုးပါးကျုံ့လိုက်သည်။

‘တိုးဝေ...ငါ့ကို ပဟောဦးတွေ ငှက်မနေနဲ့၊ ပြောစရာရှိရင် ပြောနော်’

ထိုစဉ် ဆရာ အခန်းတွင်းသို့ဝင်လာသဖြင့် စကားဖြတ်ပြီး ဆရာကို ကြည့်နေလိုက်ကြသည်။ သို့သော် ဆရာ ရှင်းပြနေသောသင်ခန်းစာအပေါ် စင်းလုံးချော၏ အာရုံက ကြာကြာထားနိုင်ပုံမရ။ တိုးဝေ၏လက်ကို ဘောပင်နှင့် ထိုးလိုက်သည်။ မသိမသာလည်း မေးဆတ်ပြသည်။

တိုးဝေ က လည်း မလှုပ်။

စင်းလုံးချောက အမှတ်မထင် တိုးဝေ ချထားသော စာအုပ်လေးကို ကောက်လှန်လိုက်သည်။ တိုးဝေ ကပျာကယာ စာအုပ်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ စင်းလုံးချောက အတင်း ပြန်ဆွဲယူပြီး ရေးထားသည့် စာတချို့ကို ဖတ်ဖြစ်အောင် ဖတ်နေလိုက်သေးသည်။ တိုးဝေ မရမက ဆွဲယူနေမှ မလွှတ်ချင်လွှတ်ချင် စာအုပ်ကို လွှတ်သည်။ ထို့နောက် လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့် တိုးဝေက တောင်းပန်လိုက်သည်။

‘မမျိုးရယ် သူ့ကို သွားမပြောပါနဲ့နော်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ပြန်မပြောပါနဲ့။ တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ’

စင်းလုံးချော ကျေနပ်သလို ပြုံးလိုက်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ တိုးဝေကတော့ ဆရာအလစ်တွင် အခန်းအပြင်သို့ ထွက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အောင်မြင်တက်ကြွစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး သင်္ချာအတန်းဘက်ကို ခြေဦးလှည့်လိုက်သည်။ တိုးဝေ ညနေ ကျောင်းဆင်းချိန်ကို မျှော်ရတော့မည်။

၃။

ညနေ ကျောင်းဆင်းချိန်မှာ ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး ကျောင်းသားတွေက လှုပ်လှုပ်ရွှဲ။ တိုးဝေ ကန်တင်းမှာ ထိုင်ရင်း ကော်ဖီခွက်ကို

စိုက်ကြည့်နေသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်က ထိုင်ခုံကို ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံး ပြုတ်ကျလာသဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သန္တာကို...။ အနားမှာ ထိုင်နေသည့် သက်ခိုင်က ထ၊သွားသည်။ သန္တာကိုက သက်ခိုင် ထွက်သွားသည်အထိ မထိုင်သေးဘဲ သက်ခိုင်ကို လိုက်ကြည့်သည်။ နာရီကြိုးတပ်ပေးဖို့ တိုးဝေဆီကို လာတာတော့ မဖြစ်နိုင်။

တိုးဝေ မွေ့ပြီးသား ကော်ဖီခွက်ကို ထပ်တလဲလဲ မွေ့နေသည်။ ဘာစကားမှလည်း မထွက်။ အတင်းဖျစ်ညှစ် ပြောလိုက်မှ လေသံတစ်ချက် ထွက်လာသည်။

‘တစ်ခုခု သောက်ပါလား’

တိုးဝေ ဖိတ်ခေါ်မှုကို စိတ်ဝင်စားပုံမရ။

‘မမျိုး ဖတ်လိုက်ရတဲ့ စာကို ဖတ်ချင်တယ်။ အဲဒီစာကို ပြပါ’

ထောင်ချောက်ဆီ တိုးဝင်လာသော ကြွက်မလှလှလေး။ နှုတ်ခမ်းမွေးတော့မပါ။ သို့သော် ကြည့်ရသည်မှာ သည်ကြွက်က အားကောင်းမောင်းသန် နိုင်လွန်းလှပါသည်။ သူ့ထောက်ချောက်ကို လွှင့်ပစ်ဖို့ အများကြီး အားစိုက်ရန် မလိုသည့်ပုံမျိုးပါ။

‘ဗျာ...။ အဲဒါလေ’

တိုးဝေ စကား မပြန်တတ်။ လွယ်အိတ်ထဲသို့ လက်က အလိုလို ရောက်သွားသည်။ ပြန်တော့ ထွက်မလာသေး။ ခဏနေတော့ လက်ဗလာ ထွက်လာသည်။ တိုးဝေ နှုတ်ခမ်းကို တင်နှုတ်

သပ်လိုက်ပြီး...

‘မဖတ်ပါနဲ့တော့ဗျာ။ အဲဒီစာလေးတွေက ခဲတံနဲ့ ရေးထားတာ။ ပျက်လွယ် တယ်။ သဘောတူမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်လက်ဖျံမှာ သန္တာ ကိုရဲ့ နာမည်ကို တက်တူး ထိုးချင်တယ်’

မဲ့သည်လား၊ ပြီးသည် လား တိုးဝေ မတွေ့တတ်။ နှုတ်ခမ်း ချွန်ချွန်ရဲ့ရဲလေး နည်းနည်း တွန့်သွားတာ တော့ သတိပြုလိုက်မိသည်။ သည်မျက်နှာလေးက နာရီ တစ်လုံးလို အချိန်နှင့်အမျှ ခြောင်းလဲတတ်ပုံရသည်။

‘ဟင့်အင်း၊ တက်တူး ထိုးဖို့တော့ ခွင့်ပြုချက် မပေး နိုင်သေးဘူး။ စာကိုပဲပေးပါ။ တကယ် ဖတ်ချင်နေပြီ’

သူ့မျက်နှာ။ သူသာ ကလေးတစ်ယောက်ဆို သူ့ ပါးလေးကို မနာအောင် လိမ် ဆွဲလိုက်ချင်ပါသည်။ သူသာ မွေးပွရပ်လေးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ လျှင် ရင်ခွင်ထဲမှာ ထားကာ ဖျစ်ညှစ်လိုက်ချင်ပါသည်။

‘တကယ် ဖတ်ချင်တာ လား။ အဲဒါဆို အဆောင်ကို ပြန်လိုက်ပါ။ သန္တာကိုရဲ့ အဆောင်မျိုးဆီမှာ ပါဆယ် တစ်ထုပ် ကျွန်တော် အပ်ထား ပါတယ်။ ကျွန်တော် ရေးတဲ့ စာတွေနဲ့ လက်ဆောင်တစ်ခု ကို အဲဒီမှာ ယူလိုက်ပါနော်’

ချာခန့် လှည့်ထွက်သွား သော ပုံရိပ်တစ်ခုကို မြင်ကွင်း အဆုံးအထိ တိုးဝေ ငေးကြည့် နေမိ၏။ အတော် ဝေးဝေး ရောက်မှ အကြည့်တစ်ချက် က သမင်လည်ပြန် နှုတ် ဆက်သည်။ တိုးဝေ အလိုလို ပြုံးနေမိ၏။ ရာသီဥတုသည်

သာယာလွန်းပါသည်ကော။

၄။
တက္ကသိုလ်၏ ခုံတန်း လေးတွေမှာ တစ်ခါတစ်ရံ တိုးဝေနှင့် သန္တာကိုတို့ ထိုင်ခဲ့ ကြသည်။ အများအမြင်မှာ လည်း မထူးဆန်း။ သည်လို စုံတွဲလေးတွေ အများအပြား တွေ့ရတတ်သည်သာ။ သို့ သော်...။ ဆုပ်ဆုပ်ကိုင်ကိုင် အဖြေတစ်ခုရဖို့အထိ တိုးဝေ မတိုးတက်နိုင်သေး။ မုန့် ကျွေးလျှင် စားသည်။ တစ်ခု တည်း ထိုင်ခွင့် ရှိသည်။ သန္တာကို၏ ပုံဆွဲခဲတဲလေး တွေကို အလိုက်တသိ ချွန် ပေးတတ်လျှင် အပြုံးလေးနှင့် ကျေးဇူးစကား ဆိုတတ် သည်။ ဒါပါပဲလား။ ယနေ့ လည်း အင်းလျားကန်ပေါင် မှာ ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။

‘တိုးဝေ ပေးထားတဲ့ နှင်းဆီပန်းလေး ဒီနေ့နဲ့ဆိုရင် နှစ်ပတ်တောင် ရှိသွားပြီ။ အခုအထိ မနွမ်းသေးဘူး။ ထူးဆန်းလိုက်တာနော်။ ဘယ် လိုများ လုပ်ထားတာလဲ’

‘သစ္စာပြုထားတာ လေ။ ကျွန်တော့်အချစ်တွေ စိမ့်ဝင်နေသမျှ မနွမ်းပါစေနဲ့ ဆိုပြီးတော့ပေါ့’

သန္တာကို ပေါ့ပေါ့ပါး ပါး ပြီးသွားသည်။ တိုးဝေ စိတ်ထဲမှာ နေရောင်ပင် နည်း နည်း မှိန်သွားသလိုလို။

‘တကယ်လည်း ဟုတ် ဘဲနဲ့’

‘ဒီကောင်က သင်္ချာ မေဂျာသာယူထားတာ အသုံး ချခံာတုကို အတော်လေး ထိ ရောက်အောင် လုပ်နိုင်တယ်’ အနားမှာ ပေကတ်

ကတ် လုပ်နေသော သက်ခိုင် ကဝင်ပြောလာသည်။ တိုးဝေ သက်ခိုင်ကို အမိပွယ်ပါပါ တစ်ချက် ကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် သက်ခိုင် မထ သေး။ တိုးဝေ မျက်နှာနည်း နည်းတင်းလိုက်မှ ပြုံးပြုံး ကြီး ထဲသွားလေသည်။

‘ကဲ...ငါ အကြော် သွားစားလိုက်ဦးမယ်’

တိုးဝေ အခုမှ သက် ပြင်းချနိုင်သည်။ သို့သော် နောက်ဆက်တွဲ စကားသံ တစ်ခု ထွက်ပေါ်မလာခင် အချိန်အထိသာ စိတ်သက် သာခဲ့ရသည်။

‘တို့လည်း လိုက်ခဲ့မယ်။ ဗိုက်ဆာနေတာနဲ့ အတော်ပဲ’ သန္တာကိုပါ လိုက်သွား ၏။ မြက်ခင်းစိမ်းပေါ်မှာ တိုးဝေ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။ ဆောင်းဝင်ခါ နီး မြောက်ပြန်လေတွေ တိုက် နေခဲ့သည်။ အင်းလျား ကန် ရေပြင်မှာ ရွက်လှေလေးတစ် စီးတည်း ရွက်တိုက်ကျင့်နေ တာ တွေ့ရသည်။

အဆောင်ကို တိုးဝေ ပြန် ရောက်တော့ အတော် မှောင် နေပြီ။ အမှတ်မထင် ဖုန်းဝင် လာသော နံပါတ်တစ်ခုကြောင့် အံ့သြတကြီး ကောက်ကိုင် လိုက်မိသည်။ စင်းလုံးချော ဆီက ဖုန်းဆက်လာ၏။

‘ဟယ်လို...တိုးဝေ ပါ’

‘အေးဟာ၊ နင့်အတွက် တော့ စိတ်မကောင်းဘူး။ နင် ခံလိုက်ရပြီ တိုးဝေ။ သန္တာက ရည်ရွယ်ချက်ရှိလို့ နင့်ကို ချဉ်းကပ်ခဲ့တာတဲ့’

‘ဗျာ...’
‘ဗျာမနေနဲ့၊ ဒါပဲဟာ။

ဖုန်းဘောကုန်တယ်’

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် စင်း လုံးချော ဖုန်းချသွားသည်။ ဘာတွေများ ခံလိုက်ရတာပါ လိမ့်။ တချို့သတင်းတွေက နားဖြင့် ကြားလျှင် ၂၅ ရာခိုင်နှုန်းသာ သေချာသည်။ မျက်စိဖြင့် မြင်ရလျှင် ၅၀ ရာခိုင်နှုန်း သေချာသည်။ ဆက်စပ်ထင်မိသည့်အကြောင်း အရာကို တိုးဝေ မစဉ်းစားချင် တော့။

မောမောနှင့် ခုတင်ပေါ် ပစ်လွှဲလိုက်ရင်း ခေါင်းရင်း ထုပ်တန်းပေါ်မှာ ကြွက်တစ် ကောင် ဖြတ်ပြေးသွားသည် ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကြွက် ထောင်ချောက်ကို သတိရ လာသည်။ ထဲထိုင်လိုက်ပြီး ကြွက်ထောင်ချောက်ကို စစ် ဆေးလိုက်ရာ ထောင်ချောက် စာဖြစ်သည့် ထောပတ်တုံး လေးကို ကုန်လုနီးပါး လှည့် ပတ် စားသောက်ထားသည် ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ စိတ် ထဲမှာ မွန်းကျပ်လာသလို တော့ ခံစားလိုက်ရသည်။ စိတ်ကြည်လင် လန်းဆန်း အောင် ကြိုးပမ်းသည့်အနေ ဖြင့် ဘေစင်မှာ မျက်နှာသစ် လိုက်သည်။ အလောကြီးတာ ကြောင့် ဆံပင်တွေပါ ရေစို ကုန်၏။ ရေစင်နေသော ကြည့်မှန်ဝါးဝါးလေးကို တစ် ချက်ပွတ်လိုက်သည်။ နှုတ် ခမ်းမွေး ကျကျရှည်ရှည်၊ အနည်းငယ် ချွန် သော နှာခေါင်း၊ ရေစိုနေသော ဆံ ပင်။ မှန်ထဲမှာ ကြွက်တစ် ကောင်၏ပုံရိပ် ပေါ်လာလေ သည်။

ကိုကို

(၁)

တောရိပ်တောင်ရိပ်တို့ဖြင့်
ဝိုင်းရံထားသော
နဘားမြို့ငယ်လေးသည်
ဆောင်း၏
နှင်းမွန်နှင်းစက်များ
အောက်၌
ခိုက်ခိုက်တုန်နေသည်။
ထို့အတူ
နဘားဘူတာရုံလေး
သည်လည်း
ညသန်းခေါင်ယံအောက်၌
ချမ်းလွန်းသဖြင့်
ကွေးကွေးလေး
အိပ်ပျော်နေသယောင်။
ဘူတာရုံပေါ်ရှိ

ဝေဟန ပင်မြက်မြေစာ

အမှတ် ၃၂၃ အောက်တိုဘာ ၂၀၁၆

ခရီးသွားများ
သည်လည်း
ဟိုနားတစ်ဖွဲ့
သည်နားတစ်ဖွဲ့နှင့်
စောင်အထပ်ထပ်
မြို့ကာ
အိပ်စက်နေကြ၏။
ဈေးသည်
အချို့ကလည်း
စောင်မြို့လျက်
ငှက်တုတ်ထိုင်ပြီး
ငိုက်နေကြ၏။
ဘူတာအဆင်း
လှေကားနှင့်
မလှမ်းမကမ်းရှိ
မီးဖိုခန်းဘေးဝယ်
ဆိုက်ကယ်ကယ်ရီ

သမားများဝိုင်းဖွဲ့ကာ စကား
ကောင်းနေကြသည်။ ပျံကျ
အလုပ်သမားတို့၏ ကြွေအန်
ကစားသံကလည်း ညသန်း
ခေါင်ယံထက်၌ တိတ်ဆိတ်
ခြင်းနှင့်အတူ စည်းချက်ကျ
ကျ ထွက်ပေါ်နေသည်။ ရုတ်
ခြည်းဆိုသလို ထွက်ပေါ်လာ
သော ရထား ကလိုင်ခေါက်
သံက နဘားဘူတာရုံလေး၏
တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွင်း
လိုက်သည်။ ကလိုင်ခေါက်
သံကြောင့် ဘူတာတွင်းမှ
ခရီးသွားများ၊ ဈေးသည်များ
အားလုံးမှာ ပုရွက်ဆိတ်ဆုံကို
တုတ်နှင့် ထိုးလိုက်သကဲ့သို့
လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာသည်။

□

(၂)

‘ဟဲ့ မိညို ထစမ်း၊
ရထားဝင်တော့မယ် ကောက်
ညှင်းပေါင်းတွေ ဗန်းထဲထည့်
တော့’

မိညို မျက်လုံးကို လက်
နှင့် ပွတ်ခြေပြီး ငုတ်တုတ်
ထထိုင်သည်။

‘အိပ်ကောင်းတဲ့ချိန်ဆို
ရထားက လာပြီ’ဟု ပါးစပ်
က ပွစိပွစိ ပြောပြီး အဒေါ်
ဖြစ်သူကိုလည်း စိတ်ထဲက
ရန်ထောင်မိသည်။ ဒေါ်လေး
စိန် ပြန်နွေးလာသော ကောက်
ညှင်းပေါင်းအိုးကို မနိုင်တနိုင်
နှင့် မ၊ပြီး ဗန်းထဲ မှောက်ချ
သည်။ နှစ်ရာတန် အထုပ်
သုံးလေးထုပ် ထုပ်ပြီး ဗန်း
ဘေးပတ်လည်မှာ စီထားရ
သည်။ ပြင်စရာရှိတာပြင်ဆင်
ပြီးနောက် ဒေါ်လေးစိန်ကို
စောင့်ရ၏။ ဒေါ်လေးစိန်
အကြော် လာမပို့သေးခင်
အနီကတန်လေးမှာပင် ဒူးပေါ်
ကို နဖူးတင်ပြီး ငိုက်မျှင်းမိ

နဘား
ဘူတာရုံလေး
သည်လည်း
ညသန်းခေါင်ယံ
အောက်၌
ချမ်းလွန်းသဖြင့်
ကွေးကွေးလေး
အိပ်ပျော်
နေသယောင်
ဘူတာရုံပေါ်ရှိ
ခရီးသွားများ
သည်လည်း
ဟိုနားတစ်ဖွဲ့
သည်နားတစ်ဖွဲ့နှင့်
စောင်အထပ်ထပ်
ခြံကာ
အိပ်စက်နေကြ၏

သည်။ ရှေ့ကို ကိုင်းလိုက်
သဖြင့် ခါးဆီသို့ ထိခတ်လာ
သော အေးစက်စက်လေသည်
အရိုးထဲထိအောင် ချမ်းစိမ့်စိမ့်
အရသာကို ပေးသည်။ တုံနဲ့နဲ့
ဆွယ်တာကိုဆွဲချပြီး ဒေါ်လေး
စိန်ယောက်ျား ဦးလေး ငွေတုံး
၏ပုဆိုးအဟောင်းကို ပခုံးမှာ
သိုင်းခြုံလိုက်သည်။

‘မိညို နင်ကတော့လေ
အအိပ်နဲ့ အစားဆို စိတ်ချရ
တယ်။ နင့်ဦးလေး တုတ်စာမိ
ချင်ပြီထင်တယ်။ လာသွားစို့’
ဦးလေး တုတ်စာ ဟု
ပြောလိုက်သည်နှင့် မိညို
ကျောမှာ ကြက်သီးတွေ ဖြတ်

ပြေးကုန်သည်။ အိပ်ချင်စိတ်
ပင် အလိုလိုပျောက်သွားသည်။
ဗန်းလေးရွက်ပြီး ခြေလှမ်းကျ
ကြီးနှင့်ထွက်သွားသော ဒေါ်
လေးစိန်နောက်သို့ အမီပြေး
လိုက်ရ၏။

အမြန်ကလိုင်ကျပြီး
ရထားဆိုက်ရောက်လာတော့
မည်ဖို့ ရထားလိုက်မည့်ခရီး
သည်များ၊ လာကြိုသူများ၊
သုံးဘီးသမားများ၊ ဆိုင်ကယ်
သမားများနှင့် ဈေးသည်များ
အားလုံး ဘူတာပေါ်၌ လှုပ်
လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေကြပြီ။

မိညိုလည်း ရထားဆိုက်
တာနှင့် ချက်ချင်း ပြေးရောင်း
ဖို့ အသင့်ပြင်ထားသည်။ မီး
လုံးဝင်းဝင်းကြီးနှင့် အမှတ်
(၅၇) အထူးအမြန်ရထားသည်
ဥဩသံ အဆက်မပြတ် ဆွဲ
ရင်း ဘူတာရှေ့ ဒုတိယလိုင်း
သို့ ငြိမ့်ညောင်းစွာ ထိုးဆိုက်
လာခဲ့သည်။

‘သုံးဘီး ရမယ်နော်
သုံးဘီး’

‘ကသာခရီးသည် ပါ
လားဗျို့၊ ကသာကား ရှိသေး
တယ်’

‘ဒုတိယလိုင်း ပေ့
ရထားဆုံမယ်’

‘ထမင်းရမယ်၊ ထမင်း’
ဆိုသည့်အသံများ ပွက်ပွက်
ညံနေတော့သည်။ ဆင်းသူက
ဆင်း၊ တက်သူကတက်နှင့်
ပျာယာခတ်နေသော လူအုပ်
ကြားထဲ မိညို မနည်းတိုးနေရ
သည်။ လူကွဲမှာ စိုးသဖြင့်
‘ကောက်ညှင်းပေါင်း ပူပူ
လေး’ဆိုသော ဒေါ်လေးစိန်
၏အသံစူးစူးကို နားစွင့်နေရ
၏။ ရထားပြတင်းပေါက်တွေ
ဆီမျှော်ကြည့်ရင်း ‘ကောက်
ညှင်းပေါင်း ပူပူလေး’ဆိုပြီး

ရထားပေါ်ရှိ လူများနှင့်
ဒေါ်လေးစိန်ကြားအောင် ခပ်
ကျယ်ကျယ်လေး ပြန်အော်
လိုက်သည်။

ဒေါ်လေးစိန်က ရထား
ပြတင်းပေါက်များထဲ တိုးကပ်
ပြီး အော်ရောင်းနိုင်သော်လည်း
မိညိုအရပ်က ပြတင်းပေါက်
ကို မမီ။

‘မီးမီး ကောက်ညှင်း
ပေါင်း ဘယ်လိုရောင်းလဲ၊
လာပါဦး’ ဆိုသည့် အသံ
ကြောင့် ရထားတွဲနား အပြေး
ကပ်သွားသည်။ ဈေးဦး
ပေါက် တစ်ထောင်ဖိုးကြီးဖို့
ဝမ်းသာအားရ ထုပ်ပိုးပေးပြီး
မှ ငါးထောင်တန်ကြီး ငေး
သဖြင့် မိညို စိတ်အိုက်အိုက်
နှင့် ခေါင်းကုတ်လိုက်မိသည်။

‘အကြွေ မပါဘူးလား
ဦးလေး’

မိညို ၏အမေးကို
ခေါင်းခါပြသဖြင့် အိတ်ထဲ၌
အကြွေ ရှိမရှိ ဟိုရှာသည်ရှာ
ထပ်ရှာကြည့်သည်။ ဗန်းထဲ
က ဖက်အောက်ကို ဟိုလှန်
ဒီလှန်ကြည့်သော်လည်း နှစ်ရာ
တန်ငါးရွက်သာရှိ၏။ ငါး
ထောင်တန်အမ်းဖို့ မပြည့်။
ဒေါ်လေးစိန်ကို လှမ်းရှာကြည့်
သော်လည်း မတွေ့တော့။
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အကြွေ
လဲလိုက်မယ်ဟုပြောပြီး ဘူတာ
ပေါ်သို့ ခပ်သွက်သွက် တက်
လာခဲ့သည်။

□

(၃)

ဒေါ်လေးစိန် နောက်ကို
ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်နေရင်း
အရှေ့ဘက်တွဲတွေဘက် နှုတ်
မျှော်ကြည့်ရသည်။ ငါး
ထောင်တန်ပေးလိုက်သူ
လိုက်လာမှာကို မိညို စိုးနိုး

နေမိသည်။ လိုက်လာခဲ့ရင် ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမုန်းမသိ။ လိုက်လာခဲ့ရင်ဆိုသော အတွေးကြောင့် ဈေးရောင်းလိုက်၊ လှည့်ကြည့်လိုက်နှင့် ဗျာများ နေမိတော့သည်။

‘ဟဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဈေးရောင်းတာ သေချာ ရောင်းစမ်း။ ရထားဆိုက် တုန်းလေး ရောင်းရတာကို’ ဒေါ်လေးစိန်၏ ဆူ ငေါက်သံက ဖိုးထိတ်နေသော မိညိုစိတ်ကို ပိုဆိုးပိုတိုးစေ သည်။ ဒေါ်လေးစိန်၏လက် ခေါင်းပေါ်ရောက်မလာခင် ကောက်ညှင်းပေါင်းကို အာရုံ စိုက်ပြီး ဆက်ရောင်းရတော့ သည်။

‘ဟိတ် ကောင်မလေး ငါးထောင်တန် အကြွအမ်း ဦးလေ’ ဆိုသည့်အသံကို ကြား လိုက်ရပြီး ချက်ချင်းဆိုသလို မိညို၏လက်ကို တင်းတင်း ကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်ခံလိုက်ရ သည်။ ကြောက်အားလန့် အားနှင့် ရုန်းသော်လည်းမရ။ ထိတ်လန့်စိတ်ဖြင့် ‘ဒေါ်လေး စိန်၊ ဒေါ်လေးစိန် ဒေါ်လေး စိန်’ ဆိုပြီးသာ ထပ်ကာတလဲလဲ အော်ခေါ်နေမိသည်။

‘ဟဲ့ မိညို ဘာဖြစ်ပြန် ပြီလဲ’

ဒေါ်လေးစိန် ကောက် ညှင်းပေါင်းမုန်းကို ချထားခဲ့ ပြီး လုံချည်တိုတိုဖြင့်ဝတ်ကာ ပြေးပြေးလွှားလွှားနှင့် မိညို နားကို ရောက်လာသည်။ မိ ညို ဘာမှမဖြေရဲ၊ မဖြေတတ် သည်မို့ ငိုယိုနေမိသည်။

‘အဒေါ် တူမဆီမှာ ကောက်ညှင်းပေါင်း ဝယ်တာ ငါးထောင်တန်ပေးထားတာ လေးထောင်အမ်းရမှာကို

မအမ်းသေးလို့’

‘ဟုတ်လား မိညို ငါ့ ကို ပြောစမ်း။ အမယ်လေး တော် အရေးကြောင်းဆို ပိုဖို့ပဲ သိတယ်။ ပြောစမ်း သူတို့ ပြောတာ ဟုတ်လား’

စိတ်ကြမ်းကိုယ်ကြမ်း နှင့် ဒေါ်လေးစိန်၏အော်ငေါက် သံကြောင့် မိညိုတစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်နေပြီ။ ရှက်ရွံ့ ကြောက်လန့် စိတ်များက မျက်ရည်အဖြစ် ပြိုဆင်းလာ သည်။ မိညို မဖြေတတ်။ ဖြေလည်းမဖြေချင်ပါ။ မဖြေ ရဲသည့်အကြောင်းကလည်း ရှိ သည်။ အမှန်တိုင်း ဝန်ခံလိုက် လျှင် ပိုက်ဆံပြန်မအမ်းလို့ လိုက်ဖမ်းခံရသည်ဆိုပြီး အရှက်ကွဲတော့မည်။ အမ်း စရာပိုက်ဆံလည်း မရှိတော့။ ထိုထက်ပိုဆိုးသည့်အကြောင်း ရင်းကလည်းရှိသေးသည်မို့ မိညို ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင် ယမ်းနေမိသည်။ ရထားပေါ် က လူတွေနှင့် ဈေးသည်တွေ လည်း ဝိုင်းဆုံလာကြပြီ။

‘ကလေးက မဟုတ် ဘူးတဲ့ ခေါင်းယမ်းနေပြီ’

ဒေါ်လေးစိန်၏ ဘောက် ဆတ်ဆတ်ပြန်ပြောသံကြောင့် မိညို ရင်ထဲက အပူ တစ်ထစ် လျော့ရသည်။

ထိုစဉ် ‘ရွီး...’ ဆိုသည့် ခရာတွတ်သံနှင့်အတူ ရထား ဥဩဆွဲသံ ကြားရသည်။

‘လာပါကွာ ပြောမနေနဲ့ တော့၊ ဒီလို လုပ်စားနေကျနေ မှာ။ ငွေလေး တစ်ပဲခြောက် ပြားနဲ့ကိုယ့်တန်ဖိုးကို ကိုယ် ဖြတ်တဲ့သူတွေ’

သူတို့ပြောသွားသည့် တန်ဖိုးတွေဘာတွေကို မိညို နားမလည်။ သို့သော် စွပ်စွဲ

သွားသည်ကိုတော့ မိညို ခံရ ခက်သည်။

မိညို အမှန်တရားကို ပြောပြဖို့ စိတ်ကူးမိသည်။ သို့သော်လည်း မျက်လုံးထဲ မြင်ယောင်လာသည့် နီရဲရဲ မျက်ဝန်းတစ်စုံကြောင့် စိတ် ကူးများမှာ စကားလုံးအဖြစ် ထွက်မလာရဲကြ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ သွားတော့မည်ဆိုသောကြောင့် မိညိုစိတ်ထဲ အနည်းငယ်မျှ ပေါ့ပါးသွားသည်။

‘အား ...’

ဗိုက်ခေါက်ကို လိမ်ဆွဲ ခံလိုက်ရသောကြောင့် နာလွန်း သဖြင့် မြေကြီးပေါ် ထိုင်ချ လိုက်ရသည်။

‘ပြောစမ်း မိညို၊ သူတို့ ပြောတဲ့ အကြွအမ်းရမယ် ဆိုတာ ဟုတ်လား၊ မလိမ်နဲ့ နော် လိမ်ရင် ဒီထက်နာမယ်’

ပါးစပ်တွင်း စီးဝင်လာ သည့် ငိုမှုကိုအရသာရှိသော မျက်ရည်နှင့် နှပ်ရည်များကို မြွှဲထားသောပုဆိုးစဖြင့် အရင် သုတ်လိုက်သည်။

အမှန်ကိုပြောဖို့သာ ဆုံး ဖြတ်လိုက်ရသည်။ မပြောလို့ လည်းမဖြစ်ပါ။ ဒေါ်လေးစိန် ၏လက်သံကို မိညို သေချာ ခံစားဖူးသည်။ မိညို၏ ဗိုက် ခေါက်တွေ တစ်နေရာပြီး တစ်နေရာ နေရာသာ ပြောင်း သွားမည်၊ ဒေါ်လေးစိန်ဒေါသ က ပြေမည်မဟုတ်။

(၄)

ဈေးဦးပေါက် ရောင်းရ ပြီမို့ မိညို အကြွလဲဖို့ အား တက်သရောနှင့် ဘူတာပေါ်ရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ခပ်သွက် သွက် လျှောက်လာသည်။

အကြွမြန်မြန်လဲပြီး ဆက် ရောင်းရဦးမည်။ ရထား ခေါင်းဝိုင်းနှင့် နောက်ဆုံးတွဲ ထိ ရောင်းပစ်လိုက်မည်ဟု လည်း အားတင်းလိုက်သည်။ မြန်မြန်ရောင်း၊ မြန်မြန်ကုန် လျှင် စောစောအိပ်ရမည်။ ဦးလေးငွေတိုးနှင့် ဒေါ်လေး စိန်၏ဗျစ်တောက်မျစ်တောက် ဆူပူသံများမှလည်း နားချမ်း သာ သက်သာခွင့်ရမည်။

ကောင်းညှင်းပေါင်း ကုန်သည်နှင့် စောင်ခြုံပြီး ကျေးနေအောင် အိပ်ပစ်လိုက် ဦးမည်ဟု စိတ်ကူးလိုက်သည်။

‘ဟဲ့...မိညို ရှေ့မ ကြည့်နောက်မကြည့်နဲ့ လူလဲ ဝင်တိုက်တော့မယ်၊ ဈေး မရောင်းဘဲ ဒါကဘယ်လဲ’

ဆိုပြီး ဆီးဟောက်လိုက် သည့် ဦးလေးငွေတိုးကြောင့် စိတ်ကူးလေးများပင် ကြက် ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက် သွားသည်။ အနားတိုးကပ် လာသည့် ဦးလေးငွေတိုးထဲမှ ချဉ်စုတ်စုတ် အရက်နံ့ကြောင့် နောက်ကို ပြန်ဆုတ်လိုက်သည်။

‘ကောက်ညှင်းပေါင်း ဝယ်တဲ့လူက ငါးထောင်တန် ပေးလို့ အကြွမအမ်းနိုင်လို့ လာလဲတာ’ ဟု မဖြေချင်ဖြေ ချင်နှင့် ဖြေလိုက်ရာ ဦးလေး ငွေတိုး၏မျက်နှာ၌ မချိုမချဉ် အပြုံးများ ပေါ်လာသည်။ ဦးလေးထံမှ သည်အပြုံးမျိုး ကို မိညိုအကြောက်ဆုံး အရွံ့ ဆုံးဖြစ်သည်။ မိညိုကို ရိုက် သည့်အခါ၊ ဒေါ်လေးစိန်ကို နှိပ် စက်သည့်အခါ၌ ပေါ်လာတတ် သောအပြုံးမျိုး။

ဒေါ်လေးစိန်က ဦးလေး ငွေတိုးကိုယှဉ်ပြီး လုံးရဲထွေး ရဲသူမို့ သက်သာသော်လည်း

မိညီအတွက်မူ ဦးလေးငွေတိုးနှင့် ဒေါ်လေးစိန်တို့ သေဆိုသော၊ ရှင်ဆိုရှင် ဆိုသည့်ဘဝထဲကမို့ မထောင်းတာ။

“ပြခမ်း ငါ့ကို အဲဒီ ငါးထောင်တန်”ဟု အမိန့်သံဆန်ဆန် ပြောလိုက်သော ဦးလေးငွေတိုး၏မျက်နှာကို ကြောက်ရွံသိမ်ငယ်စွာ ကြည့်မိသည်။ ဆုပ်ထားသော ငါးထောင်တန်ကိုနှုတ်ခွာဖြင့် ဖြန့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ ပြမယ့်အရေးကို ပြတာ မဟုတ်ဘူး”

လက်ထဲက ပိုက်ဆံကို အတင်းဆွဲယူပြီး တွန်းထုတ်လိုက်သောကြောင့် မိညီအောက်သို့လန်ကာ ဟန်ချက်ပျက်ပြီး ဘယ်ဘက်ခြေထောက်ဆီမှ စူးခနဲ ခံစားလိုက်ရသော်လည်း ကောက်ညှင်းပေါင်း ဗန်းကိုသာ ပြတ်မကျအောင် ဂရုစိုက်ရသည်။ ကောက်ညှင်းပေါင်းဗန်းသာ မှောက်ကျလျှင် ဆိုသည်ကို မိညီမတွေးရ။

ခြေထောက်နာသည်ထက် ပိုနာမည်ကတော့ဖြင့် သေချာသည်။

“သွားတော့ နှင့်ဒေါ်လေးစိန် နောက်ဆုံးတွဲများမှာ” ဟု ဆိုသဖြင့် “ဟို...ဟို အကြွေပြန်အမ်းဖို့”ဟု မထူးခြားနိုင်မှန်းသိသော်လည်း အားတင်းကာ အရဲစွန့်ပြီးပြောမိသည်။

“ငါလုပ်လိုက် နာတော့မယ် မိညီ သွားဆိုရင် သွားစမ်း၊ အေး ပိုက်ဆံကိစ္စ နှင့် အဒေါ် မသိစေနဲ့ သိလို့ကတော့ ငါ့လက်သံကိုသိတယ်မလား”

ဦးလေးငွေတိုး၏ ဒေါ်သတကြီး ကြိမ်းဝါးသံနှင့် နီရဲပြီး စူးရှသော အကြည့်

ရထား
ကလိုင်ခေါက်သံက
နဘား

ဘူတာရုံလေး၏
တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို
ဖြိုခွင်းလိုက်သည်
ကလိုင်
ခေါက်သံကြောင့်
ဘူတာတွင်းမှ
ခရီးသွားများ
ဈေးသည်များ
အားလုံးမှာ
ပုရွက်ဆိတ်အံ့ကို
တုတ်နှင့်
ထိုးလိုက်သကဲ့သို့
လှုပ်လှုပ်ရွရွ
ဖြစ်လာသည်

အောက်မှ လွတ်မြောက်ဖို့ ဒေါ်လေးစိန်ရှိရာ အနောက်တွဲဆီသို့သာ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်လာခဲ့သည်။ စိတ်ထဲ၌ကြောက်ရွံခြင်းနှင့် လိပ်ပြာမလုံခြင်းများဖြင့် ဖိစီးနေသည်။

ဈေးဦးပေါက် ကောက်ညှင်းပေါင်း ဝယ်စားသူရှိရာ တွဲဘက်ဆီသို့ မဝံ့မရဲ လှည့်ပြီးကြည့်မိသည်။ လူများရှုပ်ထွေးနေသည်မို့သာ မိညီအသက်ရှူ ချောင်ရသည်။

□
(၅)
“မိညီစကားကို နားထောင်ပြီး ဒေါ်လေးစိန်၏

မျက်နှာသည် ညိုမည်းကာ ဒေါသစိတ်ကြောင့် အသက်ရှူသံများ ပိုကျယ်လာသည်။

“နေဦး သူတောင်းစား၊ ဒါမျိုး ခဏခဏ လုပ်နေတာ ငါနဲ့တွေ့မယ်” ဆိုပြီး ဒေါင်းတင်မောင်းတင်ဖြင့် ဒေါ်ကြီးမောကြီး ထွက်သွားသော ဒေါ်လေးစိန်ကိုကြည့် ကာ ထပ်မံမိမြန်သည်။ ကြွေအန်ဝိုင်းမှာ ဦးလေးငွေတိုးကို ဒေါ်လေးစိန် လိုက်ရှာမည်။ ကြွေအန်ဝိုင်းမှာ မတွေ့လျှင် မိုးလင်းဖွင့်သည့် အရက်ဆိုင်ကို လိုက်သွားမည်။ ပြီးလျှင် လင်မယားနှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်မည်။ ဒေါသစိတ် ကျန်သေးလျှင် မိညီအပေါ် ပုံချကြတော့မည်။ မိညီမျက်ရည်တွေကို လက်ခုံဖြင့် ပွတ်သုတ်လိုက်သည်။ ကြီးစိုးလာသည့် ကြောက်စိတ်ကို ခေါင်းထဲက နေ ထွက်သွားအောင် ခေါင်းကို ခါယမ်းပြီး ကြိုးစားသည်။ သို့သော် မထူးခြား။ ကြောက်မြဲကြောက်နေမိသည်။ ဥဩသံပေးပြီး တကျိုးကျိုးတကျက်ကျက်နှင့်ထွက်ခွာသွားသော ရထားနောက်ခြံကိုကြည့်ပြီး မိညီ အရူးတစ်ယောက်လို အာခေါင်ချစ်ကာ-

“နောက်ခါ ကောက်ညှင်းပေါင်းဝယ်ရင် အကြွေနဲ့ ဝယ်ကြပါရှင်”ဟု ကုန်းအော်ပစ်လိုက်ချင်သော်လည်း စကားလုံးများက လည်ချောင်းဝတင် တိုးလျှော့ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ငါးထောင်တန်မပေးဘဲ အကြွေသာပေးခဲ့လျှင် ဆိုသည့် အတွေးကလည်း ခေါင်းထဲလာလာ နှိပ်စက်သည်။
ရထားကြီးလည်း ထွက်

သွားပြီ။ ပိုက်ဆံ အမ်းပေးစရာ မလိုတော့ပြီ။ ဒေါ်လေးစိန်လည်းအနားမှာ မရှိတော့။ ဘူတာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်တွင်လည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် လူသူ ကွဲပါးနေပြီ။

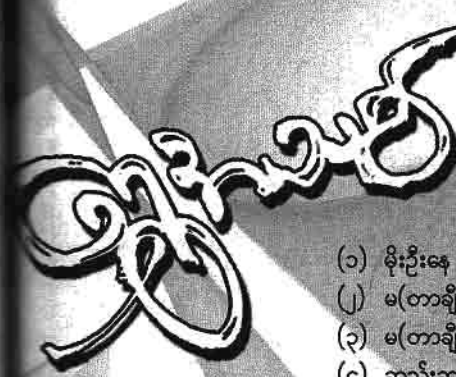
လွန်ခဲ့သည့် မိနစ်ပိုင်း အချိန်၌ ဆူညံပွက်လောရိုက်နေခဲ့သော ဘူတာရုံလေးကို တိတ်ဆိတ်ခြင်းက ကြီးစိုးလာပြန်သည်။

မိညီအတွက်မူ နာကျင်ခြင်း၊ စိုးထိတ်ခြင်း၊ ကြောက်ရွံခြင်းတို့မှလွတ်တလော ကင်းဝေးနေသေးသည်။ နှင်းရည်နှင်းငွေများ ရောစွက်နေသော လေကို မိညီအားရပါးရ ရှူရှိုက်လိုက်သည်။ လတ်ဆတ်သောလေက အဆုတ်တွင်းသို့ အပြည့်အဝ ဝင်သွားသည်။ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးခြင်း ဆိုသော အရိပ်အငွေ့ကို မိညီရင်ထဲ ခံစားမိသလိုရှိသည်။

စိတ် အားငယ်မှုတို့ ပျောက်ပြီး အနည်းငယ်မျှ ရဲရင့်လာခဲ့သည်။ သို့သော် မိညီစိတ်တွင်း သေချာစွဲနေသည့်က ဤလွတ်လပ်ပေါ့ပါးရဲရင့်သော စိတ်သည် ဦးလေးငွေတိုးနှင့် မဆုံသေးမီကာလနှင့် ယခုလက်ရှိ အချိန်ပိုင်းလေး၌သာ....။

မျက်လုံးကို မှိတ်ပစ်လိုက်တော့ မျက်နှာပြင်ထက်၌ ပူနွေးသော မျက်ရည်စီးချောင်းများ ဖြစ်ထွန်းသွားသည်။ စီးဆင်းလာသည့် မျက်ရည်များနှင့် မြက်ပင်ထက်၌ တွဲလွဲခဲ့နေသော နှင်းရည်နှင်းစက်တို့ ရောနှောသွားလေသည်။

ဝေဟိဏ်း၊ ဂေဟလင်။

၂၀၁၆ ခုနှစ် ဩဂုတ် ၁၇ ရက်မှ ၂၀၁၆ ခုနှစ် စက်တင်ဘာ ၉ ရက်အထိ

- (၁) မိုးဦးနေ နော်ဝင်အိပ်မက် ၊ဖားကန့်၊
- (၂) မ(တာချီလိတ်) ဘာသိဘာသာ ၊တာချီလိတ်၊
- (၃) မ(တာချီလိတ်) ကိုးပြားမောင်နှံ ၊တာချီလိတ်
- (၄) ဆည်းဆာသစ် ဂတိ ၊ပခုက္ကူ၊
- (၅) စိမ်းသော် သုသာန်ထဲက ကမ္ဘာငယ်လေး ၊ရန်ကုန်၊
- (၆) ဆွန်း(စက်မှုတက္ကသိုလ်) နောင်ပွင့်လက်ကွန် ၊ရန်ကုန်၊
- (၇) တီဇေကို စိတ်အလိုကိုလိုက်တာ ၊ရန်ကုန်၊
- (၈) တီဇေကို တစ်နေ့သောအခါ ၊ရန်ကုန်၊
- (၉) ဇွဲဇာနည် (ကန့်ဘလူ) မိတ်ကပ်အတူနဲ့ မနက်ဖြန် ၊စစ်ကိုင်း၊
- (၁၀) မိုးခကျော်သွင် သံစဉ်မှ လမ်းခွဲခြင်း ၊ပျော်ဘွယ်၊
- (၁၁) ဒေးဗစ်မောင်မောင် အချစ်ဦးသို့တမ်းချင်း ၊မကွေး၊
- (၁၂) ဒေးဗစ်မောင်မောင် ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ် ၊မကွေး၊
- (၁၃) သင်းအောင်သန်း သည်ဦး သည်လေ ၊နေပြည်တော်၊
- (၁၄) ထွန်းလင်းဇော် လမ်းလွဲ ၊မကွေး၊
- (၁၅) လွင်နန္ဒာဦး ရေနုအတူ လေသင့်လာသော ၊ရန်ကုန်၊
- (၁၆) ကိုဂျိုးအဲ မြူမြင်တိုင်းလည်း ၊မုံရွာ၊
- (၁၇) ခင်ပန်းနုဝင်း(မိုးမိတ်) ခြင်ထောင်လေးတစ်လုံး ၊ရမ်း၊
- (၁၈) ထား(ပေါက်ခေါင်း) မျက်ဝန်းမှတဆင့် ၊ပြည်၊
- (၁၉) စာကလေး(မော်ကျွန်း) ရသများနှင့်ကစားခြင်း ၊ဧရာဝတီတိုင်း၊
- (၂၀) ထက်ထက် အမေ ၊Email
- (၂၁) လင်းခေတ်ဇော် အဓမ္မလွန်ပွဲ ၊ရန်ကုန်၊
- (၂၂) နေသန့် ရက်လွန်သွားသော ရွှေလင်ချက်များ ၊Email
- (၂၃) လူလေး(သစ်လိန်) ချုပ်ရှိုးသီချင်းကြောင်းပေါ်က အပ်သွားတစ်စင်း ၊မုံရွာ၊
- (၂၄) ဒေးဗစ်မောင်မောင် ချစ်သူမိနှစ်ယောက် ၊မကွေး၊
- (၂၅) ဆူးစိမ်း ရက်စက်တတ်သော အိပ်မက်တွေ ၊ရန်ကုန်၊
- (၂၆) ဆူးစိမ်း အိမ်ထောင်တစ်ခု ကလေးတစ်ယောက် ၊ရန်ကုန်၊
- (၂၇) စာကလေး (မော်ကျွန်း) ရင်ကြားစေ့မရသေးတဲ့ မွေးမြူရေးပြဿနာ ၊ဧရာဝတီတိုင်း၊
- (၂၈) မောင်ဩလေး ပြတင်းပေါက် ၊ရန်ကုန်၊
- (၂၉) ကိတ်မုန့် ပန်းခြောက် ၊မန္တလေး၊
- (၃၀) ကိတ်မုန့် ဇဒင်ခရီးရှည် ၊မန္တလေး၊
- (၃၁) မြတ်သောခေတ် ဒဿယလူအိတ်ရှ်အို ၊ရန်ကုန်၊
- (၃၂) ကြယ်မင်းတိမ်ယံ အတ္တမြီးပေါ်က ကျွန်တော် ၊ရန်ကုန်၊
- (၃၃) လင်းသန့်စင် (ပဲခူး) ဝဋ်ရဲ့ပုတင်သံ ၊ပဲခူး၊
- (၃၄) ဘိုဘိုသန့်ဇင်(မြိုင်) အလွမ်းနှင်းစက် မိုးရေစက်နဲ့
ဆွေးရက်လေးများ ကုန်ပါစေ ၊ရန်ကုန်၊
- (၃၅) ဘိုဘိုသန့်ဇင်(မြိုင်) ရွက်ပန်းပန်းတို့ လမ်းပွင့်ချိန် ၊ရန်ကုန်၊

အေးမြတ်မြတ်ချီ ပြုစုသည်။

သူ့မျက်လုံးတွေက
ဖုန်းမျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ
ပြေးကစားနေတယ်။
သူ့လက်ချောင်းတွေကလည်း
အငြိမ်မနေ။
လက်လေးချောင်းက
ဖုန်းကိုယ်ထည်ကို
ထိန်းထားရင်း
လက်မက
ဖုန်းမျက်နှာပြင်ပေါ်
ပွတ်ဆွဲနေတယ်။
ဖုန်းမျက်နှာပြင်ပေါ်
တစ်ချက်တစ်ချက်
တို့ယိုဝှမ်းတယ်။
သူ့နှုတ်ခမ်းတွေကလည်း
အမျိုးမျိုး
ပြောင်းလဲနေတယ်။
တစ်ခါတစ်ခါ
ပြီးသွားလိုက်၊
နှုတ်ခမ်းက
ကွေးသွားလိုက်ရဲ့၊
မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၊
အော်ရယ်တဲ့အခါ
အော်ရယ်လိုက်ရဲ့၊
မသိရင်
အရူးတစ်ယောက်
အတိုင်းပဲ။
သူ့နှုတ်ကိုယ်
အစိတ်အပိုင်းတွေတင်
အတက်အကျ
မြန်နေတာမဟုတ်ဘဲ
သူ့စိတ်အလျဉ်ဟာလည်း
ရိုလာကိုစတာပေါ်
ရောက်နေသလိုပဲ။
သူ့ မြင်နေရတဲ့ဇာတ်ပုံတွေ၊
စာသားတွေက
သူ့စိတ်ကိုထိန်းချုပ်ဖို့
ကြိုးစားနေတယ်။
သူငယ်ချင်းမ
တစ်ယောက်ကို
ဆုတ်ဆိပ်ကြီး
ကိုင်လျှက်ရဲ့
တွေ့လိုက်ရတယ်။

နောက်

ပြန်လည်ရှာဖွေတွေ့ရှိခြင်း

အမှတ် ၃၃၊ အောက်လမ်း၊ ၁၁

နောက်

အမှတ် ၃၃၊ အောက်လမ်း၊ ၁၁

သူငယ်ချင်းမရဲ့ ရွှေမျက်နှာ
တော် ဝင်းပလို့ ဆုတ်ဆိပ်က
ကြီးမားလွန်းလို့ ဓာတ်ပုံရဲ့
နေရာတော်တော်များများကို
သိမ်းပိုက်ထားတဲ့အခါ လူ
မျက်နှာဟာ မေးမှီနံ့သွားရ
တယ်။ ဓာတ်ပုံအောက်က
မှတ်ချက်တွေမှာတော့ အား
ကျတယ် ညီမလေးတို့၊ ဂုဏ်
ယူပါတယ်တို့ စသည်ပေါ့။
သူ စိတ်မရှည်လို့ ဖုန်းကို
ခပ်မြန်မြန်ပွတ်ဆွဲလိုက်တယ်။
သူ သတိမထားမိခင်မှာတဲ
သူ ပျောက်ဆုံးစပြုပြီ။ သူက
ဘာလို့ သူ သူငယ်ချင်းမလို
မအောင်မြင်ရတာလဲ။ ကီး
ဘုတ်ပေါ် Congrats လို့ စာ
ရိုက်နေတုန်းမှာ မနာလိုစိတ်
တစ်စွန်းတစ်စ ကပ်ပါနေတာ
ဆင်ခြင်မိသွားတယ်။ မနာလို
စိတ်နောက်မှာ အားငယ်စိတ်
က ကပ်လိုက်လာတယ်။ သူ
နောက်ကောက်ကျ ကျန်ခဲ့ပြီ
လား။ သူဟာ ဘာမှမစွမ်း
ဆောင်နိုင်တဲ့ကောင်လား။ သူ
ဒီလောကမှာ အသုံးမဝင်တော့
ဘူးလား။ တစ်လောက ဖတ်
လိုက်ရတဲ့သတင်းတစ်ပုဒ်ကို
သတိရသွားတယ်။ ၂၁ ရာစု
မှာ စိတ်ကျရောဂါဖြစ်ပွားနှုန်း
မြင့်တက်လာနေတဲ့အကြောင်း။
စိတ်ကျရောဂါကို သယ်
ဆောင်ပေးတဲ့ ယာဉ်က သူ
လက်ထဲက ဖုန်းပဲပေါ့။ ဖုန်း
ထဲကနေတစ်ဆင့် စိတ်ကျ
ရောဂါဟာ လူတစ်ဦးကနေ
တစ်ဦး ကူးစက်သွားတော့
မှာ။ နောက်ကောက်ကျ ကျန်
ခဲ့ပြီဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်ဟာ စိတ်
ကျရောဂါရဲ့ ရှေးဦးလက္ခဏာ
လို့ သူထင်တယ်။ နည်းပညာ
ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာတာနဲ့အမျှ
အချိန်စီးဆင်းမှုဟာ လျင်မြန်

Hotel Rwanda
ထဲက
ဇာတ်ဝင်ခန်း
တစ်ခုကို
သတိရသွားတယ်
သတင်း
နားထောင်နေတဲ့
သူတွေဟာ
အိုး
ဝမ်းနည်းစရာပဲလို့
စုတ်တသပ်သပ်
ပြောကြမယ်
ပြီးရင်တော့
သူတို့
ညစာ
ဆက်စား
ကြမှာပဲတဲ့
ဘယ်လောက်
နာကျင်ဖို့
ကောင်းပါသလဲ

လာတယ်။ တအိအိ ရွှေနေတဲ့
လှည်းပေါ် လိုက်ပါနေရတဲ့
ခေတ် မဟုတ်ဘူး။ ပျင်းရိ
ဖွယ်မောင်းနှင်နေတဲ့ ဘတ်စ်
ကားအိုကြီးပေါ် တက်စီးနေရ
တဲ့ခေတ်လည်း မဟုတ်ဘူး။
အချိန်မြန်ဆန်ပုံက ကျည်ဆန်
ရထားတစ်စင်းလိုပဲ။ စီးနင်း
လိုက်ပါနေတဲ့ ခရီးသည်တွေ
သတိမထားမိပေမဲ့ ရထားက
အရှိန်နဲ့ပြေးနေတာ။ အချိန်
နောက်မီအောင် မလိုက်နိုင်

သေးတဲ့ လူသားတွေခမျာ
ဖုန်းထဲက အောင်မြင်မှုတွေကို
အားကျစိတ်ရဲ့ ကြိုးဆွဲသမျှ
ပယ်ပယ်နုယ့်နုယ့်ကြိုးကို ခံရ
တော့တာ။ တွေးရင်း တွေး
ရင်း သူ ကျွံ့ဝင်သွားသလိုပဲ။
သူဟာ ကြီးမားကျယ်ပြန့်လှတဲ့
စင်္ကြံဝဠာထဲက ဘာမှမဟုတ်
တဲ့ ပါမွာလူသားတစ်ယောက်
မျှသာဆိုတဲ့အသိက လောင်
ကျွမ်းပြီးသား အားငယ်စိတ်
ကို လေဝင့်ပေးတယ်။

သူ ပျောက်ဆုံးသွားပြီ
လား။ သံသယဝင်နေတုန်းမှာ
ဖုန်းမျက်နှာပြင်ပေါ် လက်
ဆော့ကစားနေတဲ့ သူ့ကိုယ်သူ
ကို တွေ့လိုက်တယ်။ ကိုယ့်
လက်မောင်းကို ဓားနဲ့ခြစ်ထား
ပြီး သွေးမစို့မပို့ ထွက်နေတဲ့
ပုံအောက်မှာ ကိုကို မချစ်တဲ့
နောက် ညီမဘဝက အဓိပ္ပာယ်
မရှိတော့ပါဘူး။ ဗလာ ဗလာ
ရေးထားတာ ဖတ်လိုက်ရပြန်
တယ်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ငတ်
မွတ်နေတဲ့ လူသားတွေလို့ မြင်
ပေးရမလား။ မဟုတ်သေး
ဘူး။ စိတ်ဝင်စားခံရခြင်းကို
ငမ်းငမ်းတက်နေတဲ့ လူသား
တွေပါ။

သူ့လက်ချောင်းတွေ
လှုပ်ရှားလိုက်တဲ့အခါ ဖုန်း
မျက်နှာပြင်ပေါ်က မြင်ကွင်း
တွေ ပြောင်းသွားတယ်။ ဒီ
တစ်ခါတော့ အနိစ္စရုံတွေ။
သွေးအိုင်ထဲလဲနေတဲ့ လယ်
သူ မကြီးတစ်ယောက်။
ဂျာနယ်လစ်တစ်ယောက်
အလောင်းကို ဖော်နေတဲ့ သူ
မိသားစုဝင်ပုံတွေ။ ခေါင်းမှာ
မီးလောင်ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ဘုန်း
တော်ကြီးတွေလည်း ပါရဲ့။
သူ သွေးအိုင်ထဲ လဲနေတဲ့
လယ်သူမကြီးပုံအောက်က

share ဆိုတဲ့ နေရာကို နှိပ်
လိုက်တယ်။ ကီးဘုတ်ပေါ်
သူ့လက်တွေ ပြေးသွားပြန်
တယ်။ How I'm gonna be
optimistic about this ဆိုတဲ့
Pompeii သီချင်းစာသားကို
ကောက်ရေးလိုက်တယ်။
သဘောမကျတာနဲ့ ပြန်ဖျက်
တယ်။ တို့ဝိုင်းတဲ့မြေလို့ ရေး
လိုက်ပြန်တယ်။ နောက်ထပ်
သင့်တော်တဲ့ စာသား ရှာမရ
တာနဲ့ အဲဒီအတိုင်းပဲ share
လိုက်တယ်။ အဲဒီနောက်
Hotel Rwanda ထဲက ဇာတ်
ဝင်ခန်းတစ်ခုကို သတိရသွား
တယ်။ သတင်းနားထောင်နေ
တဲ့သူတွေဟာ အိုး ဝမ်းနည်း
စရာပဲလို့ စုတ်တသပ်သပ်
ပြောကြမယ်။ ပြီးရင်တော့
သူတို့ ညစာ ဆက်စားကြမှာ
ပဲတဲ့။ ဘယ်လောက် နာကျင်
ဖို့ ကောင်းပါသလဲ။ အဲဒီ
စာရင်းထဲမှာ သူလည်း ပါနေ
မှာ သေချာပေါက်ပဲ။ အမှန်
တရားဟာ ခါးသီးတယ်။
တစ်ပတ်လောက်ကြာတဲ့အခါ
သတင်းထောက်တစ်ယောက်
လူမဆန်စွာ အသတ်ခံရတဲ့
သတင်းကို အလှူမယ်တစ်
ယောက် ဘီကီနီဝတ်တဲ့
သတင်းက ဖုံးလွှမ်းသွားလိမ့်
မယ်။ သူတို့ခေတ်မှာ ကိုယ်
ချင်းစာတရားဟာ တာရှည်
မခံတော့ဘူးလား။ ဆူလွယ်
နပ်လွယ်၊ ချစ်လွယ် ကြိုက်
လွယ်၊ မေ့လွယ် ပျောက်
လွယ် ဘဝနေထိုင်မှုတွေလား။
သူ့မျက်စိတွေ ညောင်း
လွန်းမက ညောင်းလာတဲ့
အခါ အင်တာနက်လိုင်းကို
ပိတ်လိုက်တယ်။ ဘေးနားက
စာအုပ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်
တယ်။ အစ်ကိုတစ်ယောက်

က သူကဗျာပါတဲ့ မဂ္ဂဇင်း တစ်အုပ်ကို လက်ဆောင်ပေး ထားတာ။ မာတိကာမှာ ကဗျာနာမည်ကို လိုက်ရှာ တယ်။ ညွှန်းထားတဲ့ စာမျက် နှာကို လှန်လိုက်တယ်။

ကဗျာခေါင်းစဉ်ကို ဖတ်လိုက်ကတည်းက ကလေး ဘဝဆီ ပြန်ရောက်သွား တယ်။ ဗျူဟာမှာ အော်ပရာ တဲ့။ အော်ပရာ ဆိုတာက လက်တင်ခေါ်ဟာရက ဆင်း သက်လာပြီး အလုပ်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရသတဲ့။ အဘိ ဓာန်ကတော့ ကဗျာရယ်၊ ဂီတရယ်၊ အကပညာရယ်ကို သမ္မုတအောင် ရောစပ်ထား တဲ့ အနုပညာလို့ ဖွင့်ဆိုတယ်။ ဒီမှာတော့ အော်ပရာဆိုတာ တစ်ခန်းရပ်ပြဇာတ်တို့ကို ခေါ်တာထင်ရဲ့။ ငယ်ငယ် တုန်းက ဇာတ်ပွဲသွားကြည့်ပြီး ဆို အော်ပရာကို ဘယ်တော့မှ ကြည့်ခွင့်မကြုံဘူး။ ပွဲဈေး တန်းထဲ လမ်းလျှောက်မယ်၊ မုန့်ဝယ်ကျွေးမယ်၊ ဇာတ်ပွဲဆို လည်း စတိတ်ရှိုးလို့ခေါ်တဲ့ သီချင်းဆိုကြတာကို ကြည့်ရ မယ် ဒီလောက်ပဲ။ မိုး သိပ် မချုပ်ခင် အိမ်ပြန်ရတာချည်း ပဲ။ ဆယ်တန်းဖြေပြီးတော့မှ ဇာတ်ပွဲကို အလင်း ကြည့်ဖူး တော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဇာတ် သဘင် နိမ့်ကျနေတဲ့ခေတ်မှာ မွေးလာသူမို့ အော်ပရာရဲ့ အရသာကို ကောင်းကောင်း မသိခဲ့ရဘူး။

ကလောင်နာမည် သုဒ္ဓ အောက်က ကဗျာစာသားတွေ ကို စဖတ်တယ်။

ကချေသည်တစ်ဦး
ထွက်လာတယ်၊
ဗုံသည်တစ်ဦး

ထွက်လာတယ်၊
ဆေးတံတိုအကျိုးအပွဲ
အရွယ်အစား
အမျိုးမျိုးနဲ့ အိုးတွေ၊
ထမင်းဝခဲတဲ့
နေ့စာ ညစာ
ပန်းကန်
ခွက်ယောက်တွေ၊
အနုပညာမြောက်တဲ့
ပုတီးစေ့လေးတွေ
ထွက်လာတယ်။

ဘယ်က ကချေသည် လဲ။ အော်ပရာမှာ ကပြဖျော် မြေမယ့်သူလား။ ဗုံသည်ရော ပဲ။ ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်ကို ရှုစား ရတော့မှာလား။ အရွယ်အစား အမျိုးမျိုးနဲ့ အိုးတွေတဲ့။ သောက်ရေအိုးလား၊ စဉ့်အိုး လား၊ ဘုရားပန်းအိုးလား၊ ညောင်ရေအိုးလား၊ ပရိတ်အိုး လား၊ အရိုးအိုးလား၊ ဆန်အိုး လား၊ ထမင်းအိုးလား၊ ဟင်း အိုးလား။ ထမင်းဝ၊ ခဲတဲ့ နေ့စာ ညစာ ပန်းကန်ခွက် ယောက်တွေတဲ့။ ဖတ်ရင်း နင် တောင်သွားတယ်။ လမ်းပေါ် မှာ မြင်ဖူးတဲ့ ထမင်းမဝတဲ့ ကလေးငယ်တွေကို ပြေးမြင် သွားတယ်။ ဆေးရုံမှာ မြင်ဖူး တဲ့ ဟင်းငတ်တဲ့ လူနာတွေကို သတိရသွားတယ်။ ပိန်လို့နေ တဲ့ မျက်လုံးတွေ၊ ဗိုက်ပူ နံ ကားကလေးငယ်တွေ၊ ပြောင်းဖူးမွေးလို့ ဆံပင်တွေ လို၊ ငေါထွက်နေတဲ့ အရိုးတွေ ဟာ အမြင်အာရုံမှာ တသီ တတန်း ပေါ်လာတယ်။ ကဗျာဆရာဟာ အာဟာရ ပြည့်ဝတဲ့ ခွက်ယောက်တွေကို

ခင်းကျင်းပြထားတော့ လွမ်း ရမှာလို့လို့ ငိုရမှာလို့လို့။ အနု ပညာမြောက်တဲ့ ပုတီးစေ့ လေးတွေတဲ့။ ဘယ်လောက် ချစ်ဖို့ ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ ဗိုက်ဝရံတင် မဟုတ်ဘူး။ အနု ပညာ ထွန်းကားတဲ့နေရာလေး တစ်ခု။ မိန်းမပျိုလေးတွေ ဟာ ပုတီးစေ့လေးတွေ ရွှေ လည်တိုင်မှာ ဆင်မြန်းပြီး ကြွကြွရွရွ လမ်းသလားနေ ကြတယ်။ ဗုံသံကလည်း စည်းချက်မှန်မှန် ပေါ်ထွက် လာနေတယ်။ ကဗျာဆရာ ဟာ ယူတိုးပီးယား(Utopia) နိုင်ငံတော်တစ်ခုကို သူ စိတ် ကူးထဲ တည်ဆောက်နေ တယ်။ ဒါကြောင့် ပလေတို က သူ့နိုင်ငံတော်မှာ ကဗျာ ဆရာတွေကို လက်မခံတာ လားလို့ မဆီမဆိုင် တွေးမိ သေးတယ်။ စိတ်ကူးယဉ်တဲ့ ကဗျာဆရာ၊ အိပ်မက်မက်တဲ့ ကဗျာဆရာ။

နောက်တစ် ပိုဒ် ဆီ မျက်လုံးတွေက ခုန်ကူးသွား တယ်။

အုတ်ခဲတွေ အပုံလိုက် အပုံလိုက်တွေတဲ့အခါ ဒါ စေတီပဲ၊ ဘုရားပဲ၊ ဒါ ဝတ်ပြု ဆုတောင်းရာ ကျောင်းပဲ၊ ဒါ လူနေအိမ်ခြေပဲ၊ ဒါ နန်းတော် ရာ၊ ဒါ မြို့ရိုးပဲ။ ကဲ နောက် ဆုံးတော့ ဒီသမီးဆိုတဲ့ မြို့ ကြီး ထွက်လာတယ်။

အုတ်ခဲတွေ အပုံလိုက် တွေသတဲ့။ အို ဒါဆို မြို့ပျက် ကြီးပေါ့။ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ မြို့ဟောင်းတစ်ခုလည်း ဖြစ် နိုင်တာပဲ။ အုတ်ခဲ ဘဝ ပြောင်းသွားပေမဲ့ စေတီလား၊ ဘုရားလား၊ ခွဲနိုင်သေးသတဲ့။ မူလပုံသဏ္ဌာန် ကြွင်းကျန်ရစ်

ခဲ့လို့လား။ ဒါမှမဟုတ် ကဗျာဆရာရဲ့ ရမ်းရော် လွမ်း ဆွတ်မှုလေးလား။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဒီနေရာမှာ လူယဉ် ကျေးဇူး ပြုစုစဉ် ကြီး (Civilization) တစ်ခု ရှိခဲ့ဖူး တာ သေချာတယ်။ ဘုရား စေတီတွေ၊ ဝတ်ပြုဆုတောင်း ရာကျောင်းတွေ၊ လူနေအိမ် ခြေတွေ၊ နန်းတော်ရာတွေ၊ မြို့ရိုးတွေ။ ကဲ ဘယ်လောက် လွမ်းဆွတ်ဖို့ ကောင်းလိုက်ပါ သလဲ။ အလိုက်သိတဲ့ ကဗျာ ဆရာက ကဗျာနဲ့အတူ ဗိဿ နိုးမြို့တော်အကြောင်း စာအုပ် တချို့ပါ ပို့ပေးထားတယ်။ ဒီဗိဿနိုးမြို့ကြီးကို တိဘက် မြန်မာအနွယ်ဝင် မွန်ဂိုလို့က် လူမျိုးတွေ ခရစ်နှစ် ၁ ရာစု လောက်မှာ တည်ထောင်ခဲ့ သတဲ့။ အဲဒီခေတ်ကာလ တရုတ်နိုင်ငံ၊ အိန္ဒိယနိုင်ငံတွေ နဲ့ ကုန်သွယ်ရေး အဆက် အသွယ် ရှိခဲ့သတဲ့။ ပန်းပု၊ ပန်းထိမ်၊ ပန်းတည်း၊ ပန်း တမော့၊ မြေအိုး၊ ရောင်စုံ ပုတီးစေ့ လုပ်ငန်းတွေ တတ် မြောက်ခဲ့တယ်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံ က ဗုဒ္ဓဘာသာကို အမွေရခဲ့ ပြီး ရုပ်ပွားတော်ကို မကိုး ကွယ်တဲ့ ဂိုဏ်းက လွမ်းမိုးခဲ့ တယ်။

ရေစီးသန်တဲ့
ရှန်ပယ်ချောင်း
ထောင်းထောင်းထ
အောင်
မြည်လိုက်တဲ့
စည်တီးသံ
အခြေအရံ
အစောင့်
အရှောက်တွေနဲ့
ထွက်တော်မူလာတဲ့
ပန်ထွာဇကရီ

တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်
မင်းလုပ်တဲ့
ဘုရင်မခေတ်
ရန်ပယ်ချောင်းက

လည်း ရာဇဝင်နဲ့ပေါ့။
မဟာသမ္ဘဝနဲ့ စန္ဒမုခိဘီလူးမ
တို့ ချစ်ခင်စုံမက်ပြီးတဲ့နောက်
သမီးလေးတစ်ယောက် ထွန်း
ကားခဲ့တယ်။ အဲဒီ သမီးလေး
ကို မိခင်ဘီလူးမက စွန့်ပစ်
ထားခဲ့တာကြောင့် ရေသဲကြီး
တစ်ပါးက မွေးစားခဲ့တယ်။
သမီးတော် အရွယ်ရောက်တဲ့
အခါ ပေရွက်လွှာလျှာ ဆုပ်နဲ့
ဖူးတာကို သိကြားမင်းက
သိတဲ့အခါ မောင်နှမ တော်
စပ်ဖူးတဲ့ ဗိဿနိုးနီတစ်မင်းကို
မစဖို့ ပြောတယ်။ အဲဒီအခါ
မြို့ပြထီးနန်း ဖန်ဆင်းပေးခဲ့
သတဲ့။ အဲဒီပုံပြင် မှန်မမှန်
တော့ မသိရဘူးပေါ့လေ။
အရင်ခေတ် ဘုရင်သမိုင်းတွေ
မှာ ဒီလိုသိကြားမင်း ဘာသာ
က ပါနေကျပဲ မဟုတ်လား။
ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်က မစ၊မစ
ကိုယ်ပိုင် စီမံခန့်ခွဲမှု စွမ်းရည်
ရှိလို့သာ တိုင်းပြည်တစ်ခုကို
အုပ်ချုပ်နိုင်တာ မဟုတ်လား။
ကဲ ရန်ပယ်ချောင်း ရာဇဝင်
လာပြီ။ သရေခေတ္တရာက
ဒွတ္တဘောင် မင်းကြီးက
ဖန်ထွာပြည်ကို သိမ်းပိုက် ချီ
တက်လာတဲ့အခါ ဗိဿနိုး
ဘုရင်မက သိကြားမင်းပေး
တဲ့ စည်တော်ကို တီးပြီး
ရန်ပယ်ချောင်း ရေလျှံစေခဲ့
သတဲ့။ ဒီလိုနဲ့ ဒွတ္တဘောင်
မင်းကြီးရဲ့စစ်သည့်တွေ
အလုံးအရင်းနဲ့ ဆုတ်ခွာခဲ့
ရတာပေါ့။

မနေ့တစ်နေ့က လူ့
ထင်ရှားတဲ့ ရာစုနှစ်များရဲ့ အပို
အစ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့

အာဏာစက်ထဲက ပျူပျူငှာ
ငှာ လူတကာတို့ရဲ့ ပျူမဟာ
နိုင်ငံတော်ကြီးကို အမွေအဖြစ်
ယူလို့ ရလာခဲ့ပါတယ်။

ကဗျာက ဆုံးသွားပြီ။
ဒါပေမဲ့ အတွေးတွေက မဆုံး
သေးဘူး။ ကြည့်စမ်းပါဦး။
ကြက်မတွန့်လို့ မိုးမလင်းဘူး
ဆိုတဲ့ သူကောင်းသားတွေ။
ဗိဿနိုးမြို့ကြီးကို မိန်းမ
တစ်ယောက်က မင်းလုပ်
အုပ်ချုပ်ခဲ့သတဲ့။ မိဖုရား
မဟုတ်၊ ဘုရင်မဗျ။ ကြက်မ
တွန့်လို့ မိုးလင်းခဲ့တဲ့ ရွှေရောင်
နေ့ရက်တွေ။ ခရစ်နှစ် ၅ ရာစု
လောက်မှာ သရေခေတ္တရာနဲ့
စစ်မက်ဖြစ်ပွားပြီး ဗိဿနိုး
မြို့ကြီး ကျဆုံးခဲ့ရတယ်။
ဘယ်လိုပဲဖြစ်ပါစေ ခင်ဗျား
တို့ ကျွန်တော်တို့မြေမှာ မိန်းမ
တစ်ယောက် ဘုရင်မလုပ်
အုပ်ချုပ်ဖူးသတဲ့လေ။ မိန်းမ
အာဏာစက် နေလို့၊ လလို
ထွန်းပြောင်ခဲ့တဲ့ ကာလတွေ။

နိုင်ငံတကာမှာ မိန်းမ
ခေါင်းဆောင်တွေ ရှိသပေါ့။
သံမဏိလေဒီလို့ တင်စားခံရ
တဲ့ မာဂရက်သက်ချာ၊ အိန္ဒိယ
ဝန်ကြီးချုပ် အင်ဒီရာဂန္တီ၊
ဂျာမနီဝန်ကြီးချုပ် အန်ဂျယ်
လာမာကယ်၊ အမေရိကန်
နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ဟီလာ
ရီကလင်တန် စသဖြင့် စသ
ဖြင့် ပေါ့လေ။ လမ်းပေါ်က
ငတ်ပြတ်နေတဲ့ကလေးငယ်
တွေရဲ့ အနာဂတ်တောက်
ပြောင်ဖို့ နိုင်ငံကို မင်းလုပ်
အုပ်ချုပ်မယ့်သူဟာ မိခင်
စိတ်ရှိသူဖြစ်ရင် မကောင်း
လားဗျာ။ ကဗျာက ဆုံးသွား
ပေမဲ့ မျှော်လင့်ချက် ရောင်
ခြည်တွေက အမျှင်တန်းနေ
တုန်း။

ကဗျာဆုံးတော့ မျက်
လုံးအပိုင်းသားနဲ့ နားထောင်
နေတဲ့ သူချစ်သူက သူ့လက်
မောင်းပေါ်ကနေ သူ့ရင်ဘတ်
ပေါ် မေးတင်လိုက်ရင်း မေး
တယ်။ အဲဒါ အစ်ကို ရေး
တာလားဟင်။ မဟုတ်ဘူး၊
အစ်ကိုသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်
ရေးတာ။ မင်းကို ရွတ်ပြဖို့
အလွတ်ကျက်ထားတာ။

သူချစ်သူရဲ့ မျက်လုံးထဲ
မှာ အပြုံးရိပ်တွေ ဖြတ်ပြေး
သွားတယ်။ သူ ဆံပင်တွေ
ထိုးဖွတ်စားတော့လည်း ငြိမ်
ခံနေတယ်။ ဒီလိုအခိုက်
အတန်တွေကို သူ အမက်မော
ဆုံးပဲ။ သူ့ကို အမြဲလိုလို ဂျစ်
တိုက်နေတတ်တဲ့ သူချစ်သူ
က သူ့လက်မောင်းပေါ် ခေါင်း
တင် အိပ်စက်တဲ့အခါဆို
ယုန်ငယ်လေးတစ်ကောင်လို
ချစ်စရာကောင်းနေတော့တာ။

အဲဒီလို ပျူနိုင်ငံမျိုး
ပေါ်ထွန်းလာဦးမယ်လို့
အစ်ကို ယုံကြည်လား မသိ
ဘူး။ မင်းကို ချစ်တာပဲ သိ
တယ်။

သူချစ်သူ ဆတ်ခနဲ ထ၊
ထိုင်တယ်။ အိုး... စိတ်ဆိုး
သွားပြီပဲ။

ကိုယ် စတာပါ အချစ်
ရဲ့။ သိချင်ရင် ကိုယ့်ဘာသာ
စာဖတ်လေ။ အဲ့စာအုပ်ထဲ
မယ် ဟန်လင်း၊ ဗိဿနိုး၊
သရေခေတ္တရာက ဒဂါးတွေ
ကိုတောင် နှိုင်းယှဉ်ပြထား
သေးတယ်။ ကိုယ်တော့
ခေါင်းရှုပ်လာလို့ ဆက်မဖတ်
တော့တာ။

ကိုယ် သုံးနှစ်လောက်
ပိုးခဲ့ရတဲ့ လူတစ်ယောက်
အကြောင်း သူ သိပ်သိတာ
ပေါ့။ ဗိဿနိုးမြို့ကြီး

အကြောင်း ပွားရမယ်။
အပျော့ဂိုဏ်း အမာဂိုဏ်းဆို
တာတွေ ဆယ့်ငါးမိနစ်
လောက် ပွားလိုက်ရင် သူ
စိတ်ပြေသွားမယ်။ အဲဒီအခါ
နမ်းချင်စရာ နှုတ်ခမ်းလေး
တွေ သူ့အတွက် ဖြစ်ပြီပေါ့။

မင်းကို မင်းရဲ့ အမှောင်
ဘက်ခြမ်းနဲ့အတူ ကိုယ်ချစ်ခဲ့
တယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းကိုယ့်ကို
Accept me for who I am
လက်ခံဖို့ ဘာလို့ တွန့်ဆုတ်နေ
သလဲ။ သူ ဓာတ်ပြားဟောင်း
ကို ဖွင့်ပြတော့ သူချစ်သူက
ပြုံးတယ်။ သူ့ကို သပ်သပ်ရပ်
ရပ် ဝတ်စားတတ်ဖို့ အချိန်
ဘယ်လောက်ယူပြီး သင်ပေး
ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ မေ့နေပြီလား
ဆိုတဲ့ အပြုံးမျိုးပေါ့။ ခေါင်း
မာတဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို
အချစ်ဆိုတဲ့ အရာလေးကပဲ
တွယ်ဆက်ပေးထားတာ။

သူချစ်သူရဲ့ နှုတ်ခမ်း
တွေထဲမှာ သူ ပျောက်ဆုံး
သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ
နှုတ်ခမ်းတွေမှာပဲ သူ့ကိုယ်သူ
ရှာတွေ့ခဲ့တယ်။ အချစ်ဆိုတာ
နာကျင်မှုကြောင့် အော်ညည်း
လိုက်တဲ့ သူချစ်သူရဲ့ လက်
ဖဝါးပေါ် သူ့လက်ချောင်း
တွေ ကုပ်တွယ်လိုက်သလိုမျိုး
ပေါင်းစည်းရောထွေး ယှက်
တင်မှုပဲမဟုတ်လား။ အသား
အရောင်မတူတဲ့ သူတို့လက်
ချောင်းတွေ ကွဲထွက်နေသလို
အချစ်ဟာလည်း ကိုယ်ပိုင်
သီးခြားလက္ခဏာ ပျောက်ဆုံး
မသွားတဲ့ ပေါင်းစည်းမှုဆို
တာ သူ သိုင်းဖက်ထားတဲ့
သူချစ်သူရော သူပါ နားလည်
ထားပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်လေ။

အို
ဇာသန်

မိန်းမ
နဲ့
ပဲခူး
ဒီကလေးက
ဖိုးပဲခူး
1/46

*တောက်...မိုးကလည်းကွာ...
စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလိုက်တာ
မိုးဦးမှ ကျမယ်မကြီးသေးဘူး
ပွဲပျက်တဲ့မိုးဆိုတာ ဒါမှအစစ်ကွာ
*ဟုတ်ပါဗျာ...
ယနေ့ ကျောင်းပိတ်ရက်
အားခဲထားသမျှ မိုးက ပျက်သဖြင့်
စိတ်ပျက်ကြရသည်။
*အနောက်ပိုင်းသားတွေကတော့
မိုးပျက်တာရော၊ သွေးနည်းတာရောနဲ့...
မပေါ်လာတော့ဘူးဟေ့...
*ဟုတ်ပါရဲ့ဟယ်...
ယနေ့ ဘောလုံးပွဲ ချိန်းထားသည်။
ငါးယောက်ပွဲ ကန်ရမည်ဖြစ်သဖြင့်
ဝေဠုတို့ဘက်မှ မအိန်နှင့် သဲသဲပါ
ဝင်ကန်ကြရန် ပြင်ဆင်လာကြသည်။
*ဘောလုံးပဲဗျာ...
မိုးရွာထဲ ကန်လည်း ရပါတယ်
ထွန်းထွန်းက နေပူမိုးရွာ မရှောင်ချင်။
*ကန်ရအောင်...
မင်းအာကွင်းကိုလည်း ကြည့်ပါဦး...
ဟုတ်ပါသည်။ ကွင်းက ရေမြုပ်စပြုပြီး
ဓမ္မာရုံကွင်းဟု အမည်တွင်သော
ဓမ္မာရုံဘေးက ကွက်လပ်ကလေးကား

မိုးရွာ ရေမြုပ်၊ နေပူ ဖုန်တထောင်းထောင်း ထသောကွင်းဖြစ်
ပါသည်။ ရပ်ကွက် နားတင်းကုပ်များ ကြားမှ ဖြတ်သန်းလာ
သော မိုးရေက မော့ရုံကွင်းကို ဖြတ်ပြီး စီးဆင်းနေသည်။

ဝေဠုတို့ မိုးခိုရာ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်အခြေကို ရေဦးတိုက်
နေ၏။

ဆံပင်ညှပ်ဆရာ ကိုဆိတ်သိုးကတော့ မိုးရွာသော်လည်း
အလုပ်မပျက်။ တောင်ဘီစူးငှက်အမောက် ခေါင်းပေါ်တင်
ထားသော ပြိုဟ်သား ငနဲ၏ နားထင်ကို လိုင်းထိုးနေသည်။
လျှပ်စစ် စက်ကတ်ကြေးသံ တဝီးဝီး မြည်နေသည်။

မိုးရွာပင်ရွာသော်လည်း အချိန်ကို အလဟဿ မကုန်ဆုံး
စေလိုသူ ပြုံးချိုကား ရုပ်ပြအဟောင်းတစ်အုပ်ထဲတွင် ခေါင်းနှစ်
ထားလေ၏။

‘ဒီလိုမှန်းသိရင် အိမ်မှာ စာစီစာကုံး ရေးနေပါတယ်
ဟယ်...’

သဲသဲကလည်း အချိန်ကို တန်ဖိုးထွက်အောင် သုံးလိုသူ

ဂမုန်းခွက်ဖောက်ကာ နတ်ကြီးတယ်ဟာ
စိုက်တာတောင် မြင့်တဲ့၊ မြတ်တဲ့

နေရာမှာ ထားစိုက်ရတာ

ငါဆို အခု အိမ်ရှေ့က

နတ်စင်ဝရန်တာမှာ တင်ထားရတယ်

ရေလောင်းတာကအစ ရိုရိုသေသေ

ဂါထာရွတ်ပြီး လောင်းရတာ

အမှတ် ၃၂၃၊ အောက်တိုဘာ ၂၀၁၆

စိန်စု

ရုပ်ပုံပျဉ်

အောင်မြင်စွာ

၂၀၁၆၊ အောက်တိုဘာ ၂၀၁၆၊ အောက်တိုဘာ ၂၀၁၆

ဖြစ်ပေသည်။ ဘောလုံးကန် ရွာမှီဝဲလာသော ကွာတား ဘောင်းဘီကို လက်ဝါးဖြင့် သပ်သပ်ချနေ၏။ ဘောင်းဘီ အောက်နားစကို ဆွဲဆွဲဆန့် နေ၏။

‘ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ... ဆရာမကလည်း ကျောင်းမှ ဖွင့်မယ် မကြံသေးဘူး စာစီ စာကုံး အိမ်စာပေးတာက အရင်ပဲ၊ မိုးကလည်း ရွာပဲ ရွာနိုင်လွန်း...’

ထွန်းထွန်း စာစီစာကုံး ကို မိုးနှင့်အတူ စိတ်ပျက်နေ မိသည်။

‘ဟဲ့...သူလည်း တစ် နွေလုံး အောင့်ထားရတာ ဟဲ့...ကျောင်းမဖွင့်ခင်ကကလေး က အိမ်စာပေးဖို့ ကြံနေတာ ဟုတ်မှာ၊ ကြည့်ပါလား သူ ပေးတဲ့ ခေါင်းစဉ်ကိုက ‘နွေ ရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက် ခရီး ထွက်ခြင်း’တဲ့။ မိုးတိတ်သွား ရင်တော့ ကန်လို့ ရမလား မသိဘူး’

မအိမ်စာက စာစီစာကုံး မှာတစ်ဝက်၊ ဘောလုံးမှာ တစ်ဝက် ဖြစ်သည်။

‘ဘာရေးရမှန်းလည်း မသိဘူး၊ ကိုယ်က ခရီးလည်း မသွားရတော့ ကျွန်တော် သည် ဤနွေရာသီကျောင်း ပိတ်ရက်တွင် ဘယ်မှ မသွား ပါလို့ ရေးထည့်လိုက်ရမလား ပဲ’

ထွန်းထွန်းက ဖြတ်လမ်း ဖောက်ထွက်လိုက်ချင်သည်။

‘မသွားဖြစ်လည်း စိတ် ကူးနဲ့ ရေးရမှာပေါ့ကွ၊ အရင် က သွားဖူးတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မနှစ်က ဖတ်စာထဲက ပုဂံ အကြောင်းပဲဖြစ်ဖြစ် ရေးရ မှာပဲ’

ဝေဠု စိတ်ကူး မဆိုးပါ။ ပုဂံထဲက စာကြောင်းတွေ ကူး ထည့်လိုက်လျှင်ပင် တော်တော် အလုပ်ဖြစ်မည်။

‘ခင်ဗျားက ပြောအားရှိတာပေါ့ဗျ၊ ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ရှမ်းပြည်က အမျိုးတွေဆီသွားထားရတော့ ရေးစရာရှိတာကိုး’ ထွန်းထွန်း အားကျလှသည်။

‘ငါကတော့ ချောင်းသာသွားတဲ့အကြောင်း ရေးမယ်’ မအိဟန်ပန်က အပိုင်ပဲ ဆိုသည့်ပုံ။

‘နင်တို့ ဘယ်တုန်းက သွားလို့လဲ’ သဲသဲ ဝင်ထောက်သည်။

‘ဟဲ့... မသွားပေမဲ့လည်း ငါက စာဖတ်တဲ့သူဆိုတော့ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းထဲပါတာတွေ ယူရေးမှာပေါ့ဟဲ့၊ ဓာတ်ပုံတောင် ဖြတ်ကပ်လုပ်လို့ ရသေးတယ်’

မအိမျက်နှာက စပ်မြဲမြဲ။

‘တော်ပါဟာ...’

‘ကိုဝေဠု၊ ခင်ဗျား ရှမ်း ပြည်ခရီးစဉ် ရေးဗျာ၊ ပြီး တော့ ခင်ဗျားရဲ့ ဂမုန်းခွက် ဖောက်အကြောင်းလည်း ထည့်ရေးလိုက်ပေါ့’

ထွန်းထွန်း အကြံပြု သည်။

‘အေး...ကောင်း တယ်ကွ၊ မိုးတိတ်ရင် အိမ် ပြန်ပြီး စာစီစာကုံး ရေးကြရ အောင်’

‘ဘာလဲ၊ ဂမုန်းခွက် ဖောက်ဆိုတာ’

သဲသဲ စပ်စုသည်။

‘ဂမုန်းခွက်ဖောက် ဆို တာ ဂမုန်းပင် တစ်မျိုးပေါ့ ဗျာ၊ ကိုဝေဠု ပြောပြလိုက် စမ်းပါဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဂမုန်း ခွက်ဖောက်အကြောင်း’

အမှန်တော့ ထွန်းထွန်း က သိပြီးသားဖြစ်သည်။ သူ ပြောမှာထက် ကာယကံရှင် ဝေဠု ပြောလျှင် ပိုကောင်း မည်ဟု သူ ထင်သည်။ ဝေဠု ကလည်း ပြောချင်ချင်ပါ။

‘အဟမ်း...အဟမ်း...’

ဝေဠု လည်ချောင်း ရှင်း သည်။ မြိုင်ရာဇာ တွတ်ပီထဲ တွင် ခေါင်းနှစ်ထားသော ပြုံး ချီပင် ဓော့ကြည့်လာရသည်။

‘ဂမုန်းခွက် ဖောက် ဆိုတာ...ဆေးစွမ်းထက်တဲ့ ဂမုန်းပေါ့။ အပင်စိုက်ထား ရင် စိုက်ထားတဲ့ ပန်းအိုးကို အမြစ်တွေ ဖောက်ထွက်လာ တယ်’

‘တကယ်...’

‘တကယ်ပေါ့ဟ၊ ငါ့ ဘကြီးအိမ်မှာဆို အပေါ်ထပ် ဝရံတာမှာ ပန်းအိုးနဲ့ စိုက် ထားတာ အမြစ်တွေက ပန်းအိုးကို ဖောက်ပြီးတဲ့အခါ ကြမ်းခင်းကိုပါ ဖောက်သွက်

ပြီး အောက်ကို ဆင်းနေတာ
တန်းလန်း တန်းလန်းနဲ့

‘သွားကြည့်ချင်လိုက်
တာဟယ်၊ နင့်ဘကြီးအိမ်က
ဘယ်မှာလဲ၊ အဝေးကြီးလား’

သဲသဲက မယုံသလိုလို။

‘ဝေးတယ်၊ သီပေါ
ဟိုဘက် နမ့်လန်မှာ။ နွေတန်း
က ငါတို့သွားလည်ကြတယ်
လေ’

သဲသဲ စိတ်ပျက်သွား
သည်။

‘မမသဲသဲ...ခင်ဗျား
မယုံရင် ရှမ်းပြည်အထိ လိုက်
သွားကြည့်ဖို့ မလိုပါဘူး။
ကိုဝေဠု ဖျိုးခွဲယူလာတာ ရှိ
ပါတယ်။ အခု အမြစ်တွေ
ပွားနေပြီ။ နောက်ဆို ပန်းအိုး
ကို ဖောက်ထွက်လာတော့
မှာ’

ထွန်းထွန်း ကြားဖြတ်၍
ဝင်ရှင်းသည်။

‘ဟုတ်လား ငါတို့
လည်း မသိလိုက်ရပါ
ကလား’

မအိက အသိမပေးရ
ကောင်းလား အပြစ်တင်ချင်
ချင်။

‘အခု ပြောပြနေပြီပဲ
လေ။ ဒီဟာမျိုးက သိပ်ကြီးပွ
လို့ ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး’

ဝေဠု ပြောနေရင်း
ဆံပင်ညှပ်ဆရာနှင့် ဂြိုဟ်
သားတို့ကို ငဲ့ကြည့်သည်။ ထို
နှစ်ယောက်ကလည်း သူတို့
စကားဝိုင်းကို ကြားနေသည့်
ပုံ။ သို့သော် သူတို့အလုပ်
သူတို့ လုပ်နေကြပါသည်။

‘ကိုဝေဠု ပြောလို့ ဖြစ်
ပါတယ်ဗျ။ ဒီလူ ဒီလူတွေပဲ
ဥစ္စာ’

ထွန်းထွန်း တိုက်ထွန်း
သည်။

‘ဂမုန်းခွက်ဖောက်က နတ်ကြီးတယ်ဟ။ စိုက်တာတောင်
မြင့်တဲ့၊ မြတ်တဲ့နေရာမှာထား စိုက်ရတာ။ ငါဆို အခု အိမ်ရှေ့က
နတ်စင်ဝရန်တာမှာ တင်ထားရတယ်။ ရေလောင်းတာက အစ
ရှိရှိသေသေ ဂါထာရွတ်ပြီး လောင်းရတာ။ မလွယ်ဘူး’

‘ဟုတ်လား၊ ဘယ်လို ရွတ်ရသလဲ’

‘ဉ်...ဂမုန်းခွက်ဖောက် ရေကိုသောက် ပေါက်ပေါက်
မြောက်မြောက် ရောက်အောင်ဖောက်၊ ထင်သာမြင်သာ ပြိုင်ကာ
ဖောက်။ ညညနေနေ တရွေရွေဖောက် ရေကြည်လည်းသောက်
ခွက်လည်းဖောက် မိုးရောက် မိုးရောက်...’

‘မိုးရောက် မိုးရောက် ဆိုတာ မိုးပေါ်ရောက်အောင် တက်ဖို့
ပြောတာလား...’

‘ဘယ်ကလား၊ အဲဒါ နင်မသိတော့ ခက်တာပေါ့။
မိုးရောက် မိုးရောက်ဆိုတာ ရှမ်းစကားဟ။ ရေလောင်းပြီးလို့
ဂမုန်းခွက်ဖောက်ကို နှုတ်ဆက်တာ။ ပြန်ပါဦးမယ်လို့ အဓိပ္ပာယ်

ရတယ်လေ’

‘ဪ...ဪ...’

ဒီလိုလား။ ဒါဆို ငါလာကြည့်
မယ်လေ၊ ဘယ်လိုလေးလဲ
လို့’

သဲသဲက စပ်စုဝါသနာ
ကို မထိန်းနိုင်ပါ။

‘ကြည့်တာ ကြည့်လို့ရ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ နင်တို့ ပေါင်
ဖြူတွေ စကပ်ကွဲတွေနဲ့ လာ
လို့တော့ မရဘူး။ ငါ့ဂမုန်းက
နတ်ကြီးတယ်’

‘အေးပါဟယ်၊ ထာဘီနဲ့
ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး လာပါ
မယ်။ ဒါပေါ့လေ၊ ကိုယ်က
စပ်စုချင်တာဆိုတော့လည်း
ဟဲဟဲ...’

သဲသဲ ကွာတားဘောင်း
ဘီကို လက်ဝါးဖြင့် သပ်နေ
ပြန်သည်။

‘နေပါဦး ကိုဝေဠုရဲ့၊

ခင်ဗျား ဂမုန်းက ဘာတွေ
စွမ်းလို့ ဒီလောက်ချဲ့နေရတာ
လဲဗျာ’

မြိုင်ရာစာ တွတ်ပီထံမှ
နှီးထလာသူ ပြုံးချီသည်လည်း
သိလိုစိတ် ပြင်းပြလာချေပြီ။

‘စွမ်းပါပြီလား ကိုယ့်
လူရာ၊ ရိုးရိုး စီးပွားတက်
လာဘ် ရှင်လောက် တော့

စကားထဲတောင် မထည့်ဘူး
သိလား။ အခုဟာက ထင်
ထင်ရှားရှား ဖောက်ထွင်း
မြင်ရတာကွ’

‘ဘယ်လိုများပါလိမ့်၊

လင်းပါဦး ဆရာသမားရယ်’

‘ဂမုန်းခွက်ဖောက်
အမြစ်ကို ဆန်ဆေးရေနဲ့ သွေး
ပြီး မျက်စိမှာ ကွင်းထားရင်
အကုန်လုံး ဖောက်ထွင်းပြီး
မြင်နိုင်တဲ့ အစွမ်းသတ္တိလာ
တယ်ကွ’

‘ဘယ်လိုဗျ...’

“မျက်စိမှာ ဆေးကွင်း
ပြီး ဟောသလို ကြည့်လိုက်
ရင် အပေါ်က ဖုံးနေတာတွေ
ကို ဖောက်ထွင်းပြီး အထဲမှာ
ရှိတာ အကုန်မြင်ရတယ်တဲ့”
ဝေဠုက မျက်စိပြူးပြီး
သဲသဲဘက်လှည့်ကာ သဏ္ဌာန်
လုပ်ပြတော့ သဲသဲ လန့်သွား
သည်။

“ဟဲ့...ပလုတ်တုတ်
တုတ်”

ခုံတန်းပေါ် ခပ်လွယ်
လွယ် ထိုင်နေတာကိုလည်း
ပိပိပြားပြားဖြစ်အောင် နေရာ
ပြင်လိုက်ရသည်။ နဂိုကမှ
ကွာတားဘောင်းဘီ ကို
စိတ်မလုံရသည့်အထဲ။

“ငါ့ဘက်တော့ လှည့်
မကြည့်နဲ့နော်”

မအိ ကန့်ကွက်သည်။
နေရာလည်း ရွှေသည်။

“သဘော ပြောတာပါ
ဟာ”

“ခင်ဗျား ဥစ္စာ ဟုတ်ရဲ့
လားဗျာ”

ပြီးချီ မယုံကြည်နိုင်ပါ။
ထူးဆန်းပေဆိုတာတွေ ကြား
ဖူးပေါင်းများပါပြီ။ ဒီလောက်
လွယ်လွယ်ကလေးနှင့် ဆန်း
နေတာ ခုမှ ကြားဖူးသည်။

“ဟုတ်ပါသော်ကော
ကွာ၊ ငါ့ဘကြီးကိုယ်တိုင်
စမ်းထားတာကွ။ ဆေးကွင်း
ပြီး ဟိုဘက်ရွာ ဘုရားပွဲမှာ
လေးကောင်ဂျင် သွားထိုး
လိုက်တာ အပြန်မှာ ဆိုင်ကယ်
အသစ်စီးပြီး ပြန်လာတာပဲ”
ဆံပင် ညှပ် ဆရာ
ကိုဆိတ်သိုး၏ စက်ကတ်
ကြေးသံ တပီပီ ရပ်သွား
သည်။

“ခင်ဗျားဥစ္စာ ရှုပ်လှ
ချည်လားဗျာ၊ ရှင်းရှင်းလင်း

လင်း ပြောစမ်းပါ”
ပြီးချီ နားမလည်ပါ။

“အေးဟယ် နှင့်ဟာက
မြှုပ်ကွက် တော်တော် များ
တာပဲ။ ငါ ဉာဏ်ကောင်းတဲ့
သူတောင် နားမလည်ဘူး”

မအိကလည်း တစ်မှောင့်၊

“ဒီလိုဟ၊ လေးကောင်
ဂျင်ဆိုတာ အရုပ်ကလေးတွေ
ထွင်းထားတဲ့ အန်စာတုံးကို
ဂျင်လို လှည့်ပြီး ခွက်နဲ့ အုပ်
ထားတာ။ ကြက်၊ ဝက်၊ ဖား၊
ငါးရှဉ့်၊ ဘယ်အရုပ် အပေါ်
ဘက်ကူးမလဲ၊ ပိုက်ဆံနဲ့ ထိုးရ
တာ။ မှန်ရင် ဒိုင်က လျော်
တယ်။ ငါ့ဘကြီးက ဂမုန်း
ခွက်ဖောက်နဲ့ ကြည့်တော့
ထိုးတိုင်း မှန်နေတာနဲ့ အလျော်
ရပြီး နိုင်လို့ ဆိုင်ကယ်အသစ်
ဝယ်စီးပြီး ပြန်လာတာ ပြော
တာ”

“အဟမ်း...အဟမ်း...”

ကို ဆိတ်သိုးထံ မှ
ချောင်းဟန်သံထွက်လာသည်။
ဂြိုဟ်သားကလည်း လှုပ်လှုပ်
ရွရွ နေရာပြင်သည်။ စိတ်ဝင်
စားကြချေပြီ။

“ဒါဆို ကိုဝေဠု ကျွန်
တော်တို့ ဂမုန်းခွက်ဖောက်ရဲ့
အစွမ်းကို ဘယ်လိုအသုံးပြုကြ
ရင်ကောင်းမလဲဗျာ”

ပြီးချီ စိတ်ပါသွားချေ
ပြီ။

“ငါ စိတ်ကူးထားတာ
ကတော့ ဆရာမ စာမေးပွဲ
မေးခွန်းထုတ်ပြီး အိတ်ထဲ
ထည့်သိမ်းထားတဲ့ အချိန်
အပြင်ကနေ လှမ်းဖတ်ကြည့်
မလို့ပဲကွ”

“ကောင်းတယ်။ အဲဒီအကြံ”

“မအိနှင့် သဲသဲ ပြိုင်ကူ
ထောက်ခံသဖြင့် တစ်ယောက်

စွမ်းပါပြီလား
ကိုယ့်လူရာ
ရိုးရိုး
စီးပွားတက်
လာဘ်ရွှင်
လောက်တော့
စကားထဲတောင်
မထည့်ဘူး
သိလား
အခုဟာက
ထင်ထင်ရှားရှား
ဖောက်ထွင်း
မြင်ရတာကွ

မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်
ပြီး ရယ်ကြရသေးသည်။

“မေးခွန်းတင်ပဲလား၊
မင်း ဆရာမကိုတော့ မကြည့်
တော့ဘူးလား”

တစ်ချိန်လုံး အသံတိတ်
နေသော ဂြိုဟ်သားက မေး
သည်။

“ဆရာမကို မကြည့်ပါ
ဘူး၊ မေးခွန်းပဲ အရေးကြီး
တာ”

ဝေဠု ခပ်တည်တည်ပဲ
ဖြေသည်။

“ဒါဆို ကိုဝေဠု မိမိယ့်
ရဲ့မှာ ရုံထဲမဝင်ဘဲ အပြင်က
နေ လှမ်းကြည့်လို့ ရတာပေါ့”

ပြီးချီ မေးသည်။

“သိပ်ရတာပေါ့”

“နိပ်တာပဲဗျာ”

ပြီးချီ ပျော်၍ ထ၊ ခုန်နေ
ချိန်တွင် ထွန်းထွန်းက မေးစေ့
ပွတ်နေသည်။

“ကိုဝေဠု ကျွန်တော်
တစ်ခု တွေးမိတယ်။ ခင်ဗျား
ရဲ့ ဂမုန်းခွက်ဖောက်ကို ဆေးရုံ
တွေမှာ အသုံးပြုရမယ်ဗျာ...”

ထွန်းထွန်း တက်ကြွ
လာချေပြီ။

“ဟဲ့၊ ဂမုန်းခွက်ဖောက်
အဖြစ်ကို သွေးပြီး လူနာတွေ
ကို လိုက်တိုက်ရမှာလား။ နှင့်
ဟာက ဘာရောဂါပျောက်
မယ်မှန်း မသိဘဲနဲ့”

ထွန်းထွန်း စိတ်ပိုသွား
လေ၏။ ပါးစပ်မှ ကျွတ်ခနဲ
အသံပင် ထွက်သွားမိသည်။

“မအိကလဲဗျာ၊ ဒုံးဝေး
နေပြန်ပြီ။ ဂမုန်းခွက်ဖောက်
သွေးပြီး ဆရာဝန်ရဲ့ မျက်စိ
ကို ကွင်းထားလိုက်ရင် လူနာ
တွေကို ဓာတ်မှန်တို့၊ အာ
ထရာဆောင်းတို့ ရိုက်ဖို့ ပဲလို့
တော့ဘူးပေါ့ဗျာ။ ဒီအတိုင်း

ဗိုက်ထဲကို တန်းမြင်နေရ
ဆော့ ဆေးကုရတာ လွယ်
သွားတာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူး
ထား ကိုဝေဠု

‘ဟုတ်လိုက်လေ ထွန်း
ထွန်းရာ။ ဒီဂမုန်းကို တို့ရ
ထားတာ ဘက်စုံပဲဟေ့’

‘အင်း... သူနာပြု
ဆရာမကလေးတွေတော့
လွယ်ကြောဘဲ’

သဲသဲက စိတ်ပူပါ
သည်။

‘ဟဲ့... ရှောင်နေကြရ
မှာပေါ့ဟဲ့’

မအိ ဆက်တွေးပါ
သည်။

‘ဟော... ပြောရင်း
ဆိုရင်း မိုးတောင် တိတ်သွား
ပါရောလား၊ ပြန်ကြစို့ဗျာ။
အောက်ပိုင်းသား တာတီးတို့
စကြောက်တွေ မလာတော့ပါ
ဘူး’

‘အေး၊ ဟုတ်တယ်။
အိပ်ပြန်ပြီး စာစီစာကုံး ရေးနေ
တာကမှ ဟုတ်တုတ်တုတ်
နီဦးမယ်။ လာ သွားကြစို့’

ပြီးချိန်ကား ဖတ်လက်စ
မြိုင်ရာစာတွတ်ပီကို မချင့်မရဲ
နှင့် ချထားခဲ့ရတော့သည်။
လမ်းတွင် ပြုံးချို စကား
စ...သည်။

‘ကိုဝေဠု ခင်ဗျား
ဂမုန်းခွက်ဖောက် အကြောင်း
သိသလောက် ပြောပြစမ်းပါ။
ကျွန်တော် အဲဒီအကြောင်း
ရေးချင်လို့၊ ကျွန်ုပ်နှင့် ဂမုန်း
ခွက်ဖောက်ဆိုပြီး ရေးမယ်’

‘ဟကောင်၊ ရေးချင်
သမဆို ရေးစမ်းပါလေ့ကွာ။
ကြားဖူးနားဝတွင်မက လက်
တွေ့ စမ်းသပ်လို့ရတာတွေပါ
ထည့်ရေးလို့ ရသေးတယ်။
ဂမုန်းခွက်ဖောက်တစ်ပင်လုံး

အသုံးချနည်းပေါ့ကွာ...ဟ...
ဟ...နေဦး...နေဦး...’

ဘုန်းကြီးကျောင်း
ထောင့်ချိုးအရောက်တွင်
ဝေဠု ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်
သဖြင့် အားလုံး ရပ်လိုက်ကြ
သည်။

‘ငါ တစ်ခု မေ့နေတာ
ကွ။ ဖြေဆေး...ဖြေဆေး
လိုသေးတယ်’

‘ဘာဖြေဆေးလဲဟာ
နင့်ဟာက’

‘ဂမုန်းခွက်ဖောက်ကို
ပြန်ဖြေတဲ့ ဆေးပေါ့ဟ၊ နန္ဒင်း
ဖြူတဲ့။ အဲဒါ လိုသေးတယ်’

‘ဟုတ်လား။ ဘာ
ကြောင့်လဲ’

‘ဂမုန်းခွက်ဖောက်နဲ့
မျက်စိကို ကွင်းကြည့်ပြီးရင်
နန္ဒင်းဖြူနဲ့ ပြန်ဖြေရတယ်။
ဒါမှ နဂိုအတိုင်း ပြန်ဖြစ်တာ။
မဟုတ်ရင် အမြဲတမ်း ဖောက်
ထွင်းလို့ချည်း မြင်နေရတော့
လူက ကြောင်သွားရောတဲ့’

‘ဟယ်... ဒု ကွ ပါ
လား’

‘မပူပါနဲ့ဟာ... ငါ့
ဘကြီးကို မှာခဲ့ပါတယ်။
နန္ဒင်းဖြူက တစ်ဖက်ရွာမှာ
ရှိတယ်။ မျိုးပွားပြီး ပို့ပေး
လိမ့်မယ်’

‘ဪ... ဒီလိုလား၊
ကဲ ဒါဆို နှင့်ဂမုန်းခွက်ဖောက်
ကို သွားကြည့်ရအောင်’

အိမ်နား ရောက်လာကြ
ပြီ ဖြစ်သည်။

‘ဒါဆို နှင့်တို့ လုံချည်
သွားဝတ်လာခဲ့’

ဂမုန်းခွက်ဖောက်ကို
မြေပန်းအိုး အသစ်ကလေး
တွင် ထည့်စိုက်ထားပါသည်။
အပင်အရွယ် တစ်မိုက်ခန့် ရှိ
၏။ အရွက်များသည် အညှာ

ဘက်တွင် ဝိုင်းပြီး အဖျားဘက်တွင် ချွန်သည်။ အရွက် အပေါ်
ဘက် ပြောင်ချောပြီး အောက်ဘက်တွင် အကြောများ ရှိသည်။
အစိမ်းရင့်ရောင် ရှိသည်။ အမြစ်များကား အရင်းတွင် ဖြူ၍
အဖျားထိပ်တွင် စိမ်းနုရောင်ရှိ၏။ မြေအိုးနံရံတွင် ကပ်နေကြ
သည်။ သူတို့ဂမုန်းခွက်ဖောက်ကို စိတ်ဝင်စားနေကြစဉ် တာတီး
နှင့်အဖွဲ့ ရောက်လာကြသည်။

‘ဟေ့... ဘယ်လိုလဲကွ၊ မင်းတို့ မလာနိုင်တာနဲ့ ငါတို့
ပြန်လာကြတာ’

‘ဆောရီးပဲ... ယောက်ဖရာ၊ အရေးပေါ်ကိစ္စ ပေါ်လာလို့
ပါကွာ။ နောက်ပြီး ကွင်းကလည်း မိုးရွာလို့ ရေမြုပ်နေတာ

ကန်လို့မရပါဘူး။ နောက်နေ့ ချိန်းတာပေါ့။ ဟေ့ အဲဒါ ဘာပင်
လေးလဲ’

‘ဂမုန်းခွက်ဖောက်တဲ့’

‘ဟုတ်လား၊ သစ်ခွ မှတ်တာ။ ဂမုန်းဆိုတော့ စွမ်းမှာပေါ့’
ဝေဠု ရှင်းပြရပြန်သည်။ သည်တစ်ခါတော့ သာသာ
ထိုးထိုး ကြွားလုံးကလေးများပါ ဖြည့်စွက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။
တာတီးတို့က ပြိုင်ဘက်အုပ်စု မဟုတ်လား။ ပြုံးချို နောက်
တစ်ကြိမ် မှတ်သားရပြန်ပါသည်။ သူက ပေထက်အထွေထွေ
တင်မည့်သူ ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က ဂမုန်းခွက်ဖောက်ကို လေ့လာကြည့်ခွင့်
ရလောင်းခြင်း၊ ဂါထာရွတ်ခြင်း၊ အရှိအသေခြင်း ဆေး

လုပ်ငန်းစဉ်များနှင့် နိဂုံးချုပ်ခဲ့ကြရသည်။

ပြီးချီ မနက် နိုးနိုးချင်း မျက်စိမဖွင့်မိသေးခင်ပင် ဂမုန်း ခွက်ဖောက်ကို သတိရလိုက်သည်။ ညက တစ်ညလုံး ဖောက်ထားသဖြင့် အမြစ်များ ပန်းအိုးအပြင်ကို ပေါက်ထွက်နေချေပြီလား။

ကမန်းကတန်း ထမင်းကြော်စားပြီး ဝေဠုအိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့တွင် ဝေဠုနှင့် ထွန်းထွန်းတို့ နှစ်ယောက်သား လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေကြသည်။ မျက်စိမျက်နှာလည်း မကောင်း။ ပြုံးချို အနီးသို့ရောက်သည်နှင့်-

‘တို့ ဂမုန်းခွက်ဖောက်တော့ သူခိုးလက် ပါသွားပြီကွာ’ ဝေဠု စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောသည်။

‘ဟာ...မနေ့က ညနေအထိ ရှိနေတာပဲ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ညက ပါသွားတာ’

ထွန်းထွန်း ညှိုးငယ်စွာ ပြောသည်။ ပန်းအိုး တင်ထားရာ နတ်စင်သို့ သုံးယောက်သား ပြေးကြည့်မိကြ ပြန်သည်။ အိုးခွင် ရာကလေးသာ ပိုင်းပိုင်းလေး ကျန်နေရစ်ပါသည်။

‘ခွေးဟောင်သံ မကြားဘူးလားဗျာ၊ ညက ဘလက်ကီ ဒီမှာ လာအိပ်တာပဲဟာ’

‘အိပ်တော့ အိပ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ထူးထူးခြားခြား ဟောင်သံ တော့ မကြားမိဘူး’

‘သူခိုးကြီးည ပန်းအိုး တွေ ရွှေသလို တစ်ယောက် ယောက် နောက်သွားသလား ဗျာ’

‘အဲဒါက တန်ဆောင် တိုင်ကျမှုလုပ်ရတာ။ ငါတော့ တာတီးတို့ကို မသင်္ကာဘူး။ ဒီကောင်တွေအုပ်စုက သိပ် အကျင့်ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး’

ထိုစဉ် မအိ ရောက်လာသည်။

‘မျက်စိမျက်နှာ မသာမယာနဲ့၊ ဘာဖြစ်နေကြတာ တုံး’

‘ဂမုန်းခွက်ဖောက် ပျောက်သွားလို့ဗျာ’

‘ဟောတော့၊ မနေ့က ကတည်းက ငါ့စိတ်ထဲ ထင်နေတာ။ ဒီလောက် အိုးတန် ပစ္စည်းကို အပြင်မှာထားတာ မဟုတ်သေးပါဘူးလို့၊ ထင်တော့ ထင်သား’

‘ထင်မနေနဲ့၊ ပါသွားပြီ။ ကဲ... အခု ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ စဉ်းစားကြစမ်း။ ငါတို့ပစ္စည်း ပြန်ရအောင် တော့ ကြိုးစားကြရမှာပဲ’

‘ဒီမှာ... ကို ဝေဠု၊ ဒီကိစ္စကို စုံထောက်ကြီး ဦးစံရှားကို သွားပြီး အကူအညီ တောင်းရရင် ကောင်းမယ်။ ကျွန်တော်စာအုပ်ထဲမှာ ဖတ်ဖူးတာ။ ဦးစံရှားက ငွေရေးကြေးရေး အဓိကမဟုတ်ဘူး။ အမှုမှန်ပေါ့ဖို့၊ တရားမျှတဖို့ ပဲတဲ့ဗျာ’

ပြီးချီ အကြံပြုသည်။

‘မင်း အဘ မရှိတော့ဘူးကွ၊ ကြာပြီ’

ပြီးချီ ပုသွားရသည်။

‘ဒါဆို ဆားပုလင်း နှင်းမောင်ဆီ သွားကြမလား’

မအိ မေးသည်။
‘နင့်ဘကြီးလည်း မရှိတော့ဘူး...’

‘မနေ့က ဆံပင်ညစ်ဆိုင်မှာ တွေတဲ့ ပြုံးပါသားကို လည်း ကျွန်တော်တို့ ထည့်စဉ်းစားရမယ်ဗျာ။ သူကလည်း ဂမုန်းခွက်ဖောက်ကို စိတ်ဝင်စားတယ်’

ထွန်းထွန်း သတိပေးသည်။

‘အေး ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ တာတီးတို့ဘက်မှာ အရင်ထောက်လှမ်းရမယ်။ မနေ့က ဂမုန်းခွက်ဖောက်ကို ဒီကောင်ကြည့်နေတာ လောတာမျက်လုံးနဲ့ကွ’

‘နင်တို့ဟာကလည်း ဟယ်... ဥစ္စာပျောက် ငရဲရောက်ကိန်း ဆိုက်နေပြီ။ ဒီလို ထင်ကြေးနဲ့ လျှောက်လိုက်နေမယ့်အစား တစ်ခုခု သေသေချာချာ သိရအောင် ဗေဒင်သွားမေးကြည့်ပါလားဟယ်’

‘ဟ ဘာလဲ၊ ဆရာစံဇာဏီဘိုဆီ သွားခိုင်းဦးမလို့လား’

‘မဟုတ်ပါဘူးဟဲ့၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းက ကပ္ပိယကြီးဆီ သွားရင် တိုက်စွဲက အဆင်ပြေလောက်ပါတယ်။ ဟိုတစ်နေ့က ငါ့အမေ ထီးပျောက်တာတော့ ပြန်ရတာပဲ’

‘ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုလုပ် ပြန်ရသလဲ’

‘ကပ္ပိယကြီးက ဘုရားစင်မှာ ဖယောင်းတိုင်သုံးတိုင် ထွန်းပြီး ပူဇော်ပါဆိုလို့ ကုန်စုံဆိုင်မှာ ဖယောင်းတိုင် သွားဝယ်တာ။ အရင်နေ့က နေ့ကျန်ခဲ့တဲ့ ထီး ပြန်ရလေးတယ်’

‘ဟားဟား...အေးလေ၊ ဟုတ်သားပဲ။ သူ့ဗေဒင်ကြောင့် ကုန်စုံဆိုင်ကို ပြန်သွားရလို့ ထီးပြန်ရတာ။ ယတြာကောင်းတယ် ဆိုရမှာပဲ’

ဝေဠု သဘောကျသွားသည်။ ဒီနေ့မနက် ပထမဆုံး အကြိမ်အဖြစ် ရယ်လိုက်ရသည်။

‘ကဲ...ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါဆို ကပ္ပိယကြီးဆီ သွားကြမလား’

ထွန်းထွန်း လောဆော်သည်။

‘အေးဟဲ့...သွားမယ် ဆိုရင်လည်း မြန်မြန်လုပ်ကြမှာ၊ ကျောင်းချိန်က ရှိသေးတယ်။ ပြီးတော့ ဆန်တစ်ပြည်နဲ့ ငွေတစ်မတ်လည်း လိုသေးတယ်’

‘ဘာလဲ...ငွေတစ်မတ်ဆိုတာ’

ပြုံးချို နားမလည်ပါ။

‘ဗေဒင်ဆရာကို လာဘ်တင်ဖို့ဟဲ့၊ ဒါတွေ နင် နားမလည်ပါဘူး။ ဟဲ့ ဝေဠု၊ ငွေတစ်မတ်က ကိစ္စမရှိဘူးရတယ်။ ဆန်တစ်ပြည်တော့ ပါရမယ်နော်’

မအိ စကားကြောင့် ဝေဠု အိမ်ပြန်ပြီး ဆန်တစ်ပြည် ယူလိုက်ရသေးသည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းရောက်တော့ ဆွမ်းစားဆောင်ဘေးက အခန်းကျဉ်းကလေးမှာ ကပ္ပိယကြီးကို အခန့်သင့်တွေ့ရသည်။ လေးယောက်သား အခန်းပေါက်ဝမှာ ပြူတစ်ပြူတစ် လုပ်နေကြတော့ ကပ္ပိယကြီးက လှမ်းမေးသည်။

‘ဟေ့... ကလေးတို့

ကမုန်းခွက်ဖောက်
သွေးပြီး
ဆရာဝန်ရဲ့
မျက်စိကို
ကွင်းထားလိုက်ရင်
ရူနာတွေကို
ဓာတ်မှန်တို့
အာထရာဆောင်တို့
ရိုက်ဖို့
မလိုတော့ဘူးပေါ့ဗျ
ဒီအတိုင်း
ဗိုက်ထဲကို
တန်းမြင်နေရတော့
ဆေးကုရတာ
လွယ်သွားတာပေါ့

ဘာအကြောင်းရှိလို့လဲကွဲ့’
‘သမီးတို့ ဂမုန်းပင်လေး ပျောက်သွားလို့ ဗေဒင်မေးချင်လို့ပါ ဘာဘ’

မအိက အခန်းပေါက်ဝကနေ လက်အုပ်ကလေးချပြီး ပြောလိုက်သည်။

‘ဪ...အေး... ဝင်ခဲ့ကြလေ’

လေးယောက် ကပ္ပိယကြီးရှေ့တွင် ကျုံ့ကျုံ့ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ဝေဠုက ဆန်တစ်ပြည် ထည့်လာသော ကြပ်ကြပ်အိတ်ကို ကပ္ပိယကြီးရှေ့တွင် ချထားလိုက်သည်။

‘ကိုင်း...ပြန်ပြောပါဦး၊ ခုက ဘာပျောက်လို့ဆိုလား...’

‘ဂမုန်းပင်လေးပါ ဘာ၊ ပန်းအိုးကလေးထဲ ထည့်စိုက်ထားတာ’

‘ဂမုန်းခွက်ဖောက်လို့ ခေါ်ပါတယ် ခင်ဗျာ’

မအိအဖြေကို ဝေဠုက ဖြည့်စွက်ပေးသည်။

‘အိမ်း... အခု မင်းတို့ လာမေးတာ နံနက် ၈ နာရီဆိုတော့က...အင်း...ပြန်ရမယ်၊ ကျိန်းသေပြန်ရလိမ့်မယ်ကွဲ့’

လေးယောက်စလုံး မျက်နှာတွေ ဝင်းလက်သွားကြသည်။

‘ကိုင်း...ဘယ်တုန်းက ဘယ်မှာ ပျောက်တာလဲကွဲ့’

‘ညကပါ၊ ကျွန်တော်တို့အိမ်ရှေ့က နတ်စင်ပေါ်တင်ထားတာ။ မနက်ကျ မရှိတော့ဘူး’

‘အင်း...ညကဆိုတော့ တနင်္ဂနွေ၊ အိုကြင်ရာဆိုတော့က...အရှေ့အရပ်က ထုတ်ယူပြီး အခု အနောက်

မြောက်ထောင့်မှာ ရောက်နေလေရဲ့။ ဥဒကေ...ရေ...ဆိုတော့က...ရေတွင်းရေကန် အနီးအနားမှာ ရောက်နေတာ မပုနဲ့၊ သုံးရက်အတွင်း ပြန်ရမယ်ကွဲ့’

ဝေဠု ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်ထဲလာသည်။ ထွန်းထွန်းနှင့် အဓိပ္ပာယ်ပါပါကြည့်မိကြသည်။

‘ဟုတ် ဘာ၊ ဒါဆို သမီးတို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး’

အပြင်ရောက်တာနှင့် ဝေဠု စကားစသည်။

‘ငါထင်တာနဲ့ ကွက်တီပဲ၊ တာတီးအိမ်က အနောက်မြောက် အရပ်မှာ။ ပြီးတော့ အိမ်ဘေးက ကန်စွန်းခင်းကြီးကလည်း နည်းတဲ့ ရေကန်ကြီးလားကွာ...’

‘ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ။ ဒီကောင် ကိုဝေဠုတို့ အိမ်ကို ခေါင်းရင်းဘက်ကဝင်ပြီး ခေါင်းရင်းဘက်ကပဲ ပြန်ထွက်သွားတာ ဖြစ်ရမယ်’

‘တောက်...တွေ့ကြသေးတာပေါ့ တာတီးရာ’

□

ကျောင်းရောက်လျှင် စာအုပ်လွယ်အိတ်တို့ကို အခန်းထဲ ဝင်ထားပြီး တာတီးအလာကို ဝင်ပေါက်အနီးမှ စောင့်ကြသည်။ တာတီး ကျောင်းဝင်းထဲ ရောက်သည်နှင့် ငါးယောက်ပတ်၍ ဝိုင်းထားလိုက်ကြသည်။ တာတီး ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်လျက် ကျီးကန်းတောင်းမှောက် လျှောက်ကြည့်မိသည်။ ဘာပြောရမှန်းပင် မသိ။

‘ဒီမှာ တာတီး၊ ငါ ဒဲ့ပဲ ပြောမယ်။ မင်း...ငါတို့

ဂမုန်းပင် ပြန်ပေးပါ*

ဝေဠု အသံမာမာ ပြောသည်။ လက်နှစ်ဖက် ခါးထောက်ထားသည်။ ခါးဆန့်ပြီး ပခုံးကို မြှင့်ထား၏။ ပါးစပ် က ပြော၍ မရလျှင် လက်ပါတော့မည်ဟန်။

ဗျာ...ဘာ...ဘာ...

ငါတို့ ဂမုန်းခွက်ဖောက်လေ၊ မင်းယူသွားတာ။ အူကြောင်ကြောင်လုပ်မနေနဲ့၊ ပြန်ပေး

ဟာဗျာ...မဟုတ်ကဟုတ်က၊ မယူပါဘူးဗျာ

ခါတိုင်း တာတီးသည် ဝေဠုကို မင်း ငါ ပြောနေကျ။ ယောက်ဖ ခေါ်သည့်အခါ ခေါ်သည်။ ခုတော့ အထိတ်တလန့်နှင့် စကားတွေပင် မှားကုန်သည်။

မင်း... ခိုးသွားတာ ငါတို့တပ်အပ်သိတယ် ကိုယ့်လူ။ မင်း မနာချင်ရင် မြန်မြန် ပြန်ပေး

ဟာဗျာ...မခိုးရပါဘူးဗျာ

ဟဲ့ တာတီးရဲ့၊ ခိုးတဲ့အပြစ် နင်မသိရင် ငါပြောပြမယ်။ နောင်ဘဝအဆက်ဆက် ဆင်းရဲတွင်းနက်သတဲ့။ ရန်သူမျိုးငါးပါးနဲ့ ကြုံတွေ့ရသတဲ့။ ငတ်ကြီးကျတတ်သတဲ့။ နောက်ထပ်လည်း ရှိသေးတယ်။ အများကြီးပဲ။ အခုနေ ပြန်ပေးလိုက်ရင် ခိုးမှု မမြောက်သေးဘူး။ အပြစ်ဒဏ် မခံရဘူး

မအိ ဝင်ပြောသည်။ သဲသဲက မျက်လုံးလေးက လယ် က လယ် နှင် နားထောင်နေသည်။

*ဟာ...ငါမခိုးပါဘူး

ဟ၊ နင်တို့ ဂမုန်းတွေ ဂမက်တွေ ငါ နားလည်းမလည်ဘူး။ စိတ်လည်း မဝင်စားပါဘူး။ ကဲ...ဖယ်ကြ၊ ခေါင်းလောင်းထိုးပြီ*

ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းနှင့်အတူ ဆရာကြီး ကြိမ်လုံးကို၍ ထွက်လာသဖြင့် အလံတိုင်ရှေ့တွင် တန်းစီလိုက်ကြရသည်။

ကိုဝေဠု...ဒီကောင်တာတီးယူတာ မဟုတ်လောက်ဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ပြန်စဉ်းစားဦးမှနဲ့ တူတယ်

ဝေဠု စကားပြန်မပေးတော့ပါ။ စကားသံထွက်လျှင် ဆရာကြီး၏ ကြိမ်စကြာ ရောက်လာမည်ဖြစ်၏။ အလံတော် အလေးပြုပြီး နောက် စာသင်ခန်းထဲ ဝင်ကြရတွင် တစ်နေရာစီ ဖြစ်သွားသဖြင့် တိုင်ပင်နှိုးနှော၍ မရတော့ချေ။ မုန့်စားကျောင်းသွတ်ခါမှပြန်စ၊ နိုင်ကြသည်။

ကို င်း...တာတီး မဟုတ်ရင် ဘယ်သူဖြစ်မလဲ။ ဒီ ဂမုန်းခွက် ဖောက်ကို အကြောင်း မသိတဲ့သူက ဘာသွားလုပ်မလဲ

ကိုဝေဠု ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်မှာတုန်းက ကျွန်တော်တို့ ပြောနေတာကို ဦးလေးကိုဆိတ်သုံးနဲ့ ဟို ဂြိုဟ်သားက နားထောင်နေကြတာဗျာ။ ဂြိုဟ်သားက ဝင်ပြောသေးတယ်လေ၊ ဆရာမကိုကော မကြည့်ဘူးလားတဲ့

ပြီးချို့ ထောက်ပြသည်။

ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ တို့ ဂမုန်းခွက်ဖောက်ကို ဒီလူတွေ စိတ်မဝင်စားဘူးလို့ ထင်တာပဲ

*ကိုဝေဠုကလည်းဗျာ၊

ဒီမှာ
ထွန်းထွန်း
မင်း
ထင်တာ
မလွဲဘူး
ဟိုလူ
ဂြိုဟ်သားဆေး
ကွင်းလာတာကွ
မျက်မှန်အမည်းကြီး
တပ်ထားတာ
ကြည့်
လမ်း
ဟိုဘက်ခြမ်းက
အစ်မကြီးတွေကို
လှမ်းငမ်းနေတာ
ဒါကြောင့်ကိုး
ဟိုးဟိုး...

ဒီဂြိုဟ်သားက ကောင်မလေးတွေကို ဖောက်ထွင်းပြီး ကြည့်ချင်နေတာဗျာ။ အင်မတန် စိတ်ဝင်စားလှချည့်ပေါ့ဗျာ*

ထွန်းထွန်း၏ ကောက်ချက် ဖြစ်ပါသည်။

လူတွေများ အ၊ ကုသိုလ် မကြောက်ကြဘူးနော်။ သူတစ်ပါးပစ္စည်း ခိုးတယ်ဆိုတာ နည်းတဲ့ အ၊ ကုသိုလ် မဟုတ်ဘူးနော်။ ငါ့အဘွား မကြာမကြာ ပြောတယ်။ ဖမ်းမိလို့ ထောင်တန်းကျရင်ကျ၊ မမိရင်လည်း နောင်ဘဝ မလွတ်ဘူးတဲ့။ အဒိန္နဒါနာဟာတစ်ခုတည်း မရပ်ဘူးတဲ့။ မခိုးပါဘူး၊ မယူပါဘူးလို့ လိမ်ညာရပြန်တော့ မုသာဝါဒါပါ ဆက်ပြီး ကျူးလွန်ရရော။ မုသာဝါဒါရဲ့ အ၊ ကုသိုလ်ကလည်း မနည်းဘူး။ စကားမပီ၊ သွားမညို၊ ပုပ်ညှိပါးစပ်တဲ့ နောက်ထပ်ရှိသေးတယ်။ ငါ မမှတ်မိတော့လို့

မအိ ပြောနေတာကို ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် နားထောင်နေမိသော သဲသဲက နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်း ဧခုပစ်လိုက်ရသည်။

ကျောင်းပြန်တက်သဖြင့် စကားစ၊ ဖြတ်ပြီး စာသင်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်ကြရပြန်သည်။

ကျောင်းဆင်းချိန် အိမ်အပြန်လမ်းမှာတော့ အုပ်စုလိုက် လမ်းလျှောက်ပြန်ရင်း ထင်မြင်ချက် အမျိုးမျိုးကို ပြောနေမိကြသည်။ ဝေဠုတို့ အိမ်အပြန်လမ်းသည် ဒီလိုကျောင်းတည်ရှိရာ လမ်း

ကြားထဲမှ ကားလမ်းမသို့ ထွက်ရသည်။ ကားလမ်းမ အတိုင်း မိုင်ဝက်လောက် လမ်းလျှောက်ပြီးနောက် ရပ်ကွက်လမ်းကြားထဲသို့ ချိုး ဝင်ရသည်။ သိပ်ကြီးမလေး လေတော့ ကျောင်းသွား ကျောင်းပြန် ခြေလျှင် လမ်း လျှောက်ကြလေ့ ရှိပါသည်။

‘တာတီးက သူမယူ ပါဘူးလို့ ဘုရားစူး ကြိမ်ပြော တယ်ကွ၊ သူ့မှာ အပြစ်ရှိရင် ကြိုက်သလိုလုပ်ပါတဲ့’

‘ကျွန်တော်တော့ ဂြိုဟ် သားကို ထင်တာပဲဗျာ၊ ဒီလူပုံ ကြည့်ရတာ လတ်လျားလတ် လျားနဲ့ ယုံလောက်စရာ မရှိ ဘူး’

ထွန်းထွန်း ပြောပြန် သည်။

‘နောက်တစ်ခုက သူ့ အိမ်ကလည်း တာတီးတို့ အနားမှာပဲဗျာ၊ ကန်စွန်းခင်း အစပ်မှာပဲ။ ကပ္ပိယကြီး ပြော တဲ့ ဥဒကော၊ ရေညှိ ဆိုတာနဲ့ လည်း ကိုက်တယ်’

ပြီးချို့ ဖြည့်စွက်သည်။

‘ဘာလဲဟဲ့၊ ဥဒကော၊ ရေညှိ ဆိုတာ’

သံသံ ဝင်၍ စပ်စု သည်။

‘ဟ၊ နင်က မနက်က ဗေဒင်သွားမေးတုန်းက မပါဘဲ ကို၊ ဘယ်သိမလဲ။ အနောက် မြောက်အရပ်က ရေနဲ့ နီးတဲ့ နေရာမှာ ရောက်နေတယ်လို့ ဟောလိုက်တာ’

ဝေဠု ရှင်းပြသည်။

‘ဟုတ်လား’

‘ဟော...ပြောရင်းဆို ရင်း ဟိုမှာ ဂြိုဟ်သားဗျ’

ထွန်းထွန်း စ၍ မြင် သည်။

ဂြိုဟ်သားသည် သူတို့ နောက်ကျောဘက်မှ စက်ဘီး ဖြင့် ဖြတ်တက်သွားခြင်း ဖြစ် သည်။ ဂြိုဟ်သားကတုံးကို ခပ်အေးအေး စီးသွားသည်။ မိုးအုံ့နေတာတောင်မှ နေကာ မျက်မှန်အမည်းကြီး တပ်လို့။ ရှေ့နားမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ရှိသည်။ ဂြိုဟ်သားတို့ စတည်းချနေကျ ဆိုင်ဖြစ် သည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင် လမ်း တစ်ဖက်ခြမ်းမှ မိန်းကလေး နှစ်ယောက် လျှောက်လာ နေကြသည်။ အလုပ်သမ ကလေးများ ဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ ဂြိုဟ်သားသည် မိန်းကလေး နှစ်ယောက်ကို အဝေးကြီး ကတည်းက လှမ်းငမ်းနေ သည်။ နီးလာသောအခါ လည်ပင်းကြီးလိမ်ပြီး ငမ်း ရင်း ငမ်းရင်း လက်ဖက်ရည် ဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်ထားသော ထိလှည်းကို အသားလွတ် ဝင်တိုက်ပစ်လိုက်လေ၏။ စက်ဘီးတခြား လူတခြား ပစ်ကျသွားတော့သည်။

‘ဝါး...ဟား... ဟား...ဟား...ဟား...’

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ က ဂြိုဟ်သား၏ အပေါင်း အသင်းတစ်သိုက်က အုန်းခနဲ ဝိုင်းဟားလိုက်ကြသည်။

‘ဟား...ဟား... ဟား...’

ဝေဠုတို့ အုပ်စုလည်း ဝိုင်းဟားလိုက်သည်။ ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ် ဟု တိုးတိုးတိတ်တိတ် အဆစ် ထောမနာလိုက်ရသေးသည်။ ဂြိုဟ်သားခမျာ ဖုတ်ဖက်ခါ ထပြီး စက်ဘီး ဆွဲထောင်ရ သည်။ ရယ်ကျဲကျဲ ရော

ယောင် ပေါကြောင်လုပ်ပြီး ဆိုင်ထဲက ဆော်ဒါတိုင်းမှာ ဝင်ထိုင် လိုက်လေသည်။ ဝေဠုတို့အုပ်စု လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘေး လမ်း ကြားအတိုင်း ရပ်ကွက်အတွင်းသို့ ချိုးဝင်ခဲ့ကြသည်။

‘ဒါနဲ့ ဝေဠု၊ နင့် ဂမုန်းခွက်ဖောက်က မသမာတဲ့ လူရဲ့ လက်ထဲ ရောက်သွားရင် တော်တော် ကြောက်စရာ ကောင်း တယ်နော်’

မအိ တွေးတွေးဆဆ ပြောသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဟ’

‘ဪ...အဲဒီဆေးကို မျက်စိမှာကွင်းပြီး မိန်းကလေး တွေကို လိုက်ကြည့်နေမှဖြင့် ငါ...အသည်းယားလွန်းလို့ပါ

BURMESE CLASSIC

ဟယ်’

‘အေး...ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း အဲဒါကြောက်တာ’ သံသံကလည်း ထောက်ခံသည်။

‘ဟ၊ ငါ...တော်တော် တုံးတဲ့ကောင်ပါလား၊ ဟင်’ ဝေဠု လမ်းလယ်ကောင်မှာရပ်ပြီး ထ၊အော်သည်။ အလန့်တကြား။

‘ဟောတော့... ဘယ်လို ဖြစ်ရပြန်တာတုံး’

‘ဒီမှာ ထွန်းထွန်း၊ မင်း ထင်တာမလွဲဘူး။ ဟိုလူ ဂြိုဟ် သား ဆေးကွင်းလာတာကွ။ မျက်မှန်အမည်းကြီးတပ်ထားတာ ကြည့်၊ လမ်း ဟိုဘက်ခြမ်းက အစ်မကြီးတွေကို လှမ်းငမ်းနေ တာ ဒါကြောင့်ကိုး၊ ဟိုးဟိုး... ထိလှည်းကြီး တစ်စီးလုံး

မမြင်ဘဲ ဝင်တိုက်တာလည်း ဒါကြောင့်ပဲ။ ကြည့်စမ်း... ကိုယ့် မျက်စိရှေ့တင် အထင်း သားကြီး ပေါ်နေတာတောင် ငါ မသိလို့ က်ပါလား။ တောက်...တော်တော်တုံး တဲ့ ငါ။

‘ဟုတ် ပဗျာ... ကိုဝေဠု၊ ခုနေ့ အုပ်မိအောင် သွားတွေ့ပြီး ကျွန်တော်တို့ ပစ္စည်း လက်မလွန်ခင်ပြန် တောင်းရအောင်ဗျာ’

ထွန်းထွန်း တိုက်ထွန်း သည်။

‘ဟဲ့...ကြည့်ကြက် လည်း လုပ်ပါဟယ်’

မအိ စိုးရိမ်သည်။

‘ရပါတယ်ဟ၊ လိမ် လိမ်မာမာ ဝင်ရမှာပေါ့၊ မျက်နှာသိတွေပဲဟာ။ ပြေပြေ လည်လည် ပြောရင် အဆင် ပြေမှာပါ။ နင်တို့ ပြန်နှင့်၊ ငါတို့အတွက် မပူပါနဲ့။ ထွန်းထွန်းနဲ့ ပြုံးချို လိုက်ခဲ့’

သို့နှင့် သုံးယောက်သား ဂြိုဟ်သားကို ရင်ဆိုင်လိုက် ကြသည်။ ဂြိုဟ်သားကား ဆိုင်မှထွက်ပြီး စက်ဘီးပေါ် တက်ရန်ပင် ပြင်နေချေပြီ။ ‘အစ်ကိုကြီး... ခဏ လောက်’

‘ဟေ...ဘာတုံးကွ’

‘ကျွန်တော်တို့ မနေ့က ပြောတဲ့ ဂမုန်းခွက်ဖောက်လေ အဲဒါ ပျောက်သွားလို့’

‘ဟေ...ဟုတ်လား...’

‘အဲဒါ... အစ်ကိုကြီး ယူထားတာဆိုရင် ပြန်ပေးပါ လို့၊ တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ’

ဝေဠု မျက်နှာချိုသွေး၍ ပြောလိုက်သည်။

‘ဟာ...ကြံကြီးစည် ရာကွာ၊ ငါက မင်းတို့ ဂမုန်း

ဘာလုပ်ဖို့လဲ’
‘နို့... အခု မျက်မှန် အမည်းကြီး တပ်ထားတာ ဆေးကွင်းထားတာ မဟုတ် ဘူးလား’

ထွန်းထွန်း ဝင်ထောက် သည်။

‘ဘယ် ကလာ... မျက်စိနာနေလို့ကွ၊ ဒီမှာ ကြည့်’

မျက်မှန် ဆွဲချွတ်လိုက် သောအခါ မျက်စိ နှစ်ဖက် စလုံး နီရဲလျက် မျက်ခွေးများ တစ်စွန်းတစ်စ ပြူထွက်နေ သည်။ ဝေဠုတို့ သူ့မျက်နှာ ကို ရဲရဲပင်မြင်ကြသည်။

‘ဆောရီ ပဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့က အစ်ကိုကြီး စိတ်ဝင်စားသလားလို့ပါ။ ပျောက်ကလည်း ပျောက်နေ ဆိုတော့...’

လေပြေ ထိုးလိုက်ရ သည်။

‘စိတ်မဝင်စားပါဘူး ငါလူတို့ရာ...တကယ်က ဆံပင်ညှပ်ဆရာက စိတ်ဝင် စားတာကွ’

‘ဟုတ်လားဗျာ’

‘အေး...မင်းတို့ ပြန် သွားတဲ့ နောက် သူက တကယ်စစ်ရင် တန်ဖိုးရှိ တယ်လို့ ပြောတယ်ကွ၊ သူက ဂျင်သမားလေ’

‘ဟုတ်လားဗျာ’

‘အေး...ဒါပေမဲ့ မင်း တို့ဂမုန်း သူယူတာ ဟုတ်ရင် လည်း ဟုတ်မယ်၊ မဟုတ် ရင်လည်း မဟုတ်ဘူး။ အတပ် မပြောနိုင်ဘူးပေါ့ ကွာ။ ငိုင်းရှိုတယ်လို့တော့ ပြောတာပဲ’

‘ဒါဆို အစ်ကိုကြီး မယူ ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား’

ဂြိုဟ်သားက ခေါင်းထက် ရှိတောင်ဘီစူးအမောက်ကြီး ကို ငဲ့ကာငဲ့ကာ ခေါင်းခါပြ လေ၏။

‘ဒါဆိုရင်တော့ ဆောရီပဲ အစ်ကိုကြီး၊ ခွင့်လွှတ်ပါ ဗျာ’

သုံးယောက်သား လမ်း ကြားထဲ ပြန်လှည့်ဝင်လိုက် ကြသည်။

‘ကိုဝေဠုရေ... အခုပဲ အတိုင်းဆိုရင် လမ်းကြောင်း က ဦးလေးကိုဆိတ်သုံးဘက် လှည့်နေပါရောလားဗျာ’

‘ဟုတ်တယ် ငါလူ၊ ကိုင်း ပြောနေကြတာဟယ်၊ သူ ဆိုင်ဘက် လှည့်သွားလိုက် ကြရအောင်’

ဝေဠု ခြေလှမ်းကျဲကြီး များဖြင့် ရှေ့မှ လျှောက်သွား သဖြင့် ပြုံးချို တုပ်တက်တုပ် တက်နှင့် နောက်က မနည်း လိုက်နေရသည်။

‘ကိုဝေဠု၊ ဦးလေး ကိုဆိတ်သုံးကိုတော့ ခွဲကြီး မေးလို့ မကောင်းဘူးထင် တယ်၊ မဟုတ်ရင် အားနာ စရာကြီးဗျာ’

ထွန်းထွန်း ပူပင်ပြန် သည်။ ဝေဠုလည်း လမ်း သွားရင်းမတ်တတ် ခေါင်း ကုတ်နေရသည်။

‘အခြေအနေ ကြည့် သေးတာပေါ့ကွာ’

ဝေဠု သုတ်သုတ် သွား မြဲ။

‘ဟော... ပြောရင်းဆို ရင်း ဟင်... ဆိုင်ကြီး ပိတ် လို့ပါလားကွ’

သွပ်မိုးထရဲကာ ဆံပင် ညှပ်ဆိုင်ကား တိတ်ဆိတ်စွာ တံခါးပိတ်လျက်။

‘ဒီနေ့ တနင်္လာမို့လို့

ပိတ်သလား မသိ၊ တချို့ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်က တနင်္လာ ပိတ်တယ်ဗျာ’

‘ခါတိုင်း...ဖွင့်ပါ တယ်ကွ’

ထွန်းထွန်း မလှမ်း မကမ်းရှိ ကွမ်းယာဆိုင်သို့ ချဉ်းကပ်လိုက်သည်။

‘ဦးလေး... ဆံပင်ညှပ် ဆိုင် မဖွင့်ဘူးလားဗျာ’

ကွမ်းယာ မာစတာက သူတို့ သုံးယောက်ကို အကဲ ခတ် ကြည့်ပြီးနောက်...

‘မင်းတို့ မသိသေးဘဲ ကို၊ ကိုဆိတ်သုံး...ညက ဂျင်ပိုင်း အဖမ်းခံရလို့ အချုပ် ထဲ ရောက်နေမင့်ဟာ... ဆိုင် မဖွင့်နိုင်တော့ဘူးလေ’

‘ဟောဗျာ...’

□

သုံးယောက်သား ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ အိမ် ဘက်သို့ ဦးလှည့်လိုက်ရ တော့သည်။

‘သွားပါပြီကွာ၊ တို့ ပစ္စည်းတော့ လမ်းဆုံးပါပြီ’

ဝေဠု ညည်းညူပါ သည်။

‘တစ်နည်းရှိတာက ဦးလေး ကိုဆိတ်သုံးရဲ့ အိမ် မှာ သွားစုံစမ်းရရင် ကောင်း မလားဗျာ’

ထွန်းထွန်း စဉ်းစား ကြည့်သည်။

‘မင်းကလည်းကွာ... သူတို့ ပြဿနာတက်နေတုန်း တို့က သွားပြီး မေးဟယ် စမ်းဟယ် လုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ် ပါ့မလဲ’

ဝေဠု တော်တော် စိတ် ပျက်နေလေသည်။

‘ဒါဆိုလည်း တနေ့ တစောင်း သွားကြည့်ရင်

ကောင်းမယ်ဗျ်

ပြီးချီ မျှော်လင့်ချက်ကို ပစ်မချချင်သေးပါ။ အိမ်နား နီးလာသည်အထိ တွေးတော ကြစည်နေဆဲ ဖြစ်၏။

‘သူတို့ အိမ်အနီးအနား မယောင်မလည် တွေ့လိုတွေ့ ငြား ဟော...ဟိုမှာ...သဲသဲ ပါလား၊ ကိုဝေဠု ခင်ဗျားတို့ အိမ်ခေါင်းရင်းကနေ သုတ် သုတ်သုတ်သုတ်နဲ့ ထွက်သွား တာ ကျွန်တော်တို့ကို မြင်ရဲ့ သားနဲ့၊ ဟော...ပြေးပြီ ပြေးပြီ’

‘ဘာ...အရူးထတာ လဲဟ၊ ဟင်...ဟာ...’

ပြောမည့်စကား အဆုံး မသတ်လိုက်ရပါ။ အကြောင်း မှာ နတ်စင်ပေါ်တွင် ဂမုန်း ခွက်ဖောက်ကို အစွင့်သား မြင်နေရသောကြောင့် ဖြစ်ပါ သည်။

‘ဘယ်လိုမှ မထင်ဘူး၊ ကျွန်တော်က ဦးစံရူး စဉ်းစားတဲ့နည်းနဲ့ စဉ်းစား တာ ဖြစ်နိုင်ခြေကို အရင် ကောက်ချက်မဆွဲနဲ့၊ အချက် အလက်ကို ထောင့်စုံအောင် ကြည့်ဆိုတဲ့နည်း။ အသေး အဖွဲ့ကလေးကအစ ဂရုစိုက် ပြီး လေ့လာဆိုတဲ့ နည်းကို သုံးပြီး တွေးလုံးထုတ်တာဗျ။ အခုတော့ လက်သည်က မဆိုင်တဲ့ အပေါက်က ဂရုစိုက် ခေါက်သွားပါရောလားဗျာ’

ပြီးချီ စာတ်ကြောင်း ပြန်သည်။

‘ငါကလည်း ဆား ပုလင်းနှင်းမောင်ရဲ့ နည်းကို သုံးတာကွ။ အိုင်ဆေးကိုဝေဠု၊ ဒီတစ်ချီတော့ ခင်ဗျား နှပ်ပစ် ခံရတာပဲဗျ။ ဟား...ဟား...’

ဟား...’

ထွန်းထွန်းကလည်း ခေသူမဟုတ်ပါ။ ဝေဠု မရယ် ဘဲ မနေနိုင်။

‘ကဲ... ဆိုပါဦး၊ နင်က ငါတို့ ဂမုန်းခွက်ဖောက်ကို ဘာကြောင့် ခိုးထားရတာလဲ။ စာမေးပွဲ မေးခွန်းရရင် နင့် လည်း ပေးမှာပဲ ဥစ္စာ’

‘အဲဒါကြောင့် မဟုတ် ဘူး၊ ငါခိုးတာလည်း မဟုတ် ဘူး၊ ယူပြီး ပုဂံထားတာ။ ငါသုံးဖို့ မဟုတ်ဘူး။ နင်တို့ အဲဒီဟာကို မျက်စိမှာကွင်းပြီး လိုက်ကြည့်မှာ ကြောက်လို့’

‘ဟော ဗျာ...’

‘ကြိုကြိုဖန်ဖန်ဟာ’

‘ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ခုတော့ ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ထားရတာလဲ’ မအီ ဝင်ထောက်သည်။

‘သူတို့က သဲကြီးမဲကြီး လိုက်နေတာ၊ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ မိမှာဟ၊ ပြီးတော့ နင် ပြောတဲ့ အဒီနာဒါနာတို့၊ မုသာဝါဒါတို့ရဲ့ အပြစ်တွေ လည်း ငါ ကြောက် ကြောက် လာလို့ဟ’

သဲသဲ မျက်နှာငယ်ငယ် နှင့် ပြောသည်။

‘ထားပါတော့။ နင်တို့ အိမ် ငါလာနေတာပဲဟာ၊ မတွေ့မိပါဘူး။ ဘယ်နား ပုဂံထားတာလဲ’

မအီ စပ်စုပြန်သည်။

‘ရေချိုးခန်းထဲက ရေ တိုင်ကီ နောက်ဘက် ချောင် ထဲမှာ’

‘ဟာ...ဟုတ်လိုက် လေ၊ ကပ္ပိယကြီးဟောတဲ့ ဥဒ ကေ...ရေ၌...ဆိုတာ တပ် အပ်ပဲ။ အနောက်မြောက် အရပ်ဆိုတာလည်း မှန်တာပဲ’

ပြီးချီ ဝမ်းသာအားရ

ပြောသည်။

‘ကျွန်းသေ ပြန်ရမယ် ဆိုတာလည်း မှန်တာပဲလေ’ ထွန်းထွန်း ဝင်၍ ဖြည့် စွက်ပေးလေ၏။

ထိုနေ့ည ညစာစား အပြီး စာကြည့်ချိန်မှာတော့ အိမ်စာလေ့ကျင့်ခန်းများ လုပ် ပြီးနောက် ပြီးချီ စာစာ၍ ရေးလေ၏။

‘ကျွန်ုပ်နှင့် ဂမုန်းခွက် ဖောက်’ဟု ခေါင်းစဉ်တပ် လိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ငယ်သူငယ် ချင်းတစ်သိုက်အတွင်း၌ မိတ် ဆွေ ကိုဝေဠုကို အကြောင်း ပြု၍ တွေ့မြင် သိရှိလာရပေ သော၊ အလွန်တရာ ထူးခြား ဆန်းကြယ်လှသည့် ဂမုန်း ခွက်ဖောက်၏ အစွမ်းသတ္တိ ကို ကျွန်ုပ်၏ တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့ကြုံဖူးသေးသည့် အလျောက် စူးစူးနစ်နစ် စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိရာတွင်၊ တစ်နေ့သ၌ ထိုအစွမ်းထက် လှသော ဂမုန်းခွက်ဖောက် အပင်ပေါက်ကလေးသည် ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးသွား လေရာ...

‘ဝါး...အား...’

ဝါး...

စဉ်းစားလိုက်၊ ရေး လိုက်၊ ဖျက်လိုက်နှင့် စာ ဝါကျတစ်ကြောင်း မဆုံးမီပင် အိပ်ငိုက်၍ လာပါတော့သည်။ အင်း...တော်ပြီ၊ မနက်ဖြန်မှ ဆက်ရေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ် လျက် စာအုပ်ပိတ်ပြီး မီးမှိတ် ကာ အိပ်လိုက်ရပါတော့ သည်။

ဖိုးလမင်း

BURMESE CLASSIC

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

အခန်း (၄-၀၁)
တိုက်အမှတ် ၁၇/၁၉
၃ လွှာ၊ ၅၂လမ်း
(အောက်ဘလောက်)
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်
ရန်ကုန်
ဖုန်း-၀၁-၉၀၁၀၅၀၁
E-mail:
nyeinfamily@gmail.com